

A O K I M I O N

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΛΗΣΙΕΣΤΑΤΗΣ

ΣΥΓΓΕΝΕΊΑΣ

THE

ΣΛΑΒΟΝΟ-ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΠΡΟΣ

THN EAAHNIKHN.

ОПЫТЪ

0

БЛИЖАЙШЕМЪ СРОДСТВБ

Я З Ы К А Славяно - россійскаго съ греческимъ.

ΔΟΚΙΜΙΟΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΛΗΣΙΕΣΤΑΤΗΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΗΣ

ΣΛΑΒΟΝΟ-ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΠΡΟΣ

THN EAAHNIKHN.

Συνταχθέν

τοῦ Οἰκονόμου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ βρόνου, καὶ καθολικοῦ Ἱεροκήρυκος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους Εκκλησιῶν,

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

τοῦ ἐξ Οἰκονόμων γενεαλογουμένου,

Συνέδρου του της εν Πετρουπόλει Εππλησιαστικής 'Ακαδημίας Συλλόγου, εταίρου της Αυτοκρατορικής 'Ρωσσικής 'Ακαδημίας,

$MEPO\Sigma$ A. TOMOS A.

Ετυπώθη διοgισμῶ κοι) Φιλοτίμω δαπάνη τῆς Αὐτοκεατοεικῆς Ρωσσικῆς Ακαδημίας.

ΕΝ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΙ, Έν τη τυπογεαφία της 'Ακαδημίας των Έπιςημων' Α Ω Κ Η.

о п ы т ъ

влижайшемъ сродствъ

Я З Ы К А Славяно - россійскаго съ греческимъ.

Сочиненный

Экономомъ Вселенскаго Патріаршескаго Престола, и Проповъдникомъ Константинопольской и всъхъ православныхъ церквей

Эллинскаго народа, Пресвитеромъ КОНСТАНТИНОМЪ ЭКОНОМИДОМЪ,

Членомъ ИМПЕРАТОРСКОЙ Россійской Академіи, и Конференціи Духовной Александроневской Академіи и прч.

ЧАСТЬ ПЕРВАЯ, ТОМЪ І.

переведенный состоящим при Вънском Посольство с вященником Б ГАВРІИЛОМ В МЕГЛИНЦКИМ В.

Печатано по опредъленію и на иждивеніи ИМПЕРАТОРСКОЙ Россійской Академіи.

въ САНКТПЕТЕРБУРГЬ, въ шипографій ИМПЕРАТОРСКОЙ Академіи Наукъ.
1828.

,Ποικίλλεται δε (τὰ ὀνόματα) ταῖς συλλαβαῖς, ώστε δοκεῖν ᾶν τῷ ἰδιωτικῶς ἔχοντι ἕτερα εἶναι ἀλλήλων, τὰ αὐτὰ ὄντα. —

Ο δε ἐπιστάμενος περὶ ὀνομάτων τὴν δύναμιν αὐτῶν σκοπεῖ, καὶ οὐκ ἔκπλήττεται, εἴ τι πρόκειται γράμμα, ἢ μετάκειται, ἢ ἀΦήρηται. (
Πλάτ. Κρατύλ. 19.)

Различаются же реченія слогами такв, что онв, будучи однв и твже, кажутся различными между собою только человьку простому. Но сввдущій вв реченіяхв, смотритв на ихв значенія, и не удивляется тому, если какая буква поставляется на-переди, или послв, или совсвыв отнимается.

(Платоно во Кратиль, 13).

TOI

ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΩΙ ΚΑΙ ΘΕΟΣΤΕΠΤΩΙ

ATTOKPATOPI

ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΡΩΣΣΙΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΩΙ ΠΑΥΛΙΔΗΙ

TOI

ΠΡΩΤΩΙ

БЛАГОЧЕСТИВЪЙШЕМУ и БОГОВЪНЧАННОМУ ГОСУДАРЮ

императору

николаю павловичу

САМОДЕРЖЦУ ВСЕЯ РОССІИ.

ΕΥΣΒΕΣΤΑΤΕ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ.

Πρὸ τοῦ ὑψηλοῦ κοὰ Θεοστηρίκτου ΣΟΥ Θρόνου ταυτηνὶ την βίβλον παρατιθέμενος, οἶδα μὲν δήπου προσΦοράν προσάγων λιτήν τε κοὰ εὐτελῆ κοὰ παρὰ πολὺ τῆς Βασιλικῆς ἀπολειπομένην ἀξίας ὅμως δ΄ οὖν ἐθάρξησα κοὰ τοιαύτην οὖσαν προσενεγκεῖν, χρέος ἀπάντων χρεῶν δικαιότατον οἰομενος ἐκτιννύειν. Τῷ γάρ τοι συντάγματι ἐκ κελεύσματος ᾿ΑΛΕΖΑΝΔΡΟΥ τοῦ ἀοιδίμου Αὐτοκράτορος κοὰ τρισολβίου ΣΟΥ Ὁμαίμονος πρό τινων ἐνιαυτῶν ἐγχειρήσας, ἐπειδή μοι τοῦτ ἡδη ἐξείργασται, ὅπως δη κοὰ ἐξείργασται, ΣΟΙ, Κράτιστε Αναξ, ὀΦείλειν ἔδοξα Φέρων ἀποδοῦναι, Βασιλεῖ ᾿Αδελ-Φῶ ᾿ΑδελΦοῦ Βασιλέως, ὅ μοι πεπίστευτο, βούλημα

БЛАГОЧЕСТИВЬЙЩІЙ САМОДЕРЖЕЦЬ:

За пять льть предъ симъ, по воль въ Бозь почивающаго Великаго Брата Твоего Императора Александра I^{го}, предпринято было мною сочинение: О сродствы Славянскаго языка съ Греческимъ.

Постоянное занятие симъ сочинениемъ привело меня нынь къ окончанию онаго, и я приемлю смълость повергнуть трудъ свой къ подножию Высокаго и Богохранимаго Твоего Престола, Государь Державнъйший!

Приношеніе незначительное и Царскому Величію несоотвытствующее! Но я дерτετελεσμένον προσκομίζων. Είην μεν οὖν ἀξιόν τι τοῦ τε ἱεροῦ κελεύσματος Ἐκείνου κοὰ τῆς ΣΗΣ περὶ τὰς Μούσας μεγαλόΦρονος εὐμενείας συντεταχώς, ὡς ἀν κοὰ αὐτὸς πρὸς ἐκπαίδευσιν τῆς ὑπὸ τῷ χρυσέω ΣΟΥ Σκήπτρω εὐημερούσης Ῥωσσικῆς νεολαίας συντελέσαιμι τοὐμὸν μέρος τέλος τοῦτο Φέρων σμικρὸν ἀντὶ πολλῶν κοὰ μεγάλων χαρίτων, ὧν τε αὐτὸς ἔτυχον, ὧν τε περὶ τὸ γενος τὸ ἐμὸν λαμπρῶς ἐπιδαψιλεύη, τῆς Ἑλλάδος ὑπερασπίζων κοὰ ἀμυνόμενος πρὸς τῆς Ἐκκλησίας χειρὶ μεγάλη, με γα λ ών υ με Βασιλεύ, ὁ πρῶτος χριστιανῶν Αὐτοκρατόρων ἀπάντων τὸ καλλίνικον κοὰ εὐκλεέστατον ὄνομα ξυνωδὰ τοῖς πράγμασι θεία

заю на оное, побуждаемый единственно посильнымъ исполненіемъ священной воли Императора Александра и тою благодарностію, которою исполнена дута моя къ Вънценосцамъ Россіи за многочисленныя благодъянія, какъ мнъ собственно оказанныя, такъ и на моихъ единоплеменниковъ щедро изливаемыя.

Счасшливымъ почелъ бы я себя, еслибъ прудъ мой, имьвшій предмешомъ пользу Россійскаго юношесшва, могъ вполнь соошвыпсшвовашь сей цыли; но если по чему-либо и окажешся оный недосшигшимъ шакоμοίρα κεκλημένος! Εἰ δέ μοι τὸ πόνημα μὴ πάνυ τοι ξυντεῖνον πρὸς τὸν σκοπὸν, τυχὸν ἴσως, ἐξελεγχθείη, ἐν γοῦν ἔτι μοι λελείψεται παραμύθιον τεκμήριον δὴ τοῦτο παρεσχηκέναι, ὡς οὖ ποθ εὐδει, ἀλλ' ἐγρήγορεν ἀκμητος ἐν ἐμοὶ τῶν τε προτέρων Βασιλικωτάτων εὐεργετημάτων ἡ μνήμη καὶ τῶν νῦν παρόντων ἡ αἴσθησις. ΣΥ δὲ, Θε ὁ στε πτε Α ὐτο κράτως, ἀποδεξάμενος τὴν προαίρεσιν, ἱλήκοις μοι τῆς ἀσθενείας, ὑρ' ῆς αξυντελεῖ μὲν καὶ ἀβουλήτω μοι ξυμβαίη ἀν ἴσως, τόγε νῦν ἔχον, ὀρθῆναι, εὐγνώμονι δ' ὑπάρχειν οὐδ' ὁ πᾶς αἰων οὐδαμῆ οὐδαμῶς ἀν γένοιτο ἐμποδών. ᾿Αλλ' ἔντεινε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε πανευδαιμόνως,

ваго предположенія: не отринь его, Государь Всемилостивьйшій, какъ малую ленту, отъ моей глубокой благодарности и пламеннаго усердія Тебь приносимую, и да послужить онъ свидьтельствомъ недремлющихъ во мнь чувствь благоговьнія къ Царскимъ. Твоимъ попеченіямъ о просвыщеніи Твоего народа.

Царь Великоименишый, первый изъ Хрисшіанскихъ Самодержцевъ носящій, по Воль Божіей, имя, выражающее побъду, сшоль громогласно знаменующуюся дълами Твоими! да укрышшь Небесный Ошецъ Державную Φιλόχ ειστε Βασιλευ! νίκη κού Φως λαοῖς ἐρθοδόξοις, τοῖς τε Ρώσσοις ὧν ἀρχεις, κού τοῖς Έλλησιν οἶς ἐπικουρεῖς, μετὰ κλέους μυρίου καὶ ὧν κού ἐσόμενος, Θεοῦ συμπαραστατοῦντος.

ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΉΣ ΣΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟΣ

ίκετης ταπεινός κού θερμός πρός Κύριον εύχετης

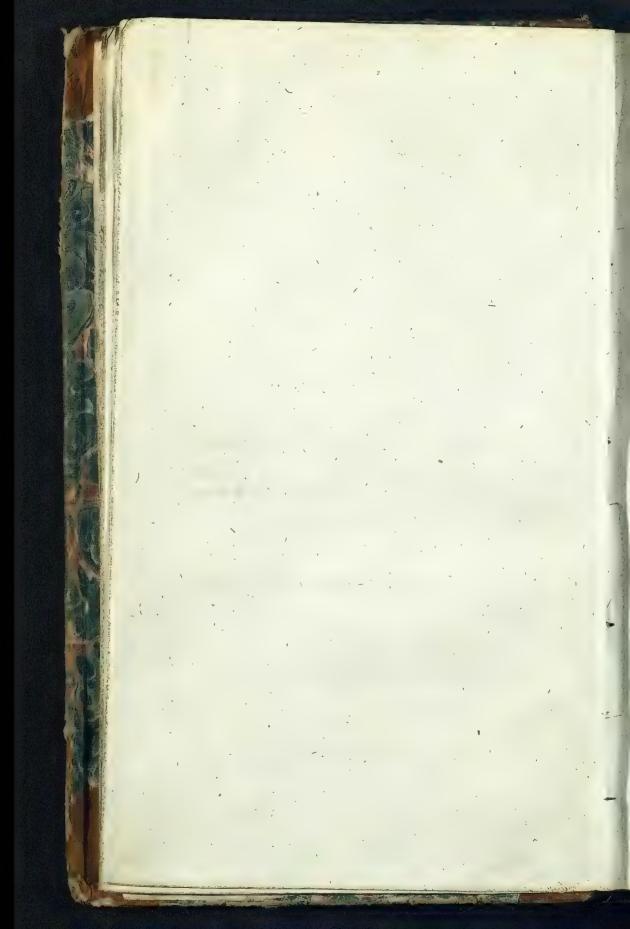
> Κωνσταντίνος Ίερευς και Οίκονόμος.

Твою Десницу, въ управленіи обширньйшей Твоей Имперіи, въ охраненіе и славу Православной Церкви, и въ благодушное поборничество за угнъшенную Элладу!

ВАШЕГО ИМПЕРАТОРСКАГО ВЕЛИЧЕСТВА

всепреданный и усердныйшій Богомолець

Герей и Экономосо Константино.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

τοῦ βιβλίε.

предисловіє.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

- ς α. Την έκφαντος ικήν και πλουσίαν και δια πολλών διαλέκτων το πλείτον της Ευξώπης ἀπο της Λευκης
 Θαλάσσης μέχει τοῦ Ευξείνου Πόντου και τοῦ ᾿Αδειατικῶ και Ἰονίου πελάγες κατασχοῦσαν Σλαβονικήν γλῶσσαν παραβάλλοντες, ὡς συγγενη, πρὸς την βασίλισσαν
 τῶν γλωσσῶν την Ἑλληνικήν, κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ προτάξωμεν πρὸ τοῦ βιβλίε συνοπτικῶς Φιλολογικά τινα
 και Ἰτοςικὰ περὶ ταύτης της συγγενείας θεωρήματα.
- § β. Σλαβονικήν δε λέγοντες γλώσσαν εννοθμεν κυείως την εν τοῖς ἱεροῖς της Ἐκκλησίας βιβλίοις γραπτήν.
 διότι πολλοὶ της Ῥωσσίας κοὰ ἀλλων Σλαβονικών εθνών
 Φιλολόγοι προϋποθετουσιν ἀλλην ἀρχαίγονον γλώσσαν
 Σλαβονικήν, της ὁποίας των διαλέκτων μίαν τινά νομίζεσι καὶ την, καθ' ήν μετεφράσθησαν τὸ πρώτον αἱ
 Θεῖωι Γραφαὶ κοὰ τ' ἀλλα βιβλία της Ἐκκλησίας. Αλλ'

ПРЕДИСЛОВІЕ.

- § 1. Намъреваясь сравнить выразительный, богатый и многими діалентами отъ Бълаго моря до Чернаго, Адріатическаго и Іоническаго, большую часть Европы занимающій, языкъ Славянскій, какъ сродный съ языкомъ Греческимъ, превосходньйшимъ изъ языковъ, нужнымъ почитаемъ вкратць предложить напередъ нькоторыя филологическія и историческія разсужденія объ ихъ сродствь.
- § 2. Подъ Славянскимъ языкомъ разумъемъ языкъ содержащійся въ Св. церковныхъ книгахъ. Многіе изъ Филологовъ Россійскихъ и другихъ Славянскихъ народовъ предполагаютъ какой-то другой первобытный Славянскій языкъ, діалектомъ коего считаютъ и тотъ, на который переложены Св. Пи-

έπειδή της προϋποτιθεμένης πρωτογόνου ταύτης γλώσσης δέν σώζεται έδεν ουδόλως ουδαμού σημείον πρός απόδειξιν (ίσως δε κ εδ ύπης ξεν όλως μία γλώσσα κοινή έξ αθχής και πάντη άδιαίρετος κατά διαλέκτους είς όλα τα Σλαβονικά έθνη), δύναται να έκληφθη ώς αρχική κού πασών των άλλων διαλέκτων πρότερον έκμορφωθείσα ή διάλεκτος των βιβλίων, ήτις έπαυσε μεν προ πολλου νά λαλήται αυτή καθ έαυτην ακεαιφνής, έχει δε συγγενείς τας ήδη λαλουμένας των Σλαβογενών έθνων διαλέκτους τας πάσας έννέα. α) την Ρωσσικήν, πλησιεστάτην της έν τοις βιβλίοις Σλαβονικής, και τους πλείσους αυτής χαρακτήρας αδιαφθόρους διασώζουσαν, ήτις μετά τον μέγαν μάλισα Πέτρον λιπαρώτατα καλλιεργηθείσα καυχάται δικαίως είς πολλούς καὶ καλούς συγγραφείς τε καὶ ποιητάς, πλουτιζομένη αδιακόπως με πληθος πολυάριθμον η συγγραμμάτων καί μεταφράσεων. Β) Σλαβονική διάλεκτος άριθμεῖται ή Πολωνική, κως αυτη λιγυρά (καίτοι πολλάς έχουσα τὰς τῶν συμφώνων συγκρούσεις), καὶ πλουτούσα πολλούς κὶ συγγραφεῖς καὶ ποιημάτων αοιδούς. γ) ή Ίλλυρική ή Σερβική, πλησιεςάτη κ αυτή της έν τοῖε βιβλίοις, καὶ ἀξχαιόπλετος, κάν έχη βαρβάρους λέξεις πολλάς προσκολληθείσας μάλιτα έν της Τυςκικής. δ) ή Βοεμική, της όποίας

саніе и другія церковный книги; но поелику ньшь нигдь никакаго сльда сего первовоначальнаго язына и можеть быть не было
съ самаго начала одного общаго и нераздьляющагося на діалекты языка у всьхъ Славянскихъ народовъ; то языкъ книжный долженъ быть принять за первоначальный и
за древньйшій изъ всьхъ другихъ діалектовъ, который, хотя самъ по себь въ цьлости давно пересталь быть говорнымъ,
но имьетъ девять діалектовъ, употребляемыхъ въ разговорь народами Славянскаго
поколныя; а именно:

а) Россійскій, самый ближайшій къ Славинскому, содержащемуся въ книгахъ, и сохранившій неизмьнными самыя близкія чершы онаго. Посль Пешра Великаго, бывъ шщашельно образованъ, украшается многими хорошими Писателями въпрозь и въ стихахъ, и со дня на день обогащается множествомъ сочиненій и переводовъ. б) Языкъ Польскій; онъ пріятенъ (не смотря на частое стеченіе согласныхъ), и имьетъ также много Писателей и Стихотворцевъ. в) Иллирійскій или Сербскій, также весьма близкій къ языку книжному, богать и выразителенъ,

Φέρονται πρωϊαίτατα συγγράμματα. ε) ή Κροατική, ή τῶν τῆς συνηθείας Χορβατῶν. 5) ή Σλοβενική ἢ Βενδική, τῶν ἐν Κρανία καὶ Στειρία καὶ Καρινθία Βένδων ἢ Βενέδων. ζ) ή Σλοβακική, τῶν ἐν Οὐγκαρία δηλονότι Σλοβάκων. η) ή Σοραβική ἢ Βενδική, τῶν ἐν τῆ ἀνω Λεσατία Βένδων. θ) ἡ τῶν τῆς κάτω Λεσατίας κατοίκων Σοραβική. Καὶ αὖται μὲν εἶναι αἱ κεΦαλαιώδεις Σλαβονικαὶ διάλεκτοι, τῶν ὁποίων ἔχει πάλιν ἑκάτη κατὰ τόπους ἰδιώματα, οἶον ἡ Ῥωσσική τὸ καλούμενον Ῥεσνιακὸν, κ.τ.λ. ἡ Σερβική τὸ τῶν Βοσνάκων καὶ Βουλγάρων καὶ Μαυρονορειτῶν (Μοντενεγρίνων), ἡ Σλοβακική τὸ τῶν Μοραβῶν, καὶ ἀλλαι ἀλλα τινά.

ς γ. Ταύτην λοιπόν την άξχαιαν Σλαβονικήν γλώσσαν ή μεν παλαιά Φιλολογία παντάπασιν ήγνόησε των δε της μέσης ήλικιας Ευξωπαίων Φιλολόγων οἱ μεν την εξέλαβον ώς γλώσσαν Σκυθικήν, οἱ δ' ἀκξάτως Σαξματικήν, οἱ δε συγγενη της Έβξαϊκης, οἱ δε της των Οΰνων, κοὶ ἄλλοι ἄλλως την εθεωξησαν, ώς ξένην κοὶ ἄμικτον πρὸς τὰς γλώσσας τὰς Ευξωπαϊκάς, κοὶ πάντη ἀσύμ-Φυλον ἰδίως πρὸς την Έλληνικήν. 'Ολίγοι τινές συνεῖδον την συγγένειαν της Σλαβονικης πρὸς τὰς διαλέκτους των Ευξωπαίων εθνών. Πρώτος δε πάντων, ὅσον εγω

не смотря на то, что имбетъ много варварскихъ реченій, присшавшихъ къ нему наипаче ошъ Турецкаго. г) Богемскій, на коемъ написаны сочиненія весьма древнія. д) Кроашскій, употребляемый Хорватами. Словенскій или Вендскій обишающихъ въ Крайнь, Стиріи и Каринтіи Вендовъ. Слованскій, употребляемый Венгерскими Слоз) Соравскій или Вендскій, употребляемый Вендами въ Верхней Лузаціи; и) Соравскій, употребляемый въ нижней Лу-Сіи сушь главные Славянскіе діалекшы, изъ кошорыхъ каждый, по мьсшамъ имьеть свои нарьчія, какь напр. Россійскій имьеть такь называемое нарьче Руснякское и проч. Сербскій заключаеть въ себь нарьчія: Боснякское, Болгарское и Черногорское; Слованскій Моравское; другіе діаленшы имьють также нькоторыя особенныя нарычія.

§ 3. Древнимъ Филологамъ не былъ извъсшенъ сей сшаринный Славянскій языкъ; изъ Филологовъ Европейскихъ среднихъ въковъ одни почишали его языкомъ Скиескимъ, другіе Сармашскимъ; иные же сроднымъ Еврейскому, иные Гунскому; нъкошорые полагали его языкомъ вовсе чуждымъ Евро-

έξεύρω, παρέβαλε την Σλαβονικήν πρός την Έλληνικήν κοί Λατινικήν κοί Γερμανικήν ο Γελένιος, Βοεμός την πατείδα, καθώς Φαίνεται, ότις ήμμασε περί τα μέσα της δεκάτης έκτης έκατονταςτηρίδος. Οῦτος ἐξέδωκε Λεξικόν σύμφωνον, ως έπιχράφει το βιβλίον του α), περιέχον οιτώ πίνακας συγκριτικούς λέξεων, είς τούς όποίους παραβάλλονται πρός Έλληνικάς, Λατινικάς, Γερμανικάς, λέξεις Σλαβονικού περίπου τετρακόσιαι πεντήμοντα, αί πλείται της Βοεμικης διαλέκτου συνανα-Φύρονται δε όμως μετ' αυτών και τινες Γερμανικού κού Λατινικού από τας πολλάς, όσαι παρεισέφρησαν καί είς την Βοεμικήν. 'Αλλά κως περί τας βίζας των Σλαβονικων λέξεων Φαίνεται ένίστε όχι τόσον απριβής ό Γελένιος, ουθέ της Έλληνικής ίκανως έγκεατής. Μ' όλα ταυτα είναι αξιομνημένευτος ο Φιλολόγος ουτος ανής διά τε την μέ-Δοδον της συγκείσεως, κού την ἐπιτυχίαν πολλῶν ἀπὸ τας παραβαλλομένας λέξεις ώσε το βιβλίον του δέν είναι παντάπασιν άσυντελές είς την Φιλολογίαν τῶν τεσσάρων τούτων γλωσσών.

a) Λεξικόν σύμφωνον Sig. Gelenij. Basileae. 1544.

пейскимъ языкамъ, и не имьющимъ никакой связи съ Греческимъ. Немногіе примьшили сродство его съ Европейскими языками. Сколько мив известно, Геленій, родомъ Богемець, жившій въ срединь XVI. стольшія, прежде всьхъ сравниваль Славянскій язынь сь Греческимь, Лашинскимь и Ньмецкимъ. Онъ издалъ книгу подъ заглавіемъ: Λεξικόν σύμφωνον. Въ ней содержится восемь сравнительныхъ таблицъ, въ которыхъ около 450 ши Славянскихъ реченій, по большей часши, взящыхъ изъ нарвчія Богемскаго, сравнивающся съ словами Греческими, Лашинскими и Нъмецкими; съ ними смъшиваюшся и некоторыя Немецкія и Лашинскія слова, которыя въ великомъ множествъ вошли и въ языкъ Богемскій. Впрочемъ Геденій не всегда шочень въ изысканіи корней Славянскихъ словъ, и недовольно силенъ въ языкь Греческомъ. Не смотря на сіе, достоинь онь уваженія за способь сравненія за удачно найденное сходство между многими изъ сравниваемыхъ словъ; почему его книга не совсьмъ безполезна для филологіи сихъ чешырехъ языковъ.

¹⁾ Λεξικόν σύμφωνον Sig. Gelenij. Basileae 1544.

6 δ. Πολύ μετά τον Γελένιον υπερος Αβραάμ ό Φρεγκέλιος συνέγραψε περί των άρχων της έν τη 1λουσατία Σοραβικής γλώσσης, παραβάλλων ίκανα ταύτης ονόματα πρός Έλληνικά κού Λατινικά κού Έβραϊκά, πατά το μάλλον κωί ήττον πιθανώς α). Έγεαψε δέ η κατάλογον γεωγεαΦικών της Λεσατίας ονομάτων, τών εποίων όμως τα πλείτα Φιλοτιμείται να τα παράγη έκ της Έβεαϊνης β). Διέλαβον δε κού άλλοι των πεογενεsέρων Φιλολόγων περί συγγενείας της Σλαβονικής γλώσσης πρός τας Ευρωπαϊκάς η ίδιως πρός την Έλληνικήν χωείς συγκειτικούς πίνακας λέξεων. Ο Ποπποβίδης, έκγονος των κατά την Αυσείαν Βένδων, είς τας περί θαλάσσης έρευνας του Υ) συμπεραίνει, ότι είς την Βενδικήν (ἐκλαμβάνων αὐτήν ἀντί της καθόλου Σλαβονικής). σώζονται πολλαί είζαι λέξεων Ελληνικών και είς αυτήν πεέπει να ζητηθώσι πολλών παεαγώγων ονομάτων τα πεωτα θέματα, τα όποῖα δεν ευρίσκονται είς την Έλλη. νικήν. Αλλ' έπεεπε να πεοθέση ο καλος και αγαθός

α) · A. Frencelij de originibus Linguae Sorabicae Lib. I.

β) βλ. Hoffman, Scriptores rerum Lusaticarum 1719.

y) Popowitz, Untersuchungen vom Meere. Leipzig. 1750.

§ 4. Спустя много времени посль Геленія, Абраамъ Френцелій 1) написаль сочиненіе о началахъ языка Сербскаго, въ Лузаціи упошребляемаго, сравнивая нъкошорыя его слова съ Греческими, Лашинскими и Еврейскими, съ большею или меньшею шочностію. Онъ собраль и Географическія имена Лузаціи, коихъ большую часшь производишь съ 2) Занимались и другіе изъ Еврейскаго. прежнихъ Филологовъ сродствомъ языка Славянскаго съ Европейскими, и въ особенности сь Греческимъ, не составивъ впрочемъ сравнишельныхъ шаблицъ. Поповичь, родомъ изъ Австрійскихъ Вендовъ, въ своемъ изсльдованіи о морь 3) полагаеть, что въ Вендскомъ нарвчім, (которое принимается вообще какъ Славянское), сохраняющся многіе корни словъ Греческихъ, и что въ немъ должно искать первыхъ началь многихъ именъ производныхъ, которыхъ неть боле въ Греческомъ. Но надлежало бы сему Венешу при-

¹⁾ Frencelij de originibus linguae Sorabicae lib. I. et II. Budis. et Lusat. 1693. — 95.

²⁾ Hoffman, Scriptores rerum Lusaticarum. 1719.

³⁾ Untersuchungen vom Meere. Leipzig. 1750,

Βένετος, ότι ωσαύτως κας της Σλαβονικής πολλαί θεματικού λέξεις πρέπει να ζητηθώσιν είς την Ελληνικήν Φαίνεται όμως ότι παρέλιπεν εννοουμένην έξωθεν ταύτην την συνέπειαν. Καὶ ὁ Γερμανός δε Φρίσχος (Frisch) εἰς την ιτορίαν της Σλαβονικής γλώσσης, η ό leos (Jhre) είς του πρόλογου του Σουηδικού γλωσσαρίου του, κα άλλοι σοφοί της Ευρώπης συνείδον προ πολλού την όμο-Φυλίων της Σλαβονικής γλώσσης προς την Ελληνικήν. Τοῦ δὲ περιφήμου Παλλά το ἐν Πετρουπόλει ἐκδοθέν συγκειτικόν λεξικόν α), κού πολλά των υπομνημάτων της εν Πετρουπόλει Υωσσικής 'Ακαδημίας, κατά τους χρόνους μάλιτα της αοιδίμου καί μεγάλης Αικατερίνης συντεταγμένα, παραλείπω ώς γνωςά, η μη αποβλέποντα ίδιως την συγγένειαν της Σλαβονικής γλώσσης πρός τας Ευρωπαϊκάς. Κατ' έκείνους τους χρόνους έξέδωκε καὶ ὁ Γάλλος Λεβέκιος (Levesque) την Ρωσσικήν ίτοείαν του (τῶ 1782), εἰς τον πρόλογον της οποίας θεωρεί την Σλαβονικήν ώς ομοφυλον κας μητέρα μάλισα της

a) Linguarum totius orbis vocabularia comparativa. — βλέπε κοί Catherinens der Grossen Verdienste um die vergleichenden Sprachen. etc. von Friedrich Adelung. St. Petersburg 1815. ½ τῶ αὐτῶ, Catalogue des langues etc. St. Pétersbourg 1820.

совокупишь, что равнымъ образомъ и многихъ коренныхъ словъ Славянскаго языка должно искашь въ Греческомъ; но, кажешся, онъ предоставляеть читателю самому дьлашь сіе заключеніе. Фришъ, родомъ Германецъ, въ исторіи Славянскаго языка, Ире въ предисловіи Шведскаго глоссарія, и другіе ученые Европейцы давно уже примъшили сродсшво Славянскаго язына съ Греческимъ. Я не упомяну о сравнишельномъ Словарћ знаменишаго Палласа, 1) изданномъ въ С. Пешербургъ, и о многихъ запискахъ С. Пешербургской Академіи, наиначе сочиненныхъ въ царсшвование безсмершной и. Великой Екатерины; оныя всьмъ извъсш-Въ то самое время и Французскій Писашель Левекъ издаль Россійскую Исторію (1782), въ предисловіи которой почитаеть Славянскій языкь за сродный Лашинскому,

Linguarum totius orbis vocabhlaria comparativa. Cm. R
 Catherinens der Grossen-Verdienste um die vergleichenden
 Sprachen etc. von Friedrich Adelung. St. Petersburg 1815.
 Ero же Catalogue des langues etc. St. Pétersburg
 1820.

Λατινικής καθώς μετά ταῦτα (τῶ 1795), εἰς τὰς πολυμαθείς του παρεκβάσεις τας έν τη γαλλική μετα-Φράσει του Θουκυδίδου, διαλαμβάνει περί της συγγενείας της Σλαβονικής η πρός την Ελληνικήν, παραβάλλων καί ως εγδοήκοντα περί που λέξεις προς απόδειξιν αλλα προς τουτον μέν πάλιν έπανερχόμεθα μετά ταυτα. Περί δε τὰ τέλη της παρελθούσης, η άρχομένης της παρούσης έκατονταετηρίδος μέχρι σήμερον πολλοί τῶν σοφων της Ευρώπης Φιλολόγων, Αγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί, Ἰταλοί ἐπραγματεύθησαν περί της έμοφυίας των Ευρωπαϊκών γλωσσων προς την Σλαβονικήν, οί μεν έμπαρόδως καί γενικώς, οί δε κι ιδιαίτερον επεξειργασμένως α), παραλληλίζοντες η λέξεις τινάς, ώς δ έκ Μεδιολάνων ανώνυμος παρέβαλε Ρωσσικάς προς Λατινικάς β). η ὁ Γερμανός δε Βέρνεδος, θεωρών την συγγένειαν των Γερμανικών προς τας Σλαβονικάς διαλέκτους

α) βλ. Denina, sur l'origine commune des langues Allemande, Esclavonne, et Latine dans les mémoires de l'Académie de Berlin 1794. καὶ τε αυτοῦ, La clef des langues de l'Europe, 1820. βλ. καὶ τον ἡμέτεςον Λόγιον Εςμῆν, 1817. ἀςιθμ. 16, σελ. 386.

β) Observations sur la ressemblance frappante entre la langue Latine et celle des Russes. Milan. 1817.

и даже корнемъ его. И послъ того (1795) въ ученыхъ примъчаніяхъ своихъ при Французскомъ переводъ Оукидида разсуждаетъ онъ о сродствъ Славянскаго языка съ Греческимъ и приводитъ въ доказапиельство около осмидесяти словъ. Мы обратимся кънему въ послъдствіи.

Къ концу изшеншаго стольтія и въ началь ныньшняго, многіе изъ ученыхъ въ Европь, какъ то: Англійскіе, Французскіе, Ньмецкіе и Италіянскіе, обратили вниманіе на сродство Европейскихъ языковъ съ Славянскимъ, одни мимоходомъ, другіе съ особеннымъ тщаніемъ, 1) сравнивая и нькоторыя слова. Такъ Анонимъ, родомъ изъ Милана, сравнилъ Россійскія слова съ Латинскими; 2) Ньмецкій ученый Бернердъ, разсматривая сходство Ньмецкихъ нарьчій

¹⁾ Denina, sur l'origine commune des langues Allemande, Esclavonne, et Latine dans les mémoires de l'Académie de Berlin 1794. Ero же: La clef des Langues de l'Europe 1820. См. и Греческій Журналь Лоую Едий 1817 годь No 16. стр. 386.

²⁾ Observations sur la ressemblance frappante entre la langue Latine et celle des Russes, Milan 1817.

ως ἐκ των προθέσεων μάλισα, συνή ψεν ἰκανὰ καὶ ἡήματα καὶ ὀνόματα λατινικὰ καὶ ἑλληνικά α). ᾿Αλλὰ καὶ
ὁ περίΦημος ἱσοριογράΦος της Ῥωσσίας Καραμιζήνος παρελλήλισε τινὰς λέξεις Σλαβονικὰς ὅχι μόνον πρὸς Λατινικὰς καὶ Γερμανικὰς, ἀλλὰ καὶ πρὸς Ἑλληνικάς β).
οὐδ ὁ σοφὸς Λίνδος (Linde) εἰς τὸ Πολωνικόν του λεξικὸν ἀμελεῖ ἐνίστε την παράθεσιν ὁλίγων τινῶν Ἑλληνικῶν
λέξεων ἀντεσοίχων πρὸς τὰς Πολωνικὰς καὶ τὰς λοιπὰς
τῶν παρεξεταζομένων διαλέκτων της Σλαβονικης Υ).

a) Theodor. Bernd, die Verwandschaft der Germanischen und Slavischen Sprachen. Bonn. 1822.

в) Исторія Государства Россійскаго. Том. 1. стр. 256.

γ) Τυπονομένου ήδη τοῦ παρόντος συντάγματος ήλθεν εἰς χεῖρας μου καὶ ή διατριβή τε κυρίε Φριδερ. Γραίφου περὶ τῆς γραμματικῆς συγκρίσεως τῶν Σλαβονικὰν διαλέκτων προς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικήν. Commentatio, qua lingua Graeca et Latina cum Slavicis dialectis in re grammatica comparatur. Petropoli, 1827. Ο Φιλέλλην οῦτος Ἑλληνικῆς, καὶ εξ ἐπαγγέλματ ος διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς Φιλοιλογίας ἐν τῶ τῆς Πετρεπόλεως Πανδιδακτηρίω, Εωρεί τὴν γραμματικήν τέτων τῶν γλωσσῶν συγγένειαν άξίως τῆς περὶ τὴν Ἑλληνικήν γλῶσσαν πολυμαθείας του. Ἐξέδωκε δὲ καὶ ἄλλλοτε πονημάτιον ἀρχαιολογικὸν ἡ Φιλολογικὸν,

съ Славянскими, наппаче въ ошношеніи къ предлогамъ, присовокупиль къ шому немало глаголовь и именъ Лашинскихъ и Греческихъ 1). И знаменишый Исторіографъ Россійскій Карамзинъ сравниль многія Славянскія слова не шолько съ Лашинскими и Ньмецкими, но и съ Греческими 2). Линде въ своемъ Польскомъ Словарь нерьдко сравниваешъ съ Греческими словами слова Польскія и другихъ нарьчій Славянскихъ 3).

¹⁾ Theod. Bernd, die Verwandschaft der Germanischen und Slavischen Sprachen, Bonn. 1822.

²⁾ Исторія Государства Россійскаго, Томі І. стр. 256.

³⁾ Сіе сочиненіе было уже предано тисненію, когда я получиль разсужденіе Г-на Фридриха Грефа о Грамматическомь сравненіи Славянскихь нарьчій сь Греческимь и Латинскимь языками. Соттептатіо, qua lingua Graeca et Latina cum Slavicis dialectis in re Grammatica comparatur. Petropoli. 1827. — Сей ученый Эллинисть и Профессорь Греческой и Латинской Словесности при С. Петербургскомь Университеть разсматриваеть Грамматическое сходство сихь языковь сь точностію, прилично великимь свъденіямь своимь вы Греческомь изыкь. Онь издаль прежде сего и другое сочиненіе подь заглавіемь: Antiquitatis

§ ε. Πάντων δε μάλισα προέχουσιν εἰς την περί συγγενείας των γλωσσων θεωρίαν, ο περικλεής Αδελέγγιος, όξις είς το Μιθειδάτης ἐπιγεαφόμενον άξιολογώτατόν του σύνταγμα διέλαβε περί τούτε πολλά ѝ καλά κού είς το πολυτίμητον κού πλήγες πολυμαθείας Γερμανικόν του Λεξικόν παζέβαλε πολλάς λέξεις των Σλαβονικών διαλέκτων προς Γερμανικάς, παραλληλίζων η τας αντιστοίχους Ελληνικάς κού Λατινικάς κού άλλας άλλων γλωσσών, τας οποίας εκλέγει με κείσιν ίσην της πολυμαθείας του: ὁ κλεινὸς Γρίμμος, ὅτις εἰς τους δύω πεώτους τόμους της είσετι εκδιδομένης εμβειθες άτης γεαμματικής του παςεξετάζει και λέξεις και γεαμματικά ἰδιώματα της Σλαβονικής πρός τὰ της Γερμανικής και Ελληνικής και άλλων γλωσσών συγγενών α): οί δύω πολύγλωσσοι ανδρες και δι ακαμάτων περιηγήσεων παρατηρηταί των γλωσσων, 'Ράσκος, καί Κλάπροθος: ὁ περίφημος Γεωγράφος Γάλλος Μαλτέβρουνος β):

Antiquitatis Graecae et Romanae loca quaedam e Russorum linqua et usibus illustrata.

a) Grimms Deutsche Grammatik. Tom. II. 1822.

β) Précis de la Géographie universelle. Tom. I — VI. Paris, 1810 — 26. βλ. καὶ Arnd, origine et affinité des langues de l'Europe, 1818.

 Но болье вскуъ замъчашельны, ошносительно Осоріи сродства сихъ языновъ, следующіе Писашели: знаменишый Аделунгв, который въ славномъ сочинени своемъ, именуемомъ Митридать, говорить много рошаго о семъ предмешь; въ драгоцьнномъ же и исполненномъ учености Нъмецкомъ своемъ Словарв, сравниваеть онъ многія реченія Славянскихъ діалектовъ, не толь-Ньмецкими, но и съ Греческими, Лашинскими и другихъ многихъ языковъ, которыя выбираеть онъ съ разсудишельностію, равною его учености. Извъстный Гриммо, который, въ первыхъ двухъ шомахъ издаваемой еще Нъмецкой его Граммашики, сравниваешь и реченія и Граммашическія свойства Славянскаго языка съ Ньмецкимъ, Греческимъ и многими другими, между собою сходствующими 1); Раскъ и Клапрошъ, оба мужи, знающіе многіе языки, и наблюдавшие оные шщашельно въ неушомимыхъ пушешествіяхъ своихъ. Славный Географъ Мальтебрюно 2); ученые собирате-

Graecae et Romanae loca quaedam e Russorum lingua et usibus illustrata.

¹⁾ Grimms Deutsche Grammatik. Tom. II. 1822.

²⁾ Précis de la Géographie universelle. Tom. I — VI. Paris, 1810 — 1826. Cm. 4 n Arnd, origine et affinité des langues de l'Europe, 1818.

οί πολυμαθείς συντάκται τοῦ ἐν Βιέννη εἰσέτι ἐκδιδομένου Τριμερες (Tripartiti) κοὴ ἀλλοι δὲ τῶν καθ ἡμᾶς σοφῶν ἀπέδειξαν ἀναμφίβολον τὴν συγγένειαν τῆς Σλα-βονικῆς πρός τε τὰς ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας κρ ἐμπαρόδως κοὴ πρός τὴν Ἑλληνικήν. ᾿Αλλὰ κοὴ ὁ περικλεὴς 'Pείμερος (Riemer) εἰς τὸ Ἑλληνογερμανικόν του Λεξικὸν (διὰ τὸ ὁποῖον τὸν εὐφήμισε μὲν ἡ τῆς Εὐρώπης σοφία, οἱ δὲ Ἑλληνες ἰδίως καὶ χάριτας τὸν ὁμολογοῦσι πολλὰς δὶ ὁσας ἔκαμεν ἀκριβεῖς ἔτυμολογίας κοὴ κριτικὰς ἐπιςασίας εἰς τὴν πατρώαν γλῶσσάν των), παραβάλλων προσφυέτατα πρὸς τὰς Ἑλληνικάς τὰς ἀντιτοίχους Γερμανικάς κοὴ Λατινικὰς λέξεις, ὑποσυνῆψε καὶ τινας Σλαβονικάς α).

ς ς. 'Αλλά πόθεν ἄρα ή συγγένεια της Σλαβονικής γλώσσης πρὸς την Έλληνικήν; "Ητο ποτὲ μία γλώσσα είς όλον τὸ ἀνθρώπινον γένος "Ην ὅτε ,, ην πᾶσα ή γη

α) βλ. την τετάςτην έκδοσιν τοῦ Ελληνογεςμανικοῦ του λεξικοῦ (1823 — 25), εἰς τὸ ὁποῖον κάμνομεν χοὰ τὰς παςαπομπὰς, ὅταν ἀναΦέςωμεν τὸν Ῥεἰμεςον πολλαχοῦ κατὰ τὸ λεκτικὸν τῆς παςούσης πςαγματείας.

ли издаваемаго въ Вънъ *прехтастнаго Словаря*, и многіе изъ ученыхъ нашего времени доказывали несомнительное сходство Славянскаго языка съ другими языками Европейскими, а мимоходомъ и съ Грескимъ. Самъ
Римеро въ Греко-Нъмецкомъ Словаръ, (которымъ онъ прославился въ ученой Европъ, и
за который много благодарятъ его и Греки,
находя въ немъ столь върное словопроизводство и столь благоразумныя примъчанія на
ихъ отечественный языкъ,) сравнивалъ также нъкоторыя Славянскія реченія съ Греческими 1).

§ 6. Но откуда происходить сіе сродспіво Греческаго языка съ Славянскимъ? Быль ли когда нибудь одинъ языкъ во всемъ человьческомъ родь? Быль, когда бъ вся

См. четвертое изданіе Греко - Германскаго Лексикона (1823 — 1825), на котторое и ссылаемся, когда приводимъ Римера во II части сего сочиненія.

χείλος έν, κού Φωνή μία πασι" α). Τοῦτο κού ή θεόσδοτος Γεαφή το κηρύττει, και ή ανθρωπίνη σοφία δεν δύναται να μή συνομολογήση. Η γλώσσα αύτη έπειτα έσυγχύσθη χως διηρέθη. τὰ έθνη διεμερίθησαν είς τὸ πρόσωπον της γης, έκασον κατά Φωνάς idias άλλ' άπό ταύτας τας διαιρεθείσας πρωτογενεῖς γλώσσας τῶν ἐθνῶν δεν έξηλείφθησαν τὰ ίχνη της αρχαιγόνου κού παγκοίνου γλώσσης εκείνης. Εί δε τίνες των αρχαιοτέρων Φιλολόγων εδόξασαν, ότι διεσώθη ή πεωτόπλασος εκείνη τοῦ ἀνθεώπε λαλιά, ἐκλαμβάνοντες ἀντ αὐτης, οἱ μὲν την Έβραϊκήν, οἱ δε την Χαλδαϊκήν, οἱ δέ τίνες την Ρουνικήν, ή Σκυθικήν, ή Κελτικήν, άλλοι δέ την Έλληνικήν β), αλλ' ή κειτικωτέςα Φιλολογία διέκεινεν δεθότατα, ότι ή μεν άρχιγένεθλος εκείνη γλώσσα δεν ύφισαται πλέον, λείψανα δε ταύτης σώζονται είς όλας τας γλώσσας των έθνων Υ). Διά τουτο ευρίσκονται λέξεις τινές

a) Γενέσ. κεφ. ια. § 1.

β) βλ. Io. Ern. Walchiori, Introduct. ad Linguam Graecam.
 Jenae. 1760.

γ) Verius primaevam Linguim nullibi puram extare, sed reliquias ejus esse in linguis omnibus. H. Grotius, annot ad Vet. Testament. Genes. XI.

земля устивединь и глась единь всьмы 1). О семъ свидъшельсшвуешъ ошъ Бога данное Писаніе, и сего не можеть не признать и мудрость человьческая. Въ последствии язывъ сей смышался и раздылился; народы разсьялись по лицу земли, каждый говоря особеннымъ изыкомъ. Но въ сихъ начальныхъ и первородныхъ языкахъ не вовсе изгладились следы первоначального и всеобщаго языка. Хошя нькошорые изъ новьйшихъ Европейскихъ Филологовъ думали, что сохраняется еще шоть первый языкь человьческій, и одни почишали онымъ языкъ Еврейскій, другіе Халдейскій, иные Египешскій, или Кельшскій, или Скинскій, или Руническій, а накоторые Греческій 2); но болье разборчивая Филологія весьма справедливо полагаеть, что первообразный языкь не существуеть болье, а остатки его сохраняюшся во всехъ языкахъ народовъ 3). По-

¹⁾ Bumis. XI. 1.

²⁾ Cm. Joh. Ernesti Walchiori, Introduct. ad linguam Graecam. Jenae. 1760.

³⁾ Verius primaevam linguam nullibi puram extare, sed reliquias ejus esse in linguis omnibus. H. Grotius, annot. ad Vet. Testament. Genes. XI.

κ) λόγου συνθέσεις αι αὐταὶ εἰς ἔθνη τόσον ἀπ ἀλλήλων ἀπωκισμένα, κωὶ τόσον ἄλλως κατὰ γλώσσας διαφέροντα. Διὰ τοῦτο ἔξέλαβον τινὲς μητέρα τῆς Ἑλληνικῆς κῆς κοὰ Λατινικῆς τὴν Ἑβραϊκὴν, ἔθεν προῆλθον τὰ συντάγματα ἔκεῖνα , Ἑλληνικὴ Ἑβραίζεσα Λατινικὴ Ἑβραίζουσα, Graeca lingua Hebraizans, κ. τ. λ. Ἐκ τούτου κοὰ πολλῶν Ἑλληνικῶν λέξεων αὶ παραγωγαὶ ἐπλάθησαν ἐκ τῆς Ἑβραϊκῆς α).

§ δ. 'Αλλ' ὑπάρχουσι κλάσεις, ή γένη ἀρχοειδῶν γλωσσῶν, ὁμοφυῶν πρὸς ἀλλήλας καὶ συγγενῶν κατά τε λέξεις καὶ χαρακτῆρας Φωνῆς ἰδιάζοντας, καὶ προσέτι ἐκ τῆς κοινῆς γενέσεως καὶ καταγωγῆς τῶν λαλούντων ἡ λαλησάντων αὐτὰς ἐθνῶν, ῆτις ἀποδείκνυται μάλιστα καὶ ἐξ αὐτῆς αὐτῶν τῶν γλωσσῶν τῆς συναφείας καὶ οἰκειότητος. Τοιαύτη εἶναι ἡ κλᾶσις τῶν ἀπὸ τε Νωαχίδου Σὴμ Σημητικῶν λεγομένων, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάγονται ἡ Ἑβραϊκή, ἢ Συρική, ἢ ᾿Αραβική, ἢ ἄλλαι φυλαὶ γλωσσῶν κεφαλαιωδῶν, ὑποδιαιρουμένων εἰς ἄλλας ἐλιγώτερον καθολικάς, αὖται δὲ πάλιν διαμερίζονται εἰς μερικωτέρας,

α) βλ. τὸ Ἑλληνογερμανικόν λεξικόν τοῦ Haas.

сему находится нъкошорыя слова и реченія, одинакія у народовъ, столько отдаленныхъ другь от друга, и столько различествующихъ языками. По сей причинь нъкоторые приняли Еврейскій языкъ за начало Греческаго и Латинскаго; отсюда произотли сочиненія: Graeca lingua Hebraïzans, Latina lingua Hebraïzans, и проч. Отсель и произгодство многихъ реченій Греческихъ съ Еврейскато 1).

§ 7. Но существують конечно классы начальных языковь, сродных между собою по реченіямь и особеннымь харакшерамь звука, и еще по общему происхожденію племень, говорящихь, или говорившихь ими. Сіе происхожденіе доказывается самимь сходствомь и сродствомь языковь. Такь напр. классь языковь, называємыхъ Симитическими оть Сима, Ноева сына, къ которому причисляются Еврейскій, Арабскій, Сирійскій и другіе роды главныхъ языковь, подраздъляемыхъ на другіе, менье об-

¹⁾ См. Греко - Германскій Лексикон Газа (Павя).

αί δὶ, εἰς διαλέκτους κοὴ ἰδιώματα εἰδικώτατα α). πᾶσα τοιαύτη κλᾶσις γλωσσῶν ὁμοιάζει βαθύκολπον ὑδάτων πηγην, ἐκ τῆς ὁποίας ἀναβεύουσι πολύξευτοι ποταμοὶ, οἱ τινες διαιξοῦνται εἰς ἀχετοῦς μεγάλους, οἱ δὲ
διασχίζονται εἰς ξύακας, κοὴ οἶτοι εἰς αὐλάκια. ὑμοιάζει ξίζαν δένδεου ἀποσχιζομένην εἰς στελέχη, τὰ δὲ εἰς
ἀκξέμονας, οἱ δὲ εἰς κλάδους, κὸ οὖτοι πάλιν εἰς μικεοτέξους κλῶνας κοὴ κλωνάξια.

α) βλ. Atlas Ethnographique, et l'introduction, par A. Balbi 1826, Paris. 2, Mappemonde des langues dans l'Atlas des littératures ancien. et modernes, etc. par A. J. de Mancy, 1826; Paris. - Règne, ήτοι βασίλειον ωνόμασαν τινες των νεωτέρων Εθνογράφων την κλάσιν ή το καθολικώτατον γένος των ομογενών άρχικών γλωσσών, autas de tautas (tas as eidn eis to idion yenos υπαγομένας), familles, ήτοι πατριάς ή οἰκογενείας. Κλασιν, η γένος ονομάζομεν προς το παρον ημείς το Règne, Φυλάς δε τάς familles, άλλος δέ τις ας εύρη ζνόματα προσφυέστερα διότι ούτε το Regne ούτε το famille αποδέχεται ασμένως ή Ελληνική έτε είς την γλωσσικήν έπιστημην, ούτ είς αυτήν την Φυσικήν ίστορίαν, όπου το πρώτον μετεχειρίθησαν οί Ευρωπαίοι τὰ ονόματα, κού οθεν τὰ έδανείσθησαν οί καθ' ήμας Έθνογεάφοι.

щів; сіи же на частные, а послѣдніе на особенные діалекты и идіомы і). Всякой таковый классь языковь уподобляется обильному источнику, изъ котораго проистекають многоструйныя рѣки, раздѣляющіяся на большіе потоки, которые раздробляются потомъ на ручьи, и на малыя жилы; уподобляются корню дерева, раздѣляющемуся на вѣтви, отрасли и отростки.

¹⁾ См. Atlas Ethnographique et l'introduction, par A Balbi Paris. 1826. и Марретопе des langues dans l'Atlas des littératures anciennes et modernes, etc. par A. J. de Mancy. Paris. 1826. Нѣкоторые изъ новъйшихъ Этнографовъ назвали гègne иарствомъ классъ или общій родь сходныхъ между собою древнихъ языковъ. Самые же языки (какъ виды въ собственный родъ подводимые) familles, съмействами. Нынъ классъ или родъ называемъ мы гègne, иарствомъ, а съмейства familles. Желательно, чтобы прінсканы были другія приличньйшія названія; ибо ни гègne ни familles Эллинскій языкъ не охотно принимаеть какъ въ языковочнаніи, такъ и въ самой Естественной Исторіи, коея имена прежде употребляли Европейцы, и откуда заимствовали оныя наши Эвнографы.

ο 6 η. Τοιαύτη τις είναι κού ή διαίρεσις των Εύρωπαϊκών γλωσσών (συμπεριλαμβανομένων και τινων Ασιανών προς ταύτας συγγενών), τας όποίας ανάγουσι κοινώς είς την κλάσιν των λεγομένων ΙαΦεθικών, ή Ία. Φεθιτικών. Τούτων δε πασών πηγήν και είζαν εξέλιεβόν τινες των νεωτέρων την αρχαίαν Ινδικήν ή Βραχμανικήν γλώσσαν, την καί Σαμσκρίδαν ή (ως μεταφράζεται συνηθέστερον), Σανσκριτικήν, κατά την αύτης Φωνήν, λεγομένην (Samskrd), τουτέστιν ευσύνθετον, ή έντελη. Καὶ ὅτι μὲν αὕτη ἡ ἐν τοῖς παλαιοῖς βιβλίοις σωζομένη γλώσσα των Βεαχμάνων είναι άρχαιστάτη καὶ συγγενής όχι μόνον της άρχαίας Περσικής, ή κατ' άλλους Μηδικης, της και άλλως Ζωροαστρικής καλουμένης, κατά δέ την έαυτης Φωνήν, Ζένδ, ήτοι ζώσης (Ζωντ), άλλα κοί των αρχικών της Ευρώπης γλωσσών, δεν μένει πλέον καμμία αμφιβολία. Ότι δε ή Ίνδική αυτη γλώσσα υπάρχει και μήτης των άλλων των συγγενών της, τουτο είναι δέξα πάντη απίθανος και ήδη γενναίως ανηρημένη άπο τους κριτικούς θεωρούς των γλωσσών, οίτινες επίστανται να διακείνωσιν, όσον είναι δυνατόν, τους έν αυταίς της αρχαιότητος χαραντήρας, άλλους είς άλλην διαγινωσκομένους έκ της άρχαιοτρόπου μάλιστα συμπλοκής των γεαμμάτων πεός μόεθωσιν κωί σχηματισμόν

в 8. Таково же и раздъление языковъ Европейскихъ и некоторыхъ сродныхъ съ ними Азіашскихъ, кои относятся къ классу, шакъ называемыхъ, Яфатовыхъ языковъ. Источникомъ и корнемъ всъхъ сихъ языковъ, накоторые новайще писатели почитали древній Индійскій яли Врахманскій языкъ, называемый собственнымъ его словомъ (Samskrd) Самскридъ или Санскришскимъ, что значитъ образованный или совершенный. Что сей языкь, сохранившійся вь древнихъ книгахъ Брахмановъ, есть древньйшій и сродень съ древнимь Мидійскимь, называемымъ иначе Зороастровымь, или Зендскимъ, т. е. живымо, по значенію слова zend, (по Греч. (ωντ) и съ древними языками Европы, — въ шомъ нышъ уже никакого сомньнія: но что Индійскій языкъ есть корень сродныхъ ему языковъ, это есть совершенно невъроящное, мньніе ошвергнущо кришиками, кои умьющь различашь, по возможносши, древнія каждаго изъ нихъ чершы, кои познающся въ особенности по древнему соединению буквъ, употребляемыхъ при составленіи и образованіи словъ. Такимъ образомъ, вопреки шьмъ, кошоτῶν Φωνῶν. "Οθεν παρὰ τοὺς νομίζοντας την Σανσκριτικήν μητέρα τῶν εὐρωπαϊκῶν, κατὰ δέ τινας ἐκτόπως αὐτης ἐραστὰς, κοὴ πασῶν τῶν τοῦ κόσμου γλωσσῶν, πολὐ κριτικώτερα κοὴ ἀληθέστερα ἐΦρόνησεν ὁ ᾿Αδελούγγιος ἀποδεικνύων αὐτην εἰς τὸν Μιθριδάτην του γλῶσσαν παλαιὰν μὲν, ἀλλ ὀχι πρωτόγονον. Ὁ δὲ πολύγλωσσος ዮάσκος την ἐξέλαβε κοὴ ὡς νεωτέραν κοὴ ἐπείσακτον ἐκ τῆς Ζενδικῆς α). Τῆς νεότητός της χαρακτῆρας διέγραψε κοὴ ὁ Κλάπροθος β).

β θ. "Αλλως λοιπον διαιρούσι τὰς συγγενεῖς ταύτας γλώσσας οἱ καθ' ἡμᾶς ἐπιστήμονες αὐτῶν παρατηρηταί. Καὶ ὁμὲν 'Ράσκος κάμνει τούτων διαίρεσιν διπλῆν: τὴν μὲν μερικὴν, περιέχουσαν μόνας τὰς γλώσσας τὰς Εὐρωπαϊκὰς, τὴν δὲ καθολικωτέραν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάγονται κὰὶ αἱ συγγενεῖς 'Ασιαναί. Εἶπεν ὁ κλεινὸς Αδελούγγιος εἰς τὸν Μιθριδάτην του, ὅτι ὅλα τὰ κατὰ πλάτος

α) βλ. R. Rask, über das Alter und die Echtheit der Zend-Sprachen. von Fr. H. von den Hagen. Berlin. 1826.

β) J. Klaproths, Asia polyglotta. σελ. 45. βλ. καὶ Othm. Franc. de affinitate qua lingua Sauscridamica cum ea Persarum ita conjuncta est. etc.

рые почитають Санскритскій языкь корнемь Европейскихь, и вопреки нькоторымы пристрастнымы любителямы онаго и припимающимы его за первый изы всыхы языковы міра, гораздо благоразумные и вырные разсуждаеть Аделунгы, доказывая вы своемы Митридать, что оны есть языкы древній, но не первобытный. Раскы не безы причины почитаеть его даже за языкы новыйшій и заимствованный изы Зендскаго 1). О новости его характеровы писалы и ученый Клапроть 2).

§ 9. Но современные намъ ученые созерцашели сихъ сродныхъ языковъ, раздъляютъ ихъ еще инымъ образомъ; а именно: Раскъ дълаетъ имъ сугубое раздъленіе: гастное, содержащее только языки Европейскіе, и общее къ которому относятся и сходные между собою языки Азіатскіе. Аделунгъ го-

¹⁾ Rask, über das Alter und die Echtheit der Zend-Schprachen, v. Fr. H. von den Hagen. Berlin, 1826.

²⁾ Klaproths, Asia polyglotta. 45. Cm. n, Oth. Franc. de affinitate qua lingua Sanscridamica cum ea Persarum ita conjuncta est. etc.

κ μήκος ἀπό του "Αλυςς, ποταμού της 'Aσίας, πρὸς βορέᾶν κου δυσμάς της Ευρώπης μέχρι Παννονίας ἐκτεινόμενα άρχικα έθνη ανάγονται είς έθνος έν, τὸ όποῖον ό 'Ράσκος ἐνομάζει γενικώτεςον Θρακικόν, ἀπό τῶν τὸ μέσον ταύτης πάσης της χώρας κατασχόντων Θρακών α). Τούτων δε των εθνών, συμπεριλαμβανομένου καί του Γερμανικού, αι κεφαλαιώδεις γλώσσαι είναι συγγενείς, τον μέν μέσον επέχουσα τόπον ή Θεακική, ή Θεακοπελασγική (έκ της όποίας έμος Φώθη ή Έλληνική και Λατινική), έκατερωθεν δε συνημμέναι παραλλήλως, έντευθεν μεν ή αρχαία βόρξειος γλώσσα, είτε Τευτωνική, είτε παλαιά Γερμανική μετά της Γοτθικής ή Μυσογοτθικής έτέεωθεν δε ή Σλαβονική, κού ή Λεττική, περί της έποίας λέγομεν εφεξής. Είς ταύτην δε την συγγένειαν είχεν είδη προστεθειμένην ο Σκλοίζερος κωί την Κελτικήν κωί Κιμβρικήν β). Ο δ' αυτος 'Ράσκος είς εν των νεωτέρων

α) βλ. R. Rask Vergleichunstafeln der Europaischen Stamm-Sprachen. Halle, 1822. καὶ Über die Thracische Sprachklasse. v. J. Severin Vater. — Πρόσθες καὶ τοῦ αὐτοῦ Rask, Undersögelse om det gamle Nordiske eller Islandske Sprogs Oprindelse. Kjöbenhavn, 1818.

β) Aug. Ludw. Schlözer allgemein. Nord. Geschichte. Halle, 1771. τους δε Κίμβρους πολλοί νομίζουσι τους αυ-

воришь въ своемъ Митридать, что всь древніе народы, распространившіеся отъ Азійской ріки Алиса къ Сіверу и Западу Европы до Панноніи, принадлежащь въодному племени, которое Раскъ называетъ Оракійскимт, по имени Оракійцевь, занимавшихъ средину всей сей страны 1). Главные нзыки всъхъ сихъ народовъ, не изключая и Германскаго, сродны между собою и между ними среднее масто занимаеть Оракійскій, или Оракопеластійскій, изъ котораго образовались Греческій и Лашинскій, а по шомъ, съ одной стороны, древній Сьверный языкъ Тевшоническій или Германскій, шакже Гошоскій и Мизогошескій, а съ другой стороны, Славянскій и Лешскій, о которомъ будемъ говоришь посль. Шлецеръ присовокупляеть къ сему и языкъ Кельшскій, или Кимврійскій 2); а Раскь въ одномь изъ новыхъ

¹⁾ Rask, Vergleichunstafeln der Europäischen Stamm-Sprachen. Halle, 1822. Также, Über die Thracische Sprach-Klasse, v. J. Severin Vater. — Прибавь и его же Раска, Undersögelse om det gamle Nordiske eller Islandske Sprogs Oprindelse. Kjöbenhavn, 1818.

²⁾ Aug. Ludw. Schlözer, allgemein Nord. Geschichte. Halle,

του συγγεαμμάτων α) καθυπογεάφων έτι καθολικώτερον τούτων τῶν γλωσσῶν τὴν ὁμοΦυλίαν, ἐκλαμβάνει ὡς περιεκτικώτατον ζύομα την Σαρματικήν, είς την οποίαν ύπανει την Ινδικήν, Μηδικήν, Θρακικήν, Σλαβονικήν, Δεττικήν, Γοτθικήν, Κελτικήν. Την αυτήν καθολικήν περιγραφήν κάμνει κου ο Κλάπεοθος ονομάζων το περιεκτικώτατον Φύλον, αντί Σαρματικού, Ίνδογερμανικόν ο δε Μαλτέ-Βρουνος, Ινδογοτθικόν. Ελλην δέ τις ίσως, χαριέντως ανθυποβάλλων μικεάν παεαλλαγήν, ήθελε το μετονομάσει Ίνδοθεακικόν, ἐπιφέρων ως μάρτυρα τὸν Ἡρόδοτον, οστις Φαίνεται, ότι συνάπτει τρόπον τινά τους Θράκας με τους Ινδούς, παραβάλλων αμφοτέρους κατά το πλη-Dos, καὶ ίστοςῶν τους Θεάκας το μέγιστον τῶν τοῦ πόσμου εθνών μετα τους Ίνδους β). "Hơn δὲ ωνόμασαν. καὶ άλλοι γλωσσαν Ἰνδοπελασγικήν, ἀν καὶ κατὰ στενωτέραν έπτασιν Υ). "Ωστε κατά ταῦτα, τὰ ἀπὸ Ταπρο-

τούς καὶ τούς Ἑλληνιστὶ Κιμμερίους. βλ. Στράβ. Ζ. 293. καὶ Πλούτ. βίω Μαρκέλλ.

a) Über das Alter u. die Echtheit der Zend-Sprache.

β) "Θεηίκων δε έθνος μεγιστόν εστι μετά γε 'Iνδους πάντων ανθεώπων. (Ε. γ.)

y) A. Humboldt, Relation. historiq. Tom. III. p. 20.

своихъ сочиненій 1) разсматривая вообще сродешво сихъ языковъ, почишаешъ Сармашскій языкъ за самый обширный, къ которому относить Индійскій, Мидійскій, Оракійскій, Славянскій, Лешскій, Гошоскій, Кельшскій. То же самое всеобщее описаніе дьлаешь и Клапрошь, вмьсто Сарматскаго обширныйшимъ называя племя Индо-Германское, а Мальшебрюнъ Индо - Гошеское. Грекъ, можешъ бышь, съ своей стороны, сделавъ некоторое изменение, называль бы то племя Индо - Оракійскимъ, приводя во свидьшельство Иродота, который, кажется, соединяеть, накоторымь образомь, Фракійцевъ съ Индійцами, сравнивая число шехъ и другихъ, и повъствуя, что послъ Индовъ Оракійцы сушь самый многочисленный народъ въ свыть 2). Нікоторые упоминають и объ Индопеластическомъ языкъ, хошя въ шьсныйшемъ пространствь 3). Такимъ об-

^{1771.} Нъкошорые Кимвровь называющь Киммеріями см. Сшрав. Кн. VII. 293. Плушар. въ жизни Маркелла.

¹⁾ Über das Alter und die Echtheit der Zend . Sprache.

²⁾ Μρομοπό V, 3. Θρηίκων δὲ ἔθνος μέγιστόν ἐστι μετά γε Ἰνδούς πάντων ἀνθρώπων.

³⁾ A. Humboldt, Relation. historiqu. Tom. III. p. 20.

βάνης μέχεις 'Ισλανδίας εκτεινόμενα έθνη είναι συγγενη κατά τας αξχικάς αὐτῶν γλώσσας, κεψ έπομένως κατά την αξχην τοῦ γένους αὐτῶν. Οὖτοι είναι οἱ Ἰαφεθίται, απόγονοι τοῦ Ἰάφεθ, ἢ έλληνικώτεςον Ἰαπετοῦ, ἢ Ἰαπετιονίδαι α). κεψ ταύτης τῆς μεγάλης έθνικῆς οἰκογενείας αδελφὰ μέλη είναι Ἑλληνες κεψ Σλάβονες.

α) 'Ο Ἰάφεθ της θείας Γραφης, έλληνικώτερον κλιθείς, ωνομάσθη Ιαπετός. Εκ των υίων αυτου ίστορουνται Μαδαί, εθεν οί Μηδοι: Ίωυαν, εθεν Ίαυων, 'lάων, 'lάονες, οί 'lωνες ι Θείσας, όθεν (Θέσας, Θέeit, Octit) Ochit, Ocat (in tou Oclean in tou Τύραν ποταμόν τινες παρονομάζουσι): Γαμέρ, όθεν (Καμέριοι) Κιμμέριοι: Θοβέλ, όθεν, κατά Σαλμάσιον, (Θεβάλ, Θευάλ, Θευξάλ, Δεύξαλ-ος), Δευκαλίων. τοῦ δὲ Ἰωυὰν υίοὶ, Ἑλισὰ (ὁ Ἑλλην), καὶ Θαρσεὶς (οθεν Ταρτησός, έν Ίβηρία), και Κήτιοι, και Ρόδιοι (Γενέσ. Ι, α - ε). Μέγα Φως έπιφέρει είς την ιστορίαν των αρχαίων έθνων ή ίερα ίστορία δια των ονομάτων, δοα είναι καταληπτά. η ταύτην άκολουθούσιν όσοι των νεωτέρων δεν αποχωρίζουσι τας γνωσεις της ανθεωπίνης σοφίας από την διδασκαλίαν την θείας Γραφής (βλ. Schlözer: ένθ. ανωτές. σελ. 270). Ιαφεθίτας ονομάζει καὶ τους Σλά-Βονας, κατά παλαιάν παράδοσιν, και ο σεβάσμιος Νέστως, ὁ ἀρχαιότατος τῶν Ρώσσων ἰστορικῶν.

разомъ, народы распространившіеся отъ Тапрованы до Исландіи, сродны по ихъ первоначальнымъ языкамъ, и слъдственно по происхожденію ихъ. Это суть Іафетиты, потомки Іафета, или по Гречески, Іапета, и по тому Іапетіониды і), Эллины же и Славяне суть ближайшіе члены сёго великаго народнаго съмейства.

⁴⁾ Ἰαφεθ Св. Писанія, по Гречески названь Ίαπετός. Изь сыновь его упоминаются Мадай, отв котораго Мидяне; ІованЪ, откуда ІавонЪ, ІаонЪ, Іаоняне, Іоняне; Өпрась, откуда Өераксь, Өраксь; оть Өгісс. производять и имя ръки Тираса (Буга); Гамерь откуда (Камерійцы) Киммерійцы; Өовель, оть коего, помивнію Салмазін, Θεβάλ, Θευάλ, Δεύ Γαλ, Девкаліонь; сынове же Іовани Элиса (Эллинь), и Оарсись; откуда Тартись (вь Иверіи), также Китіи и Родіи. (Быт. Х. 1 — 5). Священная Исторія разливаеть великій світь на Исторію древних народовь, именами удобопоняшными. И ей слъдующь всь новьйшія. которыя познанія человъческія мудрости не отлучають от ученія Божественнаго Писанія. См. Шлецера тамъ же стр. 270. Яфетовыми потомками называеть Славнь по древному преданію и почтенный Несторь, древньйшій Историкь Россійскій,

δι. 'Ο δε περίφημος Γερμανός Μάννερτος καὶ ἀλλοι τῶν νεωτέρων Γεωγράφων, ὅσοι ἐσπούδασαν νὰ διορίσωσι τὰ τῆς παλαιᾶς Γεωγραφίας κατὰ τὰς νεωτέρας γνώσεις, ἔξέλαβον τοὺς Σλάβους Σκύθας, συνάπτοντες μετὰ τούτων καὶ τοὺς Σαρμάτας, εἰς τοὺς ἐποίους ὑπάγονται ὰ οἱ Ῥωξολάνοι καὶ Ἰάζυγες. Σκύθας ὀνομάζει καὶ ὁ Στράβων τοὺς Σαρμάτας ἢ Σαυρομάτας αὶ. 'Ο δὲ Ἡρόδοτος διακρίνων τὸ Σαυροματικὸν ἔθνος ἀπὸ τὸ Σκυθικόν, καὶ διορίζων τὰς κατοικίας των, ὀνομάζει τοὺς

α) Σαρμάτας δνομάζει τὸ ἔθνος ὁ Στράβων (Ζ, 306, κ. τ. λ.), κωὶ ὁ Πτολεμαῖος, κὶ ὁ Πλίνιος, κὶ οἱ νεώτεροι ἀλλὶ ὁ Ἡρόδοτος κὶ ἄλλοι τῶν ἀρχαίων ὀνομάζουσι Σαυρομάτας. Φαίνεται δὲ τὶ ὄνομα σύνθετον ἐκ τοῦ Σαῦρος, κὶ μάτης, magt (τουτέστιν ἀνηρ, ἡ τέκνον), ὅθεν ἡρμήνευσάν τινες τὸ ἐθνικὸν τοῦτο ὄνομα, βόρξειοι ἄνδρες, ἡ βόρξειον Φῦλον (βλ. Ritters, Vorhalle Europäis. Völkergesch.). ᾿Αλλὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Σαῦραι, ἡ Σαῦροι, ἔθνος θράκιον. δὲν εἶναι τοῦτο ἄράγε το κομὲπὶ τοῦ Πτολεμαίου (Γεωγρ. Ε, 3), κομ καθ ἡμᾶς ὄνομα τῶν Σέρβων, κατὰ δὲ τὴν γλῶσσάν των Cp6 (Σρβ), ὡς ἐκ τοῦ Σαῦρος, Σάβρος συγκέκομένον, ἡ γοῦν τὸ Σάβρος ἐκ τοῦ Cp6 διὰ τοῦ εὐ-Φωνικοῦ Φωνήεντος ἐσχηματισμένον κοὰ εἰς τὸ Σέρ-βος μεταπλασθέν; βλ. λ. Cp6.

у 10. Знаменишый Нѣмецкій ученый Маннершъ и другіе изъ новѣйшихъ Географовъ, кошорые сшарались опредълишь древнюю Географію по новѣйшимъ свѣденіямъ, принимали Славянъ за Скивовъ, присоединяя къ Скивамъ и Сармашовъ, къ кошорымъ ошносяшъ Роксолановъ и Язиговъ. И Сшравонъ Скивовъ называешъ Сармашами, или Савромашами 1). Но Иродошъ различаешъ народъ Савромашскій ошъ Скивскаго, и опре-

¹⁾ См. Спиравонъ, Кн. VI. 306. и проч. Спиравонъ, Ппиоломей и Плиній называють сей народь Сарматами; но Иродото и другіе древніе называють Савроматами. Сіе имя, кажешся, сложно изб Σαύρος, и окончанія µютия, Маді, слово, которое, значить дитя или мужа. Отв чего нъкоторые извясняли сіе народное ими словами Водбегог очобее, или Водбегог Фихог, т. е. Съверные люди, Съверное племя. (См. Ritters, Vorhalle Europäis. Völkergesch.). Ho y Mcuxis находимъ: Σαυραι или Σαυροι, народъ Оракійскій. Не есть ли это имя, находящееся у Птоломея (Географ. V. 3.) и нынъшнее имя Сербовь, или на ихъ языкь, Срб, какћ бы сокращенное изъ Σαύρος, Σαβρος, или Σάβρος происходить оть Срб посредствомь эвфонической гласной и преобразовалось вы Σέρβος? См. ел. Срб.

Σαυρομάτας, κατά τινα Φήμην αδέσποτον, απογόνους Σκυθών η Αμαζόνων και την γλώσσαν των, Σκυθικήν σολοικίζουσαν, διότι δέν την έμαθον ακριβώς αι Αμαζόνες παρά των Σκυθών μετά των όποίων σύνοικησαν α). "Ότι δε αι Αμαζόνες ήσαν Θράκισσαι, Φαίνεται η εξ άλλων μαρτυριών των παλαιών, η εκ του όνόματος της Αμαζονικής πόλεως Σινώπης, παρά το Σανάπα, Θρακιστί ὁ μέθυσος β). Πρός τουτο δε παρέβαλόν

α) Heod. Δ, 17, 21, κοή 110.

β) ,,Οί γὰς μέθυσει Σανάπαι λέγονται παςὰ Θςαξίν, ἢ διαλέκτω χρῶνται ἢ ᾿Αμαζόνες. (Σχ. ᾿Απολλ, Ῥροδ.). Σκυθικὰν ἀνομα θέλουσι τινὲς τὸ ᾿Αμαζών, ἀθετοῦντες την ἐλληνικήν του παραγωγήν • αλλ᾽ εἰ Σκύθαι τὰς ᾿Αμαζόνας ἀνόμαζον Οἰορπάτας, τουτέστιν ἀνδροκτίνους (Ἡρόδ. Δ). Προσέτι εὐΦυῶς μὲν ἀλλ᾽ ὄχι ἢ πιθανῶς τινὲς τῶν Σλαβονικῶν Φιλολόγων ἐσπούδασαν νὰ ἀποδείξωσι Σλαβονίδας ταύτας τὰς παραδόζους γυναῖκας παράγοντες τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ cama, κεμα, αὐτο γυνή (βλ. Siestrzencewicz, Précis des recherch. histor. κ. τ. λ. Τοπ. Π. ch. 22). ᾿Αλλα τὶ νὰ κάμωμεν τὰ προφανῶς Ἑλληνικὰ ἀνόματά των, Ἱππολύτη, Αντιόπη, ᾿Ολυμπία, Σμύρνα, Μύριννα, Πενθεσίλεια, Ὠρείθυια, κ. τ. λ. ἢ τὰς

дълнетъ жилища ихъ. (Кн. IV. 17). По нъкоторому преданію, неизвъстно отъ кого
дошедшему, называетъ Савроматовъ потомками Скиоовъ и Амазонокъ, и языкъ ихъ Скиоскимъ, исполненнымъ Солецисмовъ, потому
что Амазонки неправильно научались оному
отъ Скиоовъ, съ коими онъ жили 1). А
что Амазонки были Оракіянки, сіе видно
какъ изъ другихъ древнихъ свидътельствъ,
такъ и изъ имени Амазонскаго города Синопа, наименованнаго отъ слова Санала, означающаго на Оракійскомъ лъяницу 2).

¹⁾ Иродот. IV. 17. 21 и 110.

²⁾ Оі үйд µєдотої Σανάπαι λέγονται παда Θεαξίν, й διαλέκτω χρωνται καὶ Αμαζόνες, Схоліасть Аполл. Род. Нѣкоторые почитають, слово Амазоны Скиескимь, а не Греческимь. Но Скиеы называли Амазонокь Іорпатами, т. е. мужеубійцами. (Ирод. IV). Довольно остроумно, но неправдоподобно нѣкоторые Славянскіе филологи котьли доказать, что Амазонки были Славянки, производя имя ихь оть словь сама и жена. Сестренцевичь Précis des recherches historiques etc. Тот. II, сh. 22. Но куда намь дѣть ихь имена, кои совсѣмь Греческія: какь-то: Ипполита, Антіопа, Олимпія, Смирна, Миринна, Пенесси-

τινες τὸ Ἰνδικὸν Sam, ἄμα (ἀθρόον, πολύ), κὰ τὸ Ἰνδικὸν ὰ, Σλαβονικὸν κὰ Ἑλληνικὸν, πῖ (πίω, πότης)
ὅστε Σανάπας εἶναι κυρίως ὁ πολυπότης, ὰ οἶον άμαπίων, ἢ μᾶλλον, ἀναπίων (ἀναπίνων), ἀναπίας, μετὰ
τῆς προσθέσεως τοῦ σ, ὡς συνήθους πνευματισμοῦ. Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον λοιπὸν οἱ Σαυρομάται εἶναι συγγενεῖς Σκυθῶν διὸ ὰ ὁ Στράβων τοὺς ἀνόμασεν ἀπλῶς Σκύθας. ᾿Αλλ
ὁ Διόδωρος τοὺς ἱστορεῖ Μήδους παρὰ τὸν Τάναϊν οἰκήσαντας α). Μήδων ἀπογόνους τοὺς ὀνομάζει κὰ ὁ Πλίνιος β) εἰς πολλὰ γένη διηρημένους. Ὁ δὲ Πομπώνιος
ὁ Μέλας τοὺς ἱστορεῖ ὁμοίους τὴν στολὴν κὰ τὴν ὅπλισιν
μὲ τοὺς Παρθυαίους Υ), Φῦλον κὰ τοῦτο Σαρματικὸν,
τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα, κατὰ τὸν Ἰουστῖνον, ἢτον ἀνάμιγμα τῆς Μηδικῆς κὰ Σκυθικῆς. Ἐκ τούτων ὁλων

ἐπωνύμους αὐτῶν πόλεις Σμύςναν, Κύμην, ἘΦεσον, κὰ τὰ ἄλλα τὰ ἐν τἢ Ἑλλάδι λοιπὰ μνημεῖα τούτου τοῦ Συςίου στςατοῦ, καθώς ὁ Πίνδαςος τὰς ὧνόμασεν (Όλυμ. Η, 62); ὡς ἐκ τῆς Λευκοσυςίας, δηλαδή τῆς Καππαδοκίας, ἢ κατὰ ἄλλους ἐκ τῆς γειτονευούσης Παφλαγονίας ὡςμημένας.

α) Βιβλ, Β, 44.

β) Βιβλ. 5, 57.

γ) Βιβλ. Δ, ε.

Съ симъ словомъ сравнивающъ нѣкотрые -Индійское слово sam, (ана) много, вмвств, шанже Индійское, Славянское и Греческое πι, (πίω, πότης, пишь). И шакъ Σανάπας собственно есть многолійца и накъ бы аца тішч, или лучше αναπίων (αναπίνων), αναπίας съприложеніемъ с, обыкновеннаго густаго дыханія. По свидьшельству Иродота, Сарматы сродны со Скиоами, и по сему Справонъ ихъ называеть просто Скивами. Но Діодоръ (Кн. II, 44.) утверждаеть, что это Миды, поселившіеся на Донь 1); Плиній шакже называешь ихъ пошомнами Мидовъ 2), раздьлившихся на многія племена. Помпоній же Мела 3) говоришъ, что они похожи одеждою и оружіемъ на Пареянъ, покольнія шакже Сармашскаго, кошорыхъ языкъ, по

лея, Оривія, и города именами их названные: Смирну, Киму, Эфесь и другіе вы Греціи находящіеся остатки сего Сирійскаго войска, как называеть их в Пиндарь (Олимп, VIII, 62), из вы Былой Сиріи, т. е. Каппадокіи, или, по мнынію других в, из Пафлагоніи?

¹⁾ Библіот. П. 44.

²⁾ KH. VI. 59.

³⁾ KH. IV. 8.

Φαίνεται πιθανώτατον, ότι οι Σαυρομάται ήσαν έθνος Μηδικόν, το όποῖον διὰ την γειτονίαν ἀνεμίχθη μετὰ τῶν Σκυθών κας των 'Αμαζόνων. "Οθεν κας οί καθ' ήμας έπισημότατοι θεωςοί των γλωσσών διέκςιναν ακςιβώς Σκύθας η Σαρμάτας, ως δύω γένη πάντη διάφορα συγάπτουσι δε τούτους μεν με τους Μήδους, κως Πέρσας, καί Ίνδους, καί την μεγάλην των Ίαφεθιτων οἰκογένειαν τους δε Σκύθας θεωρούσιν ώς έθνος μέγα μέν κού αρχαῖον, ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης μέχεις Ευξείνου Πόντου και πρός τα βοβξειότερα της Ευρώπης το πάλαι επιπολάσαν, υστερον δε διωχθεν υπό Κελτων, και Γότθων, κού Σαςματών οὖτοι μάλιστα μετετόπισαν η έξώθησαν τους Σκύθας τοῦ Ἡροδότου. ᾿Ανάγονται δὲ εἰς τὸ Σκυ-Δικόν Φύλον οι νύν Φίννοι, και Λάπονες, και Σαμοέδοι (ἐκ τοῦ Ῥωσσικοῦ cam - bда = αὐτοέδοι, οἱ ἑαυτούς,η τους έαυτων όμοιους έδοντες, ήτοι ανθεωποφάγοι: 'Ανθεωποφάγους δέτινας, βέβξειον φύλον, ίστοςεῖ καὶ ὁ Ἡςόδοτος). Σκυθικά δε η τα περί του Καύκασον έθνη (πλήν των 'Ωσητων), κως οί Τάταροι, κως οί Τουρκοι, κ οί έν Σίναις Μανδουσχοι (Mandschu), ε εί τι έτερον α),

a) Rask, über das Alter, etc. βλ. ανωτέρω.

словамъ Юсшина, былъ смышанъ изъ Мидійскаго и Скиескаго. Изъ всего върояшнымъ кажешся що, что Сарматы были нароль Мидійскій, который, бывь имъ сопределень, смъщался со Скивами и Амазонками. временные намъ опышные изследовашели языковъ признающь Скиновъ и Сарматовъ за два народа вовсе различные; пришомъ последнихъ соединяющъ съ Мидами и Персами, Индійцами и великимъ племенемъ Іафешишовъ; Скиоовъ же почишающь за народъ великій и древній, разсьявшійся въ древности отъ Индійскаго моря до Понта Эвксина и въ Северу Европы, но изгнанный пошомъ Кельшами, Гошоами и Сармашами. Сіи наипаче швенили и принудили лереселиться Иродошовыхъ Скиоовъ. Къ покольнію Скиоскому причисляющся и ныньшніе Финны, Лапландцы и Самовды, (или ядущіе подобныхъ) себь, людовды, ανθεωποφάγοι, о которыхъ повъствуетъ и Иродотъ). Также Скиоскіе народы сушь и живущіе около Кавказа (кромь Оссетинцевъ), Татары, Турки, Манджу въ Китав, и другіе 1). И такъ Греческіе Исто-

¹⁾ Rask, über das Alter и проч. См. выше.

'Ορθότατα λοιπὸν οἱ Ελληνες ἱστορικοὶ τοὺς τὰ μέσα καὶ ἀρκτῷα τῆς 'Ασίας κατοικοῦντας ἀνόμαζον Σκύθας. ἀλλ' ὑπὸ τ' ὄνομα τοῦτο συμπεριελάμβανον πολλάκις γενικώτερον καὶ ὅσα ἀλλα ἔθνη δὲν ἐγνώριζον ἐξ ὀνόματος, ὅθεν ὁ "Εφορος διήρει σύμπαντας τοὺς κατοίκους τῆς Οἰκουμένης εἰς Ἰνδοὺς, καὶ Αἰθιστας, καὶ Σκύθας, καὶ Κελτούς α). ἐκ τούτου πάμπολλα γένη ἀνθρώπων πάντη διάφορα, ὰ μάλιστα τὰ προσβοβότερα, συγχένονται μὲ τοὺς Σκύθας β). Τῶν δὲ Σαυροματῶν ἔθνη ἀριθμοῦσιν οἱ παλαιὸι τὰ τε ἀλλα ὰ Ἰάζυγας Υ), καὶ 'Ρωξολάνους, ὡς προείπομεν. καὶ τούτους πολλοὶ τῶν νεωτέρων ἐξέλαβον ἀντὶ τῶν Σλάβων καὶ 'Ρώσσων, τῶν ὁποίων μετὰ ταῦτα ἡκούσθησαν τὰ ἐνόματα εἰς τὴν

α) βλ. τὸ χωρίον παρὰ Κοσμᾶ Ἰνδικοπλεύστη. βλ. καὶ Στράβ. ΙΑ, 507.

β) βλ. Bayer, de origine et priscis sedibus Scytharum. p. 64.

γ) Πιθανώτατα οἱ Ἰαζυγες παράγονται ἐκ τοῦ Σλαβονορωσσικοῦ παμκὸ, Ἰαζύκ (γλῶσσα κ) ἔθνος), ὅθεν Ἰαζυξ, (βλ. Στράβ. Ζ, 294). ὧστε κὸ τὸ ἔθνος τῶν Ἰαζύγων Φαίνεται μᾶλλον Σλαβονικὸν ἀναμεμιγμένον μὲ τοὺς Σαρμάτας. Τούτους τοὺς Ἰάζυγας θέλουσι τινὲς πατέρας τῶν Ἰατύγγων (Jatwinguen. Яшвяги), Φύλου Λεττικοῦ.

рики весьма справедливо назвали Скифами шьхъ, которые занимали среднюю и Съверную Азію, хошя подъ симъ именемъ заключають почасту и всь ть народы, которыхъ они не знали по имени. По сей причинъ Эфоръ раздъляетъ всъхъ обитателей вселенной на Индовъ, Эвіоповъ, Скивовъ и Кельшовъ 1). Такимъ образомъ многіе весьма различные другь ошъ друга народы, въ особенносши же самые Съверные, смъщивающся со Скивами 2). Савромашскими же народами, сверхъ другихъ, считаютъ древніе Язиговъ 3) и Роксоланъ; а сихъ послъднихъ многіе принимающь за Славянь и Россовъ, коихъ имена сдълались извъсшными въ послъдствіи. Такимъ образомъ и по се-

¹⁾ См. Странствіе Козмы Іголкот λεύστης. и Страв. Кн. XI. 507.

²⁾ Bayer, de origine et priscis sedibus Scytharum. p. 64.

³⁾ Весьма върояшно, Язиги производящся от Славяно-Россійскаго слова языко (удоста, Едгос), откуда 'Ιάζυξ. См. Страв. VI, 294. И такъ народъ Язиговъ, кажешся болье Славянскимъ соединеннымъ съ Сармашами. Сихъ Язиговъ почишающь нъкошорые праотцами Яшвяговь, Jatwinguen, племени Летскаго.

ιστορίαν ωστε καὶ κατὰ ταύτην την όχι τόσον πιθανην υπόθεσιν οι Σλάβοιες διὰ τῶν Σαρματῶν συνάπτονται μὲ τοὺς Μήδους κὰ Ἰνδους καὶ τοὺς τοῦτων συγγενεῖς Θράκας Φαίνεται όμως παρὰ πολὺ πιθανώτερον, ὅτι οἱ Σαυρομάται ἐπελθόντες μετὰ τοὺς Σκύθας νεώτεροι κατακτηταὶ, ἐπέπεσαν εἰς τοὺς Σλάβονας πολὺ πρότερον κατωκημένους καὶ ἤδη αὐτόχθονας ὄντας εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν χώρας, αἴτινες, ὡς ἐκ τοῦ ἐπικρατήσαντος ἔθνους, ἀνομάσθησαν Σαρματία α). ὑστερον δὲ διὰ τοῦ μακροῦ

α) Διὰ τοῦτο οἱ Βυζαντινοὶ, ἢ ἰδίως ὁ Χαλκοκονδύλης (βιβ. Δ), ὀνομάζουσι τοὺς Ρώσσους Σαρμάτας, ὡς κατοίκους δηλογότι τῆς Σαρματίας, καθώς ἢ τοὺς Σέρβους ὁ αὐτὸς ἡέγει Τριβαλλοὺς, ἢ τοὺς Βουλγάρους, Μυσοὺς, ὡς κατοίκους τῆς παλαιᾶς Μυσίας. Θεωερεῖ δὲ κάλλιστα ἢ ταῦτα τὰ ἔθνη, ἢ τοὺς Κροατίους, ἢ Πολανίους, ἢ Προυσσίους (τοὺς Βένδους), ἢ Ἰλλυρίους, ὡς ἔθνος ἐν ἀρχαιότατον "την αὐτην ἱέντας Φωνην (βλ. βιβλ. Α). Τοὺς δὲ Πολανίους ἢ Πολωνοὺς, ἢτοι Πεδιασίους (βλ. λεκτικόν, λ. ποπε), ὁ Νέστωρ ὀνομάζει Λάχους, Ληχω (οθεν ἢ παρἡμῖν συνήθως Λέχοι), ἢ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐνόμισάν τινες ὅτι τὸ εὕζηκαν ἢ εἰς τοῦ Ἡροδότου την Φράσιν καξίων Σαυροματέων (Δ, 21, ἀντὶ λήξεων, ἐκ τοῦ λᾶξις, ἡ μερὶς), ὅθεν ἢ ἔπλασαν τὸ ὄνομα

му не столь въроятному предположению Славине чрезъ Савроматовъ соединяются съ Мидами, Индами и сродными съ ними Оракійцами: но можетъ быть, въроятнъе, что Савроматы, пришедшіе послъ Скивовъ, какъ завоеватели, нашли, что Славяне гораздо прежде ихъ поселились въ странахъ, которыя, по имени преобладавшаго народа, названы Сарматіею 1); въ послъдствіи, послъ долгаго времени, смъщались и Сарматы съ Славинскими племенами и потеряли народное

¹⁾ Византійцы и въ особенности Халкокондиль (Кн. IV.) называеть Россовь Сарматами, т.е. жителями Сарматіи, равно какь Сербовь называеть Трибаллами, Болгаровь Мизами, какь жителей древней Мизіи; какь сіи народы, такь и Кроатовь и Полянь и Пруссовь (Вендовь) и Иллиріянь почитаеть народомь древньйшимь, говорящимь однимь языкомь (Кн. I.). Полянь или Полоновь (оть слова поле) Несторь называеть Ляхами, (Ляхы); нькоторые думали, что сіе имя находится у Иродота вь словахь λαξίων. Σαυςοματέων (IV, 21. вмьст. λήξεων, оть слова

χεόνου συνεχύθησαν κως συνεχωνεύθησαν οι Σαεμάται μετά των Σλαβονικών έθνων η τέλος απώλεσαν η την έθνικην των υπαεξιν, κως το Σαεματικόν όνομα, καθώς

Λάξοι, διὰ την άγνοιαν της Ελληνικής! Ίσως ήθελαν είπεί τι όπωσουν όμοιάληθες, αν παρήγον το όνομα Απκω παρά το λεκικ ο λέχριος, λοξος, πλάγιος, διά το ταπεινον η κάταντες της τοποθεσίας των (βλ. Λέξ. Λακιά), ως κ συνήθως λέγομεν λαγκαδιώτας (παρά το λάγκη, λάκκη, λάκκος) τους τὰς λαγόνας των εξέων κατοικούντας. Τινές δέ παράγουσι το Λάχος έν των άρχαίων Λυγίων (Maltebrun. Γεωγρ. 5, p 109) η τουτο απίθανον. 'Αρχαϊός δέ τις Βοεμός ἀοιδός, ὁ Δαλεμίλ, ὀνομάζει δύω Σέρβους αδελφούς, Λέχον (Lech), η Τζέχον (Czech), αφ' ών έτυμολογούσι πολλοί πιθανώτερον τὰ έθνικὰ Λέχοι, καὶ Τζέχοι, οἱ κὰ ἀλλως Βοεμοί. Αὐτοὶ δε οὖτοι οί Βοεμοί, η, ως ο Τάπιτος τους γράφει Boiohemi, Βοοιεμοί, έθνος καί αυτοί Σλαβονικόν, μετωνομάσθησαν έκ της όποίας κατέσχον χώρας των Βοίων η Βοϊκών, Φύλου Τευτωνικοῦ η Γαλατικοῦ (Τάκιτ. de situ et morib. Germanor. cp. 28, 200 42), els Two όποίων έξοικιζομένων το στρατόπεδον εύρέθησαν πίνακες με γράμματα Έλληνικά δηλούντες το πληθος αυτων. (Caesar. Comment. L. I. Cp. 36). Περί δέ των Γαλλικώτερον λεγομένων Boliemiens, βλ. Μές. В. Аг . Сабля.

бышіе и имя Савромашовь, что часто бываеть по превратностямь, коимь подвержены дьла человьческія. Но перейдемь кь дру-

ληξις, часть). Они составили слово Λάξοι, не зная Греческаго языка. Можеть быть, въроятнъе было бы сказать, что слово Алхи, происходить отв слова лякій (λέχριος, λοξός) по причинь низменнаго положенія их вземли. Такв и Греки называють Лангадіотовь (оть слова дауки, даки, дакоз) жишелей лощинь. Нъкошорые производящь слово **Лах**ь от древних Лигіевь (Maltebrun, Географ. VI, стр. 109). Но это не вброятно. Древній Богемскій Стихотворець Далемиль именуеть двухь Сербовь братьевь: Леха и Чеха, оть коихь многіе въроятные произносять названія народныя Леховь и Чеховь, кои иначе называющся Богемцами. Сами же Богемцы, или, какъ Тацить ихъ называать: Боюгемы, народь Славянскій, получили свое имя от занятой ими страны Војевь, племени Тевтонскаго или Гальскаго (Tauumb de situ et moribus Germanorum 28, n 42). При изгнаніи ихв, найдены во ихв войскь письмена Греческія, означающія ихв число. (Caesar Comment-L. I. Гл. 36). О Вогемцахъ по Французск. называемыхь Вонетень см. Ч. П., сл. Сабля.

πολλάκις συνειθίζει νὰ συμβαίνη εἰς τὰ ἀνθςώπινα, ἄλλοτε ἄλλως συμφυςόμενα καὶ μεταβαλλόμενα. ἀλλ' ἀς μεταβώμεν εἰς ἄλλα θεωςήματα πεςὶ γενέσεως Σλαβόνων, τὰ ὁποῖα φαίνονται πιθανώτεςα ἢ πραγματικώτεςα.

νατοίκων της Σαρματίας μνημονεύει καὶ τους Ουενέδας α) η Βενέδας, έκ τῶν ὁποίων παρωνομάσθη κὰ ὁ Οὐενεδικὸς η Βενέδας, έκ τῶν ὁποίων παρωνομάσθη κὰ ὁ Οὐενεδικὸς η Βενέδαι ἡ Βινίδαι (Vinidae) ἐνομάζονται οἱ αὐτοὶ κὰ ἀπὸ τὸν κατὰ τὸν τὰ αἰῶνα ἀκμάσαντα ἱστορικὸν Ἰορνάνδην, γραμματέα τοῦ βασιλέως τῶν Γότθων, κὰ μετὰ ταῦτα Ῥαβέννης ἐπίσκοπον. Οἱ δὲ νεώτεροι συνέκοψαν τὸ Βένεδοι εἰς τὸ, Βένδοι κὰ Βίνδοι (Γερμαν. Wenden, Winden). Ὁτι δὲ οἱ Βένεδοι οὖτοι εἶναι ἔθνος Σλαβονικὸν, δὲν ἀφηκε κὰμμίαν ἀμφιβολίαν ητε σωζομένη ὀνομασία κὰ διάλεκτος εἰς

α) Γεωγρ. Γ. 5. Σημείωσαι τον σχηματισμόν Βενέδαι, ώς το Ένεται, αφ' οῦ φαίνεται καὶ παρηγμένον διὰ της προσθέσεως τοῦ Ε, προφερομένου ως β, η Λατιν. ν, τὸ ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος ἐκφράζει διὰ τοῦ ου, Οὐενέδαι, η Οὐενέται, ἀντὶ τοῦ νεωτέρου Βένεδοι, η Βενετοὶ, Λατινιστὶ Veneti, ως η Heneti οἱ Ένεται.

гимъ указашелямъ о происхожденіи Славянъ, кои кажушся върояшньйшими и сходньйшими съ дъломъ.

№ 11. Птолемей 1), между современными ему обитателями Сарматіи упоминаеть и о народь Уенедовъ или Венедовъ, по имени которыхъ названъ и одинъ заливъ Балтійскаго моря Уенедскимъ или Вендскимъ. Венедами или Винидами (Vinidae) именуетъ ихъ и Іорнандъ, Секретаръ Царя Готокаго и Историкъ тестаго въка, бывщій потомъ Епископомъ Равенскимъ. Новьйтіе же сократили имя Венедовъ въ Вендовъ и Виндовъ (по Нъмец. Wenden, Winden). Что сім Венеды суть народъ Славянскій, въ томъ не позволяетъ сумнъваться и остающееся досель названіе и нарьчіе одного изъ ныньшнихъ

¹⁾ Географ. Гл. V. Замьть имя Венеды, происходящее оть Энеты, прибавленіемь буквы Г, которая произмосится какь В или Латинское V. Которое Птолемей выражаеть буквою ог, Отегебал или Отегетал, вмысто новыйшаго Венеды и Венеты, по Лат. Veneti, и Непеті.

έν ἀπό τὰ σημερινὰ Σλαβονικὰ ἔθνη, κοὴ αὐτὸς ὁ Ἰορνάνδης ἱστορῶν, ὅτι τῶν Βενέδων τὰ ὀνόματα, καὶ τοι κατὰ χώρας μεταβαλλόμενα, δύω ὅμως ἤσαν τὰ κυριώτατα, Σκλαβίνοι ἢ ᾿Ανται α). Εἰς ᾿Αντας κοὴ Σπόρους διήρεσε τοὺς Σκλαβίνους κοὴ ὁ τοῦ Ἰορνάνδου σύγχρονος ἡμέτερος Προκόπιος, ὁ πρῶτος τὰ κατ αὐτοὺς ἱστορήσας β). Περὶ δὲ τοῦ ὀνόματος Σκλαβίνοι, ἢ Σλαβίνοι, κοὴ Σλάβονες λέγομεν ἐν τοῖς ἐΦεξῆς. Τῶν αὐτῶν Βενέδων ἀδελφοιας κοὴ οἱ Λέττοι, ἢ Λέττονες, ἢ Λετταυοὶ ἢ Λιθουανοὶ, οἱ μετὰ ταῦτα ὀνομασθέντες Προῦσσοι κοὴ Βοροῦσσοι, τοὺς ὁποίους ὁ τοῦ μεγάλου ᾿Αλεξάνδρου σύγχρονος Μασσαλιώτης Πυθέας ὀνομάζει Γύθωνας Ὑ),

a) De rebus Goth. V. 615.

β) Γοτθικ. γ. τὰ δὲ ἐνόματα Σπόρους ὰ "Αντας οἱ μὲν τὰ ἔξέλαβον ἑλληνικῶς, ὡς σποράδας μὲν, ἤτοι σποράδην οἰκοῦντας τοὺς Σπόρους, ἄντην δὲ τουτέστιν ἀντικρῦ ὰ πέραν (τοῦ "Ιστρου) κατωκημένους τοὺς "Αντας. Οἱ δὲ, τὸ μὲν "Αντας ὡς διεΦθαρμένου ἔκ τοῦ Ένέτας, τὸ δὲ Σπόρους ἐκ τοῦ, Σέρπους, Σέρβους ἀμφότεραι αἱ δόξαι ἀπίθανοι ἤδη δὲ τινες εἶπον τὸ Σπόρους ὰ ἐκ τοῦ Σλαβονικοῦ co6opb.

ν) Παρά Πλινίω, βιβ. λζ. κεφ. β. Ο δε Πτολεμαῖος (Γεωγρ. Γ, 5) ἀριθμεῖ κοὴ τρεῖς Προυσσιακάς ἐπαρ-

Славянскихъ народовъ, и самъ Горнандъ (de reb. Goth. V. 615), повествующій, что хотя имена Вендовъ и перемьнились по мьстамъ, но главныхъ было шолько два, Славяне и На Антовъ и Споровъ раздылиль Анпіы. Славянь и современный Іорнанду Писашель Прокопій (Гот Э. 3) 1), который первый объ иихъ упоминаешъ 2). О имени Склавянъ или Славянь будемь говоришь въ послъдствии. Вендовъ сушь единоплеменные и Гьхъ же Лешшы, или Лешшины, или Лешаны, или Лишуаны или Лишовцы, названные послъ Пруссами и Боруссами, которыхъ Пиеей, уроженець Марсели, современникь Александра Великаго, называешь Гиеонами 3),

¹⁾ De rebus Goth. V. 615.

²⁾ Гошоич. Кн. 3. Имена Споры и Анты нъкоторыми приняты въ Греческомъ значени Спорь, какъ живущие разсъянно; Анты, какъ живущие на противуположномъ берегу Дуная; другие думають, что слово Анты происходить отъ Венды, а Споры отъ Сербовъ, или Сервовъ. И то и другое не въроятно. Нъкоторые говорили еще, что слово Споры происходить потъ Славянскаго имени Соборъ.

См. у Плинія Кн., 37. Гл. II. Птолемей (Геогр. Гл. III.) именуеть даже три Прусскія Области тьми

γνωστούς καὶ εἰς τὴν παλαιὰν ἱστοςἰαν διὰ τὸ ἤλεκτςόν των, τὸ ὁποῖον οἱ Φοίνικες ἐμποςεύοντο καταπλέοντες εἰς τὴν χώςαν αὐτῶν. Ἐντεῦθεν ἡ συγγένεια τῆς Σλαβονικῆς γλώσσης καὶ τῆς Λεττικῆς, τὴν ὁποίαν διαιςοῦσιν εἰς τὴν κυςἰως Λεττικὴν, κὰ τὴν Λιθαυϊκήν ἢ Λιθουανικὴν, καὶ τὴν ἀξχαίαν Προυσσικὴν ἢ Βενδικήν α). Οὖτοι δέ οἱ βοξείστεροι Βένεδοι, ἢ Βενέδαι (καὶ Βένδαι καὶ Βίνδαι), οἱ τε

χίας με τὰ αυτά η τὰ σημερινά των ονόματα. Σουδάνη (Sudauer), Γαλίνδαι (Galinder), Σταυανοί (Schalauner), τουτο ανέγνωσαν τινές, Σλαυανοί, κα έκλαμβώνουσι το ονομα ώς συγγενές του Σλάβονες (βλ. Schlözer. ένθ. ανωτέρω, η τας αντιρέήσεις άλλων, έν Карамэ. Исторіи Том. І, σημ. 29, χα Τ. ΙΙΙ, σημ. 68). Περί της συγγενείας των Λέττων καί Σλαβόνων διέλαβον ίκανα κού οι έπισημότεροι των καθ' ημάς Φιλολόγων, Adelung, Vater, και άλλοι κ ο Rask, όστις ανάγει την Λεττικήν γλώσσαν είς την Θρακικήν οικογένειαν, διά την συγγένειαν αυτής μέ την Ελληνικήν κως Λατινικήν, ως προείπομεν. έχει δε καί πολλά Γοτθικά καί Γερμανικά καί προσέτι Φιννικά ονέματα διά την προς τους Φίννους γειτονίαν (βλ. Матеріалы для Исторій к. τ. λ. собр. Петромь Кенпеномь, No III, σελ. 151. του έτους 1827).

α) βλ. Atlas Ethnographiq. Balbi. Tab. XIV.

извъсшны и въ древней Исторіи по яншарю, для покупки котораго приплывали Финикійцы въ страну ихъ. Отсель происходить и сродство Славянскаго языка съ Леттскимъ, который собственно раздъляется на Латышскій и Литовскій и на древній Прусскій и Вендскій і). Но что сіи Съверные Венеды или Венды и Винды, Летты и Славяне вообще, единоплеменны съ Адріатическими Венешами, или Энетами, сіе доказывается многими въро-

именами, которыми онб и теперь называются: Судань (Sudauer) Галинды (Galinder), Ставаны (Schalauner). Нъкоторые читають Славаны, и думають, что это Славяне. Ст. Шлецера, и противоръчія другихь въ Исторіи Карамзина Том. І. прим. 29, и Том. ПІ. примъч. 68. О родствъ Леттовь и Славянь довольно писали Аделунгь, фатерь и Раскъ, который относить языкь ихь къ классу Оракійскому по причинъ сродства его съ Греческимь и Латинскимь, какъ выше сказано. Въ немь много словъ Готоскихъ, Германскихъ и финскихъ, по причинъ смежности съ финнами. См. Матеріалы для Исторіи и пр. собр. Г-мъ Кеппеномь No III. стр. 151.—1821.

¹⁾ Cm. Atlas Ethnographiq. Balbi. Tab. XIV.

Λέττοι καὶ οἱ Σλάβονες καθολικώτερον λαμβανόμενοι, ότι εἶναι ἀδελφοὶ τῶν περὶ τὸν ᾿Αδρίαν Βενετῶν ἢ Ενετῶν, μαρτυροῦσιν ἄλλαι τε πολλαὶ πιθανότητες, καὶ ἱκανὰ γεωγραφικὰ ὀνόματα α). Οἱ δὲ Βενετοὶ ὑπὸ πολλῶν καὶ ἐνδόξων ἐκλαμβάνονται οἱ αὐτοὶ καὶ οἱ ἐκ Παφλαγονίας Ενέται, οἱ καὶ ὑστερον Ενετοὶ, Heneti, τοὺς ὁποίους μνημονεύει μὲν ὁ Ὅμηρος β), ἱστορεῖ δὲ ὁ Στράβων πολλαχοῦ μὲν ὡς τοὺς αὐτοὺς μὲ τοὺς περὶ τὸν ᾿Αδρίαν Ενετοῦς, ἐνίστε δὲ καὶ ἀμφιβάλλων, καθώς καὶ τινες τῶν νεωτέρων ἀμφιβάλλουσι γ). Διότι νομίζει ὁ Στράβων οἰκιστὰς τῶν περὶ τῶν ᾿Αδρίαν Ένετῶν τοὺς παρωκανίτας κατοίκους τῆς Βελγικῆς Οὐεκετοὺς ἢ Βενετούς δ).

α) βλ. Γεωγραφ. Maltebrun, Τόμ. 5, σελ. 236. Παράβαλε καὶ Acta Societat. Jablonovianae de Slavis Venetis etc. Lipsiae 1773.

β) Ίλ. β, 852.

γ) βλ. Mannerts Geograph. der Griech. u. Römer. Tom IX. έκδ., Λειψ.

δ)) βλ. Στράβ. Α, 61. Γ, 150. Ε, 212. ΙΒ, 54-, 552 — 3. ΙΓ, 608, κ. τ. λ. Παράβ. καὶ Caesar. Comment. ΙΙΙ, 4, καὶ 7. Νεροτ. παρά Πλιν. VI, 2, κὶ Πλίν. ΙV, 16, 18, 19. καὶ Τάκιτ. Anal. Lib. ΙΙ. καὶ Πτολεμ. Β, 9. καὶ Σκύμν. Περιηγ. 5χ. 386. καὶ Εὐστάθ. εἰς τὸν περιηγητ. Διονύσ. 5χ. 381, κ. τ. λ.

ятностями, такъже Географическими именами 1). Венеты же многими принимаются за Энетовъ Пафлагонскихъ и за послъдующихъ Энетовъ, о которыхъ упоминаетъ и Омиръ 2). И Стравонъ во многихъ мъстахъ полагаетъ, что они одни и тъже съ Адріатичскими Энетами; однако онъ иногда въ томъ сомнъвается, равно какъ и нъкоторые изъ новъйшихъ 3). Стравонъ праотцами Адріатическихъ Венетовъ почитаетъ Венетовъ Белгики, живущихъ при Океанъ 4); но Кесарь, Плиній, Непотъ и

¹⁾ См. Теограф. Мальшебрюна Том. VI. стр. 236 и пр. Сравни съ симъ и Аста societatis Jablonovianae de Slavis Venetis etc. Lipsiae 1773.

²⁾ Ίλ. β, 852.

Cm. Mannerts Geograph. der Griechen und Römer. Tom. IX. Leipz.

Справонь А, 61. Г, 150. Е, 212. ІВ, 542, 552. ІГ, 608.
 Саезаг Comment. III, 4. 7. Плиній VI, 2. IV, 16, 18, 19. Тацип. Льтопись. Книга II. Птолемей II, 9.
 Скимнь ст. 386. Эвстав. на Діонисія Періигета ст. 381.

αλλ' ο Καΐσας, καὶ ο Πλίνιος, καὶ ο Νέπως, καὶ άλλοι συχνοὶ αποδέχονται τους περί τον 'Αδρίαν Ένετους συγγενεῖς τῶν ἐκ τῆς Παφλαγονίας. οἱ δὲ Παφλαγόνες ἦσαν Φῦλον Θρακῶν.

[&]quot;) Heod. F. 13.

β) Σκύμν. Περμγ. 5χ. 390.

другіе ночишають Адріатическихь Венетовь единоплеменными съ Пафлагонійскими; а Пафлагонійцы были племени Оракійскаго.

Оранійцамъ единоплеменные были и древніе Иллирійцы, колонією коихъ Иродошъ называешъ Адріашическихъ Венешовъ. Къ Иллирійцамъ относятся Далматы и Дарданы, также Панноны или Пеоны 1), поселеніе Троянскихъ Тевкровъ и Сикелы и Іапиги. И Истрілне сушь Оракійцы 2), также какъ и другіе народы Оракійскаго или Пеластійскаго происхожденія. И самое имя Иллиріи имьеть можеть быть одно начало съ Иліономъ ошъ слова "Idos, Эолійски: "Idus и Idue. Такъ равно и Илійской полуостровъ въИллиріи названіе получиль ошь Илла сына Ираклова; на немъ былъ городъ Илла, или Ила соименишый Віошійской Иль. Илловъ, жишелей Иллики, Скимнъ называетъ Греками, совре-

i) Иродоть V, 13.

²⁾ Скимнъ стр. 39.

Θέντας τῷ χρόνῷ α). Εἰς τούτων δὲ τῶν Ἰλλυρικῶν ἐθνῶν τὴν Θρακοϊλλυρικὴν γλῶσσαν Φαίνονται προΦανῶς ἀνόματα Σλαβονικὰ, καὶ μάλιστα τὰ ΓεωγραΦικά. Ἡ Ἰλλυρικὴ πόλις Βιλαζόρα, εἰς τὴν ἐποίαν ἐστρατοπέδευσεν ὁ Περσευς πολεμῶν κατὰ τῶν Ῥωμαίων β), ἐρμηνεύεται μὲν λευκὴ ἡῶς (candida aurora), καὶ κατὰ τοῦτο Φαίνεται σύνθετος ἐκ τῶν Σλαβονικῶν ὅὅλα (λευκὴ) κὰ σορπ, зарπ (Φαῦσις, λυκαυγὲς) ὑπάρχει ὅμως πιθανώντατα τὸ ὁδλο εзερο (λευκὴ λίμνη) Υ). Δραῦσς (Αραβα) Ἰλλυρικὸς ποταμὸς, ὡς καὶ Τραῦσς, Θρακικὸς δ), καὶ Ναύρας, κεὶ Νάρων ε), καὶ Πλαύας (Πλαβα), καὶ Σάβας (ἀβας, ἐκ τῶς Λας), καὶ ἀλλὰ πολλὰ παλαιὰ τῆς Ἰλλυρίας ὁνόματα καὶ ΓεωγραΦικὰ καὶ Ἱστορικὰ,

α) Περιηγήσ. 5χ. 370.

β) Τω 178, προ Χ. βλ. Livium, κεφ. μδ, 26.

γ) βλ. μές. β. τοῦ παςόντος συντάγματ. λ. Бѣлый, Заря, Езеро.

δ) Hgod. H, 109.

ε)] Σκύλαξ. Περίπλ. Βλ. ή λ. Η ε μα η Βορα. ή ο Πλαύας ἐκ τοῦ πλοβγ, πλωβγ. Βλ. ή Maltebrun Geograph. Τοπ. VI. p. 236. ὅπου συγκρίνονται τοιαῦτα Γεωγραφικά ὀνόματα τὰ μέν μᾶλλον, τὰ δὲ κομ ῆττον πιθανῶς.

менемъ забывшими свой языкъ 1). Въ Оракоиллирійскомъ же языкъ сихъ Иллирійскихъ народовъ находимъ имена очевидно Славянскія, наиначе же Географическія. Иллирійскій городь Бѣлазора, въ кошоромъ, по сказанію Ливія, сшоялъ съ войскомъ Персей 2), воевавшій прошиву Римлянъ, производящъ ошъ словъ бѣла и зоря, заря, (candida aurora); но върояшно эшо есшь бѣло озеро 3). Также, Драва ръка Иллирійская, Трава Оракійская 4) Навра и Наронъ 5), Плава, Сава (Σάβας, нά Γας, "Аας), и многія другія древнія имена Иллирійскія, Географическія и Исшорическія, упошребишельныя прежде вшорженія въ Иллирію Славянъ, свидынельсшвующъ и

¹⁾ Перінгисись ст. 370.

²⁾ За 178 льшь до Р. Х. См. Ливін Гл. XLIV, 26.

³⁾ См. II Ч. сего сочиненія, сл. Білый, Заря, Езеро.

⁴⁾ Иродоть VIII, 109.

⁵⁾ Скиласкъ. — См. и II Ч. сл. Нева, Вода. Плава от плыку. См. Географ. Мальтебрюна Ч. VI. стр. 236. гдъ сравниваются Географическія имена, съ большимъ или меньшимъ правдоподобіемъ.

εἰς χρῆσιν ὅντα καὶ πρὶν εἰσβάλωσιν οἱ Σλάβοι εἰς αὐτην, ἀποδεικνύουσι καὶ τῶν ἀρχαίων Ἰλλυριῶν την γλῶσσαν ὅχι βέβαια την αὐτην, ἀλλ ὁμως ὁμόφυλον καὶ συγγενη τῆς Σλαβονικῆς α). Καὶ αὐτη δὲ ἡ σημερινη ᾿λλβανική, παραφυάς τις οὖσα τῆν ἀρχαίας Ἰλλυρικῆς, Φαίνεταὶ τις ἡμιελληνική, περιέχουσα πλέον ἡ τὸ ἐν τρίτον Ἑλληνικὰ καὶ μάλιστα Αἰολικὰ ἐνόματα, καὶ ἄλλο τρίτον, Σλαβονικὰ καὶ Λατινικὰ καὶ Κελτικὰ, καὶ τρίτιν τελευταῖον, ἄγνωστά τινα, ἴσως ἀρχαῖα Ἰλλυρικὰ καὶ Θρακικὰ, ώς παρετήρησε πιθανώτατα ὁ σοφὸς Μαλτέ-βρουνος β).

ς ιγ. Αὐτῶν δὲ τῶν Θεακῶν ἀξιθμοῦνται ἔθνη πάμπολλα κεὰ ἄλλα μετὰ τοὺς Ἰλλυςιούς. Γέται κοὰ

α) βλ. Dolci de lingua Illyrica vetustate, etc. κωὶ de praestantia linguae Illyricae. Αλλ' ο κύριος Δόλκυς έκπίπτει πολλάκις εἰς ὑπερβολὰς κωὶ παραδοξολογίας. σπεύδει μεταξύ τῶν ἄλλων του ὑποθέσεων νὰ ἀποδείξη τὴν Ἰλλυρίαν κωὶ μητρόπολιν ὅλων τῶν Σλαβονικῶν ἐθνῶν, ἔξ αὐτῆς, ὡς ἀΦ΄ ἑστίας, εἰς πᾶσαν τὴν Ευρώπην διασπαρέντων ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπήντησεν ἰσχυρῶς ο σοΦὸς ᾿Αδελούγγιος, Μιθριδ. Τόμ. Β, σελ. 633.

β) Γεωγραφ. Τόμι Ζ, σελ. 213.

въ языкъ древнихъ Иллиріянъ, что онъ, хотя не былъ одинъ и тоть же съ Славянскимъ, но сродный ему 1). И нынъшній Албанскій, будучи отраслію древнято Иллирійскаго, имьеть болье одной трети словъ Греческихъ, въ особенности Эолійскихъ, одну треть Славянскихъ, Латинскихъ и Кельтскихъ и одну треть неизвъстныхъ, можеть быть, древнихъ Иллирійскихъ и Оракійскихъ, какъ весьма разумно замъчаетъ Мальтебрюнъ 2).

§ 13. Къ Оракійцамъ же причисляющся весьма многіе народы: Гешы и Даки, однимъ

¹⁾ См. Dolci de linguae Illyricae vetustate, etc. и de praestantia linguae Illyricae. Но Г. Дольчи впадаеть часто вы Иперволы и Парадоксы. Между многими ипотезами оны кочеть доказать, что Иллирія есть мать всёхь Славянских народовь, которые изы ней, такы какы изы средоточія, распространились по всей Европь. Впрочемы противу сего сильно возсталь Аделунгь, Митрид. Том. Ії, стр. 633.

²⁾ Feorp. Tom. VI, cmp. 213.

Δάκες, Θρακῶν ὁμόγλωσσοι α), Κιμμέριοι β), αὐτοὶ οἱ ἰδίως Θρᾶκες, Μυσοὶ οἱ ἐν Θρᾶκη οἱ κοὴ γείτονες Δακῶν γ), Τριβαλλοὶ, Κρώβυζοι, Δόλογκοι, Τραυσοὶ, Κίκονες, Παίονες, κ.τ.λ. Θρᾶκες κατοίκησαν πρῶτοι τὴν Βοιωτίαν. Θρᾶκες οἱ μετὰ Εὐμόλπου ἦλθον κοὴ εἰς τὴν ᾿Αττικήν δ). Θρᾶκες ἦσαν κοὴ οἱ ἐν τῆ ᾿Ασία Μυσοὶ, Φρύγες, Λυδοὶ, Κᾶρες, Θυνοὶ, Βιθυνοὶ, Τρῶες, Λύκιοι, Πάμφυλοι, Παφλαγόνες, ἐν μέρει δὲ κοὴ οἱ Καππαδό-

α) Στράβ. Ζ, 295, 303, 305, ,,Οί δε Γέται Θρηίκων ανδρειότατοι κού δικαιότατοι. Ήρόδ. Α, 93.

β) Τῶν Κιμμερίων τ' ὄνομα σώζεται καὶ εἰς τὰ Κιμμέρια ὄρη τῆς Ἡπείρου παρὰ τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων, τὰ νῦν χυδαϊκώτερον Τζουμμέρικα (Κιμμερικά, Δτ. Cimmerica) βλ. καὶ Στράβ. Ι, 491, 471.

δ) Στεάβ. Ζ, 6.

языкомъ съ Оракійцами говорившіе і); Киммерійцы 2); собственно Оракійцы; Мисы во Оракіи, сосьды Даковъ 3) Триваллы, Кровизы, Пеоны, Долонги, Травсы, Киконы и проч. Оракійцы прежде всьхъ населяли Віотію, Оракійцы съ Эвмолпами переселились въ Аттику 4). Оракійцы были также и Азійскіе Мисы, Фригійцы, Лидійцы, Карійцы, Вивиняне, Троянцы, Памфилы, Пафлагоняне, от-

Страв. VII, 295, 303, 305. Изъ Оракійцевъ Геты суть мужественнъе и справедливъе всъхъ. Ирод. I, 93.

²⁾ Имя Киммеріянь сохранилось и вы Киммерійскихы горахы, вы Эпиры при городь Іоаннинахы; нынь оны вы просторычи называются Циммерика (Киммерика, Cimmerica). См. и Страв. I, 491, 471.

³⁾ Ил. XIII, 5. См. и Страв. VII, 3. Даки назывались и Данми, Давами (Страв.); если Δάξ сродно съ δάκω, δήκω, δήξ, то оно сходствуеть и съ Росс. дикій, дикъ = δήξ, δήκες (δάκος), такъ какъ Δαῦος со Славянск. дивій, дивъ = δηῦος, δῆΓος, δήϊος (изъ δάω, δαΐς, δάος, οπκуда и δάπω, δάπτω, и δάκω), или Эῆβος (Θάπος, Θάμβος, см. сл. дикій и дивій).

⁴⁾ Cmpas. VII, 6.

κες α), οἱ καὶ ᾿Αςμενίων συγγενεῖς οἱ δὲ ᾿Αςμένιοι, Φςυγῶν ἄποικοι β). ὅΘεν καὶ ἡ ᾿Αςμενικὴ γλῶσσα συγγενὴς
τῆς Καππαδοκικῆς, καὶ Φςυγικῆς, καὶ Μηδικῆς ἡ Ζενδικῆς, ὡς ὁ Κλάπςοθος παςετήςησε Υ). Καθώς καὶ ἡ τῶν
Ἰβήςων, τὰ νῦν Γεωςγιανῶν, ὁμόφυλος τῆς ᾿Αςμενικῆς
καὶ Μηδικῆς ἤσαν δὲ οἱ ἀςχαῖοι Ἦβηςες Σαυςοματῶν
συγγενεῖς δ). ᾿Απ᾽ ἄλλου μέςους πάλιν Θςακῶν ἀδελ-

α) Συρίους έλληνικώτερον ονομάζει τους υπό τῶν Περσῶν καλουμένος Καππαδόκας ὁ Ἡρόδοτος (Α, 72, καὶ Η, 72), Λευκοσύρους δὲ ὁ Στράβων (15, 377), πρὸς διαστολήν τῶν ἐπέκεινα τοῦ Ταύρου κατοικούντων Σύρων ἢ ᾿Ασσυρίων. Φαίνονται δὲ οἱ Καππαδόκαι μεμιγμένοι κατ ἀρχὰς ἐκ Σύρων καὶ Παφλαγόνων, καὶ μάλιστα οἱ παρὰ τὸν Ἦλυν κατοικοῦντες ἀντικρῦ τῆς παρεκτεινομένης Παφλαγονίας, ὅθεν ἐλάλουν καὶ Παφλαγονιστὶ, κατὰ τὸν Στράβωνα, ὅστις μνημονεύει καὶ παφλαγονικά τινα ὀνόματά των, ἐν οἶς καὶ τὸ Λινιάτης, ὡς τὸ Τρωϊκὸν Αἰνείας (Βιβ. ΙΒ, 557). Καὶ ὁ Μαιάνδριος δὲ ἐνόμιζε τοὺς Ἐνετοὺς, ὅτι ἦλθον εἰς τὴν Τρωάδα ἐκ τῆς Λευκοσυρίας. ᾿Αλλὰ περὶ τῶν Καππαδοκῶν ἔγραψαν πολλὰ κοὶ διάφορα οἱ νεώτεροι.

В) Необот. Н, 73.

γ) βλ. Asia polyglotta.

δ) Στεάβ. ΙΑ, 500.

части и Каппадокійцы і), единоплеменные съ Армянами; Армяне же сушь поселенцы Фригійцевь 2). Пошому и языкь Армянскій сродень съ Каппадокійскимь, Фригійскимь, Мидійскимь или Зендскимь, какь замьчаеть Клапроть 3). И языкь Иверійцевь, или Грузинцевь сродень съ Армянскимь и Мидійскимь; древніе же Иверійцы были единоплеменны съ Савроматами 4). Съ другой стороны еди-

⁴⁾ Сирянами Иродоть свойственные Эллинскому языку называеть именуемых от Персовь Каппадокійцами (I, 72, и VIII, 72), а Стравонь (XVI, 377) Левкосирами для различія от Сирянь и Ассирянь, обитающих за Тавромь. Каппадокійцы, кажется, смышаны были сначала изь Сиріянь и Пафлагонянь, а особливо обитающіе при Ались супротивь простирающейся вдоль сей рыки Пафлагони, а по тому и говорили по Пафлагонски, по словамь Стравона, который упоминаеть ныкоторыя имена ихь, между коими и Эніатись, какь Троянское Эней (Кн. XII, 557). И Меандрій думаль, что Энеты пришли вь Троаду изь Левкосиріи. Но о Каппадокійцахь много и различно писали новьйшіе.

²⁾ Ирод. VIII, 73.

³⁾ Cm. Asia polyglotta, p. 17.

⁴⁾ Cmpas. XI, 500.

Φοὶ, ἢ Θςακες (κατά τινας) ἦσαν κοὴ οἱ Πελασγοὶ, οἱ πςῶτοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος. Ἦθνη δὲ Πελασγικὰ, Λέλεγες, Κουςῆτες, Καύκωνες, οἵτε ἐν Πελοποννήσω κοὴ οἱ ἐν τῆ Παφλαγονία α), Πεξξαιβοὶ, Θεσπςωτοὶ, Μακεδόνες (οἱ κοὴ μετὰ Θςακῶν κοὴ Βρύγων ἤτοι τῶν Φρυγῶν συναπτόμενοι) β), Ἡπειςῶται, Τυξξηνοὶ κοὴ

α) Στράβ. Η, 337, 345. κοὴ ΙΒ, 542. κοὴ Ἡρόδοτ. Α, 147. Ἐκ τῶν τῆς Πελοποννήσου ἀρχαίων Καυκώνων, κοὴ τῆς Καυκωνίας χώρας, παρωνομάσθη κοὴ ἡ καθ' ἡμᾶς Τζακωνία, ἡ Λακωνικὴ, κοὴ Τζάκωνες, οἱ Λάκωνες. ᾿Αλλοι δὲ τοὺς παλαιοὺς Καύκωνας ἀνάγουσιν ἀμέσως εἰς τοὺς Θρᾶκας.

β) Ἡρόδ. Ζ, 45. Οτι δὲ ἡ Μακεδονικὴ διάλεκτος ἦτο συγγενεστάτη τῆς Ἑλληνικῆς πλὴν μυρίων ἄλλων ἱστορικῶν ἀποδείξεων ἢ λέξεων μαρτυρεῖ ἢ ὁ Στρά-βων, ὅστις ἐκτείνει, κατά τινων τὴν γνώμην, τὰ ὅρια τῆς Μακεδονίας μέχρι Κερκύρας, ὅτι κουρᾶ καὶ διαλέκτω καὶ χλαμύδι καὶ ἄλλοις τοιούτοις χρῶνται παραπλησίως (Βιβ. Ζ). Πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ᾿Αττικῶν ὕστερον ἐμακεδόνιζον διὰ τὴν ἐπιμιξίαν (Αθήν. Γ, σελ. 122). ᾿Αλλὰ καὶ ὁ Ῥωμαῖος Κούρτιος ἱστορεῖ τὸν Φιλώταν λέγοντα πρὸς ᾿Αλέξανδρον, ὅτι διαλεγόμενος πρὸς τὸν στρατὸν (ὅστις ἦτον ἄθροισμα Μακεδόνων καὶ Ἑλλήνων καὶ Ἰλλυριῶν), ἤθελε νὰ μεταχειρισθῆ ὅχι τὴν πάτριον γλῶσσαν

ноплеменны были Оракійцамъ, или сами были Оракійцы и Пеласги, первые обищашели Эллады. Народы Пеласгійскіе сушь: Лелеги, Куришы, Кавконы, въ Пелопоннись и въ Пафлагоніи і); Перревы, Оеспрошы, Македоняне, (съ Оракійцами и Бригами, шо есшь, Фригами соединенные) 2). Ипи-

¹⁾ Страв. VIII, 337, 345. и XII, 542. и Иродоть, I, 147. Изъ древнихъ Пелопоннискихъ Кавконовъ, и страны Кавконіи переименовали по нашему, (т. е. нынъшнихъ Грековъ наръчію), Цаконія, Лаконія, и Цаконы, Лаконы. Другіе древнихъ Кавконовъ относять непосредственно къ Оракійцамъ.

²⁾ Ирод. VII, 45. Что Македонское нарвчіе было весьма сродно св Эллинскимь, кромь безчисленных другихь исторических доказательство и реченій, о семь свидьтельствуеть и Стравонь, который, по мивнію нькоторых предылы Македоніи простираеть до Керкиры, потому что они сходствують между собою стрижкою волось, нарвчіемь, одеждою и многимь другимь. (Кн. VI). Посль многіе и изь Аттиковь по причинь смышенія говорили по Македонски (Авин. III, стран. 122). Курцій, Римскій Историкь, также повыствуєть, что филоть сказаль Александру, что, говоря кь войску, (которое составлено было изь Мажедонянь, Эллиновь и Иллиріянь), онь кочеть обы-

Οἴνωτροι, οἱ μετοικήσαντες εἰς τὴν Ἰταλίαν, κεὴ ἀλλοι λαοὶ διαφόρως κατὰ χώρας ὀνομαζόμενοι, ὅλοι ὅμως Φῦλα Θρακικὰ κεὴ Πελασγικά. Τούτων δὲ αἱ διάλεκτοι δὲν ἦσαν μὲν αἱ αὐταὶ, καθότι διέφερον κατά τε ἰδιώματα κεὴ Φράσεις κεὴ προφοράς. Οἱ Κᾶρες ἦσαν βαρβαρόφωνοι, καθώς τοὺς ὀνομάζει ὁ "Ομηρος, τραχύστομοι δηλονότι κὴ κακόηχοι περὶ τὴν ἀπαγγελίαν, ἢ, κατὰ τὸν Στράβωνα, κακῶς ἑλληνίζοντες α). Καὶ οἱ ἄλλοι δὲ σύμμαχοι τῶν Τρώων ἐπρόφερον γλῶσσαν μεμιγμένην κεὴ ὅχι ὁμόφωνον.

"Οὐ γὰς πάντων ἦεν ὁμὸς Θςόος, οὐδ' ἴα γῆςυς β).

Οθεν κοί καθείς των έπικούςων ήγεμόνων παραγέλλεται να διαττάττη τους idious αυτου στρατιώτας κατα την γλώσσαν των γ). Διορίζει λοιπον ο Ομηρος ακριβώς την διαφοράν της διαλέκτου συμπάντων τούτων

την Μακεδονικήν, άλλα την όποιαν μετεχειείσθη η αυτός ο 'Αλέξανδεος, ήτοι την Έλληνικήν, δια να ήναι είς όλους καταληπτός (βλ. Curt. VI, 9, 34 κα) σημείωσ. Pitisci).

α) Στεάβ. ΙΔ, 662, 663.

β) Ίλ. Δ, 437.

γ) Iλ. B, 803.

рошы, Туринцы и Эношры, переселившіеся въ Ишалію, и другіе народы, по разнымъ мъсшамъ, различно называемые, и принадлежащіе всъ въ покольнію Оракійскому и Пеласгійскому. Нарьчія сихъ народовъ не были однь и шь же, но различесшвовали идіошисмами, выраженіемъ и произношеніемъ. Карійцы имьли язывъ грубой, кавъ говоришъ объ нихъ Омиръ, шо есшь, шрудный для произношенія и непріяшный для слуха, или кавъ Сшравонъ говоришъ 1), худо говорящій по Гречески. Союзники Троянцевъ говорили языкомъ смьшаннымъ и неодинаковымъ.

"Оυ γας παντων η ο ομος Эς ο ος ο ο ο ια γης υς 2). ,Не у вськъ быль подобный языкъ и одинаковая рьчь.

И по тому каждому изъ союзныхъ вождей повельвается отдавать приказанія своимъ воинамъ на ихъ языкь 3). Такимъ обра-

¹⁾ Cmpas. XIV. 662, 663.

²⁾ Ил. IV, 437.

³⁾ Ил. II, 803.

τῶν Θεακικῶν Φύλων, καθώς ἀλλαχοῦ διέκεινε καὶ τὰς. διαλέκτους τῆς Κεήτης.

"Αλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη ἐν μὲν 'Αχαιοί,
'Εν δ' 'Ετεόκητες μεγαλήτοςες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωςιέες τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί α'.

᾿Αλλ' αἱ διάλεκτοι τούτων τῶν ἐθνῶν δὲν ἦσαν τόσον ἐτερογενεῖς καὶ παρηλλαγμέναι, ῶστε νὰ μὴ κατανοῶσι παντάπασιν ἀλλήλους οἱ ταύτας προφέροντες ὅθεν οὐδ' αὐτὸς ὁ Ποιητὴς εἰσάγει διερμηνεῖς μεταξὺ Τρώων καὶ Ἐπικούρων, οὐδὲ μεταξὺ τούτων καὶ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Λύκιος Γλαῦκος καὶ ὁ Αἰτωλὸς Διομήδης, ὁ Ἐκτωρ καὶ ὁ ᾿Αχιλλεὺς, ἀλλοι πρὸς ἄλλους ἀλλόφυλοι διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους, καὶ κατανοοῦνται. Θεοὶ τούτων οἱ αὐτοὶ, ὀνόματα πολλάκις τὰ αὐτά ΄ Λυκοῦργος εἰς τὴν Θράκην, Λυκοῦργος εἰς τὴν Σπάρτην Δρύας Θρὰξ, Δρύας Θεσσαλός ' Δύμας Φρὺξ, Δύμας Φαίαξ ΄ Πυλαιμένης Ένετὸς ἡ Παφλαγών, καὶ ἄλλος Θεσσαλός ΄ ᾿Αλέξανδρος ὁ Τρωαδίτης, καὶ ὕστερον ὁ Μακεδών, καὶ ἄλλος Μολοσσὸς, κ. τ. λ. Ἐκ τούτων τῶν κοινῶν κυρίων ὀνομά-

a) 'Odvo. T, 186.

зомъ Омиръ опредъленно говоришъ о различім нарьчія сихъ Оракійскихъ народовъ шакъ какъ въ другомъ мѣсшѣ различаешъ и нарьчія обишашелей Криша.

Αλλη δ' άλλων γλώσσα μεμιγμένη έν μέν Αχαιοί, Έν δ' Έτε όκρητες μεγαλήτορες, εν δε Κύδωνες, Δωριέες τε τριχάϊκες, δίοι τε Πελασγοί. 1).

Различный и смышанный у нихъ языкь: иной у Ахеянъ;

Иной у Этеокритовъ великодушныхъ; иной у Кидонянъ;

У Дорянъ воинсшвенныхъ и славныхъ Пеласгійцевь.

Но нарьчія сихъ народовъ не были столь различны, чтобы говорящіе ими не могли совершенно понимашь другь друга; почему и самый Поэшь не вводишь шолмачей между Троянцами и союзниками ихъ, ни между Троянцами и Эллинами. Главкъ Ликіянинъ и Діомидъ Этолянинъ, Гекторъ и Ахиллъ и другіе разныхъ племенъ воины говорять между собою и другь друга понимаюшь. Ихъ боги шь же; часто собственныя имена шь же самыя; Ликургь въ Спар-

¹⁾ Одис. Т, 186.

των ανθεώπων, πόλεων, όξεων, ποταμών, καὶ εξ άλλων τοιούτων γνωξισμάτων Φαίνεται ή τῶν Ἑλλήνων πεὸς τὰ Θεακικὰ έθνη συγγένεια, καὶ ή τῶν γλωσσῶν των όμοιοΦωνία, καν οἱ Θεακες ώς πεὸς τοὺς Ἑλληνας ἐβαξ-βάξιζον διὰ τὴν κακοστομίαν καὶ τραχυφωνίαν τῶν ἰδίων αὐτῶν διαλέκτων α).

In paucis remanent Grajae vestigia linguae,
haec quoque jam Getico barbara facta sono.

Trist. V, 5χ, 7. βλ. κω 5χ, 2.

Ενόμιζε δε, καθώς φαίνεται, ότι ή κατ' ἐκείνας τὰς χώςας Ἑλληνική διεφθάςη ὑπὸ τῶν Γετικῶν ὀνομάτων περιχυθέντων. Οὐτως ή τραχύστομος προφορά τῶν θρακικῶν φωνῶν ἀπέκρυψεν ἀπὸ τὸν Ῥωμαῖον ποιητὴν τὴν συγγένειαν της Γετοθρακικῆς γλώσσης πρὸς τὴν Ἑλληνικήν διότι τὰ αὐτία του ἢσαν συνειθισμένα εἰς τὴν ἡδη διαπεπλασμένην 'Αττικὴν διάλεκτον. καὶ αὐτὸς δὲ μὲ τὴν Λατινικήν του ἐγίνετο βάρβαρος καὶ ἀκατάληπτος πρὸς τοὺς Γέτας (Trist. V, 10) ἀλλοτε δὲ πάλιν ἐξελάμβανεν ώς Σκυθικὰς λέξεις Γετικὰς, αἴτινες εἶναι αί αὐτὰὶ καὶ Σλαβονικαὶ καὶ Ἑλληνικαὶ (βλ. Μέρ.

α) Διὰ τοῦτο κοὴ ὁ 'Οβίδιος ἐξωρισμένος εἰς τοῦς Τόμους τοῦ Πόντου παρὰ τοῖς Γέταις διέκρινεν εἰς τούτων τὴν γλῶσσαν Ἰχνη τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου.

ть, Ликургъ во Оракіи; Дріасъ Оракіянинъ, Дріась Оессаліянинь; Димась Фригіянинь, Димась Феакіянинь: Пилемень Энешь или Пилеменъ Оессаліецъ; и Пафлагонянинъ Александръ Троянецъ, и Александръ Македонянинъ, и Молоссянинъ, и проч. Изъ сихъ и симъ подобныхъ собственныхъ именъ людей, городовъ, горъ, ръкъ и изъ другихъ признаковъ видно сродство Эллиновъ съ Оракійскими народами и сходство ихъ нарьчій, хошя Оракійцы и казались грубыми для Эллиновъ, по причинъ непріятнаго звука ихъ діалектовъ 1).

In paucis remanent Grajae vestigia linguae Haec quoque jam Getico barbara facta sono.

Онь думаль, какь кажешся, что вы тыхь странахь Эллинскій языкь испоршился отв распространившихся всюду словь Гешскихь. Такимь образомь непріяшное произношение Оракійских звуково от Римскаго Поэта скрыло сродство Гетовракійского языка съ Эллинскимъ; ибо уши его привыкли къ образованному уже Ашшическому діалакту; и самь онь сь Лашинскимъ своимъ языкомъ сдълался варваромъ и непонятнымь для Гетовь (Trist. V, 10). Индь же

¹⁾ Для сего и Овидій, сосланный віз Томы Поншійскіе, распозналь вь языкь Гетовь сльды Эллинскаго языка:

β ιδ. Τοιαύτη τις ήτον ή παχύστομος τεαχύτης η κακοηχία χεψ της Πελασγικής γλώσσης, την όποιαν

В, τοῦ παρόντος συντάγμ. λ. коло). 'Αλλ' εἰς τους Τεωϊκούς χεόνους ή διαφορά τούτων των Θεακικών διαλέκτων πρός την Έλληνικήν πιθανώτατα ήτον ολιγωτέρα, διότι ούτε αύτη ήτον ακόμη τόσον ακειβώς ἐκμεμοεφωμένη, κοὴ ἑκάστη ἴσως των Θεακικών Φωνών δεν ήτο τόσον ανώμαλος. Τοῦ αὐτοῦ τινος έθνους ομόγλωσσοι Φυλαί όταν διαιρεθώσιν εὶς ἀποικίας, κοὶ δὲν ἔχωσι πρὸς ἀλλήλας ἐπιμιξίαν, ουθέ την αυτήν διοίκησιν κού παιδείαν κού. άγωγην, ένίστε δε ούδε τα αυτά θεησκεύματα καί έθιμα, τότε αι τούτων των Φυλών διάλεκτοι κα αὐτὰ τὰ ἰδιώματα τῶι κατ' αὐτὰς Φωνῶν ἔξαλλάσσουσι κατά μικεόν, και τέλος αποβαίνουσι γλώσσαι συγγενεῖς μέν, ἀλλ' έτερόμοςΦοι κοὴ πολύ διαφέρουσαι απ' αλλήλων° 'Απόδειξις δὲ τοῦ λόγου εἶναι όχι μόνον τούτων των Θεακικών και των άλλων των συγγενών 'Ασιανών γλωσσών ή διαφορά πρός τήν 'Αττικήν κού τας λοιπας τας διαπεπλασμένας Έλληνικάς διαλέκτους, άλλα κού αί έκ της άρχαίας Τευτωνικής καὶ Γοτθικής διακριθεῖσαι καὶ τόσον απ' αλλήλων παραλλάσσουσαι σημεριναί διάλεκτοι, ήτε κυβίως Γερμανική, καὶ ή Αγγλική, κοὶ Όλλανδική, καί Σκανδιναυϊκή, κ. τ. λ. Και αυτής δέρτης

§ 14. Столько же грубо и неблагозвучно было наръчіе Пеласгійское. Иродоть слу-

опять за Скиескія реченія приняль Гетскія, кои сушь що же, что Славянскія и Эллинскія (см. Ч. ІІ сето сочиненія сл. коло). Но ві Троянскія времена различие сихъ Оракійскихъ наръчій съ Эллинскимъ. весьма вброяшно, было лишнее. Ибо оно и само не было еще столь тщательно образованным и ни одинь, можеть быть, изь Оракійскихь звуковь не быль столь неправилень, какь сталь посль. Если одноязычныя племена одного какаго народа раздълятся на поселенія, и не имьють между собою сношенія, ни одного управленія, ученія и воспитанія; а иногда даже самаго въроисповъданія и обычаєвь; по нарьчія шаковых племень, и самыя свойсшва звуковь ихь мало по малу измъняющся, и наконець дълающся языками кошя сродными, но иновидными и весьма различными между собою. Сему доказательствомъ служить не только сихь Оракійскихь и другихь сродных между собою Азійских в языков разность оть Аттическаго и другихь передъланныхь Эллинских нарвчій, но и от древняго Тевтонскаго и Гошескаго отделившіяся и шолько одно отв другаго удалившіяся и внішнія нарічія, какі-то: собственно Германское, Англійское, Голландское, Скандинавское, и проч. И самаго Славянскаго языка нарвчія

ό Ἡρόδοτος ἀκούων εἰς τὸν καιρόν του ὀνομάζει βάρβαρον α)· διότι προσέκρουεν ἀηδῶς εἰς τὰς ἀκοάς του,

Σλαβονικής αι διάλεκτοι δεν έχουσι μικραν προς αλλήλας διαφοράν. Ο Βοεμος ακούων τον Ρώσσον, κου Σέρβον, κου Πολωνόν, κ. τ. λ. κου ουτοι πάλιν έκεινόν τε κου άλλήλους δεν κατανοούσι τας πλείστας φωνάς. Ο δε Έλλην ο των παλαιών της Έλλαδος διαλέκτων επιστήμων, όταν ήδη τύχη ν ακούση το πρώτον άπλως την Σλαβονικήν, δεν πάσχει άρα το αυτό κου ο Όβιδιος, ότε ήκουε τους Γέτας; κου ο Σλάβων δε παρομοίως, όταν ποτ ακροασθή αιολίζοντα τον Έλληνα; Τοιουτό τι έπασχε κου ο Ήρόσοτος ενωτιζόμενος την γλώσσαν των πολυπλανήτων Πελασγών. Βλέπε τον επόμενον παράγραφον.

α) Ἡρόδ. Α, 57. ἀλλα καὶ ὁ Πλάτων ὀνομάζει τὸ πῦς, καὶ ῦδως, καὶ κύων, ὀνόματα βαςβαςικα, ἀποδίδων ταῦτα εἰς τοὺς Φρύγας. Ἐννοεῖ δὲ βαςβάςους καὶ τοῦτους καὶ πάντας τοὺς παλαιοὺς Θράκας, ἐκ τῶν ὁποίων ἔμειναν πολλα ὀνόματα εἰς τοὺς Ἑλληνας, τὸν αὐτὸν ἔχοντα Φθόγγον καὶ τύπον ἢ σχηματισμόν τῆς ἀρχαίας Θρακικῆς καὶ Πελασγικῆς Φωνῆς, καὶ ἀρ' οῦ διεκρίθη ὁμοῦ μὲ τὸ ἐθνικὸν ὀνομα, Ἑλληνες, ἡ κυρίως ὀνομασθεῖσα καὶ κατὰ τύπους ἰδιάζοντας διαπλασθεῖσα ἑλληνική γλῶσσα, εἰς τὰς τέσσαρας καθολικὰς διαλέκτους

шавшій его въсвое время называеть варварскимь 1); Ибо, безь сомньнія, по стеченію

не малое имъють между собою различіе. Богемець, слушая Русскаго, Серба, Поляка, и проч. равно какь и напрошивь они, слушая его и другь друга, весьма многихь словь не понимають. Эллинь, знающій древнія Эллинскія нарьчія, когда случится ему вы первый разы слышать языкь Славянскій, не вы такомы же ли будеть находиться положеніи, какь и Овидій, когда сей услышаль Гетовь? равнымь образомы и Славянинь, когда бы услышаль Эллина, говорящаго нарычемь Эллинскимь? То же случилось и сь Иродотомь, когда онь услышаль языкь многостранствовавшихь Пеласговь. Смотри сльдующій параграфь.

1) Иродошь I, 57. Плашонь шакже называешь варварскими имена υσως, πυς и κυων, какь заимствованныя от Фригійцевь; онь почишаеть варварами ихь и древнихь Оракійцевь, от которыхь остались многія имена у Грековь, сохранившія звукь и форму древняго Оракійскаго и Пеласгійскаго языковь. Посль того, какь отділился вмість сь народнымь именемь Эллиновь собственно называемый Эллинскій языкь, по особеннымь формамь образовавшійся и разділившійся на четыре главные діалекта: Іо-

ανώμαλος ούσα, και αεχαϊκή, και γεαμμάτων έχουσα συγπρούσεις δυσπροφόρους καί σκληρας, καί λέξεις πολλας ακαλλωπίστους καὶ κακοπλάστους, καὶ άλλας παντάπασιν απηεχαιωμένας χαὶ πλέον αχεήστους εἰς τὴν ήδη χαριεστάτην, κού προς το τελειότωτον κάλλος της Φράσεως καὶ καλλιφωνίας ἐπεξειργασμένην Ελληνικήν γλώσσαν, καὶ μάλιστα την Ιωνικήν καὶ Αττικήν. Αλλα πόσον ήθελεν εύεργετήσει την Ελληνικήν και πασαν άπλως την Ευρωπαϊκήν Φιλολογίαν ο άθάνατος της ίστορίας πατήρ, αν ήθελε μας περιγράψει καί κατά τίνας χαρακτήρας διέφερεν ή Πελασγική γλώσσα από την ιδικήν του, προς τίνας δε των συγχρόνων του λαών ήσαν δμόγλωσσοι οί Πελασγοί! Πόθεν ούτοι ήλθον είς την Έλλαθα, δεν δύναται να διορίση απριβώς ή ιστορία είναι όμως αναμφίβολον, ότι ούτοι ύπης ξαν οι πρώτοι κατοικοι κού πύριοι της Έλλαδος, κού κατά τουτο δικαίως θεωρούνται ως αὐτόχθονες κοψ iθαγενεῖς α). Δίους Πελασγούς

διηςημένη, την Αιολικήν κώς Δωςικήν κως Ίωνικήν κως Αττικήν. ,,Πολλά οἱ Ἑλληνες ὀνόματα, ἄλλως τε κως οἱ ὑπὸ τοῖς βαςβάςοις οἰκοῦντες, παςὰ τῶν βαςβάςοις οἰκοῦντες παςὰ τῶν βαςβάςουν εἰλήΦασιν — εἰσί δε ἡμῶν ἀςχαιότεςοι οἱ βάς-βαςοι (Πλάτ Κρατύλ. κε, κς). α) Στράβ. Η, 10.

многихъ жесткихъ буквъ, непріятенъ быль для слуха языкъ неправильный, древній, имьющій множество реченій непрасивыхъ и нескладныхъ, и другихъ совершенно устарълыхъ и уже неупотребительныхъ въ пріятномъ языкь Греческомъ, доведенномъ до совершенной врасошы выраженія и благозвучія, въ особенности въ нарвчіяхъ Іоническомъ и Аттическомъ. Но какую сей безсмершный ошецъ Исторіи оказаль бы услугу Греческой и вообще всей Европейской Филологіи, если бы онъ описаль, какими свойствами отличался Пеласгическій языкь ошь его собственнаго языка и съ какимъ изъ современныхъ народовъ Пеласги говорили однимъ языкомъ. Ошкуда они пришли въ Элладу, того Исторія не можешь определишь въ шочносши. Нешь сомненія, что они суть первые жишели Эллады и по справедливости считаюшся природными ея жишелями і). Омиръ называешь ихъ славными Пеласгами (бого

ническій, Аттическій, Эолическій и Дорическій, Греки, говорить Платонь, заняли многія имена ото Варварово, наипаге живуги подыварварами.—Варвары же превнее нась (Плат. Кратиль 25, 26). 1) Стр. VIII, 10.

Τους όνομάζει μὲ τιμὴν ὁ "Ομηςος. Τῶν πςώτων πας "Ελλησι θεῶν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν ὑπὸ τῶν Πελασγῶν α). Τούτων ἦτον ἴδςυμα τὸ παλαιότατον τῶν Ἑλληνικῶν μαντείων, τὸ τῆς Δωδώνης, ὅθεν καὶ Ζεὺς Δωδωναϊος, καὶ Πελασγικός. Ἡ "Ηπειςος καὶ ἡ Θεσσαλία ἢτο κατοικημένη ἀπὸ Πελασγούς, διὸ καὶ Πελαγικόν "Αργος ἐπὶ τῶν Τςωϊκῶν ἀνομάζετο ἡ Θεσσαλία β). Πελασγοὶ ἦσαν οἱ πςῶτοι κάτοικοι τῆς ᾿Αττικῆς, οἱ λεγόμενοι Κραναοί. Καὶ τὸ ᾿Αργος καὶ τῆν ᾿Αρκαδίαν καὶ τοὺς βορξείους αἰγιαλούς τῆς Πελοποννήσου ἐκατοίκουν Πελασγοί. Πελασγοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ μετὰ ταῦτα κληθέντες Αἰολεῖς καὶ "Ιωνες Υ). "Οθεν καὶ ἡ Πελοπόννησος καὶ ἡ Ἑλλὰς ὅλη ἐλέγετο Πελασγία δ). Εὐβοια, Λέσβος, Χίος, καὶ ἀλλαι νῆσοι τῆς Ἑλλάδος κατοικήθησαν τὸ πρῶτον ἀπὸ Πελασγούς ε). Καὶ αὐτοὶ οἱ Ἑλ

α) Heod. B, 50.

β) Ίλ. Β, 681.

γ) Hgód. A, 57. Z, 94. H, 95.

⁸⁾ Heod. B, 56.

ε) Στράβ. Ε, 221. ΙΓ, 621. Οἱ δὲ τὴν Εὖβοιαν ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν κατοικοῦντες "Αβαντες (Ἰλ. Β, 536, 545) ἦσαν Θρᾶκες μεταβάντες ἀπὸ τὴν "Αβαν τῆς Φωκίδος. 'Αριστοτ. παρά Στράβ. Ι, 1.

Педабуоб); имена первыхъ Боговъ Греческихъ были Пеласгическія і). Пеласгами основано было Додонское прорицалище, самое древнее изъ Греческихъ; ошсель и Юпишеръ называешся Додонскимъ и Пеласгійскимъ. Эпиръ и Өессалія были населены Пеластами; по сей причинь Оессалія во времена Троянской войны называлась Аргосомъ Пеласгическимъ 2). Пеласги были и шакъ называемые Кранаи, первые обитатели Аттики; Пеласги занимали Аргосъ и Аркадію, и Сьверные берега Пелопонниса; Пеласги были и шь народы, кои названы посль Іонянами и Эолянами 3). По сей причинь не шолько Пелопоннись, но и вся Эллада называлась Пеласгіею 4). Эввея, Лесвось, Хіось и другіе острова Эллады были занимаемы сначала Пеласгами 5), и самые Эллины, прежде нежели получали название ошъ Эллина, по мьстамъ назывались различными именами, то Греками, то Пеласгами 6).

¹⁾ Ирод. II, 50. 2) Ил. II, 681. 3) Ирод. I, 57. VII, 94. VIII, 95. 4) Ирод. II, 56.

⁵⁾ Страв. V, 221. XIII, 621. Обитавшіе же во времена Троянской войны ві Эввеї Аванты (Ил. II, 536— 45) были Өракійцы, перешедшіе изі Авы Фокидской. Арист. у Страв. X, 1.

ληνες, πεὶν ἐνομασθῶσι κοινῶς ἀπὸ τοῦ Ελληνος, ώνομαζοντο ἄλλα τε ἐνόματα κατὰ τόπους, κεὰ Γεαικοί, κεὰ Πελασγοί α). Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀμΦιβολία, ὅτι ἡ Πελασγική γλῶσσα εἶναι ἡ πεώτη κεὰ εἰσέτι ἀκαλλώπιστος γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων, πλησιεστάτην μάλιστα διάλεκτον ἔχουσα τὴν παλαιὰν Αἰολικήν, τὴν ὁποίαν ἐλάλουν οἱ ᾿Αξκάδες Πελασγοὶ ἔντες, κεὰ οἱ Ἡλεῖοι, οἱτινες δὲν ἀνεμίχθησαν μὲ τοὺς Δωριεῖς β). ᾿Αλλὰ κεὰ αὐτῶν τῶν Δωριέων ἡ διάλεκτος ἦτον ἡ αὐτὴ σχεδὸν μὲ τὴν ἀρχαίαν Αἰολικήν γ). Οἱ δὲ Πελασγοὶ, κατὰ τὰς πιθανωτάτας εἰκασίας, ἤλθον τὸ πρῶτον ἀπὸ τὴν Θράκην εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅθεν κεὰ ἡ γλῶσσά των εἶναι

α) Θουκυδ. Α, 3. 'Απολλόδ. Βιβλιοθήκ. Α, 7. 'Αςιστ. Μετεωςολ. Α, κεφ. ΙΔ. Μάςμας. της Πάςου, Έπ. 5. Στέφ. Βυζ. λ. Γςαϊκός. κ. τ.λ. 'Ο δὲ Μάννεςτος αὐτόχθονας μὲν νομίζει τοὺς Γςαικούς, τοὺς μετά ταῦτα Έλληνας, καὶ τοὺς Λέλεγας καὶ Κουςητας τοὺς δὲ Πελασγούς, ὑστεςον ἐπελθόντας εἰς την Έλλάδα. βλ. C. Mannerts, Handbuch der alten Gesch. Berlin, 1818. in 8° καὶ Geograph. Leipzig. 1822. Tom. VIII.

B) Heod. Z, 95 ...

γ) Στεάβ. Η, 833.

И такъ ньть сомньнія, что языкъ Пеласгійскій есть первоначальный и еще необразованный языкъ Эллиновъ, коего ближайшее нарьчіе есть древнее Эолическое, которымъ говорили Аркадяне, кои суть Пеласги и Илійцы; они не смытались съ Дорійцами 1). Нарьчіе же Дорійцевъ почти то самое, что и древнее Эолійское 2). Впрочемъ весьма въроятно, что Пеласги притли въ Элладу изъ Оракіи, почему и языкъ ихъ сроденъ съ Оракійскимъ 3), такъ что онъ, будучи разсматриваемъ по отношенію къ собственно называемымъ Эллинамъ и Эллинскимъ діалектамъ,—древнему Оессалійскому, Аркадскому и Энотрій-

¹⁾ Өукид. I, 3. и Аполлод. Библіот. I, 7. Аристот. Метеор. I, гл. XIV. Мармар. Парось, Эп. 6. Стеф. Виз. сл. Гейнов и проч. Маннерть же природными жителями называеть Грековь, называетихся посль Эллинами Лелеговь и Куритовь, Пеласги же посль перешли въ Элладу. См. Маnnerts Handbuch der alten Gesch. — Berlin 1818, и Geograph. Leipzig 1822, Тот. VIII.

²⁾ Ирод. VIII, 95.

³⁾ Cmpan, VIII, 833.

αδελφή της Θεακικής α). Δοτε ή Πελασγική θεωεουμένη μέν πεδς τους κυείως Ελληνας καὶ τὰς ἀξχαίας αὐτῶν διαλέκτους την Θεσσαλικήν, καὶ την τῶν Αρκάδων καὶ Οἰνώτεων β), καὶ ἀπλῶς πεδς τὰς τέσσαρας τὰς καθολικὰς, τὰς μετὰ ταῦτα πεδς τὸ τελειότερον ἐκμορφωθείσας καὶ γραφικὰς καὶ ἱστορικὰς γενομένας διαλέκτους της, την παλαιὰν καὶ νεωτέραν Αἰολικήν καὶ ὀνομασθή Πελασγοελληνική. Ἐὰν δέ τις την θεωρήση καθολικώτερον ὡς ἐκ τῆς ἀρχικής αὐτῆς καταστάσεως καὶ ἀδελφότητος πρὸς τὴν Θρακικήν (ήτις εἶχε βέβαια

α) βλ. Adelung, Mithrid. Toμ. B.

β) 'Αδελφήν της Πελασγικης κού ἐπίσης ἀρχαίαν θέλουσι τινὲς τῶν Φιλολόγων τὴν πρώτην Ἑλληνικὴν, τῆς ὁποίας παλαιόταται διάλεκτοι Φέρονται ἡ Θεσσαλικὴ κοὴ 'Αρκαδικὴ κοὴ ἡ τῶν Οἰνώτρων, αἴτινες ὅμως κοὴ αὐταὶ Φαίνονται ἰδιώματα τῆς παλαιᾶς Αἰολικῆς. 'Αλλά κοὴ ὁ Ἡρόδοτος διακρίνων τὴν Πελασγικὴν γλῶσσαν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν λέγει, ὅτι "τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, ἐπείτε ἐγένετο, γλώσση ἀείκοτε τῆ αὐτῆ διαχραται (Α, 58). 'Αλλ' ἦτό ποτε δυνατὸν τόσον ἐντελῆ γλῶσσαν νὰ λαλῆ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἀπὸ αὐτὰς ἀκόμη τῆς γενέσεως του τὰς ἀρχάς;

скому 1), - и вообще по ошношенію къ чешыремъ діалекшамъ болье образованнымъ и содълавшимся Историческими, - т. е. къ древнему и новому Эолическому, Дорическому, Іоническому и Ашшическому, — по справедливости можеть назваться Пеласго - Эллинскимъ; будучи же разсмащриваемъ со спороны его первоначального состоянія и родства съ древнимъ Оракійскимъ, который, безъ сомньнія, имьль и самь свои діалекшы, по справедливосши можешь бышь на-

¹⁾ Adelungs, Mitridat. Tom. II.

²⁾ Первобышный языкь Эллинскій, коего діалекшами были Өессалійскій, Аркадскій и Энопірійскій, кои кажутся нарвчіями древняго Эолическаго, нвкоторые филологи почитають весьма сходнымь съ Пеласгическимь. Иродошь различаеть Пеласгическій оть Греческаго, и говорить, что Эллинскій народь, какъ составился, говорилъ всегда однимъ и тъмъ же языкомь (1, 58). Но возможно ли, чтобь онь сь самаго начала своего имьль языкь столь совершениый?

κού αυτή τας διαλέκτους της), δύναται να την ονομάση Θεακοπελασγικήν, ή Πελασγοθεακικήν α).

§ 1ε. Αυτη λοιπον ή γλώσσα, καθόλου θεωςουμένη, Φαίνεται διάλεκτος της κοινης έκείνης γλώσσης των ἀπό τοῦ Γάγγου μέχρις Ἰσλανδίας ἐκτεινομένων συγγενών ἐθνών β) πεςὶ της όποίας προείπομεν (§ θ). Διὰ τοῦ-

α) Θρακοπελασγικήν, η Γραικολατινικήν ωνόμασαν καί οἱ καθ' ήμας Ἐθνογράφοι την καθολικήν ταύτην κλασιν των γλωσσων, εἰς την ὁποίαν ὑπάγουσι καὶ την Θρακοϊλλυρικήν, των Ἰλλυρικών δηλονότι καὶ των ἰδίως Θρακικών ἐθνων, περὶ των ὁποίων προείπομεν § ιβ, κὰ ιγ. (Βλ. Atlas Ethnograph. par Balbi).

β) Της υποτιθεμένης ταύτης γενικής γλώσσης το δυνατον αποδέχεται καὶ ο σοφος Μαλτέβρουνος διὰ την συγγένειαν τῶν ομογενῶν γλωσσῶν, αἴτινες ὑπάγονται εἰς αὐτην, ὡς εἴδη ὑπὸ τὸ γένος, συναπτόμεναι πρὸς αλλήλας δὶ ἀναλογιῶν ξιζικῶν (ἤτοι λέξεων θεματικῶν) καὶ γραμματικῶν ἀν καὶ τὰ ἔθνη τὰ προφέροντα τὰς γλώσσας ταύτας δὲν δύνανται καὶ νὰ κοινοποιῶσι μεταξύ των τὰς ἐννοίας των. Λέξεις τινὰς Ἰνδικὰς δύναται νὰ ἐννοήση, φέρ εἰπεῖν, ο Ἰσλανδὸς, ἀλλοχι καὶ φράσιν ὁλοκληρον. Ἰσως (λέγει ὁ Μαλτέρρουνος), ἐάν τις εἴπη Λιολικῶς ,, ἐελδήσκω τεοῖο

званъ Орако - Пеласгійснимъ или Пеласго-Оракійскимъ I).

§ 15. Такимъ образомъ сей языкъ, будучи разсматриваемъ вообще, представляется діалектомъ общаго языка сродныхъ народовъ 2), распространившихся отъ Ганга до Исландіи, о которомъ говорили выше. По сему-

¹⁾ Орако-Пеластическим или Греко-Лашинским назвали наши Энографы сей всеобщій ошрядь языковь, кь коему подводящь и Орако-Иллирійскихь, т. е. Иллирійскихь и собственно Оракійскихь народовь, о коихь мы прежде говорили вь § 12 и 13 (См. Atlas Ethnograph. par Balbi).

²⁾ Возможность сего предполагаемаго родоваго языка принимаеть и ученый Мальшебрюнь по сродству однородных в языковь, кои принадлежать къ одному языку, такъ какъ виды къ роду, соединяясь между собою коренными (или первообразными реченіями) и Грамматическими сходствами, котя бы говоряще сими языками народы и не могли сообщать между собою своихъ мыслей. Такъ, напримъръ: Исланецъ можеть понимать нъкоторыя Индійскія слова, но не цълыя выраженія. Можеть быть, говорить Мальшебрюнъ, если бы кто сказаль Эолически: ἐελδήσκω

το ή Έλληνική ἔχει τόσην συγγένειαν μὲ την Βραχμανικήν ή Σανσκριτικήν α), κωὶ την Ζενδικήν, την όποιαν ό σοφὸς Κλάπροθος τάσσει μέσην, μεταξύ δηλονότι τῆς Θρακικῆς ἢ Φρυγικῆς, κωὶ τῆς Σανσκριτικῆς. Διὰ τοῦτο ἡ Γοτθική ἢ Μυσογοτθική συγγενεύει πρὸς την Έλληνικήν, κωὶ ἡ Γερμανική μάλιστα μὲ την Δωρικήν κωὶ Περσικήν κατ ἄλλα τε πολλά, κωὶ κατὰ τὰ εἰς εν ἀπαρέμφατα, κωὶ τὰ εἰς ερ συγκριτικά β). Διὰ τοῦτο,

Φεάτως μευ, καταλάβη ὁ Δάνος, ὅτι τὸν λέγει "(ieg) elsker dig broder min (βλ. Atlas par Balbi, introduct. p. 7). ᾿Αλλ᾽ ὁ Σλάβος καμ᾽ Ῥῶσσος Ἦσως δυνηθη νὰ καταλάβη πολλάς Φεάσεις καμ᾽ περίοδους Αἰολικάς ὁμοΦώνους μὲ τὰς τῆς ἰδίας γλώσσης του, (βλέπε τὸ Παράρτημα περὶ τῶν τοιούτων Φράσεων ἐν τῷ Γ, τόμω τοῦ παρόντος συντάγματος).

α) βλ. Über die Sprache der Indier, von Fr. Schlegel, B. I,
 2, 7. καρ Correspondance de M. Anguetil du Perron etc.
 sur le rapport du Sanscrit avec la langue Grecque, etc.
 καρ ,,F. Paulini à S. Bartholom. de Latini Sermonis origine. Romae, 1804.

β) βλ. Fundgruben des Orients τοῦ περιΦήμου ἸωσήΦ ΄Αμέρου (J. V. Hamer), τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλα συγγεάμματα, καὶ ἡ περιώνυμός του Κωνσταντινού-

то и языкъ Греческій имьетъ такое сродство съ Брахманскимъ и Санскритскимъ 1), также съ Зендскимъ, который ученый Клапротъ полагаетъ среднимъ между Оракійскимъ или Фригійскимъ, и Санскритскимъ. Посему Готоскій языкъ, или Мизоготоскій, сроденъ съ Греческимъ, а Ньмецкій сходствуетъ съ Дорическимъ и Персидскимъ, какъ во многомъ другомъ, такъ и въ окончаніяхъ на ен неокончательныхъ наклоненій и въ уравнительныхъ на эр 2). Посему наконецъ

теоїо Фейтие мет, Дашчанинь поняль бы его; ибо онь говоришь: (ieg) elsker dig broder min (см. Atlas par Balbi introduct. р. 7). Но Славянинь и Россіянинь, можешь бышь, въ состояніи понять Эолическія выраженія и переводы, однозвучныя сь выраженіями его языка. (Смотри прибавленіе о таковыхь выраженіяхь въ ІІІ Томь сего сочиненія).

¹⁾ Cm. Über die Sprache der Indier, von Fr. Schlegel B, I, 2, 7, u, Correspondance de M. Anquetil du Perron, etc. Sur le rapport du Sanscrit avec la langue Grecque, etc. u, F. Paulini à S. Bartholom. de Latini Sermonis origine Romae, 1804.

²⁾ См. Fundgruben des Orients знаменитато Гамера (J. V. Hamer), ученьйшаго мужа, коего добролюбивое

τέλος, κοὴ ή Σλαβονική ἔχει πολλήν οἰκειότητα μετά τῆς Σανσκριτικῆς κοὴ πλειοτέραν μετά τῆς Ἑλληνικῆς.

ακόμη ή νεωτέρα κριτική των γλωσσων θεωρία, διὰ νὰ καταμετρώνται οἱ βαθμοὶ τῆς των Εὐρωπαϊκών γλωσσών συγγενείας τῆς πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς τὰς ὁμογενεῖς τὰς ᾿Ασιανάς. Περὶ τῆς Λατινικῆς εἶπεν ὁ ᾿Αλικαρνασσεύς Διονύσιος, ὅτι "ἔστι τὸ πλεῖον Αἰολίς". Ὁ δὲ ᾿Αδελούγγιος τὴν ἐθεώρησεν ώς τὸ ῆμισυ μὲν Ἑλληνικὴν ἡ Αἰολικὴν, τὸ δ᾽ ἔτερον ῆμισυ ἐξ ἀλλοφύλου φωνῆς. "Αλλος τις θέλει ἀποφασίσει καὶ τὸ μέτρον τῆς συγγενείας τῆς μεταξὺ Σλαβονικῆς καὶ τὸ μέτρον τῆς συγγενείας ναμαι νὰ κρίνω, θεωρῶ τὴν Σλαβονικὴς. "Οσον ἐγὼ δύναμαι νὰ κρίνω, θεωρῶ τὴν Σλαβονικὴς καὶ ἀδιαπλάστου Ἑλληνικῆς ἡ ἡμιελληνικῆς ἐκείνης γλώσσης, ἡτις ἐλαλεῖτο πολὺ πρότερον πρὸ τῶν Ὁμηρικῶν καὶ αὐτῶν τῶν ᾿Ορφι-

πολις αποδεικνύουσι το Φιλάγαθον του τρόπου κού την Φιλέλληνα διάθεσιν όχι κατωτέραν της σοφίας του. — Βλ. κού F. Paulini de antiquit. et affinitat. linguar. Zendicae, Sanscridanicae, et Germanicae. Pataviis. 1798.

и Славянскій съ діалекшами его имъешъ большое сходство съ Санскритскимъ и еще большее съ Греческимъ.

§ 16. Новьйшая Өеорія языковь не нашла еще способа измърящь сшепени сродсшва Европейскихъ языковъ между собою со сходными съ ними Азіашскими. Діонисій Галинарнаескій сказаль о Лашинскомъ языкв, что онъ есть большею частію Эолическій. Аделунгь полагаешь, что половина онаго состоить изъ Греческаго или Эолическаго, а другая ноловина изъ языка другаго народа. Другой кию нибудь опредълишь и мъру сродства Славянскаго языка съ Грече-Но я, сколько могу судинь, смотрю на Славянскій языкъ, какъ на одинъ изъ діалекшовъ Өрако-Пеласгійскаго, или шого, необразованнаго Греческаго или полугреческаго язына, кошорымъ говорили до Омировыхъ и даже до Орфеевыхъ временъ (ибо и языкъ

сердце и расположение къ Грекамъ, не уступающее учености, видны какъ въ прочихъ сочиненияхъ, такъ и въ славномъ Константинополъ. — См. и F. Paulini de antiquit. et affinitat. linguar. Zendicae, Sanscridanicae et Germanicae. Pataviis, 1798.

κῶν ἀκόμη χεόνων (διότι κεὴ ἡ γλῶσσα τοῦ ὉςΦέως, ἀΦὶ εσα ἀποσπάσματά του ὁμολογούμενα σώζονται παεκὰ Πλάτωνι κεὴ εἰς ἄλλους ἐνδόξους Ελληνας, Φαίνεται
ἤδη Ἑλληνική, κεὴ σχεδὸν ἀπαξάλλακτος τῆς Ὁμηεικῆς α). Ἡ Σλαβονική εἶναι γλῶσσα συμφυής κεὴ ὁμό-

,, Φάςμακον Θεήσσαις ἐν σανίσι, τὰς 'ΟςΦείη κατέγεαψε γῆςυς ('Αλκήστ. στίχ. 968).

Καὶ ἄλλοι συχνοὶ ἀναφέρουσι τὸν Ὁρφέα ὡς ποιητην (βλ. Διόδ. Σικ. Δ., 25. Κλήμεντα τὸν Ῥώμης. ᾿Αθηνα-γόρ., Δαμάσκιον, κ. τ. λ.). ᾿Αλλ᾽ ἐκ τῶν σωζομένων αὐτοῦ ποιημάτων δὲν ἀποδέχονται ὡς γνήσιον οὐδὲν

α) Ὁ Ὁς Φεὐς ἔγραψε τῆ δωρίδι διαλέκτω (Ἰάμβλ. Βἰω Πυθαγ. λδ, σελ. 169), καὶ ὁ Πλάτων, ως εἰπομεν ἀνωτέρω, ἐκΦέρει στίχους Ὁς Φικούς, (βλ. ἐν Κρατύλω καὶ Φιλήβω): εἰς δὲ τὸν Ἰωνα ἐπιγραφόμενον διάλογόν του λέγει, ὅτι οἱ ἡαψωδοὶ ἐνθουσίαζον ἄδοντες τὰ ποιήματα τοῦ Ὁρφέως καὶ τοῦ Μουσαίου, καθώς καὶ τὰ τοῦ Ὁμήρου ἀλλα καὶ εἰς τὴν ἀπολογίαν τοῦ Σωκράτους τάσσει τὸν Ὁς Φέα μετὰ τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου εἰς τὰ Ἡλύσια. Καὶ ὁ Πίνδαρος ὑμνεῖ τὸν ἄνδρα ως πατέρα τῆς ποιήσεως (Πυθ. Δ, 313), καὶ ὁ Ἰριστοφάνης τὸν μνημονεύει (Βατράχ. 1064), καὶ ὁ Εὐριπίδης (Μηδ. 543. Ἰφιγ. Αὐλ. 1711. Ὑήσσω, 943), ὅστις ζητεῖ καὶ

Орфея, судя по отрывнамь его сохранившимся у Платона (въ Кратигь) и у другихъ знаменитыхъ писателей Греческихъ, есть уже Греческій и почти вовсе сходенъ съ Омировымъ I). Славянскій языкъ есть самый

1) Орфей писаль Дорическимь діалектомь (Іамел. вы жиз. Пиваг. XXXIV, стран. 169), и Платонь, какы мы сказали, приводить стихи Орфическіе (см. вы Кратиль и филивь). Вы разговорь же, надписанномь: Іонянинь, говорить, что Рапсоды приходили вы изумленіе, когда пыли стихотворенія Орфея и Музея, равно какы и Омировы. И вы защищеніи Сократа вы Елисейскихы поляхы ставить Орфея вмысть сы Омиромы и Исіодомы. И Пиндары воспываеть сего мужа, какы отца поэзіи (Пив. IV. 313), и Аристофаны упоминаеть о немы (Лягуш. 1064), и Эврипидь (Мед. 543, Ифиг. вы Авл. 1711. Рисс. 943); оны требуеть

,,Фаєриског Фейотаів ег σагіті, тав Орфеін катересфе уперь, т. е. врагевства, которов на декахь Орфеева муза предписала для Оракіянокъ. (Алкест. стих. 968) и многів другів упоминають объ Орфеь, какь о Поэть (см. Діод. Сицил. ч. IV, 25, Климен. Римскаго, Авинагора, и Дамаскаго, и пр.). Но изъ сохранившихся его стихотвореній критики ничего не Φυλος της των εξαιρέτως ωνομασμένων Θρακών γλώσσης κ των ταύτης άδελφων, δηλονότι, της άρχαίας Ἰλλυρικής,

οί Κριτικοί (βλ. Schoell, Histoire de la littérat Grecque. Tom. I, p. 41, etc. Paris, 1823). Twes de xou au De-Βαλον αν υπης ξεν 'Ος Φευς, κινηθέντες έκ του Κικέεωνος, όστις αναφέρει έκ τοῦ Αριστοτέλους "Orpheum poetam nunquam fuisse (De Nat. Deor. 1, 38), αλλά τουτο μάλλον σημαίνει ποιήματα Όρφέως, περί των οποίων αμφέβαλλεν, ως Φαίνεται, ο 'Αριστοτέλης (ἀν ἐνόησεν ὀρθῶς ὁ Κικέρων τὸν Αριστοτέλην), ἐν ὧ ὁ διδάσκαλός του Πλάτων καὶ άλλοι σύγχρονοί του τοσούτοι και τοιούτοι απεδέχοντο τὰ τότε σωζόμενα 'ΟςΦικά. Πιθανώτατον εἶναι λοιπον ότι και 'Ορφεύς υπηρξε και ποιήματα εποίησεν. Ο δε 'Ορφεύς ήτον ομολογουμένως Θράξ, ωστε και η γλώσσα του ητο διαπεπλασμένη Θεακική, τουτέστιν Ελληνική, αιολική, ή δωρική τοιαύτην γλώσσαν λαλών και τα Θεακικά μυστήεια εδίδαξε τους Έλληνας, και διά της μουσικής καί των τελετών πρώτος έξημέρωσε τα ήθη των, κομ μετα των 'Αργοναυτων αυτων συνέπλευσεν ('Απολλ. Ρόδ. α, 33). Άλλα καί ὁ Μουσαΐος, Θεάξ καί αυτος, του των Ευμολπιδών γένους, έπι του Ερεχθέως διέταξε τα Ελευσίνια μυστήρια, κού ποιήματα έποιησεν. Ωστε ή άξχαία Θεακική γλώσσα Φαίνεται καί εκ τούτων άδελΦή της άρχαίας Έλληνιсродный съ языкомъ отборныхъ такъ на-

принимають, за нестоящія его творенія (см. Schoell, Histoire de la Littérat. Grecque, Tom. I. p. 41, etc. Paris. 1823). Нъкоторые сомнъвались, быль ли Орфей, основываясь на словахь, приводимыхъ Цицерономъ изь Аристотеля: Orpheum poëtam nunquam fuisse. т. е. Поэта Орфея никогда не бывало. (De Nat. Deor. I, 38). Но сіе больше значить стихотворенія Орфеевы, о коижь, какь кажешся, сомнывался Аристотель (если Цицеронь хорошо поняль Аристотеля); ибо учитель его Платонъ и другіе многіе современники его принимали тогда сохранявшіяся Орфическія творенія. И такі весьма віроятно, что быль Орфей и писаль сшихи. Орфей, по единогласному признанію, быль Өракіець, такь какь и языкь его быль передъланный Өракійскій, т. е. Эллинскій, Эолическій или Дорическій. Говоря симі языкомі, онь училь Эллиновь Өракійскимь таинствамь, и музыкою и священнодъйствіями первый укропиль ихь нравы и совершаль плаваніе сь самими Аргонавтами (Аполл. Род. I, 313); Музей, также Оракіець, изь рода Эвмолнидовь, во время Эрехоея, учредиль Элевсинскія таинства, и писаль стихи. Изь сего видно, что древній Оракійскій языко было брать древнему Эллинскому, и Оракійцы были однородны

καὶ Παφλαγονικής, καὶ Δαρδανικής, καὶ Φρυγικής, καὶ τῶν ἀλλων διαλέκτων της ὁποίας προηγουμένως (§ ιε,

κής, καί οί Θράκες συγγενείς Έλλήνων, καί πολλαχου της Έλλάδος, ως προείπομεν, κατοικημένοι. Των Θεακών ομογλωσσοι καί συγγενείς ήσαν Δάκαι κοή Γέται (βλ. § ιγ) προς τους οποίους Φαίνονται κοινά πολλά Σλαβονικά ονόματα. ώστε καί ή Σλαβονική έπεται να ήναι γλώσσα Θεακική (βλ. § ιδ, σημείωσ. κοί § ιη, σημείωσ.). Αλλά τινες των νεωτέρων είπον τους κυρίως Θράκας, Μήδους, οί δε Κελτούς, διότι, λέγουν, το βρία (Θρακιστί = πόλις), κού παρά τοις Κέλταις σημαίνει το αυτό έτεροι δε πάλιν τους είπον Γερμανούς, διότι το πέργη, πέργαμον, πύργος είναι το Γερμαν. Burg. τοιαυτα είναι τα ονειρα των, όσοι παράγουσιν ευκόλως. άρχαῖα καὶ μεγάλα έθνη, έτερον έξ έτερου, ώς έξάγουσιν οί Γεαμματικοί τας παραγώγους λέξεις από τας πρωτοτύπους. 'Ως αν δέν ήτο δυνατον να υπάρχωσι καί οί Θεακες έθνος αυτοτελές και αεχαίγονον και τοσον παλαιον, οσον οι συγγενείς αυτών Μηθοι κού Κελτοί κού Γερμανοί κού οἱ άλλοι μιᾶς κού της αυτης είζης στέλεχοι. ή ως αν τα μεταξύ τούτων των έθνων κοινώς Φερόμενα ονόματα είχον Κελτικήν, ή Γερμανικήν τινα μαλλον, παρά Θρακικην Φυσιογνωμίαν, την οποίαν οι ιεώτεροι απόγονοι τῶν παλαιῶν Κελτῶν καὶ Γερμανῶν την ἐγνώρισαν

съ древнимъ Иллирійскимъ, Пафлагонскимъ, Фригійскимъ, Дарданскимъ и другими діалекшами шого языка, кошорый прежде называли мы (§ 15 примъч.) вообще Орако-

сь Эллинами, и во многихь мьстахь Эллады жили, какъ мы прежде сказали. Съ Оракійцами же имъли одинъ языкъ и сродство Даки и Геты (см. § 13). коимь, кажется, общія суть многія Славянскія слова; изъ чего слъдуеть, что и Славянскій языкъ есть Оракійскій (см. § 14 примѣч. и § 18 примѣч.). Но нькоторые изв новьйшихв ученыхв говорятв, что собственно называемые Оракійцы суть Мидяне, а другіе говорять, Кельты. Ибо Вріа, говорять, (по Өракійски = городб), то же значить и у Кельтянь. Другіе опять называють ихь Германцами, потому что πέργη, πέργαμον, πύργος суть Германск. Burg. Таковы сушь грезы шьхь, кои древне и велике народы легко производящь одинь от другаго, какь Грамматики производныя слова производять отв первообразныкъ. Какъ бы невозможно было, что и Өракійскій народь существоваль самь по себь и быль бы столько же древень, какь и сродные сь ними Мидяне, Кельшы, Германцы, и другія отрасли одного и того же корня; или какь бы употребляемыя вообще между сими народами слова имбли физіогномію

σημειώς.) ωνομάσαμεν καθολικώτεςον Θςακοϊλλυςικής Φωνής, ήτις κεί αὐτή ὑπάγεται εἰς τὴν Θςακοπελασγικήν: γλῶσσα, τῆς ὁποίας τὴν κατὰ σχηματισμούς κεί τὑπους μός Φωσιν πςἐπει νὰ τὴν ζητῶμεν ὅχι μόνον εἰς τὸν Ἑλικῶνα τῶν ὑμηςικῶν Μουσῶν, ἀλλὰ πολὺ πλέον εἰς τὸν κοὶν Ὁλυμπον τῆς Μυσίας κεί τῆς Φςυγίας, κεὶ εἰς τῆς Θςάκης τὰ Λείβηθςα, ὅπου ἀνετςάΦη πολὺ ΰστεςον ὁ ὑς Φεύς α). Πᾶσα γλῶσσα ἔχει ἴδιον χαςακτῆςα τύπου, κεὶ ἡ Σλαβονική ἔχει βέβαια τὸν ἰδικόν της, ἀλλὰ αἱ πλείσται τῶν θεματικῶν της λέξεων κεὶ ὅχι ὁλίγοι τῶν γςαμματικῶν αὐτῆς σχηματισμῶν ἔχουσι τὰς αὐτὰς ἀςχὰς μὲ τὰ θέματα κὶ τοὺς τύπους τῆς Ἑλληνικῆς, κὶ μάλιστα τῆς ἀςχαίας Αἰολικῆς, ῆτις νομίζεται ἡ γλῶσσα τῶν ὑμηςικῶν Θεῶν, ὅταν τοὺς εἰσάγη ὁ Ποιητής ὁνομάζοντας τὰ

εὐθὺς κοὺ τὴν οἰκειοποιήθησαν, ὡς σφῶν πατέξων χάξαγμ' ἀξχαιότυπον!!

^{*)} Ἡ Σλαβονική γλῶσσα ἢ Πρωτοσλαβονική (proto-Slave), λέγει ὁ Μαλτέβρουνος, πιθανώτατα ὑπῆρχεν εἰς τὴν Θράκην συγχρόνως μὲ τὴν Πελασγικὴν κὰ τῆν ἀρχαίαν Ἑλληνικήν (βλ. Atlas par Balbi introduct. p. 7). Περὶ δὲ τῶν Πρωτοσλαβόνων βλ. ἐΦεξῆς § m. σημείωσ.

иллирійснимъ, и ношорый шанже ошноси иск къ Оракопеластійскому и сего - що языка образованія должно искашь не сшолько на Геликонь Омировыхъ Музъ, сколько на Олимпъ Мизіи и Фригіи и на Ливиорахъ Оракіи, гдь воснишывался въ послъдсшвіи Орфей і). Всякой языкъ имъєшъ собсшвенный харакшеръ образованія, и Славянскій безъ сомньнія имъешъ свой особенный, но корни и начала словъ его и не малое число Граммашическихъ формъ его, сушь одни и шь же съ корнями Греческаго, и въ особенносши Эолійскаго, кошорый почишаешся языкомъ Омировыхъ боговъ, когда Поэшъ предсшавляешъ ихъ называющими вещи другими именами, не-

болье Кельшскую и Германскую, нежели Оракійскую которую новьйшіе потомки древникь Кельтовь и Германцевь лишь только узнали, то и присвоили себь, какь бы первообразное отличіе отцевь!!

¹⁾ Первоначальный языкь Славянскій (Proto-Slave), върояшно, какь полагаешь Мальшебрюнь, существоваль во Оракіи вы одно время сы Пеластическимы и древныйшимы Греческимы (см. Atlas par Balbi introduct. p., 7). О первыхы Славянахы смотри вы примыч. § 18.

πράγματα με άλλας παρά τὰς εἰς τοὺς ἀνθρώπους συνήθεις ὀνομασίας, οἷον,

,, Ον Ξάνθον καλέουσι Θεοί, ἀνόζες δὲ Σκάμανδρον α).
Εἰς την Σλαβονικην εὐρίσκονται κοὴ λέξεις ταυτοσήμαντοι κοὴ ταυτόθωνοι όχι μόνον μὲ Σανσκριτικάς, ὡς προείπομεν β), ἀλλὰ κοὴ μὲ Ζενδικάς κοὴ παλαιάς Περσικάς. ὡσαύτως παρετήςησαν κοὴ τῶν σωζομένων Θρακικῶν ὀνομάτων συγγένειαν μὲ την Περσικήν γ). πρόσθες κοὴ την μετὰ τῶν Σαρματῶν πολυχρόνιον συνοίκησιν τῶν παλαιῶν Σλαβόνων δ). Αἱ δ' ἐκ τῆς μεταθράσεως

α) βλ. Ίλ. Β, 813. καὶ Ξ, 291. καὶ Υ, 74. κ. τ. λ.

β) βλ. κας ,,de lingua Rossica ex eadem cum Sanscrdamica matre orientali prognata, etc. par Anton. Vitembergae, 1809. κας, W. S. Majewskiego o Sławianach i ich pobratymcach, etc.

γ) βλ. Maltebrun, Geographie Tom. VI, p. 105.

δ) Ο δε σοφός Α. Μουβέαϋς ωνόμασε την Σλαβονικήν, Σαρματικήν, συγγενεστάτην της Περσικής και Σανσκριτικής, δεν ήρνηθη όμως και την μετά της Έλληνικής συγγένειαν αυτής την θεωρεί δε και ώς τον μέσον τόπον επέχουσαν μεταξύ των Ευρωπαϊκών κων και Ασιανών γλωσσών, βλ. Adolf Wagners zum

жели накъ обыкновенно называють ихъ лю-

Ον Ξάνθον καλέουσι Θεοί, ἄνδρες δε Σκάμανδρον.

(Рѣку) которую боги называють Ксаноомъ, а люди Скамандромъ 1).

Въ Славянскомъ языкъ много находишся словъ, имъющихъ одно значеніе, не шолько съ Санскришскими, какъ выше сказано 2), но и съ Зендскими и древними Персидскими; равнымъ образомъ примъчено сродсшво осшающихся Оракійскихъ именъ съ Персидскими 3). Къ сему надобно присовокупишь долговременное сообщеніе Славянъ съ Сармашами 4). Слова очевидно Греческія,

¹⁾ Ил. II. 813. XIV, 291. XX, 74.

Cm. de lingua Rossica ex eadem cum Sanscrdamica matre orientali prognata, etc. par Anton. Vitembergae, 1809. u, W.
 S. Majewskiego o Sławianach i ich pobratymcach etc.

См. Малшебрюнь, Précis de la Géographie. Тот. VI,
 р. 105.

⁴⁾ По сему ученый Муррай, назвавь Славянскій изыкь Сармашскимь, самымь сроднымь сь Персидскимь и Санскришскимь, не ошвергаешь впрочемь его срод. сшва и сь Греческимь, но почишаешь его языкомь, занимающимь среднее мьсто между Европейскими и

των θείων Γραφων προστεθείσαι εἰς αὐτὴν προφανῶς Ελληνικαὶ λέξεις, καὶ αί ἐκ τῆς ἐφεξῆς μετὰ τῶν Ελλήνων συνομιλίας τῶν Σλαβονικῶν ἐθνῶν, εἶναι πολύ μεταγενέστεραι, τὰς ὁποίας παραλείπομεν ὡς γνωστάς. Ωσαύτως διακρίνονται καὶ αί ἐκ τῆς τῶν Τατάρων εἰσβολῆς προσκολληθείσαι εἰς τὴν Ῥωσσικὴν Ταταρικαὶ λέξεις, καὶ τινες ὀλίγαι Φιννικαὶ καὶ Σιβηριακαὶ διὰ τὴν γειτνίασιν, καὶ αὶ Γερμανικαὶ, αὶ ἐκ τῆς μετὰ τὸν Μέγαν μάλιστα Πέτρον ἐπιμιξίας μὲ Γερμανικά ἔθνη, καὶ παρὰ τῶν ἐξ Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν μάλιστα μεταφασθέντων ἐπιστημονικῶν βιβλίων Λατινικαί.

ζιζ. Αλλά τινες τῶν νεωτέρων ἐνόμισαν την Σλα-Βονικήν γλῶσσαν Σκυθικήν, ἐπιΦέρουσι δὲ κοὰ μάρτυρα τὸν ΑριστοΦάνην, ὅστις εἰσάγει τὸν Σκύθην ἑλληνιστὶ διαλεγόμενον κοὰ μεταχειριζόμενον π ἀντὶ Φ, κοὰ τ ἀντὶ θ α). κοὰ τὰ Σλαβονικὰ ἔθνη (λέγουσι) δὲν ἔχουσι

Europäischen Sprachenb — etc. Leipzig, 1825. πρίσθες καί, Histoire des langues de l'Europe par Murray. Edimbourg, 1823.

Θεσμοφος. 430, κ. τ. λ. 'Ο κ. Μαλτέβεουνος νομίζει, ότι ὁ καλούμενος παρά τῷ ᾿Αριστοφάνη Σκύθης ηδύνατο νὰ ἦναί τις ἐκ τῶν παρὰ τῷ Βορυσθένη

вошедшія въ него при переводь Св. Писанія, не сушь древнія, и мы осшавляємь ихъ какъ извъсшныя. То же должно сказашь и о реченіяхъ Ташарскихъ, вошедшихъ въ него со времени нашесшвій Ташаръ на Россію о ньсколькихъ Финскихъ и Сибирскихъ, по причинъ сосъдсшвенныхъ народовъ, о Нъмецкихъ, присшавшихъ ошъ сообщенія Россіянъ съ народами Германскими со времени Петра Великаго, шакже и о Лашинскихъ перешедшихъ съ переводомъ книхъ учебныхъ.

§ 17. Но некоторые изъ новейшихъ ученыхъ почитаютъ Славянскій языкъ Скиоскимъ и въ свидетели приводять Аристофана, который вводить Скиоа говорящимъ по Гречески и употребляющимъ л вместо Ф. и т вместо в 1). Славянскіе народы, говорять

Asiamскими языками. См. Adolph Wagners zum Europäischen Sprachenb. и проч. Leipzig, 1825. Tom. II.— и Histoire des Langues de l'Europe par Murray, Edimbourg, 1823.

¹⁾ Въ Комедіи Өесмофор. 430, и далье. Мальшебрюнь полагаеть, что Аристофановь Скиев могь быть изв

κυρίως ούτε Φ, ούτε Θ. 'Αλλ' ὁ μὲν 'Αριστοφάνης εἰσάγων εἰς τὴν κωμωδίαν του ἀλλόφυλον ἄνθρωπον μὴ δυνάμενον νὰ ἀρτιστομῆ καὶ νὰ προφέρη ὀρθῶς τὰ Ἑλληνικὰ, ἔπαιξε κωμικῶς τρέπων τὰ δασέα εἰς ψιλὰ, διὰ νὰ δείξη τὸ κακόστομον τῆς προφορᾶς τοῦ Σκύθου ὅτι δὲ καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι λαοὶ τῆς Ἑλλάδος μετεχειρίζοντο τὰ ψιλὰ ἀντὶ δασέων, καὶ οἱ Αἰολεῖς μάλιστα ἔχαιρον εἰς τὸν ψιλὸν πνευματισμόν, τοῦτο δέν το ἐνθυμήθησαν οἱ κατάγοντες τοὺς Σλάβονας ἐκ τῆς Σκυθίας. Πάντα μᾶλλον ἔπρόφερον οἱ Μακεδόνες παρὰ τὸ Φ, ὁθεν ἔλεγον Βρύγες, Βίλιππος, Πέλα, Βερενίκη, ἀντὶ Φρύγες, Φίλιππος, Φέλα, Φερενίκη, κ.τ.λ. α). "Αλλοι ἔλεγον

ύπο Σκύθας δουλευόντων Σλαβονικών έθνών, τὰ όποῖα με κοινον όνομα τότε παςωνομάζοντο Σκύθαι ώς έκ τῶν νικητῶν των (βλ. Γεωγς. Τόμ. 5, 438) αλλὰ τὰ τοιαῦτα εἶναι είκασίαι άπλαῖ καὶ χωςὶς κάμμίαν ἀπόδειξιν.

α) 'Αλλά κού είς αὐτης της ἐκμεμοςΦωμένης 'Αττικης γλώσσης ἱκανὰς κατὰ τὸ πςῶτον θέμα ταυτοσημάντους λέξεις ή τςοπή τοῦ Φ εἰς β διέκςινε την ἑκάστης διωςισμένην ἰδιαιτέςαν σημασίαν. Οῦτως ἐκ τοῦ πάςω, Φάςω (πέςω, Φέςω), ἔγεινε τὸ (βάςω) βάςος, βαςῶν κοὴ ἐκ τοῦ πλύω, Φλύω, τὸ βλύω κοὴ βάζω,

они, не имьюшь собственно ни Ф, ни Э; но Аристофань, вводя инороднаго человька, немогущаго правильно произносить Гречебуквь, и обращающаго буквы густо произносимыя въ тонкія, хопівль шушинь и показащь чрезъ що неблагозвучность произношенія Скиоскаго. А что и другіе древніе народы Эллады употребляли буквы тонкія вмісто густыхі, и что Эоляне болье любили послъднія, на сіе не обрашили вниманія шь, кои производящь Славянь изь Снивіи. Македонцы никакъ не произносили бунвы Ф; они говорили: Βεύγες, Βίλιππος, Πέλα, Βερενίκη, ΒΜΕCIΠΟ Φρύγες, Φίλιππος, Φέλα, Φερενίκη, и пр. 1). Другіе говорили σπένδαμνος, ασπάραγος, а Кришяне τέρος выссто θέρος, и τέρω выссто

Славянь, кои были вы подданствь у Скиоовы при Дныпрь, и кои приняли имя своихы покорителей (Геогр. ч. VI, стр. 438). Но это лишь догадки безы всякаго доказательства.

¹⁾ Но и изь самагв образованнаго Ашшическаго языка, довольно по прежнему положенію однозначущихь словь перемьна φ на β ошдьлила собственное каждаго значеніе. Такь изь $\pi \acute{\alpha} \varrho \omega$, $\varphi \acute{\alpha} \varrho \omega$ ($\pi \acute{\epsilon} \varrho \omega$, $\varphi \acute{\epsilon} \varrho \omega$) сдьлалось ($\beta \acute{\alpha} \varrho \omega$) $\beta \acute{\alpha} \varrho o s$, $\beta \alpha \varrho \acute{\alpha}$, а изь $\pi \lambda \acute{\nu} \omega$, $\varphi \lambda \acute{\nu} \omega$,

σπένδαμνος, ασπάραγος οί δε Κρητες, τίρος, αντί θέρος, και τέρω το θέρω, κ. τ. λ. Και οί Ίωνες δε, δέκομαι, αντήλιος, κάτημαι, αντί κάθημαι καί αυτοί οί 'Αττικοί, κολοκύντη, κ. τ. λ. χωgis να Φοβώνται Σκυθισμόν. "Επειτα, έαν ήναι Σκυθικού γένους απόδειξις το τ αντί τοῦ Α προφερόμενον, όσα λοιπον Ευρωπαϊκά έθνη δέν έχουσι θ είς την γλώσσαν των κατάγονται από την Σκυθίαν, η τουλάχιστον ημισκυθίζουσιν! 'Αλλά (προσθέτουσιν) ο Σκύθης του Αριστοφάνους προφέρει κου τά ουδέτερα λήγοντα όχι είς ον έλληνικώς, αλλ' είς ο, καθώς καὶ οἱ Ῥῶσσοι, (οχι καὶ οἱ Σλάβοι;!!). ᾿Αλλά καὶ ο Αριστοφώνης αυτός μήπως δεν επρόφερεν Ελληνικώς χω) Αττικώτατα, άλλο, τοῦτο, αὐτὸ, ἐκεῖνο; (ἔχι άλλου, τοῦτου, κ. τ. λ.), κού όμως δεν ήτο Σκύθης. Καὶ οί παλαιοί τοῦ 'Αριστοφάνους πατέρες ἐπρόφεραν 'ίσως όλα τα ουθέτερα λήγοντα είς ο χωρίς ν (οθεν έμεινεν ο τύπος είς

βάσκω = Φάσκω κωὶ βρέμω = Φρέμω, Λτ. fremo, κ. τ. λ. 'Οθεν κωὶ τὰ Μακεδονίζοντα Σλαβ. 6bry = βέγω, ἀντὶ Φέγω, ΦέΓγω, Φεύγω 60το(cπ) βόω = Φόω, ἀντὶ ΦόΓω, Φόβω (Φέβω) Φοβέω, κ. τ. λ. Παράβ. κωὶ τὰ Γερμαν. baren, fahren = Φάρειν, βαρεῖν (βλ. Μέρ. Β, λέξ. 6epemπ), ἢ ἄλλα πάμπολλα.

Эвеш. Іоняне вмысто бехории говорять бекория. αντήλιος ΒΜΕCΠΙΟ ανθήλιος; κατημαι, ΒΜ. κάθημαι. Ашпини колокичти вывето колокичЭн, и это не Кромь того если счишалось Скиоизмомъ. т, произносимое выссто Э, есть признавъ Скиоскаго происхожденія, що и всь Европейскіе народы, которые не имьють Э, происходящь ошь Скиоовь, или сушь полу - Скио-Но Аристофановъ Скиоъ, присовокупляющь они, оканчиваещь среднія имена не на оу, по Гречески, но на о шакъ, какъ Россіяне (развъ не шакъ и Слаавяне?) Самъ Аристофанъ не произносиль ли по Ашшически и Эллински άλλο, τουτο, τοιούτο, έκεινο? (Вмъсто алдог, тойтог, и проч.) и однако не быль Снивъ. Древніе предки Аристофана оканчивали, можешъ бышь, среднія имена на о; отъ чего и остались слова «ходо, екейо, и

βλύω, μ βάζω, βάσκω= φάσκω, μ βεξμω= φεξμω, Λαπ. fremo, μ προν. Οπκуда μ Μακεдоно - Славянск. 6 bry = βέγω, εμφεπιο φέγω, φέγω, φεύγω, 6οω(ca) βόω = φόω, εμφεπιο φόγω, φόβω (φέβω) φοβέω, μ πρ. Сличи Нъмец. baren, fahren = φάρειν, βαρείν (Cm. Ч. II, сл. беремя), μ другія премногія.

τα, αλλο, έκεῖνο, κ. τ. λ.), κωὶ όμως ήσαν γηγενεῖς αὐτόχθονες 'Αττικοί.

∫ ιη. ᾿Αλλὰ κθὴ τοὺς Θρᾶκας κθὴ τοὺς Ἑλληνας κθὴ την Ἑλληνικήν γλῶσσαν σοΦοί τινες ἄνδρες κατήγα-γον ἀπὸ τὴν Σκυθίαν α). Ἐκ τούτων μάλιστα θαυμά-ζω τὸν περικλεέστατον Σαλμάσιον, τὴν ἔμψυχον τῆς πολυμαθείας βιβλιοθήκην, πῶς παρεδέχθη τοιαύτην γνώμην, ἢ κθὴ πρῶτος αὐτὸς τὴν ἐπενίησε β). Πότερον ἄρα, συνεῖδε τὴν πρὸ τῶν Ὠγύγου χρόνων ὑπαρξιν τῶν Σκυθῶν, κθὴ τούτων ὅλον τὸ ἔθνος κθὴ τὴν γλῶσσαν κα-τενόησεν ἀκριβῶς; ἢ μήπως τοὺς Θρᾶκας κθὴ τοὺς δίους Πελασγούς,

"Ινεις Πελασγοῦ γηγενοῦς παλαίχθονος,
κοὰ τοὺς προσελήνους 'Αρκάδας, κοὰ τοὺς αὐτόχθονας 'Αττικοὺς, κοὰ τοὺς Ἐτεόκρητας, κοὰ
τοὺς ἄλλους τοὺς ἀρχαιγόνους τῆς Ἑλλάδος λαοὺς τοὺς
ἐγνώρισε τόσον νέους κοὰ χθεσινοὺς, ὧστε νὰ θελήση

α) βλ. Jamieson, Hermes Scythicus. Edimb. 1814, κεί, Gul. Oth. Reizij, Belga Graecisans. Rotterd. 1730.

β) βλ. Claud. Salmasij, de Hellenistica. Lugd. Bat. 1643, part.
 2, p. 368.

проч., однако они были природные Аш-

§ 18. Впрочемъ нѣкошорые ученые изъ Оракійцевъ и Эллиновъ и языкъ Эллинскій производили изъ Скиоіи I). Между шаковыми удивляюсь наипаче Сальмазію, одушевленной Библіошекь ученосши, какъ онъ могъ ушверждашь шакое мнѣніе, кошорое, кажешся, онъ первый выдумалъ 2). Зналъ ли онъ въ шочносши о сущесшвованіи Скиоовъ до Огига, о всемъ ихъ народъ и о языкъ ихъ? Неужели Оракійцы и славные Пеласги,

"Ινεις Πελασγοῦ γηγενοῦς παλαίχθονος,

Сыны Пеласта древняго земнороднаго, И Проселины (существовавшіе прежде луны) Аркадяне и Автохооны Аттики и Этеокриты, и другіе древніе народы Эллады показались ему новыми и недавними, такъ что онъ хотъль имъ дать въ прародители

¹⁾ Cm. Jamieson, Hermes Scythicus. Edimb. 1814, n, Gul. Oth. Reizij, Belga Graecisans. Rotterd. 1730.

²⁾ Cm. Claud. Salmasij, de Hellenistica. Lugd. Bat. 1643, part 2, p. 368.

να τους δώση προγόνους τους Σκύθας, μήπως δια πατέεων παλαιών έλλειψιν

- ζωσιν ακλεείς,

κολ νώνυμοι τείνωσιν δεφανδν βίου;

Ἐπιφέρει πρὸς ἀπόδειζιν τῆς γνώμης του, ὅτι ΠρομηΘεὺς, ὁ πατήρ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ πάππος τοῦ Ἑλληνος,
προσηλώθη εἰς τὸν Καύκασον. ἔβασίλευε δὲ καὶ εἰς τὴν
Σκυθίαν, κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ ᾿Απολλωνίου. ᾿Αλλὰ
μήπως ἐκ τούτου ἔπεται ἐξ ἀνάγκης καὶ ὅτι ἤτο Σκύθης
ὁ Προμηθεύς; ἤ μήπως δὲν ἠδύνατο βασιλεύων εἰς τὴν
Θράκην, νὰ βασιλεύη (ἀν ἐβασίλευσε) καὶ εἰς τὴν γειτονεύουσαν Σκυθίαν ἐν ταυτῷ; δὲν ἐδίδαζεν ὁ Αἰσχύλος,
ὅτι ὁ Προμηθεύς ἀπήχθη νὰ καταδικασθῆ

,,χθονός εἰς τηλουρόν πέδον ,,Σκύθην ε̈ς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν,

τουτέστιν εἰς χώραν ἀπωκισμένην τῆς κατοικίας του; Ο Προμηθεύς, τοῦτο τὸ ὅχι ὀλιγώτερον ἀλληγορικὸν παρὰ ἱστορικὸν πρόσωπον, ἔχει ὄνομα Σκυθικὸν; καὶ ἦτο πατηρ Σκυθῶν, ἢ Σκύθου πατρὸς, τοῦ Ἰαπετοῦ; ὁ δὲ πηλὸς τοῦ Προμηθέως α), καὶ ἡ καλὴ δὲ Πανδώρα

α) , Ο πηλὸς ὁ Πεομηθήος (ὁ ἀνθεωπος). Καλλίμαχ, ὅμν. 5.

Скиоовъ, дабы, по недостатку вр древнихъ опцахъ,

- ζωσιν ακλεείς, καλ νώνυμοι τείνωσιν δεφανόν βίον ;

не жили въ неизвъсшносши. и не вели бы жизни безъимени и въ сиропіствь?

Въ доказашельство своего мивнія онъ приводишь то, что Прометей, отець Девкаліона и дьдъ Эллина, былъ пригвожденъ къ Кавказу, и, по мнънію Схоліаста Аполлонія, царсшвоваль въ Скиоіи. Но ужели изъ шого непремьнно следуень, что Промешей Уже ли, царсшвуя во Ораніи, быль Скиоь? онъ не могь царсшвоващь въ що же время и въ сосъдственной Скиоіи? Не говорить ли намъ Эсхилъ, что Прометей былъ отведенъ для казни

,, X Dovos eis Througov médor ,Σκύθην ές οίμον, άβατον είς έρημιαν, ,Въ опідаленную часнів земли, ,,Въ страну Скиескую, въ пустыню "непроходимую,

то есть, въ страну отдаленную отъ его жилища? Уже ли имя Промешея, сего лица не менье Аллегорического, какъ и Историческаго, есшь Скиеское? Уже ли быль онъ праошецъ Скиоовъ или смна Скиоа, Іапеша? а персть Прометея 1) и прекрасная Пан-

¹⁾ О тихог о Проми эпос, то есть, человый. Каллимака Гимн. 5.

ἐπλάσθησαν ἐξ ἀργίλλου Σκυθικῆς; καὶ αὐτή τέλος ή γυνή του 'Ασία (ἐκ τῆς ὁποίας ἤθελον οἱ παλαιοί μας ὅτι παρωνομάσθη καὶ ἡ χώρα ἡ 'Ασία) α), ἦτο καὶ αὐτή σκυθίζουσα Σκύθαινα,

,,Κεᾶτα πλόκαμόν τ' ἐσκυθισμένη ξυςῷ;

οποῖαι παραδοζολογίαι! 'Αλλ' ἀΦίνοντες τὰ τοιαῦτα πλάσματα τῆς μυθολογίας (τῆς ὁποίας τὰς ἀντιΦάσεις τόσον εὐΦυῶς σπουδάζει νὰ διαλλάζη ὁ κλεινὸς Σαλμάσιος), ἐπαινοῦμεν τὸν ἄνδρα, συνιδόντα τὴν μετὰ τῶν Θρακῶν συγγένειαν τῶν Ἑλλήνων. Τοὺς δὲ Σκύθας του τοὺς τοποθετοῦμεν, ὅπου τοὺς ἔστησεν ἡ τῶν καθ' ἡμᾶς τῆς Εὐρώπης σοΦῶν κριτικὴ περὶ τὰς γλώσσας παρατήρησις (ὁδηγουμένη καθ ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν ἀρχαιολογίαν), διορίσασα τούτους ἔθνος παντάπασιν ἐτερογενὲς καὶ ἀσύμΦυλον πρὸς τοὺς Θρακας καθ τοὺς Ἑλληνας. Ἐπαινοῦμεν δὲ καὶ τὸν Γάλλον Λεβέκιον, ὅστις ἄριστα παρετήρησεν, ὅτι οἱ Ἑλληνες δὲν εἶναι τέκνα Αἰγύπτου, οὐδ' ἦλθον ἔκ τῆς Φοινίκης, καθώς τινες ἔνόμισαν, οὐδ' ἦλθον ἔκ τῆς Φοινίκης, καθώς τινες ἔνόμισαν, οὐδ' ἦλθον ἔκ τῆς Φοινίκης, καθώς τινες ἔνόμισαν, οὐδ' ἦτον ἡ Ἑλλὰς ἀκατοίκητος,

α) 'Heód. Δ, 45.

дора образовалась изъ былой Скиеской глины, равно какъ и жена его Азія і), ошъ имени коей, какъ полагали древніе, получила свое названіе часшь земли Азія, была Скиеянка?

,,Κεᾶτα πλόκαμόν τ' ἐσκυθισμένη ξυςᾶ;

Какіе парадоксы! Но оставляя таковыя выдумки Миеологіи (которой прошиворьчія столь остроумно старается согласить славный Салмазій), мы почишаемь его за що, чшо и онъ примъшиль сродство Эллиновъ съ Оракійцами; Скибовъ же его, какъ народъ совершенно ошличный и несоплеменный ни съ Оракійцами, ни съ Эллинами, помьщаемъ шамъ, гдь ихъ поставило критическое изследование языковъ, сдъланное современными намъ уче-Европы, руководимое и Историными ческою Археологіею. Заслуживаеть похвалу и Французскій Историкъ Левекъ, который весьма хорошо замъшиль, что Эллины не сущь сыны Египпа, и не приходили въ Элладу изъ Финикіи, накъ нъкоторые думали, и что Эллада не была безъ жителей, когда

¹⁾ Mpog. IV, 45.

όταν ἦλθεν εἰς αὐτὴν ὁ Κάδμος μὲ τὸν ᾿ΑλΦάβητόν του (καθώς ουδ' ή Ρωσσία κας ή Μοςαβία ήσαν έξημοι, όταν, ως άλλος Κάθμος, ὁ Κύριλλος μετέφερεν εἰς ταύτας τας χώςας τα γεάμματα). "Αν δε ή Ελληνική γλώσσα έχει καί τινας λέξεις Φοινικικάς, έχει και ή Φοινικική άλλας είζης Έλληνικής. Τοιαυτα έχνη συμφωνίας ονομάτων σώζονται είς όλας τας γλώσσας του κόσμου, λείψανα της πεωτοπλάστου γλώσσης έκείνης, καθώς περοείπομεν, τὰ όποῖα οὐδεμία γλώσσα δεν δύναται κυgίως να τα οικειοποιηθη ως ίδιον ατημά της. Πρόσθες κως την μετά των Φοινίκων συχνήν των Έλλήνων έν τῆ 'Ασία καὶ ἐν Αἰγύπτω ἐπιμιζίαν, ήτις ἡδύνατο να μεταδώση εἰς έκατέςους πολλὰς τῶν ἐτέςων Φωνάς. ᾿Αλλὰ δεν επαινούμεν κού την σπουδήν του Λεβεκίου με την όποιαν ήγωνίσθη να αποδείξη κού τους Ελληνας κού τους Λατίνους απογόνους Σλαβόνων. Δεν σμικεύνεται βέβαια ή δόξα τοῦ Ελληνικοῦ ονόματος, αν οί Ελληνες Φανῶσι Σλαβογενεῖς, καθώς οὐδ' ή τῶν κλεωνύμων Σλα-Βόνων, αν αποδειχθωσιν Ελλήνων απόγονοι, αλλά τοιαῦται περιπλοκαί διαστρέφουσι την αλήθειαν. Υπάρχει τῷ οντι μεγίστη ή συγγένεια της Σλαβονικης πρός την Έλληνικήν κως Λατινικήν, αλλ' αύται δεν δύνανται άξα να έχωσιν άλλην σχέσιν πρός την Σλαβονικήν, είμη θυпришель Кадмъ съ своимъ алфавишомъ, такъ канъ Россія и Моравія не были пустынями, когда Кириллъ, какъ новый Кадмъ, принесъ письмена въ сіи спраны. Если въ Греческомъ языкь находишся ньсколько словь почишаемыхъ Финикійскими: то и въ Финикійскомъ языко есшь слова, произходящія ошь Греческаго. Таковыя сходства сохраняются во всехъ языкахъ міра, и сушь осшашки первобышнаго языка, какъ мы сказали; ни одинъ языкъ не можешь себь присвоишь ихъ, какъ свою собсшвенносшь; должно присовокупишь шакже и то, что Греки часто имъли сношенія съФиникіянами въ Азіи и Египшь; ошь чего могли другь другу передашь много реченій. Ноя не хвалю ревносши, съ кошорою Левекъ сшарался доказать, что Греки и Латиняне суть пошомки Славянъ. Безъ сомнънія, не уменьшаешся слава Греческаго имени, если окажешся, что Греки произходять от Славинь, шакъ какъ и не унижаешся слава знаменишыхъ Славянъ, если доказано будешъ, что они пошомки Грековъ: но шаковыя запушанносши зашемняющь исшину. Правда, Греческій и Лашинскій языки имьюшь большое. сходство со Славянскимъ; но не уже ли они

γατέςων περός μητέςα; α) "Επεεπεν όμως πεώτον ο κύειος Λεβέκιος να καθυπογεάψη Φιλολογικώς ταύτης
τους μητεικούς χαρακτήρας και των πεεσβείων της τα
γνωρίσματα. "Αν είς την Σλαβονικήν σώζονται θέματα
λέξεων, κοινών και πρός την Έλληνικήν, άρχαιοπινή και
ακατέργαστα και έπομένως άρχεγόνου γλώσσης δείγματα, ἔπρεπεν ο Λεβέκιος να μας ἀποδείζη, ότι ταυτα
τα ξίζικα θέματα δεν ήσαν τα αυτά και είς την άρχετυπον και είσετι άδιάπλαστον Έλληνικήν γλώσσαν, έκ

α) Πολλά πιθανώτεςα παςά τον Λεβέκιον έκςινεν ο συμπολίτης του Φςεςέτος (sur l'origine des premiers habitants de la Gréce. 7) ονομάσας την των Γετων καλ Θςακών γλωσσαν μητέςα της Έλληνικης καλ Σλαβονικης. Είπομεν ανωτέςω ότι οἱ Γέται ήσαν Θςακες, ως καλ οἱ Ἰλλυςιοὶ, Θςακών αδελφοὶ Ἰλλυςιοὶ δὲ κατά τὸν Ἡςόδοτον (Α, 196) ήσαν καλ οἱ πεςὶ τὸν ᾿Αδςίαν Βενετοὶ, καλ αδελφοὶ μὲ τους της Βαλτικης θαλάσσης Βενέτας ἡ Σλάβονας (βλ. Μαπιετ. Γεωγςαφ. Θ, α, σελ. 25) ἡ δὲ ὁμοιότης πολλών Γετικών ονομάτων καὶ ἐθίμων πρὸς τὰ Σλαβονικὰ κάμνει πιθανωτάτην την γνώμην τινών, ότι οἱ Θςακικοὶ οὐτοι Βενετοὶ καὶ Γέται καὶ Ἰλλυςιοὶ καὶ τὰ τούτων συγγενή φῦλα ησαν οἱ πρόγονοι τῶν νεωτέςων Σλαβονικών ἐθνών (βλ. Gatterer, Disquis. an popul.

къ нему не могушъ имъть другаго отношенія, кромь того, которое находится между сынами и отцемъ 1)? При томъ прежде всего надлежало Г. Левеку представить отцовскія свойства и признаки старшинства сего языка. Если въ Славянскомъ языкь сохраняются основанія реченій общихъ съ Эллинскимъ, первоначальныя, передьланныя и слъдовательно первороднаго языка доказательства: то Левеку надлежало бы доказать, что сіи коренныя основанія не были

¹⁾ Гораздо правдоподобнье Левека судиль Фререшь (sur l'origine des premiers habitants de la Grèce, 7), называя языкь Гетовь и Оракійцевь отцемь Греческаго и Славянскаго. Геты, какь я сказаль выше, были Оракійцы, такь какь и Иллирійцы, единоплеменные Оракійцамь. Иллирійцы были, по сказанію Иродота, и Адріатическіе Венеты, и единоплеменны сь Венетами или Славянами Балтійскаго моря. (См. Маппетt, Geogr. IX, I. стр. 25). Сходство же многижь Гетскихь имень и обычаевь со Славянскими дълаеть болье въроятнымь то мньніе, что сіи Оракійскіе Венеты, Геты, Иллирійцы и другія сродныя имь покольнія были предками новьйшихь Славянскихь народовь (См. Gatterer, Disquis. an popul Slavor.

των όποιων ἐμος Φώθησαν ἔπειτα διὰ κανονικοῦ σχηματισμοῦ αἱ λέξεις τῶν γςαΦικῶν διαλέκτων τῆς Ἑλλάδος.
Εῦς ηκεν ἄςα ὁ σοΦὸς Γαλάτης ἐντούτοις τοῖς θέμασι ποιά
τινα στοιχεῖα Φωνῶν μὲ Σλαβονικὴν σΦςαγῖδα τετυπωμένων, τὰ ὁποῖα δανεισθέντες οἱ Ἑλληνες, ὡς πςωτοπαγεῖς
στήμονας, συνεξύφαναν καὶ διής θςωσσαν τὰς πςώτας λέξεις
τῶν διαλέκτων αὐτῶν; ἢπῶς ἀλλως διέκς ινε τῆς πςωτογόνου
ταύτης γλώσσης τὴν πςωτότυπον μος Φήν; τοῦτο πςοηγουμένως
ὁ γλωσσογράφος ἐχςεώστει νὰ σαφηνίση, διὰ νὰ ἡδύνα-

Slavor. originem à Dacis Getisque liceat repetere? in Comm. Societ. Gotting.) καὶ δρθῶς ἄρα ἀνίμασε τους Σλάβους Γέτας ὁ Βυζαντινὸς Ἱστορικὸς Θεοφύλακτος λέγων, ,,κατὰ Σκλαβηνῶν, ἤτοι Γετῶν Γέται γὰρ τὸ παλαιὸν ἐκαλοῦντος. καὶ, ,,τὸ δὲ Γετικὸν, ταυτὸν δ' εἰπεῖν αἱ τῶν Σκλαβήνων ἀγέλαι, κ. τ. λ. (Θεοφ. 5, 4). Ο δὲ κλεινὸς Μαλτέβρουνος ἀποδεικνύει καὶ ἐξ ἀρχαίων Γεωγραφικῶν ὀνομάτων, ὅτι ἔκπαλαι Σλαβονικὸν ἔθνος (τους ὁποίους ὀνομάζει Πρωτοσλάκους), ἐκατοίκει περὶ τὸν Ἑβρον, καὶ Στρυμόνα, καὶ τὸν Σάβαν, καὶ λραῦον τῶν βορξειοτέρων Σλαβόνων, ὅσον διέφερον τῶν Ἑλλήνων οἱ Πελασγοί. Τούτων δὲ τῶν Πρωτοσλαβόνων ἡ γλῶσσα ἦτο συγγενής τῆς Θρακικῆς (Γεωγραφ. Τόμ. 5, σελ. 235 — 40).

однь и ше же и въ первообразномъ и еще не передъланномъ Эллинскомъ языкь, изъ коихъ образовались по шомъ правильнымъ образованіемъ реченія письменныхъ нарічій Нашель ли ученый Французъ Эллинскихъ. въ сихъ основаніяхъ какія нибудь сшихіи звуковь, запечашльнныхъ Славянскою печашью, кои заняли Эллины у Славянь, и какъ бы основу вошкали и всшавили въ первыя реченія своихъ діалектовь! или какъ нибудь иначе замъшиль онъ первообразный видъ се-

> originem a Dacis Getisque liceat repetere? in Comm. Societ. Gotting.). И Византійскій Историкь Өеофилакшь правильно Славянь назваль Гешами, "о Славянахъ или Гетахъ"; ибо они въ древности назывались Гешами. Также: ,,Гешское, или что то же, Славянское племя" (Өеоф. VI, 4). Мальшебрунь же доказываешь и древними Географическими названіями, что издревле Славянское племя, которое называеть онь Протославами, населяло берега Гебра и Стримона, Савы и Дравы и столько отличалось от Стверных Славянь, сколько Пеласги от Эллиновь. Языкь сихъ Протославовь быль сходень сь Оракійскимь. Геогр. 4. VI, cmp. 235 - 40.

το έπειτα να παραστήση την Σλαβονικήν πρεσβίστην θεάν καὶ μητέρα Τηθύν "Επρεπε προσέτι νὰ μᾶς αποδείξη κεψ ίστορικώς τους Σλάβονας Φυτοσπόρους γενάςχας των παλαιφάτων Πελασγών κού Θεακών "Επρεπε τέλος να στήση κού την πρώτην αυτών κατοικίαν, που ποτε άρα το πρώτον οἰκήσαντες εγέννησαν καί έξαπέστειλαν τοσαῦτα σμήνη γενῶν εἰς τὴν ᾿Ασίαν κοὐ την Έλλαδα κοί Ιταλίαν κοί παντού, όπου Φαίνονται κατοικημένα έξ ἀξχης έθνη Θεακικά καί Πελασγικά ή, αν ταυτα ήσαν αυτόχεημα αυτά τα Σλαβονικά, έπρεπε καὶ να ιστορήση, ποιον ἦτο τούτων τὸ ἀρχαιότερον, καὶ πῶς ποτε ωνομάσθησαν κατά χώρας μὲ ονόματα τόσον διάφορα, κας τίε ήτον έξ αρχής ή καθολική όλου τοῦ έθνους προσηγορία. Άλλ' ὁ σοφὸς Λεβέκιος, κάν μή λέγη, Φαίνεται, ότι καταΦεύγει είς την νομισθείσαν παμμήτοςα και παμφοςωτάτην έστιαν του άνθεωπίνου γένους, την πολύμροτον Σκυθίαν, κοί εξ αυτής όμου με τον Σαλμάσιον κατάγει κας τους Σλάβονας, κας τους Θεάνας, κού τους Πελασγούς. Τα δε Θεανικά μυστήρια καὶ τὰ ὄργια τῶν Βακχῶν καὶ Κουρήτων (καὶ διὰ τί οχι κώς των Καβείρων;), τα παράγει πρώτον από τους γυμνοσοφιστάς της Ινδίας, τους Σαμαναίους, (των οποίων τα έθιμα κοί δογματα έπρεπεν έξ αναγκης να δανεί-

первороднаго языка? Надлежало пи- $\mathbf{r}_{\mathbf{0}}$ сашелю о языкахъ прежде объяснишь это. дабы въ состояніи быть ему по томъ Славянскій языкъ представить стартишею богинею и матерью Тивисою (на Греч. языкь удабова, языко, рода женскаго). Надлежало наконецъ доказашь исторически, что Славяне были родоначальники древнихъ Оракійцевъ и Пеластовъ; надлежало означишь и первое ихъ поселеніе, ш. е. гдь они съ начала основались и ошколь выслали сшолько колоній въ Азію, Грецію, Ишалію и вездь, гдь являющся съ начала Оракійскихъ и Пеласпоселенія народовъ гійскихъ; или, если это были самые Славяне, то надлежало показать, отъ чего они нъногда назывались столь различными именами, и какое имя сначала было общее всему народу. Но ученый Левекъ, хошя сего и не говоришъ, кажешся, прибъгаешъ къ мнимому общему и первоначальному корню человъческаго рода, въ Скиоји, и изъ нее, вмъстъ съ Салмазіемъ, производить и Славянь и Оракійцевъ. Оракійскія же таинства и оргіи Куришовъ и Вакханшовъ (для чего же и не Кавировь?) производишь онь сь начала ошь Индейскихъ Гимнософистовъ, Саманеевъ, коихъ учеσθωσιν οἱ τόσον ἀγονον κοὴ στεῖραν Φαντασίαν ἔχοντες Ἦχοντες πρὸς μόρφωσιν τῆς θρησκείας των!!) α) · κοὴ ταῦτα όμως πρότετον τὰ καταναγκάζει νὰ περιοδεύσωσι τὴν Κασπιαν κοὴ τὸν Βόλγαν κοὴ τὰ βόρξεια τοῦ Πόντου, ώστε προϊόντα εὐτάκτως κοὴ πανηγυρικῶς ὁμοῦ μὲ αὐτὰς τὰς Βένδεις κοὴ αὐτὰς τὰς Κοτυττούς κοὴ τὸν κορυβαντιῶντα τῆς Κυβέλης χορὸν, νὰ καταντήσωσι τέλος κοὴ αὐτὰ διὰ τῶν Σλαβόνων εἰς τοὺς ἐγγόνους των Θρῶκας! — ᾿Ολίγον ἀπὸ τὸ σύστημα τοῦ Λεβεκίου διαφέρει τὸ τοῦ ᾿Ορβίνου, ὅστις ἐφιλοτιμήθη νὰ ἀναγάγη

α) Οἱ Σαμαναῖοι, οἱ καὶ Βουδδισταὶ, Ἰνδοὶ τινες αἰρετινοὶ, εἶναι σύστημα πολῦ νεώτερον καὶ ὅχι τῶν ἀρχαίων αἰώνων, ὡς ἐνόμισάν τινες. βλέπε τὰς ἐρεῦνας τοῦ σοφοῦ Ἦκελ Ρεμουσάτου (Remusat), καὶ introduction à l'Atlas Ethnograph. par. m. Balbi, p. 152 etc. Ἐπειτα ποία ὁμοιότης τῶν Βακχικῶν καὶ Φρυγικῶν ὀργίων (κατὰ τὴν παρὰ τοῖς Ἑλλησι ποιηταῖς λαμπρὰν αὐτῶν ὑπογραφήν), πρὸς τὰ τωρινὰ βαρβαρώτατα ἔθιμα τῶν Βουδδιστῶν, καθώς τὰ ζωγραφίζουσιν οἱ νεώτεροι; ᾿Αλλὰ κἄν δοθῆ, ὅτι τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας τὰ μυστήρια εἶχον τῷ ὄντι κατὰ μέρος ὁμοιότητά τινα πρὸς τὰ τῶν ἀρχαίων Ἰνδῶν (βλ. τὸ πολυμαθὲς σύγγραμμα τοῦ Καρόλου Ritter, ,,die Vorhalle Europäischer Völkergeschichten vor

ніе и обряды по необходимосши приняли потомь Эллины, имьющіе сухую и безплодную фантазію, для образованія своей религіи!! 1), Не смотря на сіе, онъ сперва заставляеть ихъ обходить Каспійское море, переплыть Волгу и Съверные берега Чернаго моря, дабы вмість съ самыми Вендами и съ Котиштами и съ хоромъ Коривантовъ Цибелы торжественно дойти посредствомъ Славянъ до Оракіянъ, ихъ потомковъ! Отъ системы Левека немного различествуеть и система Орвина, который старался Скивовъ и боль-

¹⁾ Саманеи и Вуддисшы Индійскіе составляють секту религіи новьйшихь времень, а не древнюю, какъ полагали нькоторые. См. изысканія Г. Авеля Ремюзата (Remusat) и Introduction à l'Atlas Ethnograph. par m. Balbi. р. 152, и проч. Какое сходство между Вакхическими и Фригійскими оргіями (коихъ великольпныя описанія находимь въ Греческихъ Стихотворцахъ) съ варварскими обрядами Буддистовъ, какъ ихъ описывають новъйшіе путешественники? Но если положить, что таинства Эллинскаго баснословія дъйствительно имьли нькоторое сходство съ таинствами древнихъ Индъйцевъ (см. ученое сочин. Карля Ritter, "die Vorhalle Europäischer Völkergeschichten vor

εἰς τὸ Σλαβονικὸν ἔθνος καὶ τοὺς Σκύθας, καὶ τοὺς πλείστους τῆς ᾿Ασίας λαούς. Ὁ Θὲ Βαϊλλῦς (Bailly) κατήγαγε καὶ ὅλον τὸ ἀνθεώπινον γένος ἀπὸ τὰ βοξξειότατα τοῦ πόλου, ἀποδεικνύων τοὺς γηγενεῖς, Βος ε άδας. Καὶ τούτων μὲν ταῦτα.

(i.d. Ἡμεῖς δὲ, πεοτιμῶντες τὰς λογικωτέςας παρατηρήσεις τῶν νεωτέςων θεωρῶν τῆς συγγενείας τῶν γλωσσῶν καὶ ἐθνῶν, νομίζομεν τοὺς παλαιοὺς Σλάβονας ἀδελΦοὺς τῶν Ἑνετῶν καὶ Ἰλλυριῶν καὶ Γετῶν καὶ τῶν ἄλλων Θρακῶν καὶ Πελασγῶν διὰ τὴν ἄκραν συγγένειαν

Herodotus um dem Kaukasus etc. Berlin, 1820, in — 8°), καγ ότι ταύτην την όμοιότητα παρέλαβον οί Έλληνες έκ τῶν Ἰνδῶν κατὰ παράδοσιν, ή κατὰ μέρος αὐτη μίμησις εἶναι σμικρὰ καγ μηθὲ τὸ πολλοστημόριον ὡς πρὸς τὰ ὀργια τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας, ῆτις ἐγεννήθη εἰς τὸν ἸΟλυμπον καὶ την Θράκην καὶ τὰς πεδιάδας τῆς Θετταλίας καὶ τὰς ἄλλας Ἑλλαδικὰς χώρας, ὅπου παριστάνονται τῆς καθ Ἑλληνας Θεογονίας αἱ σκηναί. Αἱ Ἑλληνικαὶ Μοῦσαι εἶναι ἰθαγενεῖς, ἸΟλυμπιάδες, Πιερίδες, κοῦραι Διὸς Ὀλυμπίου, Πελασγικοῦ, Δωδωναίου, αἴτινες διὰ τῆς ἱερᾶς ποιήσεως καὶ τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν ἤρχισαν τὸ πρῶτον νὰ ἡμερόνωσι τὰ ἤθη τὰ Ἑλληνικά.

шую часть народовь Азіи отнести въ по-(Bailly) кольнію Славянскому, а Бальи весь родъ человъческій производиль ошь Сьверныхъ спранъ полюса, доказывая, что всъ земнородные произошли опть Ствера. митнія сихъ ученыхъ людей.

Но мы, предпочитая разумныйшія примъчанія новьйшихъ наблюдателей сродспіва языковь и народовь, полагаемъ, что древніе Славяне были единоплеменны, Энетамъ, Иллирійцамъ, Гетамъ и другимъ Оракійцамъ и Пеласгамъ, по причинь великаго

Herodotus um dem Kaukasus etc. Berlin, 1820, in - 83), и что сіе скластію Эллины получили по преданію, оть Индьйцевь: то сіе вы нькоторой части подражаніе не важно и вовсе не то, какв подражаніе оргіямь Эллинскаго богослуженія, которое родилось на Олимпъ, во Оракіи, въ Осссалійскихъ поляхь и другихь Эллинскихь странахь, гдь представляющся сцены Эллинскаго богослуженія. Эллинскія Музы сушь шуземныя, Олимпіады, Піериды, дщери Зевса Олимпійскаго, Пеластическаго, Додонскаго, кои священною поэзією и богослуженіями сперва начали укрощать Эдлинскіе правы.

της Σλαβονικής γλάσσης πρός την Θρακοπελασγικήν α), καὶ τούτους πάλιν απαντας συγγενεῖς Γερμανῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐπὶ τῆς Ευρώπης καὶ τῆς Ασίας κατὰ γλάσς σας πλησιαζόντων λαῶν β). Ποία τις εἶναι τἰκριβῶς ἡ σχέσις τῶν Ασιανῶν ἐθνῶν πρὸς τὰ παλαιὰ τῆς Εὐρώπης, δὲν εἶναι καταφανές: Ἡ κοσμική ἱστορία χάνεται

β) `Αλλά κού αυτος τέλος ο Λεβέκιος παλινωδίαν άδων συμφωνεῖ αλλαχοῦ μετὰ τοῦ Ευνου (Heyne), ότι τὰ τέσσαρα έθνη Ελληνες κού Σλάβονες κού Λατίνοι κού Γερμανοί εἰς την πρώτην αυτῶν ἀρχην ἦσαν πιω θανώτατα έθνος έν. βλ. κού Bulletin des Sciences, historique antiquité, etc. No. 12, Decembre, 1825.

του Τερο παμβάνοντα κατ επικράτησιν καὶ άλλα τινα τερο λαμβάνοντα κατ επικράτησιν καὶ άλλα τινα τερο Φυλα γενη (τὰ ὁποῖα κατὰ μικρὸν συνετήκοντο καὶ συνανεμίγνυντο μὲ τοὺς Σλάβονας χάνοντα τὸ ἐθνικόν των γνώρισμα, τὴν γλῶσσάν των, καὶ μεταλαμβάνοντα τὴν τῶν νικητῶν των), ἀπόδειξις μὶν καὶ ἀλλα τῆς νεωτέρας ἱστορίας οὐτως ὑπερισχύναντα καὶ πληθυνθέντα ἔθνη, καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἀπο τοῦ Ἑλληνος ἰδίως ὀνομασθέν Ἑλληνικόν, ὅπερ ἀπονοχιθέν ἀπὸ τοῦ Πελασγικοῦ, ἐον ἀσθενὲς, ἀπὸ σμινηροῦ τὲο τὴν ἀρχὴν ὁρμεώμενον, αὐξηται εἰς πλῆνηρος τῶν ἐθνέων πολλῶν, μάλιστα προσκεχωρηκόν, των αὐτῷ καὶ ἀλλων ἐθνέων, κ. τ. λ. (Ἡρόδ. Α, 58).

сходства Славянскаго языка съ Орако-Пелазгійскимъ I); всв сім покольнія почишаемъ сродными съ Германцами и прочими Евронейскими и Азіяшскими народами, сближающимися между собою по языкамъ ихъ 2). Не извъстно въ точности, какое находится отношеніе между Азіятскими и древними Европейскими народами. Всемірная Исторія теряется въ непроницаемомъ мракь не-

¹⁾ Что Славянскіе народы ві разныхі містахі распространились, принимая ві свой составі завоеваніемі разноплеменные народы, которые современемі
смітивались и истезали ві Славянскомі, теряя народное отличительное свойство языка, и принимая
изыкі побідителей, то доказывается примірами новійтихі ві Исторіи народові, кои усилились и распространились такимі же образомі, да и самое племя Эллинское, собственно оті Эллина получившее
свое наименованіе, по словамі Иродота I, 58, й
проч. Оно, быві сначала слабое и малое, возрасло
присоединеніемі кі нему другихі племені.

²⁾ Но и самъ Левекъ наконенъ нъгдъ согласно съ Гейномъ говоритъ, что четыре народа: Эллины, Славане, Римляне и Нъмцы, весьма въроятно, были въ началъ своемъ однимъ народомъ. См. и Bulletin des Sciences, historiqu, antiquité, etc. No. 12, Decembre, 1825.

ελε το χάος της άγνωσίας των άρχαίων αλώνων. έθεν δικαιότατα ἐπέγραψεν ὁ Πλούταρχος και είς τα της Ιστορίας όρια την επιγραφήν, την οποίαν εσυνείθιζαν οί πρόγονοι μας να επιγράφωσιν είς τους γεωγραφικούς πίνακας, διά να σημάνωσι τους ἐπέκεινα των γνωστών ερίων αγνώστους τόπους ,,τα δ' ἐπέκεινα, Θίνες άνυδεοι". Πότε μετέβησαν τα Ευρωπαϊκά έθνη έκ της 'Ασίας είς την Ευρώπην' Που έλαλήθη το πρώτον ή γλώσσα, της οποίας Φαίνονται κλώνες συγγενείς ή Θεακοπελασγική, κως ίδίως ή Ελληνική, κωι Λατινική, κως Σλαβονική, κού Γερμανική, κού Κελτική, κού Ίνδική, κού Μηδική μετά της άςχαίας Περσικής. Πότε καί που διεκρίθησαν απ αλλήλων τα λαλούντα ταύτας άρχικα έθνη καί, δια ν αφήσω τ' άλλα, Πότε και που διεκρίθησαν οί Σλάβονες ἀπό τους Θράνας α), είναι ζητήματα άνεπίλιτα διά της παλαιάς ίστορίας την άγνοιαν.

α) Ὁ ἱστοςιογράφος της Ῥωσσίας Καραμιζηνος ὑποθετει, ὅτι τὰ δύω ταῦτα ἔθνη διεκρίθησαν ἀπὸ τῶν Κασπίων πυλῶν, καταλαβόντες οἱ μὲν τὰ νοτειότετα τοῦ Πόντου, οἱ Θρᾶκες οἱ δὲ Σλάβονες τὰ βορφειτερα. Ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶναι ἀπίθανος ἀλλὰ τίς δύκιται νὰ την βεβαιώση; τὸ πιθανώτατον, ὡς ἐκ

въденія древнихъ въковъ; и по тому Плутаркъ весьма справедливо означиль историческіе преділы такою надписью, которую обынновенно древніе наши землеописашели надписывали на своихъ Географическихъ шаблицахъ, для означенія дальныйшихъ предьловь неизвысшныхь мысшь: та в' епексиа, Эйчес ойновен, а за симв, пустыни везводныя и проч. Когда пришли Европейскіе народы изъ Азін въ Европу? Гдь сначала говорили языкомъ, коего вешьвями кажушся Оракопеластійскій и Эдлинскій и Лашинскій и Славинскій и Германскій, и Келшическій, и Индійскій и Мидійскій съ древнимъ Персидскимъ? Когда и какъ ощделились другъ оть друга первые, говорящіе ими народы? Когда наконецъ, и гдъ Славяне, не говоря о прочихъ народахъ, отдълились отъ Оракійцевъ 1)? Сіи вопросы, по причинь незнанія древней Исторіи, остаются неразрышимыми.

¹⁾ Россійскій Исторіографь Карамзинь предполагаєть, что сій два народа разділились у Каспійских врать, и что Өракійцы заняли Южныя страны Понта, а Славяне Сіверныя. Предположеніе не неправдоподобно; но кто можеть доказать оное? Какь изъ

η κ. Των δε Σλαβόνων τ' όνομα ηκούσθη κατα πρώτον είς την Ιστορίαν τον 5 αίωνα μετά Χριστον, ως προείπομεν έξω, εάν οι Σταβανοί, η (ως διορθόνουσι τινες πιθανώς), Σλαβανοί του Πτολεμαίου, είναι οι αὐτοί

τοποθεσίας Φαίνεται, ότι από το πολύ των καθολικώτερον ωνομασμενων Θρακών Φύλον διασχισθέντες κατά καιρούς εύακες διάφοροι, επελάγισαν είς την ίδιως Θεάκην, κοι έκειθεν είς την Έλλάδα κατέσχον τας περί τον "Ιστρον καλ Βορυσθένην καλ τας βορφειοτέρας χώρας έξεχύθησαν είς την Γερμανίων συνηντήθησαν είς την Ιλλυρίαν και Ιταλίαν έξηπλωσαν πανταχού τας Φυλας, και τας διαλέκτους αυτών, αίτινες κατά τόπους ελάμβανον διαφόρους τροπάς και μεταβολάς του λεκτικού χαεακτήρος, αναλόγως της Φυσικής καλ ήθικής καλλιεργείας των λαλούντων αυτάς έθνων, είς την οποίαν δεν είχον ολίγην επιρέρην και τα κατά καιρους γειτνιάζοντα έτεροφιλα έθνη, και τα κλίματα, και τα έθιμα, και τα περιστατικά και συμβεβηκότα. "Ωστε άληθεύει κού είς τα Θρακικά κού Ιαφεθικά τάθτα γένη ή καθολική έκείνη της θείας Γραφής αλήθεια. , Έν τω κινήσαι αυτούς απο άνατολών ... / διεσπάρησαν έπι πρίσωπον της γης κατά γλώσσας αυτών έν ταῖς χώραις αυτῶν" (Γενέσ. Ι, 31, 32, χα) § 20. Имя Славянь въ первой разъ сдълалось извъсшнымъ въ Исторіи въ VI стольшіи по Р. Х., какъ выше сказано, ежели полько Ставане или (какъ не безъ причины поправляють) Славяне Птолемеевы не суть одни и тъ же съ послъдующими Славянами

сродства языковь, такь и изь положенія Географическаго болбе вброяшнымь кажешся то, что оть многочисленнаго племени Оракійцево отделились во разныя времена разныя отрасли и распространились во Оракію собственно тако называемую, а оттуль вь Элладу, заняли страны около Дуная и Днвпра и далве къ Съверу; встрътились въ Иллиріи и Италіи, и повсюду распространили свои племена и нарвчія, которыя, по мъстамь, приняли разныя перемъны и преобразованія ві жарактері ихі слова, сообразно сі естественнымь и нравственнымь образованиемь говорящих ими народовь. Немалое имьли на то вліяніе сосбдетвенные им'в разноплеменные народы, климашь, и обстоятельства, такь что и по отношению къ симъ Фракійскимъ и Іафетскимъ народамъ справедлива сія всеобщая исшина Св. Писанія: и бысть енегда пошти имъ отъ востокъ . . и разска ихъ по лицу земли, по языкомо ихо во странахо ихо. (Быт. X, 31, 32. XI, 4, 2, 9). Если же нькоторые

καὶ οἱ μετὰ ταῦτα Σλάβονες κοὶ Σλαβανοὶ, ἢ Σλαβἢνοι (Славянь), τὸ ὁποῖον δὲν Φαίνεται ἀπίθανον. Αὐτοὺς δὲ τοὺς Σλάβονας ὁ ἱστορικὸς Προκόπιος τοὺς ὀνομάζει Σκλαβίνους ἢ Σκλαβήνους α). Ὁ δὲ Πορφυρογέννητος

ΙΑ, 1, 2, 9). Εἰ δὲ τινων νεωτέρων ἡ Φιλοκαινος σοφίω αποκαλεῖ ταύτην τὴν δόξαν ἀνατολικισμὸν (Orientalisme), κεὰ ἀποδέχεται μᾶλλον Κελτικισμὸν (Celticisme), κεὰ Αἰθιοπισμὸν (Ethiopisme), κεὰ τὸν Περσικόν Ρουδίβεκιανισμὸν (Rudbekianisme), ἄλλοτε δὲ πάλιν Φυτρόνει, ὡς ἀν δενδρα κεὰ ζωόφυτα, τὰ ἔθνη, ἕκαστον εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ χώραν αὐτογενὲς κεὰ αὐτόπρεμνον, ταῦτα κεὰ τὰ τοιαῦτα χαίρειν ὲῶ μεν, ὡς ὁνειρωγμοὺς Φαντασίας ἀλαζονικώτερον νεανιευρώνης νὰ εἴπη τι καινὸν, ἔστω κεὰ ἄλογον κεὰ ληρῶδες, μόνον νὰ διαφέρη, ἡ κεὰ νὰ ἀντίκηται ἀπ΄ εὐθείας πρὸς τὴν παλαιάν, τὴν σεβασμίαν, τὴν θείαν παράδοσιν τῶν βίβλων τῶν Μωσαϊκῶν.

α) Έκ τούτου τοῦ Σκλάβος προῆλθε καὶ τὸ παρὰ τοῖς ᾿Αραψι πλατύτερον προφερόμενον ὄνομα τῶν Σλά-βων, Saklab, πληθυντ. Sakalib. ὄχι ἐκ τοῦ Saklab, τὸν ὁποῖον ἔπλασεν ἡ ᾿Αραβική μυθολογία υἱὸν τοῦ Ἰάφεθ. Οἱ Σλάβοι εἶναι βέβαια τοῦ Ἰάφεθ ἔκγονοι (βλ. § θ. σημείωσ.), ἀλλ ὅτι ὁ Ἰάφεθ εἶχε χοὶ υἱὸν Σακλάβ, τοῦτο τὸ ἐξεύρουν μόνοι οἱ ᾿Αραβες,

предисловіе. СХХХУП

(что не кажется невъроящнымъ). Самыхъ же Славянъ Историкъ Прокопій называещъ Склавинами (Σκλαβίνους и Σκλαβήνους) 1); и Нонстантинъ Порфирородный Склавинами и Склавами; Анна же Комнена и Кедринъ

новьйшіе мудрецы называють сіе мивніе Оріэнтализмомь, и охотиве принимають Цельтицизмь, и Эніопизмь и Персидскій Рудбекіанизмь, иногда сажають народы каждый вь своемь мьсть, какь дерева самородныя, то мы оставляемь сіе, какь мечтаніе наглаго и необузданнаго воображенія; они желають всегда сказать что нибудь новое, ньть нужды, безразсудно ли оно или вздорно, только бы отличалось и было противно древнему и Божественному преданію книгь Монсеевыхь.

Ошь слова Σκλάβος произошло и употребляемое Аравлянами имя Саклабь, множ. Сакалибь, не ошь Саклаба, котораго Аравійская Минологія изобрьла, нако сына Яфетова. Славяне безь ссмньнія потомки Яфета, но что у Яфета быль сынь Саклабь, то извъстно однимь Аравлянамь, и тьмь, кои принимають родословіе на-

CXXXVIII

Κωνσταντίνος, Σκλαβίνους και Σκλάβους ή δε Κομνηνή Αννα και ο Κεδεηνος, Σθλαβίνους. Οι Βυζαντινοί μας ουτοι Ιστορικοί, Φαίνεται, ότι επρόσθεταν οι μέν το κ, οί δε το 9 μεταξύ του Σ, και Λ, δια να μην είπωσι Σλαβίνους, ή το συγκεκομμένου Σλαβους, Φοβούμενοι μη βαεβαείσωσι, δίοτι δεν αεχίζει καμμία λέξις έλληνική από σλ' αύτοι δε ήθελον να έξελληνίσωσε το όνομα, χολ τοῦτο ίσως κατά την Αττικήν χως έχι κατά την Λακωνικήν διάλεκτον! διότι οι Λάκωνες, αν όχι είς την αρχήν της λέζεως, αλλ όμως είς το μέσον συνηπτον το σ μετα του λ, υσλος, λέγοντες, κοί εσλός, κ. τ. λ. χωρίς να βαρβαρίζωσιν! Αλλα καί ο σύγχρονος του Προκοπίου μας Γότθος Ἰορνάνδης συγγράφων Λατινιστί την ιστορίαν του, έγραψε καί αυτος Sclavinos τους Σκλαβίνους, διότι κοι ή Λατινική δεν συνάπτει το σ μετά του λ. 'Αλλ' όμως παρά τούτους άξιοπιστότεροι είς την έθνικην αυτών ονομασίαν είναι αυτοί οι Σλάβονες, ονομάζοντες έκαστος έαυτον Словянь, кой Словянинь, Σλοβάνον, η Σλοβανίνου, έκ του слово (λόγος). Ευρίσκεται δε το

τους 'Αλκορανοδίδακτον γενεαλογίαν τῶν ἐθνῶν βλ. John. Richardson, Oriental. Biblioth. III, Theil. Seit. 67.

Солавами и Сэлавинами. Очевидно, что одни изъ нашихъ Визаншійскихъ Историковъ прибавили к, а другіе в между є и л, дабы не говорищь Σλαβίνους или сопращенно Σλάβους; мбо ни одно Греческое реченіе не начинается съ ох; они же хошьли образоващь сіе имя по Гречески для избъжанія грубаго выговора; и пришонъ, можетъ быть, по Антическому, а не по Лаконическому діалекщу, пошому что Лаконцы, не въ началь, но въ срединь слова присоединяли д къ о, говоря єтдоя и обдос. Впрочемъ и современный нашему Прокопію, Гошоскій Историвь Іорнандъ, сочинивщій на Лашинскомъ Испторію своего народа, писаль Sclavinos; ибо и Лаининскій языкь не совокупляенть вывств s и 1. Въ отношении къ народному названию болье достойны въроятія сами Славянъ Славяне, изъ которыхъ каждый называетъ себя Словяномо и Словяниномо отъ Слова. Впрочемъ сіе иня пищещся и Славянино отпрелавы.

родовь такь какь Алькорань ихв учить. См. John. Richardson, Oriental. Biblioth. III, theil Seit. 67.

ὄνομα γεγςαμμενον καὶ CπαβαΗΝΗΒ, Σλαβανῖνος, ώς ἐκ τοῦ cπαβα (δόξα). Πλην καὶ τὸ cπαβα (σλάβα), καὶ τὸ cπαβα (σλάβα), καὶ τὸ cπαβα (σλόβο), παςάγονται ἐκ τοῦ cπεβο (σλέω). τοῦτο δὲ εἶναι τὸ αἰολικὸν κλούω ἀντὶ κλύω, (ώς θουγάτης, ἡ θυγάτης), διότι τὸ Σλαβονικὸν c ἀναλογεῖ πολλάκις πρὸς τὸ Λατινικὸν c, καὶ τὸ Ἑλληνικὸν κ α). Ἐκ δὲ τοῦ κλύω, κλέω, παςάγεται τὸ κλέος (λόγος, Φήμη, δόξα), ὁθεν τὸ Σλοβανὸς (Сποβημ) εἶναι τὸ Ἑλληνικὸν κλεανὸς, μετὰ τοῦ Ε κλεγονὸς (κλευανὸς, κλεβανὸς), κλεαινὸς, μαὶ τοῦ α, τύπου, ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ ε, κλέω, καὶ διὰ τοῦ υ, κλύω), κλαξανὸς (α καὶ επο, κλοβανός). Οῦτως ἐκ τοῦ κλέω, κλείως, κλείως, κλείως, κλείως, κλείως, κλείως, κλείως, κλείως (κλείως (κλείως), κλείως (κλέζος (κλέζω πλείω), καὶ Κλείτος (κλείω),

α) Βλ. Μές. Β, τοῦ παςόντος, συντάγματ. λ. слава χού ος Μ. — Ἐκ τοῦ Σλοβάνος, Σλαβόνος, Σκλαβόνος χωὶ οἱ καθ΄ ἡμᾶς Σκλαβοῦνοι. Πεςὶ δὲ τοῦ πςοσηγοςικοῦ sclav, esclave (σκλάβος), τοῦ παςαβαλλομίνου παςαδόζως πςὸς τὸ ἐθνικὸν Σκλάβος, ὁ Σλάβος, βλ. εἰς τὸ λεκτικὸν λ. слово.

Ηο имена слава и слово происходишь оть слую (σλούω) и σλούω есть Эолическое κλούω π. е. κλύω, такь какь говорили Эουγάτης вмьсто Эυγάτης (потому что Славянское с часто сходствуеть съ Латинскимь с и съ Греческимь к) 1). Оть κλύω и кλέω производится κλέος (слово, слава, молва), и Слованд есть Греческое κλεανός, а съ Ε κλεξανός (κλευανός, κλεβανός), κλεαινός, κλεϊνός, κλεινός, τлαвный и (какь бы оть κλάω, κλέιω, κλαύω) κλαξανός (α и ε ο, κλοβανός). Такимъ же образомъ оть κλέω, κλέξω, κλεύω, дълаются собственныя имена Греческія Κλεύας вмьсто Κλέας, такь и Κρατεύας вмьсто Кρατέας, и Κλέζος (κλέζω—κλείω),

См. Часть II сего сочиненія ві слов. сливи и осмь.
 Иллирійских Славяні Греки и ныні называють Склавунами. О нарицательномі имени esclave, sclav, σκλάβος, которое производять оть народнаго Славь, см. И Ч. реченіе слово.

κού Κλύμενος, πλυτός (πλύω) α). Οἱ πλεώνυμοι λοιπον Κλαυάνοι ἢ Σλαβάνοι μας ἔχουσι τὸ ἐθνικόν των κού

α) Την έκ του επαρα ή κού επορο αναμφίβολον παραγωγήν του έθνικου Σλοβάνος έλαβον τινές και ώς anoder Ev. or of Shalloves under your to yeves Eveτοί. Ὁ ἱστορικὸς Ἰορνάνδης ἐκλαμβάνων τὸ Ένετὸς. ώς γραφόμενον Aiveros, έρμηνεύει τους Everous Laudabiles (10000. y, REQ. RD). OUTW ROY TO CARTA συνωνυμεί με το αίνος (laus, έπαινος, κλέος). Της αύτης γνώμης είναι και ὁ ημέτερος Ευγένιος, ὁ πεφικλεής 'Αρχιεπίσκοπος Χερσώνος, είς μίαν διατριβήν του εκδεδομένην Ιταλιστί και Ρωσσιστί. Ούτε να βεβαιώσω, ούτε να αναιρέσω τολμώ ταύτην την endoxny του Everes avri Aireres. Kavels and rous παλαιούς μας, δσοι ίστορησαν τα περί των Ένετων, θεν κάμνει ταύτην την παραγωγήν του ονόματος xai à lograndes des me Pairetas toron exerquos els Ελληνικώς ετυμολογίως. Απ' άλλου μέρους βλέ» πομεν αντί της αι γραφόμενον το ε, ως έν τοίς, έωρα, αίωρα είλλω, αίολλω, κ. τ. λ. κού τους Ένιανας, έθνος Θεσσαλικόν, έγραψαν τινές Αίνιανας. Αλλα κάν ήναι κάν δεν ήναι το Ενετος το αυτό κ αίνετος, το Σλοβάνος όμως η Σλαβάνος είναι βέβαια RASUCIVOS, OS ÉN TOU CABBA ROY CAOBO, TO OTOTOS ανενδοιάστως παραβάλλομεν πρός το κλέος, κλέας, κλέα (βλ. έν τω λεκτικώ. λ. CAOBO). Πρόσθες,

шанже Κλείτος (κλείω), Κλύμενος, κλυτός (κλύω) 1). И піанъ славные Клаваны или, Славяне,

і) Несомивиное производство имени Славянинь отв словы: слава, или слово принято нъкоторыми въ локазашельство, что Славине сущь Энеты. Историкв Іорнандь полагая, что должно писать Айгется, переводить сіе имя словомь laudabilis, хвальный (Истор. III. Глава XXIX.). Равнымы образомы и са по сласа значить по Гречески стусь (laus, хвала). Сего мивнія держался и знамениный Евгеній Архіепископо Херсонскій ві диссертацін своей, изданной на Италінна скомь и Россійскомь изыкахь. Никто изв древнихь, писавших объ Энетахь, не производить таким образомо сего имени. Мив кажешся, что на Горнанда неможно полагаться въ разсуждении производства Треческих словь. Мы притомы видимы, что аг нишения вывсто є, како во словахо висе, міщем; έθλλω, αλόλλω и проч. Имя народа Өсссалійскаго Емаует нъкоторые писали Амаует. Впрочемь кстя бы вначило слово Еует с то же, что пічетос, или ньть, однако ньть никакого сомивнія, что Сле вянь, или Славянь то же, что Греческое Какоаусс, производи его отв слова и слива, кои имъють то же вначение, что Греческое идеов, идеов, идео (См. го второй Части речение влово. Прибавь кв симв и

αρχήθεν παρ' αὐτοῖς συνειθισμένον ονομα Ἑλληνικόν, η Πελασγοελληνικόν α). Πρόσθες τὸ ὑπαρατικὸν αὐτῶν

αν θέλης, κως τὸ συνώνυμον Τςωϊκόν κύςιον ὅνομα Αἰνείας, ως κεὰ τὸ Παφλαγονικόν Αίνιάτης (Στςάβ. ΙΒ, 552).

a) To de & Svinor Passos, xxi Passosti, Pych (xxi Poc. . cia, ή Ρυσσία), οἱ μὲν τὸ θεωρούσιν ἀπιθάνως ώς είζαν του 'Ρωξολάνος' οἱ δὲ καὶ πάνυ ἀτόπως το θέλουσι Φιννικόν, παρά το Rootsi (άποίχεσθαι, άναχωρείν) οί δε, κιχ αυτοί παραλόγως, το νομίζουσι Σκανδιναυϊκου, ως έκ των πρώτων έλθοντων μετά Ρουρίκου Βαράγκων ήγεμόνων είς την Σλαβονικήν χώρων (των οποίων και το ονομά και ή διάλεκτος ηθανίσθη μεταξύ των Σλαβονικών έθνων. Ταύτης της διαλέκτου νομίζουσι τινές όλίγας λέξεις ιδιαζούσας κοί μήτε Σλαβονικάς μήτε Ρωσσικάς Φαινομένας, έξ οσων αναφέρει ο Πορφυρογέννητος Κωνσταντίνος). "Αλλοι δε πιθανώτερον ετυμολογούσι το Ρώσσος παρά τον Ρά (Βόλγαν), τον οποΐον ο Αγαθέvinos ovomálei Pas (= évis, écos), as xoy of Βουλγαροι παρωνομάσθησαν παρά τον αυτον Βόλγαν (Вх. Мер. В, лев. Равень). Я пара то Русса (άλλον της 'Ρωσσίας ποταμόν)' οἱ δὲ καὶ παρά τὸ βούσσος, ξούσιος (Δτ. russeus), και Ρωσσιστί, Pych, o Eardos, oder roy Eardous wronausar rous Pwsoous водушъ свое народное съ самаго начала ими употребляемое название от Греческаго или Пеласго - Эллинскаго имени 1). Присовоку-

Троянское имя собственное Эней Alvelos, также и Пафлагонское Alviotns (Страб. XII, 552).

1) Народное наименование Россь, Русь, одними тается корнемо имени Роксолано; другими именемо Финскимь, оть слова Rootsi, убхать, удалиться-обое весьма невброятно. Накоторые полагають, что оно есшь Скандинавское по имени штх Варягь, кои пришли вмѣсть съ Рюрикомъ въ Славянскую землю. Имя ихь и языкь изчезли среди Славянскихь народонь. Къ сему языку нъкоторые относять слова, кои некажушся ни Славянскими ни Россійскими, и которыя приводить Константинь Порфирогенить, Другіе въроятные производять имя Русь, от имени Ра (Волга), которую Агасонико называеть Рось, (Pas _ fous), или от имени русса (рыки вы России). Иные производять слово Россь, Русь оть слова русый (по Латынь russeus). Отсель и Византійскіе писатели называють Россіянь Естовог, русыми, Иродоть

ξήμα τόσον συγγενες καὶ τὸ αὐτὸ σχεδον με τὸ ἀξχαῖον Αλολικὸν: τὴν ὁμοΦωνίαν τῶν ἀντωνυμιῶν: τὰς αὐτὰς ὁνο-

τινές των Βυζαντινών μας. Πυρρούς κού γλαυκούς ισχυρώς περιγράφει καί τους Βουδίνους ο Ἡρόδοτος, έθνος πολυπληθές, τούς όποίους ό μεν Μάννεετος ανάγει είς τους Γερμανούς, άλλοι δε είς τους Σλά-Bovas, xxx idias eis rous Beverous (Bévolous). Tav δε Βουδίνων ονομάζει και πόλιν Γελωνούς ο Ήροδοτος, αποικίαν Έλλήνων Γελωνων (Δ, 108). Ο δε Προκόπιος ζωγραφίζει τους Σλάβονας ούτε μέλανας τὸ σῶμα κοὴ μελαγκόμας, οὖτ' ἀγαν λευκούς κοὴ ξανθούς (Γοτθ. πολέμ. γ), αλλ', ύπερύθρους, ώς να είπης, πυβρούς, η καστανόχρους. Οθεν και δ Πολωνος Λαυρέντιος ευφυώς έπεχείρησε να διατάξη τας έκ της 'Ασίας είς την Ευρώπην αποικίας των βοξδείων έθνων καὶ ώς έκ των σωματικών αὐτων χαεακτήρων Φυσιολογικώτερον (βλ. την περί Σλαβόνων διατριβήν του είς την έν Πετρουπόλει ύπο των Φιλελλήνων ανδεών Θαδδαίου Βουλγαείνου κού Νικολάου, του Φερωνύμως Γραίκου, εκδιδομένην Φιλολογικήν κα κοινωΦελεστάτην έφημερίδα, τὰ Βόρξεια Αρχεῖα, Сверный Архивь, iv $i\tau i$ 1826, $Aei \partial \mu \tilde{\omega}$ 5, σελ. 182, 283, κ. τ. λ.). Καὶ οἱ Λατῖνοι δὲ τους Υωσσους ονομάζουσι Ruthenos, ευθινούς, ήτοι έρυθρούς (Γερμ. Roth, ευθος), αντί πυρξούς. Έαν δε άληθως αυτοί οι Σλάβονες οι Νοβογοροδίται (ήτοι Νεαπολίпи къ сему и ихъ существительный глаголь столько сродный и почти тоть же самый

представляеть русыми и голубоокими Вудиновь, народь многочисленный, который Маннерть причисляеть кь Германцамь, но другіе правдоподобнье кь Славянамь, и вь особенности кь Венетамь (Вендамь). Иродошь упоминаеть и о Гелонахь, городь Вудиновь, колоніи Греческих Телоновь (IV, 108). По описанію Прокопія, Славяне не были ни смуглы ни черноволосы, однако не весьма бѣлы и русы (Гоше. война III). Волосы у нихb были болбе шемнорусые или каштановые. Польскій писатель Лавренцій остроумно предприняль отличить Съверные народы, изъ Азіи въ Европу перешедшіе, по тьлеснымь ихь чертамь. (См. разсуждение его вы общеполезномы Журналь, издаваемомь вь С. Петербургь учеными филеллинами, Өаддеемь Булгаринымь и Николаемь Гречемь, именуемомь Сверный Архивь 1826 года, No VI. отр. 182, 283 и проч.). Латинцы Руссовь называють Rutheni, т. е. красными (по Нъмецки Roth). Если вь самомь дьль Новгородскіе Славяне первые (10*)

μασίας τῶν ἀςχικῶν ἀςιθμῶν, τῶν κυςιωτατων μελάν τοῦ σώματος, τῶν πλησιεστάτων συγγενῶν, τῶν μάλιστα προσβαλλόντων εἰς τὰς αἰσθήσεις μεγάλων τῆς Φύσεως ὄντων, τῶν πρώτων καὶ ἀναγκαιοτάτων τοῦ ἀνθρώπου κατὰ Φύσιν ἐνεργειῶν, καὶ παθῶν, καὶ πράξεων τῶν βιωτικῶν, τοσούτων ἄλλων λέξεων τὴν θεματικὴν ταυτότητα,

ται) πρώτοι ωνόμασαν Ρώσσους ή Ρούσσους έαυτούς έλθόντες προς τους Σβέδους (καθώς τινες θέλουσι), τότε έκπίπτει παντάπασιν ή κού άλλως άσθενης χωρ απίθανος γνώμη των θελόντων το όνομα Σκανδιναυϊκόν. (βλ. η την διατειβήν τοῦ σοφοῦ η Φιλέλληνος Βαρόνου Ροζεγκάμπφου, Rosenkampff, "obbясненіе ніжоторых мість вы Несторовой **π**Επιοπικα. ήτοι, Διασάφησις τινών χωρίων της τοῦ Νέστορος χρονολογίας 1827. Πετρουπόλ.). Οῦτω Φαίνεται ἀπίθανος καὶ ή δόξα τῶν συγχεόντων τους Ρώσσους μετά των παλαιών Ρωξολάνων. τούτους δέ τινες παραβάλλουσι προς το Σουηδικόν Rodslagen καί Roslagen, χώραν της Ουπλανδίας παρά την Βαλτικήν σημαίνει δε ή λέξις ναύλοχον ή ναύσταθμον, παρά το Lagh (έταιρεία, κοινότης συγγενές του λόχος), καὶ Rod, Roder (ἐετ - μος) ἐρετμος (ώς ἀν είποις, έρετμόλοχος) άλλ' ή παραβολή αυτη χρήζει πλειστέρων αποδείξεων. Προς το Γωσσος παράβαλε, αν συγχωρείται, και την έν Κιλικία 'Ρωσσον και 'Ρωσсъ древнимъ Эолическимъ. Сходство мъстоименій, однъ и ть же названія чисель первообразныхъ, главньйшихъ частей тьла, ближайшихъ родственниковъ, и въ особенности поражающихъ чувства великихъ и необходимыхъ существъ природы, первыхъ дъйствій и страстей человьческой жизни, тождество столь многихъ дру-

назвали себя Россами или Русью пришедшіе кв Шведамь, какь нькоторые полагають: то падаеть совершенно мићніе, впрочемь невъроятное, тьхь, кои сіе имя почитають Скандинавскимь, (см. и разсуждение ученаго Барона Розенкамифа подъ заглавіемь: Объяснение ивкоторыхо мвсть во Несторовой льтописи, 1827 года, С. Петербурго, и кои смъшивающь Россовь сь древними Роксоданами. Сихь же нькоторые производять оть Шведскаго имени Rodslagen и Roslagen, мѣста въ Упландіи при Балтійскомъ морь. Слово сіе значить верфь или пристань, и состоить изь словь Lagh общество (сходно сь Греческимь λόχος) и Rod, Roder (по Гречески έρετμός, весло), Но сіе производство имбеть нужду вь большемь доказашельствь. Къ сему прибавь и Киликійскаго Россонь (Россон или Расон), Греческого города, и порть Россіонь (см. Стробона и Полівна). Сколько

κωὶ αὐτὸν δὲ τὸν ἐν πολλοῖς ἀνάλογον γεαμματικὸν αὐτῶν σχηματισμὸν (ὡς τὰς πεοσωπικὰς τοῦ ξήματος καταλήξεις, κ. τ. λ.), κωὶ θέλεις εὐεεῖ ἀναμΦίβολα γνωείσματα τῆς πλησιεστάτης συγγενείας τῶν δύω ιγλωσσῶν κωὶ τῶν λαλούντων αὐτὰς ἐθνῶν. Πεὸς τοῦτο συμβάλλουσι κωὶ πολλὰ κοινὰ γεωγεαΦικὰ ἀξχαῖα ὀνόματα, κὰ μυθολογικὰ τῆς παλαιᾶς τῶν Σλαβόνων θεησκείας α),

σον η Ρώσον λεγομένην πόλιν Έλληνικην, κερ Ρώσσιον λιμένα (βλ. Στεάβ. κερ Πολύαιν.). 'Αλλ' όσον αδιίεριστον Φαίνεται το όνομα. Ρώσσος, το Ρωσσικόν εμως έθνος είναι Σλαβονικόν, κερ ή διάλεκτός του αξχαιοτάτη αδελφη της έν τοῖς βιβλίοις Σλαβονικης. 'Αλλά τινες ἀπό τους Ευζωπαίους Φιλολόγους των 'Ασιανών γλωσσών δεν ώκνησαν να ἀποδεχθώσι τας 'Αλκοςανικας έτυμολογίας κερ τοῦ ονόματος Ρώσσος, ώς έκ τοῦ Ροῦσα, τον όποῖον ή 'Αραβιανή σοφία μας πωλεῖ ώς ένα τάχα των υίων τοῦ 'Ιάφεθ!! (βλ. την ἀνωτέςω μνημονευθεῖσαν ἐφημεςίδα, Νο. ΧΙΙΙ, σελ. 119, τοῦ 1826). Μόνον τὸ ὄνομα ξώς (Εβςαϊστὶ πεφαλη) ευρίσκομεν εἰς την θείαν Γραφην ('Ιεζεκ. λη, 2.), τὸ ὁποῖον ὅχι τόσον πιθανώς ἐξέλαβόν τινες ώς ἐθνικόν.

α) Βλ. ἐν τῷ λεκτικῷ τοῦ παρόντος συντάγμ. λ. Περή μδ. Οὖτω καὶ τὸ κεμίρδ (εἰδωλον) εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ Κόμειρος (Κούμειρος), Κάμειρος, Κάβειρος βλ. τὰς εἰς τὸ λεκτικὸν προσθήκας, Τόμ. Γ.

гихъ реченій; — и во многихъ случаяхъ самое Граммашическое сходство измѣненій ихъ, (какъ-то) личныя окончанія глаголовъ, и пр. и найдешъ также несомнѣнные признаки ближайшаго сродства двухъ языковъ и народовъ, говорящихъ ими. Сюда также должно отнести общія древнія Географическія названія и мивологическія имена древней религіи Славянъ 1),

ни неизвъстно происхожденіе имени Россь, однако Россійскій народь есть народь Славянскій, и языкь его есть древнъйшій, имъющій ближайшее сходство сь языкомь Славянскихь книгь. Не смотря на то, многіе изь ученыхь Европейскихь Оріенталистовь не усумнились принять Алкоранскія Этимологіи имени Росса, оть Руса, котораго Аравійская мудрость предаеть намь, какь будто бы одного изь сыновь Іафетовыхь!!! (Смотри вышеупомянутый Журналь No XIII. стр. 119. 1826). Мы находимь вы Св. Писаніи одно имя Рось (Іезекіиль XXXVIII, 2.) которое не весьма въроятно нъкоторыми принято за народное (по Еврейски рош, реш, значить глава).

¹⁾ См. II Часть сего сочиненія, слово: перуню. Такь и кумірь есть Греческое Конгідов (Κούμειдов), Κάμει- дов, Κάβειдов. См. II Часть, прибавлен. кь III Тому.

κοή έθιμα παραπλήσια α), κοή παροιμίαι, κοή έθνικα τραγώδια, τα όποῖα δὲν ἐδανείσθησαν ρὖτ' οἱ Σλάβονες ἀπό τοὺς
Ελληνας, οὖτε πάλιν οὖτοι ἀπ' ἐκείνους, ᾿Αλλ' ἔμειναν
εἰς ἀμφότερα τὰ ἔθνη ὡς ἐκ τῆς πρώτης αὐτῶν ὁμοφυοῦς
γενέσεως κοὴ καταγωγῆς κοιναί τινες ἐκφράσεις ἐννοιῶν κοὴ
παθῶν, ѝ παρόμοιοι τρόποι τοῦ συλλογίζεσθαι, τὸ ὁποῖον
μάλιστα συμβαίνει, ὅταν προσβάλλωσιν εἰς τὰς ἀνθοποίο

α) Εν από τα έθιμα των έξ Ίλλυς ας Ένετων (ώς κα) των Βαβυλωνίων), ήτο να συναθεοίζωνται είς έν άπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ κώμας ὅσαι παρθένοι εἶχον ώραν γάμου, και οι άνδεες έτερωθεν όμοιως, και να πωλήται πάσα μία έκ των εύμος Φοτές ων είς τον, όστις έδιδε την πλειοτέραν τιμήν, διά να την κάμη νόμιμόν του σύζυγον. κ. τ. λ. (βλ. Ηρόδοτ. Α, 196). Τοιουτό τι έθιμον γίνεται και τώρα είς την Πετρούπολιν. Καθ' έκαστον έτος την μεθέρετον της Πεντηκοστής και την έφεξης Κυριακήν συναθροίζονται αί των δημοτών ἐπίγαμοι κόραι καὶ οί υίοὶ μετά των γονέων και οικείων είς του, Καλοκαιρινόν, λεγόμενον καλλιστον της πόλεως κήπον, όπου καθείς των νέων όχι ύπο κήρυκος Φωνήν, οὐδ' ἐπὶ πωλήσεως λόγω, αλλ' αυτός με τους idious του οφθαλμούς και πρός νομιμον γάμον εκλέγει μέλλουσαν νύμφην του, ήτις ως εύμος Φος τον αρέση, την οποίαν ακολούθως αρδαβωνίζεται καὶ νυμφείεται κατά νόνους. Πολλά

также обычаи 1), и пословицы, и народныя пьсни, которыхъ не заняли ни Славяне отъ Грековъ, ни Греки отъ Славянъ, но въ томъ и другомъ народь остались нъкоторыя общія выраженія страстей и мыслей отъ перваго общаго ихъ начала и происхожденія, особливо когда впечатльваютъ

¹⁾ Одинь изь обычаевь Энетовь, пришедшихь изь Иллиріи (равно какв и Вавилонянь) быль тоть, что однажды вь годь собирались вь одно мьсто селеній вев дввицы, достигшія льть замужетва, а сь другой стороны мущины, и одна изб наилучших продаваема была тому, кто больше за нее заплатить, для вступленія вь законный бракь, и проч. (см. Ирод. Ч. І, 196). Такой обычай есть и нынь вь С. Петербургь. Каждый годь по отданіи праздника Пятидесятницы в Духов День собираются невъсты изъ простаго народа и сыновья со своими родителями и сродниками вр прекрасный льтній саль. гдь каждый молодой человькь не по вызову глашатая, и не торгомь, но самь своими глазами, и при томь для законнаго брака, выбираеть себь невьсту, какая ему понравится, за которую послъ свашается и женится на ней по закону. Вb Россіи

νους ψυχάς τῶν αὐτῶν ἢ κεὰ παςαπλησίων ἀντικειμένων αἰσθήματα• ἀλλ' ἡ πεςὶ τούτου θεωςία εἶναι ἔςγον πραγματείας χωριστῆς.

ς κα. Πολλοί τῶν καθ' ήμᾶς Φιλολόγων τῆς Εὐςώπης, σοΦοί πεςιώνυμοι, ἀσχολοῦνται εἰς τὴν ἐθνογςαΦικὴν Φιλολογίαν, ἢ τὴν συγκςιτικὴν σπουδὴν τῶν τοῦ κόσμου γλωσσῶν α). Τούτων δέ τινες σπουδάζουσι νὰ ἐκλέ-

κοὶ ἀλλα ἔθιμα βλέπει τις εἰς την Ῥωσσίαν, κοὶ την μεγάλην κοὶ την μικράν λεγομένην, ὅμοια μὲ τὰ ἱστορούμενα τῶν ἀρχαίων Θρακικῶν λαῶν, κοὶ ἰδίως μὲ τὰ Ἑλληνικὰ οἶον τὸ νὰ στεφανώνωσι τοὺς νεκροὺς (ὡς ἀκόμη κοὶ τώρα πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος τοὺς νέους κοὶ τὰς νέας), νὰ κληδωνίζωνται περὶ τῶν μελλόντων νυμφίων αὶ παρθένοι, νὰ πάλλωσι τοὺς κλήρους οἱ χωρικοὶ εἰς τοὺς πίλους τῆς κεφαλῆς των, κοὶ ἀλλα πολλὰ, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦσι θεωρίαν ἰδιαιτέραν. Παρέβαλέ τινα τῶν Ῥωσσικῶν ἐθίμων πρὸς τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ κοὶ Ῥωμαϊκὰ κοὶ ὁ κύριος Γραῖφος εἰς τὸ ὁποῖον προεμνημονεύσαμεν ἀρχαιολογικόν του πονημάτιον (βλ. σελ. 16).

α) Linguistique ὀνομάζουσιν ὀςθῶς τὴν νεωτέςαν ταύτην ἐπιστήμην μάλιστα οἱ Γεςμανοὶ, ἢτοι γλωσσικήν. Τινὲς δὲ τὴν ἀνόμασαν κοὴ idiomographie, τουτέστιν ἰδιὰματογςαφίαν, ἀλλ' ἡ λέξις αὕτη, ὅσον διὰ

въ душу предмешы, производящіе одинаковыя или подобныя чувства. Но сіе будеть предметомъ особеннаго разсужденія.

§ 21. Многіе изъ современныхъ намъ филологовъ Европы занимаются Этнографическою филологіею, или уравненіемъ языковъ міра 1); нъкоторые изъ нихъ собира-

какъ великой такъ и малой можно видъть много и другихъ обычаевъ, похожихъ на повъствуемыя о древнихъ Оракійскихъ народахъ, особливо же на Эллинскіе; напр. кладутъ вънчики на умершихъ (что и нынъ еще дълаютъ во многихъ мъстахъ въ Греціи съ молодыми мущинами и дъвицами); дъвицы ворожатъ о суженыхъ женихахъ; мущины на головахъ своихъ бросаютъ жеребъи, и многіе другіе обычаи, кои требують особеннаго разсмотрънія. И Г. Грефе нъкоторые Россійскіе обычаи сравниль съ древними Эллинскими и Римскими въ Археологическомъ своемь сочиненіи, нами упомянутомъ (см. стр. 16).

1) У Нъмцовъ сія новая наука называется Linguistica или язычная; нъкоторые называють ее Idiomographie —

ζωσι τὰ σύμφωνα κὰ κύρια πασῶν τῶν ἐθνικῶν γλωσσοῦν ἰδιώματα, κὰ νὰ τὰ ἀναγάγωσιν εἰς ἔνα τύπον ἀρχικὸν κὰ πρωτογενῆ, ὡς διαλέκτους πρὸς τὴν μητέρα α).

Οῦτος δὲ ὁ τύπος θέλει παριστάνει τὴν πρώτην ἐκείνην κὰ ἀρχαίγονον λαλιὰν τοῦ ἀνθρώπου, ἐκ τῆς ὑποίας διεμερίσθησαν αὶ γλῶσσαι τῶν ἐθνῶν, ὡς κὰ αῦται μηδὲν ἔτερον οῦσαι, ἢ ἐκείνης διάλεκτοι. Πρὸς τούτου τοῦ ζητήματος τὴν ἐπίλυσιν θεωροῦσι μάλιστα Φυσιολογικῶς τὴν πρώτην διάπλασιν τῆς ἐνάρθρου τοῦ ἀνθρώπου Φωνῆς, καὶ τὴν διὰ τῶν Φωνητικῶν ὀργάνων γένεσιν τοῦ τε Φθόγου τῶν στοιχείων καὶ τῶν ἐκ τούτων συγκειμένων ἀρχικῶν τε καὶ δευτερευόντων τῶν λέξεων τύπων, κοὶ προσέτι τὴν ἀλληλουχίαν ἢ ἀλληλοΦυίαν τῶν ἐννοιῶν, τὰς

τους Ελληνας, ούτε καλῶς ηχεῖ, κοὴ δὲν ἐκΦεάζει την έννοιαν σαΦῶς.

α) Βλ. Whiter: Etymologique universel. Cambridge, 1811—1825, κφ την τούτου Σύνοψιν (Compendium). κφ Pictet: Traces d'une langue primitive, 1725. κφ Fontanier: Clef des Etymologies, Paris, 1825. κφ Weinhart: Parentè des langues, Landshut, 1821. κφ, Line: Monde primitif (Urwelt), Berlin, 1821. κ. τ. λ. κ. τ. λ. Άλλα προς ταύτην την δόξαν άλλοι σοφοί άντιλέγουσι. , Λόγω παλαίει λόγος άγει δὲ προς Φως την αλήθειαν χρόνος...

ношь главным ія и между собою сходныя всьхь народныхь языковь свойства, дабы отнесть ихь кь одному первообразному и начальному типу, какь разныя нарьчія кь коренному языку І). Сей типь должень представлять тоть первородный языкь, от которато отдьлились языки народовь, кои ничто иное суть, какь того языка діалекты. Къ разрытенію сей задачи вь особенности разсматривають физіологическимь образомь первое образованіе человьческаго голоса и происхожденіе звука буквь и состоящихь изъ нихь первоначальныхь и другь от друга раждающихся типовь словь, посредствомь органа голоса, и притомь взаимную связь мыслей,

но сте слово для Грековь ни благозвучно ни вырази-

¹⁾ См. Whiter: Etymologique universel, Cambridge, 1925, и (Compendium). и Pictet: Traces d'une langue primitive, 1825. и Fontanier: Clef des Etymologies, Paris, 1825. и Weinhart: Parentè des langues, Landshut, 1821. и Line: Monde primitif (Urwelt), Berlin 1821, и проч. но сему мибнію другіе ученые прошивящся. Слово можето бороться со словомо — время ведето истину на свёто.

όποίας αἱ λέξεις ἐκΦράζουσιν α). ἔργα γενναῖα, κοὴ πολλῆς ἀΦελείας πρόξενα εἰς τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων τὴν πρόοδον. ᾿Αλλ᾽ ἔως νὰ λυθῶσι ταῦτα τὰ ζητήματα ἱστορικῶς τε κοὴ Φυσιολογικῶς κοὴ, οῦτως εἰπεῖν, ἀνατομικῶς, κοὴ ἀΦ᾽ οῦ δὲ ἐπιλυθῶσιν, ἡ πρὸς ἀλλήλας παραβολὴ τῶν ὁμολογουμένως ὁμογενῶν γλωσσῶν, κοὴ μάλλιστα τῶν Εὐρωπαϊκῶν, εἶναι ἔργον εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Φιλολογίαν ἀναγκαιότατον διότι συμβάλλει τὰ μάλιστα πρὸς εὐχερεστέραν κοὴ ἀκριβεστέραν μάθησιν αὐτῶν, κοὴ ἀπὸ πολλὰς ψευδεῖς ἑτυμολογίας καθαρίζει τὰς λέξεις, κοὴ πρὸς γνώσεις Γεωγραφικὰς κοὴ Φιλοσοφικὰς κοὴ Ιστορίας,

α) Εἰς ταῦτα μάλιστα πάντων ἐνασχολεῖται μετὰ πολλῆς καςποφοςἰας καὶ ἀξίως τῆς κςιτικῆς αὐτοῦ πολυμαθείας ὁ κύςιος Ἰωάννης ᾿Αλεξανδςἰδης ὁ Ἰουλιανὸς, Ἑλλην ἀνῆς, γνωστὸς καὶ ἀπὸ τὰς περὶ τῶν
Ἱεςογλυφικῶν ἐμβριθεῖς ἀνακαλύψεις του, καὶ ἐξ
ἀλλων του πονημάτων ἐκδεδομένων Γαλλιστὶ καὶ
Ῥωσσιστὶ, οἶον, Ρόμο ο οбразованіи и разумь
языка, ἢ, discours sur l'étude fondamentale des langues,
καὶ, Δοκίμιον εἰς Ὠραπόλλωνα, Essai sur Horapollon
κ. τ. λ. Είθε νὰ Ἰδωσι ταχέως καὶ τὰ, ἐν οἶς ἤδη
φιλοπόνως ἀσχολεῖται, συντάγματα τὸ φῶς!

выражаемыхъ словани. Все сіе полезно и успъхамъ поспъществуетъ человьческихъ познаній і). Но покуда разрышены будуть задачи исторически, физіологически, и, такъ сказать, анатомически, и по разрышеніи ихъ, сравненіе сродныхъ языковъ, и въ особенности Европейскихъ, есть необходимвишее двло для Европейской Филологіи; много способствуеть легчайшему и шочнъйшему познанію ихъ, очищаешь реченія ошь многихь ложныхь производствь, и посредствомъ изследованія именъ руководствуеть къ познаніямъ и Географическимъ, Философическимъ и историческимъ въ отношеніи въ Исторіи народовь и въ Исто-

¹⁾ Симь особенно занимается сь большимь успьхомь Г. Ивань Александровичь Гульяновь, родомь Грекь, извыстный своею ученостію, открытіями обы Іероглифахь и другими сочиненіями на Французскомь и Россійскомь языкахь, какь то: Рычью о образованіи и разумь языка, или, Discours sur l'etude fondamentale des langues, и Essai sur Horapollon, и проч. Желательно, чтобь и другія сочиненія, коими онь занимается, были скорье изданы вь свыть.

διὰ τῆς ἐρεύνης τῶν ὀνομάτων καθοδηγεῖ α), ιταν ιηλονότι παραβάλλωνται ἀκριβῶς κοὴ μετὰ λιπαρᾶς περὶ
τὰς γλώσσας σπουδῆς αἱ τῶν 'κατ' αὐτὰς λέξεων σημασίαι, κοὴ ἀνευρίσκωνται μετὰ κρίσεως αἱ τούτων θεματικαὶ βίζαι, κοὴ παρατηρῶνται κανονικῶς οἱ σχηματισμοὶ, κοὴ δὲν γίνεται ἡ συγκριτικὴ ἐτυμολογία μόνον
ἔξ ἀπλῆς κοὴ κατὰ τυχηρὰν πολλάκις τῶν αὐτῶν γραμμάτων σύμπτωσιν ἀποτέλουμένης παρηχήσεως κοὴ ὁμοιοΦωνίας β). Δὲν εἶναι μακρὰν ἴσως ὁ καιρὸς; ὁπότε
πολυμαθεῖς τινες κοὴ κριτικοὶ τῶν καθ' ἡμᾶς πολυγλώσσων τῆς Εὐρώπης Φιλολόγων θέλουν συντάξει συγκριτικὸν λεξικὸν τῶν θεματικῶν κοὴ πρωτοτύπων λέξεων ὅλων

et des peuples. Paris, 1824.

β) Οἶον, ὅταν παραβάλλωσι τὸ Σλαβονικὸν ραзумы (pas—ymb), πρὸς τὸ Γαλλικὸν raison (ratio) κωὶ τὸ krowitczy (βοῦται, ἐν τοῦ Πολωνικοῦ krowa, ἡ βοῦς, βλ. λέξει Κραβα) πρὸς τὸ Κρόβυζοι, (ἔθνος Θρακικὸν. παρὰ τὸ κρόβυς, κρώβυλος, ἐκ τοῦ κόρυβος, κόρυς), κ. τ. λ. κ. τ. λ. Εἰς ταῦτα κωὶ τὰ τοιαῦτα ἀς προστεθῶσι κωὶ εσα, τυχὸν, ἐξ ὁμοίας ἀπάτης παρεβάλομεν ώσαὐτως κὰ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν τῷ Λεκτικῷ τῆς παρούσης πραγματείας ,,Λογισμοὶ θνητῶν δειλοὶ, κωὶ ἐπισφαλεῖς!

ріи нашуральной і); когда ш. е. шочно сравнивающся значенія реченій и съ криши-кою ошыскивающся начальные ихъ корни, и когда эшимологія ихъ не производищся ошъ просшаго и случайнаго почасту подобозвучія лишерь 2). Можеть быть, не далеко время, когда кто нибудь изъ ученыхъ кришиковъ, современныхъ намъ филологовъ Европы, составить сравнительный Словарь всъхъ коренныхъ реченій сродныхъ Европейскихъ

¹⁾ Cm. Salverte Essai historique etc. sur les noms des hommes et de peuples. Paris, 1824.

²⁾ Так напр. сравнивающь Славянское слово разумь (раз—умь) св Французскимь raison (ratio), и слово Ктоwicz (пастужь коровь, от Польскаго Ктоwa. См. слово Крава) св народомь Өракійскимь, Кровизы (от Греч. кео Вия, кеф Видоя, от кое Воя, которыя, можеть быть, и я самь, бывь также обмануть, неправильно сравниль вы семь сочинении. "Помышленія смертныхь боязлива и погрышительна."

τῶν συγγενῶν τῆς Εὐρώπης γλωσσῶν, προστιθεμένων κοὴ τῶν δύω παλαιῶν ᾿Ασιανῶν, ὥστε νὰ πραγματεύηται μία βίβλος συλλήβδην τὴν γλωσσικὴν ἐπιστήμην τῆς Ἑλληνικῆς, κοὴ Λατινικῆς, κοὴ Σλαβονικῆς, κοὴ Γερμανικῆς, κοὴ Κελτικῆς, κοὴ προσέτι τῆς Ζενδικῆς κοὴ Σανσκριτικῆς.

§ n.β. Αυτη δε , την όποιαν Φέρεις ανα χείρας, Φίλε αναγνώστα, περί συγγενείας της Σλαβονικής γλώσσης πρός την Ελληνικήν, η ημετέρα πραγματεία, είναι λιτή καὶ ανίκανος ίσως ἐν πολλοῖς να ευχαριστήση τήν Φιλομάθειάν σου. ἐπεθύμουν να ἦτο τελειοτέρα καὶ όπωςδηποτε άξια της Βασιλικής του κελεύσαντος Φιλαν-Dewnias, αλλ' ή επιθυμία μου υπερβαίνει τας δυνάμεις μου. Όψε της ηλικίας ήδη, και μάλλον προς απλην θεωρίαν παρά πρός χρησιν κού τριβήν αναγκαίαν, άψάμενος την μάθησιν της Σλαβονικής και Ρωσσικής γλώσσης, δεν αμΦιβάλλω ότι απέτυχον είς πολλά, τὰ όποῖα θέλουσι διαμείνει μάλιστα οἱ Σλαβονοεωσσικοὶ Φιλολόγοι έπειτα και ή σύγκεισις δύω γλωσσών τόσον πλουσίων είναι έργον δυσχερέστατον καί ή εύρεσις των συγγενῶν έκάστης πρωτοτύπου λέξεως θεμάτων πολιορκείται από μυρίας απάτας, "τα πρώτα ονόματα τεθέντα, έλεγεν ο ανίδιμος Σωνεάτης, κατακέχωязыковъ, съ прибавленіемъ и двухъ древнихъ Азіяшскихъ, шакъ, чшобы сосшавилась одна книга Глоссемашическаго познанія языковъ Греческаго, Лашинскаго, Славянскаго, Нъмецкаго, Кельшскаго и шакже Зендскаго и Санскришскаго.

§ 22. Сіе сочиненіе о сродствь Славянскаго языка съ Греческимъ, которое въ рунахъ швоихъ, любезный чишашель, скудно и во многомъ, можетъ быть, недостаточно къ удовлешворенію охошы пвоей къ познаніямъ. Желаль бы я, что бы оно было совершенные и достойные повельнія Царя человьколюбимое превосходишь сиваго; но желаніе лы мои. Начавъ изучение Славянскаго и Россійскаго языка уже въ поздныхъ льшахъ и болье для одной теоріи, нежели для необходимаго употребленія, не сомньваюсь, что я не досщигь во многомъ цъли моей, что и замышящь Славяно - Россійскіе Филологи. Самое сравнение двухъ языковъ, столько богашыхъ, есшь дьло весьма шрудное, и изъисканіе сродныхъ началь реченій окружено безчисленными обманами. Первыя положенныя вещамо имена, сказаль безсмершный Со-

σται καὶ ύπο καλλωπίσμοῦ καὶ ύποχεόνου α). "Ισως εξέλαβον ως πρωτότυπον και άπλην την σύνθετον καὶ παράγωγον Σλαβονικήν λέξιν. "Ισως υπέλαβον ώς συγγενη της Ελληνικής λέξιν ασύμφυλον παντάπασι κα έτερογενή, παρεκτραπείς από το ταυτοσύλλαβον καί ταυτόφθογγον των στοιχείων, και την λεγομένην ψευδοπαρήχησιν και συνέμφασιν, η από την των συγγενών γραμμάτων ἀνάλογον προς άλληλα τροπήν, ή και ἀπότινα φαινομένην συνάςτησιν κας συμφυΐαν των έννοιων κατά τας διαφόρους σημασίας. "Ισως παρέβαλον άλλην προς άλλην λέξιν, αφήσας την άληθως αντίστοιχον. "Ισως κοί εἰς πόσας απάτας δεν υπόκειται τὸ, όσον ῶΦέλιμον καθ' έαυτο, τόσον ακροσφαλές καὶ δυσεπίτευκτον έργον της ετυμολογίας, ήτις πολλάκις παρέπλαγξε καὶ σοφόν; Έχω παράδειγμα πολλών της μητεικής μου γλώσσης ονομάτων ψευδείς έτυμολογίας, τας οποίας εδογματισαν πολλοί σοφοί της Ευρώπης Έλληνισταί, χωρίς παντάπασι να ύποπτευθώσι κάν, ότι άπατωνται. Πρός τοιαύτα ανθρώπινα παροράματα έπικαλουμαι την ευμένειαν των πολυμαθών της Ελληνικής κα Σλαβονικής γλώσσης σπουδαστών, οί τινες μετά κείσεως

α) Πλάτ. Κρατύλ.

крашъ, сокрыты и украшениемо и временемо 1). Можешь бышь, производное и сложное Славянское реченіе я принималь за первообразное; можеть быть, бывь обмануть подобозвучіемъ лишеръ, и аналогіею сходныхъ между собою буквъ, или какою - то связью поняшій, почель слово вовсе различное и инородное сроднымъ съ реченіемъ Греческимъ; можетъ быть, сравнивалъ одно съ другимъ, оставивъ истинно соотвътственное реченіе; можеть быть и коликимъ ощибкамъ не подвержена теорія словопроизводства, сколько сама въ себь полезная, столько и трудная, тасто запутывающая и мудраго. Въ примъръ могу представить ложныя словопроизводства многихъ реченій природнаго моего языка, кошорыя сдълали многіе ученые Эллинисты Европы, совсьмъ не предполагая ошибки. На шаковые челонедосмотры прошу снисхожденія выческіе ученыхъ любишелей Греческаго и Славянскаго языковъ, которые съ основательнъйшею кришикою и большимъ стараніемъ будутъ

¹⁾ Платонь, вь разговорь подь заглавісмь Кратиль.

όζυτέρας κοί μελέτης λιπαρωτέρας θέλουν διακρίνει τας αληθώς συγγενεῖς λέξεις από τας μη τοιαύτας, κοί θέλουν διορίσει τα δρια της σχέσεως τῶν δύω τούτων γλωσσῶν. ᾿Αλλα, καθώς εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἀπέτυχον εἰς πολλα, οῦτω δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι κοί εἴς τινα ἐπέτυχον. Ταῦτα προσάγω μικρὰν προσφορὰν εἰς την Σλαβονορωσσικήν φιλολογίαν, πρὸς ὁποιανδήποτε ὡφέλειαν της φιλοπόνου Ῥωσσικης νεολαίας, ητις σπουδάζουσα ἐπιμελῶς την γλωσσαν τῶν παλαιῶν της προγόνων, καθώς κοί την μητρικήν της, ἀσχολεῖται μάλιστα κοί εἰς τὴν τούτων ὁμογενη τὴν Ἑλληνικήν, τὴν ὁποίαν εἶς ἀπὸ τοὺς περιωνύμους της Ευρώπης σοφούς, ὁ μακαρίτης Σνεϊδέρος, ὡνόμασεν ἐξαιρέτως ,,γλῶσσαν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ".

γκγ. Καὶ πρόθεσις μὲν τοῦ βιβλίου εἶναι ὁ παραλληλισμὸς τῶν δύω συγγενῶν γλωσσῶν, τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Σλαβονορωσσικῆς. Λέγομεν δὲ Σλαβονορωσσικὴν
τὴν συγκειμένην ἀπὸ λέξεις τῆς ἐν τοῖς βιβλίοις Σλαβονικῆς, καὶ ἄλλας ἰδίας τῆς Ῥωσσικῆς, τὴν ὁποίαν μάλιστα μεταχειρίζονται οἱ Ῥῶσσοι εἰς τὰς κομψοτέρας αὐτῶν συγγραφὰς, ὡς γλῶσσαν γραφικὴν καὶ τῆς χυδαίας
διαλέκτου τελειστέραν καὶ ἐκφραστικωτέραν. Ἐπειδή δὲ
πάσης γλώσσης δύω εἶναι τὰ μέρη, ῦλη καὶ εἶδος, ῦλη

различать истинно сродныя реченія оть несродныхъ, и означашъ предълы отношенія между сими двумя языками. Впрочемъ, хошя я увъренъ, что во многомъ не доспигь испины; увъренъ однако и въ помъ, что въ иномъ имълъ успъхъ. Сіе малое приношение я посвящаю Славяно - Россійской Филологіи, въ пользу трудолюбиваго Россійскаго юношества, которое, занимаясь тщашельно языкомъ древнихъ своихъ предковъ, равно какъ и природнымъ своимъ языкомъ, упражняется и въ сродномъ съ ними языкь Греческомъ, кошорый Шнейдеръ преимущественно назваль языкомо теловитеского образованія.

§ 23. И шакъ предмешъ сей книги есшь сравнение двухъ сродныхъ языковъ, Греческаго со Славяно-Россійскимъ. Славяно-Россійскимъ же языкомъ называю шошъ, кошорый составлень изъ словъ древняго Славянскаго, находящагося въ внигахъ, и другихъ собственно Россійскихъ. Поелику же всякой языкъ имвешь двв части: вещество и видъ; вещесшво его сушь реченія, а видъ Граммашическое образованіе; що я разділяю

μέν αι λέξεις, είδος δε ή γραμματική διατύπωσις, διαιρούμεν το βιβλίον εἰς δύω μέρη, Γραμματικόν, καὶ Λεκτικόν. Καὶ εἰς μέν τὸ πρῶτον πραγματευόμεθα περί της κατά τους γραμματικούς τύπους αναλογίας κού συγγενείας αμφοτέρων των γλωσσών. Είναι άληθες, ότι τας γλώσσας τας δμογενείς αποθεικνύουσι μάλλον αι λέξεις, ως ύλη, πάρεξ ή κατά γραμματικήν Δεωρίαν διατύπωσις κοί σύνταξις πλην κοί ταύτης ή Examplificais elvai avayuala meos the the outyperelas απόδειξιν. Οι σχηματισμοί των λέξεων η αι μέθοδοι της τοῦ λόγου κατασκευῆς δὲν εἶναι τυχηςά τινα καὶ ἐκ ταυτομάτου της γλώσσης συμπτώματα καί συμβεβηκότα, αλλ' υπογραφαί και είνονες της του λαλούντος αυτην έθνους διανοήσεως, καθ' ας έρμηνεύει την πρός αλλήλας σχέσιν των ιδίων αὐτοῦ ἐννοιων. ωστε κοὴ ή κατὰ γεαμματικούς τύπους ἀναλογία δύω τινῶν γλωσσῶν αποδεικνύει κατά μέρος το σύμμος Φον η όμοειδές τοῦ άδελ-Φικοῦ χαρακτηρός των. Εἰς δὲ το δεύτερον μέρος τοῦ συντάγματος εκθέτομεν κατά στοιχείου τας λέξεις τας αντιστοίχους μετά της έτυμολογίας αὐτων. Παραβάλλομεν δε πολλαχού και τας συγγενείς Λατινικάς και Γερμανικάς, ένίστε δε καί τινας από τας παρά τοῖς γλωσσογράφοις Φερομένας Σανσκριτικάς και Ζενδικάς διά την

книгу сію на двь часши: на Лекшическую и Граммашическую. Въ первой разсуждается о сродствь двухъ языковъ, по Грамматическимъ формамъ. Правда, что сродство языковъ познается болье изъ реченій, такъ какъ изъ вещесшва, нежели изъ образованія и словосочиненія по Граммашической шеоріи; однако и сіе изследованіе нужно въ показанію сходства. Образованіе словъ и образъ словосочиненія не сушь случайносши языка, но какъ будто образчики и примъры ума щого народа, который говорить тьмъ языкомъ, на коемъ онъ изъясняетъ взаимныя между собою ошношенія своихъ мыслей, такъ что сходство Грамматическихъ типовъ двухъ языковъ доказываещъ ошчасши сходство ихъ характера. Во второй части сочиненія предлагающся по буквамъ соопвыпствующія реченія съ ихъ словопроизвод-Во многихъ случаяхъ сравниваются также и сродныя реченія Латинскія и Нъмецкія, а иногда Санскришскія и Зендскія, приводимыя Глоссографами для показанія сродства сихъ языковъ. Иногда прибавляю слова ошь шакь называемыхъ Семешическихъ языковъ, ш. е. Еврейскаго и Аравійκαι τούτων των γλωσσών συγγένειαν. Κάποτε προσθέτομεν και έκ των Σημιτικών λεγομένων γλωσσών, οίον της 'Αραβικης κού Έβραικης, λέξεις τινάς όλίγας άπο τας πας άλλοις σεσημειωμένας, αίτινες πιθανώς έμειναν κα) είς τὰς γλώσσας ταύτας αι αὐται με τὰς τῶν Ἰα-Φεθιτικών, κοινή κληρονομία έκ της πρωτοπλάστου κα πεωτοφυούς έκείνης του ανθεώπου λαλιάς, από την όποίαν αί γλώσσαι των μερόπων διεμερίσθησαν. Δεν άμελουμεν δε, οπου τύχη, ούδε τας άλλας της Σλαβονικης διαλέκτους, την Σεεβικήν, κού Πολωνικήν, κού Βοεμικήν, κ. τ. λ. καὶ την τούτων ομόγνιον την Λεττικήν, άλλα παραθέτομεν κού εκ τούτων λέξεις τινάς αν κού το έργον τοῦ παραλληλισμοῦ όλων τῶν Σλαβονικῶν διαλέκτων προς την Έλληνικήν είναι θεωρίας ίδιον μακροτέρας παεά το παρόν μας Δοκίμιον. ήμεῖς δὲ συγκρίνομεν κυρίως λέξεις Σλαβονικώς καί Γωσσικώς, και τούτων ώς έπι το πλεϊστον τὰς πρωτοτύπους μάλιστα κ θεματικάς. Ἐπειδή δε αί προς ταύτας παραβαλλόμεναι ταυτόφωνοι καί ταυτοσήμαντοι έλληνικαι υπάρχουσιν ως ἐπὶ τὸ πολύ γλωσσηματικαί κού μάλιστα της Αιολικής διαλέκτου, έρμηνεύομεν πεώτον την Σλαβονοεωσσικήν δι άλλης ταυτοσημάντου και σαφεστέρας έκ της Αττικής και της λεγομένης κοινής Έλληνικής γλώσσης, ένίστε δε καί έκ της скаго другими замъченныя довольно правдоподобно; каковыя слова осшались въ нихъ еходными съ языками Іафешовскими, общее достояніе, оставшееся оть перваго и природнаго человьку языка, ошь коего другіе языки оппделились. Не пропускаю, где случишся, и другихъ діаленшовъ Славянскаго языка, какъ-шо напр. Сербскаго, Богемскаго, Польскаго и близкаго къ нимъ Лешшскаго; но предлагаю и изъ нихъ нъкошорыя реченія, котя сравненіе всьхъ Славянскихъ діалекшовь сь языкомь Греческимь ошносишся къ другой пространныйшей шеоріи, а не къ насшоящему нашему опышу. Предмешъ моего труда собственно сравнение речений Славянскихъ и Россійскихъ, наипаче же первообразныхъ и коренныхъ. Поелику же сравниваемыя съ ними однозвучныя и однозначущія Эллинскія слова бывающь, по большей часпи, Глоссемы, и въ особенности, Эолійскаго діалекта; то я во первыхъ изъясняю Славянское слово другимъ тождезначущимъ и ясньйшимь, заимствуя его изъ Ашшичеснаго нарьчія и шакъ называемаго общаго Эллинскаго языка, не редко и ныне употребляемаго Греками нарьчія. Я рукоνῦν συνήθους διαλέκτου τῶν Ἑλλήνων. 'Οδηγον δὲ εἰς τὰς πλείστας τῶν πρωτοτύπων τούτων Σλαβονορωσικῶν παρελάβομεν τῆς 'Ρωσσικῆς 'Ακαδημίας τὸ Λεξικὸν «),

α) 'Αλλά καί ο νον της Αυτοκρατορικής 'Ρωσσικής 'Ακαδημίας εὐκλεῶς προεδρεύων, ὁ καὶ Λειτουργός πρώην έπι της δημοσίου παιδεύσεως, η Αρχιναύαρχος χρηματίσας, έξοχώτατος κύριος 'Αλέξανδρος Σισκώφος είναι πάσης τιμής άξιος δια τα γνωστά του Φιλολογικά περί της Σλαβονορωσσικής γλώσσης συντάγματα, είς τα οποία πραγματεύεται Φιλοπόνως περί εύρέσεως των ξιζικών θεμάτων και της έτυμολογίας των Σλαβονικών κού Υωσσικών Λέξεων ως είς την κατά δένδρα καί γόνατα καί κλώνας Φιλοτεχνηθείσαν παραγωγήν (Πετρουπόλ. 1821), καὶ εἰς ἄλλας διατειβάς του ἐκδιδομένας ἐν ταῖς, ᾿Ακαδημιακαῖς Άγγελίαις (извъстіе Академ.). Είναι δε επίσημος ο σεβάσμιος και Φιλοπατεις ούτος ανής και άπο την μετάφεασιν των άγευπνιών του Τάσσου, κού από την περί γενέσεως κού ένστητος κού διαμεείσεως της ανθεωπίνης γλώσσης διατειβήν του, χολ από τα λοιπά του πολυάριθμα Φιλοπονήματα. Τούτου η άλλων η πεώην η καθ' ήμας πολλών η σοφάν Ρώσσων κοινωφελή συντάγματα η πεξά η ποιητικά (των οποίων τα ονόματα μνημονεύει ή Ρωσσική Φιλολογία), η πρότερον εκδοθέντα, η νου καθ' ημέραν εκδιδόμενα τιμώσι το Ρωσσικόν ευκλεες έθνος, η τελειοποιούσιν

водствовался въ сихъ первообразныхъ Славяно-Россійскихъ словахъ Словаремъ Россійской Академіи I) и Граммашическимъ ученіемъ Славянскаго языка почтеннаго Іосифа

Особенное заслужиль уважение Его Высокопревосходительство бывшій Министрь Народнаго Просвыщенія, Президенть Императорской Россійской Академін, Адмираль Александрь Семеновичь Шишковь своими Филологическими сочиненіями о Славяно-Россійском візыкь. В оныхь, равно какь и в Академических извъстіях и пр., он занимается отысканіемь коренныхь словь и эшимологіи Славянскихь и Россійских реченій. Сей починный мужь, ревнитель славы отечества, извъстень сверхъ того переводомв Тассовых ногных бланий, и сочинением о происхожденіи, единствь и раздьленіи человьческаго языка, и другими шрудами. Творенія его и многихъ других ученых Россіянь (имена коих хранить Россійская Филологія) какь прежде изданныя, такь ч нынь ежедневно издаваемыя, приносять славу Росоійской націи, и чась оть часу болье приводять вь совершенство выразительный и богатый языкь

καὶ τοῦ κλεινοῦ Ἰωσήφου Δοβεοβίσκου τὴν περὶ Σλαβονικῆς γλώσσης γεαμματικὴν διδασκαλίαν α). Ἐπὶ τέλους
περοσθέτομεν καὶ τιιας ἐπιθεωρίας καὶ προσθήκας,
καὶ ἰδιαίτερον παράρτημα, ὅπου παραβάλλομεν λόγους
καὶ περίοδους ὅλας Σλαβονικὰς πρὸς Ἑλληνικὰς, οἶον τὸ,
Πάτερ ἡμῶν, κὰ ἄλλας ἐκ τῶν Ἱερῶν Γραφῶν περικοπὰς,

ἐπὶ μᾶλλον ὰς μᾶλλον τὴν πλουσίαν ὰς ἐκΦεαστικήν γλῶσσάν του! ήδη δε είς ταύτην οί τε άλλοι τοῦ Πινδάρου της Ρωσσίας, Λομονοσόφου, διάδοχοι κ, ο κύριος Νικόλαος Γναίδιζος, ο τοῦ Ομήρου της Ἰλιάδος δι εξαμέτρων στίχων μεταφραστής, εἰσάγουσιν εὐτυχῶς κοὐ τον ξυθμον της άξχαίας ποιήσεως Εμπέκπει δε μεταξύ των πρώτων της Ρωσσίας Φιλολόγων κ ό εξοχώτατος Σύμβουλος της πολιτείας κύριος Ιωάννης Ίωαννίδης Μαρτίνοβος, ανήρ είς ακρον Φιλέλλην, κ της Ελληνικής γλώσσης της τε παλαιας κ της λαλουμένης έγκρατέστατος, κού διά τας καλάς μεταφράσεις πολλών από τους κλασσικούς συγγρα-Φείς και ποιητάς της Έλλάδος ἐπιΦανέστατος. Εἰς τούτου την Φιλόμουσον κού Φιλόκαλον κοευφήν όμολογούμεν δημοσίως τως χώριτως διά την ἐπιστωσίαν είς την έκδοσιν του παρόντος Βιβλίου, κού την έν πολλοϊς μεταβεύθμισιν της Ρωσσικής μεταφεάσεως. a) Josephi Dobrowsky, Institutiones linguae Slavicae dialecti

veteris. Vindobonae, 1822: Είς τοῦτο το βιβλίον κάμνο-

Добровскаго I). Наконецъ присовокупляемъ нькоторыя употребленія и примъры, и особенное примъчаніе, гдь сравниваемъ цьлыя Славянскія слова и періоды, какъ напр. Отга нашо и другія мъста изъ Священнаго Писанія и выраженія Россійскія, доказывая и практически сродство Славянскаго языка

Россійскій. Уже како другіе преемники Ломоносова, Россійскаго Пиндара, тако и Г. Н. Гнодичь, переведшій Омирову Иліаду экзаметрами, счастливо вводять во сей языко мору древняго стихотворства. Между первыми Россійскими Филологами отличается и Дойствительный Статскій Совотнико Ивано Ивановичь Мартыново, Филеллино, знающій совершенно Эллинскій языко како древній, тако и новойній, и прославившійся переводомо многихо классических писателей и Поэтово Греческихо на Россійскій языко. Благосклонности его и любви ко наукамо я обязано чувствительнойшею благодарностію; ибо ему угодно было имоть надзоро за изданіемо сей книги, и за исправленіемо Россійскаго перевода.

1) Josephi Dobrowsky, Institutiones linguae Slavicae dialecti veteris. Vindobonae, 1822. — Я ссылаюсь на сію книκαὶ Φράσεις 'Ρωσσικάς, ἀποδεικνύοντες κοὶ πρακτικώς τὴν συγγένειαν τῆς Σλαβονικῆς πρὸς τὴν ἀρχαίαν Έλληνικὴν, τὴν Αἰολικὴν, καὶ τὴν ἀμΦοτέρων γένεσιν ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μητρὸς τῆς Θρακοπελασγικῆς. Ταῦτα είχου μεν νὰ προτάξωμεν πρὸ τοῦ βιβλίου διὰ τοὺς ἀναγνώστας.

Σύ δὲ γλῶσσα Σλαβονική, Φεςωνύμως ἔνδοξε καὶ σεβασμία δι ἀςχαιότητα, γλῶσσα τῶν ἀςχαίων αἰώνων, ἀπλοϊκή, καὶ ἀκόμψευτος, καὶ-ἀξξενωπή, καὶ ὁμοία τῶν παλαιΦάτων Ἡςὦων,

μεν τὰς παραπομπὰς, οσάκις ἀναφερομεν ἐν τῷ παερόντι συντάγματι τὸν σοφὸν Δοβρόβισκον. 'Ωφελήβημεν δὲ ἐν πολλοῖς κὰ ἀπὸ τὴν Γραμματικὴν τῆς
ἐν Κρανία, Στειρία, κ. τ. λ. Σλαβονικῆς γλώσσης,
κὰ ἀπὰ αὐτὴν τὴν προσωπικὴν συναναστροφὴν τοῦ σοφοῦ Κοπιταρίου. 'Ο κλεινός οὖτος φιλολόγος, κὰ
φύλαξ τῆς ἐν Βιἐννη Αὐτοκρατορικῆς Βιβλιοθήκης,
ἔχει ἤδη ἔτοιμον πρὸς ἔκδοσιν κὰ Σλαβονο- ἙλληνοΛατινικὸν λεξικὸν, τὸ ὁποῖον συνέταξε μὲ κρίσιν ἴσην
τῆς πολυμαθείας του. Υπάρχει δὲ κὰ ἐς τὰ μάλιστα φιλέλλην ὁ ἀνὴρ, κὰ Φιλοξενώτατος πρόξενος
κὰ ἀγαθὸς συνεργὸς τῶν κατὰ φιλολογίας ἔρωτα
φοιτώτων Ἑλλήνων εἰς τὴν λαμπρὰν τῆς Αὐστρίας
Μητρόπολιν, διὰ τοῦτο κὰ τὰς χάριτας αὐτῷ δημοσίως ἀπομνημονεύομεν.

съ древнимъ Эллинскимъ, Эолическимъ и происхожденія обоихъ опть одной и шой же Оракопеластической машери. Сіе-шонужнымъ мы почли предложишь чишашелямъ въ предисловім сей книги. Сіе мы почли нужнымъ сказащь въ началъ сего сочиненія.

Тебя же, языкъ Славянскій, языкъ славный именемъ, почшенный древносшію, языкъ прежнихъ въковъ, подобно героямъ древносши: простый, неискуственный, но грезвыкайно

гу, когда въ семъ сочинении уноминаю объ ученомъ Добровскомъ. Я нользовался и Грамманикою Славинскаго языка Крайны, Сткріи и проч. и личнымъ собесъдованіемъ съ знаменинымъ Филологомъ Копитаріемъ, Библіотекаремъ Венской Императорской Библіотеки. У него готовъ уже Славяно-Греко-Латинскій Словарь, составленный имъ критическимъ разберомъ, достойнымъ его учености. Сей мужъ изъявляетъ особенное гостепріимство и благосклонность Грекамъ, пріъзжающимъ въ Австрійскую столицу для пріобрътенія познаній, и по тому я считаю долгомъ своимъ изъявить ему свою благодарность.

, Φαυλον, απομφον, μέγιστα τ' αγαθόν, χαίρε! κοί Συ, κοί ή σύνναος σου ή Ρωσσική μετά των λοιπών διαλέκτων σου. Σε προσαγορεύομεν ως γλώσσαν συγγενεστάτην της των πάλαι πατερων ήμων, της γλώσσης του Δευκαλίωνος, του Έρεχθέως, του Ευμόλπου, των άλλων των άρχαίων προγόνων των του Όρφέως, καί του Μουσαίου, κας αυτού του Θείου Ομήρου. Προσαγοεεύομεν μετά τιμης άπάσης καί σε καί την δμόφυλόν σου Γερμανικήν και πάσας τας λοιπας συγγενείς της Έλληνικής. Ω μαναρία Έλλας! σύ με την Θράκην σου δίωεισθης από τον της Φύσεως Φυτουργον να γίνης κέντρον ένωτικον των έκ της Ασίας έξελθουσών, καν προς Βοξέαν και Νότον και Δυσμάς της Ευρώπης έκκεχυμένων γλωσσων, και των λαλούντων αυτας, η τας έξ αυτων διαλέπτους έθνων. Είς σε διεσώθη το ομολογουμένως άξχαιότατον κού πεωτότυπον πάντ των της άνθεωπίνης σοφίας βιβλίον, ο θείος Όμηρος, είς του οποίου την γλώσσαν, ως είς ίερον καί απένωτον Οησαυρόν, όλων των Ευεωπαίων εθνών οί σοφοί φιλολόγοι ανευείσκουσι τηλαυγείς χαραντήρας κού βεβαίας αποδείξεις της παλαιότητος των άξχικων αυτών γλωσσών. Έκ σοῦ, ώς άφ' έστίας, εξέλαμψαν, Φαεινόταται είς πάσαν την οίκουμένην αί των ανθεωπίνων γνώσεων κού ἐπιστημών κού τεχνών

мужественный — привышствуемъ шебя вывсть съ твоимъ единороднымъ Россійскимъ и другими швоими діаленшами; привышсшвуемъ шебя, какъ языкъ ближайшій сродникъ съ языкомъ древнихъ опщевъ нашихъ-Девналіона, Эрехоен, Эвмолна и другихъ праотцевъ Орфея и Мусея и самаго великаго Омира! привышетвуемъ шебя съ почшениемъ вмысть съ единоплеменнымъ шебь языкомъ Германскимъ и съ другими близкими къ языку Эл-Щастливая Эллада! ты съ своею Оракіею определена промысломъ бышь средоточіемъ соединенія языковь, распространившихся на Съверъ, Югъ и Западъ Европы, равно какъ и народовъ, кои говорящъ ими, или происходящими ошь нихь діалекшами. Въ шебь сохранилась древныйшая, по общему признанію, книга, образець всьхъ друтихъ швореній человьческой мудрости шворенія великаго Омира; въ языкь его, какъ въ священной и неистощимой сокровищниць всь просвыщенные народы Европы находящь блисшащельныя чершы и върдоказашельсшва древносши первобышныхъ языковъ своихъ. Отъ шебя возсіяли и распространились на всю вселенную поσωτηριώδεις ακτίνες, και ανέβη λαμπρότατον, ως έκ μεσουρανήματος, το Φως της 'Oegodo Elas. 'Απο τας αρχάς รฉัง โฮรอยเหลง ธอบ สโดงอง ซ็อร หลุง อโร สบรทีร ธอบ รทีร ETYATAS TALAUTANTIAS TOUS XPOVOUS DEV DIELITES EVERYEτούσα κατ έξοχην τους παλαίους των τέκνων σου συγγενείς, από σε το πρώτον ημερωθέντας, και ήδη πολιτισμένους και ευδαίμονας λαούς της Ευρώπης. Και πολεμουμένη και αντιπολεμούσα τους ευηργέτεις, και διά των αποίκων σου τους επολιζες. "ΑΦ" ου εντε ο Ευανδρός σου μετα των Τυρέηνων του, είτ άλλος τις των παλαιών σου αποίκων μετέφερε τα γράμματα του Αλφαβήτου σου είς τους λεγομένους Αβοριγήνας α) και τους άλλους Tous aexalous natolnous The Itahlas, Coder Exerta dieσπάρησαν τα γράμματα κοί είς την άλλην Ευρώπην), έως της εποχης εκείνης, καθ ήν οι Πλήθωνές σου καλ Βησσαρίωνες και Ερμώνυμοι και Ανδρόνικοι ανεζωπύρησαν πάλιν είς την Ιταλίαν κοί Γαλλίαν κοί Γερμανίαν της Ελληνικής σοφίας τα σπέρματα, έχει περί σοῦ πολλα κη καλά και μεγάλα να διηγήται και να μνημονεύη διηνε-

α) Aborigines (ab origine = ἀπ' ἀρχῆς, ἐκ γενετῆς), οἶον αὐτογένεθλοι, τουτέστιν, αὐτόχθονες ἀλλά ἢ τους ᾿Αβοριγῆνας, ᾿Αρκάδας ἱστορεῖ ὁ ʿΑλικαρνασσευς Διονύσιος (᾿Αρχαιολ. Α, 10, κ.τ. λ.).

лезные лучи всьхъ человьческихъ познаній. наукъ и художесшвъ, и ошъ шебя разлился спасишельный, лучезарный свышь правосла-Съ самаго начала Историческихъ вы-Bia. ковъ, до самыхъ последнихъ вековъ швоихъ быдствій, не преставала шы оказывать услуги въ особенности древнимъ родственникамъ дъщей швоихъ, народамъ Европы шобою образованнымъ и уже просвъщеннымъ и бла-Ты благодышельсшвовала годенсшвующимъ. имъ и во время ихъ на тебя нападеній, коимъ шы съ швердосшію прошивоборсшвовала; шы просвыщала ихъ своими поселеніями. Съ шого времени какъ швой Эвандръ, съ Тирринцами или кто либо другой изъ твоихъ поселенцевъ, перевезъ письмена швоего Алфавиша въ Аборигенамъ I) и другимъ древнимъ жишелямъ Ишаліи, ошколь пошомъ и на всю Европу распространились, до той эпохи, какъ швои Пливоны и Виссаріоны и Эрмонимы и Андроники вновь возжгли огонь мудросши Эллинской въ Ишаліи, Галліи и

Aborigines (ab origine, cb роду, cb начала) жители туземные. Діонисій Аликарнасскій говорить, что и Аборигены суть Аркадяне. (Археол. Кн. I, 10).

κῶς ἡ παλαιά κοὶ ἡ μέση τῶν ἐθνῶν ἱστορία, πρός την όποίαν θέλει άμιλλασθαι Φιλοτίμως ή νεωτέρα. Όλος ο Χριστιανικός Κόσμος ηρύσθη τα ζωήρρυτα νάματα της Ευαγγελικής θεογνωσίας από την γλωσσάν σου, ητις εκλέχθη υπό της αίδιου Σοφίας να γίνη πρωτότυπος γλώσσα και της νέας Διαθήμης του Θεού μετά των ανθρώπων. Οι νίοι σου από των Αποστολικών ακόμη χρόνων υπης ξαν οι πιστότατοι αυτης έςμηνεις η διαπεύσιοι nheunes, els rous ortolous noi aura rav nad huas the Ευρώπης έθνων τα έπισημοτατα χρεωστούσι τας πρώτας άρχας του δια της Πίστεως Φωτισμού κου πολιτισμού των. Καυχώνται οι Γάλλοι είς τον Αρειοπαγίτην σου Διονύσιον. Όλα τὰ Γερμανικά έθνη παρέλαβον την πρώτην μετάφεασιν των θείων Γραφων από τον Επίσκοπον των συγγενών αυτών Γότθων, τον σύγχεοιον και συμπατριώτην του Μεγάλου σου Βασιλείου Καππαδόκην Ουλ-Φίλαν. Οἱ Κύριλλοι καὶ Μεθόδιοί σου μετέφεραν καὶ τα γεάμματα κού των θεοσδότων βίβλων την μετά-Φρασιν και το Φως της δρθοδοξίας είς όλα τα Σλαβονικά έθνη και ή μεγάλη και περικλεής και ευσεβεστάτη Ρωσσία εφωτίσθη δια σου. Δια ταυτα χωί τα τοιαύτα και τις από τους νεωτέρους σοφούς, ένθουσιών προς τα προτερήματά σου, σε ωνόμασε

Германіи — какъ древняя, шакъ и средняя народовъ Исторія, можеть о тебь много велинаго и славнаго повъдыващь безпрестанно: Исторія новьйшая не будеть въ томъ уступать ей. Весь мірь Христіянскій изъ почерпнуль языка пвоего живошочивыя струи Богопознанія Евангельскаго, и вічная премудрость избрала оный, дабы онъ содьлался первобышнымъ языкомъ новаго Божія съ родомъ человъческимъ Завъша. швои еще съ Апостольскихъ временъ содьлались върнъйшими онаго толкователями и громкими провозвъсщниками; имъ- то знаменишьйшіе народы ныньшней Европы обязаны первыми началами просвыщенія върою, и образованія своего. Франція хвалишся швоимъ Ареопагскимъ Діонисіемъ; всь Германскіе народы приняли переводь Св. писаній оть пастыря соплеменныхъ имъ Готоовъ, современника и согражданина Василія Великаго швоего — ошъ Каппадокійца Vльфилы. Твои Кириллы и Меоодіи принесли и письмена и переводъ книгъ Священныхъ и свътъ православія пронесли ковсьмъ племенамъ Славянскимъ; тобою великая, славою вытанная и благотестивышая Россія полугила просвыщеніе. По симъκαὶ σοφίας καὶ ἀρετῆς ἀνθρωπότητος, ὡς καὶ σοφίας καὶ ἀρετῆς α). Χαῖρε Φιλτάτη Έλλας, ἡπιοδωρε μῆτερ καὶ εὐμενεστάτη τῆς μεγαλοφυίας τροφέ. ¾Ω, χαῖρε, τῆς στρατευομένης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καθαρὰ καὶ ἀκήρατε χώρα! ὑψηλὸν καὶ ἀκατάλυτον ἀγιαστήριον τῶν κριμάτων ἐν ταὐτῷ καὶ τῶν θαυμασίων τῆς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως καὶ σοφίας! Χαῖρε! καὶ παίου, καὶ νίκα!

awng, Maethou B.

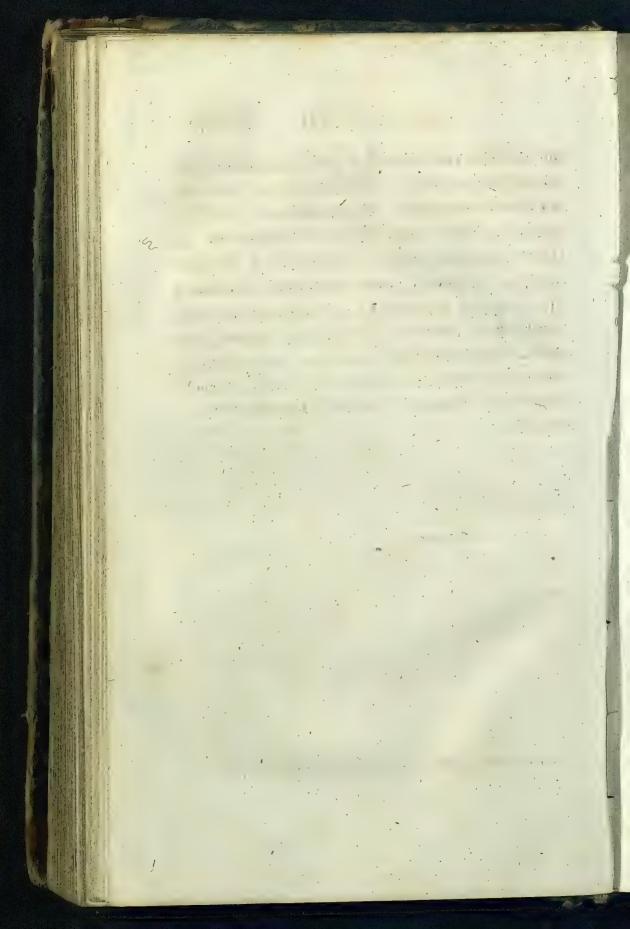
έγραφον εν Βιέννη της Αυστρίας.

a) Maltebrun précis de la Géographie. Tom. VI. p. 123.

шо причинамъ нъкшо и изъ новъйшихъ ученыхъ, восхищенный твоими преимуществами, назваль тебя: общею отгизною теловътества, родиною мудрости и добродътели 1). Привышешвую шебя, любезныйшая Эллада! машерь нажная, пишашельница великихъ природныхъ дарованій! привышешвую шебя рашующей церкви Христовой страна чистая, неиспорченная; высокое и неразрушимое святилище и судебь и чудесь, силы и мудросши Божіей! Радуйся! Сражайся и побъждай!

Въна, Марша 2 дня, 1827 года.

¹⁾ Maltebrun précis de la Géogarphie. Tom. VI, p. 1.

CLXXXVII

ΠΙΝΑΞ.

Κεφάλαιον είσαγωγικόν σελ. 1.
Τμήμα Α.
$K_ε \varphi$. Α. Αλ $\varphi \alpha \beta \eta \tau$ ον 16.
Κεφ. Β. Πεςὶ τοῦ ἐν λέξεσι πνεύματος 54.
Τμήμα Β.
Κεφ. Α. Περί λέξεων σχηματισμού, κ. τ. λ 70.
Kεφ. B. "Ονομα :
Κεφ. Γ. Περί παραγώγων ονομάτων 122.
Κεφ. Δ. Κλίσις
Πίναξ τῶν καταλήξ. τοῦ ονόματ 173.
Κλίσις ὀνόματ. Ῥωσσικοῦ 176. α.
Κεφ. Ε. ['] Αντωνυμία
$K_ε \varphi$. $\Sigma T^* = Pημα$
Κεφ. Ζ. Περὶ τῆς τοῦ ξήματ. καταλήξ 210.
Υῆμα Ψωσσικον
Κεφ. Η. Περὶ μορίων
Κεφ. Θ. Περὶ συνθέτων λέξεων 276.
Τμήμα Γ.
Κεφ. Α. Σύνταζις κατά συμφωνίαν 286.
Κεφ. Β. Περί των πλαγίων πτώσεων 302.
Κεφ. Γ. Σύνθεσις

CLXXXVIII

оглавленіе.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΛΗΣΙΕΣΤΑΤΗ**Σ** ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΗΣ

ΣΛΑΒΟΝΟ-ΡΩΣΣΙΚΗΣ. ΓΛΩΣΣΗΣ

ΠΡΟΣ

THN EAAHNIKHN.

MEPOΣ A.

ближайшемъ СРОДСТВЪ СЛАВЯНО - РОССІЙСКАГО языка

ГРЕЧЕСКИМЪ.

ЧАСТЬ ПЕРВАЯ,

ΜΕΡΟΣΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ.

Είσαγωγικόν.

δ α. Τὸν πλούτον καὶ την δύναμιν τῶν λέξεων της Σλαβονικής γλώσσης θεωρούντες τινές των νεωτέρων Φιλολόγων αμφέβαλον, αν ή γλώσσα αυτη δέν είχεν ούτε συγγεαφείς ούτε γεάμματα μέχει τε έννάτου αίωνος μετά Χρισόν. Αλλ' έπειδη περί τούτου ούτε ή ίτορία τίποτε αναφέρει, ούτε μνημεῖα παλαιών γραμμάτων Σλαβονικών εύρεθησαν μέχρι σήμερον άξιόπιτα, μένει πάντοτε το κλέος είς τον αοίδιμον Κωνζαντίνον τον Φιλόσοφον, τὸν καὶ Κύριλλον μετονομασθέντα, Θεσσαλονικέα την πατρίδα, ζεις περί τα μέσα τε έννάτε αίωνος συνέταξε πεώτος Σλαβονικόν 'Αλφάβητον. Διότι ο ψευδεπίγεαφος του άγιε Γερωνύμε, ὁ καὶ άλλως Γλαγολικός λεγόμενος άλφάβητος, είναι πολύ ύτεροχρονον πλάσμα Δαλματών τινων Μοναχών της δυτικής Εκκλησίας, έφευρεθεις έξ ανάγκης δια λόγους, τους οποίες διηγειται ή ίτορία. Ο δε μανάριος Κυριλλος μετά τε άδελφε αυτέ Μεθοδίου Μητροπολίτου Πανονίας και Μορα-Blas μεταδίδων το Φως της Χρισιανικής πίσεως είς τους Μοραβούς καὶ Βουλγάρους καὶ δί αυτῶν εἰς όλες τές

ЧАСТЬ І.

Введенте.

 Ньюшорые изв новыших Филологовь, разсуждая о богашешвь и силь словь Славянскаго языка, сомновались, имбль ли изыкь сей до девящаго въка писащелей и письмена. Но поелику Исторія не представляеть сему никакаго свидьтельства, и досель еще не опысканы достовърные памяшники древних Славянских в письмень; то знаменилому Константину Философу, нареченному послъ Кирилломь, родомь изь Оессалоники, будеть навсегда принадлежать слава за составление Славянскаго Алфавита вь половинь девятаго стольтія; ибо Алфавишь, ложно приписываемый Св. Іерониму, и называемый Глаголическимь, быль вь позднвишее уже время сосшавлень нвкошорыми Далматскими западной церкви монахами, по изврешнымь причинамь, о коихь вь Исторіи упоминаепіся. Блаженный же Кирилль, вмьсть сь братомь своимь Менодіемь, Митрополишомь Паннонскимь и Моравскимь, преподая свыть Христіанства Моравамь и Бол-

όμοΦύλους των Σλάβονας, καὶ συνεταξε τον άλφάβητον, και συνέγραψε πρώτος είς την Σλαβονικήν, μετα-Φεάζων το Ευχγέλιον καὶ άλλας βίβλους Ε΄κκλησιατικάς. Και βάσιν μεν του άλφαβήτου ύπεθηκε τον Ελληνικόν. Διὰ τοῦτο οἱ χαρακτήρες εἶναι σχεδὸν οἱ αὐτοὶ με τους Ελληνικούς, Φεροντες την μορφήν της κατά τον έννατον αίωνα των Ελλήνων γραφής, και μάλιστα οί κεΦαλαιώδεις, ώς Φαίνεται είς τους άρχαίους κώδηκας. Επειδή δε ή Σλαβονική γλώτσα έχει καί τινας Φθήγγους ιδιάζοντας, τους εποίους τα Ελληνικά γράμματα δέν εκφεάζεσιν, επείσθεσεν ο συντάκτης του άλφαβήτου καὶ άλλα στοιχεῖα προς ἔκ.Φρασιν άπάσης Φωνης Σλα-Βονικής, τὰ ὁποῖα ή αὐτὸς ἀΦ ξαυτοῦ ἐπενέησεν, ή έδανείσθη εκ της Αρμενικής και της των Κοπτων γλώστης, όπου εύεισκονται τοιούτων χαρακτήρων όμοιώματα. Κατὰ ταῦτα διαφέρει ὁ Σλαβονικὸς άλφάβητος τοῦ Έλληνικου.

δ. β. Διαφέρει δὲ καὶ κατὰ τὰς τῶν στοιχείων δνομασίας. Διότι τῶν μὲν Ἑλληνικῶν γραμμάτων τὰ ονόματα μετεπλάσθησαν ἐκ τῶν Φοινικικῶν ἢ Χαλδαϊκῶν ὀνομάτων, μὲ τὰ ὁποῖα ἀνόμασε τὰ γράμματα ὁ πράτος τούτων ἐυρέτης, ἔιτε Θὰθ ὁ Αἰγύπτιος, ἔιτε ὁ τρισμέγιτος Ἑρμῆς, ἔιτ ἀλλος θεῖςς εὐεργέτης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ πρῶτος ταῦτα εύρὰν ,,μνήμης τε καὶ σοφίας Φάρμακον, κατὰ Πλάτωνα. Ὠνόμασε δὲ ἔκαστον τῶν στοιχείων ὡς ἐκ τοῦ σχήματος μὲ ζωγραφικόν ἔνομα. Οῖον alepb (ἄλΦα) σημᾶινον βοῦν, ὡς

гарамь, а чрезь нихь и всьмь единоплеменнымь Славянамь, сочиниль Алфавишь, и первый писаль на Славянскомь языкь, сдълавь переводь Евангелія и другихь церковныхь книгь. Основаніемь сему Алфавиту онь положиль Алфавишь Греческій; почему и буквы, будучи почти однь и ть же сь Греческими, имьють видь письма, каковое упошребляли Греки вb IX стольтіи, и вb особенности заглавныя, како видно во древних в Поелику же Славянскій языкь кодексахв. имьеть и свои собственные звуки, которыхв не выражають Греческія письмена; то сочинитель Алфавита просовокупиль кь нимь и другія буквы кь израженію всьхь шоновь Славянскихь, и сін буквы или онь самь выдумаль, или заименноваль ошь Армянскаго и Коншскаго языка, вр которыхр находятся подобные знаки. Вb семb состоишр различіе между Алфавишомр Славянскимь и Греческимь.

§ 2. Есть также различіе и візваній буквь. Имена Греческих письмень образовались изь имень Финикійских или Халдейскихь, коими назваль их первый изобрьтатель, Тауть Егинетскій или Меркурій Трисмегисть или кто другой какой благодьтель рода человіческаго, нашедтій, по словамь Платона, врачевство памяти и мудрости; назваль же онь каждую букву живописнымь именемь вида ея, какь-то: aleph $(\mathring{\alpha} \lambda \varphi \alpha)$, что значить быкь, такь какь буква сіл

δικέρατον. Βετο (βῆτα) οἶνος. Gaml (γάμμα) κάμη λος. Dalto (δέλτα) θύρα. Caph (κάππα) δράξ. Lamb (λάμβδα) λόγχη. Samech (σῖγμα) βακτηρία. Resch. (ξῶ) κεφαλή. Οὖτω καὶ Schin (ἐδοὺς). Ain. Gain (ἔμμα). Vau (ἀγκισρον) κ. τ. λ. Ὁ δέ συντάκτης τοῦ Σλαβονικοῦ ἀλφαβήτε ωνόμασεν ἕκασον γράμμα μὲ λέξιν Σλαβονικήν, οῖον asb (ἐγώ) вѣди (ἴσθι) глаτολь (ξῆμα) κ. τ. λ. α). Ἐπενίησε δὲ τοῦτο, καθώς

α) Τα ονόματα των γεαμμάτων του Σλαβονοεωσσικε Αλφαβήτε θεωρέμενα μέχρι του τ, οπου, λήγεσι τὰ ἐκ τῶν ὁποίων ἐσχηματίσθησαν ελληνικά, (διότι τὰ λοιπά υ. φ. χ. ψ. ω. δέν έχεσι κυρίως εδεμίων χρησιν αναγκαίων είς την Σλαβονορωσσικην γλώσσαν, έξαιεεμένε τε χ.) τέτων λέγω των. γεαμμάτων τα δνόματα συνάμα λαμβανόμενα περιέχεσι και νόημα, κατά την παρατήρησιν τῶν Φιλολόγων Ρώσσων. Οίον asb εγώ, буки μέγας, ή $\theta \varepsilon cs$ (èn $\tau \delta$ 60rb, — $\epsilon \lambda \lambda \varepsilon i \pi \tau i n$. $\epsilon i \mu i$). $\delta b \mu i$ ίσθι. Γλατολь λέγε. (αντί гλατολμ) μοδρο αγα- \mathfrak{Sov} , ecmь हेर्रो, жив bme र्शिंग (\mathscr{Cov}) жив bmu), з b ло λίαν (πολύ, μακρόν), земля (ἐν τῆ) γῆ, иже τῆδε; і каі, нако $\pi \tilde{\omega} s$, люди $\lambda \alpha \tilde{\omega} i$, мысл $b m e \tilde{\omega} i \epsilon \sigma \Im \epsilon$; нашь ήμετέρα, онь έτος (ό θεός) покой, ήσυχία. Риы λέγε, слово λόγον, швердо σεβδόν κ. т. λ. Αλλοι δε άλλως κατά τινας μικράς διαφοράς ταύτα εξμηνεύ8σιν. Ούτως έξάγει νόημα καὶ ἀπό τὰ γεάμματα τε Έβεαϊκε Άλφαβήτε ο Εὐσέβιος (Ευαγγ. προπαρασκ.) Σημείωσαι δε ότι και ει Ελληνες περιέκλειον έξ άρχης όλα το Έλληνικο άλΦαβήτε τὰ γράμματα εἰς λέξεις τινὰς, νοήματος σημαντικάς, τὰς ὁποίας έγραφον εὶς τὰς παιδικές

есть двурогая, beth ($\beta \tilde{\eta} \tau \alpha$) домь; gaml ($\gamma \alpha \mu \mu \alpha$), велблюдь; daleth ($\delta \tilde{\epsilon} \lambda \tau \alpha$) дверь; caph ($\kappa \alpha \pi \pi \alpha$), ладонь, горсть; lamb ($\lambda \alpha \mu \beta \delta \alpha$) копіє; samech ($\delta \tilde{\tau} \gamma \mu \alpha$) палка; resch ($\delta \tilde{\omega}$) голова; также schin зубь; ain, gain, глазь; vav, уда, и проч. Но сочинитель Славянскаго Алфавита назваль важную букву именемь Славянскимь, какь то: азь ($\delta \gamma \omega$), въди ($\delta \sigma \lambda$), глаголь ($\delta \tilde{\eta} \mu \alpha$) 1), и пр. и употребиль сію выдумку,

¹⁾ Имена буквъ Славяно-Россійскихъ до т, гдъ окончивающся ть, кои заимствованы оть Греческих (ибо прочія: υ. Ф. х. η. ω. собсшвенно не употребительны въ Славянскомь языкь, исключая х) имьють нькошорый смысль, какь замьшили Россійскіе филологи. Напр. азб (я), буки (великій или Богь, поразум. есмь), въди (знай), глаголь (говори), (вмъс. глаголи), добро, есть, живъте (вмъс. живъти), зело (весьма), земля (на земль), иже (сей?), і (и), како (какь), люди, мыслете (мыслите)? Нашь, онь (Богь), покой. Рцы (говори), слово, швердо, и пр. Впрочемь другими нъсколько различно оныя толкуются. Такв и Эвсевій выводить нвкоторый смысль изь буквь Еврейскихь (Евангел. приготов.) Замътимь, что и Грени заключали всь бунвы своего Алфавища вы нькопорыхь реченіяхь, содержащихь вь себь смысль. Реченія сім писали на прописяхь, какъ то и нынь пишуть, уча правильному писанію и составленію складовь; таковы суть: μάςπτε, σφίγξ, ικλώψ,

Φαίνεται, πρὸς βοήθειαν της μνήμης τῶν πρωτοπείρων. Διότι ονομαζόμενα τὰ στοιχεῖα με γνωστὰ της γλώσσης ονόματα η τ ἀντιλαμβάνεται εὐκολώτερον, η τὰ ἐντυπόνει διαρκέστερον ὁ μανθάνων εἰς την μνήμην του. Ως ἀριθμητικὰ δὲ στοιχεῖα τὰ Σλαβονικὰ γράμματα λαμβανόμενα ἰσοδυναμοῦσιν ἕκαστον μὲ τὸ ἀντίστοιχον ἑλληνικὸν, καθώς θέλομεν εἰπεῖ παρκατίοντες.

γ. Σύγκειται δε ο Σλαβονικός Αλφάβητος εκ
 γεαμμάτων τεσσαεμκοντα, των εποίων τινά παρά τοις
 Ένοσοις ἀπέβησαν ήδη ἄχεηστα εἰς την συνήθη γλωσσάν

ύπογεαμμές (τας συνήθως, έπιτηθείγμας = έπιθείγματα), καθώς η τώρα τας γράφομεν, γυμνάζοντες τα παιδία μας είς την ορθην των στοιχείων γραφην η την σύναψιν των συλλαβών. Οίον ,,μάρπτε, σφίνξ, κλώψ, ζβυχθηδόν-ή" κναξζβί, χθύπτης, Φλεγμω, δρόψ.-- ή (το σαφέστερον). ,,Βέου, ζάμψ, χθών πληκτοον, σφίγξ. Αυτή ή είς λέξεις εμπερίληψις των ελληνικών γεαμμάτων είναι αρχαιοτάτη. (βλ. Κλήμεντ. Στρωμ. Ζ. και Σημειώσ. Κριτικ. είς Ήσυχ. λ. κναξβί, χθύπτης, κ. τ. λ.). Έχουσι δέ καί οί 'Açaβες παρομοίαν είς λέξεις συναρμογήν των γεαμμάτων του κατ αυτους αλφαβήτου. Οί δε Ελληνες συνειθίζουσι τ' ανάπαλιν και από των γεαμμάτων του άλφαβήτου να παρανομάζωσι τά πράγματα ως εκ της τάξεως, και μάλιστα εκ της ομοιότητος του σχηματος. οίον, Αλφα, το άλφάδιον (συνήθ. άλφάδι, είδος στάθμης τεκτονικής). Βήτα, ο δευτερος, (οθεν κοι ο Ερατοσθένης επω-νομάζετο βήτα, ως τα δευτερεία Φέρειν δοκών έν πάση παιδεία) γάμμα, πάν το γάμμοειδες. Δέλτα, ως το της Αιγύπτου δέλτα, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

как важется, для облегченія памяти начинающих вучиться; ибо буквы, быв в названы извъстными словами языка, и удобнье понимающся и тлубже напечатльвающся на памяти учащагося. Буквы Славянскія, быв в нъкогда пріемлемы за числа, имъють равную силу сь соотвътственными имь Греческими буквами, какь будемь говорить ниже.

§ 3. Славянскій Алфавишь состоить изь 40 буквь, изь ноихь нькоторыя у Россіянь сдьлались неупотребительными вь обыкновенномь языкь, какь замітимь вь надлежащемь мість, при разсматриваніи каждой Славянской буквы; ибо наміреваясь вь сей первой части обозріть Грамматическое

ζβυχηδον, μπι: κναξζβί, χθύπτης, Φλεγμώ, δεόψ. — или яснье: Βέδυ, ζαμψ, χθων, πληитеог, офігу. (См. Строматы кн. 7, и критич. примьч. на Исихія вь Слов. им Еві, х Энття к. т. д.). Сей обычай заключать в словахь буквы есть весьма древній. Аравляне также приноровляють свои буквы кь нькоторымь реченіямь. Греки при томь имьють обычай называть вещи по сходству ихв св какою либо буквою или по порядку ихв: каквто: Альфа и алфадіонь, родь снура у каменьщиковь. Виша, вторый (по тому и Эратосень назывался Виша, какь занимающий впорое мьсто вь учености. Гамма, какь вь Россійскомь глаголь) имьющій сей видь. Дельша, како що область во Египть, имьющая видь треугольника и проч.

των, ως θέλομεν σημειώσει εἰς τὸν ἀνήκοντα τόπον, καταλέγοντες ἕκαστον τῶν στοιχείων τῶν Σλαβονικῶν. Διότι μέλλοντες εἰς τοῦτο τὸ πρῶτον μέρος νὰ διαλάβωμεν περὶ τῆς γραμματικῆς συγγενείας τῆς Σλαβονορωσσικῆς γλώσσης πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν, προύργιαίτατον ἐκρίναμεν νὰ προτάξωμεν τὰ γράμματα.

 δ. Διαιρούμεν λοιπόν το μέρος εἰς τμήματα τρία. Καὶ εἰς μὲν τὸ πρῶτον κατατάσσομεν τὸν ἀλΦάβητον, παεαβάλλοντες καθέκαστον γράμμα πρός το άντιστοιχούν έλληνικόν α), και ύποδηλούτες την έκάστου τροπήν είς το συγγενες, είτε κατά διαλέκτους, είτε κατά σχηματισμούς, (τούς όποίους είναι έργον των γραμματικών να διακείνωσιν ακειβέστερον, οπότε καί όπως γίνονται). ύποσυνάπτομεν δε καί παραδείγματα των τοιούτων μεταβολών, όπου τύχη, ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ τῶν συγγενῶν αὐτῆς γλωσσῶν, τῆς Λατινικῆς καὶ Γερμανικῆς. Ἐπειδη δε είς το λεκτικόν αναφέρομεν πολλάκις το αιολικόν δίγαμμα, Ε, εκείναμεν αναγκαΐον να πεοσθέσωμεν και έν πεφάλαιον περί τούτου μετά τον Σλαβονικόν άλφάβητον. Το δεύτερον τμήμα περιέχει τον καθ' έκασον των του λόγου μερών γραμματικόν παραλληλισμόν της Σλα-Βονικής προς την Έλληνικήν. Το δε τρίτον, τέλος, τον κατά σύνταξιν.

α) Περί δε τῶν ἰδίως Σλαβονικ. γραμμάτων κ, μ, μ, μ, μ, μ, μ, δ, ь, ы, ь, ю, я (τὰ ἐποῖα δεν εὐρίσκονται εἰς τὸν Ἑλληνικον ἀλΦάβητον), πόθεν σύγκεινται, λέγομεν ἰδίως εἰς τὸ β μέρος τε συντάγματος, τὸ λεκτικὸν, ἐν ἀρχῆ ἑκάστου τούτων τῶν στοιχείων.

сродство Славяно-Россійскаго языка св Греческимь, за нужное почли мы прежде гово-

ришь о письменахь.

Мы раздьлимь сію часть на три Отделенія. Вb первомь будемь разсматривать Алфавить, сравнивая наждую букву сь соотвытственною ей Греческою 1), и показывая, на какую она изміняется, какъ по діалекшамь шакь и по извъсшнымь формамь, (точное разсмотрьніе коихь вы томь опношеніи, какв и когда бывають, принадлежишь Граммашинамь); будемь шанже нрисовонуплять и примъры сих в измъненій, гдь случишся, изь языка Греческого и сродных вему Лашинскаго и Нъмецкаго. Поелику во II часши, содержащей вb себъреченія, мы приводимъ часто Эолическую Дигамму, или знаць F; то за нужное почли изложить наше обь ней мивніе вь особенной главь, посль Славянскаго Алфавиша. Второе Отделеніе содержить Грамматическое сравнение часшей ръчи Славянской сь Греческою; шретіе же наконець объемлеть словосочиненіе.

¹⁾ О собственных в Славянских в буквах в ж, ц, ч, ш, щ, в, ь, ы, в, ю, я, коих в в в греческой азбук в нътв, каким в образом в оныя составлены, мы говорим в особенно во и части сего сочиненія, словесной, в в началь каждой из сих в букв в.

TOM H MOVA. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Αληφαβητου.

A, A, Pwoomis, A, a, (A3Z, a) = A, A, α , α).

 $a = \alpha$, аще, $\alpha \sigma \kappa \varepsilon$, $\alpha' \kappa \varepsilon$.

. TO BE OF STREET STREET, STRE

 $a \equiv \pi \equiv \alpha$, ямо \equiv амо' $\pi \equiv \alpha (\alpha \pi \epsilon \epsilon)$ азв, язв, к. τ . λ . $\beta \lambda$. М $\epsilon \epsilon$. ϵ . ϵ . ϵ . ϵ .

a = ε, απαλίπ, ἐλάδια. Παλγ, πάτω, πέτω. Παπω, φάλω, Φέλω, Φλέω, (ΦλέΓω, Φλέγω). Αβ (ἀγ-ώ), ἐγ-ώ. ώς, ἄγχι (ἀγχὸς, ἐγχὺς) ἐγγὺς τόκα, ποτλα, τότε. Φρασὶ, Φρεσὶ. μέγαθος, μέγεθος. γα, γε (Δωρικῶς). — Λτ. anguilla, ἔγχελυς (anguis, ἔγχις, ἔχις). gramen, germen.—Γρ. engen (ἀρχαίως angen, anken, Λτ. ango) ἀγχω. wagen, wegen, βάγω, ἀγω warm, wärmen, Wärme, Φέρμη (Θέρμη), Φέρμειν. starr, στεβδός. Dak, Dach, Decke, decken, τέγος, τέγω, Λτ. tego, στέγω.

a = η. πλαμη (πλάτω) = πλάθω, πλήθω, <math>(πληείω). α, δα, δη κυχα, νοῦδη. ως, γα, γη αμαε, ημαε. τη λιξ, ταλιξ, <math>Λτ. talis. ν. τ. λ.

α) Το σημεῖον Φανερίνει το ἴσον. Το Λτ. Λατινικῶς. Γρ. Γερμανικῶς. Ῥωσ. Ῥωσ. σικῶς. Πλ. Πολωνικῶς. Βμ. Βοεμικῶς. Ἰλ. Ἰλλυρικῶς. κ. τ. λ.

¹⁾ Знак $b \equiv$ показываетb подобіе $\Lambda \tau$. по Λ атинb, Γ_{ℓ} . по Нbмецки, Γ_{ℓ} по Россійски, Π_{ℓ} по Польски, B_{μ} . по Богемски, Π_{ℓ} по Π_{ℓ}

ОТДБЛЕНІЕ I. ГЛАВА I.

Алфавито или Азбука.

- Α = ο κλοημπι, κλαμηπι. Λομμπι, λαμαπι. τορδιπι, ταρηπι. Σερβιστί снаха, 'Ρωσ. сноха, (Σλαβον. снъха). Καμορα, καμάρα. Καμερε, κομίδιον, κόμμι. Πραςη, πόρκος. ως, αξφωδείν, δξφωδείν. είκατι, είκοσι. ἄναιρον, ὄνειρον. Ατ. aratrum, ἀροτρον. Γρ. Καμμ, κόμη. Galle, χολή. Ναμε, ὄνομα. acht, οκτώ. Schatten, σκότος. Ast, ὄσδος, ὄζος. κεμ Λιθουανιστί, awis = ουίς, ὅΓις, κ. τ. λ.
- α = ι μακο (δάω, δόω, δίω), διδόω. κλοκμπικ, κλακαπικ, κλάνειν κλίνειν. ως, Λτ. eancelli, κιγκλίδες Γε. Winkel, ἀγκύλος, Λτ. angulus. ἰβάνη, ἴβηνος, babena, όμαλος, Λτ. similis. ἢ μιμηλος (μιμέω, μίμω, Λτ. χωείς m, imo, imito, οθεν, imia, simia, μιμώ), Γε. omen, omen, abmen.
- α = υ μααιο, μυάω, μύω. μύω. μύσκα, μύξα. ώς, σάρω, σύρω, σὰρξ, σὺρξ (Αἰολικῶς). Ατ. calix, κύλιξ. canis, κύων, κυνός.—Γρ. Stab, στύπος (στάΦυς). taufen, άρχαιότ. doufan, δύπειν, δύπτειν. Ἰταλ. tuffare, κ.τ.λ.
- n = b владаю, владью, владьніе, обладаніе. ως, κώω, καίω, κέω, κείω δάω, δαίω, κ. τ. λ.
- \mathbf{F} , \mathbf{F} , \mathbf{F} , \mathbf{F} $\mathbf{F$

- Β = β. 6λειο, βλέω, βλάω, βάλω, βελάω, Λτ. balo.
 6αιο, βάω (φάω, φάσκω), βάζω. Λτ. bardus, βαρδύς, βραδύς. buttis, βύττις, βουτίον Γρ. brasen, brausen, βράζειν. blonen, βλόειν. brummen, βρέμειν.
- Β = π. 6iω (πείω, πέω, πάω) παίω. 6 λμα (πλης, πέλας), πλησίον. 6 λπκα, πλάκα, Γε. Bleche, Fläche. braten, πεάθεν, πεάθειν, πεήθειν. Büchse, πυξίς. Burg, πύργος. κ Λτ. bibo, πίξω, πίω. Canopus, Κάνωβος. puteus, βυθός.
- Β = Φ. 60 κου (60 κο, Φόω) Φό κω, Φόβω, Φοβέω, Φοβόν, Φοβέω, Φοβόν, Φέγω, Φέγω, 6 κου (Φέκγω, Φυίγω).
 6 κουμαι. Φέω, Φέκω, Φέγω, 6 κου (Φέκγω, Φυήμι, Φυμι, Φύω, Φίω, Ατ. fio, fuo. 6 pamb, Φράτως, Ατ. frater, Γε. Bruder. Buche, Φηγός, Ατ. fagus. καὶ, ambo, ἄμΦο. ambi, ἀμΦὶ umbilicus, ὁμΦαλός.
- B = F. 6phikaio, Feήnω, ξήγω, ξήσσω, κ.τ.λ. βλ. Κέφ. Β. Καὶ Γερμ. το b = f, p, v, w. geben, gift. bär, pär. zittwer, zittber. barmberzig, warmberzig (βλ. Adelung), κ.τ.λ.

\mathbf{K} , \mathbf{E} , $\mathbf{P}_{\omega\sigma}$. \mathbf{B} , \mathbf{E} ,

 $\mathbf{B} = \beta$. Βίω, βίω, Λτ. νίο, νίεο. Βολю, βόλω, βέλω, Λτ. νολο, νελε. Γρ. νολε.

Β = π. весь, πᾶς. влажу, βλάζω, πλάζω (βλαδαεος, πλαδαεος), ως, βατεῖν, πατεῖν. ᾿Αμβεακία, ᾿Αμπεακία. βόσκω, βάσκω, πάσκω, Λτ. pasco. Γε. uber, ὑπὲς. Vater, πατης. Rübe, ξάπυς, rapa.

- Β = φ. Βρόιο, Φεέω, Φέεξω, ferveo. Βαρό, φάεος, φέεος (θέεος), φέεμα, Γε. Würme. κ, salben, Δαλέφειν. Λτ. scribo (γείφω, γείπω), γεάφω, γεάβω. nebula, νεφέλη. ως καὶ, στεάβω, στεάφω, στεέβω, στεέφω. βλύω, φλύω, κ.τ.λ.
- $B = \delta$. выну, бугой. ωs , $\beta \epsilon \lambda \phi i \nu$, $\delta \epsilon \lambda \phi i \nu$ bis, $\delta i s$.
- Β = μ. бревно, πεέμνον. цвокати, Σεεβιστὶ, ἀντὶ чмокати, ως βίω, μίω. βυεσίνη, μυεσίνη. ἐξεμνὸς, ἐξεβενός.
- $B = \chi$. Σερβιστὶ. Γλημβ = Γληκβ, Γληκίй. Γληδοπα, Γληκοπα. ώς, βλέφυρα, γέφυρα. βλήχων, γλήχων ($\gamma = \chi$). ἢ, ὄχις, ὄφις. ὀσφὺς, ἰσχὺς ($\chi = \varphi = \beta$).
- $\mathbf{B} \equiv \mathsf{F}$. Вохра, охра. восемь, осмь. вострый, острый. В λ . К $\varepsilon \varphi$. В.
- Γ , Γ , Υ ρωσσ. Γ , Γ . (ΓΛΑΓΟΛЬ, Γ λαγόλ) Γ , γ .
- $\Gamma \equiv \gamma$. Γυπεb, γύ ψ ος. reomempin, γεωμετεία.
- $\Gamma \equiv \kappa$. Гракаю, кракаю. гдв, $\alpha e \chi \alpha i \phi \tau e e e v$ кдв.

τργμικα, Ίλλυς. Τκργμικα. τολησω, κολυβ—ας, κου λυμβας, Λτ. columba. τολεμω, κωλήν. τημα, κόνιδα. ώς, γαβαλα, κεβαλα (κεφαλή), κεβλα, τλαβα. γνύω, κνύω. γνάπτω, κνάπτω. γεάφω, Λτ. scribo. mugio, μυκάω. guberno, κυβεενώ. triginta, τειάκοντα. angulus, αγκύλος. grumus, κευμός. Τε. gnagen, nagen κνάεν κνάειν. geben, κίειν. tügen, zeugen, τύκειν, τέκειν. gellen, bellen, ballen, schallen, κάλειν, κηλείν (calare). Schwieger, Schwäher, Fεκυρός, έκυρα, καὶ (plattdeutsch) teggen, δέκα.

- Γ = χ. Γργμικα, Καρνίολ. πργμικα. Γρομό, χρόμος Γρεμλιο, χρέμω, βρέμω. Γραμό, bortus, χόρτος. ώς, ἀγχω, Λτ. ango. χαρτός, χάριτες, χαριτία, gratus, gratiae. — Γρ. gäbnen, χαίνειν. Gans, της (χάνς), χάν, χην. steigen, στείχειν. enge, άγχι. engen, άγχειν. getten, giessen, Ἰσλανδιστὶ guder, χύειν (χύδειν), χέειν — έχω, Ἰσλανδ. ega, n. τ. λ.
- Γ = δ. Γοςπομε, δοσπότα, δεσπότα. (ώς Ἰλλυς. μηδοκὸ = τηγδοκὸ. κατὰ τὸ δευκής, γλυκύς, δυλκύς, dulcis). κοὴ Κροατικ. drosgye = μροκμίε. desgy = μοκμε. Οῦτω κοὴ γνόφος, δνόφος. ἔρδω, ἔργω. ἀμέρδω, ἀμέργω, κ. τ. λ.
- $\Gamma \equiv \beta$. Γλипаю, γλέπω, βλέπω, Γς. glupen. ώς, γλέφαςον, βλέ φ αςον, βάλανος, γάλανος, $\Lambda \tau$. glans.
- Γ = ζ. Γηθαμα, gwiazda, Πολων. Ξαβθαμα. ώς, γεύω, ζεύω κού ζηλωσία, 'Ιταλιστί gelosia, Γαλλιστί jalousie.
- Г = b. Герой, то Лт. berus, Черов. Гіена, byaena.

Каї Воє μ . $\Gamma = b$. $^{\prime\prime}$ О \Im є ν bnida = гнида. brusska = грушка. ν . τ . λ .

 $\Gamma = F$. Γομ $^{\rm b}$, γέτος, Fέτος. Γορα, Fόρος. ως, γόρτυξ, δη. Κε φ . B,

 Λ , Λ , $\dot{}$ $\dot{}$

- 4 = 9. 4010, θώω, θάω. 4βερь, θύρα. 4μβλιο, 4μβγιο, θήβω (θήπω) θηβέω, θα βέω, θαμβέω. Οθτω καὶ τένδω, τένθω. δάλασσα, θάλασσα. δέλω, θέλω. λτ. perdo, πέρθω: fi 10, πίθω. deus, θεδε, Σιδε, Δεθε, Σδεθε, Ζεθε, Λιθουανικί, diewas. 'Ισλανό, dur, θύρα. Γρ. dreist, θρεσθε, θρασθε. dürfen = thorren, θαβξεῖν.
- $A = \tau$. Ααπь, τάλε, τήλε. Αμπη, Αδπμ, τιτθόν, τυτθόν. ώς, μήδω, μήτις- πεδά, μετά. καδ δύναμιν, κατ δύναμιν. λτ. mentior mendax. μυδός, mutus. σπάδιον, spatium. Γρ. Δι, τύ. dritte, τρίτος. dulden, ταλάω, τολάω, τλάω, tollo.
- $A = \lambda$. ΜεAb, μέλι. ΜεAλιο, μέλλω. ώς, Φιδίτια, Φιλίτια, λτ. philitia. odefacit, olefacit. meditor, μελετώ. καὶ $\lambda = \delta$, λάσιος, δασύς. δάκευμα, lacryma. Οδυσσεύς, Ulysses, Όλυσσεύς, Αλολικ.
- $A = \tau \zeta$, ή $\tau \sigma = n \sigma$, ή $\sigma \kappa$. $A = \pi u A D$ σκύτος ($\tau \zeta \dot{\upsilon} \tau \sigma s$, $\tau \sigma \dot{\upsilon} \tau \sigma s$, $\dot{\omega} s$, $\Sigma u \dot{\upsilon} \dot{\upsilon} \Delta \omega s$, $\kappa \dot{\upsilon} \dot{\upsilon} \dot{\upsilon} \delta s$, $\kappa \dot{\upsilon} \delta s$, κ

- Α. παρεντίθεται. Πολ. gardlo, Βμ. brdlo = τορλο.

 ως, άλω, λτ. alo, άλδω. κάνω, κάνδω, candor.

 τένω, tendo. medulla, μυελός. καύαλος, κάβαλος,
 κάβδαλος. ἴβη, ἴβδη. καὶ μετὰ τὸ κ. καρργ, Σερβιςὶ,

 κργ. καρεδίμ, κρεδίμ. Τὸ δέ κα = σδ. ως

 Δευς, Σδευς, Ζευς. ἔρδω, βέδω, βέσδω, βέζω. κ. τ. λ.

 Α. Ἐνθλίβεται. седмь, семь. въдмь, въмь.

 ядмь, ямь. ως πόδς (ποῦς), ποδός. "Οσιριδ ς,
 ('Οσιρις) 'Οσίριδος, 'Οσίριος. 'Ισις', 'Ισιδος, 'Ίσιος. λτ.

 semila, ἀντὶ semidla, σεμίδαλις, Γρ. zemel.
- €, ε, Υωσ. Ε, ε, (ειπλ ες, jest) = €, Ε, ε,
 ε = ε. есмь, ἐσμὶ, ἐμμὶ. елець, ἔλλοψ. ετο, ἔΓο, ἔο.
 ε = α. μεβερὸ, δαξης, δαής. μερβαιο, θεςσέω, θαςσέω, Αἰολικ. ώς, θέςσος, θάςσος. κςἐτος, κράτος. ἔνθος, ἀνθος. γέμμα, Ἰωνικῶς, τὸ γάμμα. ἔςσην, ἀςσην. λτ. pellex, πάλληξ, παλλακὶς. camera, καμόςα, Γς. Καππετ. λέχος, Lager. Eber, λτ. aper, caper, κάπες ός, κάπρος. ξάγω. Γςάγω, brechen. Φράγω, (Φράζω) sprechen. Καίσας, Caesar. λάγυνος, Legel. καὶ Σερβιςὶ, жело = жало. чедо, чадо, κ. τ. λ.
- ε = ο. Расшерзани, расшортну, καὶ Πολ. welna, Ρωσ. волна. pelny, полнь. Βμ. tenek = шонокь. ώς, Απέλλων, ᾿Απόλλων. πεςσε, πρεσσε, προς σε. αμέργω, αμόργω. λτ. Proserpina, Περσεφόνη. pes,

pedes, modes. genu, you. Ie. beel, beil, odos, oddos. beilen, oddesiv. Ellen - bogen, wany, where Erbse, Id. ers, erres, At. eroum, ceossos.

ε = i. eannb, iττον. ως, εμα, είμα, ιμάτιον. λτ. silex, χάλιξ. αρχαιότ. sibe, quase, Meneroa, αντί sibi, quasi, Minerva. Γρ. mittel, μέτος, μέσος, medius. mit, μετά.

E = αι. Ερες, αίρετις. Ερεπικό, αιρετικός. Γνέμα, δαινα. ως λτ. οίευπ, έλαιον. Clytemnestra, Κλυτακμνής ρα. Φαίνω, fenestra.

επ. πρε, πρελό, Αρεκό προκό, προκό, προκό, προκό, προκό, προκό, π. τ. λ. βλ. δ. α)

α) Το Ε εν αξχη λεξεων και μεταξύ Φωνηέντων προΦερεταί ως je, εθεν και το
ονομα τε τοιχείου jest, αντί
εst. Μεταξύ δε συμφώνων και εν τελει λεξεως προΦερεταί ως ε καθαρού, και
είναι το αυτο και το τε
λευταίον Ε, Ρωσοίκ. Θ, το
σποίον επέχει παντοτε τον
τοποίον του καθαρού ε, οθεν
και Θ γράφουσιν οι Ρωσσοί
εν αρχη λεξεων μάλιτα ξε-

е вв началь реченія и между двуми гласными произносится какв је, откуда происходить и названіе буквы јесть вмьсто еst. Между согласными и вв конць реченія произносится, какв е чистое, и есть тоже самое, что и е последнее, Россійк, э, которое занимаеть всёгда мьсто е чиста

X, ж, $Y_{\omega\sigma}$. ж, ж, (жив $T\epsilon$, $= \Gamma_{\alpha\lambda\lambda}$. F, $\zeta_{\eta\beta\alpha\tilde{\imath}\tau\epsilon}$) = Z, ζ .

 $\mathbf{m} = \zeta$. \mathbf{m} κυβυ, ζ ή \mathbf{f} ω, ζ άω. \mathbf{m} χυ, ζ ατῶ, ζητῶ. \mathbf{n} αὶ \mathbf{e} ι σχηματισμοῖς $\mathbf{m} = \mathbf{s}$. \mathbf{m} κυβν, κυβν. \mathbf{n} .

- * = σ. κακαν σάσδω (Ιάσδω, ἄζω). κκν, σμῶ, σμάω, (καὶ ζμῶ), ὡς, Ζμύρνα Σμύρνα, ζμῶδιξ, ζμάραγδος. καὶ = σσ. μερκιο, δρέσσω, δράσσω (δράζω, ως, Φρίζω, Φρίσσω. νίζω [νίγω] νίσσω). καὶ σ = ζ. σιβήνη, ζιβήνη. Σάμολξις, Ζάμολξις. ζαμβύκη, σαμβύκη, λτ. sambuca. ζατράπης, σατράπης. καὶ ζάλη, ζάλος, σάλα, σάλος. Οἱ δὲ Κροάται ἀντὶ κ, γράφουσι s. καὶ ὁι Καρνίολοι sb.
- ж = γ. жаравль, жеравль, журавль, γέρανος (γέεα Ενος γέρα Βνος). жена, γένα, γάνα, γόνα, γούνα, γυνή. ως γεύω, ζεύω. ολίγον, ολίζον. Φυγή, Φύζα. Καὶ ἐν σχηματισμ. друг, дружба, дружина. Богь, Боже. стрегу, страж.

* = δ. жребій, δεέπος. жру, δεῶ, δεέω. ως, ζόεξ, δόεξ. κοεζία, καεδία. ζάβολος, διάβολος. διῶτεα, ζῶτεα, ζοῦτεα, Ἰτ. giostra.

νικών, προφερομένων διά τοῦ ε τοῦ καθαροῦ. Περί τῆς θέσεως τούτων τῶν 5οι-χείων. βλ. Αοδρ. σελ. 14. βλ. καὶ σημείωσιν εἰς τὸ 5οι-χεῖον Α. ἐν τῷ τέλει τοῦ λλφαβήτου.

го; почему Россіяне и пишуть э вь началь реченій, наипаче чужестранныхь, произносимыхь чистымь е. О положеніи сихь буквысм. Добр. стр. 14. и примьч. на букву я, вы конць Алфавита.

π = β. καπο, βάλος, βέλος (ἐκ τοῦ βέλλω, βάλλω)
καὶ ζέλος. ως, ζέλλει = βέλλει (βάλλει). ζαρεῖ, βαρεῖ. ζάραξ, βάραξ.

жд $\equiv \sigma d$. дрождіе, $\Upsilon \omega \sigma$. дрожди, дрожжи ($\tau \varrho u$ - $\sigma di\alpha s$, $\tau \varrho u \zeta i \alpha s$) $\tau \varrho u \gamma i \alpha s$. жижжу, $\sigma i \zeta \omega$ ($\zeta i \zeta \omega$) ωs καὶ $\zeta i \gamma \gamma o s$, εκ $\tau o u \zeta i \gamma \omega = \sigma i \zeta \omega$.

 $x = \chi$. $x \in \lambda Bb$, $\chi \in \lambda Us$, (ώς εἴπες ἢν $\gamma \in \lambda Us$) ($\gamma = \zeta$.) $\kappa \alpha \lambda E$ κE κ

S, S (STEAW, Cairà) = 3, s, ev tor SB to 3, A, SB to 4, SEAIE, SAO, SMIA, SAAKZ, STEHNUA RAI avità tò STEAW. (a)

3, 3 3 (3 εΜΛΑ, ζεμλιά) = 3, Z, ζ. 3 = ζ. 30 Β ζαύω, ζάω (άω). 30 μίακδ, ζωδιακός. καὶ έν σχηματισμοῖς = x, мажу, мазати. x. τ . λ .

Сія буква у Россіянь не употребительна, а осталась только въ книтахъ церковныхъ, и почти только въ вышеозначенныхъ реченіяхъ. Означаеть же число б, такъкакъ и Греческое з.

α) Το στοιχεῖον τοῦτο παρὰ Ρώσσοις εἶναι ἄχρηστον,
έμεινε δὲ μόνον ἐν τοῖς Εκκλησιαστικοῖς βιβλίοις, κωὶ μόνον σχεδὸν εἰς τὰς ἄνω σημειωθείσας λέξεις. σημαίνει
δὲ κωὶ τὸν 6 ἀριθμὸν ὡς τὸ
Ελληνικόν ζ.

3 = σ. 3ΑΦ, ἀξχαιότ. εΑΦ. 3ΑΡΑΒΌ, ἀξχαιότ. εΑΡΑΒΌ (Δοβεόβισκ.) 3ελεμμ, σέλος, θέλος, θάλος (σ = θ). ώς, ζέλλω, σέλλω, σάλλω, (σαλάω). κοι βέλω, δέλω, θέλω, θέλω, σέλω, ζέλω. παράβαλε Γρ. runzelig, ξυσσαλέος, ξυσσός, κίζ, (Ιαίγς, Ιαιγός, σ = αιγός) Siege, Ζίεge, κοι Ατ. τι = ζ. κωμάζω, εσπαιιο. μύζω, πμιτο.

3 = d. spro, de $\tilde{\omega}$, de $\tilde{\omega}$ (de $\tilde{\omega}$ (de $\tilde{\omega}$ no. de $\tilde{\omega}$). Br. $\tilde{\kappa} = d$

 $3 = \gamma$. знаю, уνώω, зелва, Воєμ. золовка, Рωσσ. γαλ-Fωs, γαλως, ризы, ξήγεα. βλ. $ж = \gamma$.

 $3 = \chi$. 3μμα, χ εῖμα. 3εμλη (3εμη) χ αμα (χ εμα) χ αμη, χ αμας. 3ἱη 3ιη 3ιη 3ιη 3ιη 4ιας. χ είας, χ είας, χ αίας, χ α

 $3ж = 3A = \sigma \delta$. дребезжу, Эревасова, (Эрилліва). год $3A = \sigma \delta$. Мада, $\mu \sigma \delta \delta \delta$, Гот $\delta \delta$. тіх $\delta \delta \delta$.

 $3 = \sigma = 1$, зв \overline{b} рь, 1 φ \mathring{n} ϱ , $\sigma - \varphi$ \mathring{n} ϱ . κ . τ . λ . $\beta \lambda$. $K \varepsilon \varphi$. B.

 $3 = \zeta$. μ3b, έξ. (ἰξ. ως ἐν, ἰν.) ως κοςαζὸς, κοςαξός. ζοῦχις, ξοῦχις. ζιφήνη, ξιφήνη. κοάζω, $\Lambda \tau$. coaκο.

H, H, $\chi \alpha \lambda \lambda \mu$, μ , H, μ , H, $\chi \alpha \lambda \nu$, $\chi \alpha \lambda \nu$,

α) Το и. είναι το αυτο И есть тоже, что и

И = 1, иготь, губп, губог. идея, гова. об хт. vestis, водия. gennitor, угичтия. Levir (хабия) байя.

 $\mathbf{H} \equiv \mathbf{a}$, избесть, Рωσσ. $\equiv \mathbf{a}$ збесть, йовеотоя, йовеотоя, ієдёмя — ω я хой $\mathbf{i} \equiv \alpha$, $\Lambda \tau$. frango, confringo, tango, contingo, хой $\mathbf{n} \equiv \alpha$ Ішчий.

и = о. Занхей, Zanxaics. Аленсей, 'Алексей,

Μ = υ. Имнь, κωὶ Γνωнь, υμνος, bymnus. Ατ. garrio, γαρύω, gibbus, υββὸς, κωὶ Φύω, Φίω, Ατ. fio,
Φίτυ, Φυτόν. ἰψηλὸς, Αἰολικῶς, ἀντὶ υψηλός. υδως,
υδος, ἴδος, ἱδρώς, υλὶς, ὶλύς, κ. τ. λ.

 $\mathbf{M} \equiv \varepsilon i$. икона, $\varepsilon i \kappa \omega v$. наоль, $\varepsilon i \omega \lambda o v$, $\Lambda \tau$. idolum.

δέν διαφέρει κατά την χρησιν που του του που προφοράν από το 1, είμη καθότι τίθεται α) έν τη αρχή των Σλαβονικών λέξεων, το δε 1 έν τη των ξενικών (βλ. σημ. είς 1). β) τίθεται έν τω τέλει των διφθέγγων (ως το Ελληνικόν ι έν ταϊς αι, οι, ει.) οιον αι, οι, κ. τ. λ. (βλ. σημ. είς τας διφθέγγους). γ) έν ταϊς θεματικαϊς λέξεσι κού σχηματισμοϊς, όπου δέν απαιτείται ω, -- δυπιμ (παίξιν) κού δωπιμ (είναι) κ. τ. λ.

требленіи и произношеній не различествуemb omb i, passb mbmb, что ставится 1) въ началь Славянских реченій, а і вы началь чужестранныхв; (см. примъч. на і.) 2) чио поставляется въ концъ двоегласныхв; (такв какв и Греч. вв ал, оі, єі) на пр. ай, ой, и пр. (см. примбч. на двоегл) и 3) что поставляется вь коренных реченіях и формахь, гдь не пребуется ы биши (жалы) и быши (sivai). u np.

ώς, είλυς, ίλυς. είσος, Ίσος. τειμή, τιμή. Ίλλω, είλω. είχως, ίχως. είθυνω, θύνω.

 $\mathbf{H} \equiv \mathbf{o}i$. ΜΗ, μοί. Η Η ΟΚΒ, οἰνὸς, οἶος, $\Lambda \tau$. ο εκι (μόνος, μοναχὸς, $\beta \lambda$. καὶ λεκτικὸν, λ . Η Η ΟΚΒ). ως τίτις, οἶ-κος. τίκιμη, οἶνος.

 $\mathbf{M} \equiv j$, $\mathbf{M}\mathbf{r}\mathbf{o}$, $\Lambda \mathbf{\tau}$, $j \mathbf{u} \mathbf{g} \mathbf{u} \mathbf{m}$, $\Gamma \mathbf{o} \mathbf{\tau} \mathbf{\partial} \mathbf{u} \mathbf{n}$. $j \mathbf{u} \mathbf{k}$, $g a j \mathbf{u} \mathbf{k}$ ($\zeta \mathbf{v} \mathbf{v} \acute{\mathbf{o}} \mathbf{s}$). $\mathbf{x} \mathbf{c} \dot{\mathbf{u}} \dot{\mathbf{v}} \mathbf{s} \mathbf{s}$, $\zeta \mathbf{v} \mathbf{v} \dot{\mathbf{c}} \mathbf{s}$, $\zeta \mathbf{u} \mathbf{v} \dot{\mathbf{c}} \mathbf{s}$.

 \mathbf{W} , ἀποκόπτεται ἐν τῷ ΕΙΜЬ (ΕΙΜΗ) ἐσμὶ, καὶ ἐν τοῖς Ῥωσσικοῖς ἀπαρεμ \mathbf{C} άτοις — \mathbf{m} \mathbf{b} ἀντὶ — \mathbf{m} \mathbf{m} , \mathbf{b} ἐν τοῖς (ἐσσὶ, ἐσὶ) ἔς, εἶς. (τίθησι) τίθης, καὶ $\mathbf{\Lambda}$ τ. est, \mathbf{k} στὶ, amat, ἄματὶ, sunt, ἐντί.

I, I, i ('I) \equiv I, I, α).

I \equiv 1, Bi(0), β (ω , μ (ω).

αρχη των ξένων ενομάτων κως μάλιστα επομένου Φωνήεντος, Ιερεμ, ΙΟΙΗΦΑ, ΙΚΟΙΑ, ΙΓΜΟΙΑ. 2) έν τοῖς Σλαβονικοῖς επομένου Φωνήεντος, Βίτο, δίτο, πλην τινων έξηρημένων (βλ. Δο-βρέβισκ. σελ. 24). 3) συναπτέμενον μετά τοῦ a, o, λαμβάνει συμφώνου μος-

І поставляется вы началь реченій чужестранныхы, наипаче когда за нимы сльдуеть гласная: Іерей, Іосифы Іаковы, Ірмосы;
2) вы реченіяхы Славянскихы, когда сльдуеть за нимы гласная: вію, бію, кромы нькоторыхы изключеній; (см. Добр. стр. 24) и 3) вы сло-

I = ы, εν τοῖς εἰς — ый, νω ὶй ἐπιθέτοις, (βλέπο γεαμματικούς), к. т. λ.

 $I = ε_i$, πο - чίω, κείω, κείμαι (βλ. $K = ε_i$).

1 = и, Мір, αεχαιότεςον Мирь. (βλ. Δοβεοβ. σελ. 24.)

Κ, κ, (κακω, κάκω) = κ, κ.

 $K \equiv \kappa$. кадb, кабоs. каминb, каричоs.

Κ = γ. Κορωπο, γωρυτός. κραπαβα, εκ τοῦ γράπω, κατὰ τὸ γράπις, γραπτύς. ὡς κοὴ κάρω, χάρω, χράω, γράβω, — πω. κναφεύς, γναφεύς. Ατ. misceo, μίσγω, arceo, ἀρκέω. curvus, γυρ τός — Γρ. γονυ, γνῦ, Κπίε. γένυς, Κίππ. ἀγρὸς, Ακκετ. Δίγειν, ticken. ἀμέλγειν, melken. σλίγειν, stekken, stechen. μίγειν, μιγνύειν, mengen. εγώ, ek, ik, (ich) Εξργον, werk. γνωτὸς, Κποτε (Genote, Genosse). Ἰσλ. kona, γόνα, γούνα, γυνή.

Κ = χ. Κρεσπό, Κρεщу, ἀςχ. Κώδηκ. κρεσπό, κρεщу (Δεβζόβισκ. σελ. 35 κω) 246). Κορα, χόςα, χέςιον. Κραщу, χρώσσω, χρώζω. Κρασπα (χαράσσω) χάραξιε. ως Ἰωνικ. δέκομαι, παντακή, ξέγκω

женіи св а, о, е, пріемлеть видь согласной, такь какь и лат. І, и производить сложных гласныя я, в, ю—ја, је, је.

φὴν ὡς τὸ Λτ. j, καὶ γεννᾶ τὰ σύνθετα Φωνήεντα Я, $\overleftarrow{\mathbf{b}}$, $\overleftarrow{\mathbf{D}} = \Im a$, $\overleftarrow{\mathbf{J}} e$, $\overleftarrow{\mathbf{J}} u$.

(έξυχω, κ. τ. λ.) Λτ. lancea, λόγχη (λόγκη). Γς. lekken, λείχειν. Κίτε, χλοιή. Κίτιε, κιθών, χιτών. βλήχειν, blüken. βραχύς, brake. σμύχειν, Όλλανδ, smoken.

Κ = π. Κορμα, πόρμα, πύρμα (πρύμα, πρύμνα, ἐκ τοῦ πρυμός, πρὺς, πέρυς, πέρος. (βλ. Ρείμ. λ. πράν.) Κολμκο, (κηλίκον) πηλίκον. ως Αἰολ. καὶ Ίωνικ. κόσος (κότος, quotus) πόσος. κοῖος, ποῖος. κἰς (τἰς) quis. κοῦ, ποῦ. κ. τ. λ. Οῦτω καὶ κύαμος, πύαμος. ὅκος, ὅπος (τψ), ὅκω, ὅπω, ὅπτω. σκάρω, σκαίρω, σπαίρω. σκάλοψ, σπάλοψ. Ατ. linquo, λίμπω (λίνκω, λιγκτω). ἔπω, ἐκω, seque, — quer. coque (κόκω, πόπω) πέπω. Θετιτ (ἤκαρ) ἦπαρ. quatuor (κέττορα) πέττορα, πέσσυρα. Ουτω κοὰ π = κ, πύλη = κύλη, κοίλη (κοῖλος). sepes, σηκός. lupus, λύκος, (λύπος) κ. τ. λ. πρόσθες καὶ ἵππος, ἵκκος (ἕκκος, equus) κ. τ. λ. Ως κοὶ οἱ Οῦσκοι ρ = q, pitpit, = quitquit (Festus).

Κ = Γ (ἰσχυςῶς πνευματούμενον), Κοτοπь, κόγος, ὀγος, ὀγγος, ὀγγος, υπαμίς, (ἐθεν κωὶ κόγγος, γόγγος, κόγχος). Κεαπὸ, ἀντὶ εαπὸ, Πολων. βλ. Κεφ. Β.

KG = KF, Λτ. qu. Kbakaw, Kbokaw, nFoάζω. Γρ. quaken, δθεν συνήθ. κούβακας. = κόΓαξ (βατραχος), ώς Wespe, gwespe. quellen, kwellen, Γαλ. couler. Λτ. quotus, nFoσos, κόσος. "I, κὶ, qui. ὧ, κῶ, quo. αὶ, καὶ, quai, quae. Οῦτω καὶ κυδώνιον, kydonium, κυπ δων, Γρ. Quitte.

K = u (ἐν σχηματισμοῖς πρό τοῦ u, κοὶ b,) река, ρεμb. ως κοὴ κοινῶς, παρά τοῖς Ελλησι k = τσ, ή

τζ. κίχλα, τζίχλα. τζικείκι (κεκείκιον), εκ τοῦ. κείκος, κίεκος, κατὰ τὸ Λτ. ρίτεις. καὶ Βοεμ. $\mathbf{K} = \mathbf{u}_3$ κεδικό, \mathbf{u} μεδικό. κεδικόν, μεδικόν.

 $K = \kappa \sigma$, (ξ). Κλοκb, κρόκ - s, κρόξ. ως, αὖλακ - s, αὖλαξ. ὄνυκ - ὄνυχ - s, ὄνυξ, κ. τ. λ. (οἷον ἀπό τῆς εἰς χος, κος καταλήξεως συγκοπέντα). οὖτω χοὶ περοκ, ψῶκ - os, ψῶχος, οἷον ψώξ, κ. τ. λ.

 $\Lambda \equiv \lambda$. Левь, $\lambda \dot{\epsilon} \omega \nu$. льну, $\lambda \dot{\nu} \omega$, $\alpha \lambda \dot{\nu} \omega$, $\Lambda \tau$. lino, $\lambda \omega \dot{\epsilon} \dot{\epsilon} \dot{\epsilon}$.

Α = ν. Αρεβιμά, Αρεβιε. Αρπκιμά, Αντικώς). λύχνος, λύχλος, (Λαπεδαιμόνιοι). ἔβενος, ἔβελος, ἀνδράχλη, ἀνδράχνη, πνεύμων, πλεύμων. Ατ. ταππιις, ταίμιις. Nympha, Lympha. Οὐτω κοὰ ορεπί, ὅρνις. κοὰ οςεπί, Γρ. Εsel, (asinus). τήγανον, Γρ. Τiegel. λάγυνος, Legel.

Λ = ε, απαμε, (δάλιε) δάειε. ως, θεαυρός, θεαυλός, καςχαρέος, καςχαλέος. κάςπασος, κάλπασος. άμεςνειν, αμέλγειν. λείειον, Λτ. lilium. παθεον, paullum. Φεαγγέλλιον, εκ τοῦ flagellum. σειρά, Γε. Seil.

 $\Lambda = \delta$. π̄cb, λαῖσος, λάσος, δάσος. ceπο, σέλος (σέλμα) ἐκ τοῦ Δέδος, ἐδω (ἔζω) Ατ. seda = sella. ώς, λάσιος, δασύς. 'Ολυσσεύς, Ulysses, 'Οδυσσεύς. ἄδακρυς, alacris,

Λ. ἐπενθετικὸν (μετὰ τὰ διὰ χειλέων σύμφωνα, Β, 6, π, μ, πρὸ τῶν κο, π, κ. τ. λ.) πιοδικο, πιοδικικη, земля (земя) κ. τ. λ. ώς, βλέφυρα, κωὶ γλέφυρα τοῦ γλέφυρα, κωὶ βλέφυρα, ἐκθλίψει τοῦ λ. βλ. Ῥείμ. λ. ἐφρύς). λαμπήνη. Ξ ἀπήνη. αὐλὸς (αὕω). δαυλὸς, δαβελὸς, Συνήθ. δαβλὸς (δάξω, δάω, ἄξω, ἄω). βύω, βύλω, βύλλω, βυλλός, π. τ. λ. Τὸ ἐπενθετικὸν λ. ἀναλογεῖ κωὶ πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ν ἐν τοῖς κάμνω (κάμω), τέμνω (τέμω), κωὶ βαύω, βαῦνος (βάβνος), κάπω (κάπος, κάπανος) καπνός.

 $\mathbf{M} \equiv \mu$, Мышь, $\mu \tilde{\mathbf{u}} s$. муха, $\mu \tilde{\mathbf{u}} \alpha$, $\mu \tilde{\mathbf{u}} \alpha$.

Μ. προτίθεται (ώς πνεύμα). μπρα, εἴρα (εἰρήνη). ώς, μεἰραξ, εἴραξ. ὄνθος, μόνθος. άλῶ, μάλω, Γρ. mablen. άλευρον, μάλευρον.

M = v (ἐν τῆ καταλήξει τῶν δοτικῶν) κ. τ. λ. Νικόλαος, Πολων. Μακολαϊ. κ. τ. λ. ως καὶ Λιθουαν. szimta, ἀντὶ centum. καὶ Λτ. m = v, nubium, νεφέων. ουμπ, ωξον. βλ. Τμήμ. Β. Κεφ. δ. §. \clubsuit

Н, Чωσσ. Н, н (НАШЪ, νᾶσσ) = Ν, ν.

H = ν, Harb, νάκος. Hapab, νάςδος.

Η $\equiv \lambda$, π̄υна, (Φαῖνος, Φανὸς) Φαλός. **сунце Ἰλλυς**. αντὶ **солнце**, sol, solis, σέλας, Ηέλιος, ῆλιος. ως, ῆν- Θε, Φίντατος, βέντιον (Δωρικῶς), αντὶ βέλτιον, Φίλτατος, ῆλθε. καὶ Λτ. grunnio, γρυλλίζω (γρῶνος, δ γρύλλος).

Η \equiv s, ΝΕΝΗΕ, $^{\prime\prime}$ [βις, ώς, μην, κω] μείς. ηκομες, ημες \equiv μ εν. ἐν, εἰν, ἰν, (ἐς), Λ τ. in. bemina (ημίνα) ἐκ τοῦ ημισυς (Βοσσ.) legimus, λέγομεν. κ. τ. λ .

Η ἐπεντίθεται, οπίδ него (ero). κδ нему (emy). Βοημην (βίδ, μμη ἐν — λαμβάνω $\equiv προσέχω)$. ώς, α — ν — άξιος, α — ν — ίδεος. πρόσθες κομ νώ νυμ(ν)ος, απάλαμ(ν)ος. ώς κάμω, κάμνω. τάμω, τάμ νω. Ατ. fido, findo, figo, fingo, — κωμ Ηγπρίδ (ymph) (προτιθεμένου τοῦ ν.) ώς, νήδυμος, ήδυμος: Η ἀποβάλλεται. Παπι, πά(ν)τε (πέντε). Μαπία, Λτ. mentha, μίνθα. ως, Κλήμης, Clemens. ἐτετύφατο, ἐπειερώατο (— ντο). Λτ. Plato, draco, Πλάτων, δράκων. vinco, vici. κ. τ. λ.

О = 0, око, онов. овощь, онов, оновом.

- Ο = α, (κατα διαλέκτ.) επαμα, Ρωσσ. εοπομά. Πολι sloma. τράμο, τορομό, grod. κ. τ. λ. Ούτω κεγ ροε τος δ, ξαχός, ξάχος. Κροβαπιό, κράβατος. οριό, άξω, απο. οεό, άξων, απίς. ως (Αἰολικ. κεγ Δωρικ.) πόρε δαλις, πάρδαλις. στρότος, στρατός. ξάθω, ξόθω. αμίχλη, όμιχλη. όνω, ανω. άζω, έζω. μολόχη, μαελάχη. όνια, ανία. βροχέως, βραχέως. Θροσέως, θραστότος όσταφίς, ασταφίς. δοτακός, αστακός. τέττορα, τέτταρα. Ατ. domo, δάμω, δαμάω. mollis, μαλός Γρ. Βοδεή, πάτος (βάδος). οδής, αδημά, άνευ, άνες, (ώς κεγ Μαδή, Μοδή, Wabh, Wobh. τυα, τυδ. δας δοι Τταλία, Λίθουανιστ. Ιτοίία. Τάκωβος, Ιοκυβάς.
- $\mathbf{O} \equiv \omega$, omb Ρωσσ. το Σλαβ. WTA, βλ. W (ως ζόη, ζωή κ. τ. λ.)
- O = ε, (ἐν σχηματισμ.) веду, водини, водЪ. везу, возини. шеду, кодЪ. ως λέγω, λέλογα, λόγος. δέμω, δέδομα, δόμος καὶ κατὰ διαλέκτ. Озеро Рώσσ.

- \equiv езеро. одинь, единь. Οῦτω κεὰ тюпль, тепль, попель, пепель. κεὰ τὰ εἰς οκ, Πολων. εἰς εκ. πѣсокь, piesek, κ. τ. λ. Όθεν годь, γέτος (ἔτος), лежу, ложу, λέγω, γομαι. λέχος, ложе. οῦτω κεὰ ἔχω, ὄχω, ὄχως. ἔνθωι, ὄνθω, ὄνθος. Λτ. oleum, ἔλαιον. socer, Ξεκυζός. Γς. Toll, Zoll, τέλος. stöhnen, στένειν.
- $O \equiv b$, пѣснь, пѣши, пою. ωs $o \equiv \varepsilon$.
- Ο = ι, (ἐν σχηματισμ.) напой, пію. Гной, гнію. кокошь, κίκκος, συνήθως, κόκκοτας. рожь, ξίζα, βείζα, Γε. Rogen. ώς, θεόδαξ, θείδαξ. legimus, λέγομεν. Γε. Sohn, ΐνις, сынь, Wille, βόλλα (βουλή), κ. τ. λ.
- O = κολυκίμ, κηλίκος. ώς, cor, κης. Γρ. solche, Εηλίκος.
- Ο = υ, Αροδλίο, θεύβω. πολίο, Φῦλον. Αροκλίε, τευγίας (γ=ζ, τευζίας, τευσδίας). ροίο, ρωίο, εύω, εύσσω
 (ὀεύσσω). ως, δολφος, δελφύς, εμοῖος, ὑμοῖος, νὺξ,
 Λτ. ποχ' ἀγκυρα, anchora. μύλη, mola. θύρα, θύραζε,
 θύραςδε, θύραις (θόρας), foras, foris. folium, spolium,
 φύλλον, σπύλον (σκύλον). σύκχος, soccus, Γρ. Socke.
 φυτεύειν, φυταν, potten, Όλλ. poten. πύργος, Ἰσλανδ.
 borg. gusto (γύσσω, γεύω), Γρ. koste. ἐρυθρὶς (ἐυθὸς)
 roth.
- О \equiv ы, $\stackrel{?}{\epsilon}\nu$ охиратюр. мыю, $\stackrel{?}{\epsilon}$ Раб. мою, мынь крыю, кровь, $\stackrel{?}{\eta}$ ы \equiv υ (ке $\stackrel{!}{\upsilon}$ ое, $\stackrel{!}{\epsilon}$ сист). $\stackrel{!}{\omega}$ о $\stackrel{!}{\epsilon}$ $\stackrel{!}{\upsilon}$ о $\stackrel{!}{\upsilon}$, $\stackrel{!}{\iota}$ $\stackrel{!}{\upsilon}$ о $\stackrel{!}{\upsilon}$, $\stackrel{!}{\iota}$ $\stackrel{!}{\upsilon}$ о $\stackrel{!}{\upsilon}$, $\stackrel{!}{\iota}$ $\stackrel{!}{\upsilon}$ о $\stackrel{!}{\upsilon}$ о $\stackrel{!}{\upsilon}$ о $\stackrel{!}{\upsilon}$ о $\stackrel{$

оу βλ. .

Π, Π, Ρωσσ. π. (ΠΟΚΟΝ, ποκόι) = Π, π.

П = п. Пою, пію, πόω, πίω. подагра, ποδάγεα.

Π = в). плюю, πλύω, βλύω. ропіцу, ξοβδώ, ξοιβδώ. το αξχαΐον бінела, αντί пнела, Βοεμ.

- Π = 6). wlela, Καρν. buzhela (Δοβροβ. σελ. 32).

 ως, βατω, πατω. βικρον, πικρόν, βύσιος, πύθιος.

 κύβω, κύπω. ξέβω, ξέπω. πάλλω, βάλλω, Φάλλω.

 λω. πλύω, βλύω, Φλύω. κ. τ. λ. Λτ. palpebrae,

 βλέφαρα. Παν, Πανός, Faunus (ως, φαλός, φαῦλος).

 pasco, βάσκω, φάσκω, βόσκω (πάω). Γρ. bitter,

 πικρός. Βεὶ (πέλεξ) πέλεκυς, βέλεκυς.
- Π φ. πολ (φόλον) φυλον. ποριο, φόςω, φάςω, φαςόω. πρηγ, φςάγω, (φςάσσω). ώς Ἰωνικ. ἐπεξης, ἐξαπίνης, ἀμπέχω, ἀπηλιώτης, (ἐφεξης, ἐξαίφνης, κ. τ. λ.), Λτ. purpura, ποςφύςα. paenula, φαινόλης. parus, φάςος. paveo, φάβω. palus, φαλὸς, Γς. Pfabl, Pabl. pusten, φυσάν. praten, Σβεκιστ. prata, φςάδειν inter—pretor). ώς κώ φ = π, ἐν τοῖς fido, πίθω. figo, πήγω. fundus, πύνδος (πύνδαξ). fornix, πόςνη. Γς. Fuss, ποῦς. Für (— Feuer), πῦς flechten, πλέκειν. Ἰσλανδ. fadir, πατής. fladur, πλατύς (πλατύς). Γοτθ. fera, πέςας, ἀςχ. Τευτ. bof, boves, κήπος. Οἱ δὲ Μακεδόνες, κω, Βίλιππος, Βςύγες, Βεςονίκη, βαλακςὸς, ἀντὶ φαλακςὸς, Φεςονίκη, κ. τ. λ.
- Π = τ. κρτποκτ (κρεπός), κρετός, κρατύς. ώς, πέμπε, πέντε. πέσσυρες, τέσσαρες. σποργή, στοργή. στάδιον, σπάδιον, Δτ. spatium. πτέρνυμι (πτερνύω,

περνύω, τερνύω) sternuo — nuto. Ούτω κωὶ κύπος, κύ-Φος Εκύτος, κύθος. κύπαρος Εκύταρος, κ. τ. λ.

 ἐκθλίβεται. седмь (седем, ἀντὶ, seplem = septem, μέβδεμ, μεπτὰ), ώς, ἀλαιὸς, παλαιὸς. latus, πλατὺς. птица, Καρνιόλοι, titza. Οὕτω κοὰ πτέρνιξ, τέρναξ, στέρνιξ.

P_{\bullet} P_{\bullet} ρ_{\bullet} (phal, fres) $\equiv P_{\bullet}$ e_{\bullet}

Ρ = ε. ρτιιιν, ξήσσω. ροπό, ξώθων.

P = λ. paκa, λάκα, λάκος, (λάρναξ). ως άλδω, άρε δω. λάκος, ξάκος. κρίβανος, κλίβανος. άβρεμής, άβλεπής. hirundo, χελιδών (χιλυνδών).

 $P = \sigma$. Πηπωρω (πόφις), πόμφις, πέμφις — φιγξ. πιχωρω, φούσις, φύσις, φύσις — σιξ — σιγξ. ώς, κλέος, σιός, ἀςετᾶς, ἀκκὸς, πὸς = ποῦς, ἀσκὸς, ἀςετᾶς, θεὸς, κλέος (Λακωνικώς). ὅθεν τὰ Λτ. puer, (πόῖς, πάῖς, πάῖς), labor, vapor, arbor, ἀςχαιότ. arbos, labos, clamos (clamor). καὶ τύξξις, τατίς, τύςσις. κάξξων (κςέσσων). Εντεῦθεν καὶ τὸ τοῦ Λτ. μέλλοντος $r = \sigma$, legero, = λεγέσω, λέγ — σω (λέξω) κ. τ. λ. Πςόσθες καὶ τὰ, αἰς, αἰτὶς, (ἀντὶ, αἰςὶς). mas, maris. κ. τ. λ.

P. μετατίθεται. mpamoph, mapmoph. pamo, άρμος. πάρριο, жерло, жрело. ώς, κραδία, καρδία. δράκω, δέρκω. δάρθω, δράθω. πράθω, πέρθω. άμιθρεῖν, αριθμεῖν. καὶ Λτ. gratiae, χάριτες. έρπω, repo. rapo, rapio, άρπω. Γρ. prale, Φράω, ξάω, ξέω, (λέγω), Γαλ. parler. κ. τ. λ.

$G, C, \epsilon, C, (\epsilon \Lambda O K O, \sigma \lambda \delta \beta o) = G_{\Lambda} C, \Sigma, \sigma, s.$

 $C \equiv \sigma$. скинетрв, окуптеоч. скименв, окимиос.

 $\mathbf{C} = \kappa$, $= \Lambda \tau$. c. $\mathbf{Bec} = vic - us$, οἶκος. $\mathbf{OC} = ac - sis$, axis, άξων. \mathbf{cb} , $\mathbf{co} = \lambda \alpha \tau$. $\mathbf{cu} - m$, έκ τοῦ, κὺν, ξὺν, σὺν. $\mathbf{Aec} - \mathbf{smb} = dec - em$, δέκα. $\mathbf{c} - \mathbf{mio}$, $\mathbf{c} - en$ tum (κοντα). $\mathbf{OC} - \mathbf{m} = oc - to$, οκτώ. \mathbf{mpach} , porcus, πόρκος. ΄Εθεν \mathbf{cepAue} (κερδσία $= \kappa$ ερσδία, κ ερζία), κ ορζία (καρδία). \mathbf{chimy} , \mathbf{chyio} , $\mathbf{nhύω}$, $\mathbf{nhύω}$, $\mathbf{nhύω}$, $\mathbf{nhύω}$, $\mathbf{nhέωs}$), $\mathbf{nhίω}$), $\mathbf{nhέοs}$, ($\mathbf{nhάω}$, $\mathbf{nhέω}$, $\mathbf{nhεύω}$, \mathbf{odev}), $\mathbf{nhάω}$, (\mathbf{os} , $\mathbf{nhάω}$, $\mathbf{nhάν}$, $\mathbf{nhάν}$, $\mathbf{nhάν}$, $\mathbf{nhάν}$, $\mathbf{nhάν}$, $\mathbf{nhάν}$, $\mathbf{nhείω}$,

 $\mathbf{C} = \boldsymbol{\tau}$, cupb, τυρός. ciù, ceù, σίος, τίος, τέος, (τὸς). ως, σὰ μὰν $= \boldsymbol{\tau}$ ι μὴν. καὶ, σὶ βόλες $= \boldsymbol{\tau}$ ὶ βέλες. Κύπριοι (Ἡσύχ.) Λτ. nausea, ναυτία. resina, ξητίνη.

C = 9. λακων. = σ. camay, camay, σαζω, σαζω, σαζω." σα-σα, καθίσαι (Ησύχ.). ώς, σέω, θέω. σιὸς, θείςς. πας-σένος, παςθένος. σαςμὸς, θεςμὸς. βλ. m = σ. καὶ Γς.

sehen, σεαν, θεαν, - ασθα.

 $\mathbf{C} = \chi$, ἐν σχηματισμ. Αρπαλωй, Αρπακλ. Αγκὸ, Αγκὸ, Αγκα. καὶ cupb, χῆςοςὶ ως, τρισσὸς, τριχῆ, τετραχῆ, χάλιξ, silen, κ. τ. λ.

 $C = \pi \sigma$, (Ψ) . chab, $\sigma oidos = \psi oidos$, $\psi odos$, $(\sigma \pi odos$, $\sigma \pi odos oidos)$. ωs , $\sigma oidons$, $\psi udns$. $\sigma u udnos$, $\psi u udns$. $\omega u udns$, $\psi u udns$. $\omega u udns$, $\psi u udns$. $\omega u udns$

 $C \equiv \kappa \sigma$, (ξ). десный, десница, δεξίος, δεξία. ως τεθνήση, τεθνήξη. μυθίξω, δικάξω, αντί — σω (Δωρικώς). αρχ. Λτ. sestus \equiv sextus. visit, vixit. (Γρουτέρι ἐπιγρφ.).

 $CB \equiv \sigma \varphi$. $CBOЙ, <math>\sigma \varphi \dot{o}s$, $\sigma \varphi \dot{e}os$, $CB \equiv \sigma \pi$. $CBOБОДА, <math>\sigma \pi o Fod\eta$, $\sigma \pi o Ud\eta$, $B \equiv \varphi$, $\chi \varphi d \pi$.

Cκ = σκ = κσ (ξ). cκοβλιο (ξύω), cκyβγ (τίλλω), σκούΓω, σκούω (σκύω, κσύω, ξύω), σκοῦβαμ, κνῆσαμ (Ἡσύχ.). ώς σκίΦος, ξίΦος. σκίξιξος, σχερὸς = ξερὸς, ξηρός. σκένος, ξένος. viscus, Flσκος, ξὸς.

CT $\equiv \sigma \kappa \equiv \kappa \sigma$ (ξ). шесть, sex, $\exists \epsilon \xi$. острый, ост (δστύε), οκούε, δξύε, οξυηχόε. ст $\delta \kappa$ σκέν - οε, σκήνοε, σκηνή (βλ. λ. с $\delta \kappa$). ώε, στύβαλον, σκύβαλον.

C = 1, съжду, $1 \epsilon \sigma d\omega$, sedeo. соль, sal, $1 \alpha \lambda s$. $\beta \lambda$. $\kappa \epsilon \varphi$. B.

CB = 1φ. cBbmb, 1φαῖε, φαιστόε. ως, φάζω, 1φάζω, σφάζω.

CB = 1F, cbekoph, 4Fenugos (4βenugos, σβenugos), socer, Γρ. άρχ. Suebur, Schwächer. ώς, όργη, 4Fogγη (σφοργή) σποργή, στοργή. όργω, 4Fαργω, σπαργώ.

C. ἐκθλίβεται εσμε, (εc — cu), εσμ. ὡς, (τύπτε-σαι) τύπτιωι ἐμὲν. ὅπιθεν. Τερπιο, στεξέω. ὡς, καὶ τέγος, στέγος., Φῆκες, σΦῆκες. μῶα, μῶσα. τέμμα, στέμμα. τέλλω, στέλλω. τένω, στένώ. τάγω, στάγω (παιο, τάω, τάΓω). πᾶα, πᾶσα. pullex, πύλαξ, πύλα (μεταθ. πλύλα, δλοχα), ἀντὶ σπύλλα, σπύλλαξ — πσύλλα, ψύλλα — λαξ.

C, μετατίθεται. πια ο τείνω (τείσνω). ως, μίσγω, συνήθ. σμίγω. Τerspichore, Τεςψιχόςη (ἐπγςφ. Γρουτές.)

T, σ, ρωσσ, π. (σ) ερλο, <math>σ (σ) ερδο) <math>= τ, σ, η.

Т __ τ. Τοй, τό __ ος, τὸς. шеку, τήκω, шешка,

(mema), नामिक, मार्गि.

Τ = 9. πιλαμγ, θλάζω. Τεμα, θέμα. πρεσκό, (θεξεσκις), θεξες, θεάξες, θεαγμός. ώς, πολοκύντη, 'Ατωτικώς, 'ἀντὶ πολοκύνθη. αὖτις, αὖθες. κάτησθε, ἀντὶ κάθησθε, (Ιωνικώς). τίξιος, θέξεος (Αἰολικώς). ἀνητον, ἀνηθον. κ. τ. λ. Ατ. lateo, λαθέω, λάθω. triumphus, θείαμβος. atrium, αἴθειον. Γε. Thier, θης, Τόϋτ. θύρα.

Τ = δ, πομγ, δύνω. ποπλιο (ποπγ), δύπω, Γε. taufen, ἀρχαιότ. doufan. ώς θέμιδος, θέμιτος. ενδον, εντός, Δτ. intus. mutus, μυδός. aliut, aliud. τώπης, δάπης.

τρέω, τράω, δράω. δέρθω, sterto.

Τ = κ. πισματό, παμοτό, κύμινον. παθκαιο, (καυ, γαυ), γαυγίζω (βαυίζω). πεςπισ σ — εκς, εξ. ως, τυψέλη, κυψέλη. τῆνος, κείνος. τόργος, κόργος (corvus). τέλγη, γέλγη. Οῦτω κωὶ κοίρανος, τύρανος – ννος (οι = υ). Λευκετία, Lutetia, κ. τ. λ. κωὶ οἱ Ῥῶσσοι δὲ τὸ πισ (πια) τῶν ἀπαρεμφάτων προφέρουσι σχεδὸν ώς κ. Τοιοῦτοἰκωὶ τὸ Τργκμαλ = κργκμαλ, κρακμαλ, τὸ Γερμ. Κraftmebl.

- Τ = π. Τοπολό, populus. omb, ἀπ (ἀπό), ώς, ποῖον, τεῖον, πέντε, πέμπε (ἀιολικῶς). ἀππα, ἀττα. γήτιον, γήπιον. studium, σπουδή. σπολή, στολή. σπιὰ (πσιὰ), ψιὰ, στία, Γς. Stein. πσάς (ψάς), στὰς, Staar. κ. τ. λ.
- T = F. Τυχο, Γήνα, ήνα, ώς τεπτά, έπτά. βλ. $K \varepsilon \varphi$. B.
- $T_B \equiv T_F$. T_{BOH} , $T_{Feòs}$ (tuus, ω_s vé F_{OS} , novus). $\chi_{OQ} \equiv d_F$. T_{BOPHO} , d_Fo_{QW} (d_{OQW} , d_{eow} , d_{eow} , d_{eow}).
- Τ. ἐκθλίβεται. περο, πτερον. ως, πέρνα, πτέρνα, Λτ. ρενηα. ἡγανον, τήγανον. κλέπω, Λτ. εlepo, κλέπτω, πόρτις, πόρις (πόξξις, πόρσις).

α) Ευρίσκεται κου έν αρχαίοις κωδηξι της Ρωσσίας сахь Россійских нахо-

Oy, й, у = ou, уко, ой Fas. уже, ой σог.

 $\begin{cases} 3, & \eta, y \end{cases}$ (ἐν τοῖς πεωτοις πεοσώποις τῶν ξημάτων) $= 0 = \omega$ β).

Oy, $\ddot{\eta}$, y = 0i. ymb, ymbio, ołuos, ołuew (ołuwi, ołw, oło- $\mu \alpha i$, ołnois). $\ddot{\eta}$ de $0i = \dot{\upsilon}$ (y). $\dot{\omega}s$, $\tau \dot{\upsilon} g \alpha v v o s$, $\kappa \dot{\upsilon} g \alpha v c s$. oła ξ , $\ddot{\upsilon} \alpha \xi$. ołdvov, $\ddot{\upsilon} d v o v$. ołvos, $\lambda \tau$. oenus, unus.

Ογ, ή, y = 0. γκογοb, όξος, γμε, οὐνειος (ονήῖος). γπο καιο, όπωπάω. ώς, Όλυσσευς, λτ. Ulysses. κοὴ τὰ εἰς us κοὰ um = ος, κοὰ ον. domus, δόμος. Cyrus, Κῦξος, aurum, αὖξον. κοὰ τὰ εἰς unt ξήματα ἐκ τοῦ. οντι, legunt, λέγοντι, κοὰ τὰ ἀρχαῖα λατινικά, bu-

γ, αντί ογ (Δοβρόβ. σελ. 14) ἐκ συγκοπης τοῦ ογ, ωστε το γ, καθ ξαυτί = υ. άλλα καί το Έλληνικον υ έπροφέρετο όχι μόνον έγγισα τέ Γαλλικ. υ, αλλά καί ου, κατα διαλέκτους. οθεν κούνες, κύνες. Δουγάτης, Δυγατης, κ. τ. λ. Ούτω χού το Λωτινικόν μ, = ου, το. οποίον ἐπέχει χού τον τόπον τοῦ Ο, κοὰ ἀυτοῦ προ-Φερομένου αρχαίως, ου, (βλ. Pelμ. O xoù Y). noè μος Φή του γ, έκ του λατιγικού γ αντί υ. Υ.

β) Βλ. τμήμ. Β. κεφ. Ζ, § 5.

дишся у вмьсто оу (Добров. стр. 14) усьченно изв оч, такв чпо у само по себь = и Но и Греческое и произносилось не только какъ Франц. и, но и какв оч по діалектамв, откуда nouves, núves, Douyarne, Duустие, и пр. Таково же и лат. и _ оо, которое занимаеть мъсто о, такъ какъ его первоначально произносили за от (См. Ример. О и Видъ же у образовался изъ Лаш. у вмьemo v. T.

minem, ἀντὶ bominem, κ. τ. λ. Ἐκ τῆς ἀρχαιοτάτης προφορᾶς τοῦ ο. ώς ου, φαίνονται καὶ τὰ Ἰωνικὰ, νοῦσος, μοῦνος, κούρη, (ἀντὶ τῶν ᾿Αττικῶν, κόρη, νόσος, καὶ τῶν Δωρικῶν, κώρη, ὼτειλὴ, ἀντὶ οὐτειλὴ, ὀτειλή). παράβ. τὰ ἀρχαῖα Γερμ. Wunne, Sunne, Guld, ἀντὶ Wonne, Sonne, Gold. (βλ. 怜εἰμερ. Ο). καὶ υ \equiv ο, ὄνυμα, ὄνομα. ἄλλυδις, άλλος. Θεὸς, Θεῦς. στύμα, στόμα. σύφος, σοφὸς. ὕρνις, ὄρνις, κ. τ. λ.

- Ου, ἢ, y = 0. γιο (ῦθεν μαγιο, οδγιο) = ΰω, ἔω, (ἔν-νυμι) λτ. μο, εχμο (ἐξέω), ἐξέννυμι. ὡς τὸ οδγιο, ἀμ-Φιεννύω, (ὑποδέω) κ. τ. λ.
- Οy, y = α. cy660ma, σάββατον. yronb, angulus, αγκύλος. y6οrb, αβούγης. ως, σάςω, σύςω. σάςξ, σύςξ (Δωςικώς). umbo, άμβων. talpa, τυΦλος. crapula, κραιπάλη. Hecuba, Έκάβη. bumi, χαμαί.
- Ου, y = η. Αυρίο, λήδον. yλυτια, ήλυτια, ήλυτια. ως, dum, τήμος. durus, δηςὸς.
- Οy, $y \equiv \varepsilon$, ужинb, ужинa, έδανον. ως αγύρω, αγέρω. τύ, σὲ (Δωρικως). tuus, suus, τεὸς, έὸς.
- Oy, y = 1, pyhokb, ξινός. ως, ύαγων, σιαγων. βίβλος, βύβλος. ύλλς, ίλυς. carnufex, lubens, optumus, αντί carnifex, libens, optimus, κ. τ. λ. (Quintilian.) Γοτ Θ. Sunus, "vis, Γρ. Sohn.
- 8, $y = \lambda$. Σεςβικ. κού Δαλματικ. λ 8Γ, κ 8Γ, κ 8Γ, κ 8Γ, κ 7Γ, κ ΛΓ, κ ΛΓ,

αὐκὰ, ἀλκὰ, αὐκυὼν, ἀλκυὼν. αὖμα, ἄλμα, αὖσος, ἄλοσος. Θεύγειν, θέλγειν. εὐθεῖν, ἐλθεῖν. (Κρῆτες). παράβαλ, Γαλλικ. général, généreux (= rals, eu = al) αυ = à le. αυκ = à les. peau = pelle. chapeau = tapello. cheveu, capillo. ν. τ. λ. Οῦτω χοὰ Ὁλλανδ. houden, buten = balten, ν. τ. λ. (τὸ λ μὲ κοίλην την γλῶσσαν κοὰ μη ψαύουσαν τοῦ οὐρανίσκου ἐν τοῖς αλ, ολ, ελ, προφερόμενον πλησιάζει εὐκόλως εἰς τὸν Φθόγγον τοῦ 8. Τοῦτο δὲ γίνεται ὅχι ἐκ μιμήσεως, ἀλλ ἐξ αἰτίας μᾶλλον Φυσιολογικῆς, διὰ την ὁποίαν μεταπλάττεται οῦτω πως, ἢ ἀλλως, εἰς τὰ στόματα τῶν ἐθνῶν ὁ Φθόγγος τούτου, ἢ ἐκείνου τοῦ γράμματος. βλ. Ρείμ. λ. αυ).

Υ = Β. Σεςβικ, εν τῷ γηγκ, ἀντὶ вηγκ, ὡς τὸ Λατ. υ, μεταΦςάζεται πολλάκις ου, Έλληνιστὶ. οἶον, Οὐαλέςιος, Valerius. Οὐάλης, Vales. κοὴ Οὐλοδιμῆρος, ὁ Βλαδιμῆςος, Βλαμημηρο.

 Φ , Φ . (ΦερΤΆ, $\varphi_{eg\tau}$) $=\Phi$, φ . α). Φ = φ . Φίαλη. Φασιανὸς (ὁςνις).

Нѣшѣ почши ни одного Славянскаго реченія, которое бы начиналось сѣ ф и древніе Славяне не знали гортанныхѣ придыхащель-

α) Ούδεμία σχεδον λέξις Σλαβονική άςχεται έκ στῦ Φ. οὐδ' ἐγνώςιζον ἄλλο γράμμα τῶν δασέων, θ, Φ, χ, εἰμή τὸ τελευταῖον ὁι παλαιοὶ Σλάβονες, ἐπρό-

Φ = 9. Φεομορί, φεαπρί, Θεόδως , θέατζον, ώς, φης, θης, θης. φλώ, θλώ. φλίβω, θλίβω. Φείζες, θουεος. Φάζιμος, θάζιμος. θόςας (θύςας) Φόςας, λτ.
foris. fer, (38bp). furus, furia. κ. τ. λ.

X, χ , $(\chi^{\pi} \rho X, \chi \alpha i \rho) = X$, χ . $X = \chi$. $\chi \alpha i \rho \chi$, $\chi \alpha i \rho \omega$, χ

Φερον δε αντί 9, το τ, ή το σ, ή το δ, Δωςικώς. κως αντί Q, TO TT, n TO B, ws roy or Manedoves xoy or Aioλείς είς τὰ πλείστα. Καί όι Ρώσσοι έχουσι το Φ, είς όλα τα ξενικά. καί, τὸ άξιοπαρατηρητότερον, το μεταχειρίζονται κού αντί του 9, Aiohinas, ($\beta\lambda.\phi=9$). Oi δε σημερινοί Σέρβοι δεν έχεσι χ. ως γεάμμα δασύτητος αλλαχού μεν το απέ-βαλον παντάπαση, αλλαχοῦ δὲ τὸ ἔτρεψαν εἰς VINOV R, H els B. olov M&KA αντί μυχα, μούξα, μυῖα.

ных $b \cdot 9$, φ , χ кромbпослідней; произносили же вмъсто Э, т или д, или с, по Дорически, а вмвсто φ , π или β , такь какь Македоняне и Еоляне во многихъ елучаяхь, и Россіяне имбють ф вь чужеспранных в полько словахь; при томь замьчашельно, что они упопребляющь сію букву вмъсто Э, по Еолически (см. $\varphi = \vartheta$). Ныньшніе же Сербы не употребляющь х, такь какь букву придыхательную. но вр нркошоряхр словахь ее со всьмь оставили, а вр нркошорыхр перемьниди вь тонкое к или в, на пр. мува вмвсто муха, побра, Muia,

- Χ = κ. χηδεδ, χηπός, κλαιβός (κλωβός, κλοός, κλοός, κλοίος). καρπ, κάρα. κρусталь, κρύσταλλος, καλ Κρисталь, ώς, βρύκω, βρύχω. δέγκω, δέγχω. κιτών, χιτών. χύτρα, κύτρα, κύθρα. κάρω (κέρω, κείρω) χάρω (χαράσσω). anchora, άγκυρα. lachryma, lacryma, δάκρυμα. ὁι δὲ Γότθοι μεταχειρίζονται τὸ b, πολλάκις ἀντὶ κ. bliftus, κλέπτης. blaban, κλάειν.
- X = γ. xpιο, xpιοκαιο, γεύ, γεύζω, γευλλίζω, ώς γάω, γαύω, χαύω. γλάζω, χλάζω. λέγω, λέχω, λέγχω.
- X = b. κπειμγ, κπιιμγ, $b\lambda i \zeta \omega$, $\lambda i \zeta \omega$. κπεδαιο, $b\lambda i \pi \omega$, $\lambda \alpha \pi \omega$, $\lambda \alpha \pi \tau \omega$. κπb 6 b, $\Gamma o \tau \vartheta$. b laib, $\sigma v \varphi \varphi v$. $b \lambda \alpha v \omega$, $\lambda \alpha v \omega$, $\lambda \alpha \omega$, $\lambda \alpha \omega$, $\lambda \alpha \omega$, $\lambda \alpha v \omega$, $\lambda v \omega$, $\lambda \alpha v \omega$, $\lambda v \omega$,
- Χε = nF = qu. κεαπο, nFάλω, nάλω. κεραςmb, nFεα΄. στις, nεα΄στις, γεα΄στις. Δανιστὶ, kvad = was. bvor, = vor, πόξεω.
- G), Ψ. (WT, ώτ,) αὐτὴ ἡ συλλαβὴ ώτ. Ῥωσσ. οπ. (εὕχρηστον ἐν μόνοις τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς βιβλίοις) βλ. ψ.

- άντζα = άγκα, αγκύλα. λαξπατῶ, λακπατῶ, μεταθ΄. καλπατῶ = τζαλαπατῶ.
- Η = τ. μππ, Γς, Ziel, τέλος μπα, μπα, τείνω, τίνω. ως, βάτινον, Συνήθως, βάτζινον. τιτυςίζω, τοιτυςίζω. κως τὰ λτ. gratia, magnificentia (-cia) κ. τ. λ. Γς. Plante, Pflanze. Munte, Munze. Tegel, Ziegel. ἀίθειν, heitzen, hitzen. Zitze (Titte) τιτθός, Γαλλ. τêtons.
- Η = σκ. μαραπαιο, σ καράπω (γαράπω, γράπω, scribo). καὶ = σχ. μιτινο, σ χελούω, χελύω. Κροτ. μποκαιο, Γρ. schmatzen, schmotzen. ως, συνήθως, τζευδός, = σχαύδης, ισχαύδης (ίσχαυδος). καρφίτζα, καρφίσκη. καρδίτσα (καρδίσκη), ψυχίτζα, ψυχίσκη (ψυχάριον) κ. τ. λ. υποκοριστικά, ως καὶ τὰ εἰς μα Ρωσσικά.

- Ψ, Ψ. 'Ρωσσ. Ψ (ΨΕβΒΑ, τσέςβ, ἢ δσέςβ, c'env', ως Ἰταλ. ce). Ἰλλυς. cs. Κροατ, ch. Καρνίολ. zb. Πολ. cz. Βοεμ. c'.
- $\mathbf{H} = \mathbf{K}$. (ἐν σχηματισμ.) οκο, ονα. πλαν, ἐκ τοῦ πλακαπα. εθεν = κ. νακπδ, καστὸς, λτ. castus. ναθκα, Σερβ. καὶ Καθκα, Βοεμ. (κολοιὸς) καύηξ, κάβηξ, ηκος. νοῦς, κοῦς, νόω, ναμα, κόσσα, κόττα, κόδδα. καὶ Συνήθ. Τζία = Κία, Κέως (ἡ νῆσος) κ. τ, λ.
- ψ = τ. δυψ, εκ τοῦ бити, крич, крини. δθεν, чей, τέος, τίος. четыре, τέττοςες, τέσσαςες. чадо, (τατόν, τητόν) τιτθόν. чекань, τυκάνη, συνήθ. τζοκάνι. чаберь, чабрь, Σεςβ, чубарь, θύβςα (τύβςα) θύμβςα, Οῦτω κοῦ τ = ч, κατὰ διάλεντ, ώς Σεςβικ, Τ8 ждь, Τ8 д = ч8 д, ч8 ждь. Κροατ. καῦ Καρν. tuj.

4 = σ. чахну, σαύχω, σαύω, чаю, σάω (θάω, θεάω).

 $\mathbf{q} = \sigma \mathbf{\tau}, \quad \mathbf{q} = \mathbf{q} \mathbf{v}, \quad \mathbf{q}$

 $\mathbf{q} = \sigma \kappa = \kappa \sigma (\xi)$. Ψεμιγ (σκέσσω) κσέσσω, κσέω, ξέω. πορ \mathbf{q} , Θόρσκω, Θρώσκω.

 $\mathbf{u} = \zeta$. πλαν, θλάζω. πονη, τάζω, στάζω. κρινη, κείζω, κεάζω. κλοχνη, κλώζω, κεὶ πλεῖστα τῶν εἰς $\mathbf{u} = \zeta \omega$. $\zeta = \tau \sigma$, δσ, σδ. ως ζίζυφον, συνήθ. τζίντζυφον, τσίντσυφον,

- $\Psi \equiv \sigma \tau \equiv \sigma \pi$, πο (ψ). τυκb, (τζίζα. Γρ. Zeisig) $\equiv \sigma \tau$ ίζα, σπίζα. $\dot{\omega}$ ε, ψιὰ, $\equiv \sigma \pi$ ιὰ, στιὰ, Γρ. Stein. ψὰρ, σπὰρ, στὰρ Ρρ. Staar.
- Μ, ω. (ωα, σσία Γαλλ. cb. Γρ. scb.) Ίλλυρ. sc.
 Κροάτ. sb. Πολ. sz. Βοεμ. ss. s'. (ἐγεννήθη κυρίας ἐκ τοῦ σ, διὰ πυκνώσεως τοῦ συριγμοῦ. βλ. Δοβρόβ. σελ. 167 χοὴ 159).
- Η = σ. μεςμь = sex, Εξ. μαλιο, σάλω σαλέω. μεργ, σύθω (σύω). μίτο, σύω, λτ. suo. ούτω καὶ μκβαρι = сквара. шкура, скора. καὶ μίποπαιο Γς. stopfen, μέσου Λατινισμ. stoppo, στύπω. шуба, σύβα.
- Ш = и, κού σи. шлемъ, κέλυμα, Ге. Невт. шін, σκύα. шинъ, συγγ. σκίπω. шакаю, κακάω, κακάζω. шишак, σκύσος, (σκύθος, σκύτος). ως κού шкиперъ = Schiffer, Ге. έκ τοῦ Schiff, σκύφος, σκάφος.
- $\mathbf{m} = \sigma \pi$, $\pi \sigma$, (ψ). \mathbf{mapio} , $\psi \alpha \varrho \omega$, $\psi \alpha \varrho \omega$, ($\psi \alpha \omega$, $\psi \alpha \psi \omega$) $\sigma \alpha \varrho \omega$. ωs , $\psi \iota \tau \tau \alpha \kappa \delta s$, $\sigma \iota \tau \tau \alpha \kappa \delta s$, κ . τ . λ . $\mathbf{my uy}$, $\sigma \psi \zeta \omega$, $\psi \psi \zeta \omega$.
- $\mathbf{u} = \chi$. (ώς κοή $\mathbf{c} = \chi$). γχο, γιμι. ιμελγκα, (χέλουχος) κέλουχος, κέλουφος, κέλουφος. ($\phi = \chi$).

 $\mathbf{H} = \sigma \chi$. mepoxb, $\sigma \chi_{\varepsilon e \hat{\rho} \hat{o} \hat{s}}$, $(\sigma \kappa_{\varepsilon e \hat{\rho} \hat{o} \hat{s}}, \xi_{\varepsilon e \hat{\rho} \hat{o} \hat{s}})$. $\mathbf{H} = \zeta$. nbmb, $\pi_{\varepsilon} \zeta_{\hat{o} \hat{s}}$. nbme ib, $\pi_{\varepsilon} \zeta_{i} \xi_{\varepsilon}$. (ώς νίζω, γίσσω. Θάσσω, Θάζω. κ. τ. λ.)

Щ, ψ, 'Рωσσ. щ. (ψα, στζιά. Γε. schtsch). Πολ. czcz. Kęoατ. sch. Ίλλυε. sht (шш) Воги. sst. κ. τ. λ. (βλ. Δοβεοβ. σελ. 8) = шч.

 $\mathbf{H} = \sigma \delta = \zeta$. плещу, $\pi \lambda \acute{\eta} \zeta \omega$, $(\pi \lambda \acute{\eta} \sigma \sigma \omega)$. клевещу κλεΓίζω. (Τὸ ζ, προστεθέντος μέν το τ, αποτελεῖ τον φθόγγον του τζι, μ. δια δε του α, τον αζί, ч. κοι έτι πυκνωθέντος τοῦ συριγμοῦ διὰ τοῦ σ, γεννα τον φθογγον τοῦ στζί, ιμ. ως πάλιν το ja (i, σύμ-Φωνον.) εγέννησε το Ίταλ. gia, (dζιά) = zia, za. οΐον, Ζανός, λτ. Fanus. Fovis, Ίτλ. Giove. (καί το Έλληνικόν Ζόρκος, ευρίσκεται η Τορκος). ούτω καὶ ζίζυ-Φον, Ίταλ. giuggiolo, Γαλλ. gigeolier, λτ. jujubac. κοί πάλιν μέσ. λτ. apoflegmatidiare = Ιταλ. apoflegmadizzare, κ. τ. λ. ωστε τα δια των οδόντων σύμ-Φωνα τ, ή δ, πεοσλαβόντα το συριστικόν σ, (τσ, δσ, σδ, ξ), καὶ τα διὰ τοῦ λάρυγγος ja, (γιὰ) ka, cha, με τον αυτον συριγμον, καί δί, ένος τινος των δια της γλώσσης, τοῦ τ, η τοῦ δ, τροπολογούμενα, γεννῶσι τους Φθόγγους τους αυτούς, ζα, ζια (ja) τζα, τζιά (gia) tscha, dscha, κού έτι συριστικώτερον στζιά, stscha, й Ге. schtscha, щ).

щ = σκ, искапи, ищу. щеплю, щепаю, σκάπω. щеня, щенокь, σκύναξ, σκύλαξ. щипь, σκύτος,

scutum. ως τὰ Γρ. Schatten, σκότος. Schild, σκύλον. scharben, σκαριφείν.

Τ, τ, τ (Ερτ, jerr, γέρξ.) βλ. Τμημ. Β. κεφ. Β. ονο-Ι, Δ, Δ (ΕρΔ, jer, γέρ.) βλ. Τμημ. Β. κεφ. Β. ονο-

ΗΙ, ΔΙ, Ένοσο. ΔΙ (ΕρΔΙ, jery, γερύ), άρχαιοτ. ΒΙ. σύνθετον έκ τοῦ Β (γέρξ) καὶ Ι. κόπ δὲ ἐκ τοῦ Δ (γέρ) καὶ Ι. (Δοβρόβ. σελ. 22.). Οὐδέποτε ἐν άρχη λέξεως.

- ы = υ, ты, τυ. выдра, Γύδεα. дым, θύμος, Φύμος, fumus. дыра, τύεα, θύεα.
- $\mathbf{h} \equiv \eta$, кыла (χοῦ нила) κήλα, κήλη. свекры, (\mathbf{I} εκρή), έκυρη. церкви, έκ τοῦ церкы, κυριακή (οἰκία).

 смоква, έκ τοῦ смонвы, σμόκη, σμύκ \mathbf{F} α, κ \mathbf{F} η (μύκη, $\mathbf{\Xi}$ συκή).
- $\mathbf{h} = \mathbf{\epsilon} \mathbf{i}$, мы ($\mu \mathbf{\epsilon} \mathbf{i} \mathbf{s}$) $\eta \mu \mathbf{\epsilon} \mathbf{i} \mathbf{s}$. вы, $\Phi \mathbf{\epsilon} \mathbf{i} \mathbf{s}$, $\sigma \Phi \mathbf{\epsilon} \mathbf{i} \mathbf{s}$, ($\sigma \Phi \mathbf{\epsilon} \mathbf{s} \mathbf{s}$).
- $\mathbf{h} \equiv oi$, Ны, (voi), v ω , nos, I τ $\alpha\lambda$. noi. ный, (кій) коїоs. $\kappa \omega$ èv $\tau \alpha$ is do τ iк α is, (π ξ c θ ξ τ τ in δ 0 ноі.— ξ . к. τ . λ .
- $\mathbf{M} \equiv i$, έν τοῖς εἰς \mathbf{M} \mathbf{M} , καὶ \mathbf{M} ἐπιθέτοις. καὶ \mathbf{C} \mathbf{M} \mathbf{M}
- κ. ἀποκόπτεται ἐκ τῆς ληγούσης τῶν πληθυντικῶν πεωτοπεοσώπων ξημάτων. ecmы, ἐσμεί — ν (ει = ε). ἐν
 δ' ἀεχαίοις κώδηξιν, ecmb κ. τ. λ. (Δοβεόβισκ.)

- $\hat{\mathbf{L}}$, $\hat{\mathbf{L}}$, $\hat{\mathbf{L}}$ \hat
- τω, ετο, Γαίω, αίω, άω. Ατεα, θαίβα, τιθαίβα, (τιθαιβόω).
- b=ε, ετρα, Φέρξω, (Φέρξος, Θέρξος). 6try, Φέγω, Φεύγω. Ατατο, Ατο, Ατετο, Ατετο. Ατο. Ατετο. Θέω, Θέω.

- b = A, tamb, $\Sigma \lambda \alpha \beta o v$. = bmb, $P \omega \sigma \sigma i v$. $(A_{AM}, \alpha \delta \eta_{*})$ μ_{i} , $(\alpha \delta \epsilon \mu_{i}, \alpha \delta \mu_{*} i.)$ $\alpha \delta \omega$, $\epsilon \delta \omega$). Οῦτω νοῦ παριπιν, bαριπιν, $(\delta \chi \epsilon i \sigma \theta \alpha \omega)$ v. τ . λ .
- t = α, πτος, παοιο, λάζω, (λαίζω, ἤ λέζω). ώς φάω, φάνω, φαίνω, φένω, φέναξ.
- b = 0, пою, пbти, пbснь, (ada, ada) as e = 0.
- Η, το, κεὶ Η , τος κεὶ αξχαίως Η (jus, γιού) βλ. σημείωσ. Я.
- 10 = ου. 10 μy, ου δή, μεί, όπου. ως καί, 1034 = 6 y34, y34, ουσον. 10 mpo = 6 ympo, ympo, ουθρος, (έθρος, έρθρος).
- 10 Ξ υ. πλιοιο, δλιοιο, βλύω, φλύω, λιοπωίκ, λυτε τήεις. κ. τ. λ.
- 10 = ω, (ο) έν τοις πρώτοις προσώποις των ένεργητικών.
 ως το y. βλ. Τμήμ. Β. κεΦ. Ζ.
- 10 = e, Ρωσσικ. έν αρχή τινών λέξεων, οίον, 10жb, = exb, έχινος.
- Ο, Ο, ω = ω, ω, (ω μέγα) παρά 'Ρώσσοις ἀχρηστον. ἐν δὲ τῆ Σλαβονικῆ χρήσιμον, ὡς τὸ Έλλη= νικὸν ω, ἐπὶ τῶν ξένων ὀνομάτων 'Ιωίμφλ, 'Ιάκωκλ. α. τ. λ. κωὶ ἀντὶ τοῦ ὡ θαυμαστικοῦ, κωὶ ὡ κλητι= κοῦ. κωὶ ἐν ταῖς προθέσεσιν, ω, ωκ, ω, ωτ. 'Ρωσσ. οπί, οδ, δ. κ. τ. λ. βλ. Δοβρόβ, σελ. 12.

a) To 10 now 1d (11) now Η, είναι τα Φωνήεντα ο, α, ε. συναπτομένα μετά του προτιθεμένου ι, είς σύμφωνον τρεπομένου, ώς τὸ Λατινικόν 3. όθεν κομ ό Δο-Βρόβισκος δεθώς τὰ ωνόμασε Φωνήεντα ύγρα (vocales liquidas) diori di Doggo dev ονομάζονται ορθώς, ως έχοντα σύμφωνον, και μηδεν άλλο, καθ' Ελληνας, όντα, ή έκ συνιζήσεως δύω Φωνηέντων μετα της συλλήψεως του γ συλλαβαί ώς τα The ourn Delas, yea, you, γιέ, όταν το προ του Φωνήεντος ι προφέρεται κατά συνίζησιν, ώς είς τα, ιατρός (γιατρός). ιούδας (γιούδας). γυιέ, υίέ. κ. τ. λ. Ευρίσκονται κού Ελληνικού λέξεις μετα προτιθεμένου Ι, ως αύω, λαύω, λάχω (άχω). λάω (ἀω), ἰατρος, αλλ' εἰς ταύτας το ι δεν συναλοί-Φεται μετά του α, ουδ

а) Ю и М (я) и Н сушь гласныя о, а, е, сложенныя св предстоящимь имь, і, обратившимся въ букву согласную, шакв какв Лаш. Ј. По сему и Добровскій правильно назваль ихь плавными гласными (vocales liquidae); ибо онь, имья согласную, неправильно называющся двоегласными, и при шомь у Грековь, не что иное супть, как в слоги изв двухв, вмвств произносимыхь гласныхь сь прибавленіемь у, подобные употребляемымь вь обыкновенномь Тречес-ROMD HELIKB YICK, YIOU, YIE, когда оная буква І произносипся предв соглас-HOΙΟ J κατα συνίζησιν, κακb mo: largos, (yeargos), loudas (yioudas), yuie, vie, u пр. Есть и Греческія реченія св предстоящею буквою і, на пр. αυω, ία $\mathbf{A} = \mathbf{b}$. Σερβ. ныня, αντί нын \mathbf{b} , νυνί. ως πάλιν п \mathbf{b} π \mathbf{c} π \mathbf{c} π \mathbf{c} ντ \mathbf{c} η εντε) αντί п \mathbf{b} π \mathbf{b} π \mathbf{c} π \mathbf{c} κλεπ \mathbf{b} αντί кλεπ \mathbf{b} α. \mathbf{c} τ. λ. (Δοβρόβ.). Οῦτω χομ α \mathbf{c} ε.

Εύχρηστα έν μόνοις τοῖς ἐπηλησιαστικοῖς διὰ τὰ ξενικὰ καὶ μάλιστα τὰ Ελληνικὰ ὀνόματα, παρὰ δὲ τοῖς Ῥώσσοις ἄχρηστα. ὅθεν καὶ ἐξέλιπον ἐκ τοῦ Ῥωσσικοῦ ἀλΦαβήτου τὸ ξ, καὶ Ψ, ως κοὶ τὸ ω, κοὶ τὸ ω,

Δίφθογγοια).

 $av = \alpha v$. Av Γ δ ετ τ , Κλαν Αϊ Η , Αὔγουστος , Κλαύδιος . $καὶ <math>av = \alpha \beta$. Παν ελ τ , Παδ ελ τ . Οὔτω καὶ Γοτ θ .Páulus (Pavlus) , <math>Aŭ gu stus. (ἡ αὐ ἡχεῖ ως , αβ).

ηχεῖ ώς σύμφωνον. Σημείωσαι δὲ, ὅτι καὶ οἱ Γότ-Θοι εἶχον ju, = 10. βλ. Grimms Γερμανικ. Γραμματ. υω, ἰάχω (ἀχω), ἰάω, (ἀω,) ι ὶατρὸς, но въ нихъ и не сливается съ α , и не имъетъ звука согласной. надобно замътить, что и Готоы имъли ји \equiv ю Grim. Нъмецк. Грам.

α) Τας αὐ, καὶ εὐ, δι-Φθόγγους δέν τας μεταχει-

а) Славяне не употребляють двоегласныхь εν = Ευ. ενφρατά, εντυχά, Ευφεάτης, Ευτυχος, καὶ εν = Εβ, ενα, καὶ εκα, ή Εὐα. (ήχεῖ ως, ἤΕβα).

είζονται οί Σλάβοι εί μη μονον έν τοῖς Έκκλησιαστικοῖς, καί έν τοις Έλληνικοις ονόμασιν. "Αλλως δέ γράφουσι τας συλλαβάς, αβ, καί εβ, αντί τούτων των Ελληνικων διφθόγγων. Αί δέ απ, οπ, κ.τ.λ. Σλαβονικαί δίφθογγοι (ώς τας ωνομασεν ο Δοβρόβισκος, σελ. 24. κατά μίμησιν των Γερμανικών αί, au, ei, oi, ui, κ. τ. λ.) συνίστανται μέν έκ δύω Φθόγγων συναιρουμένων, (οθεν अल्ये हमा पठा म पानिहम्ला पठ onuelov The ouvailegeness), αναλογούσι δε, έχι προς τας dip Doyyous ras Examunas αι, οι, ει, (τας οποίας καί οί πάλαι και οί νῦν Ελληνες αδιαιρέτους προφέρουσιν') αλλά προς τας έξ αυτών διαιρουμένων συλλαβας αι, οι, ει, κοι άλλας κατα συνίζησιν συνεκφωνουμένας, οίον, εω, (Πηλείδεω), iα-, niα ('Od.I. 212.) υοι -, δακεύοισι ('Οδ.Σ.173.)

αυ и ευ, развѣ вѣ церк∗ книгахь и именахь Греческихъ. Они пишутъ $\alpha\beta$ и $\epsilon\beta$, другіе слоги, вмьсто сихь Греч. двоегласныхв. Двоегласные же ай, ой, и пр. (какъ нааваль ихь Добровскій по подражанію Нѣмецкимь аі, аи, еі, иі, и пр.) состоять изв двухв соединенных звуковь, (почему и поставляется надо и знако соединенія ") и сходствують не съ двоегласными Греческими αi , o i, εi , (которыя и древніе Греки произносили и ныньшніе произносять нераздъльно) но сь раздъленными изв нихb, слогами, αi , ci, ϵi , и другими κατα συνίζησὶν, слишно произносимыми, какb то: $\epsilon \omega$, (П $\eta \lambda \epsilon i$ δεω), ια - ήια (Od. I. 212) υοι – δακεύοισι ('Od. Σ.) 173) οιο, - οίος, έσσὶ (Ν. 275) εα-ανδεόμεα, (Οδ. 1. 347)

πεβ. Γοτθικ. Paraskaivein, παρασκευήν. (Σημείωσας $ai \equiv \varepsilon$, κας $aiv (\varepsilon\beta) \equiv \varepsilon v$. βλ. Γραμματ. Grimms σελ. 46-48. Τόμ. Α.

Δίφθογγοι Σλαβονικαί.

ай. об край, акеоу.

οй. - ροй, έοη (γόνος μελισσων.)

уй. — помилуй, елепооч.

ый. — вторый, дейтерос.

ей. — сей, обтоя.

ій. — сій, обтов.

яй. — яйце, оог.

ьй. нй. ώs нй, ναί. имьй, έχε,

юй, (jui) — воюй, μάχη.

010 -, οίος ἐσσὶ (N. 275.) εα ανδεόμεα (Od. I. 347.) κ.τ.λ. 'Ds de a el प्रभामार करा χεία τα Σλαβονικά γεάμματα έχουσι τας αυτας δυνάμεις με τα Ελληνικά, ως έσημειωσαμεν είς καθέ. καστον γεάμμα έν τῷ λεκτικώ μέρει. Πλην ότι το απο του ια, μέχρι του κ, γεάφονται τ' αναπαλιν AI, BI, II, nyouv su smi θέκα. δύω έπὶ δέκα. κ. τ.λ. ше жај арганойог, единнадесянь, дванадесянь. x. T. A.

и пр. Когда же Славянскія буквы пріемлюшся, какъ имена числишель--ипо фим фио от , кын силу равную сь Греческими, какв замвшили мы при каждой буквь во II Части; содержащей реченія; кромь того, что начиная от ис (11) до к (20) пишушся на оборошь аі, Ві, Гі, то есть, одинь на десять, два на десять, и пр. такв какв и считають: единь на десящь, два надесящь, и пр.

REФAЛАІОN B.

Περὶ τοῦ ἐν ἀρχῆ καὶ μεταξύ τῶν λέξεων παρεντιθεμένου πνεύματρς.

ς α. Εἰς τὸν παλχιὰν ᾿Αττικὸν ᾿ΑλΦάβητον ἐπεῖχε τόπον γράμματος τὸ Η, ὅχι ὡς στοιχεῖον συλλαβῆς, ἀλλ᾽ ὡς πνεῦμα δασύτητος, καθώς τὸ λατινικὸν Η., προτιθέμενον πρὸ τῶν δασέως προΦερομένων γραμμάτων. οἶον, ΗΠΠΟC, ΗΟΛΟC, Ἱππος, ὅλος, κ.τ.λ. καὶ τρέπον τὰ ψιλὰ γράμματα εἰς δασέα οἶον, ΚΗ, ΠΗ, ΤΗ. ἀντὶ χ, Φ, θ, ὡς ἔγραΦον, πρὶν εὐρεθῶσι ταῦτα τὰ δασέα γράμματα. Ἐκ τῆς διαιρέσεως τοῦ Η ἐσχηματισθησαν τ΄ δασεῖα ΄, ἀρχαίως ὶ, καὶ ἡ ψιλὴ ΄, 1.

β. Εἰς δὲ τὸν Αἰολικὸν ἀλΦάβητον ἐπεῖχε τὸν ἕκτον τόπον τὸ Ϝ, ὡς καὶ τώρα εἰς τὸν Λατινικόν. (βλ. Γραμματικήν Ἑλληνικήν τοῦ Θηρσίου, (Thiersch,) σελ. 125.) Τοῦτο εἶναι τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα, οῦτως ὀνομασθέν, διότι ἔχει δύω ἀλλεπαλλήλων γάμμα τὴν μορ-Φήν. Ὑπῆρχε δὲ καὶ τοῦτο πνεῦμα προτιθέμενον καὶ πρὸ Φωνηέντων, καὶ πρὸ συμΦώνων, καὶ πρὸ δασέων, καὶ πρὸ ψιλῶν, καθώς θέλομεν ἰδεῖ παρακατιόντες. Τὸ αῦτὸ δίγαμμα παρενετίθετο καὶ μεταξύ παραλλήλων Φωνηέντων, ἀποκλεῖον τὴν χασμωδίαν, ὡς παρετήρησαν οἱ Κριτικοὶ εἰς τὸν ὑμηρον, οἷον, οὐ ἐθεν οὐ Γέθεν, κ.τ.λ. (βλ. Θήρσιον, σελ. 126.)

глава и.

- 0 дыханіи (aspiration), поставляемомв 63 началь и срединь регеній.
- § 1. Вы древнемы Аштическомы Алфавить мьсто буквы занималь знакы Н, не какы буква слоговая, но какы дыханіе, подобное Латинск. Н, поставляемое предылитерами, произносимыми сы придыханіемы, на пр. НПППОС, НОΛОС, їππος, όλος, и пр. и обращающее тонкія буквы вы придыхательныя, какы то: КН, ПН, ТН, вмьсто χ, φ, 9; каковымы образомы и писали ихы, прежде нежели изобрытены были сіи придыхательныя буквы. Изы раздыленія буквы н образовалось густое дыханіе ', первоначально +, и тонкое † '.
- § 2. Вь Алфавишь же Еолическомы шесшое мьсто занимала буква F, такь какь и нынь вь Латинскомы. (См. Греч. Грам. v. Thiersch. стр. 125) это есть Еолическая дигамма, называемая симы именемы потому, что имьеты виды двухы гаммы, стоящихы одна на другой. Она была также и дыханіемы, (aspiration) поставляемымы преды гласными и согласными; преды придыхательными и тонкими, какы ниже увидимы. Таже самая дигамма поставлялась и между близкими другы кы другу гласными, замыщая промежутокы (χασμωδίαν) между ними, какы замытили критики вы Гомеры, на пр. οὐ ἐθεν, οι Γέθεν, и проч. (См. Thiersch. стр. 126).

γ. Είχε δε το δίγαμμα τον Φθόγγον τοῦ β, καὶ ἀλλοτε τον τοῦ γ. οἶον, γέτος, ἔτος. γιτέα, ἰτέα. γέντο, ἔντο (ἔλετο). καὶ, βρόδον, βόδον. βαβέλιος, ἀέλιος, ἡέλιος. βάδος, άδος, καὶ μεταξὺ τῶν Φωνηέντων ὡς υ, (υ) οἷον αὐως, ἀως, αὖω, ἀω, κ. τ. λ. ὅθεν καὶ τὰ λατινικὰ, υἰς , οἶκος. υἰπιπ, οἶνον. αε-υιπ, ἀιων, ὅπου παρατηρεῖται ἡ καὶ πρὸ δασέων (άδυς, ἔδος), καὶ πρὸ ψιλῶν (ἔτος, ἰτέα,) χρησις τοῦ διγάμματος. Ώσαύτως καὶ τὸ λατινικὸν Ε, τὸ ὁποῖον εἶναι κυτὸ τὸ δίγαμμα, προΦερόμενον ὡς βητα (υαι) οἷον Velia, Felia, κ. τ. λ. κατήντησε κατὰ μικρὸν εἰς τὸν Φθόγ-γον τοῦ δασέως Φ.

δ δ. Έκ τούτων καὶ άλλων τοιούτων παρατηρήσεων, αποδεικνυμένων καί εκ πολλών αρχαίων μνημείων, καί έκ των τρόπων της παλαιογραφίας, γίνεται Φανερόν, ότι ή άρχαιοτάτη Έλληνική γλώσσα είχε πνεύματά τινα, τά μέν δια των χειλέων προφερόμενα (όμοίως με τα γράμματα β, π, Φ.) τα δε δια του λάρυγγος, (ως τα γ, κ, χ.), τὰ θὲ διὰ τῶν ὀδόντων (ώς τὸ δ, τ, ૭, σ.), διὰ τῶν όποίων, άλλοτε άλλων, ή τας συνωνύμους λέξεις διέκρινεν, ή κου άλλας τινας ψυχής κινήσεις έξέφραζε, τας οποίας άδυνατου είναι να διορίση ή Φιλολογία. Τινές δέ έξελαβαν φυσιολογικώτερον την χρησιν τῶν δασέων πνευ= μάτων ώς Φυσικόν ιδίωμα της άρχαιοτρόπου προφοράς. ή και ως δείγμα ψυχικής σταθερότητος και πυκνότητος. Ταθτα δε τα γεάμματα της δασύτητος κατα διαλέκτους μετεβάλλοντο είς άλληλα, ως αποδείκνυτας έκ πολλών λέξεων, οίον, έλω, Γέλω, Βέλω (Βόλω), δέλω:

§ 3. Дигамма имбла также звукв и В, а иногда и у, накв mo : уєтоя, єтоя : уттеа, ітеа: νέντο, έντο (έλετο); πακже βρόδον, δόδον: βαβέλιος, αέλιος, ηέλιος: βαθύς, άθυς, ήθυς: βέθος, έθος; и между гласными произносились, какв υ (ν) на пр. αυως, αως, αύω, αω и пр. описель и вь Лашинскомь языкь vicus olkos, aevum alw, vinum ойгог, вы которыхы примычается употребленіе дигаммы, како предо придыхашельными (αδύς, έδος,) makb и предь тонкими (έτος, ίτέα). Таково же и Лат. буква F, которая есть та же дигамма, произносимая какь Вута (vau), на пр. velia, felia, и пр. и мало по малу преврашившаяся в звук придыхащельнаro Q.

§ 4. Изb сихb и подобныхb примъчаній, доказываемых в многими древними памяшниками и пилеографією, ясно видно, что самый древній Греческій языкь имьль нькошорыя дыханія (aspiration), произносимыя частію губами (подобно буквамь β , π , φ), частію горломь (какь у, к, х), частію зубами (какв δ , τ , ϑ , σ), посредством воихв, а иногда посредствомь другихь, или отличали подобозначущія реченія, или выражали нькія особенныя движенія души, которыя Филологіею опредвлишь невозможно. Нькоторые довольно согласные св природою употребленіе придыжаній за принимали знавь душевнаго постоянства и мудрооти, Сін придыхашельныя буквы перемін'яющея между собою по діалектамь, какь видно изь многихь реченій, на пр. έλω, Γέλω, βέλω (βόλω),

θέλω, σέλω, ζέλω. — ἄλς, Γάλασσα, θάλασσα, δάλασσα, δάλα

'λεξικόν.)

§ ε. Με τοῦ χρόνου την πρόοδον κοῦ την καλλιέργειαν της γλάσσης τα πνεύματα ταῦτα ἀπέβησαν γεάμματα ξίζικα των λέξεων, καθώς είς τας ανωτέρω αναφερθείσας, κου είς άλλας λέξεις πολυπληθείς. άλλα δ' εξ άλλων λέζεων διά το λειότερον της εύφωνίας απεβλήθησαν παντάπασι. κοι άλλα, τέλος, έκπεσόντα ἀπό τινος διαλέκτου, ἐφυλάχθησαν εἰς ἄλλην τινα διάλεκτον Έλληνικήν, ή κού είς τας άδελφας της Έλληνικής γλώσσης, την Λατινικήν κού Γερμανικήν α). Τα αυτά πνεύματα έχει κού ή τούτων συγγενής ή Σλα-Βονική, εἰς γράμματα ρίζικα τῶν λέξεων μεταβληθέντα, καθώς ἀποδείκνυται εκ των επομένων παραδειγμάτων, τὰ ὁποῖα, ώς ἐν πίνακι, ἐπιΦέρομεν ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων γλωσσών της Έλληνικης, δηλονότι, κού Λατινικης, χού Γερμανικής, κού Σλαβονικής, παραβάλλοντες διαφόeous τούτων λέξεις κατα σύγκεισιν. Ἐπειδή δε το δίγαμμα παριστάνεται ύπο δύω μορφάς Ε, καί Α, το μέν πεῶτον τίθεται συνήθως ἀντὶ τοῦ πνεύματος τοῦ συμπίπτοντος με τὰ διὰ τῶν χειλέων, κοῦ τὰ διὰ τοῦ λάευγγος γεάμματα, το δε δεύτερον, αντί του δια των οδόντων, καί του συριστικού σ.

α) βλ. J. A. Kanne, über die Verwandtschaft der Griechischen und Deutschen Sprache.

δέλω, θέλω, σέλω, ζέλω — άλς ξάλασσα, θάλασσα, δάλασσα — ἀω, ἀΓω, ἀυω, Γάυω, δάυω, κάυω, έλα, Γέλα, βέλα, γέλα, σέλα, и пр. (см. Лексик. уче-

наго Римера).

§ 5. Сb шеченіем времени и улучшеніемь языка, сіндыханія содьлались коренными буквами реченій, како во вышеозначенных в словахв, шакв и вв других весьма многихь. При томь однь изь нихь вь нькопторых в реченіях в совство отброшены для благозвучія; другія же наконець пошерявшись во одномо діалекто, сохранились вь какомь нибудь другомь Греческо ть, или Лашинском в и Нъмецкои в, близких в в нему (а). То же самыя дыханія во сродномо сь сими языкь Славянскомь измънились вь коренныя буквы, како видно изб следующих в примъровь, которые мы, какв бы на таблиць, представимь, сравнивая различныя реченія изв четырехв языковв, Греческого, Лашинскаго, Нъмецкаго и Славянскаго. Посликуже дигамма имбеть двонкій видь в и 4; то первый поставляется обыкновенно вмвсто дыханія, сходнаго св густыми и горшанными буквами, другой же упошребляется вмфсто дыханія, выражаемаго зубными и свиспиящею с.

⁽a) Cm. I. A. Kanne über die Verwandtschaft der Griechischen und Deutscen Shprache.

H

Ε = β. βαβέλιος, ἀέλιος. βίππος, ἵππος. βέλα, ἕλα. βείκατι, εἴκατι, εἴκοσι. βισχύς, ἰσχύς. βαληκιώτης, άλικιώτης. βαδύς, άδύς. βέδος, ἕδος. βάξξω (βέξξω), ἔξξω. βάγος, ἄγος. (κλάσμα.) βείςαξ, εἴςαξ, ἴςηξ, (ἱέςαξ.) βεικάς, ἑκάς. βαβής, ἀής. (καὶ ἐν μέσω). ἀβέλιος, ἀντὶ βαβέλιος, (Κρῆτες). ἔβα, ἔα (ἦν) ἔβασον, ἔασον. ἄβεον, ἄεον. ὀξούβω, ὀξούω. ὀλβάχνιον, ὁλαχνον. βαλὶς (βηλὶς, βηλὸς, βάω), βαλΓὶς, βαλβίς. κ. τ. λ. καὶ πρὸ τοῦ ε. βρίδον, βρίζα, βράχος, βράπω, βρύκω, βράζω, βρήσσω, (ξήσσω, ξάζω, ξύνω, ξάπω, άξπω. κ. τ. λ.)

Λατινικά.

ουίς, ὅΕϊς. ουμπ, ωΕον. pelvis, πέλΕιξ. κ. τ. λ. χολ, tibi, τίΕι, τείν. υοδίς, φωΕϊν, σφωϊν. nobis, νωΕϊν. bibo, πίΕω. palpebra, βλέφαΕςα (βέλφαΕςα). morbus, μός-Fos. habeo, ἀΕω, αὐω, χαύω. χολ οἱ εἰς bo μέλλοντες, amabo, ἀμάΕω. docebo, δοκέΕω. χολ οἱ παρατατικ. amabam, docebam, legebam, ἄμαΕον, δόκεΕον, λέγεΕον. κ. τ. λ.

Γεφμανικά.

F = w, noù b. Werk, Fégyov, werken, wirken, Fégyew, Feleyew. weben, Falew, (aew). wählen, Fahew, Fehew. wann. wenn, Fny, ny, ear. weeten, Fideir. wissen, Fionyay (ionui). werfen, Feelmeiv. wehren (abwehren), Feever. wek, weg, Fén, en, eg. wachsen, Faugew. weilen, Fédew, ediev. άεχ. Γε. warte, wart, wahren, Foeαν, Fweos (ουρος, φύλαξ), όθεν gewarti, gwardey, 'IT. guardia, Γαλ. guard, Φρουρά, Φρουρός, (πρό - όρος.). άτερος, θάτερος, έτερος, 'Aγγλ. whether, Γρ. wader, weter, jedweder, jeder (TotA. bwathar). Lew, Lowe, herw, άρχαιότερον, Leu. neu, 'Αγγλ. new, véFos. sweigen, swigen, σFigny. brechen, Fengeiv, δάγειν. baben, baften, beben, bebben, beften, Faueiv, άβειν, απειν, απτειν. baren (brummen), Γάρειν, άρειν (άρύω, Γαρύω, γαρύω) δθεν Bär. καὶ Bar (ωδή), Εάρυς (γάρυς, γήρυς) κοί Δτ. barritus, barditus (ποιούν), κοί, Barde, Βάρδος, (αοιδος Κελτων). bleiben, blieben, Γλείπειν, λείπω, λέλειμμαι. bis, αρχ. bes, Fes, Fews, Ews. κ. τ. λ.

Σλαβονικά.

F = B. καί 6. блато, (βλάτος) βάλτος Γάλτος. 6e3b, Fέξ. 6ep40, Féedos, γέεdos. 6pыкаю, Fenκω, έηγω, ποδλιο (ποδγ) λίτω, λίβω (λίω, λώ, λαίω) λίμβω. λατ. lubeo, Γρ. liebe. Bbro, Faiω, (ἀω). Bbkb, Fence, έκας ή ΓαιΓών. Βαλπю, Γαλέω. Bevepb, Γέσπερος. Buдаю, fideω. вино, Foivos. влеку, Fέλκω, (βέλκω, βλέκω). Βολα, Γύδας. Βομβ, Γόνε (ως, όνω, άνω) άντί άνευ, avis, Te. obne. Abbb, daifos. Aebb, defwv. вымь (врдив Всідии), Гсіда. выдра, Гобеа, Вобеа. ведро, Γαίθεος, αιθεία. 6pay, βεάζω, Γεάζω. врагь, Feavas. OBb, ofos (oou, cs). Hebo, vefcs, vafas. первъ, πέρ Гоз. плавлю, (плаву) πλά Γα, πλεύω. ставлю, (сшаву) στά Γω, σταύω. швой. τ Fees, τε os. свой, σ Fεος, σφεος. κομ τα είς — cmbie. κομ — cmbo. οίον, царсшвіе, царсшво, = κάςτ Fos. к. т. λ. Ούτω καί τα Рост. вохра, охра. восемь, осмь. ход Керат. vuda, уда. lugel, углъ. пашика, наука. жој Воер. worati = opanim. won, onb. κ. τ. λ. Σλοβακιστί ΚΒΟΛ= коль. квонь __ конь. Квора, Кора. Квопрь, Копрь. κ. τ. λ.

F = υ. κλάΓω, κπαύω. κάΓω, καύω, χαύω. χεάΓω, χεωίω. δάΓω, δαύω. κ. τ. λ. πλέΓω, πλεύω, ξέΓω, χέΓω, χεύω. κ. τ. λ. αἰδετος, αἰτιδετος. ἀνίδετος. ἔκαδεν, εναδεν. αἰτιαχος, ἀνίαχος. αἰτης,

αυήρ. άταρ, αυτάρ. άως, αίως, αύως-κάξηξ, καυήξ. σταυρός, σταύω, στάξω. Γάγω, (άγω) κατξάγω, καττάγω, κατάγω, καυάγω, καυάξω. λτ. ιαυο, χαύω. πουο, πουεο, μόξω. λόξω, lavo, lautus. παυeos, παύλος, parum, paulus, pauper. σκαύρος, scaurus, (σκάρω). aurum, αὐρον, (αὐω, ἀω). haurio, αξρύω, (ἀρύω) ἀΓρω, αὐρω. aequalis, είκτελος. augeo, ἀΓγω, αύγω, αύξω. κ. τ. λ.

Γερμανικά.

Auge, αυγή, αύγαλ. schaue, σάξω, (σαύω, θαύω) θάω, θεάω. γύω, γεύω, keuse. κ. τ. λ.

Σλαβονικά.

υ = Β. (ως καὶ κάξηξ, καύηξ, κάβηξ. χαυός, χαβός. αυώς, αβώς. к. т. д.) певкЪ, πεύκη. плавлю, πλεύω. 606b (πούα, πέα) πόΓα, (πόβα) πούαμος. πέανος, πεννος, Γεμ. Bobne. ΑΒΒαιο, θεύω, θέΓω. κ. τ. λ

 $F = \pi$, $\kappa \omega i$ ϕ . $\gamma e \alpha F \omega$, $(\gamma e \alpha \upsilon \omega, \gamma e \alpha \beta \omega)$ $\gamma e \alpha \phi \omega$, $\gamma e \alpha \varepsilon$ πω. ἄΕω, αὖω (ἄβω) ἄπω, ἄΦω, ἄπτω. ἔΕω (ἔὐω) έφω, έπω, έψω. νίξω, νίβω, νίφω, νίπω, νίπτω. κύζω, κύβω, κύπω. λίξω, λίβω, λείπω, λείφω, αλείφω. ά Εω, Γαύω, Φαύω. Εύω, Φύω. Εημί, Φημί. Εοξίς (¿ξύς) Φοξές. Fóχλος, Fóλχος, πόλχος, volgus, vulgus, Teem. Volk, Shab. HOARD.

Λατινικά.

Ε = f κω p. Ερίγος, έίγος, έιγω, frigor, frigus, frige. Ερύγω, Φρύγω, frigo. frux, (Φρυπτός). Εύω, Είω, Φύω, Φίω, fuo, fio. ένερ (όθεν ένερθεν, ως ύπερ, ὑπερθεν) ένεες, είνες, infer, όθεν infra, κωὶ ένεροι, inferi, (όθεν infernus, Γλ. enfer.) λάις, λάεις, lapis. ηβη, Εήβης, pubes, (όθεν Γρ. Βυβε). μύρμαξ, μύρμος, Εύρμαξ, βόρμιξ, Φόρμιξ, (όρμιξ, ὄρμος) formica, (Γρ. Wurm), τermis. κ. τ. λ.

Γερμανικά.

F=f, κωὶ p. Fέρκος, Perg (pferg, ως plante, Pflanze). ἀFω, ἀπω, haften, heften. ἕλω (Fέλω, Βέλω,) βέλος Pfeil (plattdeutsch, pil). Fράγω, (Γράζω, Φράζω,) Fράδω, reden, fregen. Φράγω, s—prachen. Fρίγειν, frieren. κράτος, Kraft. κ. τ. λ.

Σλαβονικά.

F = π. πεκγ, πέκω = πέπω, Fέπω, Fέφω (εὐω, έψω. ώς, πόπω. λτ. (coco) coquó, coqueo). воплю (вопю) ΕάΓω, Εάπω, Γάπω, Γάπω. Κοπαιο, πόπω, κάπω, κάβω, κάΓω. ποπλιο, (ποπιο), δόπω, = δύπω (δύΓω, δύω) δύπτω. ποροπλιο (ποροπγ) τορύβω, (θορύβω), τεερίΓω, τορύω, (τόρω, τέρω). πρεπλιο, θρέπω, θρέβω (θραύω, θράΓω) κ. τ. λ.

 $F = \gamma$, κ . χ . γ lo, γ é ϑ e $\nu = F$ lo, Fé ϑ e ν . γ i τ é α . γ é τ os, Fé τ os. γ é $\lambda \alpha$, Fé $\lambda \alpha$. γ é $\lambda \lambda \alpha$, γ ó $\lambda \lambda \alpha$, Fé $\lambda \lambda \alpha$, ν ello,

τυεllico). γέντες, Γέντες, (τυεπτ). γέντο, Γέντο (ξλετο). γέως, έως. γάρωβος, ἄρωβος. γέρδω, (έρδω, έρδων, Γρ. τυεπιο) γέρδος, γέρδος, λτ. gerdius, (έρδω, έργω. έργος, Γέρδος, πέρδος, πέρδων, cerdo, (operarius) όθεν, sacerdos (sacr—crdos) = sacra έρδων, ίερουργός.) Γα-ρύω, γαρύω, παρύω, — ρύσσω, λτ. garrio. Γράω, γράω, χράω, χάρω (χαράσσω) κάρω, πέρω. Γάω, γάω, χάω, κάω, καύω. Γνύω, Γνύζω, Γνύσσω, γνύω, γνάω, κνάω, κνύω, κνύζω, χνάω, χναύω. Γόγκος, γόγγος, κόγγος, πόγγος, πόγχος. Γάρπω, κάρπω, κραίπνος (ξαπίνος), κραιπάλη (ξαπάλη). έλω, κέλω, κέλλω. ἄω, ἄρω, αὐω, ἄρω, ἄπω: λιαρόν, λαῖνα, χλαῖνα, χλιαξρόν κι τ. λ.

Adrivind.

Ε = ξ, c, b. carpo, κάρπω, Γάρπω. binhus, ginnus, γίνος, Γίνος. gibbus, Γύββος. gelu, γέλα. genu, γόνυ, γνύω, Γνύω. glubo, glabo, γλύφω, γλάφω, ΓλάΓω, λάω. bamus, χαμὸς, καμός. glama, γλάμα, Γλήμη. aqua, άχα, άλα, άα. bircus, birquus, Σαβῖνοι, fircus, ἔρίφος. gaudeo, γάδω, (άδω), γάθω, γήθω. quis, quae, quod, qno. κìς, κὴ, κὸ, κῶ Τῶ, Γίς, Ϝἢ, Ϝὸ (μὲ διπλοῦν Ε). gnosco, γνώσκω, νώσκω, nosco, νόω. Οῦτω καὶ Helena Ε Felena, Εελένη, Έλένη. bac, Ϝᾶχι, ἢχι. berba, Εέρβα, Φορβη. baurio, Γαΰρω, ἀρύω. Εξρευς (τέκνον) berese άπω, Γάπω, κάπω, καπω, καρίο. ἀω, ἀνω, κάνω, κανω, cano, κ. τ. λ.

Γερμανικό.

F = g, k, b. ξέ Fειν, ξέγειν, βρέχειν, regnen. Fίειν, κίειν, geben. Haken, Fάγκος. Η afen, χαυός, χαβός, χαός. baften, ἄπτειν. beiter, Fαίθριος. beil, δλος, οὖλος. glänzen, gleissen, γλαίνειν, (γλήνη), γλαύσσειν, (λαύσειν, λεύσσειν). κάπειν, kaufen. κλάεν, klagen. χναύεν, nagen, καὶ ἀλλ. knagen. νεύειν, νύειν, neigen, nicken. ξαῦς, λτ. ravus, Fραῦς, γραῦς, grau. καύω, χαύω, gaffen glupen, γλέπειν, βλέπειν, (Ελέβειν, λεύειν, λεύσσειν). Fρυσσός, kruss, kraus. kliegen, Ελίγγειν. οὐτω καὶ nodus, Knoten. Glied, ledt, Όλλ. lidt. κ. τ. λ.

Σλαβονικά.

 $F = r, \kappa, \chi$. Γομβ, γέτος, (γότος). Γαμαιο, Γαθέω, αθω (ἐπάθω). Γαμγ, Γάζω. Γαβ, Γαβ, Γαβ, αθ, γαθ. 6bry, ΦέΓω, Φεύω, Φεύγω. ΕΒΓα, Εθα, ΕθΓα, Εθα, ως, αθον (ωθν) αθγον (ἐν τῆ Συνηθεία). Γορα, Γόςο—ς. επιργγα κατά διαλέπτους = επιργγα (επιργγα). Γγκβ, Γοθοσον, οθσον. Γλακμγ, (γλάσθω, γλάζω) γλαθοσω, (λεθσσω). Γγμγ, Γθθω, θθω. αθείς αΓο, εΓο, τοο, γενικαί = αΓο, εΓω, οΓο (οιο). εΓο, ε΄Γο, ε΄Γο, ε΄Γο, κοιο, κόΓου, κόου. τίεΓο, τίου. Οθτω καὶ τὸ λτ. $H = \Gamma$. Γολλαμμα, Hολαπλα. Γορμβομπβ, Hονίζον, δείγων — ζοντος. Κροιμγ, Γρώσσω! (ξώγω, ξάγω). κοτοιπь, κόγος, κόγγος, Γόγ-

γος, ὀγγυς, unguis. κλιοιο, Ελύω, γλύω, γλύΕω, γλύβω, γλύφω, καὶ γλάφω, γολάφω, κολάπω, — πτω (λύω, λάω). Ογκο (οὖhos) οὖας. Μγκα, μοῦhα, μοῦτα, μυῖα, Σερβ. Μγκα. κλιιμγ, hλίζω, λίζω (ὡς, λαῖνα, hλαῖνα, χλαῖνα). κραπλιο, hράπω, ξόπω, ξόβω, ξοφῶ (ξέγκω). κυπιρί, hldes, 'ldes κ. τ. λ.

H

 $\exists = \sigma, \zeta, \tau, \vartheta, \delta$. Ελω, Γέλω (βέλω) \exists έλω, σέλω, ζέλω, θέλω, δέλω. άλω, Γάλλω, βάλλω, πάλλω, Φάλλω, (σΦάλλω), Ιάλλω, σάλλω, ζάλω, σάλος, ζάλος. ώς Γe. wallen, ballen, gallen, kallen, schallen, κ. τ. λ. - Ιάλασσα, σάλασσα, βάλασσα, δάλασσα. άΓω, αὐω, ἄΦω, σαύω, ψαύω. ἄμμος, (σάμμος) ψάμμος. ἀω, Ιάω, ζάω. ἕλα, Ιέλα, σέλα, σελήνη. Έλλος, Σελλος. Ερμύλλος, Σερμύλλος. Είρω, σειρά. άδω, άτω, σάττω. Ιόλος, θόλος. όλος, θολός. αὐω, Ιαύω, δαύω, καύω, σαύω, σαυκός, δαυκός. Καὶ πρό συμφώνε τὸ σ. μικρὸς, σμίκρὸς. μέλαξ, σμέλαξ. πέλεθος, σπέλεθος. έπομαι, έσπομαι. μάραγδος, σμάgaydos, ζμάςαγδος. μάω, σμάω, σμώχω, (σμώζω) σμωδίξ, ζμωδίξ. Φάζω, σΦάζω. χάω, σχάω. κύλον, σκύλον, τέγος, στέγος, στέρφος, τέρφος, έκ του έρφος. τ = 1. υκον, τυκον, συκον. τόργος, γόργος, corous. ayos, Jayos, Tayos, Bayos. os, Tos, o-Tos, ουτος (Δούτος, τούτος) τούτου. Εεπτά, τεπτά. (Hσύχ.) is, τis, κ. τ. λ.

Λατινικά.

Γερμανικά.

Salben, Ηαλέφειν, ἀλείφειν. sechs, εξ. sieben, Ηέβδεμ (ἐπτὰ, χωρὶς δ). εζειν, εζειν, setzen, sitzen. Ηεὸς, sein. Ηη, sie. Ηομα, Ηαμα, sam, som, (Αγγλ. some) sammen, samenen, samnen. Ηεἶναι, Ηεἶν (ἐω) Ηεντὶ, seyn, sint. Ηαόσην, Ηαόσς, ἀδω (άζω, θαζω, σάζω, σάττω) satt, sättigen. Ηἶνις, Sohn. Ηῦδος, Süd (μεσημβρία), ώς, Ηἶδος, Hitze (θέρμη). Ηἔρι, sehr. Ηἔθος, Sitte. Ηάλς, Salt, Salz. ΗόΓις (δίς, ουίς) Schaf. Ηαφύειν, schöpfen. Ηαχῶ, (ηχῶ, αὐχῶ) sagen. ῦδειν, sieden. κύειν (κύ Ηειν, κύσσειν) küssen. λύειν (λύσειν) lösen. γύειν (γύσειν, γύσω, ἀντὶ γεύσω — γεύω, λτ. gusto, οἷον γύσθω) keuse. Ηγράβω, (γράφω) schreibe (scribo). Ηατάω, schaden. (χίω, bio) σχίω, σχίδω, scheiden, κάρω, σκάρω, scheeren. μάω, σμάω, σμώω, σμώχω, schmauchen, schmochen, schmatzen, schmutzen (σμάζω, σμώζω, μάω, μάζω.)

Σλαβονικά.

 $\underline{\mathbf{J}} = \mathbf{c}, \mathbf{m}, \mathbf{a}, \mathbf{m}.$ шесть, $\underline{\mathbf{J}} \in \mathbf{\xi}$. седмь, $\underline{\mathbf{J}} \in \mathbf{\beta} \delta \varepsilon \mu$ ($\chi \omega$ eis В). сынь, імя. сьжду, сижу, дёоба, діва, καὶ $F \tilde{v} \zeta \omega$, сужу. $\exists \tilde{\omega} \delta \omega$, $\exists \tilde{\omega} \tau \omega$, satio, сыщаю. серпв, - dαρπη. cama, τάζα. camb, ταμός. conb, τάλς. сажду, $\sigma \alpha \sigma \delta \omega$, $\sigma \alpha \zeta \omega$ ($\theta \alpha \zeta \omega$, $\theta = \sigma$). зелень, $\zeta \varepsilon$ λος, σέλος = θέλος, θάλος, θάλω (μάλω, έλος, alo, olus). χαί προ τοῦ Β (Φ), κ, π, м, н, л, т. свой, σφεος, 4φεος, Feos. свать, 4φάτης. свеκορδ, λτ. sFocer, ΑΓεκυρός, CBykb, Αβύξ, βύζω. свонь, Дфоги. скопець, Экопа' (торая). скора, Εχόρα, χόριον, corium. cnopb, cnophix, Επόριος, πόριμος. εκρεжещу, Ακριζέσκω. εμδιο, Αμαίω. смьюсь, диєю, μυώ, μυώω. сныть, Ге. Schnee. Λτ. nix (= v/ψ, ωs "ξ, iξos, ng "ψ, iψos) dviψ, νιφας, снbжу, $\exists viζω$, (viφω). сладокb, $\exists λαίδος$, Fλάδος, γλάδος, γλάγος, (γλάξ, Δτ. Lax) γλύκος, γλεύκος, γλυκύς. Ολμακίκ, Αλισσός (λισκός, λίξος. ώς δισσός, διξός). cmpaxy, Δθεάσδω. cmpovy, Ατεώζω, τεώσκω. cmponb, Ατεοπός, Ατεάπηξ. muxb, πιαχο, τ - ηκα, ηκα. ηκέω, τ - ακέω, Δτ. taceo. K. T. A.

T M H M A B.

Σύγκεισις τῶν τοῦ λόγου μεςῶν.

КЕФАЛАІОН А.

Πεςὶ λέξεων σχηματισμοῦ καὶ παθῶν, ἔτι δὲ καὶ πεςὶ τόνου.

ς α. Αι σύνθετοι καὶ παράγωγοι λέξεις σχηματίζονται ἐκ τῶν πρωτοτύπων τῶν ἀπλῶν. τούτων δὲ θέμα,
ἢ ξίζα εἶναι τὰ πρῶτα στοιχεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα προστίθενται τὰ τῆς καταλήξεως γράμματα πρὸς μόρφωσιν
τῆς λέξεως κατὰ τὸν διωρισμένον τύπον οἶον, πά — ω,
βό — ω, βο — άω, ὅρ — ω, ὅρ — ος. κ. τ. λ. Ὁταν δὲ
τὰ θεματικὰ τῆς λέξεως στοιχεῖα εἶναι δύω, ἢ πλειότερα σύμφωνα, τὸ μετ αὐτῶν συναπτόμενον Φωνῆεν εἰς
συλλαβῆς ἀπάρτισιν ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς νεωτέρους
εὐφωνικὸν, διότι συμβάλλει πρὸς μόρφωσιν τοῦ ξιζικοῦ
Φθόγγου οἶον, γρ — ά — ω, πρ — ! — ω, σκ — ἐ — π — ω,
στρ — ἐ — Φ — ω. κ. τ. λ. εἰς ταύτας κοὶ τὰς τούτων
όμοιας λέξεις τὰ γράμματα πρ, σκπ, στρΦ, εἶναι θέματα τῆς λέξεως ἀμορφα, τὰ ὁποῖα εἰδοποιοῦνται διὰ
τοῦ παρεντιθεμένου Φωνήεντος α, ε, ι, κ. τ. λ.

отдъление и.

Сравнение частей рычи.

глава І.

О образованіи словд, о ихд изміненіях (тады) и удареніи.

6 1. Сложныя и производныя реченія образующся изв первообразныхв простыхв. Начало или корень первообразных сушь первыя буквы, кв кошорымв прилагающся конечныя лишеры для образованія реченія, по опредвленной формв, на пр. $\pi \acute{\alpha} - \omega$, $\beta \acute{o} - \omega$, βο-άω, ος-ω, ος-ος, и пр. Когда же коренныя реченія состоять изь двухь, или болье согласныхв, то присовокупляемая вы нимы гласная вь дополнение слога, называется евфоническою (благозвучною), потому что служить вы образованію кореннаго звука, на пр. $\gamma e - \alpha - \omega$, $\pi e = i - \omega$, $\sigma \kappa = \varepsilon - \pi - \omega$, $\sigma \tau e = \varepsilon - \phi - \omega$, и пр. Вь сихь и подобныхь реченіяхь ус. πe , $\sigma \kappa \pi$, $\sigma \tau e \varphi$, суть еще необразованныя начала реченія, каковыя получають свой видь отв прилагаемой гласной а, є, і, и пр.

§ 2. Славянскій языкь имьешь много реченій, необразованных в гласною евфониче-

ΒΛΚ, ΠΛΚ, ΑΛΓ, ΠΛΝ, κ. τ. λ. τάς ὁποίας άι ταυ, της διάλεκτοι, μάλιστα δε ή Ρωσσική και Πολωνική, είδοποιούσι πρός το ευφωνότερον διά του ευφωνικού Φωνήεντος, οίον, πολκ, ΕΟΛΚ, ΠΟΛΗ κ. τ. λ. μένουσι δέ καὶ άλλαι χωείς Φωνήεντος, οίου ΜΒΑΑ, ΜΗΥ, ΜΙΙΙΥ, καί άλλαι πολλαί καί είς αυτήν την Σλαβονικήν, καί έκ των διαλέκτων της μάλιστα είς την Σερβικήν κα Вогринду, обоу, крчма (Росс. корчма); Грч, αντί κρι, (κορι, σπασμός); κλόκ, αντί κλυδοκ, κ. τ. λ. Ἐκ τούτων των λέξεων είναι μέν πολλαί αὐτά τά πρώτα και άρχαια της λέξεως στοιχεία, Φθόγγοι διόλου συμφωνικοί, ώς άμορφοι και ακατέργαστοι στήμονες. αλλ' είναι και άλλαι έκ των όποιων έξεθλίβη μετά τάθτα το ευθωνικόν. Φωνήεν άπο την γλωσσαν του όχλου, καθώς παντού συνειθίζει να γίνηται το τοιδτον α). Tolauras xudalas engliveis exel nara romes nai n συνήθως λαλεμένη Έλληνική, κ μάλιτα είς των άγροίς κων τα σόματα. διότι έτοι προφέροντες τας λέξεις έπιπροχάδην κου όχι πάντοτε με την προσήκεσαν άρτισομίαν, λέγεσι: βνό (βενόν), γναϊκα (γυναϊκα), πτζός

⁹⁾ Ούτω καὶ το Σεεβικον Γραα, Γεαικίδαι (Γεαικάδαι, Геаний уводава), ѝ Грнадня (Граной Едгов, Гран κοί) έσχηματίσθη κατά το, Ερόчαλ, Σερβίδαι (Σεεβική νεολαία), και Србчадня (Σέεβων έθνος). 'Αλλ' είς το Γρμαμ έξεθλίβη ή αι δίφθογγος (Γετζάδαι, Γεκάδαι)· ίσως καὶ από το Cρόчαλ, έκ τέ Cp6, έξεθλίβη το ε, η α, Σεβ, αντί Σέεβ - ος, η Σάςβ — ος, μεταθέσει Σάβςος, Σαυζος άν είναι έτοι οι Σαθροι τε Ησυχίε. , Σαθροι, έθνος Θράκιον.

ского, како то: влк, плк, длг, плн, и проч. Таковыя реченія діалекты сего языка, нампаче Россійскій и Польскій, для благозвучія образующь евфоническою гласною, какь то: полк, волк, полн, и проч. Впрочемь многія изь нихь остаются безь гласной, какь то: мзда, мчу, мщу, кано во Славянскомо языко, такь и вь діалектахь его, наппаче Сербскомь и Богемскомь, на пр. кргма (Росс. корчма); грг вывето крг (корч, судорога); клбк, вывсто клубокь, и пр. Многія изь нихь сушь первоначальныя стихіи реченія, т. е. эвуни совершенно согласные, како бы необразованныя или неустроенныя основы; но есть и такія, изв которыхв посль пошерялась евфоническая гласная в языкв народа, како вездо случаешся а). Таковыя вь просторьчи опущения имветь и обыкновенный Греческій языкь, наипаче вь устах в простолюдиновь. Ибо они, произнося

а) На пр. Сербское Грсад (Греческое юношество, Гемініва, Гемінаваї) и Гргадня, (Греческій народь, Греки), образовалось подобно Србгад (Сербское юношество) и Србгадня (Сербскій народь), Но вы Гргад выпала си двоегласная (Гет ζάδαι, Гекабаі); можеть быть и оть Србчад, Срб, выпало ε или α , $\Sigma \rho \beta$, вмвсто Σές-βος, или Σάρβος, Σάβρος, Σαύρος. Η Ε Σαύροι πα это? Σαυζοι έθνος Θράκιον (Нσύχ.) См. Предисл.

(πετζος), μσος (μισος), στμπόςτα (εἰς τὴν πόςταν)

π. τ. λ. Ἐκ τοιαύτης ἴσως ταχύτητος πεςὶ τὴν πςοΦοςὰν πςοῆλθον ὰ τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς πολλαὶ συγκοπαὶ λέξεων ὰ ἀποκοπαὶ, οἶον οἴσθα (οἴδσθα, οἴδασθα),
οἷμαι (οἴομαι), δῶ, κςῖ, Βςῖ, λῖ, ξᾶ, ἀντὶ δῶμα,
κςιθὴ, βςιακὸς, λίαν, ξᾶον, κ.τ.λ.

6 y. Παρομοίας εκθλίψεις τοῦ εὐΦωνικοῦ Φωνήεντος βλέπομεν καί είς τας άξχαίας γξαφάς των Λατίνων, κοί Τυξέηνων, κοί Ουσκων, κοί άλλων της Ιταλίας λαών είς τὰ τούτων διασωθέντα μνημεῖα α). Ούτως είς Λατινικάς παλαιάς ἐπιγραφάς παραλείπεται το πρώτον Φωνήεν της συλλαβής, όταν ήναι το αυτό κού το τοῦ ονοματος του προ αυτοῦ τοιχείε οίον, εἰς τὰς έκ τοῦ b (be), ή c (ce) ἀρχομένας συλλαβάς ἔγραφον μόνον το συμφωνον φέρ είπεῖν, bne, αντί bene, cra (cera), lebro (lebero), dcimus (decimus), krus (karus, k = ka) œντὶ carus, κ. τ. λ. (βλ. Quintilian. A. 7, καί Victorin. σελ. 245). 'Αλλ' οί αὐτοὶ έγραφον καὶ poclum, vinclum, αντί poculum, vinculum, εκθλίβοντες εκ δύω γειτονευόντων α το προηγούμενον. Ἐξέθλιβον δὲ μάλιστα καὶ το i. olov, ares (aries), evenet (eveniet. κ. τ. λ. βλ. Varr. de L. L.). ωσαύτως και είς τας Τυβέηνικας επιγραφάς Φαίνονται Φωνηέντων εκθλίψεις πολλαί. β) 'Η δε 'Αρα-Βική καὶ ἄλλαι ᾿Ασιαναὶ γλῶσσαι γεάφουσι μόνα τὰ

α) βλ. Saggio di lingua Etrusca etc. par Luigi Lanzi.

β) Εἰς τὰς αὐτὰς ἐπιγραΦὰς εύρισκονται νωὶ λέξεις γεγραμμέναι κατὰ σύντμησιν (abbreviation), τὰς

слова отрывнами говорять Вид (Ввиди), участа (γυναϊκα), μσος (μισος), κτζος (κετζος), ημπορτα (εis ту поетах), и проч. можеть быть, оть сей скорости во произношении и во древнемо Греч. языкъ произошли сокращенія и усьченія реченій; на пр. обода изв обода, обовода. οίμαι, διομαι. Δω, κρί, βρί, λί, έα, вывсто δωμα,

πειθή, βειαρός, λίαν, ξάον, и пр.

§ 3. Подобныя выпущенія мы видимb и вь первоначальномь письмь Лашинянь, Эшрурцевь, Восковь и другихь народовь Ишалійскихь вь сохранившихся ошь нихь памяшникахва). Такв вв древних в Лашинскихв надписях вынидывается первая гласная слога, когда она бываеть та же самая и вь названіи буквы, предв оною гласною находящейся; напр. выслогахь, начинающихся сь b, (be) или cbc (се) писали шолько согласную; bne вмъсто (bene), cra (cera), lebro (lebero), dcimus (decimus), krus (karus, k=ka) вывсто carus, и пр. (CM. Quintilian. A. I. w Victorin. cmp. 245.) Также писали и poclum, vinclum вмъсто poculum, vinculum, выпуская изb двухb и ту, которая стоить прежде. Болье же всего осшавляли i, на пр. ares (aries), evenet (eveniet) и пр. (см. Varr. de L. L.) Такимb же образомь и вь надписяхь Этрурскихь видны многія опущенія гласных b).

Cm. Saggio di lingua Etrusca, etc. par Luigi Lanzi. Вь шрхр же самых надписяхь находятся реченія, писанныя сокращенно; ихв не должно смъщивать съ тьми, которыя пишут-

σύμφωνα, άλλα προφέρουσιν έξωθεν καὶ τανάλογα τῆς λέξεως Φωνήεντα, άλλην έχουσαι την γραφήν, καὶ άλλην την ἀπαγγελίαν.

§ δ. Ἐκ ταύτης της ἐλλείψεως τοῦ εὐφωνικοῦ φωνηεντος προέρχεται τὸ πολυσύμφωνον καὶ δυσπρόφορον

όποίας, είναι Φανερον, ότι δέν πρέπει να συγχέωμεν με τας κατ εκθλιψιν Φωνηέντων γραφομένας. Δίστι αύται μεν προφερονται ως κοι γράφονται, τας δε συντετμημένας αναπληρούμεν έν τῶ προφέρειν, ο.ον Apln (Apollon, Απόλλων) κ. τ. λ. ή τοιαύτη κατα σύντμησιν γεαφή, ή στενογεαφία, ήτο συνηθεστάτη και είς τους άξχαίους Ελληνας, ώς Φαίνεται έκ τῶν μονογεαμμάτων κοὶ ἀλλων επιγεα-Φων, κού είς τους μετά ταῦτα, κού πολύ πλέον είς τους Βυζαντινές, κού είς λέξεις Έπηλησιαστινάς οίον, Θς, πης, πεα, πνα, Σεα, Is, Χε, Μης Θε, Δαδ, Ίλημ, Θκε. ἀντὶ, Θεὸς, πατης, πατέρα, πνεύμα, σωτήρα, Ἰησούς Χριστός, Μήτης Θεού, Δαβίδ, Ίεςουσαλημ, Θεοτόκος. κ. τ. λ. Την αυτην συντομογεαφίαν εμιμήθη έκ των Έλλήνων κου ή Σλαβονική γεάφουσα τας λέξεις συντετμημένως, η με μόνην επιγεαφήν μακεας (ΤΗΤΛΑ). ofor ELA court BOLA ic. Xc. auna (Quoctong) κ. τ. λ. ή μετα μακεας και ένος τινος γεάμματος της λέζεως, οΐον τοῦ ε (ελοκο ΤΙΤΛΑ) ώς, εΠΙΚΠΊ (ἐπίσκοπος). ἢ τοῦ Ο, οΐον, Πρρκά (Προροκά, προ-Фития), й той Д, БГЦА (БОГОРОДИЦА, Θ ия), ω я τὰ Έλληνικὰ, Πεμε (Πεόδεομος) κ. τ. λ. βλ. Δοβεόβ. σελ. 60.

Арабскомь и другихь Азіашскихь языкахь пишуть однь только согласныя, а гласныя приличныя реченію произносять. Они имбють письмо различное отв произношения.

§ 4. Отb сего опущенія благозвучной гласной происходить то, что слова Славянскихь

> ся св окущеніемь гласныхв. Ибо посльднія произносятся такь какь пишутся, а сокращенныя дополняются вь произношеніи; на пр. Άπλν (Apollon, Απόλλων), и пр. Таковое сокращение или твснописание (58νογραφία) было весьма обыкновенно у первых Еллиновь, как видно из монограммь и других в надписей, и у последующих в Грековь, наипаче в Византійских в писашеляхь и вь словахь церковныхь, на прим. Θ s, $\pi \eta e$, $\pi e \alpha$, $\pi v \alpha$, $\Sigma e \alpha$, Is, Xs, $M \eta e \Theta e$, $\Delta \alpha d$, Ιλημ, Θκς, ΒΜΒοπο Θεος, Πατήρ, πατέρα, πνευμα, Σωτήρα, Ίησες Χρισός, μήτης θεέ, Δαβίδ, Ίερεσαλημ, Θεοτόκος, и пр. Bb cemb сокращенномь письмь подражаеть Греческому и языкь Славянскій, вь которомь также пишушся реченія сокращенно св надписью или только знака долгаго слога (титло), како БГХ вмосто Бого, 16, 16, 11 АПЛХ (Апостоль) и пр. или св надписью знака долгаго слога и какой нибудь литеры реченія на пр. с (слово шишло), как ЕПКПЗ (Епископь) или о Прокъ (Пророкъ) или д БГЦА (Богородица), такъ какъ Греческія Пень (Пеодеонов) и пр. см. Добр. стр. бс.

ιδίωμα των Σλαβονικών διαλέκτων εis λέξεις μάλιστα συνθέτους, καὶ συγκειμένας ἀπὸ σύμφωνα σκληςα, τῶν οποίων την σύγκεουσιν αποφεύγει παντοιοτεόπως ή Έλληνική. άλλα και αυτη πείν καλλιεεγηθή άπο τους ποιητας καί συγγεαφείς της, δεν είχεν ολίγας λέξεις δυσεκφέρους και τραχυστόμους. Ο Ήρόδοτος εύρισκε βάςβαςον την γλώσσαν των Πελασγών, διότι δεν είχε την Ίωνικήν κού Αττικήν καλλιέπειαν κού την έμμέλειαν κού μεγαλοπρέπειαν της θείας τω οντι Φωνης, με την όποιαν ἐλάλησαν αι Μοῦσαί του. 'Αλλ' οι Πελασγοί ώς πεωτοι μνημονευόμενοι κάτοικοι της Έλλάδος, ήσαν βέβαια να συγγενείς και ομογλωσσοι των παλαιων πατέρων του, πλην έκ τούτων έγεννηθησαν "οί πρώτοι αιοιδοί της Έλλαδος, οίτινες, εἰς ταύτην την καθέδραν της μος Φώσεως του ανθεωπίνου πνεύματος, ετόρνευσαν την γλώσσαν, κού την διέπλασαν επιχαρίτως, κού την πας έδωκαν και είς αυτόν τον Ομηρον τόσον λιγυράν και μελωδικήν κού παντοίων έννοιων κού διά μόνης της των Φθόγγων άξμονίας ἐκΦεαστικήν· ἀν εἶχε κοὐ ή Σλαβονική είς τους παλαιούς της Ιχρόνους τους Όμηρους της, όσον αύστης α κεί αν είναι δια την Φύσιν τινών συμφώνων της, ήθελεν αποβή ασυγκείτως όμαλωτέρα καί καλλιΦωνοτέςα, όποία Φαίνεται πολλάκις εἰς πολλάς έναςμονίους λέξεις της, συνάπτουσα τον ακόμψευτον χω άβξενωπόν της τόνον με τον γλαφυρόν και μεμουσωμένον. Αλλά κού είς τὰ ἴχνη τοῦ σχηματισμοῦ τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων βλέπομεν πολλάκις σύμπτωσιν συμφώνων δυσπροφόρων, των οποίων άλλα μεν τρέπει είς εύφωνό-

діаленшовь сосшоять изь многихь, согласныхь и сь трудомь выговариваются, наипаче же слова сложныя и составленныя изъ согласных в грубых в, стеченія коих в всячески избъгаеть язынь Греческій. Впрочемь и онь, прежде нежели образовался Сшихошворнами и другими писателями, имблю довольно словь грубыхь и шрудно произносимыхь. Иродошь находишь варварскимь языкь Пеласговь, потому что онь не имьль Іонической и Аттической пріятности, благозвучія и великолбиія, того, по истинь, Божественнаго языка, которымь говорили его Музы. Но Пеласги, первые изврстные обищателями Эллады, были безь сомнынія и одного происхожденія, говорили однимь языкомь сь древними его праотцами; притомь оть нихь родились первые првиы Эллады, которые вb семb жилишь образованія человьческаго ума, очистили языкв и сообщили ему столько пріятности и предали его самому Омиру сладнозвучным в и способным в выражать всякія мысли даже единою гармонією звуковь. Если бы и Славянскій языкь вь древнія времена имьль своихь Омировь; то и онь, сколько бы ни быль жестовь по свойству своихь согласныхь, сдрлался бы гораздо мятче и благозвучиве, каковымо часто и представляется во мнотихь гармоническихь реченіяхь, вь которыхв суровость свою и мужественность соединяеть сь пріятностію и ніжностью.

τερα ή Έλληνική, αλλα δὲ κωὶ παντάπασιν ἀποβαλελει, Φεύγουσα πανταχοῦ τὸ βαρύηχον τῶν Φθόγγων, οσοι προσίστανται κωὶ προσκρέσιν ἀηδῶς εἰς την ἀκοήνε Τὸ μέλι κωὶ γάλα κωὶ οδοῦς, ἐσχηματίσθησαν ἀπὸ τὸ μέλιτ, κωὶ γάλακτ, κωὶ οδοῦτς, ὅθεν αί γενικαὶ, μέλιτος, γάλακτος, οδόντος. Τὸ τριχ — σὶ ἐτράπη εἰς τὸ θριξὶ τὸ νυκτ — σὶ, εἰς τὸ νυξὶ τὸ οδοῦτ — σι, εἰς τὸ οδοῦσι κωὶ τὰ ἀξρητα τρίτα πρόσωπα τῶν παθητικῶν παρακειμένων, τέτυψθε (τέτυφθε) τέτυπντ — αι (τετύφαται) ἔ — πταιστντ. ἔ — σβεστντ. κέ — χρωστντ. πέ — πρηεστντ, κ.τ.λ. δικαιολογοῦσι τὰ Σλαβονικά Πρίτ, χεράιτ.

δε. Το ευφωνικον φωνήεν εἰς λέξεις τῆς Σλάβονιε κῆς χθὶ τῶν διαλέκτων της ἐκθλίβεται πολλάκις κατὰ κλίσεις κοι σχηματισμούς, τους οποίους διδάσκουσιν οἱ γραμματικοὶ οἰον, 30Λ, ή γενική, 3ΛΛ, αἰτιατ. 3ΛΟ, ἀντὶ, 30ΛΛ, 30ΛΟ. Τοῦτο εἶναι εἶδος συγκοπῆς ἡ κοὶ μεταθέσεως τοῦ φωνήεντος ομοιον τῆς τῶν Ἑλληνικῶν, δμάω (δαμάω, ἡ δάμω, ἐκ τοῦ δάμ — δμά —). τμάω (τάμ — τμά —) ' κμάω, κάμω (κάμ — κμά —) κ.τ.λ. Ἐκ συγκοπῆς εἶναι κοὶ τὰ, ἔπλετο (ἐπέλετο), ἔπτατό (ἐπέτατο), κ.τ.λ. ᾿Αλλά κοὶ τὰ εἰς ηρ συντέμνουσι τὴν γενικὴν, ώς, πατηρ, πατρὸς (πατέρος) · θυγατρός, θύγατρα, θύγατρες (— τέρος — τέρα — τέρες) κ.τ.λι Τοιαῦτα πάθη λέξεων ἔχει ἡ Σλαβονική πέντε.

α) Αὐτην την συγκοπην κατ ἔκθλιψιν ή Φωνήενε τος, ως προείπομεν, ή συμφώνου. Ἐκθλίβονται δὲ σύμε

И вь образованіяхь реченій Греческихь видимь почасту стечение согласныхь неудобопроизносимыхв, но однв измвилющся вв благозвучныя, а другія советмь выкидываюшся, для избъжанія звуковь, непріяшныхь для слуха. Μέλι, γάλα и одой образовались оть μέλιτ, γάλακτ и обсить и потому вь родишельномь долаюшь μέλιτος, γάλακτος, εδόντος, τ_{ℓ} іх — σ і обратилось вb ϑ_{ℓ} іξі, νυκ τ — σ і вb νυξі, обот - от вы обого; множество третьихы лиць прошедшаго времени сшрадашельнаго залога, τέτυψθε (τέτυφθε) τέτυπντ — αι (τετύφαται), έ πταιστυτ, έ - σβεστυτ, κε - χεωστυτ, πε - πεηστυτ. и пр. оправдывающь, такв сказать, Славянскія слова Прет, хврат. и пр.

- § 5. Евфоническая гласная часто выпускается вь реченіяхь Славянскаго языка и діалентовь его, при склоненіяхь и формаціяхь Граммашическихь; напр. зол, родиш. зла, виниш. зло, вмвсто зола, золо. Это есть нркоторый видр усрченія и переставленія гласной буквы подобный Греческому: δμάω (δαμάω, δάμω), τμάω, κμάω, κέκμπκα, и πρ. maκb и έπλετο, έπτατο вмbcmo έπέλετο (πέλω), έπεauато ($\pi \acute{e} au \omega$), и пр. кончащіяся на \acute{n} е в родит. падежь выпускають напр. татуе, патесь (патесья), Δυγατρός, Δύγατρα, Δύγατρες, - τέρος, - τέρα, - τέρες) и пр. Таковых в изминений слова языки Славянскій имбець пять:
- с) Сокращение упущением в или гласной бунвы, кано мы сказали, или согласной. Изв

Φωνα μάλιστα το Α, κού π, προτών άμεταβόλων π, Μ, Η, ой, падль, паль. свытну, свыну. выдмь, вымь. (οθεν κα) το Ρωσσικόν семь, αντί седмь). παράβαλε προς ταυτα τὰ τῆς Ἑλληνικῆς, κάμμορος (κάτ-μορος, κατάμορος) κού κάμορος, καί καμαρεύω, έκ του καμμοεέω (κατμορέω. βλ. Ρείμ. λεξ.). κάλλιπε (κατέλιπε). καννεύσαι (κατανεύσαι) κ. τ. λ. Ἐκθλίβεται το Α καί μετά το ж, ετικμο, ετικο. ως τά, εσδω, όσδω συπέλλονται είς τὰ έζω, όζω καὶ τὸ Β, μετὰ τὸ 6 ἐν συνθέσει οδλακ, αντί οδελακ (ελεκγ) ώς, κεάββατος κού κεάβατος, ύββος κού ύβος. κ. τ. λ.

β) πάθος λέξεων της Σλαβονικής είναι ή ἐπένθεσις τριών μάλιστα γεαμμάτων, Α, π, Η. οίον, изждиву, αντί изживу. ως, επισδά φελος, αντί επιζά φελος (κατ' ανάλυσιν τοῦ ζ εἰς τὸ σδ = жд). Οὖτω κοὶ τὸ Σερβικόν жарьбе, αντί жрьбя кој το Ίλλυρικον жарал, αντί же. pabab. ως, εων είπης, σθέρωνος, ζέρωνος (γέρωνος, γ=ζ) ή Ἰσδεαήλ (Ἰζεαήλ) αντί Ἰσεαήλ. Ἐσδεας, Ἐζεας, κ.τ.λ. Ούτως επεντίθεται μετά το ν, το δ είς το τένδω κοί τένθω (τένω) Ατ. tendo, κως το d eis το medulla (μεδυλος) μυελος· ως κ), εύω, εύδω· σπεύω (σπέω) σπεύδω. κρη, κοδη, ανής, ανδρός (ανέρος, ανρός) κ. τ. λ. Το δέ π παρεντίθεται μετά τά 6, Β, Π, Μ, πρό του 10, καί Я, ого люблю, ловлю, капля, жеравль (сит жеравь, капя) к. т. λ. ως, στεέβω (στεαβός, στεάβαλος) στεεβλος, στρεβλώ. αὖω, (αὐαλός) αὐλὸς, αὐλώ. κ. τ.λ. Καὶ τὸ η προστίθεται χάριν ευφωνίας, ώς, Γυδην κεί

согласных выпускающей наиначе д и т предв неизмвинемыми л, м; н; напр. падло, пало, светну, свену, ведмо, вемо, (отсель и Русское семь выбото седмы). Сравни св сими и Греч. слова канноров (кат-норов, катансρος) η καμορος, καμορέυω μοβ καμμορέω (κατμορέω, см. Лекс. Римера), καλλιπε (κατλιπε, κατέλιπε), καννεύσαι (κατνεύσαι, κατανεύσαι) и пр. опускается д шанже и посль ж; свжду, свжу, шань, нань $\xi \delta d\omega$, $\delta \delta d\omega$ сливающия вь $\xi \zeta \omega$, $\delta \zeta \omega$, и β посль б, вь сложени, облак вмвсто обелак, (BACHY), manb nanb κράββατος το κράβατος, εββος, in uBos, in nps

В) Измънение Славинских речений бываеть чрезь прибавление, наипаче трехь буквь, д, л, н, напр. изждиву, вмфсто изживу, такъ кань втобафейов вывото втобафейов, (по причипо разділенія в на об = жд). Также и Сербское жарьбе, выбото жребя, и Иллир. жарал, вывсто жеравль, нань бы, оберагов, верагов (усрагов; у=3) или Тобранк, Цеанк, вывсто Торанк. Ездра Езра и проч. Такимь же образомь посль у придаетися д вь τένδω й τένθω (τένω), Лаш. tendo; marke d Bb medulla (μεδυλός) μυελός, κακb κ εύω, εὐδω σπεύω, (σπέω) σπεύδω, ἴβη, ἴβδη, ἀνής, ἀνδε едь (фигель, фирев) и проч. Л вставляется послb b, e, π , M, передb b M A, на проч. люблю, ловлю, капля, жеравль (вмосто жеравь, капя и пр.), marb какв seeso (seasos, τράβαλος), τρεβλός, τρεβλώ. ἀυω, (αὐαλός) ἀυλός, αὐλώ

γ) Ἐναλλαγή γεαμμάτων. βλ. ᾿Αλφάβητον.

δ) μετάθεσις στοιχείων κατὰ διαλέκτους. ως, глина, Ίλλυς. гнила Τροмада, Καςνιολ. Γερмада. κ. τ. λ. σπανιώτατα δὲ συλλαβῶν. οἶον длань, долонь, Ρωσσ. ладонь. гомила, могила. рамо, άςμός. ως, άμιθςῶ, ἀςιθμῶ ξέζω, (ἔςξω) ἔςδω μοςΦὴ, forma τςίτος, Αἰολικ. τέςτος, tertius. ξοΦέω, ὀςΦέω, sorbeo. Φςακτὸς, Φαςκτός άςπω, ξάπω δάςθω, δςάθω κ. τ. λ.

α) Τὰ δὲ τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων γλώσσης, νῶμος, νερὰ, νεμπότης κ.τ.λ. προσέλαβον τὸ ν κατὰ προσκόλλησιν ἐκ τοῦ ἄρθρου, τὸν, τήν. οἶον, ἀκούων τὴν αἰτιατικὴν, τὸν ὧμον, ὁ χυδαῖος ἄνθρωπος τὴν ἐξέλαβεν ὅτι γράΦεται τὸν νῶμον, ὅθεν εἴπε καὶ τὴν ὀνομαστικὴν, ὁ νῶμος, ἀντὶ ὁ ὧμος. οὐτω καὶ ἀπὸ τὸ τὸν ἐμπότην, ἔπλασεν ὀνομαστικὴν ὁ νεμπότης, κ.τ.λ. τοιοῦτόν τι συνέβη πιθανῶς καὶ εἰς τὸ νήδυμος προσκολληθέντος εἰς τὸ ῆδυμος τοῦ ἐΦελκυστικοῦ ν προηγουμένης τινὸς λέξεως (βλ. Ρείμες. λεξ.)

и пр. И н прибавляется для благозвучія; на пр. гибну и гиблю, кв нему (ему), подобно піакв называемому ν εφελκυτικόν вв Греч. языкв, и поставляемому вв глаголахв, кончащихся на чистое ω, какв напр. τάω, τάνω. χύω, χύνω, и пр. (откуда и вв общемв Греческомв языкв составленные изв кончащихся на ονω, τυπόω, τυπόνω, χευσόω, σένω и пр.), и поставляемому предв νήδυμος вмвсто йдиμоς, унтебано в вмвсто йдиноς, унтебано в вмвсто йдиноς вмвсто йдинос,

у) Измънение буквь. См. Алфавить.

δ) Περελοженіе буквь, по діалекшамь; напр. глина, Иллир. гнила, громада Карніол. гермада, и пр. пересшановка же слоговь бываешь весьма рѣдко; на пр. длань, долонь, по Росс. ладонь. гомила, могила. рамо, άξμός, какѣ ἀμιθεω, ἀξιθμῶ, ξέξω (ἔξζω), ἔξδω. τείτος, Εολич. τέςτος, tertius. μοςφὰ, forma. ξοφέω, όξφέω, sorbeo. Φρακτὸς, φαρκτὸς. άξπω, ξάπω. δάξθω, δξάθω, и пр.

а) Слова же простаго Греч. языка νωμος, νερά, νεμπότης, и пр. приняли ν от члена τὸν, την слившагося съ ними; то есть, необразованный человъкъ, слыша винит падежъ τὸν ωμον, подумаль что сіе реченіе питется τὸν νωμον, потому и въ именительномъ сказаль ὁ νωμος вмъсто ὁ ωμος; такимъ же образомъ и изъ τὸν ἐμπότην онъ сдълаль именительный ὁ νεμπότης, и пр. Въроятно, нъчто подобное промзошло и съ νήθυμος, то есть, что съ симъ словомъ слилось такъ называемое ν ἐφελκυστικών отъ предтествующаго нъкоего реченія. См. Римера Лексик.

- ε) 'Αφαίρεσις καὶ αποκοπή. ως, ραλο, αντί οραλο (άρο-TOOV). (8Th, लेग्नो 6(8Th (हेग्नो) हॅंग्डिंग्ना, हैन्डिंग्ना, फंड हेल τοῦ ἔσεμι, οξεν συνεκόπη το ἐσμί, κατ' ἀποκοπήν ΕΙΜΑ. Ούτως αποκόπτεσι κού το ληκτικόν ω, των πρωτοπροσώπων πληθυντικών ένεστώτων έν τοῖς εἰς 10, κ γ. οίον, лаемь, біемь, (λάομεν, παίομεν) Φυλάττουσι δε τουτο εν τοις είς μι οίον, есмы, εσμέν, εκ του есмь дамы, борег (біборег) ек той дамв. к. т. д. τουτο δε το μι είναι το Ελληνικόν ει, ως επροφέρετο το ε, το παλαίον οίον, есмы $\equiv \tilde{\epsilon} \sigma \mu \epsilon \tilde{\iota} - \nu$, $\tilde{\epsilon} \sigma \mu \tilde{\epsilon} \nu \kappa$. τ . λ . αλλά περί τούτων λέγομεν καί έν τοῦς ἔμπροσθεν (βλ Кеф: В. § d. пері той b, ь). Прос бе так апонопая της Σλαβονικής παράβαλε τὰ Ελληνικά, κρι (κριθή). δω (δωμα). πω (πόθι). κωί τα, ίστη, τίθει, δείκνυ, αντί δείκνυθι, τίθητι, ίσταθι. κ. τ. λ. τοιαύτα καί τα βεῖ (βειθύ), Βᾶ (βασιλεῦ), μᾶ (μᾶτες) κοὴ Λατ. po (papulus).
 - § ζ. Διπλασιασμόν δε γραμμάτων δεν στέργει ή Σλαβονική, εί μη κατά σχηματισμόν, όταν, Φές είπείν, συμπίπτωσε τὰ ΔΔ, ΕΕ, εἰς την κλίσεν τῶν πτώσεων, τὰ όποῖα καὶ τότε προφέρουσιν ώς аπ, κού ett. ή όταν γίνηται γεάμματος τροπή, ώς είς το пожжен, in too nowry, $(K = \gamma)$. $\tilde{\eta}$ in $\pi \alpha \varrho \alpha \gamma \omega \gamma \tilde{\eta} s$, $\tilde{\omega} s$ to исшинный, ек той исшин, ной түз ный катахуξεως. Μόνον εἰς ολίγας τινὰς λέξεις γράφεται διπλοῦν το ν χωρίς προηγουμένης αίτίας, ώς το искренній,

- e) Отнятіе и устченіе: суть вмісто есуть (हेग्रा) हॅं ज्ह्मरा, हेज हिंगरा, omb हॅं ज्हमा, usb komoparo corpaшилось ворі, а по устченій есмь. Такимь же образомь усвкають и конечную букву ы перваго лица множесшвеннаго числа вр формахb глаголовb на v и y; на пр. лаем δ , біемь (λάομεν, πάιομεν), но удерживають оную вь формахь на μ , на пр. есмы, ес оть глагола изь есмь, дамы, (вореч, вівореч) оть дамо, и пр. Сія буква ы есть е Греческ. подобно воему древле произносилось є, на пр. есмы = ἐσμὲι - ν, ἐσμὲν, и пр. Но о семь говорили мы и прежде. (См.Гл. 3: § 4 о буквахь b и ь) cb усвченіями же Славянскаго сравни Греческія: κεῖ (κειθή), δῶ (δῶμα), πῶ (πόθι). mand Rand 151, Tides, deinvo, BMbomo deinvodi, Tiτηθι, ίταθι μ πρ. βεῖ (βειθύ), βᾶ (βασιλεῦ), μᾶ (μᾶτερ), и Лаш. po (populus).
- § 6. Удвоенія буквь не принимаеть языкь Славянскій, какв только при образованіи словь, когда т. е. стенаются вмьсть аа, ее вь склоненіи падежей, которыя и тогда произносящся, како ая, ве; или когда бываешь измънение буквы, на пр. вь словъ сожжемо изb сожгу, $(ж = \gamma)$; или по причинь производешва слова: такв какв истинный изь истин и окончанія ный. Только вь нькоторых реченіях в пишется двойное и, безь предшествующей причины, какь то: искренній, подобно течь, τέννω, ένος, έννος, Лат.

κ. τ. λ. κατά το τένω, τέννω ένος, έννος, Ατ. annus. κ. τ. λ. ή θε Γερμανική, ώς καὶ ή Λατινική, μάλλον μιμεϊται την Ελληνικήν είς των γραμμάτων τον διπλασιασμόν. οἶον Galle, χολή. Locke, ἔλιξ (λοξός) βρομείν, Βρέμειν, brummen, σπαν, spannen, στένειν, stonnen. κωτίλλειν, Όλλανδ. kutteln. τέγνος, τένος, Δτ. tenus, Te. Senne. n. T. A.

6 η. O δε τόνος, τέλος, (δια να είπωμέν τι κα) περί τούτου ακροθιγώς) έπι μέν των μονοσυλλάβων, όταν αι πλάγιαι πτώσεις προσλάβωσι συλλαβικήν αύξησιν, τίθεται έπι της πεώτης συλλαβης οίον, δος, 66ra (ώς θείς, θέντος). αλλ' ένίστε μεταπίπτει καί είς την δευτέραν, ραδ, ραδά, (ώς πας, παντός Φως, Φωτος). τα δε δισύλλαβα είναι καὶ δεύτονα, καὶ παροξύτονα. οι δε Σέρβοι δεν τονίζουσι σχεδόν ουδέποτε την λήγουσαν όθεν καὶ τὰ εἰς γ όξυτονούμενα παρά τοῖς Ῥώσσοις, живу, могу (ώς τὰ περισπώμενα, ζῶ μογῶ), παρά τοῖς Σέρβοις εἶναι βαρύτονα, живу, мо́гу. ως ζάω, μόγω α). Οἱ δὲ Βοεμοὶ κοὰ οἱ Πολωνοὶ τῶν

α) Αλλά και έν πολλοῖε ξήμασι της Σλαβονικής καί Ρωσσικής παρατηρείται κατά πρόσωπα της αυτης εγκλίσεως ασασία τε τόνε, οδον Ηλδ (εξμι) ндеши, идетъ. χομ8 (χατέω) χοίμεши, ишэжом (ω у ω = $i\sigma$ х ω) можеши

annus, и пр. Нъмецкій языкь, такь и Латинскій болье подражаєть Греческому вь удвоеніи буквь; на пр. Galle, χολή, Locke, ἔλιξ (λοξος) βρομεν, βρέμειν, brummen, σπῶν spannen, σένειν, stönnen, κωτίλλειν, πο Γολ. kutteln, τέννος, τένος, tenus, Hbm. Senne, и пр.

§ 7. Наконець удареніе (и обь немь скажемь крашко) вь односложныхь, когда косвенные падежи принимають слоговое приращеніе, поставляется на первомь слогь, на пр. Богб, Бога, такь какь Эгіз, Эгічтоз; а иногда упадаеть и на второй, раб, раба, такь какь παν, παντός, φως, φωτός. Двоесложныя же имьють удареніе или на посльднемь слогь или на предпосльднемь. Но Сербы почти никогда не ставять ударенія на конць; посему и кончащіяся на у, имьющія вь Россійскомь языкь ударенія на посльднемь слогь, живу, могу, (такь какь и облеченныя ζω, μογω), у Сербовь имьють на предпосльднемь, живу, могу, ζάω, μόγω а). Богемцы

а) Но и во многих во Славянских в и Россійских в глаголах в вы концах в того же наклоненія наблюдается непостоянство ударенія, как в то: ИД В, ИДЕШИ, ИДЕТА. ХОЩ (Хατέω) ХОЩЕШИ, ХОЩЕТА. МОГ В, (μογῶ = ἰσχύω) МОЖЕШЬ, МОЖЕТА, и пр. вы них в первыя лица образуются как в Еллинскія облеченныя;

μεν δισυλλάβων καθόλου τονίζουσι την πρώτην, των δε τρισυλλάβων την πρώτην μεν οι πρώτοι, την δευτέραν δε οί δεύτεροι. 'Αλλ' ή αρχαία Σλαβονική και ή 'Porσική τονίζουσι καὶ την λήγουσαν των τεισυλλάβων οίον, долгота, нагота, ωѕ βραθυτής, ανθροτής. 'Επὶ δε των πολυσυλλάβων ανέεχεται πολλάκις ο τόνος καί είς την τετάρτην, κου είς την έκτην άπο της ληγούσης συλλαβήν, οΐον знаменованіе διότι ταύτα, ώς παράγωγα, Φιλάττουσι τον τόνον τοῦ ἐξ οὖ παράγονται. ὑπονύττεται όμως δια τόνου αμαυρού και ή τρίτη συλλαβή τούτων τῶν καθ' ὑπερβιβασμόν τόνου προΦερομένων πολυσυλλάβων, καταπιπτούσης της Φωνης, ώς μη δυναμένης να προφέρη δια μιας τάσεως πέντε συλλαβας έφεξης οθεν καί οι Σέρβοι γράφουσι τους δύω τούτων τένους εν τοῖς κώθηξιν· οῖον, благовъстованіе, csbдетелствую, 'Рωσσ. свидьтелствую. Τοιούτους παεατονισμούς έχει και ή συνήθης Ελληνική γλώσσα εis τὰ σύνθετα, οίον παραμεγάλος, παρακίγος, παραμικρός α) τονίζει δε καί την τετάρτην συλλαβήν είς τά,

ΜΟΚΕΤΒ. κ. τ. λ. Τέτων τὰ α, πεοσωπα σχηματίζονται ως τὰ περισπώμενα τὰ Ελληνικά τὰ δὲ β, κεὴ γ, ἐκ τῶν βαρυτίνων. οἶον, ἰτῶ (μαγ = ἴτω = ἴω) ἴτεσι, ἴτετ(ι). χατῶ (χατέω, ἐκ τἔ χάτω, χάζω, οἶον χαζέω, ῶ, χοΨδ) χάτεσι χάτετ(ι) κ. τ. λ.

α) Λέγει χως κατά τόπες, έτρωγάμεν, έφαγάμεν, δέρομέσθε, χως τως τοικτως τως πληθ. τετρασυλ-

и Поляки вр чвоесчожнихр поставляющр удареніе на первомь слогь, а вь пресложныхь первые на первомь, а последние на второмь. Древній же Славянскій языкь, такв какв и Россійскій вв тресложныхв имьють удареніе и на конць, на пр. долгота, нагота, подобно Веабитія, анбестія; вb многосложных в восходить ударение даже на чешвершый, на пяшый и на шесшый слогь оть конца; на пр. знаменование, потому что сін слова, такв какв производныя, удерживающь удареніе щого слова, оть котораго производятся. Впрочемь некоторое легкое удареніе поставляется и на третьем слогь сихь многосложныхь реченій, произносимыхь сь переспановною пона, такь какь при ниспаденіи голоса невозможно однимь напряженіемь произнесши пяшь слоговь. И Сербы пишущь вы нодексахы по два изы шаковых b удареній, на пр. благов іствовиніе, свідетелствую, Россійск. свидітельствую. Таковыя ударенія имбешь и обыкновенный языкь Греческій вь именахь сложныхь: таεαμεγάλος, πάραολίγος, πάραμικρός a). Πος παβληθη-

впорыя и претія изв имвющихв удареніе на последнемо складе, како напр. $i\tau\tilde{\omega}$, HAS =ἴτω \equiv ἴτω) ἴτεσι, ἴτετ (ι). χατῶ (χατέω, usb χάτω, χάζω κακο χαζέω, ω, χοιμδ) χώτεσι, хатет (1) и проч.

а) Містами говорять втемущием невоив вве, употребляя таковые множеств. четверослож-

ενοιωσεν, εκρυωσεν, κ. τ. λ., προφέρουσα την μέσην κατά συνίζησιν, ένοιωσεν, έκρυωσεν, ως εἰς τὰ, ἀγκυλομήτεω, Κρονίδεω χωρίς δὲ συνιζήσεως τονίζει την τρίτην συλλα-βην, οἶον, ἐκρύωσεν, ἐνόησε. Διὰ τοῦ τόνου διακρίνουσιν οἱ Σλάβονες καὶ τὰς συνωνύμους λέξεις. οἶον ΜδΚΑ (βάσανος), ΜδΚΑ (ἄλευρον) κ. τ. λ. ως καὶ παρὰ τοῖς Ελλησιν ώμος, ωμὸς βόλος, θολὸς ἀπλους, ἀπλοῦς. ᾿Αλλὰ τὰ περὶ προσωδίας διευκρινοῦσι καὶ κανονίζουσιν οἱ γραμματικοὶ, καὶ ὁ πάντων ἄριστα πραγματευσάμενος Δοβρόβισκος.

γας ἀναγνώστας, ὅτι τόνους ἐγγεάφους δὲν μεταχειείζονται οὖτε οἱ Ῥῶσσοι, οὖτε τὰ ἀλλα τὰ Σλαβονικὰ
ἔθνη εἰς τὰς λαλουμένας γλώσσας των. ᾿Αλλ᾽ οὖδ᾽ εἰς
τοὺς σωζομένους ἀρχαιοτάτους κώδηκας τῆς Σλαβονικῆς
εὐρίσκονται τόνοι γραπτοί. καὶ εἶναι ἀπορον, πῶς ὁ τῶν
Σλαβονικῶν γραμμάτων Ἑλλην πατηρ δὲν συνῆψε μετὰ
τούτων καὶ τοὺς τόνους τοὺς Ἑλληνικοὺς, ἀν τῷ ὄντι
δὲν τοὺς συνῆψεν. Αὖτη δὲ ἡ ἐξ ἀρχῆς, ἴσως, ἢ τοὐλάχιστον εἰς τοὺς σωζομένους παλαιοὺς κώδηκας ἀγραψία

λάβες παρατατικές, η ἀορίτες, η μέσες ενετώτας (κατὰ τὰ ένικ. ἔφαγα, δέρομαι) αντὶ τῶν συνηθετέρων, ἐφάγαμεν, ἐτρώγαμεν, δερόμεσθε Ξαίολ. δερόμεσθε, ἀντὶ — ρόμεθα, κ. τ. λ.

ся вы немы удареніе шанже и на чешвершомы слогы вы словахы: ἔνοιωσεν, ἔκρυωσεν, произнося сім слова слишно (κατά συνίζησιν), ἔνοιωσεν, ἔκρυωσεν, шакы κакы άγκυλομήτεω, Κρονίδεω; безы слишія же говоришся, ἐκρύωσεν, ἐνόησεν; посред-

стити же товорится, εκροωσεν, ενσησεν; посредствомь ударенія отличаются у Славянь и подобознатущія реченія; напр. мука (βάσανος), мука (άλευςον) и пл. такь какь у Грековь йнос, юнос, дохос дохос, аπλους, απλους. Что же касается до просодіи, то опредъляють ее, и дають ей правила Грамматики, и болье

ветхь Добровскій.

§ 8. Мы же для читателей Еллиновь присовонупимы только то, что удареній не пишуты ни Россіяне, ни другіе Славянскіе народы, вы употребляемыхы ими языкахы; даже вы сохранившихся древнышихы кодексахы Славянскаго языка не находятся начертанныя ударенія. Впрочемы не понятню, по истинь, накы отець Славянскихы письмень, будучи Грекомы, не совокупиль сы ними и удареній Греческихы, если дыйствительно не совокупиль. Но что ударенія не были писаны сы самаго начала, или по крайней мырь, вы древнихы кодексахы, сіе раж-

ные склады прошед. несовершенных и неопредъленных времень, также средних настоящих, подобно едиствен. έφαγα, δέρομα, вмѣсто обыкновенное употребляемых $\hat{\epsilon}$ εφάγαμεν έτρωγαμεν, δερόμεσ $\hat{\epsilon}$ \hat

των τόνων γεννά την αμφιβολίαν πότερον άρα γε τέν κατά Ρώσσους ή τον κατά Σέρβους τονισμόν (§ ζ.) είχου α Σλαβονικα λέξεις έπι Κυρίλλου κατά τον έννατον αίωνα; Ο σοφος Δοβεόβισκος κείνει μάλλον άδιάφθοςον είς τὰ πλεῖστα τον κατά Σέςβους τονισμόν. Αλλά το πεάγμα, νομίζω, είναι αδύνατον να διοεισθή. Ο τόνος τινών λέξεων μεταβάλλεται πολλάκις και είς της γλώσσης την ακμήν. είς τον Ομηρον ευρίσκομεν όργυιαν, ανέψιον, Ασκλήπιον, έν ω οί ένδοξοι της Έλλαδες συγγεαφείς έχουσιν, οργυιάν, ανεψίον, Ασκληπιόν. Οταν δὲ ή γλῶσσα παςακμάση, γλῶσσα μάλιστα μήτε τόνους έχουσα γεαπτούς, μήτε κανίνας περί βραχέων, καί μακοῶν, καί τῶν περί τὰς κλίσεις σχηματίσμῶν και τύπων, σταθερούς, η πλέον πλησιεστέρα της διά= λεκτος, ητις Φυλάξη τας πλειστέρας λέξεις της ακραί-Φνεῖς, Φυλάττει έπομένως κού τον γνήσιον αὐτών τονισμόν. ή δε Ρωσσική παρά πάσας τας νύν λαλουμένας Σλαβονικάς διαλέκτους άποδείκνυται ή πλησιεστάτη της έν τοις Βιβλίοις Σλαβονικής έπεται λοιπον, ότι έγεινεν ολιγωτέρα της προσωδίας διαφθορά είς την Ρωσσικήν. Έπειτα, ή εν τοις Βιβλίοις Σλαβονική κας είς την ακμήν της είχε τας αδελφάς της διαλέκτους, αίτινες καί είς του Θ αίωνα, καί έτι πρότερου ετόνιζου διαφόεως τας λέξεις τας αυτας, ως συνειθίζουσιν α διάλεκ= τοι να διαφέρωσι και κατά προσωδίαν είς πολλά. ούτως οἱ Δωριεῖς ἐπερίσπων τους παρά τοῖς ἄλλοις Ελλησι βαρυτόνους μέλλοντας, (οίον, γραψώ, ασώ, αντί άσω, γράψω) χωρίς να βαρβαρίζωσινι οἱ Αλολεῖς ἔλεγον, σό-

даеть недоумьніе: такь ли какь у Русскихь или какь Сербовь (§ 7.) на Славянскихь реченіяхь ставились ударенія при Кирилль вь IX стольтіи? Ученый Добровскій думаеть, что ударение Сербовь правильное; но мив кажешся, что это опредвлить не-Удареніе нікоторых реченій иногда перемвияется вы самомы цвытущемы состояніи языка. У Омира находимь беучих, ανέψιον, 'Ασηλήπιον, тогда какв славные писатели Греческіе имьють деушах, ανεψίον, 'Ασκληπίον. Когда же языкь состарьлся, напиаче языкь, не имбющій пи удареній писанныхв, ни постоянных в правиль, о долгих в и короткихь, о формахь склоненій; то ближайшій кь нему діалекть, который сохраниль болье реченій неповрежденными, сохраняеть безв сомнвнія и ихв истинное удареніе; язынь же Россійскій предь всьми, нынь употребляемыми діалектами Славянскаго язына признается ближайшимь вы шому, на поторомь писаны книги: изь сего слъдуеть, что и просодія его наименре повредилась вь языкь Русскомь. Кромь того первоначальный Славянскій языкь и вы цвітущемь состояніи имбль діалекты, вь которыхь еще вb IX стольти или ранье, различно поставлялись ударенія на одніхь и тіхь же реченіяхь, такь какь обыкновенно діалениы и вв просодіи много различествуюшь. Дорійцы поставляли облеченное удареніе надь будущими, которыя у всьхь ГреΦος, αὐως, ἀντὶ σοφος, ανως (ἀως, ηως), οἱ δὲ 'Αττικόι, ταχυτής, βραδυτής, έτοιμος, όμοιος, άντι των συνηθεστέρων, ταχύτης, έτοιμος, κ.τ.λ. Τοιαύτας διαφοράς περί τους τόνους είχον έκπαλαι πιθανώτατα καί αξ διάλευτοι της Σλαβονικής, έκ των οποίων διασώζουσι πολλας κσως μέχρι της σήμερον, και αι οποίαι δεν πρέπει να θεωρώνται ώς βαρβαρισμοί, άλλα μαλλον ώς παλαιοί ιδιωτισμοί, και μάλιστα είς την 'Ρωσσικήν, είς την οποίαν δεν διέλειψαν άνδρες και Ρωσσοι και Ελληνες κατά το μάλλον καὶ ήττον πεπαιδευμένοι μετά τὸν διά της Πίστεως Φωτισμόν της Ρωσσίας, κού τείβωνες της έν τοϊς Βιβλίοις Σλαβονικής. Ταύτην την σκέψιν έκαμα περί της Σλαβονικής προσωδίας, όδηγούμενος από την γλωσσάν μου, ήτις καὶ ωχυρωμένη έκπαλαι με τούς έγγράφους των λέξεων τόνους, και με συγγραφείς άδιαλείπτους, έχει όμως κατά τόπους πολλούς Αλολικούς τονισμούς, τους οποίους μη διακείνωντες έπλανήθησαν, έσοι από τους αλλογενείς Έλληνιστας ηθέλησαν να διοςθώσωσι της αρχαίας Ελληνικής την προσωδίαν εναντίον των γεαμματικών μας κανόνων, και της νύν λαλουμένης γλώσσης τῶν Ἑλλήνων. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτου.

[§] ι. Οἱ δὲ γραπτοὶ τόνοι Φαίνονται εἰς τοὺς μετά τον ιδ αίωνα κώδηκας της Σλαβονικής. Με τόνες τυπονονται καὶ τώςα καὶ ἔκπαλαι όλα τὰ Ἐκλησιαστικά βιβλία. Τίθενται δε, ή μεν όξεῖα είς την προπαραλήγουσαν, κού την μέσην, κού την λήγουσαν είς Φωνηεν

ковь имьли острое на предпослъднемь слоть (напр. γεαψω, ασω, вмьсто γεάψω, ασω), и сіе не почишалось варваризмомв. Еолінцы говорили σόφος, αύως, вывето σοφος, αύως (αως, ήως), α Απιπιακα: ταχυτής, βραδυτής, έτοιμος, όμοιος, вмвсто нынв употребляемых в ταχύτης, έτοιμος, и пр. Весьма врояшно, что таковыя разносши вь удареніяхь были издревле и вь языкъ Славянскомь, изь которыхь многія сохраняющся вь немь и до нынь, и кошорыя не должно принимать за варваризмы, но болье за древніе идіопизмы. Сіе должно сказашь наипаче о языкь Россійскомь, коимь занимались многіе какь Россіяне шакь и Греки, болье или менье образованные, посль просвъщенія Россіи върою, и свъдущіе въ книжномь Славянскомь языкь. Сіе обозрвніе Славянской просодіи я сділаль, руководствуясь своимь природнымь языкомь, который, не смошря на шо, что издревле быль опредьлень точными удареніями реченій, и имьль непрерывно писашелей, однако по мъстамь сохраниль много древнихь Еолическихь и Дорических удареній и формь, на которыя не обращая вниманія, вст инородные Еллинисты обманулись, желая исправить просодію древняго Еллинскаго языка, вопреки правиламь Граммашики нашей и нынь употребляемому Греками языку. Но о семь предметь довольно.

§ 9. Ударенія же писанныя являются вb ноденсахь Славянскихь уже посль XIV выка. Сь удареніями печашались и шеперь печаμετά συμφώνου τελικού, ή όταν έπηται λέξις έγκλινομένη οίον, ΚΤΟ Η (ΤΑ, τίς έστι; ή δε βαρεία έπι τίς ληγούσης εls Φωνηεν 'οίον, (Πά(Η. 'Αλλ' εls άξχαίους κώδηκας ευείσκεται και λέξις πολυσύλλαβος, όξείας μέν έχουσα είς τας τονιζομένας, βαρείας δέ είς τας ατονίστους συλλαβάς, κατά την άξχαίαν της βαξείας Έλληνικήν χεήσιν οΐον, ΚΟ3ΛΟΓΛΑΙΟΚΑΗΙΕ (κῶμος). Αντί της περισπωμένης έχουσι την λεγομένην καμάραν, καμορα, °, εύχρηστον είς μονοσυλλάβους λέξεις. (βλ. Δοβεόβισκ. σελ. 51-60). Έκ δε των πνευμάτων μόνην την ψιλην έσυνειθίζον έξ αρχής είς το αρκτικόν της λέξεως Φωνήεν Τστερον δε είσήχθη κού ή δασεῖα, άλλα μόνον είς τινας λέξεις Έλληνικας αρχομένας έκ του υ. οΐον Υπακομ. Το δέ σημεῖον της βραχείας το μεταχειρίζονται καὶ αί σημεριναί διάλεκτοι ἐπὶ τέ Η τῶν διφθόγγων, περί των οποίων είπομεν έν τοις έμπροθεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

³Ονομα, α)

§. α. Τρία καὶ παρὰ Σλάβοις τὰ γένη τῶν ὀνομάτων, ὡς κοὶ παρ' Ἑλλησιν, ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτε-

α) Ότι οἱ γεαμματικοὶ οροι τῆς Σλαβονικῆς εἶναι κατὰ λέξιν ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν μεταφεασμένοι, καθώς

таются всв церковныя книги. Острое удареніе поставляется на третьемь, среднемь и послъднемь слогь, надь гласною сь конечною согласною, или когда следуеть реченіе Енклитическое; напр. кто всть, тіс всть шажкое поставляется надb Удареніе же гласною конечнаго слога, напр. сласи. вь древнихь кодексахь находится и такое реченіе, которое острыя ударенія имбеть надь слогами, принимающими ударенія, а шяжкіе надb слогами безb удареній, по древнему Греческому употребленію ударенія тяжнаго; напр. козлогласование, (но μος). облеченнаго имбють такь называемую камору , употребляемую вы нъкоторыхы реченіяхь односложныхь. (См. Добр. стр. 51-60) Изь дыханій сь начала обыкновенно употребляли только легкое надb начальною гласною реченія? во послодствій же введено и густое дыханіе, но только надь нъкоторыми реченіями Греческими, начинающимися cb v, напр. Упакой. Знакв короткаго слога употребляется и вы ныньтнихы діалектахы надь й двоегласныхь, окоторыхь сказали мы выше.

ГЛАВА II. Имя. а)

§ 1. И у Славянь имена имьють три рода, такь какь у Грековь: мужескій, жен-

а) Что Грамматическіе термины от слова до слова переведены св Греческихв, такв какв

φον. Τρεϊέ και οί αριθμοί, ένικος, δυϊκός, πληθυντικές. άλλ' όἱ Ῥῶσσοι κοὴ τάλλα Σλαβονικά έθνη ἀπέβαλον τον δυϊκόν, ως καμ οι νεωτεροι Έλληνες. Οι δε Λατίνοι δεν είχον ουδέποτε τουτον τον αριθμόν. Ουδ αυτή, κα θώς Φαίνεται, ή άξχαία γλώσσα των Έλλήνων διότι είς τον Ομηζον ευβίσκονται πολλάκις πληθυντικά άντί δυϊκών, οΐον ,,δύο παϊδες, δύο αμφίπολοι. κού ανάπαλιν, δυϊκά αντί πληθυντικών, ώς το υμμε, άμμε, αντί άμμες, ύμμες. Θθεν γίνεται κατάδηλον, ότι ε δυϊκός έσχηματίσθη έκ του πληθυντικού αξιθμού. Παρά δε τοῖς μεθ' Ομηρον εφυλάττετο ως επί το πλείστον ο δυίκος άριθμός μέχρι της άρχης της παρακμής της γλώσσης, όπότε ήςχισε κατά μικες να παραμελήται, έως ου παντάπασιν εξέλιπεν επειδή είς την μετάφρασιν της παλαιᾶς Γραφής, κού μάλιστα εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον δεν ευρίσκεται Eis δε την Σλαβονικήν του Ευαγ-

καὶ οἱ τῆς Λατινικῆς, καὶ ἀλλων τῆς Εὐρώπης
γλωσσῶν, εἶναι περιττον νὰ τὸ σημειώσωμεν. Προσθέτομεν δὲ μόνον, ὅτι παραβάλλοντες πρὸς τὴν
Ελληνικὴν κατὰ τὰ γραμματικὰ ἰδιώματα τὴν
Σλαβονικὴν, συμπεριλαμβάνομεν ἐξαιρέτως μὲν τὴν
Υωσσικὴν, ἔπομένως δὲ καὶ τὰς λοιπὰς Σλαβονικὰς διαλέκτες, ἔρος σου συμφωνεσι κατὰ τες
γραμματικούς τύπους μετὰ τῆς ἐν τοῖς βιβλίοις
Σλαβονικῆς. Τὰς δὲ κατὰ μέρος γλωσσηματικὰς
διαφορὰς αὐτῶν παραλείπομεν εἰς τὸν, εἰτις θελήσει νὰ συντάξη συγκριτικὴν ὁλων τῶν Σλαβονικῶν διαλέκτων γραμματικήν.

скій и средній; также три числа: единсшвенное, двойсшвенное и множесшвенное. Россіяне и другіе Славянскіе народы оставили двойственное число, такв какв и новьйшіе Греки. Лашиняне никогда не имьли онаго, равно како и древнойшій Еллинскій языкь, какь кажешся. Ибо у Омира часто встрьчаются множественныя числа вмьсто двойственных в; напр. δύο παιδες, δύο αμφίπολοι, и на оборошь, двойсшвенныя вмъсшо множественных в, какв то: арре, дрие, вмвсто ациев, бирев. Изв сего видно, что двойственное образовалось устчениемь множественна-Посль Омира большею часшію сохранялось двойственное число, до начала упадка языка, когда обь немь мало по малу начали нерадъть, такь что оно наконець совсьмь вышло изь употребленія. Ибо вь переводь Ветхаго Завьта, а наипаче Св. Евангелія двойственное уже не находится;

вь Латинскомь и другихь Европейскихь языкахь, о томь замьчать излишнее дьло. Присовокупляемь только, что, сличая сь Еллинскимь языкомь вь Грамматическихь идіоматахь Славянскій, особенно разумьемь подь нимь Россійскій, а посль и прочія Славянскія нарьчія, поколику оныя согласны, по Грамматическимь образамь, со Славянскимь Библейскимь. Частныя же ихь язычныя различія оставляемь тому, кто пожелаеть сочинить сравнительную Грамматику всьхь Славянскихь нарьчій. γελίου καὶ ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων ΙμετάΦεα. το Φυλάττονται τὰ δυϊκά.

β. β. "Αρθρον δὲ δὲν ἔχει οὖτε ἡ ἐν τοῖς Βιβλίοις, οὖτ' ἄλλη κὰμμία διάλεκτος Σλαβονική, καθώς οὖδὲ ἡ Λατινική, ἀλλ' οὖδ' αὖτή ἡ ἀρχαία Ἑλληνική. διότι τὰ μετὰ ταῦτα τόπον ἄρθρων λαβόντα ὁ, ἡ, τὸ, εἶναι τῆς παλαιᾶς γλώσσης ἀντωνυμίαι, καθώς κωὶ ὁ Όμηρος τὰ μεταχειρίζεται (ἐὰν ἐξαιρεθῶσιν ὀλιγώτατα χωρία, ὅπου ἐκλαμβάνονται ὡς ἄρθρα). Φαίνεται λοιπὸν κωὶ ἐκ ταύτης τῆς ἀρχαϊκῆς ἀπλότητος, καθώς κωὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν, ἡ ἀρχαϊκῆς ἀπλότητος, καθώς γλώσσης.

δ. γ. Πτώσεις δὲ παρά τὰς Ελληνικὰς ἔχει καὶ ἄλλας δύω ή Σλαβονική, την δργανικήν ή ποιητικήν, πβορμπελεμμά, καὶ την διηγηματικήν, сказательный, την παρά τοῖς 'Ρώσσοις λεγομένην προθετικήν, ήτις άναλογεῖ πρὸς την Λατινικήν ablativum μετὰ τῆς δε προθέσεως συνημμένην, ώς ή δργανική πρὸς την ablativum ἄνευ προθέσεως. Αὐτή δὲ ή ablativus τίποτ' άλλο δὲν εἶναι εἰμή ή δοτική, ἀναλογούσα πρὸς την ἀπὸ τοὺς παλαιούς μας Γραμματικούς δργανικήν καὶ ποπικήν δνομαζομένην δοτικήν, ήγουν εἶναι δοτική προθέσεως ἐλλειπτική, την ὁποίαν ἐπρόσθεσαν οἱ Γερμανοὶ, συνάψαντες τὸ τοπ (ἀπὸ) μετὰ τῆς ἰδικῆς των ablativus. ᾿Αλλα περὶ πτώσεων θέλομεν διαλάβει καὶ εἶς τὸ περὶ Κλίσεως κεφάλαιον. ἡδη δὲ λέγομεν περὶ κατα. λήξεων τοῦ ἐνόματος.

вь Славянскомь же переводь Евангелія и другихь церковныхь книгь сохраняется оное.

- § 2. Члена не имбеть ни древній Славянскій, ни одинь изь его діалектовь, такь какь Латинскій и даже самый древній Греческій. Частицы δ, ή, τδ, занявшія мбето члена, суть мбетоименія древняго языка, какь и Омирь ихь употребляєть, (ежели изключить нбкоторыя мбета, вь коихь онб пріємлются, какь члены). Такимь образомь какь изь сей древней простоты, такь и изь другихь многихь свойствь, открывается и древность Славянскаго языка.
- Славянскій языкь, кромѣ Греческихь, имбеть еще два падежа, творительный и сказашельный, называемый Россіянами предложнымb, который сходствуеть сb Латинскимь ablativus, сочиняемымь сь предлогомь de, такb какb и творительный одинаковb cb mbmb же ablativus, безь предлога. Сей же ablativus не что иное есть, какв дательный, сходешвующій у древних в наших в Граммашиновь сь шворишельнымь (деусиний каї топтину), имбющимо названіе дашельнаго; ш. е. онb есшь дашельный падежb безb предлога, который приложили Ньмцы, соединивь предлогь кой сь собственно такь называемымь падежемь ablativus. Впрочемь о падежахь мы будемь разсуждать вы главь о склоненіи; шеперь же скажемь обь окончаніяхь имени.

δ. δ. Καταλήξεις τῶν Σλαβονικῶν ὀνομάτων οὐσιαστικῶντε κοὐ ἐπιθέτων, εἰτε πεωτοτύπων, εἰτε παραγώγων, κοὐ εἰτε συνθέτων, εἰτε άπλῶν, ἐτι δὲ κοὐ τῶν μετοχῶν κοὐ τῶν ἀντωνυμιῶν, μἰνονται τελικὰ στοιχεῖα ὀκτώ, a, a, e, o, m, ы, b, b. Καθ' ἐκάστην τούτων τῶν καταλήξεων παραβάλλομεν τὰ Σλαβονικὰ μὲ τὰ Ἑλληνικὰ ὀνόματα.

Α καί Α. Πάντα τὰ εἰς a, καί я λήγοντα ἐπὶ τῆς ένικης ονομαστικής Σλαβονικά ονοματα είναι γένους Эηλυκού. слава, δόξα нова, νέα. жена, γυνά. земля, γη. Έξαιρουνται, 1) ουσιαστικά τινα άρσενικά οδον, воевода (σρατηγός), вишія (έήτως), ΑΠΑΠ (Jeios), κ. τ. λ. 2) ουθέτερα τινα ουσιαστικά οίον, дишя (τέκνον), шеля (μόσχος), και τα είς мя, οίον, chma (σπέρμα), κ. τ. λ. 3) 'Ολίγα τινά των els π, κώ a είναι γένους κοινού οίον, ворожен, ο κώ ή οίωνοσκόπος, пьяница, πότης καὶ πότις. к. т. λ. Παράβαλε τα είς α θηλυκά Ελληνικά ουσιαστικά και επίθετα (οίον δόξα, νέα) προς τα είς α, και π Σλαβονικά διότι το π είναι το α, μετά του ύγεου ι, συνημμένον (βλ. αλΦάβητον). Τα δέ είς a, καί π άρσενικά, άναλογούσι πρός τον είς α, Αιολικόν τύπον των είς ης άρσενικων οίον Θυέστα, δολομήτα, ίππότα, νεφεληγερέτα -νεφεληγερέτης, ίππότης, κ. τ. λ. όθεν κοί τα Λατινικά είς a, αρσενικά, auriga, cometa, planeta καὶ το της Συγηθέιας παππά (μετά του κυρίου ονόματος συνημμένον, οίον, ο παππά Δημήτριος. κ. τ. λ.

§ 4. Окончаніями Славянских имень существительных и прилагательных в, производных в и сложных в, первообразных в и простых в, равно причастій и мьстоименій, служать восемь конечных в буквы: а, я, е, о, и, ы, в, ь. Для каждаго изв сих в окончаній, мы будем в приводить примъры, сравнивая имена Славянскія св Греческими.

А и Я. Всв Славянскія имена, вв именишельном падежвединств. числа кончащіяся на а и я, суть рода женскаго, напр. слава, нова, жена, земля; і) кромв нвкоторых в существительных в, означающих в мужескія лица, какв то: воевода, витія, дядя, и пр. 2) Нвкоторых в именв существ. средняго рода, какв то: дитя, теля, и кончащихся на мя, свмя, и пр. 3) нвкоторыя имена, кончащіяся на а и я, бывають и рода общаго, какв то: ворожея, пьяница.

Сравни Греческія существит. и прилагательныя, кончащіяся на α, напр. (δόξα, νέα) сь Славянскими на а и я. Ибо я есть а вмьсть сь плавною і, (см. Алфав.); имена же, кончащіяся на а и я мужескаго рода, сходствують сь а Еолическою формою имень мужескаго рода кончащихся на із; напр. Θυέςα, δολομήτα, ίππότα, νεφεληγεφέτα, вмьсто νεφεληγεφέτης, ίππότης, и пр. Опісель и Латинскія имена мужескаго рода на а, напр. auriga, cometa, planeta, равно и вь обыкновенномь языкь παππά, (соединяемое сь собственнымь именемь, какь αναλογοῦσι πρὸς τὸν εἰς α, καὶ μα, κεὶ ας, τύπον τῶν Ἑλληνικῶν οὐδετέρων οἶον, σπέρμα, βῆμα, δέμας, δέπας, κ. τ. λ. καὶ χωρὶς τοῦ σ, ώς, λίπα, κάρα. Οῦτως ἐσχηματίσθησαν καὶ τὰ τῶν ζώων νεογνὰ, ατη, πίτη (αμνὸς), πραςη (πόρκος), τοη (ἡνις βοῦς, μόσχος) κ. τ. λ. πρὸς τὰ ὁποῖα ἰδίως ἀναλογοῦσι τὰ εἰς αξ ὑποκοριστικὰ χωρὶς τὰ ληκτικῶ συμφώνε, οἶον σκύλα—ξ (ἐκ τοῦ σκύλα—ς, σκύλος). διὸ καὶ ατημας (ἀντὶ ἀγναξ, ἀμναξ αμνὸς, αμνὸς, ακοκος, κ.)

Ο κοί Ε. Πάντα τὰ είς ο, κοί ε, ἐπὶ τῆς ένικῆς ονομαστικής λήγοντα Σλαβονικά ονόματα είναι γένους παράβαλε τα είς ον ουθέτερα Έλληνικα, ξύλον, κ. τ.λ. χωρίς του λεκτικού ν, το οποίον ότι είς την άρχαίαν γλωσσαν δεν υπήρχε, Φαίνεται από τα, άλλο, τοῦτο, έκεῖνο. Οθεν καὶ ή συνήθης τῶν Ἑλλήνων γλῶσσα είς του κοινου οχλου μάλιστα τα στόματα συμπνίγει ώς επί το πλείστον το ν των ουδετέρων, λέγουσα, καλό, μικρό. Πρός δε τα είς ε, Σλαβονικά αντιστοιχούσι τὰ εἰς εν Ελληνικά, τιμῆεν, ἐν, οὐδὲν. κ.τ.λ. πλήν ότι, ταυτα μέν είναι μόνον ἐπίθετα, τὰ δέ είς e Σλαβονικά, καὶ ἐπίθετα καὶ οὐσιαστικά. ᾿Αλλά τα eis e, μεγεθυντικά Ρωσσικά αρσενικά ονόματα, οίον ножище (συνήθως πόδαρος, καί ποδάρα) είναι διαλέκτου Ιδιώματα, αντί της είς щα καταλήξεως των

mo: παππα Δημήτειος, и пр.) Вивето ο παππας; 3) наконець, имена, кончащіяся на
мя и я, средняго рода, сходствують сь
формою Греческихь имень на α, ας и μα,
напр. σπέεμα, βήμα, σωμα, также δέμας, δέπας,
и проч. равно накь и безь σ, какь то:
λίπα, κάξα. Такимь же способомь образовались и имена молодыхь животныхь:
агня, ягня (άμνος), πραςя (πόξκος), юня (ήνις βες,
μόσχος) и пр. сь которыми сходствують
собственно Еолическія имена ласкательныя
на αξ, напр. σκύλα—ξ (оть σκύλας, σκύλος),
равно накь агня, άγνα— ς (вмъсто άγναξ, άμ-

ναξ, άμνός, άγνός, agnus, и проч.)

О и Е. Всв Славянскія имена, кончащіяся вь именишельномь падежь единсшв. числа на о и е сушь рода средняго: слово, зеліе. Сравни Греческія имена средняго рода на ον, ξύλον, καλόν, и пр. безв конечнаго у котораго не было во древнемо языко, како видно изь άλλο, τετο, έκεῖνο. Опсель и обыкновенный Греческій языкь, наппаче вь устахь простаго народа, большею частію скрываеть у среднихь имень, говоря: како, шкео. Кончащимся же на є прошивупосшавляются Греческія на єv, тіряєv, єv, воєч, и пр. но сіи сушь шолько прилагашельныя, а вр Славянском в кончащіяся на е сушь прилагашельныя и существишельныя. Россійскія увеличишельныя мужескаго рода на е, напр. ножище, (вр обыкнов. языкр подавог подава) сушь свойства діалекта, упошребляемыя вмосто окончанія увелиμεγεθυντικών (βλ. κεφ. γ. § 15). Ένταῦθα προσθέτομεν περί γένους των ονοματων καθόλου, ότι τά πλείστα ονοματα κού της Σλαβονικής κού της Έλληνικής συμφωνούσι κατά γένος άλλ' είναι καί πολλά διαφέροντα: οΐον, οκο, όκος, όκκος, το αυτό όνομα καί είς την Σλαβονικήν καί είς την Έλληνικήν, είς ταύτην μεν αρσενικόν, είς εκείνην δε ουδέτερον. ούτω κού τα вино, οίνος οποβο, μόλυβος (πυρίως ο κασσίτερος) 6 παπο, βάλτος, κ. τ. λ. Τας αυτας διαφοράς έχει και ή Λατινική πολλάκις πρός την Έλληνικήν οΐον, jugum, ζυγός vinum, οΐνος, κ. τ. λ. άν κού πιθανώς διάλεκτός τις αλολική έλεγε κού οίνον, το ως είπαν, ίσως, και ζυγον, όθεν τὰ ζυγά, και πάλιν η ουρανός, αντί ο ουρανός οί δε Λατίνοι, coelum (κοίλον), κως οί Σλάβοι, небо, αμφύτεροι ουδετέρως. Αι τοιαύται διαφοραί των συγγενών τούτων γλωσσῶν γίνονται μάλιστα εἰς τὰ άψυχα, τὰ ὁποῖα οἱ αρχαΐοι Ελληνες τα έθεωρουν όλα ως ουθέτερα, καθώς και είναι Φυσικά, ο δε κανονισμός της γλώσσης τα υπηγαγεν, ως εκ του τύπου και της καταλήξεως, είς τὰ ἀρσενικά, ή τὰ θηλυκά οΐον, ὁ οὐρανὸς, επειδή έχει την εἰς ος κατάληξιν τοῦ ἀρσενικοῦ, ἀνθεωπος, ετάχθη εἰς τὰ ἀρσενικά. ή δὲ γη, ώς ή γυνή, είς τα θηλυκά το δε παιδίου, όμου με το ξύλον, έγειναν ουδέτερα. Αίτιον λοιπον της του γένους διαφοράς επί των αυτών ονομάτων μεταξύ της Σλα-Βονικής κού Έλληνικής με Φαίνεται αυτή των πραγμάτων ή Φυσική ιδιότης, την όπομων ακολουθεί είς το чишельных в на ща. Здесь замечаем в о родъ имень вообще, потому что имена Слав. и Греч. языка большею частію сходствують вь родь. Впрочемь есть много и различествующихь; напр. око, окос, окос, тоже самое имя вb Славянскомb и Греческомь, но вь первомь средняго рода, а вь послъднемь мужескаго. Такимь же образомв и вино, бигос. слово, µодивос (собственно наобітедов), блато, Вантов, и проч. То же различіе по отношенію к Греческому имбеть почасту и языкь Латинскій, напр. jugum, Suyos. vinum, olives, и пр. хотя по нъкоему діаленту Еолическому, върояптно, говорили и отого, такb накb говорили и ζυγόν, откуда τα ζυγά; и онять ή έξανες вмвсто о вестов, у Латинянь же coelum, (коїдог) и у Славянь небо, у штхв и дру-Таковыя различія гихь средняго рода. сихь сродныхь языковь бывають наивь вещахь бездушныхь, которыя у древних в Треков в в причислялись кв среднему роду, так в как и естественно. Правила же языка, по формъ и окончакь мужескому или нію, подвели ихв женскому роду, напр. грагов есть мужескаго рода, пошому что кончится на сс, андеотов причитается также кb мужескимь; но уй, шакь какь и уши, кь женскимь; такого и Ебхог сушь средняго. По сему причина различія вь родь шьхь же самых имень вь Славанском и Гречеπλεϊστα των εis ο, ληγόντων ή Σλαβονική, κατά την αρχαίαν και έτι ακατέργαστον Ελληνικήν. Πρόσ-Des καὶ ότι, ή κανονισθεῖσα Έλληνική προσκολλήσασα είς το ο των ουδετέρων το ν, επαγίωσεν όλων των είς ον ουθετέρων τον σχηματισμόν. είς δε την Σλαβονικήν ο είς ο τύπος των ουθετέρων άφρακτος ων διά τοῦ τελικοῦ συμφώνου ν, (καθώς ἦτο κοὴ τὸ παλαιὸν παρά τοις Έλλησι κατά τὸ, ἄλλο, κοὐ τοιοῦτο, ώς πεσείπομεν), συμπεριέλαβε χού τα είς ον, οὐδέτερα καί τα είς ος αρσενικά καί ουθέτερα της Έλληνικής. οΐον 4a A0, τατο - ν (τυτθον) κολο - s(κύκλος) καπο, ζάλο - ς (βάλος, βέλος) Αρεвο, deéFo - s, avri delFo - s (delos, devov) pyno, δυνός (δινός, δ)· ογπρο, όθεο — ς (δεθεος). πωρο, πυρός. pamo, ξαμό — ς (άρμός), κ. τ. λ. Ώσαύτως κομ ή Λατινική είς του μη τύπον τῶν οὐδετέεων υπήγαγεν οχι μόνον τα είς ον, κού ος Έλληνικά ουθέτερα, οΐον, ώ Γον, ουμπ. τέμνος (ἐκ τοῦ τέμενος, τέμβενος, - λος) templum, άλλα κοι το αί-Εων (δ) αευμη, ως το ουμη, κ.τ.λ.

Η καθαφόν, κατάληξις άφσενικῶν οὐσιαστικῶν, οἶον Βοκ, στρατός εμικ, δράκων ρυμεκ, δύαξ κορ των εἰς μικ κορ ἰκ ἐπιθέτων οἶον, περβικ, πρῶτος, κ. τ. λ. Ὁ τύπος οὖτος ἀναλογεῖ, 1) πρός τὰ εἰς κς, καθαφόν Ἰωνικὰ ἀφσενικὰ, ἐκ τῶν εἰς ας οἶον, βοφέης (βορέας), νεηνίης, ταμίης, Αἰνείης, κ. τ. λ. κατ

скомь языкь, мнь кажешся, состоинь вь естественномь свойствь вещей, которому следуень языке Славянскій во многихь именахь, кончащихся на о, по примьру древныйшаго еще необразованнаго Греческаго. Кромф того Греческій языкь, бывь приведень вь правила, присовокувь о среднихь имень и и шьмь ушвердиль форму от только для имень средняго рода; но вь языкь Славянскомь форма о, не принимая конечной согласной у (такь какь было и удревнихь Грековь, по подобію акко, тоюйто, како мы сказали), заключаеть вы себь и среднія на оч, и мужескія св средними на от Греческаго нзыка; напр. гадо, тато — v (тотдох), коло, κόλος (κύκλος), πακже жало, ζάλο - ς (βάλος, Bέλος), πρεβο, δείτο-ς (δείος, δεύον), ρυμο, ξυνό-ς, (Ewos, 6), oumpo, obeos (oebeos), nupo, mueo - s, рамо, $\xi \alpha \mu \delta - s (\alpha \xi \mu \delta s)$, и пр. Таким же образомы и языкы Лашинскій подвель подь форму ит не только Греческія на ον и оѕ, средн. рода, напр. ω For, ovum, τέμνος, (μ3b τέμενος) templum, но и мужескія αίων ό, аечит, шакь какь очит, и проч.

И чистое есть окончаніе существительных в мужескаго рода; напр. вой, змій, ругей, и прилагательных в на ый и ій; напр. лервый, и проч. Сія форма сходствуєть сь именами Іоническими на пя чистое, изь ая; напр. Воденя (Водеая), чепуіня, таціпя, лічеіня, потому что собственныя имена

αποκοπήν του ληκτικού ε΄ διότι και τα κύρια ενόματα 'Ανδρέας, κ. τ. λ. μεταφράζονται, Αμερεй, ώς καί τά προσηγορικά, Αρχίερεμ, Ιερεμ, κατά τά Πρωτέης (Πρωτέας, Πρωτεύς), Λυγκέας (Λυγκεύς), Δρομέας (Δεομεύς), κού άλλα έν των είς ευς. Οθεν κού το This ourn Selas, Tepéas (Tepén-s), Baoinéas, Aexiegéας, к. т. λ. Ούτω κού τα είς ης, Ираклей, Чеаκλέη - ς, συνήθως Ήρακλέας, ώς καὶ Πατροκλέας, κ. τ. λ. 2) αναλογεί πρός τα είς os καθαρόν, οίον, Григорій, Занхей, Γεηγόριος, Ζανχαΐος, к. т. λ. Υπάρχει δε το καταλημτικόν τούτο η αυτή ή άντω-Vulla H=1, is, ouryeins The os, n, o, els The omolar καταλήγουσι η τα Έλληνικά ονόματα (βλ. ΚεΦ Δ, \$ η). ώστε τα είς η καθαρόν των Σλαβονικών διαλέκτων αναλογούσι κυρίως πρός τα είς ις Ελληνικά οΐον πο κομ=επι-κωϊς (κωος), αμίμ, σμύι-ς (σμύςς, σμύλλος), κ. τ. λ. Το δ' αυτό η συναλοιΦόμενον μετά του b κ των είς σύμφωνον ληγόντων έπιθέτων, η έπαναδιπλούμενον (и и), παρήγαγε την εls in η ый των ωρισμένων επιθέτων εμφαντικωτέραν κατάληξιν. οἷον κδ (ко́s), кый, кій, коїї—s (quis, коїоs). Треть, теєτος, mpemin, τρέτιος, Ατ. tertius (τρίτος), κ. τ. λ. κατα τα είς ις, η οος, αντί ος, αρχαΐα Έλληνικα, η τα είς ιος επίθετα, οίον, καθαρός, καθάριος κ. τ. λ. (βλ. σελ. 168, κως Μές. Β, λέξ. Τομ). Τα δε είς и μη καθαεόν ολίγα θηλυκά ουσιαστικά, ώς маши, дщи, αναλογούσι πρός τὰ είς της Ελληνικά, μήτη- ε, θυγάτη - ε ουτω η церкви (церковь) πεος τα είς (μ ξη)

'Андееас, и пр. переводящся Андрей, шако вакь и нарицашельныя Архіерей, Іерей, по πολοδίο словь, Πεωτέης (Πεωτέας, Πεωτεύς), Λυγκέας (Λυγκεύς), Δεομέας (Δεομεύς), и другія образованныя изв гоз. Описель и употребляемыя вь обыкновенномь языкь Тереас (Іερέη-s), Βασιλέας, 'Αρχιερέας, и пр. Такимь же образомы и кончащіяся на уг. Ираклей. Heanden-s, Bb npocmophyin Heandeas; marb нань и Патеондеас, и пр. 2) Сходствуеть сь именами, кончащимися на оз чистое, напр. Григорій, Закхей, Генуодюя, Запхайоя, и пр. Сіе же окончащельное и само есшь мbстоименіе n=1, is сродное cb is, n, is, коимь окончивающся и Греческія имена (см. Гл. IV, § 8), такь, что слова, нарьчій Славянскихь, кончащіяся на густое й, свойсшвенно сходствують сь Греческими, кончащимиск на is; напр. по-кой _ ет - кої (кооs), 3 μικ, σμύι — s (σμύος, σμύλλος), и пр. Самое же и, соединенное сь д и в устченных в прилагаш. конч. на согласную букву и удвояемое (и и) явственньйше произвело окончание їй и ый прилагат. полных в; напр. кд (коз), кый, кій, κοι-is, (quis, κοιος); πρεπό, τεέτος, πρεπικ, τεέτιος, Лат. tertius (тектов), и пр. По примъру древнихь Элл. конч. на із, и ооз вм. оз. и прилагащ. конч. на гоз, какв-те: падаеоз, падаегоз, и пр. (См. стр. 168 и Ч. II. реченія: Ton). многія же существительныя, кончащіяся на и нечистое женскаго рода, мати, дщи, сходетвують сь Греческими на не, инти-е.

πη, πυριακή (συγκοπή, κύρκξη) ως, άλκή άλκα,

- bl. Των εἰς ω τὰ μεν θηλυκὰ, ως ποδω ἐκ τοῦ πο δοβω. τὰ δὲ ἀξσενικὰ, ως καμω, ππαμω ἀντὶ ππαμεμε, κ.τ. λ. παράβαλε πρὸς μεν τὰ θηλυκὰ τὰ εἰς η Ελληνικὰ, λοιβή, τιμή, πρὸς δὲ τὰ ἀξσενικὰ τὰ εἰς η (ης, ας, α) ἀξσενικὰ, ως, Χρύσης, γεωμέτρης, (γεωμέτρη, Χρύσα, Χρύση) διότι τὸ ω ἀναλογεῖ καὶ πρὸς τὸ η (βλ. ᾿Αλφάβητ.). Σπανία δὲ αὐτη ἡ κατάληξις. (βλ. Δοβρόβιση, σελ. 280).
- **τ** καὶ τα δύω ταῦτα γράμματα τίθενται εν τέλει λέζεων μετά τα σύμφωνα το μέν b, ώς δασύτερον, τονίζον του προ αυτού συμφώνου τον φθόγγον, καί μάλιστα των αφώνων Γ, κ, κ. το δε ь, μαλακώτερον και προσηνέστερον, υπογλυκαΐνον την αυστηρότητα του προ αυτού συμφάνου, οίον των συριστικών στοιχείων 9, ж, ш, ч, ц. τίθεται δε καί επί των θηλυκών ονομάτων. ωστε ταῦτα τὰ στοιχεῖα αὐτά μεν καθ' έαυτα είναι άφωνα, ως ύπουργικά δε καί παρασιτικά, υπάρχουσι κυρίως ήμίφωνα. Είναι δέ αμφότεςα αυτό το Φωνήεν Ε μεταπεπλασμένον τας γεαμμάς (βλ. Μές. Β. Τόμ. γ. τὰ στοιχεῖα Β, ь, ы). το δε ε είναι τροπή του ο (ληγούσης της ένομαστικῆς), Θεν χοψ ή κλητικ. εἰς ε (λόγο—ς, γε). δια τούτο είς άρχαίας γραφάς ευρίσκεται Επο, πλοιπ плот, жей ь = е, оцьт = оцет. Кай тах Гахλικών δε ονομάτων το τελικόν ε = 0, ως, τροπος,

θυγάτη—ς. Тань и цернва (церновь) уподобляется кончащимся на к г, (кисішки, киск г) кань άλκη, άλκα, и проч.

- ы. Имена кончащіяся на ы женскаго рода, какв любы отв любовь, муж. камы, пламы, вм. пламень, и пр. Сравни св Греческ. именами на η, также женскаго рода: λοιβή, τιμή; а св мужескими, на η (ης, ας, α), какв χρύσης, γεωμέτρης (γεωμέτρη, χρύσα, χρύση), потому что ы сходствуеть св η. (См. Алфав.). Но сіе окончаніе весьма рвдко. (См. Добр. стр. 280).
- ъ и ь. Сіи двъ буквы поставляющся вь конць реченій посль согласныхь, д, такь как в дебелая и шверже, увеличивает в звукв согласной, находящейся предв нимв, наипаче безгласных в г, к, х; но в, будучи мягче и нъжнъе, смягчаеть грубость согласной, находящейся предв нимв; напр. послв евистящих в з , ж , ш , ч , ц , наипаче вь именахь женскихь. Такимь образомь сіи буквы сами по себь безгласны, но какь вспомогашельныя и придашочныя бывають собственно полугласными. Объ же онь сушь самое Е, перемънившее чершы (см. Ч. И. Том. 3. буквы b, ь, ы) буква же е есшь измьненіе буквы о (окончанія имен. падежа, отнуда происходишь и зваш. пад. на е (словое); по сему-то во старинных в сочиненіях в находишся в о, плот плот, и в е, оцьт оцет; и Франц. имень окончание е то, напр.

Ar. tropus (o = u), Ir. tropo, τέοπε, Γλ. trope, Ρωσσ. mponb: Θεόνος, trône, mponb, κ. τ. λ. Έπειδή δε το Ε μεταπλασθέν έλαβε μοεφήν αντιστεόφου έω, p (b), το δί ρ, λέγεται Λτ. er, έντευθεν κ τα ονόματα των στοιχείων, τοῦ μέν b, epb, (jerr, γέρδ, παχύτερον), τοῦ δε b. ерь (jer, γέρ, λεπτότερον). το δε παχύτερον Ъ έν τέλει λέξεων και παραλείπεται από τινας, ώς έννοούμενον, γράφεται δε έπιμελώς το λεπτότερον Δ. 'Αλλά που μέν και όπως τίθενται ταυτα τα στοιχεία, διοείζουσιν οι Σλαβονικοί γεαμματικοί. ήμεις δε θεωρούντες τὰ ὀνόματα γυμνὰ τούτων τῶν ἡμιΦώνων, καθώς προΦερονται, παρεξετάζομεν μόνον τα μετ αυτών συνημμένα καταληκτικά σύμφωνα προς τὰ ἀντίστοιχος τὰ Ἑλληνικά. "Όταν παρατηρήσωμεν τὰ προφανώς Έλληνικα ονόματα, ξέφυρος, σκύμνος (σκύμενος), άδης, κάραβος (καράβιον), κρύσταλλος, κιβωτές, κύμινον, κυπάρισσος, κού τὰ κύρια ονόματα, Πέτρος, 'Αλέξανδρος, κ. τ. λ. πως μεταφράζονται από τους Σλάβονας ход Рωσσους, зефир, скимен, ад, корабль (το λ, глеу Эетию.), крустал, кивот, книин, кинарисс, Петр, Александр, к. т. д. βλέπομεν, ότι ή Σλαβονική μετά των διαλέκτων της χαίρει είς τάς άποκοπας, αποβάλλουσα τας είς Φωνήεν Ελληνικάς καταλήξεις, χού βραχείας χού μακράς (πλήν των είς и, κού των θηλυκ. είς a, κού ουδετέρ. είς ο. βλ. σελ. 104 — 114). ώστε αἱ τοιαῦται Σλαβονικαὶ λέξεις είναι ομοιαι, καὶ πολλάκις αι αυταί με τας Έλληνικάς, θεωρουμένας ως γυμνάς και αποκεκομμέтесте, Лат. tropus (оши), Итал. tropo, тесте, Фр. trope, Росс. троло; Зесте, троно, т

Когда мы разсматриваемь настоящія Греческія имена, вефиеог, окишиог (окиμενος), άδης, κάραβος (καράβιον), κρύσταλλος, ківштов, κυμίνον, κυπάρισσος, и собственныя имена Πέτζος, 'Αλέξανδζος, и проч. кои переводятся у Славянь зефир, скимен, ад. корабль (л прид.) кристал, кивот, кимин, кипарис, Петр, Александр, и проч.; то ошкрываемь, что Славянскій языкь вмьсть сь своими діалектами любить усьченія, не принимая Греческих в окончаній на гласную, долгую или корошкую. (Кромь кончащихся на и, женских в на а, среднихв на о. Смот. стран. 104 - 124). сіи Славянскія реобразомь ченія бывають подобим и часто ть самыя сь Греческими, разсмащ-

νάς την ληκτικήν συλλαβήν, καθώς ήσαν πολλά τὸ παλαιὸν ἀσχημάτιστα καὶ διὰ καταληκτικών Φωνηέντων απατέργαστα ονόματα, κα καθώς είναι τώρα όλα τὰ εἰς σύμφωνα λήγοντα περιττοσύλλαβα. "Ας παςαβάλωμεν ολίγα έκ πολλών παραδείγματα. πολκ, πόλχ — os. Boak, Fόλχ — os. ниш, $v\eta\tau$ $= \dot{o}v$. дар, $d\tilde{\alpha}e$ = ov $(d\tilde{\omega}eov)$ мак, $\mu\acute{\alpha}\kappa$ $= \omega v$. mam, τάτ - ης (βλ. την λέξιν είς το λεκτικόν). рвч, ўпо — із. желвь, χ έλF — us (χ έλus, B = F. $\hat{\eta} \equiv v, \chi \hat{\epsilon} \lambda \beta - s), \kappa. \tau. \lambda.$ Outwo evelonoval Tives αποκοπαί των Ελληνικών καταλήξεων και είς την Λατινικήν ώς, Fέσπερ—os, vesper (Beueph), ατερ—os, alter, Ηπερί, έτες — ος, κοί όσα τοιαύτα, είτε έξ αρχής μη σχηματισθέντα διά καταλήξεως, είτε κοί αποκοπήν μετά ταυτα παθόντα. 'Αλλά και αυτή ή Σλαβονική έχει λέξεις αποκεκομμένας έξ άλλων, τας οποίας το παλαιον επρόΦερεν ολοκλήρους, οδον εςмь, έκ του αρλαίου есми (έσμί). κού, есмb, έν παλαιοίς κώθηξιν, άντι του есмы (ἐσμεί — ν) ἐσμέ — ν, ούτω καὶ τὸ будемь, ἐκ τοῦ будемы. καὶ τῶν Ρωσσικών των απαρεμφάτων ή λήγουσα πε, έκ της mu, κ. τ. λ. (βλ. Δοβεόβισκ. 558.) α). Πολλάκις

α) Τοιαῦτα είναι κού τὰ небо, γενικ. небесе, ώς έκ τοῦ небос κού слово, словесе, ώς έκ τοῦ словос, κατ ἀποκοπήν τοῦ с, κ.τ.λ. Τὸ δὲ

риваемыми ощабльно отв окончашельнаго слога, каковых выло много в древности и каковы и нынъ сушь имена περιττοσύλλαβα, кончащіяся на согласныя необразованныя. Приведемь изь многихь нъкоторые примівры: полк, πόλи—ос, волк, Голи—ос, нит. $v\eta\tau - \delta v$, Δap , $\delta \tilde{\alpha}e - \delta v$ ($\delta \tilde{\alpha}e \delta v$), mak, $\mu \dot{\alpha}k - \omega v$, mam, тат-ия (см. сін реченія во II ч. Лектікої) рас, $\xi \tilde{n}\sigma - is$, KeABB, $\chi \dot{\epsilon} \lambda F - us$ ($\chi \dot{\epsilon} \lambda us$, B = F, MAM = u, χέλβ-s) и пр. Также и вь Лашинскомь находятся новтопорыя устченія азыкб Греческих окончаній; напр. Геотее - ос, vesper, вечерь. атесов, alter. етесов, нтерь и другія сь самаго начала, такь образовавшіяся окончаніями своими, либо претерпвынія усьченіе. Но и самый Славянскій языкь имьеть слова усьченныя, кои в древности произносились в ц флости, напр. есмь отв древняго есми (ἐσμί), и есмо вь древнихь кодексахь находишся вмосто есмы (горей—у) гореу. Тако и будем, от будемы, и окончанія Россійских в неопредвленных в ть есть отв ти, и проч. (См. Добр. стр. 551.) а) Часто

а) Таковы же суть и сльдующія имена: небо, род. небесе, какь бы оть небос; также слово, словесе, какь бы оть словос; по усьченію с, и пр. Вь именахь же мати, и дщи, (винит. матерь и дщерь) усьчена буква р, (нату духту, по лит. mote, moteries, dukte, ducteries). Уськается и н. имя, имене, какь

δε καὶ συμπίπτουσιν οι Σλαβονικαὶ καταλήξεις μὲ τὰς Έλληνικὰς τῶν εἰς σύμφωνον ληγόντων περιττοσυλελάβων. οἰον μεμι, μῦς: οιπρι, ἀττας (ἀττης): μοι, γύξ, ηοχ, κ. τ. λ. κατὰ τὴν συνήθη τῶν γραμεμάτων ἐναλλαγήν ὁθεν κοὶ τὸ Φοῖνιξ, μετεφράσθη μάτων ἐναλλαγήν ὁθεν κοὶ τὸ Φοῖνιξ, μετεφράσθη τοῦ σ. Ἡ εἰς σύμφωνα λοιπὸν κατάληξις τῶν Σλαεβονορωσσικῶν ὀνομάτων (γίνονται δὲ ὁλα τὰ σύμφωνα ληκτικὰ πλὴν τοῦ σπανιωτάτου π) ἀναλογεῖ πρὸς τὰ τελευταῖα ξιζικὰ σύμφωνα τῶν Ἑλληνικῶν ὀνομάτων νων χωρὶς τῆς καταλήξεως: ἐπειδὴ τὶ ἀλλο εἶναι τὸ ρων χωρὶς τῆς καταλήξεως: ἐπειδὴ τὶ ἀλλο εἶναι τὸ ρων, εἰμὴ δόμ—ος: καρ, κάθ—ος: επ, ελ—ὸς: καρ, ικόθ—ος: επ, ελ—ὸς:

Μαπι καὶ μιμη, (αἰτιατ. Μαπερь, μιερь,) ἔχουσιν ἀποκεκομμένον τὸ ε (μάτης, θυγάτης. κ) Λιθαν. mote, γεν. moteries ως ἐκ τε moter. dukte, ducteries.) Αποκόπτεται καὶ τὸ ν. μμη, μμεμε, ως ἐκ τοῦ μμη (Γοτθικ. name, namins. Σανσκειτ. nama, namanas) κ. τ. λ. Καὶ τὸ τ. μελη, μελημικα, σῶμα (σῶματ) σωματος μέλι(τ) μέλιτος, μέλα(ν)ς, μέλανος ἀκτί(ν)ς, ακτίνος, μέγα(λ)ς, μεγάλου κ. τ. λ. καὶ τὰ Λατιν. draco, draconis. leo, leonis. sermo, sermonis (λέω—ν. δεάκω—ν, ἔρμω—ν, ἑρμός). οῦτω καὶ salus, salutis (salut). anas, anatis κ. τ. λ. Τοιαῦτα εἶναι καὶ Γερμανικα, καὶ ἄλλων πολλά. βλ. Grimms Grammat. Germ. Τοπ. a. pag. 833.

Славянскія окончанія бывають сходны сь Греческими окончаніями имень жесттоσυλλάβων и кончащихся на согласную; напр. мыш, µос, отец, аттая (отту, оттея), нощ, νύξ, пох, и пр. по извъсшному измъненію согласных в; оттуда и Греческое Фойн переведено финик, Фойи-с, безв всякаго усвненія, кромь о. И такь окончанія Славянских в имень на какую нибудь согласную, (кончашся же на всь согласныя, кромь буквы л, которая весьма ръдка) сходствують сь конечными коренными согласными Греческих римень ισοσυλλάβων или πεситосиλλάβων, разсматриваемых в безв окончанія. Ибо дом не что иное есть, какв AOM, δόμ-ος καλ, κάδ-ος επ, έλ-ος μπ, ιλ-υς 110 Λ, Φῦλ - ον (φόλ - ον, marb ranh φύλλον, folium) capπ, Ηάρπη сын, Ην-ις ствол, 5Fόλ-ος. Γοςπολ, Δεσπότ - ης (γ = δ, ν ο = ε), μαρ, κας,хара (отнуда карачов) и проч. Но что сіи

бы отв vмян, (Гош. name, namins, Санскр. nama, namanas) и пр. равно и m, mеля, mеляти, какв бы отв mелят, и пр. Сравни Греческія σωμα (σωματ) σωματος μέλι(τ), μέλιτος μέλα(ν)s, μέλανοs, ακτι(ν)s, ακτίνοs, μέγα(λ)s, μεγάλε, и пр. и Λam. draco, draconis, leo leonis, sermo, sermonis, (λέων, δεμων, εεμων, εεμως), maκb κακb и salus (salut) salutis, anas anatis, и пр. Таковые примъры есть и у m0 m1 m2 m3 m3. См. Grimms m1 m2 m3 m3.

folium.) capn, 1άςπ-η. сын, 1ίν-ις спесл, 5 Γόλ-ος Γοςπολ, Δεσπότ-ης (γ δ κα) ο ε) Ημαρ, κάς, κάςα (οθεν κάςανος) κ. τ. λ.; ότι δὲ ἔχουσιν ἐνίστε την αὐτην κατάληξιν μὲ τὰ πεςιτοσύλ-λαβα τὰ Ἑλληνικὰ ἐσημειώσαμεν ἀνωτέςω.

∫ τὰ εἰς αὐτὰς τῶν οὐσιαστικῶν καταλήξεις ἔχουσι καὶ τὰ εἰς σύμφωνον λήγοντα (μετὰ τοῦ b, ἢ b) ἐπίθετα, τὰ ἀόριστα λεγόμενα (ὡς μὴ συναπτόμενα ἀμέσως ματὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ), ὁθεν γίνονται τὰ εἰς μιὰ καὶ ἰκ ὑκὶ ὡρισμένα (τὰ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ συναπτόμενα) περὶ τῶν ὁποίων προεἰπομεν. Ὑπάρχουσι θὲ τὰ Σλαβονικὰ ἐπίθετα, ὡς καὶ τὰ Ἑλληνικὰ, τριγενῆ οἰον ποθὸ, нοθὰ, нοθὸ νέος, νέα, νέον. περεμὰ, βαπ, τον. καὶ τῶν μὲν εἰς b ἀρσενικῶν τὰ θηλυκὰ λήγουσιν εἰς a, καὶ τὰ οὐθέτερα, εἰς ο τῶν θὲ εἰς b, καὶ τὰ θηλυκὰ, εἰς π, τὰ θὲ οὐθέτερα εἰς e = α, ον, εν.

§ ζ. Περὶ τῆς καταλήξεως τῶν πληθυντικῶν, κοὴ τῶν τῆς ἀρχαίας Σλαβονικῆς δυϊκῶν, λέγομεν ἐν τῷ περὶ Κλίσεως. ἦδη δὲ διαλαμβάνομεν τινὰ κοὴ τῶν πα-ραγώγων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Τ.

Πεςὶ παςαγώγων ονομάτων.

§ α. Αβρά κωὶ πλουσία εἶναι ή Σλαβονική, κα-Đώς εἰς τὰς πρωτοτύπους, οὖτω κωὶ εἰς τὰς παραγώγες αὐτῆς λέξεις, διὰ τῶν ὁποίων ἐκΦράζει παντοίας имена имбють иногда одинановое окончаніе сь Греческими περιττοσύλλαβα, о томь замьчено выше.

- § 5. Тѣ же самыя окончанія существительных вимьють и прилагательныя, кончащіяся на согласную (b или ь), называемыя
 неопредьленными (так вак он в не соединены непосредственно сb существительными), о которых ви сказали выше. Прилагательныя же Славянскія бывають трехь
 родовь, как в Греческія: напр. нов, нова,
 ново, νέος, νέα, νέον περεμί, вая, вое, πρώτος, τη,
 τον третій, їя, їе, τρίτος, τη, τον. Кончащіяся
 на δ, вь женском в имьють а, вь среднемь
 с; а кончащіяся на в и й, имьють вь женскомь я, вь среднемь е, = α, ον, εν.
- § 6. Обb скончаніи множественнаго и двойственнаго вb древнем Славянском в язык будем в говорить в стать о склоненіи. Теперь же скажем в ньчто о словах в производных в.

ГЛАВА ІІІ.

068 именах в производных д.

§ 1. Славянскій языкь плавень и обиленю какь словами первообразными, шакь и производными, посредсшвомь кошорыхь выражаешь всякія идеи и свойсшва вещей, какоεννοίας κωὶ ἰδιότητας τῶν ὄντων, ὅσας πολλάκις κωὶ αἰ πλουσιώταται τῆς Εὐρώπης γλῶσσαι δὲν δύνανται νὰ ἐκΦράσωσιν, εἰμὴ μὲ σύνθετα ὀνόματα. ΄Αμιλλᾶται λοιπὸν κωὶ κατὰ τὴν εἰς τὸ παράγειν λέξεις δραστικό. τητα κωὶ δύναμιν ἡ Σλὰβονικὴ πρὸς τὴν Ἑλληνικήν. Ἐχει δὲ τύπους τῶν παραγώγων πολλούς, ἐκ τῶν ὁποιων παραβάλλομεν τοὺς μᾶλλον ἀναλογοῦντας πρὸς τοὺς Ἑλληνικούς.

§ β. Α, εἶδος τῶν παραγώγων εἶναι τὰ εἰς πελь ζηματικὰ, ὅσα σημαίνουσιν ἐνέργειαν οἴον, грабитель, родитель, = τοῖς εἰς της, καὶ της, Ἑλληνικοῖς (λ=ε) άρπακτης, νικητης (Δ ωρικῶς), νικητης, γεννετης, γεννέτης, ώς καὶ γεννήτως, ὅθεν καὶ τὰ εἰς τοτ Λατινικὰ, salvator, raptor. κ. τ. λ.

Β, ἀΦηρημένα εἰς πια, προςποπια, δλατοπια, нατοπια. ώς τὰ εἰς της Ἑλληνικὰ, ἀπλότης, χρηστότης, γυμνότης (ἐν τῆ συνηθεία καὶ χωρὶς τοῦ σ. ἀπλότη, σεμνότη (τη τα, Λτ. tas, Ἰτ. tà). Τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰ εἰς ος πικ, миλοςπικ, ἀρχαιότερον οιμα (радоща). καὶ ἄλλα εἰς ες πικ, τορεςπικ, ώς τὰ εἰς τυς κὶ τυς ἐλεητύς, ποθητύς καὶ, ὁαριτύς, κιθαριτύς. Τὰ δὲ εἰς do, ἀΦηρημένα τῆς Λατινικῆς, libido, amaritudo, flavedo, dulcedo, καὶ πάντα τὰ εἰς do (ado, edo, udo) κυρίως ἀναλογιδοίν πρὸς τὰ εἰς δων Ἑλληνικὰ οἶον, ἀλγηδων, ληθεδών, κ. τ. λ. βλ. Μέρ. β. λ. Ηατίκ.

I, τὰ εἰς ыня ἀΦηρημένα, = υνα, υνη. благостыня, ἀγαθωσύνη милостыня, ἐλεημοσύνη.

выя нерьдко и богатьйшіе Европейскіе языки не могуть выразить, какь только именами сложными. По сему Славянскій языкь можеть сравниться сь Греческимь вы способности и силь словопроизводства. Онь имьеть множество формы для имень производныхь, изь которыхь сравнимь только ть, кои наипаче сходоствують сь Греческими.

§ 2. α') производныя имена сушь ошглагольныя, кончащіяся на тель, которых означають дійствіе, напр. грабитель, побідитель, родитель, равны Греческимь, кончащимся на тиє и тиѕ ($\lambda = e$), аетактиє, чинтиє, (бысікыѕ), чинтиє, уєглетиє, уечлетиє, такь какь и уєллітье, чинтыє. Отсель и Латинскія на tor,

salvator, raptor, и проч.

β) Ошвлеченныя на та; простота, благота, нагота, шакь какь и Греческія на туз, απλότης, χεησότης, γυμνότης вь обыкновенномь языкь безь σ, απλότη, σεμνότη). Таковы же и кончащіяся на ость, милость, а вь старину оща (радоща), и на есть, горесть, такь какь и на 505, тоз, έλεητος, ποθητος, κιθαρισός, όαρισός. Отвлеченныя же Латинскія на do, libido, amaritudo, flavedo, dulcedo, и всь конч. на do (ado, edo, udo) совершенно сходствують сь Греческими, конч. на бол напр. адупбол, дувебол и пр. См. Ч. 2. сл. Нагій.

γ') Ошвлеченныя имена на ыня = υνα, υνη, благостыня, αγαθωσύνη, милостыня, έλεημοσύνη.

- Δ) τα είε cmbo, και cmbie ουδέτεςα αφηρημένα. ΑβΒ. ство ($\pi \alpha \rho \Im \varepsilon \nu i \alpha$). божество ($\Im \varepsilon \circ \tau \eta s$). Царствіє (βασιλεία) ως τὰ εἰς ειον ουδέτερα Ελληνικά, (τὸ θεῖον, το βασίλειον). Ταῦτα δε κατά την κατάληξιν ομοιάζουσι τὰ εἰς τος (τFos) εδέτερα κάρτος, κλίτος, πύτος, έτος. ή καί τα είς δος, καί θος (δ καί θ = τ) ώς, αΐθος, πάθος, ψεῦδος, κ. τ. λ. πέβλ. καί τα είς τον (τFov) παθητικής ιδιότητος σημαντικά. οίου το γεννητου, το τημτου, το έλατου, το διαιρετου (αντί των αββήτων, ελατότης, τημτότης, διαιρετότης). Ενίστε δὲ ἀποβάλλουσι την ιδέαν τοῦ ἀφηρημένου. οίον, отечество (πατείς), рождество (рожество) γέν-VYOIS.
- Ε) τα είς δα, ένεργείας σημαντικά, ως τα είς πα, φα, $\beta\alpha$, $(\pi\eta, \phi\eta, \beta\eta)$. татьба, $\pi\lambda \circ \pi\eta$ свадьба, $\sigma \psi$ ναφή (γάμος). πεόσθες και τα λαβή, λοιβή, βλάβη, κ. τ. λ.
- 5) τὰ εἰς ie ἀθκοιστικὰ (οὐδέτεςα). mepнie (ἀκανθών) κ. τ. λ. ως τα είς ιου, πανιώνιου, πανελλήνιου, πάνθειον χως πάνθεον, άντὶ τοῦ συνήθους τύπου τῶν εἰς ων κοί ια περιεκτικών, ξοδωνιά, ὶωνιά, άμπελών, ανδεων, κ. τ. λ.
- Σ) τα είς πο, δεγάνων κού σπευών σημαντικά, жало, мыло, пойло, святило, ως τα είς λου κού λος, οΐου σμήλου, πέταλου, κύπελλου, βέλος, πύελος, τύλος, πήδαλος, (πηδάλιον. κορμυλο), καί τά

- δ) Ошвлеченныя имена средняго рода на ство и ствіе, дівство (παρθενία), Божество (θεότης), царствіє (βασιλεία), шако како кончанціяся на ειον средняго рода, (τὸ θεῖον, τὸ βασίλειον). Оныя уподобляющся во окончаніи именамо кончащимся на тоѕ (тГоѕ) средняго рода: κάρτος, κλίτος, κύτος, ετος, или и конч. на доѕ и доѕ (др т), како αίд ες, πάд ες, ψεῦδος, и проч. шакже на τὸν страдательнаго значенія; напр. τὸ γεννητὸν, τὸ τηκτὸν, τὸ ἐλατὸν, τὸ διαιρετὸν (вмосто неу потребительных ο ἐλατότης, τηκτότης, διαιρετότης), и иногда отбрасывають идей отвлеченности; напр. отехество (πατρίς), рождество (рожество) γέννησις.
- та на ων и ια, ξοδωνια, ίωνια, αμπελών, ανδεών, и проч.

είς εον και ηριον, συνηθέστερα: κέντρον, βοπτρον, Φέρετρον, θυμιατήριον, κ.τ. λ. βλ. Μέρ. β- λ. οπιοκαμβ.

- Η, τὰ εἰς ὰρω, τεχνιτῶν ὀνόματα, ρωσαρω (άλιευς), γεμαρω (βυρσοδέψης), κατά τὸν Λατινικόν τύπον, coria-rius, vinarius, κ.τ.λ. εθεν κοῦ τὰ τῆς συνηθείας συγκεκομμένα, οἶον, καλιγάρις, κοὴ τραπεζάρις, μακελλάρις, κ.τ.λ. ἀντί τοῦ εἰς ευς, κοὴ της Εληνικοῦ τύπου (χαλκευς, ξάπτης). ταῦτα δὲ τὰ εἰς arius Λατινικὰ ἐσχηματίσθησαν ἐκ τῶν εἰς ριος κτητικῶν, οἶον θαλπτήριος, σωτήριος, κ.τ.λ. τὰ ὁποῖα σημαίνουτιν ἐνέργειαν. τὰ δὲ παεπωρ (παστηρ), πάστωρ, pastor, (πάω). ὡς τὰ, σωτηρ, δοτηρ, κ.τ.λ.
- Θ, τὰ εἰς μα, ξηματικὰ ἐνεςγητικὰ, Βυμοπίτηα, κ.τ. λ.

 ως τὰ εἰς τὰ (τας) κὰ στὰ οἰνοπότα (οἰνοπότης),

 ἐππαστὰ (—στης) κ.τ.λ. οὐτω κὰ τὰ εἰς εμ ετης,

 στης (της) κατ ἀποκοπην τῆς ληγούσης, ης. επριβλει, τοξότης κυπεμ, ἀνητης ως, ἀλέτης, θυέςης,

 τὰ δὲ περιθέμεμ, κυπρεμ, ώς τὰ εἰς ης, κὰ ις,

 πεωτογενης, ἵδεις, κ.τ.λ.
- 1, τὰ εἰς ник, ἐπαγγέλματος δήμαντικὰ совѣшник (βουλευτής), μεορник (θυρωρός), ώς τὰ εἰς ικος (ικ—ος) σημαίνοντα έξιν, ήδονικὸς, βουλευτικὸς, βιβλίακὸς, γραμματικὸς (книжник), κατ ἀποκοπήν τῆς ληγούσης ος.
- ΙΑ, τὰ εἰς ыня, χοὰ ыни, θηλυκὰ ἐκ τῶν ἀρσενικῶν προσηγορικῶν, княгиня, господыня = αινα, συνήθ:

употребительное; κέντρον, βοπτρον, Φέρετρον, Ουμιατήριον, и пр.

- η΄) Имена художниковь, кончащіяся на арь, рыбарь (άλιευς), усмарь (Вυςσοδέψης), подобно Лашинской формь, coriarius, vinarius, и проч. ошсель и вь обыкновенномь языкь упошребляемыя сущесшвишельныя имена: καλλιγάςις, τςαπεζάςις, μακελλάςις, и проч. вмьсто Еллинской формы на ευς, της (χαλκευς, ξάπτης); Лашинскія же на rius произходять отів притяжательныхь на сис, напр. θαλπτήςιος, σωτήςιος, и проч. котюрыя означають дьйствіє; а слова пастырь (πασής) πάσως, растог (πάω) уподобляются словамь: σωτής, δοτής, и пр.
- Θ΄) Οπιλαιολьныя имена на μα, означающія Αδύαπειε ευνολίνμα, и υр. = τα, (τας) и τα, οινοπότα (οινοπότας), ίππατα (ίππατας), и проч. Τακим же образом в и имена на ецδ ετης, οτης (της), κυπευδ, απρέλευδ, αλέτης, τοξότης, θυέτης, и пр. Слова же лервенецо, хитрецо, по добны именам в на ης и и, πεωτογενής, ίδεις, и проч.
- 1) Имена на ник, означающія званіе, совѣтнико (бълеития), двернико (дирордія), тако нако на ікоз, означающія навыко, йдоукоз, вълеитіноз, вівлішноз, уращиштий, и пр.
- ий) Кончащіяся на иня, ыня и ыни, женскаго рода, происходящія оті мужеских в, Кия-

ηνα τέκταινα, θέαινα (богиня) συνήθ. θεήνα, δεσποτήνα, πρεστήνα καί είς ινη, ως, Φίλωινα καί OINIVVM.

ΙΒ, τὰ εἰς ина, σαρκὸς ή δέρματος θηρίων σημαντικά: звърина (Эήρειον κρέας), ως τὰ της συνήθ. βοδινον, χοιρινόν, (άντὶ βόειον, χοίρειον) κομ κομина (ίππου δορά) ως τὰ, αἰγέη, κυνέη. κ. τ. λ. κατὰ τὰ είς ινος κτητικά, ανθεώπινος, ανθεωπίνη.

ΙΓ, τὰ εἰς μμα = ισσα, θηλυκὰ ἐκ τῶν ἀρσενικῶν προσηγορικών, царица, пророчица, βασίλισσα, προ-Φήτισσα (πεοΦήτις) ώς, πένησσα, κ. τ. λ. 2) ύποποριστικά = σκα, σκη. Abbица, κορίσκα, σκη, συνήθ. κορίτσα, σανιδίτζα (μιμιμα), κομ άλλα είς με, κομ ец ход ищ, ход ич, ход ка (ώs сойка) = тої віз σπος, σπη. (Γερμαν. sch). καὶ ἀλλα εἰς eκ, καὶ ик, καὶ κο Ρωσσιαώς. Παράβαλε καὶ τὰ εἰς αξ Έλληνικά οἶον ξόδαξ (ξόδον μικρον) κού τὰ εἰς ακης The ourn Delas uci) oudeteea els ani (anior), olor auτάκι, ογιικο, κ. τ. λ. Πρόσθες τα είς issa προσηγορικά Λατιν. mantissa (Εθεν έσχηματίσθησαν τα είς ix, nutrix, w. T. A.) xoj Ta ITal. eis essa, duchessa. Γαλλ. esse, duchesse, princesse. 'Aγγλικ. princess. τά της κάτω Γερμαν. els sche, kök—sche (Köchin) μαγείρισσα, Adam-sche (του Αδάμ γυνή) Αδάμισσα. (συνήθως είς να, 'Αδάμαινα, Βασίλαινα.) ανάλογα των είς ισσα Ελληνικών, τα όποῖα κού είς εσσα ένίστε

гиня, Γ ослодыня, \equiv αινα, обык. ηνα, τέκταινα, θεαινα, θεσποτήνα, περες ηνα.

- (β') Имена на ина, означающія мясо или кожу звіриныя, звірина (Эήρειον κρέας), обыкь Водігой, χοιρινον (вмісто Воєгой, χοίρειον), также конина (іття дора), подобно κυνέη, αιγέη, и пр. такі накі притяжательныя на гоо, ανθρώ πινος, αθρωπίνη.
- Кончащіяся на ица тоба, женскаго рода; оть мужескихь нарицательныхь, царица, προροτιμα, Βασίλισσα, προφήτισσα (προφήτις), πέ иησσα, и пр. 2) Ласнашельныя = σκα, σκη, Αβευμα, πορίσκα, — σκη, οδыκ. κορίτζα, σανιδίτζα дщица, и другія на це и ец, ищ, ит и ка, (сойка) = окоз, оказ, (Нъм. sch) шакже на ек, ик и ко, Росс. Сравни свеими Греческія на ак, водак и акия вb обык. языкв и средняго рода на акі (акіоч), напр. астакі, ушко, и пр. (Сравни и Лашинскія нарицашельныя на issa, mantissa), (откуда образовались и имена на ix, nutrix, и пр.) и Ишаліянскія на essa, duchessa, Франц, на esse, dushesse, princesse, Англ. на ss, princess, также слова нижн. Германіи на sche, köksche (köchin) кухарка, adam — sche (Адамова жена), Абашота, обык. на уа, Абашага, Восідана, и проч.) еходны св Еллинскими, кончащимися на 1000, кои во просто-

προφέρει ή Συνήθ. ως έν τοῖς, Λογοθετέσσα Αογοθέτισσα (ή γυνή τε Λογοθέτε.) Σπαθαρέσσα, Δραγεμανέσσα, κ. τ. λ.

IΔ, τα els acm, μεγέθους σημαντικά 'Ρωσσικά. гастый, рогасть, (μεγαλόκερας), глазасть (μεγαλόφθαλμος), σχηματισθέντα έκ των els am. poгать (κερατόειs). Крилать, (πτερόειs), ώς τα els άτας, (άτης), κομάτας, ύπηνάτας, γενειήτας είς ωτος, χειριδωτός, πτερωτός, κεφαλωτός. Λατιvin. eis atus, manicatus, barbatus, cornutus ovin Dws, μαλλάτος, γενάτος, αντζάτος, γεμάτος. κ. τ.λ. Δι-Douav. eis otas naj utas, ragutas. (poram) n. T. A. "Ισως δε τα είς acmb μεγεθυντικά αναλογέσι μάλλον πρὸς τὰ εἰς αξ Ἑλληνικὰ (ξ \equiv cm. β λ. Μέρ. β . λέξ. ος προς γαύραξ, πλέταξ, κ. τ. λ. οθεν τα sis ax Λατινικά bibax, edax. Ίταλ. accio, ricaccio, (ώς τα εis als, ans, Γερμ. οίον, Geizhals, Prahlhans, κ. τ. λ.) το δε 'Ρωσσ. κορчага κ(μέγας κρωσσος) κα τα λειπά είς ara, ώς τὰ είς ανας, ανος. πλάταξ, πλάτακος σόαξ, σόμφαξ, ακος, κ. τ. λ.

ΤΕ, τὰ εἰς μηα. μεγεθυντικὰ. Γλαβημα, (μεγάλη κεφαλή) κ. τ. λ. ώς τὰ εἰς ων ἀρσενικὰ, γάστρων. Φύσκων (τῶν ὁποίων τὰ ἄβξητα θηλυκὰ ἔπεται νὰ ἤναι γάστραινα, κ. τ. λ. ώς, τέκτων, τέκταινα). οὖτω κὰ τὰ εἰς ω τῆς συνηθείας, κεφάλα, χερούκλα, κὰ, ρα, ξέκ τῶν εἰς κος, πόδαρος, ώς, τύλαρος, σκύλλαρος)

рвчіи выговариваются иногда на εσσα; напр. Λογοθετέσσα Λογοθέτισσα (жена Логоветиова), Σπαθαρέσσα, Δραγεμανέσσα, и проч.

(б) Россійскія имена на аст, означающія величину: рогастый, рогасто (игуаливерыя), глазасть (иеуалофдались), образовавшіяся изь имень на ат, рогато, (кестовія), крылато (птерогія), такв какв и кончащінся на атпя, κομάτης, ύπηνάτης, γενειήτης, κ ωτος, χειριδώτος, πτερωτός, κεφαλωτός; Лат. на atus, manicatus, barbatus, cornutus, вb Греч. народномь μαλλάτος, γενάτος, γεμάτος, άντζάτος, и пр. λиπ. на otas, utas, ragutas (рогать) и проч. Можешь бышь, кончащ. на аств, увеличительныя, сходствують больше cb Еллинскими на ак (ктет. см. Ч. 2, Сл. ость), нань то: γαύεαξ, πλέταξ, и проч. откуда и Лашинов. на ах, bibax, edax, Ишал. на accio, ricaccio, (какь Ньм. на als, ans, на пр. Geizhals, Prahlhans, и пр.) Русское же сл. коргага и проч. на ага, какв напр. на ακας, ακος, πλάταξ, πλάτακος, τόαξ, τόμφαξ, ακος, и проч.

γατανα), и проч. пак как мужескія, κοнчащіяся на ων, γασεων, φύσκων, (omb коих в должны бышь неупотребл. женскія γασεωνα, как вістич, τεπταινα); шаковы же и употребляемыя вы Греч. народном в язык на α, κεφάλα, χερέκλα, и εα (omb конч. на εσε, πόδαεσε, κεκ τύλαεσε, σκύλλαεσε) ποδάεα, μυτάεα. ποδάρα, μυτάρα. πρόσθες καὶ τὰ εἰς щε, καὶ щα, Ρωσσικὰ, μοναμε, (ὁσπητάρα), δαδищα (γυναικάρα), ώς τὰ εἰς κα τῆς συνηθείας μουστάκα, καλπάκα, μανίκα, καὶ ἀρσεν. εἰς κας, μετάκας καὶ κᾶς, κατὰ τὸν τύπον τῶν εἰς ας, περισπωμένων ἀρσενικῶν, Φαγᾶς, Φακᾶς, ᾿Αλεξᾶς, ἀτταγᾶς, κ, τ. λ.

ΙΣΤ, τὰ εἰς αλ ἀθροιστικὰ, νεογνῶν ζώων σημαντικὰ, οἶον τὰ Σερβικὰ, οΜαμ (πῶλοι ἴππων), πιεπαμ (μόσχοι), ὡς τὰ εἰς ιδευς, ιδεις, οἶον, λυκιδευς, λυκιδεῦς, ἀετιδεῖς, καὶ τὰ εἰς αδης, αδαι, πατρωνυμικὰ καὶ οἰκογενείας σημαντικὰ, οἶον, ᾿Αλευάδαι, Οἰνιάδαι. ὅθεν καὶ τὰ Σερβικὰ, Γριαμ (νεολαία Γραικῶν), Сρόιαμ νεολαία Σέρβων) — Γραικίδαι, Σερβίδαι.

ΙΖ, τὰ εἰς Βὸ, βωϊ κτητικὰ, κατὰ τὰ εἰς ειος Γειος, ωΓιος, ωΓος (ωος) οἶον λωβοβὸ, λωβοβωϊά. Παβλοβ, ΠαυλῶΓος. Θηλυκὰ εἰς βα. Αμαμοβὸ, Αμαμοβα ('Αδάμειος) 'ΑδαμῶΓος — μώΓα. ώς, πατςώΓιος, πατςῶος Θέρειος. πρόσθες κὰ τὰ εἰς οιος, κὰ αιος, (ἀγοραῖος, αἰδοῖος). 2) τὰ εἰς CK, CKΙΙΙ. — ικος Царскій, βασιλικὸς. οὐτω κὰ τὰ εἰς Κ — κος, κυς. Сλαμοκ (γλυκύς). ΠΟΛΗΚ, ταλίκος, κ. τ. λ. 3) τὰ εἰς ΚΙΙΙ ΚΑΙΙΙΑ, Εναιος, νιος. μαβκίτι, δηναιὸς. Земній, χθόνιος κεθες κοίς κουράνιος καὶ εἰς εκ παθητικὰ (κβαλεκ, αἰνετὸς) ώς τὰ, ποθεινὸς, στυγνὸς, κ. τ. λ. 4) τὰ εἰς ρ — ρος. κραβρ, ἰσχυρὸς,

Присовонупи и Россійснія имена на ще и ща, домище (ὁσπητάςα), бабища (γυναικάςα), тань нань и на ка, Греч. народн. языкь, μετάκα, καλπάκα, μανίκα, и на ка, муж. μετάκας, и ка происходящія оть формы облеченных в на ас, фауас, факас, 'Αλεξάς, ἀτταγάς, и проч.

- из') Собирашельныя имена молодых живошных в на ад, шак в как Сербское, омадо (жеребцы), шслад (шеляща), = ідейя, дейя, как домідейя, детідейя, шак как на адпя, адаі, ошечесшвенныя и фамильныя, напр. Алеиадаі, Одиадаі; ошеел и Сербскій Град (Греческ. юношесшво), Србгад (Сербское юношесшво) = Гешкідаі, Σεεβίдаі.

ΙΘ, τὰ ἐθνικὰ εἰς cκ, cκιμ Ξικος Γρεчεсκιμ, Ργεςκιμ. Γραικικὸς, 'Ρωσσικός. (ὡς τὰ τοπικὰ, 'Ιλιακὸς, 'Ολυμπιακός), Λιθκαν. εἰς iszkos, Letuwiszkos (λιθαυϊκὸς) Γρμν. εἰς sch, Rômisch, ὡς τὰ εἰς ich κτητικὰ göttlich (θεϊκὸς), καὶ τὰ εἰς cus Λατινικά. 2) εἰς πημη Ξανος, Ρημπημημη, Camaphhuh, καὶ εἰς πης εἰς πη, εθεν πληθυντ Camaphhe. οἶον, Σαμαριανὸς, (Σαμαρείτης) ὡς Κυζικηνὸς, Τραλλιανὸς, 'Αραβιανός.
3) εἰς εң 'Ρωσσικ. Ξ (ιτς) ιτης, Ροςποβεμ, 'Ρωστοβίτης. ὡς, Τρωαδίτης, πολίτης. 4) τὰ ἀθροιστικὰ, Cup, Σύρος (Σύρων ἔθνος). Ργς, 'Ρῶσσος' ὡς τὸ, Παίων, 'Ιλλυριὸς (Παίονες, 'Ιλλυριὸ) κ.τ.λ.

9 γ. Τῶν δὲ συγμειτικῶν ὁ τύπος 1) εἰς ἰκ κοὰ $b\ddot{a}$ (θηλυκ. μ , οὐδετες. be) μ των, τον, κοὰ εων, εον.

- тяжел (βαρύς), такъ какъ δειλός, ύπνηλός, πελλός.
 6) на ян, означающія вещество, то ловян, μολύβινος, деревян, δρύϊνος; по Литов. innis, gelesinnis (σιδηρές)-
- m') Россійскія имена, произшедшія отв притяжательных в на ов, и кончащіяся на
 вить = Fidns (ids, its), Павловить, Пαυλω Fidns
 или Пαυλείδης, (Παῦλος, Παυλε idns), Παυλοβίδης = Παυλίδης (какв Πάνθες, Πηλεύς, Πηλείδης,
 Πηλείδης, Πανθοίδης), также и на ит, Θοмит
 (Θωμίδς) Θωμίδης, отв Θοмин = Θωμάς, и пр.
 Вв женском на на, (вна, шна), Павловна,
 Θоминишна, такв какв на να, νη, (подобно
 мужескому на ων), Ακρισιώνη, Αδρασίνη.
- (9') Имена народныя на ск, скій = ікся Греческій, Русскій, Гешніно́s, Робото́s, (такв какв имена мbemb, 'Ідіанов, 'Одиринанов), Лит. на iszkos, Letuwiszkos (Литовскій), Нъмецкій Römisch, manb какb пришяжательныя на ich, göttlich (Эгінді, и Лат. 2) на янин = ачов, Римлянин, Саna cus; марянин, и на ян, напр. Гарадачов, (Гараегітуя), ошкуда множесшв. Сомаряне, такв кань Κυζιμηνός, Τραλλιανός, Αραβιανός. 3) Имена Россійскія на ец = (ит) итпя, Ростовец, Υωςοβίτης, πομοδιο Τρωαδίτης, πολίτης. 4) Собирашельныя, Сир, Σύρος (Σύρων έθνος), Рус, Рώσσος, πακ' κακ' Παίων, Ίλλυριος, (Παίονες, Ίλλυριοί), и проч.
- § 3. Форма уравнительных в степеней бываеть 1) на їй и ти (женей ши, среди.

мній, менши, мнье, (μίνυς, μινυός) μείων, μεῖον, Λατινικ. minus (αρχαίως, menius, menior). 60 λίκ, καί больй, болши, болье (πολέων) πλέων, πλέον. 2) είς шій, шая, шее, = отом, отом. меншій, утотом, об, μάσσων, ελάσσων, σσον. 3) είς Εμμίμ, και αμμίμ, τα όποῖα ἐκλαμβάνονται καί ώς ὑπερθετικά, святьйшій ' (άγιωτατος), και ταυτα ως τα είς σσων συγκριτικά άντί των είς στος, στη, στον, ύπες θετικών (οθεν τά Λατιvin. Greedet. els ssimus, pessimus, rectissimus, tà de els imus, έκ των ιμος θετικών optimus, ως εδώδιμος, πλώϊμος). πρόσθες κού τα Γερμαν. υπερθετικά, εis ste, meiste, beste (κάλλιστος), συγκριτ. sser, besser = ερος, (βέλτερος), Λατ. or, us. Ευρίσκονται καί συγκριτικά ουδέτερα είς e, боле, πολέ-ον (πλέον) ваще, βασσον, λυμε, λώον (ως το λώστον) κ. τ. λ. Τα δε ουδέτερα έκλαμβάνονται κθί ως συγκριτικά έπιβρήματα. ropbe, χέρειον. α)

α) Δέν πρέπει να παραλειΦθώσιν ουδέ τα ουδέτερα συγκριτικά Ρωσσικά, όσα μετά της πο προθέσεως συναπτόμενα σημαίνουσιν ολιγώτερον του θετικού, ας και τα είς τερον συγκριτικά Ελληνικά. по — крвпче, στερεωτερον (ολίγον στερεά). потище, ήσυχωτερον (ολίγον ήσυχα). ώς και τα είς ουτζικος της συνηθείας. χονδρούτζικος (ολίγον χονδρός), ζεστούτζικα (ολίγον ζεστά). Τοιαύτα μειωτικά είναι μάλιστα τα είς Βαπίδ Ε Γατος (έξαιęέτως ἐπὶ χρωμάτων)· Красновашь, οίον нониγοράτος, συνήθως, κοκκινάτος, κρασάτος, κνηκάτος

 $\pm e) = \omega \nu$, $\omega \nu$, $\epsilon \omega \nu$, $\epsilon \omega \nu$, $\epsilon \omega \nu$, мній, менши, мн $\pm e$ ωi νυς, μινυός) и μείων, μείον, Лат. minus, первон. menius, menior болій и больй, болши, болье (πολέων) πλέων, πλέον. 2) на шій, шая, шее = ασσων, σον: меншій, ήσσων, manb κanb μάσσων, ελάσσων, σσον. 3) на тишій, айшій, которыя пріза превосходныя, святьйшій емлюшся и (άγιώτατος) и сходствують сь уравнительными, кончащимися на отом, вмвсто превосходных в на 505, 51, 50, (откуда и Латинскія на simmus, pessimus, rectissimus; кончащіяся же на imus = їмос, положить. optimus, marb rarb ἐδώδιμος, πλώϊμος); присовонуни и Нъмец. превосходныя на ste, meiste, beste (κάλλιστος), уравн. на sser, (besser), Лат. or, из. Находятся также уравнительныя на е, 60ле, πολέ - ον, (πλέον) вящше, βασσον, лутше,λῶον (такb λῶςον). Среднія же пріемлются кань нарвчія уравнишельной сшепени, горве, χέρειον α).

а) Не должно оставить безь вниманія и Россійскія уравнительныя средняго рода, которыя бывь соединены сь предлогомь по, означають меньше, нежели положительная степень, такь какь и Греческія уравнительныя на тедог, напр. покрвите, чедейтедог, потище, ησυχώτεροг, равно и на ετζικος, вы Греческ. народн. нзыкь, χονδρέτζικος (ολίγου χονδρός), ζετέτζικα (ολίγου ζετά.) Таковы суть наиначе уменьшительныя на ват — Fatos, вь особенности говоря о цвьтахь, красноват, вь Треч. народн. коккио батоς (коккиатос, кра-

. 6 δ. Είς τον ύπερθετικώς ἐκλαμβανόμενον τρίτον σύπον τῶν συγκειτικῶν πεοσθέτουσι κού το все (παν.) ή πρε (Λατιν. prae, per = περί, ύπερ.) προς διάκρισιν най втітати той итведетной. обог всемилостивыйшій, премилостивьйшій (πανελεημονέστατος), ώς τά, πωνευκλεέστατος, πανυπέρτατος. ή δε πρε καί μετά θετικού είδοποιεί το υπερθετικον, пребогатый, ώς Λατιν. praedives, perdoctus, κατά τα, υπέρπλουτος, περίφεων, κ. τ. λ.

§ ε. Των δε αριθμητικών τριγενες μεν το Η дин, на, — но, ως είς, ἴα (хοί μία) έν. δυϊκόν δὲ τὸ два, δύω. Αηλυκώς και ουδετέρως ΑΒΒ, ως δοιαί, δοιώ. Τα mpie, καί четыріе, αρσενικά, τρείς, τέσσαρες, три δέ, καί четыри ουδέτερα, τρία, τέσσαρα. καί θηλυκα δε παρά τοις Σλάβοσι. Το δε пяпь σημαίνει κως το πέντε κως το πεντας (βλ. σύνταξιν.). Από δε των ιά, μέχρι των ιθ, μεταξύ της δεκάδος και της μονάδος παρεντίθεται ή πρόθεσις на, ανά = ἐπὶ, οἶον един — на — десять, дванадесять, к. т. д. ev emi δέκα. δύω ἐπὶ δέκα, Ξδύω — καὶ — δεκα, κ. τ. λ. (οἱ δε Λιθουανοι αντί του на παρενθέτουσι pa = ἐπί). λέγεται δε και двадесять, δώδεκα, κ. τ. λ. χωρίς προθέσεως, ως χού παρά τοῖς Ελλησι. Τα δε είκοσι, τριά-

⁽Ξκοκκινοειδής, κοκκινωπος, κοκκινούτζικος) έκ τῶν είς ωτος, Ελληνικωτέρων.

- § 4. Кb третьей формв сравнительных в имень, означающих в превосходную степень, прибавляють или все (παν) или пре, Лат. ргае, рег = περί, ύπερ, для усиленія и отличія сей степени, напр. всемилостивѣйшій, премилостивѣйшій (πανελεημονέσατος, πακ κακ πανευκλευέσατος, πανυπέρτατος. Впрочемь частица пре, сь положительною производить превосходную степень: пребогатый, так как лат. ргаеdives, регостив, как вь Греческ. ύπέρπλετος, περίφρων, и пр.
- § 5. Числишельныя бывающь трехь родовь: един, на, но, такь какь έіз, ї α м μία, έν; два, вы женскомы и средн. имбеть двѣ, такь какь доіаі, доіа; трїе и гетыріе употребляющь вы мужескомы, но три и гетыри вы женскомы и среднемы у Славянь; пять означаеть и пятину (см. Словосочин.). Оты і і до 19 между единицею и десяткомы поставляется предлогы на, един—на—десять, два—на десять, и пр. но Греч. έν επὶ δέκα, δίω επὶ δέκα = δυω-καί-δεκα, и проч. (Литовцы же вмысто на поставляють ра = επὶ). Впрочемы говорится и двадесять безы предлога, такы какы и у Грековы. Но оты двадцати до

octros = понниченой, конничетов, ноиничет (тов), от Еллинския имень на отоя.

κοντα, κού τα λοιπά μέχρι των έκατον λέγονται, δίε дена, тель дена, два — десять, тридесять, жей Рωσσικ. συγκοπη, двадцашь, шридцашь к. т. λ.

§ ζ. Οί δε τακτικοί αξιθμοί κλίνονται τριγενώς ώς έπίθετα κατά τους Έλληνικους первый, вая, вое, πεωτος, τη, τον. αλλ' όταν συνάπτωνται μετά της δεκάδος, αί μεν μονάδες κλίνονται, ή δε δεκάς μένει андитов. первый — на — десять, пертов еті дена, κοί καθεξης μέχει του двадесятый δίς δέκατος (είκοστός) ωσάυτως καὶ ἐπὶ τῶν ἀλλων δεκάδων. Ἐκ δέ του сто, γίνεται сотый, έκατοστός.

§ η. Έκ των αξιθμών γίνονται καί τα τούτων αθροιστικά καζ αφηρημένα ως τα Έλληνικά οΐον, два, двой, я, е, δοιός, δισσός, σσή, σσόν, κ. τ. λ. έκ δέ τοῦ четыре, γίνεται четверо адеоготию, ώς αν είποις, τεσσαρον, κατά τα θηλυκά της συνηθείας, τεσσάρα, πεντάρα, πятеро. κ. τ. λ. (ώς κα) τα Λατινικά duarius, ternarius.) αυτί πεντας, τετρας, κ. τ. λ. Ταυτα θε τὰ άφηρημένα παρά τοῖς Σλάβοσι λήγουσιν εἰς μια, двоица, δυάς (οίον δυάσσα, δυίτσα), троица, тејаς, κ. τ. λ. παρά δε τοῖς 'Ρώσσοις ἐδιαιτέρως καὶ ΑΒΟЙΚΑ, тройка, μόνον επί ζεύγους δύω ή τριών ίππων. οἶον δυϊκόν, τριακόν (άντὶ δίϊππον, τρίϊππον). καὶ τὰ άριθμητικά δε επιζέηματα ως τα Έλληνικα. Αβαιци, πρищи, dis, reis, (olov dulo-, reio-) к.т. л.

ста выражаются словами двадесять, тридесять, сокращ. двадцать, тридцать (по Россійски).

- § 6. Порядочныя имена склоняющся вы шрехы родахы, шакы какы и прилагащельныя по подобію Греческихы: первый, вай, вое. Но когда соединяющся сы десящкомы, що единицы склоняющся, а десящовы осшаещся непремынымы: первый надесять и далые до двадесящаго. То же должно разумыть и о прочихы десящкахы, ощь сто происходишь сотый.
- § 7. Отв чисель происходять и ихв собирашельныя и ошвлеченныя, шакв какв и у Грековь; напр. два, двой — я, дво — е, бого's, біото's, отп, ото', и пр. Отв числительнаго тетыре и проч. производищся собираmельное тетверо, какb имена женскаго рода вь Греч. народн. языкь, теобада, жегтада, пятеро и пр. (шакже и Лаш. duarius, ternarius) вывсто жеттая, тетрая, и пр. Но сім отвлеченныя имена кончашся у Славянь на ица, 480 μμα, (δυάς, οίον δυάσσα, δυίτσα), προυμα, (τριάς), и пр. у Россіянь же есть еще двойка, тройка, говоря о двухь или прехь вмьсть запряженных в лошадяхв, такв какв дойной, тенской (вмьсто діїттог, тейттог). Числишельныя наречія дваши, трищи подобны Греческимь dis, reis, (olov, duia-, reia-,) и пр.

KE DAAA ION A.

KAlois.

βα. Πολυσχιδής καὶ ἀνώμαλος εἶναι παρὰ τοῖς Σλάβοσιν ή τοῦ ὀνόματος κλίσις διὰ τὰς ἐνίστε ἀστάτους
τῶν κατὰ τὰς πτώσεις καταλήξεων τροπὰς, καὶ τὴν
διαφορὰν τῶν ἐμψύχων πρὸς τὰ ἀψυχα, καὶ τῶν ἐπιΘέτων πρὸς τὰ οὐσιαστικά. ᾿Αλλὰ περὶ τούτων μὲν
πραγματεύονται ὁί γραμματικοί. ἡμεῖς δὲ παραβάλλομεν καθόλου τὰς κατὰ πᾶσαν κλίσιν μεταβολὰς τῶν
Σλαβονικῶν ὀνομάτων πρὸς τὰς τῶν Ἑλληνικῶν, διὰ νὰ
Φανἢ εἶς ποῖα συμφωνοῦσι, καὶ κατὰ τίνα διαφέρους.
λέγομεν δὲ πρῶτον περὶ τῶν οὐσιαστικῶν, προτάττοντες
τοὺς γενικοῦς κανόνας, οἵτινες εἶναι οἱ ἐφεξῆς.

δ β. Α) Έν τῷ ἐνικῷ ἀξιθμῷ ἡ τῶν ἀψύχων ἀξσενικῶν ὀνομαστικὴ εἶναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν αἰτιατικὴν ἔντε
τῷ Σλαβονικῷ κεὐ τῷ Ρωσσικῷ. ἀλλὰ κεὐ τῶν ἐμψύχων παξὰ τῷ ἀξχαία Σλαβονικῷ. οἶον, ὀνομαστικὴ κεῷ
αἰτιατικὴ ΔΓΓΕΛ, ἄγγελ—ος, —ον. ώς τὰ ΛΟΜ, δόμ
—ος, — ον. τοιαῦτω παξαδείγματα ταυτότητος τῆς
ὀνομαστικῆς πρὶς τὴν αἰτιατικὴν εὐξίσκομεν σπανιώτατα
εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, λείψανα γλωσσηματικὰ τῆς ἀξχαϊκῆς αὐτῆς κεῷ ἀδιαπλάστου καταστάσεως, οἷον
πολεμιστὰ σίδηξον" ἀντὶ πολεμιστὴν, ἐκ τῆς ἐνομαστικῆς, πολεμιστὰ, ὡς ἱππότα, μητίετα (᾿ΟξΦεὺς Μαγνητ.
τ β) κοὰ "αξότα βοῦν. Κύπριοι, (Δίων Χξυσόστ.
πεξὶ Τύχ, λογ, β). Εὐξίσκονται ὅμως παξαδείγματα διαΦοξᾶς τῆς τῶν ἐμψύχων ὀνομαστικῆς πρὸς τὴν αἰτιατι

ГЛАВА IV.

Склоненіе.

- 1. Склоненіе имень разнообразно и не правильно у Славянь, по причинь неопредьленности вы перемынь окончаній по падежамь, и по причинь различія имень существь одушевленныхь оть неодушевленныхь, и имень прилагательныхь оть существительныхь. Сіе касается до Грамматики; мы же во всякомь склоненіи сравнимь только общія перемыны. Славянскихь падежей сь Греческими, дабы видно было, вы чемь они сходствують, и вы чемь различествують. Сперва будемь говорить о существительныхь, предложивь напередь сладующія общія правила:
- А) Именишельный падежь мужескихь неодушевленных вединсшвеннаго числа бываеть одинь и шоть же сь винишельнымь, какь вь Славянскомь, шакь и вь Россійскомь языкь; вь древнемь же Славянскомь именишельный падежь и сущесшвь одущевленных выль подобень винишельному, напр. Ангел, дом, "Аууєд—оз, оч. бер—оз, оч. Таковые примъры шождесшва именишельнаго сь винишельн. весьма ръдко находятся вь Греческомь, и сушь осшанки древняго, еще необразованнаго сосшоннія языка, какь що: πολερισά σίδηςον (вмъсто πодерізй), оть имен. πολερισά, шакь какь іππότα, ритієта. Орфей Магн. 7. 6.) и άξοτα βεν, Куп-

κήν καὶ παρά τη άρχαία Σλαβονική (βλ. Δοβρόβισκ. σελ. 465) κοὶ εἰς τὴν Ῥωσσικήν, τὰ ὁποῖα σημειόνουσιν οἱ γραμματικοί.

- Β) Αι τρείς ένικαι πτώσεις τῶν ουδετέρων ὀνομαστική, αἰτιατική, κοὴ κλητική, εἶναι ὁμοιαι κοὴ εἰς τὴν Σλαβονικήν, κοὴ εἰς τὴν Ῥωσσικήν, καθώς κοὴ εἰς τὴν Ἑλληνικήν.
- Γ) Όλων τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων καὶ πολλῶν οὐδετέ
 ρων ἡ ἑνικὴ δοτικὴ εἶναι ἡ αὐτὴ τῆ προθετικῆ. ὧτε

 Φαίνεται καὶ ἐκ τούτου, ο, τι εἴπομεν (κεΦ. β. § γ),

 ὅτι ἡ προθετικὴ, ὡς καὶ ἡ ποιητικὴ, εἶναι δοτικαὶ

 προθέσεως ἐλλειπτικαί. ὁθεν καὶ διὰ δοτικῆς ὡς ἐπὶ

 τὸ πλεῖστον ἐκΦράζει ἡ Ἑλληνικὴ τὴν τούτων ἀντί
 στοιχον Λατινικὴν ablativum (ἀΦαιρετικὴν). βλ. Θηρσίου (Thiersch) Ἑλληνικ. γραμματ. σελ. 204-
- Δ) Εν τῷ πληθυντικῷ ἀξιθμῷ ἡ κλητική κού τῶν τριῶν γενῶν εἶναι ἡ αὐτὴ τἢ ἐνομαστικῆ, ὧε κού παξὰ τοῖς Ελλησι.
- Ε) Τῶν Ͽηλυκῶν κοὰ οὐδετέρων ή πληθυντική ὀνομαστική δὲν διαφέρει τῆς πληθυντικῆς αἰτιατικῆς. μερκικ (ἐκκλησίαι, ας), μπεμα (ὀνόματα). ὡσαύτως κοὰ τῆς Ἑλληνικῆς τὰ μὲν οὐδέτερα πάντα ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἐνομαστικὴν κοὰ αἰτιατικὴν, ἐκ δὲ τῶν Ͽηλυκῶν μόνα τὰ ἐκ συναιρέσεως γινόμενα, αὶ πόλεις (πόλιες), τὰς πόλεις (πόλιας). ὡς κοὰ τὰ συνηρημένα ἀρσενικὰ, οἱ

ею (Діонь Хрисостомь о щастіи, слово 2. 7. 6.) Впрочемь находятся примъры различія именительнаго падежа от винительнаго вы именахы существы одушевленныхы, какы вы древнемы Славянскомы (см. Добр. стр. 465.), такы и вы Россійскомы, какы замычается у Грамматиковы.

- В) Три падежа имень среднихь: имениш. виниш. и звашельный, вь единсшвенномь числь, бываюшь подобны вы Славянскомь, Россійскомь и Греческомь.
- Г) Во всвхв женскихв и во многихв среднихв именахв дашельный и предложный бывають сходны; и сіе, кажется, потому, какв сказали мы (Гл. 2. § 3.), что предложный и творительный суть дашельные падежи безв предлога. Почему посредствомь дательнаго, Греческій языкв большею частію выражаєть соотвітственный имь Лат. ablativus. См. Thiersch. Греч. Граммат. стр. 204.

Δ) Во множесшвенном в числь зващельный падежь есшь одинь и тошь же сы именишельным во вставы прехы родахы, шакы и у Грековы.

Е) Именишельный женских и средних имень во множ. не различествуеть отвынительнаго: церкви (ἐκκλησίαι, — ας), имена (ὀνόματα), так нак и вы Греческомы, гдъ впрочемы только среднія безы изклюнія сходствують вы именит. и винит.; изы женскихы же однь сокращаемыя:

καὶ τους βασιλεῖς καὶ κοινά, οί, καὶ αί, καὶ τους, καὶ τὰς μείζους, πλείους, κ. τ. λ.

2) Των δέ δυϊκών, ή μέν ονομαστική είναι ή αυτή τη αίτιατική, ως κας παρ' Ελλησι. Και των μέν άρσενικῶν λήγει εἰς a κού π = α. οἷον, ΔΕΔ ΠΑCΤΑΙΡΑ, (ώς νεανία, τοξότα), των δε θηλυκών είς b=ε, οξον ART ATEKT, (ws, Teinese, Duyartee), n els u, = n, οίον Περκαμ, (ώς, τριήρη) των ουδετέρων δε είς \$, χοψ x = ε, χοψ η, Κρηντ, (ερλίμη, (ώς, <math>πείχεε, ระไทท). ท์ ปริ ของเหท ท์ ฉบับที่ บที พองประเหที ยิง หลือเ τοῖς γένεσι, λήγουσα κατά κλίσεις εἰς δ, ή 10 = ω двою, сынв, пастырю, церквію, крилв. (ώς, δύω, υίω, όδω, πτερώ. το δέ ω = ου. βλέπε κεφ. Ζ. § ζ). ή δὲ δοτική τέλος ή αυτή τη ποιητική, λήγουσα κατά κλίσεις είς ΕΜΑ ΔΜΑ, ΑΜΑ, ΗΜΑ, OMA, EMA = air, oir, ar, eir. ABTEMA, MACTAL рема, сынома, очима, джвама, птицома. (ώς δυοῖν, δυεῖν, λόγοιν, αμοιν, καὶ ωμοιίν, μούσαιν, πόλεων). Περί του ληκτικού, Μ, ότι είναι = ν, λέγομεν έφεξης. έπειδη δε ο δυϊκύς αριθμός έμορφώθη έκ του πληθυντικού (βλ. κεφ. β. § α), διὰ τοῦτο πολλάκις είς την Σλαβονικήν συμπίπτουσιν αί καταλήξεις τοῦ δυϊκοῦ μὲ τὰς τοῦ πληθυντικοῦ. Οὖτω κοί των Ελληνικών, η είς αιν, κοί οιν δυϊκή κατάληξιε δεν διαφέρει, εί μη κατά το ληκτικον σύμφωνον, αι πόλεις (πόλιες), τὰς πόλεις (πόλιας), marb κακb и сокращаемыя мужескія, δι и τὰς βασιλεῖς, равно и общія, δι и αι, τὰς ν τὰς μείζες, πλείες, и пр.

Z) Вь двойсшвенномь числь именишельный подобень винишельному, какь и у Грековь. Мужескія кончашся на а и $n = \alpha$, напр. два пастыря, (шакь какь $n = \alpha$); женскія на $n = \alpha$, напр. два двев, (какь $n = \alpha$) или на $n = \alpha$, меркви, (какь $n = \alpha$); среднія на $n = \alpha$, меркви, (какь $n = \alpha$); среднія на $n = \alpha$, меркви, (какь $n = \alpha$) годишельный же падежь равень предложному во всьхь родахь, и кончишся, смотря по склоненіямь, на у или $n = \alpha$ 0. Двою, сыну, паспырю, мерквію, крилу, (шакь какь $n = \alpha$ 0. См. Гл. 7, § 7.)

Наконець дашельный одинаковь сь шворишельнымь, и кончишся, смошря по склоненіямь, на тма, ама, яма, има, ома,
ема = ші, оі, ші, ші, детма, пастырема,
сынома, отима, дтвама, птицома, (шакь какь
доёй, доой, доого, йрого, йрого, иробаго, тодешь.).
О конечномь м, что оно = v, будемь говорить ниже. Поелику же двойственное
число образовалось изь множественнаго
(какь сказано Гл. 2, § 1.); то вь Славянскомь
языкь часто окончанія двойственнымь.
Такь и вь Греческомь окончанія двойственнаго числа на ші и ого ничьмь не
различествують оть дательныхь шє, оте,

άπο την είς αις, κεψ οις, τῶν πληθυντικῶν δοτικῶν, ἀλλαι δὲ ονομαστικαὶ δυϊκαὶ ἔγειναν ἐξ ἀποκοπης τῶν πληθυντικῶν, ώς, χεῖρε ἐκ τοῦ χεῖρες πόλιε, πόλιες, κεὶ ἄλλα πολυάριθμα. ὅθεν κεψ εἰς τοὺς ποιητὰς κεὰ ἰδίως εἰς τὸν Ὁμηρον εὐρίσκομεν πολλάκις δυϊκὰ ἀντὶ πληθυντικῶν, ώς προείπομεν. (βλέπε κεὰ Ὀδ. Θ, 49. Ἰλ. Ε, 487. ῦμν. εἰς Απόλ. 487. 501. κ. τ. λ.). Ταῦτα περὶ τῶν οὐσιαστικῶν.

δ γ. Τῶν δὲ ἐπιθέτων τριγενῶς κλινομένων, τὰ μὲν ἀόριστα, τὰ καὶ ἀλλως ἀποκεκομμένα λεγόμενα, ἀκολουθοῦσι τὰ οὐσιαστικὰ εἰς τὰς τροπὰς τῶν πτώσεων, πλην τῆς ἐνικῆς καὶ πληθυντικῆς ποιητικῆς, καὶ τῆς πληθυντικῆς δοτικῆς, καὶ προθετικῆς, αἰτινες ἀγαπῶσι μᾶλλον τὸν σχηματισμὸν τῶν ὡρισμένων ἐπιθέτων. Ταῦτα δὲ ὡς εἰπομεν (κεφ. Β. § ε) λήγουσιν εἰς τῶν καὶ τὰς ἀντωνυμίας τοῦ τρίτου προσώπου, καὶ τὰς κτητικὰς, ὡς φαίνεται εἰς τὸν ὁποῖον μετ ὀλίγον θέλομεν ὑποστρώσει συγκριτικὸν τῶν καθόλου καταλήζεων πίνακα. Ἡδη δὲ προτάττομεν γενικάς τινας παρατηρήσεις περὶ τῶν ληκτικῶν γραμματων ἐκάστης πτώσεως εἰτε τῶν οὐσιαστικῶν εἰτε τῶν ἐπιθέτων.

ονομάστικης δια της κατα την λήγουσαν τροπης. Με-

как токмо окончательною согласною; именишельные же не что иное суть, как устучения числа множествени. как то король, хенре, хенре, хенре, токне, токне, и многія другія. Отсель и у Пінтовь, и собственно у Омира, часто находимь двойственное вмъсто множественнаго, как выше. (См. также Одис. Ө. 49. Иліад. Е. 487. и Гимн. Апол. 487, 501 и пр.)

- § 3. Изв прилагашельныхв, склоняемыхв по всемь премь родамь, неопределенныя, называемыя иначе устченными, следують перемьнамь падежей имень существительныхь, кромь шворишельнаго един. и множ. шакже дашельн. и предложн. множ., кошорые держались болбе формы прилагашельныхв опредвленных в; сім же имена, какв сказано (Гл. 2. § 5.), кончашся на мій и їй = os, as, вь женскомь на $\mathfrak{A}=\mathfrak{a}$, вь средн. на $\mathfrak{e}=\mathfrak{e}^{\nu}$, и сходствують вь склоненіи сь мьстоименіями препьяго лица и св пришяжащельными, како видно во таблиць, которую присовонупимь ниже для сравненія встхь окончаній. Теперь же предложимь общія примъчанія о конечныхь буквахь каждаго падежа, како во именахо существительныхо, такь и прилагательныхь.
- § 4. Изb именишельных в образующся другіе падежи посредством в перемыны окончанія; перемыняющся же окончанія в Славянском взыкы проякимы образомы: по-

ταβάλλει δὲ τὴν λήγουσαν ή Σλαβονική τειχῶς. Α) διὰ Φωνηέντων. Β) διὰ συμφώνων. Γ) διὰ συλλαβῶν.

§ ε. Α. δια Φωηέντων, όταν 1) ή προσθέτη Φωνήεν είς το ληκτικον σύμφωνον της ονομαστικής οίον, (ΔΙΗ, CAIH_A, CAIH_O, CAIHE x. T. A. 2) n Teeny eis άλλο το ληκτικον Φωνήεν της ονομαστικής οΐον, (ΛΟΚΟ, €ΛΟΕ — α, €ΛΟΕδ, €ΛΟΕ — € κ. τ. λ. η 3) ἀφαιρη τὸ Φωνήεν της ονομαστικής οίον, γενικ. πληθυντ. (ΛΟΚ, έκ του (ΛΟΚΟ. ΛΗЦ, έκ του ΛΗЦΕ. Και ο μέν δια προσλήψεως Φωνήεντος σχηματισμός των πτώσεων αναλογεί πρός του σχηματισμού τῶν περιττοσυλλάβων τῆς ELLANVIRAS. ofor, Die, Die -i, Die -i, Die $-\alpha$, Θηε-ε, κ.τ.λ. 'Ο δε διά τροπης Φωνήεντος, πρός τον των Ισοσυλλάβων οΐον, λόγ-ος, λόγ-ου, λόγ-ω, λόγ-ε. με διαφοράν όμως των φωνηέντων των ληκτικῶν κατ ἀμΦοτέρας τὰς περιστάσεις. διότι τῶν Σλα-Βονικών καταλήξεων τὰ Φωνήεντα άναλογούσι πότε πρὸς τὰ τῶν ἰσοσυλλάβων, κοὴ πότε πρὸς τὰ τῶν περιττοσυλλάβων των Έλληνικων αυτίκα, το μέν α τοῦ ἰσοσυλλάβου (ΛΟΚ-Α, συμφωνεί προς το α της γενικής τοῦ ἰσοσυλλάβου ἱππότ-α, Νικήτ-α, κάν ταῦτα μέν αρσενικά, το δε (ΛΟΚΑ ουδέτερον. άλλα και ή γενική τοῦ περιττοσυλλάβου (ΔΙΗ-Δ (υίοῦ) συμφωνεί μετά τοῦ ἱππότ—α τὰ δὲ περιττοσύλλαβα τὰ Ἑλληνικὰ δεν έχουσι γενικήν λήγουσαν εls a. Φαίνεται δε τουτο средством \tilde{v} α гласныхb, β согласныхb, u γ слоговb.

А) Посредствомо гласныхо, когда I) или присовонупляется гласная в конечной согласной имениш. падежа, напр. сын, сын-а, сын — у, сын — е, и пр. 2) или конечная гласная именит. перемъняется на другую, напр. слово, слов — а, слов — у, слов — е, или 3) ошнимается гласная именить напр. вь родиш. падежь множ. числа, слов ошь слово, лиц отв лице. Форма падежей, составляемая посредствомь прибавленія гласной, сходствуеть сь формою Греческихь имень, принимающихь вь склоненіи новый слогь (περιττοσυλλάβων); напр. Эйр, Эпр - оѕ, $\Im ne - i$, $\Im ne - \alpha$, $\Im ne - \varepsilon$, и пр. Составляющаяся же посредствомо перемоны гласной подобна именамь, остающимся вы склоненіи равносложными (ἰσοσυλλάβων); напр. λόγος, λόγ-8, $\lambda \acute{o} \gamma - \omega$, $\lambda \acute{o} \gamma - \varepsilon$; cb различієм воднако гласныхв вв обоихв случаяхв; ибо гласныя Славянских в окончаній сходствують иногда cb гласными имень ισοσυλλάβων, а иногда cb гласными имень теритоочддавых, напр. а равносложнаго слов — а согласуется св а род. равносложнаго іттота, Мийта, не смотря на то, что сіи имена мужескаго рода, а слов-а средняго; но и родиш. πεсито оддава имени сын — а (и́в) согласуется также св ітпота. Греческія περιττοσύλλαβα не имфють родишельнаго на а, но сіе а Славянских в жестто-

των Σλαβονικών περιττοσυλλάβων το α, ανάλογον του ο της γενικής, οίον "ν-os, "νο-o, "νου. (βλ. (5). Πάλιν ή πληθυντική γενική των είς ΙΗ άρσενικών κοί Δηλυκών, ЦΑΡΙΗ (βασιλέων) ЦΕΡΚΚΙΗ (ἐκκλησιών), αναλογεί προς την δυϊκήν γενικήν, ωμοιί-ν, ίπποιίν, (ήτις είναι ή αυτή και δοτική, σχηματισθείσα έκ της πληθυντικής, ώμοισι). Αύται και αί τούτων δμοιαι διαΦοeal των πτωτικών Φωνηέντων της Σλαβονικής προς τα της Έλληνικής προέρχονται από την αρχαϊκήν και είσετι ακατέργαστον κατάστασιν της πρώτης, και την νεωτέραν διάπλασιν κού προς το ομαλώτατον μεθάρμοσιν της Έλληνικής, ήτις έχει και αυτή πολλά ανώμαλα ονόματα κατά κλίσιν, καὶ κατά γένος. ΣυμΦωνούσι δε άλλως αμφότεραι αι γλώσσαι, είς άλλων πτώσεων κατα-An Esis olov, els Thy Yevinhy, AOM-y, dou-8. Els Thy δοτικήν, CAOBY, λόγω (ἀξχαίως λόγο-ι, όθεν λόγωι, λόγω, ως τὰ σωζόμενα, οἰκοι \equiv οἰκω οῖ \equiv ω, κ. τ. λ. η δε οι δίφθογγος, ωμοφώνει το πάλαι κατά διαλέκτους με το υ = ου, ως, είλήλυθα, είλήλουθα. όθεν καί γράθεται το υ πολλάκις αντί της οι, ως, οἰαξ, καί υαξ τύραννος, ποίρανος, κ. τ. λ. κοί άλλως δέ το ω = ου. βλ. Κεφ. Ζ. § ζ). Καὶ εἰς ἄλλας δὲ πτώσεις συμφωνούσιν ακειβώς, ώς λέγομεν παρακατιόντες. Ταύτα σημειόνομεν προηγουμένως ώς είσαγωγικώτερα είς τον επόμενον συγκριτικόν πίνακα τῶν πτωτικῶν καταλήξεων αμφοτέρων των γλωσσων. Το δε τρίτον ιδίωμα της Σλαβονικης, ὁ δι ἀφαιρέσεως Φωνήεντος σχηματισμός της πληθυντικής γενικής, είναι καθαρά άποκοπή

συλλάβων, кажешся, походишь на о родит. напр. "vos, "vo - o, "vou (см. § 6). Также род. множ. мужеских в и женских в на їй, царій (βασιλέων), церквій (ἐκκλησιῶν) сходствуеть сь дашельнымь двойсшвеннаго, й ройч, втойч. (Сей падежь есшь топь же самый, что и дашельный двойсшв. образовавшійся изb множественнаго й и симь подобныя различія Славянскаго языка от Греческаго вь ошношеніи вь гласнымь буквамь падежей, происходять от древняго и еще необразованнаго состоянія перваго, и вмість отв новъйшаго образованія и правильности посльдняго, который также имьсть имена неправильныя вь склонении и родь. Впрочемь оба языка сходствують вь окончаніяхь другихь падежей, напр. вь родиш. дом-у, $d\acute{o}\mu$ — $o\upsilon$, вb дат. cлов — y, $\lambda\acute{o}\gamma$ — ω (первон. λόγοι, λόγο — ι, οπιсель и λόγωι, λόγω, πακί κακί остающіяся еще оїхої \equiv оїх ω , $\delta_i \equiv \tilde{\omega}$, и проч. двоегласная же о сходствовала древле по діаленшамь cb v = ou, какь вь словахь єздиди-Эα, ἐιλήλουθα, по чему часто пишется υ вмвcmo οι, κακb mo: οἴαξ, ὖαξ τύραννος, κοίρανος, и проч. а вь другихь случаяхь $\omega = cv$, (см. Гл. 7, § 7). И вь прочихь падежахь сходствують также вь точности, какь скажемь ниже. Дьлаемь же предваришельно сіи замітанія, какі введеніе вы слідующую потомь сравнительную таблицу окончаній падежей того и другаго языка. Третіе свойсшво Славянскаго языка, що есшь, образованіе

τοῦ ληκτικοῦ Φωνήεντος τῆς ὁνομαστικῆς, ἢ τῆς ξνικῆς, ἢ τῆς πληθυντικῆς ως, (ΛΟΒΟ (λόγος), (ΛΟΒ (λόγον)) ΗΜΕΗΑ (ὀνόματα), ΗΜΕΗ (ὀνομάτων). ἀποκοπὴ, οὖτε εἰς ὁλας τὰς πληθυντικὰς γενικὰς οὐδ'αὐτῆς τῆς Σλα-Βονικῆς συνήθης, κοὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν παντάπασιν ἄγνωστος, κατὰ τὰ σωζόμενα παραδείγμαται τῶν κλίσεων αὐτῆς.

(ε. Β) Μεταβάλλει την λήγουσαν της ονομαστικής είς σχηματισμόν των πτώσεων ή Σλαβονική και διά συμφώνων 1) μεταβολής, κοί 2) προσθέσεως. Καὶ πρῶτον, μεταβάλλει το ληκτικον σύμφωνον της ονομαστικής είς έν τι τῶν συγγενῶν μετὰ τοῦ ὁποίου συνάπτει τὸ Φωννεν το ληκτικον οίον, ΕΟΓ (θεος), κλητική ΕΟΚΕ, πληθ. ονομ. 6034 (θεοί) ούτω μεταβάλλονται τὰ Γ, Κ, χ, είς τὰ τούτων ἀνάλογα, 3, π, ι, Ц. κ. τ. λ. περί των οποίων διαλαμβάνουσιν οί Γραμματικοί. Παρομοίως και ή Ελληνική μεταχέιείζεται συμφώνων τροπήν είς των πτώσεων τον σχηματισμόν οίον, όνυκ-ς (όνυξ) (φλόξ) φλογ-ό-ς. τοιαύτα καί τα κεαγ-ή (κεαυγή, κεαύγ-ω) κεάζ-ω. κλύδ-ων (κλύδ-ω) κλύζ-ω. κ.τ.λ. Δεύτερον, προσθέτει σύμφωνα δύω M, κοή X, η Σλαβονική εἰς σχηματισμον πτώσεων τριών. Μ, μέν Els Thu TANGULTIKHU GOTIKHU (EM, AM, EM, WM) xel els the Evikho mointikhe (OM, EM). els de the πληθυντικήν, ΜΗ (Μ, μετά τοῦ Φωνήεντος Η, ώς,

родиш. падежа множ. числа посредствомв ошнятія гласной есть не что иное, какв устчение конечной гласной именишельнаго падежа единсшв. или множ. числа; напр. слово, слов, имена, имен. Впрочемь устчение бываеть не во встхь родительных падежахь множ. числа и вь самомь Славянскомь языкь, но вь Греческомь и совсьмь не извъсшно, по сохраняющимся парадигмамъ падежей онаго.

§ 5. В) При образованіи падежей Славянскій языкь перемьняеть окончаніе именительнаго падежа также посредствомb I) перемьненія и 2) прибавленія согласных в. И во первыхв, перемвияеть конечную согласную именишельнаго падежа на какую нибудь изв сродныхв ей, св которою сотласуется конечная гласная; напр. Богб, зват. Боже, именит. множеств. Бози: такь z, x, x, перемъняющся на подобныя имь з, ж, с, ц, и пр. о чемь подробно говорять Граммашики. Подобнымь образомы и Греческій языкь употребляєть перемьну согласных в при образованіи падежей; напр. ονυκ — s (ονυξ) ονυχ — o — s, αξαπ — s (αξαψ) αξαβ — o — s, Φλον — s (Φλόξ) Φλον — o — s, πεαν — n, (κεαυγη, κεαυγ — ω) κεαξ — ω, κλύδ — ων (κλύδ — ω) κλύδ — ω, ω προч. Βο вторых bСлавянскій языкь при образованіи дашельн. швориш. и предложнаго прибавляещь двъ согласныхь, мих, и именно: м вь дашельн. множесшвеннаго числа (ем, ам, єм, шм),

ΜΗ, ΑΜΗ, ΕΜΗ) મુલ્યું દોક την δυϊκήν δοτικήν મુલ્યું ποιη-Tinh, Ma, ama, OMa, EMa). To de X eis μόνην την πληθυντικήν προθετικήν τιχ, Ηχ, εχ, οχ, Αχ. 'Αναλογεί δε το μεν Μ προς των Ελληνικών δυϊκών τον μούσαιν, τειχέοιν, βασιλέοιν, ωμοιίν, αντί της πλη-Δυντικής δοτικής, ώμοις, ώμοισι, κατά πείσθεπιν τοῦ ι ώς είς το Μ, προσετέθη το Η (ΕΜ, ΕΜΗ). Συνήθης δε ή τροπή του ν είς μ, ως Φαίνεται όχι μόνον εκ των Έλληνικών, μιν = νιν (αμφότερα έκ τοῦ ἴν), αλλά καί έκ της Λατινικής συνηθείας, ήτις τρέπει το ν των πλη-Durtinou Έλληνικών γενικών εls m, olov fructum (φρυκτων = καρπων), nubium, νεφέων κ. τ. λ. ούτω κόμ ουμη, ωον κού ουεπ, όιν, κ. τ. λ. (βλ. κού κεφ. ε.) παρά-Βαλε πρός ταῦτα κού το m της δοτικής των Γερμανών. Το δε χ, τέλος, είναι πνευμα δασύτητος χωρίς καταλημτικού Φωνήεντος ανάλογον πεός το Ελληνικόν Φι κα χι. οίον, εὐνηφι (εὐνη Ει) αὐτόφι (αὐτῶΕι). κοὰ ἐν πληθυντικαῖς δοτικαῖς, ὅχεσφι (ὅχεσ Ϝι), στήθεσφι, κοί, οστεόφιν (οστεόξιν, οστέοιν, αντί οστέοις κού οστέων), θεόφιν (θεόFιν, θεοΐν· αντί θεοΐς· δυϊκή, αντί πληθυντικής δοτικής) κ. τ. λ. τουτο το Φι έτρεψεν ή Λατινική είς bus èv ταις πληθυντικαις δοτικαις και αφαιρετικαις (ablativis) nubibus, νεφέΓοις, νεφέσις (ώς, οςέοις, αντί νέφεσιν, ώς εξ ονομαστικής νέφεοι, αντί νέφος), fructibus, κ. τ. λ. τοιούτον είναι κως τὸ χι εἰς τὰ, ἦχι (ἦbi). (vaibi) ουχί (oubi, ουχ, ουκ, ου). Σύνηθες δέ το χ κατά κόρον κού εἰς τὰς πτώσεις τῆς Σανσκριτικῆς, ώς

и кв швориш. единсшв. (ом, ем), во множесшвенномь же ми (сь согласною и, какь ми, ами, еми), и вр дашельн. и шворишельн. двойсшвеннаго (ма, ама, ома, ема). Буква же х употребляется только в предложномь множеств. вх, ех, их, ох, ах. М сходствуеть сь Греческимь у дательн. двойственнаго, τοιχέοιν, βασιλέοιν, ώμοιίν, вмвсто дательн. множ. «µогог, св прибавленіемв , такв какв вь м прибавляется и, (ем, еми). Перемьна же у на м бываеть часто, какь явствуеть не только изь Греческихь ил = ил, (то и другія изь і), но и изь обыкновенія Лашинянь, кв которому у Греческихв род. множеств. перемъняется на m, напр. fructuum (φ_{ℓ} υκτῶν \equiv καςπῶν), nubium νε φ έων, \mathbf{n} πρ. шакже ovum, од, и ovem, ой, и пр. (см. еще Гл. 6). Сравни шакже сь симь и т Нъм. дашельнаго. Наконець х есть густое дыханіе безь конечной гласной, сходствующее cb Греческими Фі и хі, напр. гоийФі (гоийFi), αυτόφι (αυτωξι), и дательн. множ. όχεσφι (όχεσξι), σήθεσφι η οπεόφιν (οπεόριν, οπέοιν, вмbcmo oπέοις и ος έων), θεόφιν (θεόΕιν, θεοίν, вывсто θεοίς, двойств. вмвсто дательн. множественнаго), и проч. Сіе Фі в Латинском в язык перем в пер на bus, вы дательн, и творительомы множесшвеннаго числа, nubibus, νεφέροις, νεφέοις marb karb oseois, embemo ve Peoiv, karb бы omb именит. $v \in \varphi_{eov}$ вмвсто $v \in \varphi_{os}$), fructibus, и пр. Таково же и хі в ўхі (ўbі), vaixi (vaibi), έχὶ (ουbì, έχ, έκ, έ). Βμές το χ вь падежь

πνευμα δασύτητος (b), καθώς κοὶ αὐτή ή δασεῖα πα
ενετίθετο μεταξύ Φωνηέντων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αττι
κοῖς ὡς, ταὧς (ταρῶς) κ.τ.λ. Αλλά κοὴ τὸ ς τὸ

ληκτικὸν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πτώσεις τὰς τε ἀλλας κοὴ

τὰς δοτικὰς, οἶον, τιμαῖσι, τιμαῖς, κ.τ.λ. Φαίνεται

πνευματισμὸς κατὰ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μέλλοντος,

οἶον Φορέω, Φορέσω ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἀντέταξε πάλιν

ή Λατινική τὸ b, οἶον, απο (απαο) απαδο, ἀμάξω Ξ

αμάσω, κ.τ.λ. "Οτι δὲ ή ποιητική κοὴ προθετική πτῶσις

τῆς Σλαβονικῆς εἶναι δοτικαὶ διαφέρουσαι κατὰ τὴν κα
τάληξιν, ὡς κοὴ ἡ Λατινική αδιατίνις, εἶπομεν ἐν τοῖς

ἔμπροσθεν.

βζ. Γ) Τέλος, σχηματίζει τὰς πτώσεις ή Σλαβονική καὶ δὶ αυξήσεως συλλαβικής, όταν εἰς τὴν κατάληξιν τῆς ὀνομαστικής προσθέτη συλλαβήν πρὸς σχηματισμὸν ἄλλων πτώσεων οἰον, ΗΜΑ (ὀνομα), ΗΜΕΗΕ,
ὀνόματος ΗΜΕΗΗ, ὀνόματι ΗΜΕΗΑ, ὀνόματα, κ.τ.λ.
(ΔΙΗ (υἰος) (ΔΙΗΟΚΗ, υἰῷ (ΔΙΗΟΚΕ, υἰοὶ (ΔΙΗΟΚΑΙ,
υἰους, κ.τ.λ. Ἡ συλλαβική αῦτη αὐξησις εἶναι διπλῆ α)
εξ ἀποκοπῆς. Αυξάνουσιν αὶ ἄλλαι πτώσεις τοῦ ὀνόματος
προσλαμβάνουσαι τὸ σύμφωνον τὸ ἀποκεκομμένον ἐκ τῆς
ἐνομαστικῆς οἶον, τὸ ΗΜΑ ἀρχαίως ἦτον ΗΜΑΗ, ὁθεν
εἰς τὴν γενικὴν ΗΜΕΗΕ προσέλαβε τὸ ἀποκεκομμένον ν
μετὰ τοῦ ληκτικοῦ φωνήεντος e τὸ δὲ ΗΕΕΟ, ἀρχαίως
ΗΕΕΟΙ, προσέλαβε πάλιν τὸ ι μετὰ τοῦ ληκτικοῦ φωνήεντος ε εἰς τὴν γενικὴν ΗΕΕΕΙΕ, δοτικ. ΗΕΕΕΙΗ, πληθ.

языка Санскришскаго весьма много употребляется как дыханіе густое h; густое дыханіе ставилось в средин слов у древних дыханіе ставилось в средин слов у древних дыханіе как тай (tahos) так и у конечное как в дательн. так и других Греческих падежах в; напр. τιμαίσι, τιμάσι, и проч. можно щитать за дыханіе подобное характеру будущаго, φορέω, φορέω, вм всто котораго Латинскій язык в поставляеть b, ато (атао) атаво, αμά ω παθων и предложный падежи Славянскаго языка суть падежи дательные, различествующіе окончаніемь, так как и Латинскій ablativus, о том сказано прежде.

§ 6. Г). Наконець, Славянскій языкь образуешь падежи посредствомь приращенія слога, каковый прибавляеть кь именительному для составленія прочихь; напр. имя, имене, имени, имена, и пр. сын, сынови, сынове, сыновы, и пр. Сіе слоговое приращеніе бываеть двояко: а) оть устченія, когда кь падежу придается усъченная от именишельнаго падежа согласная; напр. имя, первн. имян, ошнуда вь родиш. имене, приняло устченный и, вмьсть сь конечною гласною е; небо, перви. небос, опять приняло с вмвсть сь конечною е, вь родит. небесе, вь дат. небеси, вь именит. множ. небеса, и проч. такь какь и овга (овчат), род. овгате, и пр. и мати, дщи (первон. матирь, дщирь) приняла ер вь словахь матерь, матере, дщерь, дщере.

ένομ. HEGELA, κ. τ. λ. ούτω κού το ΟΒΥΑ (ΟΒΥΑΤ) угии. ОВЧАТЕ, п. т. л. 2009 та, МАТИ, ДЩИ (адх. матир, дщир) προσέλαβον το єр, εis τα матерь, Ματερε. Αιμερα, Αιμερε. Είπομεν περί ταύτης της κατ' ονομαστικήν αποκοπής του συμφώνου είς τα έμπροσθεν (b, κοί το σημείωσ.) επιφέροντες κοί εξ άλλων γλωσσῶν παραδείγματα, ἰδίως δὲ τῆς Ἑλληνικῆς, εἰς την οποίαν πάμπολλα περιττοσύλλαβα ονόματα αποκόπτουσι το ληκτικον δ. τ. 9. ντ. κτ, κ. τ. λ. προ τοῦ ς της ονομαστικής οδον, χάριτ-ς (χάρις), χάριτ-ος. λαμπάδ-s (λαμπάs), λαμπάδ-bs. (κόρυς) κόρυθ-s, κόρυθος. Ελμινθ-s (Ελμινς), Ελμινθος. γίγαντ-s (γίγας), γίγαντος γάλακτ-ς (γάλα), γάλακτος, κ.τ.λ. Τά Έλληνικά περιττοσύλλαβα μεταβάλλουσιν ένίστε είς τάς πλαγίας κοί το διζικου ληκτικου Φωνήευ της ονομαστι-ກກິs \tilde{o} \tilde{i} \tilde{o} \tilde{o} κ. τ. λ. το αυτό συμβαίνει καί είς τα Σλαβονικά, небо, небе_се. има, имене. мати, мате_ре, $Ma^{n} = ρH$, μάτη - ρ, ματέ - ρος, ματέ - ρι, κ. τ. λ. και τουτο ανάγεται είς την μεταβολήν των Φωνηέντων περί της όποίας προείπομεν.

η. Ἡ δὲ κατὰ τὰς πτώσεις αὐξησις γίνεται β)
κοὴ διὰ τῶν ἐφεξης συλλαβῶν. 1) ΟΚ, ΕΚ. 2) ΑΓΟ,
ΟΓΟ, ΓΟ. οἷον, (ΔΙΗ, ή δοτικ. (ΔΙΗΟΚΗ, πληθυντ.
ονομ. (ΔΙΗΟΚΕ, δοτικ. (ΔΙΗΟΚΟΜΑ, αἰτιατικ. (ΔΙΗΟΚΔΙ,
προθετ. (ΔΙΗΟΚΕΧ: οῦτω κοὴ αἱ δοτικαὶ ΚΟΓΟΚΗ (Θεῷ)

О семь усьчении гласной отв именительн. палежа мы говорили и прежде, (примъч. на ь и ь), приводя примъры и изъ другихъ языковь, особенно же изь Греческаго, вь которомь многія имена περιττοσύλλαβα выбрасывають конечныя буквы δ , τ , ϑ , $\nu\tau$, и пр. передь о именишельнаго падежа; напр. χάριτ-ς (χάρις), χάριτος λαμπάδ-ς (λαμπάς), λαμπάδος κόρυθ-ς (κόρυς) κόρυθος έλμινθ-ς (έλμινς) έλμιν-Dos ylyant - s (ylyas), ylyantos yahant-s (yaha). γάλακτος, и пр. Греч. περιττοσύλλαβα перемвняють иногда и коренную конечную букву именишельнаго вр косвенных падежах в: μαπρ. αληθή — <math>ς, αληθέ — <math>ος νέφο — <math>ς, νέφε — ος, и пр.; то же самое бываеть и вь Славянских в словах в небо, небесе; имя, имене; маπι, матере, матери, μάτης, ματέ—gos, ματέ—gi, и пр. но это относится кв стать о перемьнь гласныхь, о которыхь говорили мы выше.

§ 7. Приращенія вь падежахь бываюшь b) и посредством в слогов в 1) ов, ев, 2) аго, ого, его, напр. сын, дашельный сынови, имениш. множесшв. сынове, виниш. сыновы, предложн. сыновъх; также дательн. Богови ошь Бог, домови (дом), и пр. Сім ов, ев сушь конечныя гласныя имень, сь прибавленіемь в _ F, напр. сын, дій — із и йоз, йиоз, родить. сына, Угоа, вмвсто гого, дательн. сынови, гобы, (ivoi, ivoi, ivo), именить множь сынове, ivoF ε , ivvi ε ,

έμ τοῦ ΕΟΓ. ΑΟΜΟΚΗ, ΑΟΜ. κ. τ. λ. Τοῦτο τὸ ΟΚ, ΕΕ, είναι ή διά Φωνήεντος κατάληξις των ονομάτων μετά παιρενθέσεως του Ε = F. οίον, CAIN, Δίν-ις, (κοί was, "wos) n yeunn china, Tha (auti hvou) n dorin. CAIHOBH, ἴνοΕι (ἴνοῖ, ἴνωῖ, ἴνω) πληθ. ὀνομ. (ΔΙΝΟΚΕ, ινο Εε, ίννιε, δυϊκός σχηματισμ. αντί πληθυντικού (ίννιες) έπι της κλίσεως των περιττοσυλλάβων, (ώς υίέε, κατ' αποκοπήν του ε της πληθυντικής ενομαστικής υίξες, έκ τοῦ υίευς καὶ υίος, υίοι). Σημείωσαι δε κοὴ ἐνταῦθα την τροπήν του Φωνήεντος της γενικής (ΔΙΗΑ εἰς τῶν ἄλλων πτώσεων το σ, ιΔΙΝΟΚΑ, ιΔΙΝΟΚΕ, κ. τ. λ. ώς από yevings (AIHO = ivo - 0, ivoio iva, ωs , $\lambda \dot{c} \gamma o - 0$, $\lambda \dot{o}$ γοι-ο, λόγου, λόγω. (βλ. καί (δ). ή πληθυντική δοτικ. CLIHOBUM, "viFoir ("voir, "voir" ws, apoir duin doτική αντί πληθυντικής). αίτιατική. (ΔΙΝΟΚΔΙ, ίνι Εεις ("νιας, "νεις, "νις, ως έκ της ονομαστικής "νις κατά το บไรร, หญ่ บ่เลบร, บโล้ฉร, บ่เล๊ร). ที่ สดูอปิสา. เปเหอหาร หุ, "เงอ-Feb, ἴνοΓιΦ, ἴνοΦι (ἀντὶ ἴνοιν, ἴνοισιν' ώς, ΘεόΦι = Θεό-Fiv, Θεοίν, Θεοίς, Θεοίσι). ούτω κοή ΛΟΜΟΚΗ, δόμω Fi, χως δόμοφι ώς, αὐτόφι (αὐτῶ) χως αἱ λοιπαὶ δοτικαί. Τό αὐτό Β = Ε, Φαίνεται κοί εἰς τὰ κτητικά ἐπίθετα, ΠΑΚΛΟΕ παύλο Ε — ος, Παυλώος (του Παύλου). ΛΟΜ, **Δ**ΔΒΗΔΟΒ, δόμ-ος, Δ αβίδωF=ος = Δ αβιδικός, Δ αβίδειος ώς, Νεστορέη ναύς, κ. τ. λ. (βλ. σύνταξιν). ούτω καί Цαρεκ (Βασιλικός, βασίλειος) βασίλε Fos. naplif-os). (AOBO, AYKABO, Lóyos, Luyaf-os, Lu-

лвойственная форма вмосто множественной (ίννιες), во склоненім περιττοσυλλάβων, υίέε чречь устчение с множественнаго именительнаго vies omb marb rarb vievs u vios, vioi. надобно примъшишь и перемъну гласной сына на о въ другихъ падеродишельн. жахь сынови, сынове, какь бы оть именишельнаго свіно = іго - о, годо, год, шакв какb хоуо-о, хоуою, хоув, хоую, (см. ниже § 4); даш. множ. сыновом, гигого (гого, гого, такв кань фиси дашельн. двойств. вмвсто множесшвеннаго) винин. сыновы, infes (inas, ives, гия, нако бы ото именительнаго гия, полобно viis и vievs, vieas, vieis); предложный сыновъх, ίνο Εερ, ίνο ΕιΦ, ίνο Φι (μπό του , ίνοισιν, πακο KARD Secoi, Sectiv, Sectiv, Secis, Section); marb u 40mosu, δόμωFi, μ δόμοΦi, κακb αυτόΦi (αυτώ), In другіе дашельные. То же самое в = F примьчаешся и вь пришяжащельныхь прилагашельныхb, Павлов = Паило - ос, Паилаос (τε Παύλε), 40m Δαβυμοβ, δόμ - os Δαβίδω F - os - Δα-Bidinos, DaBideros, makb Kakb Nesopen vaus, и пр. (См. словосоч.) такь и царев, (Васідінов, Васіλειος) βασίλε - ος, πομοδηο καρέ - ος сποβο, πηκαεο, λόγος λυγάF — os, λυγάος = λυγάιος, и пр. Tanb m Греческій на sus = sFs, Basilis , Isgifs (Вабільгія, и пр.); ошкуда ві родиш. ошбросивь F, получаемь Βασιλέως, Ίερέως. Второе слоговое приращение падежей, како мы сказали, есшь на аго, ого, его. Собственно это есть окончаніе родишельн. падежа имень прилагашельных опредвленных , мужескаго и средняго рода; напр. Святый, - аго, Святое, -

γάος Τλυγαίος κ. τ. λ. Ούτω και τα είς ευς Έλληνικα είναι = èFs · βασιλείς, ίερεFs, (βασιλεύς κ.τ.λ.) όθεν είς την γενικήν αποβαλλουσι το F. Βασιλέ - ως ίερέως. Δευτέραν συλλαβικήν αύξησιν των πτώσεων είπομεν την είς 400, 000, ιδιάζει δε αυτη ή κατάληξις είς τας γενικάς των ωρισμένων άρσενικών καλ ουδετέρων έπι-DETWY. OTOY, CHATLIN (ayios), CHAT _ ATO (ayis). (κή ΤΟΕ (άγιον) - 4ΓΟ, κ. τ. λ. και είς τας των τακτικών αξιθμητικών ΠΕΡΚΔΙΗ (πεώτος), ΠΕΡΚΑΓΟ, Τρε-ΤάΓο, κ. τ. λ. καί εἰς τας τῶν κτητικῶν καί τειτοπεοσώπων αντωνυμιών ΟΗ (δε), ΟΗΟΓΟ (οδ) ΜΟΗ (μος, έμος), ΜΟΕΓΟ, (μ8), κ. τ. λ. Αδται δε αι καταλήξεις είναι αί τῶν παλαιῶν Ἑλληνικῶν γενικῶν εἰς αο, κοὰ οο (οιο) μετά της παρενθέσεως του Γ = γ, αξο, οξο οίον λόγο ο, λόγοο (ή άρχαιστάτη Θεσσάλική γενική, ήτις έμεινεν είς τα, Πετεώο, Πηνελεώο — Ἰλ. ξ. 489 — έκ τοῦ Πέτος, Πετεός, Πετεόο, κοὴ Πέτως, Πέτεως, Πετεῶο. Πηνέλαος, Πηνελαόο, Πηνελῶο, κοὴ Πηνελεῶο ἐκ δε του λόγο-ο, το λόγοιο, καὶ αί λοιπαὶ είς οιο γενικαὶ τῶν εἰς os). Οῦτω κοὶ Κρονίδα Fo, Κρονίδαο (κοὶ Κρονίδεω, Ιωνικώς), καὶ πάσαι αί εἰς αο γενικαί ἐκ των είς ης (Κρονίδης, Λητοίδης, κ. τ. λ.). Θθεν καν το ΕΓΟ, είναι αυτό το Έλληνικον έο, έΓο, (οὖ) ως καί γίο Είο, ίο, αντί ε΄ο (Ησύχ.) ε΄ν της αντωνυμίας ί, Η. κού το Τρετάιο = τεέτωιο, τεέτου, κού τέετου, αντί τείτου (Hούχ) καὶ το viero \equiv τίεδο, τίεω, (τέω,

аго, и пр. также вв родит. числительных в порядочныхь, лервый, - ваго, лервое, - ваго, третій, -е, третьяго; также мостоименій шрешьяго лица и пришяжащельныхв, он, os онаго, об мой, (µos, є́µos), моего (µž) и проч. Сій αo , \overline{o} , и пр. напр. доуого, доуоо, (древивищий Оессалійскій родительный, который остается εb Πετεωο Πενελεωο (Ιλ. ξ. 489.) omb Πέτος, Πετεος, Πετεύο, πακκε Πέτως, Πέτεως, Πετεώο Πηνέλαιος, Πηνελαόο, Πενελώο и Πηνελεώο; а изь λόγο—о произошло λόγοιο, и прочіе родительные падежи на οιο, omb имень, кончащихся на os), Kgovida Fo, Kgovidao (и Кеочідею по Іонически) и вст родишельные на « omb кончащихся на пя (Keovidns, Аптойду, и пр.). Такв и его есть Гречеекое έο, εFo (ου), makb κακb и γίο = Fio, ιο вмьсто во (Исих.) отb мbстоим. ?, и; и третаго= τεέτα Γο, τεέτου η τέετου, вивсто τείτου (Исих.); τίετο Ξτίε Εω, τίεω (τέω, τίος, τίε), и пр. Опісель и Россіяне родишельные падежи на его произносять какь ево, напр. ево вмвсто его, и пр. поставляя в вмфсто г, по той причинф что Е произносились какв в, и какв г. (См. От. I. Гл. 2.) Ученый Добровскій говорить, что окончанія прилагательныхь опредъленных в на ый и їй суть мъстоименіе и (ій), поставляемое, как члень опредвленный, кв конечной согласной неопредвленнаго прилагашельнаго, напр. благд, благій, родишельн. благаго, первон. благааго, даш. благому, первон. благууму благу ему, множ.

τος, τίου) κ. τ. λ. Δια τούτο οι Ρώσσοι τας είς ετο. γενικάς προφέρουσιν ώς εΒΟ οίον, εΒΟ (αυτοῦ) άντὶ εΓΟ, κ. τ. λ. άντικαθιστάντες τον Φθόγγον τοῦ β, άντὶ τοῦ γ, διά την και ώς β, και ώς γ, προφοράν τοῦ Ε. (βλ. τμημ. Α. κεφ. β.). Ο σοφος Δοβεόβισκος διδάσκει, ότι ή εls LIM κού ΙΝ, κατάληξις των ωξισμένων έπιθέτων είναι ή αντωνυμία Η (ΙΗ) προστιθεμένη ώς άρθρον όριστικόν els τὸ ληκτικόν σύμφωνον τοῦ ἀορίστου ἐπιθέτου. οῖον, ΕΛΕΓ, Благын. угин. Благаго, агхайаг Благааго = Блага, Его. воти. Благомв, бех. Благвомв = Благо, Емд. жанд. Благіа — Благы, А. Бла-ΓΔΙΧ = ΕΛΑΓΆ, ΗΧ, κ. τ. λ. τιμώ τας μετά κρίσεως τοῦ ἀνδεὸς παρατηρήσεις είς την γλώσσαν τῶν προγόνων του, αίτινες παραβαλλόμεναι καὶ προς τὰ ἰδιώματα της Έλληνικης αποδείκνυνται πολύ μαλλον βεβαιότεραι. Έπειδη κού ή είς ος κατάληξις των άρσενικών της Έλληνικής τίποτ άλλο δεν είναι, είμη ή ος, κοι ό, αντω νυμία συνημμένη μὲ τὸ ξιζικὸν τοῦ ὀνόματος οἶον... $\lambda \acute{o}\gamma - o - s$, $\lambda \acute{o}\gamma - os$ ($\acute{o}s$). \acute{n} yevinh, $\lambda \acute{o}\gamma - ou$, $(o\mathring{\upsilon})$ oo, oio ε Εο, (εο) (βλ. κεφ. Ε). Ούτω κού των θηλυκών, τιμ-ή $(\mathring{\eta})$, μοῦσ $-\alpha$ $(\mathring{\alpha})$. χοὴ τῶν οὐδετέρ. ξύλ-ο-ν (ξύλ-ο = δ). Οἱ πατέρες της γλώσσης τὰ ἐκτὸς ἑαυτων αντικείμενα τα έσημαναν δια των όριστικών (δεικτικῶν, ἡ ἀναφορικῶν) ἀντωνυμιῶν, ὁ κοὶ ὁς, ἡ, ὁ (τό). τοῦ δε δς, ή, δ, εἶναι κού άλλος σχηματισμός άς, ές, ίε, ί. λέξις, ήτις ύπο διαφόρους μορφάς ἐσήμαινεν

благія = благы - я, благых = благ - их, и пр. Уважаю примъчанія, сдъланныя симь мужемь, касашельно языка праощцевь его, которыя, бывь сравнены сь свойствами Греческаго языка, шрмр болре оказывающся върными; ибо и вь Греческомь языкъ окончаніе на оз мужеск. рода, не что иное есть, как в мъстоимение с и о соединяемое съ коренною бунвою имени, напр. $\lambda \dot{\phi} \gamma - o - s$, $\lambda \dot{\phi} \gamma - s$, (ου) οο, οΕο, οιο, εΕο (ἔο), (cm. Γл. 5.) Tarb m женскаго рода, $\tau_{\mu\eta}$ ($\dot{\eta}$), $\mu \ddot{\epsilon} \sigma - \alpha$ ($\dot{\alpha}$), и средняго ξ $\dot{\nu}\lambda$ $-o-\nu$ ($\xi\dot{\nu}\lambda$ $-c=\dot{c}$). Опіцы языка означали предмены, находящиеся внв ихв, мвстоименіями опредбленными (указат. или относит. δ и δ , η , δs ($\tau \delta$). При том b частицы δs , δ имьются и другіе виды, какь-то: ая, вя, вя, в, и сіе слово подь различными формами означало члень, мостоимение и самое числительное гів и ёв, Лат. as (µогая); отсель и окончанія на ав, пв, ів, ев (угауіав, ахудув-Дев, и пр.) шакже и родиш. падежи на або, ао, ею. По сему и окончанія ся, ая, а, ия, и пр. означають вь то же время и единственное число а). И сіе сказано о падежахь. Теперь

а) Мужеских в имень на него, гіз (св коими можно сравнить кончащіяся на ый), окончаніе гіз, кажется, есть существительнаго глагола Долическое причастіе є́із (ші), отв є́ω є́іμі, откуда є́із, є́ντος, Лат. ens, entis. Жен. єїз собою; сред. є́ν = öν. отв єїσ (откуда и є̀σία, є̀σία = εσσία Дорич. є́ασα, є́ασσα, н у Италій.

ἀρθρον, ἀντωνυμίαν, κωὶ αὐτὸ τὸ ἀριθμητικὸν εἶs, ὡς κωὶ ἀς, Λατιν. as, (μονάς) ὅθεν πάλιν αἱ καταλήξεις τῶν εἰς ας, ης, ις, ες (νεανίας, ἀληθής—θὲς κ. τ. λ.) αἴτινες σημαίνουσιν ἐν ταὐτῷ κωὶ τὸν ἐνικὸν ἀριθμόν α). Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν πτώσεων. Ἡθη θὲ καταστρόνομεν κωὶ καθόλου πίνακα τῶν καταλήξεων τῶν Σλαβονικῶν ὀνομάτων, παραβάλλοντες ταύτας πρὸς τὰς Ἑλλήνικὰς κατὰ γένη, κωὶ πτώσεις, κωὶ ἀριθμούς. ὅσα δὲ ὀνόματα λήγουσιν εἰς σύμφωνον μετὰ τοῦ b, κωὶ b, ταῦτα τὰ γράμματα σημειόνομεν εἰς τὸν πίνακα, ὑποδηλοῦντες τὴν εἰς σύμφωνον κατάληξιν αὐτῶν περὶ τῆς ὁποίας προείπομεν. τὰς δὲ κατὰ κλίσεις διαιρέσεις τῶν καταλή-ξεων, κωὶ τὰς ἐξαιρέσεις, κωὶ τὴν ἄλλην ἐξακρίβωσιν τὴν γραμματικὴν, τὰ παραλιμπάνομεν εἰς τοὺς γραμματικοσυνθέτας διότι συντάττομεν ὄχι τέχνην γραμμα-

α) Τῶν δὲ εἰς ηεις, εις, ἀρσενικῶν (πρὸς τὰ ὁποῖα ηθελέ τις παραβάλει τὰ εἰς μἴκ.) τὸ εἰς Φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ τἔ ὑπαρατικε ξήματος αἰολικὴ μετοχὴ εἰς (Ξῶν), ἐκ τε ἔω Ξεἰμὶ, ὅθεν εἰς, ἔντος, Λτ. ens, entis. θηλυκ. εἶσα Ξοὖσα εδέτ. ἐν Ξον. Ἐκ τε εἶσα (ὅθεν καὶ ἐσία, ἐσία Ξεσσία) τὸ Δωρικ. ἔασα, ἔασσα, καὶ παρὰ τοῖς Ἰταλιώταις Δωριεῦσι, ἔσσα (ὅθεν ἡ λήγεσα τῶν θηλυκῶν εσσα). διὸ, μέτασσα Ξ μετοῦσα. Ἦνθισσα Ξ ἀμφὶ οὖσα, κ.τ.λ. Ἐκ δὲ τε ἐν Ξον τὰ εἰς εν εδέτερα. (βλ. Υείμ. λ. Ἔω).

предложимь и общую шаблицу окончаній Славянских имень, сравнивая их сь Греческими по родамь, падежамь и числамь. Пришомь вь именахь, кончащихся на согласныя сь в и в, будемь означать вь таблиць токмо сін буквы, показывая симь их в окончанія на согласную, как в упомянуто выше. Что же касается до разделенія окончаній по склоненіямь, до исключеній и других в Граммашических в подробносшей. все сіе предосшавляемь Граммашикамь. Ибо мы не сочиняемь науки Грамматической, но представляемь сравнение двухь сродныхь языковь вь тьхь отношеніяхь, вь которыхь они согласующся, будучи сравниваемы по Граммат. Өеоріи. Что же вь Славянских в формах ванлючаем в мы согласныя сь ними и Россійскаго языка, о семь сказано нами прежде.

τικήν, άλλα σύγκεισιν των δύω συγγενών γλωσσών, καθ σοα συμφωνούσι, παραβαλλόμεναι κατά γραμματικήν θεωρίαν. Ότι δε είς τους Σλαβονικούς τύπες συμπεριλαμβάνομεν καθ τες συμφώνους της Ρωσσικής, προείπομεν εν τοις έμπροσθεν.

and the state of t	APΣENIKA.	⊛ н ∧ Υ к А.	О Т Ф Е Т Е Р А.
O'M.	 b b → (οὐσίατ.) = → . Aomb, csihb, δομ → σς, - 1 v → ις. b b → (ἐπίθ.) καὶ siti it is, ισς, πιρεπιά, tertius, τέρτιος, (τρίτος)' οὐτω καὶ τὰ κύς. ὀνόμ. Τριτορίά, Зан-κεὰ = ισς, σς. → Αλαρεὰ = νς, σς. a = ἀ, βοεβοδα, βοεβόδα. ὡς, ίππότα, Θυέστα. 	а	 ο □ ο. αλοβο, κλέΓο □ σ. Αροβο, δεί Γο □ ν. ως, ξύλο □ ν. e □ ε πιη ο. ως, εν, τιμῆεν. ο ο, ε ο, ι ο □ εν. свято ο, κ. τ. λ. ως τιμῆε □ ν, δεοσό ε □ ν. π □ α μπη, δνομα. cbmη, σπέξμα.
Γεν.	a { — α. сына, 41,α (1ννου), ώς Пη- λείδα. господа, δεσπότα (του). y = ε, 40Μy, δόμου. e = η, мене, μενη. ώς (Φιλης) Φιλη, Πεδή, ατλ.	 Η Ξ η. ΒΟΛΕΙ, ЖΕΗΕΙ, ΥΥΡΎ — S (ΤΙμῆS). Η Ξ ω. ΒΟΛΗ, βόλω — ε. Ε ε, μερκιε. ως, πόλε — ως, η Ξ εε. (η), μούσε — ες (μούσης). 	a = α cλοβα δως τὰ ἀρσενικά ἢ ως. π = α γυθείπ ς κέρα — ος, κ.τ.λ, ατο, οτο, ετο = αΓο, οΓο, εΓω. ως τὰ ἀρσενικὰ, κρὶ τὰ οὐδέτερα εῖς ον. οἴον, ξύλοΓο,—οιο. τέΓω, πέω, κ.τ.λ.
	 т (= α). воеводы, βοεβόδη (βοεβόδα, ώς, Σ. τοῦ κριτῆ (τε), Φιλῆ. аго, οго, = α ε, ε ε, ο ε, ο ε, ο ε, ο ε, ο ε, ο ε,	$\mathbf{x} = \mathbf{n}$. косіня, $\mathbf{o}s$, $\mathbf{r} \mu \mathbf{n} = \mathbf{s}$. $\mathbf{n} = \mathbf{n}$	
Δοτ.	y = 01, ω } μομγ } δόμοι (δόμω, ως 10 = 01, ω } μαριο } όικοι), καθω. Ο Ε Μ = ω Ε Ι. СЫНОВИ, βωσιλέ Ε Ι = ε Ι. Μ = ε Ι, ε пуши, πάτεε ως δθει, θηςί. Ε ω μ, α, воеводь, βοεβόδα, (ως χα-	 t = αi(α). bold, mehb, γυναϊ (νᾶ)	y = 01, ω. слову. древу. δείξω. (ω, ο=y). το = 01, ω. ученію. μ = 1, ει. имени, δνόματι. πολ φείατι, τείχει.

	ΑΡΣΕΝΙΚΑ.	⊗ н л т к л.	О Т Д Е Т Е Р А.
Δοτ.	μολ) = δα, $βοεβόδα$, $ως$, Πηλείδα $- δη$. OMY $το ω$, $ενω$, $ενω$, $ενω$ $ενω$, $ενω$		emy, κ. τ. λ. των ἐπιθέτων κοψ ἀντωνυμ. ώς των ἀρσενικών.
Air.	— τῆ ὀνομαστικῆ. βλ. ΚεΦ. Δ.	у, \ о у, воду, волю, свящую. 10 \	ο, ε, π, οε, κ. τ. λ. ως ή ονομαστική.
Пдод.	 τω (φ). сынь = ἴνω (νω, ως ἐκ τω ἴνως). воеводь, βοεβόδω (δα, Πηλείδω). γ = οι, ω. дому, δόμοι, μω. μ = ει, ι. цари (κως), ως ή Δοτ. 	 b = αι(α). водь, ως ή Δοτική. и = η. води, βόλη. οй, ей, bй, ως ή Δοτική. 	b = α, αι (αί). c.10 bb. ως, κέςα (κέ- ςαί), σέλα, δέπα (αί). й = ι, ει. λυμμ. ως, πυςί, πείχει κ.τ.λ.
	$\left.\begin{array}{c} \text{om} \\ \text{bm} \end{array}\right\} = \underbrace{\text{em}}_{} - \text{y} \left(\frac{\partial}{\partial \sigma} \cos \sigma \widetilde{\eta} \right) \cos \widetilde{\eta}, \\ = \underbrace{\hat{\epsilon}(v)\widetilde{\varphi}}_{}, \ \sigma(v)\widetilde{\varphi}, \ \text{km} = \epsilon v - o\widetilde{\imath}, \\ \widehat{\epsilon}(v)\widetilde{\sigma}. \ \beta \lambda. \ \Delta \sigma \tau \imath \varkappa. \end{array}$	1	
Пощтік.	OM = ων - ι. Chihom, Aomom. em = εν - ι μαρεμ, ως έξ όνομαστ. εἰς ων, ην οἶον, ἀιῶνι, τίμωνι, ποιμένι. Εἰμ, = ηνι ε εκπιείμη, Βείμιμικη, ως, μω, = ινι ε αχήν-ι, τεγγλώχιν-ι.	ю (ю, ею, ію), волер, церквію, = οι = φ. ως, όδοι = όδφ.	om. caondm } == on, en. os, defen, em, yuehiem > xeeltton.

	APΣENIKA.	• • н л т к л.	ОТДЕТЕРА.
Клут-	e = ε, доме, сыне, δόμε, ἴννε. y, врачу κ, царю } = ου. ως, Πάνθου, πλε. π = η κοὰ ι. Γοςπομα. ως χεύση. Συνήθ. δεσπότη, τεχνίτη, κ.τ.λ. (ἀντὶ, τα) χοὰ, Πάρι, Κλέοβι, ὄΦι.	ο = ω. βολο, ως γοργώ, Γω. ε = ε. βολο, ως, δοξ. μ = η. μερκβα, ως, τιμή, νω = ι. ως Δωρί, Τήθι.	ώς ή δνομαστική.
Пля.Э. О'чоµ.	и = 0, раби, δοῦλοι (ξαβοί). е = α, ποὶ ε. персе, πέρσαι, царіе, βασιλέε ως ἄμμε. ве (ове еве) = Fε. сынове, тиғе тие— ς (δυϊκ. δνομ. тиг). ы. мы, μεῖ— ς, ήμεῖς.	 ω = οι, βολω, ως, εδοί. π, βολπ = α. βόλα (δυϊκ. ως μούσα, νύμφα, αντί αι). ε, церкве = ε, ως, πόλιε - ς. μ, κοсти = οι, ως, όδοὶ, Λητοῖ. 	а. слова } — α. ώς, κλέα, δώςα, λί- я. ученія } — α. ώς, κλέα, δώςα, λί- για. κού αια. κεέαα, (κεέα) — ая, яя, к. т. λ. ойты хой, имена, овчаща, небеса. ώς, αποινα, δί- дата, аσσα.
Γεν.	 ωΒ _ ο Fιν, οιν. CΒΗωΒ, νο F - ιν. Αο- ΜωΒ. δομο F (δομο Fιν, αποκοπή ἐκ τῆς πληθυντ. ὀνομαστ. κατὰ τὰ δυϊκὰ δόμοιν. ἵνοιν, ἴνοιν). ἰὰ, FOCHO ΔΙΝ _ οιν. ως, ὄφιοι — ν. b, pa6, (ἀποκοπή). ΕΙΧ, ΤΕ Φ. ΚΙΒΧ, κοίο Φι. ως, ὀστεό Φι. ΕΒ, Ξε For. Εραчев. ἀποκοπ. ἐκ τῆς πληθ. ὀνομαστ. ως, βασιλέ F — οιν. 	 b, b. Boab, Boab. ἀποκοπή τῆς ἐνομαστικῆς. βολ — ἀν. iŭ, церквій. □ ιοι—ν, ὡς πολίοι—ν. κ. (ык. ик, інк) ὡς ἡ ἀξσενική. κολ ἐν θηλυκῆ γενικῆ τὸ ῷι. ἐσχαφόφιν. (Oð. n. 169) κοτυληδόνοφιν (κοτυληδόνων. 'Od. ε. 433). 	b. Б — — сотолот тік доодастий в мен (имен). 202) ят (овчят). 202) ес (небес). Ех той небеса, имена, овчата.
Δor.	ωπ, em = ων, ανν, πομωμ, δόριων (δόμοιν) ώς, νεων. δεσπότων (δύκ.) ωπ, им = οιν. ώς, λόγοιν, καὶ σεπτοῦν.	ам, ям, ем. водам, коллы, состем = ам. Волам, търай (дик).	шт, єм, словшм. лицем — ฉัง. ฉัง หลอูฉัง (ชิบัน). ход ой. пробытого.

	ΑΡΣΕΝΙΚΑ.	⊙ н Λ Υ Κ Α.	О Т Д Е Т Е Р А.
A t_{7} .	. ω, π, μ, <u>= ει</u> —s, α—s, ι—s. сыновы, μεξι—s, "νει—s. καλ χρύσα—s, δφι—s.	ы, я, е, и. ή αὐτη τη δνομαστ. ώς, αί,	อ์ร ที่ อังอุเฉอัธรเหที่.
. Пеод.	x. $(bx, ex, ox) = b = \overline{\phi_i}$, somex, $\delta \circ \mu \epsilon \phi - \iota$ $(\delta \circ \mu \epsilon \sigma \phi \iota)$, $\delta \circ \chi \epsilon \sigma \phi \iota$.	х. (ах, ех, ях) $= b = \varphi$. $\mathring{\eta}$, σ . водах, волях, ν . τ . λ . Воидай σ . $\mathring{\eta}$, δ . δ , β ін φ .	ж. (bx, ex, ях) словbх, ученіх; — φι. ώς, στήθεσφι. ποή σι. ποιδί- οισι.
Псерт.	ы, и, ми, = от у, от s, домы, ворот у идри. н.т.й.	м (ми, ами, ями) волями, к. т. д. ως ή дотий.	ы, и, (ны, шы, сы) — ог— v. слови, лици, к. т. д. &s. доугог, Врефой.
Κλητ.	ώς ή δυομαστική.	ώς ή ὀιομαστική.	ώς ή ὀνομαστική.
Δυίπ. 'Ον, Αίτ.	а, два, сына } — ф, а. фо, честа.	$b.$ дв $b,$ дв $b=\varepsilon.$ $\omega s,$ $\pi \acute{o}$ л ε , $\tau e \acute{n}e \varepsilon.$ $n.$ n ници m	b, криль } = ε ως, παιδε, τείχεε. a, имена = α, ως, κέρα.
I гу. эцэд Пдод.	у, сыну ю, пастырю } = oi-v. бой, диой-у.	y, Absy } = οι - ν, πολίοιν, δδοῖ - ν 10, моею } (οι = 8).	ณ์ร ชณิง ณีอุธยงหญิง ₃ os — v.
Δοτ. 269 Ποιητ.	bma, ема, ома, има — οψ, αν, ων. сынома, к. т. λ. ως ; νουν, νεα- νίανν, νεών.	Бма, има, ема, ама — двъма, церквама, к. τ. λ. — αυ, ου, φν. ως, τιμαϊν, Δητοῖν, εὖγεων.	อ์ร รฉัง ฉอุธยงหฉัง. ๐เง , พง. หะคูตั้ง , жอง. อ๊อเง.

TO

		παραδεί A. K λ	γματα.	Marie Marie Control	клоненіе.
Р. Д. В. З. Т.	γ. δ. αὶ. κλ.	Муза, Музь, Музь, Музу, Муза, Музою, о Музь,	μέση(ς) μέσου(ν) μέσου - μέσου - μέσου -	— Шуба, — Шубы, — Шубь, — Шубу, — Шуба, — Шубою, — о Шубь,	σύβα. σύβη(s). α) σύβαι. β) σύβαι. γ) σύβα. σύβεα. δ) σύβαι ε)
Д. В. З. Т.	ο. γ. δ. αὶ. ν.	Музь, Музамь, Музы,	μεσῶ(ν) μέσαν(αιν) μέση(ς) μέση μέσαν	— Шубы, — Шубь, — Шубамь, — Шубы, — Шубы, — Шубами, — о Шубахь,	σύβη(αι). σύβαν.

P. γ. Маріи , Μα Д. δ. Маріи , Μα B. αἰ. Марію , Μα 3. κ. Марія , Μα	5 W	Пули, Пуль, Пулю, Пуля, Пулею,	πύλλα. α) πύλλη(ς). πύλλαι(η). πύλλ8(ν). πύλλα(ν). πύλλεω. πύλλεω.
 И. δ. Маріи, Μα Р. γ. Марій, Μα Д. δ. Маріямь, Μα В. αλ. Маріи, Μα 3. κ. Маріи, Μα Τ. π. Маріями, Μα Π. πρ. ο Маріяхь, Μα 	gίη(αι). — gίοι(ν). — gίαιν. — gίη(ς). — gίη(αι). — gίη(αι). —	Пуль, Пулямъ, Пули, Пули,	πύλλη(αι). $πύλλοι(ν).$ $β)$ $πύλλαιν.$ $γ)$ $πύλλη(ε).$ $δ)$ $πύλλη(αι).$ $πύλλαιν.$ $πύλλαιν.$

Fiv = μέσαιν βλ. σελ. 158) ή Λτ. δοτ. $\dot{\varkappa}$ ablativ. musis = μέσης (σαις), το δε ο = 06b (αμφί). ως χωή Λτ. a, ab, (απο, χωή Γερμ. von εν ταῖς ablativis).

α) 'Αντί πάλλα, α = υ, ως, σὰςξ σὺςξ. αἰολικ. β) γενικ. δυϊκ. ως, οδοῖν κ = μ = ι, οι. ἢ καὶ ως, ωμοϊν. γ) δοτ. δυϊκ. ως, τιμαῖν. δ) η = α, ἀντὶ τὰς Μαςίας, πύλλας, κ. τ. λ. Καὶ Βοεμικ. ἡ ἐνικ. γεν. καὶ Σλαβον. εἰς ω καὶ π = α(ς), ης. καὶ β, κολμός, ως, οδε. Πολωνικ. εἰς ι = η. Σλοβακικ. καὶ Βενδικ. εἰς ε, ως Λτ. εἰς ae, ἀςχαίως ai. aulai, musai, = αι = ας, Λὶολικῶς (ὡς ταῖς τιμαῖς = τὰς τιμάς). Ἡ δοτικ. ὰς Σλαβον. εἰς ω, ὰ μ. Σλοβακ. ὰ Βοεμικ. εἰς ε = αι = b, Βενδικῶς εἰς ι = η. Ἡ αἰτιατικὴ εἰς γ, ω. Ἡ Κλητ. Σλαβ. εἰς κ, ε, καὶ ο (ὡς οδὲ, καὶ ῷ οδὸς, ἢ Λητω κεθο γένο, ἢτοι, γένω, ἀντὶ γένα, γυνὰ) ἡ ονομ. πληθ. Σλαβον. εἰς ω, κ, Βοεμ. γ = ω = οι. Σλοβακ. ὶ = η. ἡ γενικ. παςὰ πᾶσι κατ ἀποκοπήν, κ. τ. λ. Οῦτω κλίνετ. ὰ ΑπΑμ, τάττα(ς) ὰ τὰ θηλυκ. τολοβα, γεβαλὰ πραβα, τςοφὰ. Βομα, βύδα(ς).

Аебечий. Мужескаго рода.

A, A.

И. д. Витія, Фитіа. α) — Воевода, $\beta o \varepsilon \beta o d \alpha(s)$.

 $P. \gamma.$ Вишін, Фитіп. β) — Воеводы, Воєводи. β

 Δ . д. Витіи, Фитіп. — Воеводь, Воєвода. 3)

Β. αί. Βυπίιο, $\varphi_{\eta\tau}$ (v). γ)— Βοεβολίν, βοεβοδυ(v). 4)

3. и. Вишія, Фитіа. — Воевода, Воєвода.

 $T. \pi.$ Вишією, Фитіє ω . δ) — Воеводою, Воєводо ω .

Π. πg . ο Βυπίν, Φητίη. — ο Βοεβολί, βοεβόδαι. 5)

Множеств. жхид.

и. \dot{o} . Витіи, ϕ ητίοι (η) . \dot{e})— Воеводы, $\beta o \epsilon \beta \dot{c} \delta o i$.

Книга, κνίγα. Колиба, καλύβα Богиня, θεήνα (θέαινα), земля, χαμηλα, κ. τ. λ. κατα τους προγεγραμμένους τύπους των είς и ѝ я θηλυκών. - Περί δε των εξαιρέσε-

ων βλ. τους γεαμματικούς.

α) Φητία, αντὶ Φητίας, ως ἱππότα, χοὴ Ατ. auriga, cometa (βλ. σελ. 104). τὸ δὲ Φητίας = Φήτης, Φάτης (ξήτως), ως, πελίας, καλλίας. β) η = α = 8, ἀντὶ Φητία, ως, δωρικ. ἀτρείδα, ὀρνιθοθήρα (= αο, 8). γ) 10=01 = 8 (βλ. ΑλΦάβ.). ἢ, Φητίυν (ἀντὶ Φητίην), οῖον ἑξ ὀνομαστικῆς Φητίυς, Φῆτυς, ως πῆχυς, χυν, ἢ α=0 ἀντὶ Φητίαν. δ) ως, Μενέλεω, ᾿Ατρείδεω, οῦτω κοὰ ΒΟΕΒΟΛΟΙΟ (=0). ε) ως ἐξ ὀνομαστικ. Φήτιος, Φήτιοι, ἢ = η = αι, Φητίαι.

1) Γνωστον το ονομα εἰς την καθ ἡμᾶς συνήθ. ἐκ τοῦ ΒΟΗ (στρατος) ὰ ΒεΑΥ (ἀγω) = στρατηγος (βοην βάδων, βιβάδων, ζων. βλ. τὰς λέξεις εἰς το λεκτικόν). 2) ω = υ = ου (βοεβόδου, καὶ βοεβόδα, ώς τοῦ ἱππότα), καὶ ω = η, ώς τοῦ Φιλῆ, ὰ συνήθως, τοῦ κριτῆ, τοῦ δεσπότη, ἢ υ = οι, ἀποκοπὴ, ἀντὶ οιο, βοεβόδοι — ο (ώς λόγοιο. οἱ Αἰολεῖς ἔλεγον ἐμὺ, καλὺ, ἀντὶ καλοὶ, ἐμοὶ, κ. τ. λ.). 3) αι, ἀρχ. δοτικ. = α (βοεβόδα). 4) ώς πῆχυν. 5) ώς ἡ δοτικὴ, καὶ ἡ Λατ. ablativ. cometa, κομήτα.

٠,		11	the second second
P. 7.	B umiй, <i>Φητίοι(ν)</i> . α)		βοεβόοω(ν). 1)
Д. б.	Buminmb, $\varphi \eta \tau l \alpha i \nu$. β)—	Воеводамъ,	Βοεβόδαν.
B. αί.	Bumin, $\varphi_{\eta\tau}(s)$. γ)—	Воеводъ,	βοεβόδω(s). 2)
3. x.	Витіи, Фитіон —	Воеводы,	BosBodos. 3)
	Витіями, Фитіси. —		Βοεβόδαν. 4)
Π. πρ.	Bumiaxb, OntiaQiv. —	о Воеводахв.	BosBoda Ow 5).

B. Kalois.

И. Склоненіе.

ейс й, b, ь, адотеми. жей е, на и, b, ь, мужеск. рода, о, ойдет. е, о, средн.

	*	0, 00087.			e, o, cpeg	He.
I	1. Іерей,	Tegén(s).	6).	Домъ $doμo(s)$.	Корабль,	κάραΒο(s)
Ŧ	. Іерея,	Ίερέα.			Корабля,	
1	ј. Іерею,	Ίεςέω.		Дому, боро.	Кораблю,	καράβω.
	3. Іерея,		9)	Домь, боро(у).	Корабль,	κάραβο(ν)
					,	3 , 4 ,

α) Τενικ. δυϊκή ἀντὶ πληθυντ. ως λόγοιν, ἀντὶ, γων. β) δοτικ.
- δυϊκ. ἀντὶ πληθυντ. γ), ως έξ δνομαστικ. Φητις, τους Φήτιας Φήτεις, κ. τ. λ.

αποκοπή. Το δε b = ο = ω. 2) b = ο = ω, βοεβόσως, ως, τως λόγως, τως λύκος, δωεικ. 3) ως ή ονομ. πλη-θυντ. εξ ονομαστ. βοεβόδος. 4) δαν = δαιν. ως ή δοτική (βλ. σελ. 148).
 xb = φι, φιν, κα) Λτ. bus, βλ. σελ. 158.

⁶⁾ Ἡ ονομαστ. κατ ἀποκοπὴν τε s, ἢ ἐν τῷ μομό τῆς καταλήξ. οs, ἐμφαίνεται δὲ τὸ ο ἐξ ἡμισείας ἐν τῷ ἡμιφώνω ἡ (βλ. σελ. 114). Τὸ ἡγενικ. εἰς π, ἢ α = α, αἰολικ. = ου, ως, Πηλείδα, ἐκατογκεφάλα Τυφῶνος. Σλαβον. εἰς ε, μοπε = δόμε. εὶ ἡ δοτικ. εἰς y, το = ω = ωι = οι = ου. Τὸ Ιερετο, ἀντὶ Ἱερέη, κατὰ μεταπλασμὸν ἱερέω, ὡς ἐκ τε ἱερέος (κατὰ τὰ, αἰδη, ἀἰδι, ἀλκῆ, ἀλκί, κ. τ. λ.), ἡ ὡς (Μενέλαος, Μενέλας) Μενέλεω. Θὸ Ἡ αἰτιατικ. μομό = δόμο(ν), ἀποκοπὴ ως ἐν τῆ ὀνομαστικῆ. ἡ κλητικ. Σλαβονικ. εἰς e, μομε = δόμε.

eaBéoir.

BoQi.

Τ. Π.	Iepeй, Iepeemb, o Iepeb,	Γεςέα. 1) Γεςέαι.	домомъ,	δόμω. Κ	орабль, ка́с ораблемь, к орабль,	αςάβω.
	Множесп	1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1		N.	70	,
и.	Іереи,	Τεζεε(ς).	домы,	οομοι.	Корабли,	Raga-
Ρ.	Іереевь,	'Ιεςέε Εω(ν).	Домовь,		Кораблей,	
Д.	Іереямь,	Ίες έοιν.	Домамъ,	δόμοιν.	КораблямЪ	, καξά-
В.	Iepeeвb,	'IεgέFα(s).	Домы,	δόμυ(ς).	Корабли,	મ.વાકુલં-
		Ίε <i>φέε(s).</i> Ίε <i>φέοιν</i> .			Корабли, к Кораблями	άξαβοι.

П. о Іереяхь, Гесеави. Домахь, δόμοφι. Корабляхь, каса-

¹⁾ To M The Tointing (lone The doting, h The At. ablativo, xxx) locali. ως Ισθμοί, Μαραθωνι, κ.τ.λ.), είναι πνευματισμός Σλαβονικός, ως το ν έν τη Έλλην. δυϊκή και πληθυντικ. δοτική, καὶ ἐν τἢ πληθυντικ, ποιητική τὸ ΜΗ (βλ. σελ. 158). Ή πληθυντ. ονομαστική и, ы по, Іерей, εέοι, ή αντί Іеpee, Ίερέε (δυϊκή ονομαστική, ἐκ τοῦ Ἱερέες), οὖτω καὶ Σλαβονικ. сынове Ξίννο Εε, κα Σλοβακιτί, κοραδοβε, καεάβο Γε, ως έκ του καράβευς, αντί κάραβος, ή κ ως τα έκ $\tau \tilde{\omega} v$ els ηs , els αi , $\delta \tilde{\sigma} \epsilon v$ $\Sigma \lambda \alpha \beta o v$. $\Pi e p c e = \Pi \dot{\epsilon} e \sigma \alpha i$, κ . τ . λ . H yeving els $= \varepsilon F\omega(v)$, nat anonon. Tou v. At. els um = ων, domorum. Η dorum εls M, Mu = ν. καί Σλο-Banin. Πολωνίκ. Βενδίκ. om, corabom, και Σλαβονίκ. είς ωπ. $40m\omega mb = 60\mu\omega v$ ($60\mu o i v$) 60inn 60tinn 60tinn 60tinn 60tinnΗ αιτιατικ. εν τῷ Ιερεμ Ξίερεε (ας), ρέας, κατ αποκοπην εν δε τῶ ΑΟΜΗ χού τοῖς λοιποῖς τοι Η χού ΝΞυΞο δόμυ(s) αντί δόμος Δωρικ = δόμως (συστολή του ώ, ως τως λύκος. Θεόκριτ.) = δόμόυς, κ. τ.λ.

E, 0.

и. Лице,	λύκο(ν) 1).	Древо,	δρέ Fo(ν) 2). Зеркало, δέρκαλο(ν) 3).
Р. Лица, Д. Лицу, В. Лице,	λύκα 4). λύκω 5). λύκο(ν).	Древа, Древу, Древо,	δεέ Γα. Зеркала, δεςκάλα δεί Γω. Зеркалу, δεςκάλω δεί Γο(ν). Зеркало, δέςκα-
3. Лице,	λύκο(ν).	Древо,	delFo(v). Зеркало, $degκα$ -
Т. ЛицемЪ,	λύκω 6).	древомъ,	dg F $φ$. Зеркалом b , $dε$ g -
п. о лицѣ,	λύκαι 7).	Древь,	δεί Γαι. Зеркаль, δεςκά-

Множеств.

Μ. Λица, λύκα. Древа, δείξα. Зеркала, δέρκαλα.
 Р. Λиць, λύκω(ν). Древь, δείξω(ν). Зеркаль, δέρκαλω(ν).
 Д. Лицамь, λυκάν 8). Древам, δείξαν. Зеркаламь, δερκαλάν.

¹⁾ Λύκον λεύκον (λευκόν) λεύσσον, λύσσον (βλ. λ. πице), τό $\Lambda \tau$. e (ως flumen, κ. τ . λ .) \equiv ο (οθεν μετεπλάσθη και ή των είς ος κλητική είς ε (λόγος, γε βλ. σελ. 114), κατ αποβολήν του ν. 2) Υωσσιστί дерево (δέρε Fov έκ του δέεω, μεργ, εθεν δέριον, συγκοπη, δρίον, κ) δέδερον, δέδρον, δένδρον). 3) δέρκαλον, αντί (δέρκανον) δόρκανον (βλ. λ. apy). ουθέτες. Δτ. είς um \equiv ov. 4) ή γενική είς \mathbf{a} \equiv ou $(\beta \lambda$. όπισ $\beta \epsilon$). 5) ή δοτικ. εἰς $\mathbf{y} \equiv \omega$, ώς ή τῶν ἀρσενικῶν. 6) ή ποιητικη εis em, $e \equiv o \equiv \omega$ το m, πνεύμα (βλ. οπισθε). 7) η προθετική εls t = αι, κατά μεταπλασμον, ώς το (κέραϊ) κέραι, κέρα, και τα λοιπά τα είς ας (δέπας, δέμας). 8) ή πληθ. δοτική είς amb av, ώς, δωρικώς, κεράν κερών (κεεάοιν), κ. τ. λ. Ούτω κλίνεται καί ведро, Συνήθ. Βέδεον (=μέδρον, τρον). Τα δε είς ie, έχουσι την πληθυντικ. ονομαστικήν είς in Ια (мненіе.—in). καὶ τὰ είς ще, це, шко, ти плидичт. очонаст. els и, й ы (домишко, шки зер-

В. Лица, λύκα. Древа, δείξα. Зеркала, δέξκαλα.
З. Лица, λύκα. Древа, δείξα. Зеркала, δέξκαλα.
Т. Лицами, λυκάν. Древами, δείξαν. Зеркалами, δεξκαλάν.
П. о лицах, λύκαφι. Древахь, δείξαφι. Зеркалажь, δεξκάλαφι.

καπομο, μα καὶ μω) = η, ως τὰ ἐκ τῶν εἰς ος οὐδετέςων πληθυντικ. εἰς η (μέρη, ἀστη) κ.τ.λ. Τὸ δὲ нεδο (νεῦος, νέβος, βλ. λ. нεδο), Σλαβον. ἔχει γενικήν εἰς ce, нεδεce, δοτ. небеси, κ.τ.λ. πληθυντ. (Σλαβ. Ῥωσδιστὶ, Βοεμιςὶ, κ.τ.λ.) небеса, κοὶ τὰς λοιπὰς πτώσεις μετὰ τοῦ c. ως ἐξ ἐνομαστικής μεδοc (ἐθεν ἀπεκόπη τὸ c). συνάπτει δὲ η Σλαβονική τὸ ληκτικὸν τῆς ὀνομαστικῆς σ' κοὶ μετὰ τῶν πλαγίων πτώσεων (ως, μοὶς, και πλος), προς, λὶς, λὶςς ἀλς, άλος, δέπας, αος, αὶ λόγος, γου. μῦς, μυὸς λὶς, λιὸς ἀλς, άλος, ηρως, ωος, τυθως, φω). Τὸ ἀποβάλλει, δὲ κοὶ η Σλαβονική ἐν μόνω τῷ ὀνόματι Χρικποch, γεν. Χρικπα, δοτικ. Χρικπη ἐν μόνω τῷ ονόματι Χρικποch, γεν. Χρικπα, δοτικ. Χρικπη Ελειστὸς, στῷ, στῷ (ἀντὶ Χρικποca. (βλ. σελ. 118, 160, κοὶ λ. οπεμδ).

F. -Khiois.

. III. Склоненіе.

Очовтеро віз а, я. Средняго рода на а, я. и. Знамя, γνωμα 1). — Овча, οΓας 2). Р. Знамени, γνωμα(ν)- Ο Вчаши,

TOS (3)

¹⁾ Τα είς ΜΗ συμΦωνούσι μετά των είς men Λτ. εσιαστικών, ωs имя, nomen, cbмя, semen, κ. τ. λ. ων η γενική els inis, ή δοτικ. ini (seminis, semini) κ. τ. λ. καί μετά των εις αν, εν, Ελληνικών έπιθέτων, μέλαν, ανος, ανι, τέρεν, ενος, ενι, αλλ' έν των Σλαβονικών έξέπεσε το Η της ονομαστικής, δίοτι το знамя, время, к. т. λ. ήσαν εξ αρχής знамянь, времянь, имянь, ως φαίνεται σαφώς εκ της προσθέσεως του Η εν ταις πλαγίαις κως οι Πολωνοί δε λέγουσιν imie το имя, κ.τ. λ. (το οξ Πολωνικ. $e \equiv egn$, η eng (nasal, ώς το συνήθ. έγνοια, γν, ξιναυλούν. κατά το Ιταλίκ. bisogna, κ. τ. λ.), Φυλάττοντες έξ ημισείας τον Φθόγγον του άρχαίε Η τα δε είς α ουσιαστικά Ελληνικά έχουσι πάντα έν ταῖς πλαγίας τ, κοι ουθέποτε ν, ως, ξήμα, ματος, κάξα (κάξη), καρητος, άγημα, ματος, Λτ. agmen-minis, κ. τ. λ. (ως απ ονομαστικ. κάρατ, έηματ. κ. τ. λ.), και ταυτ' αναλογούσιν ακειβώς πεος τα είς a, amu, Σλαβονικα, овча, amu, Σλαβον. ame. ούτω χού осля, яти, ягня, яти, к. τ . λ. ώς εκ των οβнат, ягнят, κ.τ. λ. ονομαστικών, και Λτ. dogma, dogmatis (περί δετης αποβολης του τ, ν, ς, κου άλλων συμφώνων έκ της ονομαστικής είπομεν σελ. 118, 161, χαλ σημείωσ.). 2) το οβνα Φαίνεται μετάθεσις αντί οβαν, έξας (ώς έας), και τοῦτο οὐθέτερον, αντί τοῦ Έλληνικοῦ Αηλυκέ cis, ή, μετα τοῦ F, όFis, ovis, cis (βλ. λ. οβεμβ). 3) ή γενική εἰς μ τοῦ Ττ. nis, χωὶ ή δοτικ. μ πι μ ni, ti, ή δὲ Έλλην. γενικ. είς ος, ούτω και Ατ. sermo(n), sermonis = έρμων, έρμονος, συμφωνεί δε ή δοτική είς νι, κ τι, sermoni, nomini, имени, έρμονι, ονόματι. Σημείωσαι δε και την τροπην του η είς e έν τοῖς знамени, знамена, οῖον ως ἀπ'

				•	a contract of the contract of	
Д.	Знамени,	γνώμα(ν)τι	.—	Овчаши,	όFατι.	
B.	Знамя,	γνωμα.		Овча,	oFas.	
3.	Знамя,	γνωμα.		Овча,	oFas.	
T.	Знаменемь,	γνώματι.		Овчашем,	ofati.	
п.	о знамени;	γνώματι.		Овчаши,	OFOUTI.	
,	Множеств.		•).		
И.	Знамена,	γνώμα(ν)τα	,	Овчапта,	oFara.	
$\mathbf{P}_{\mathbf{k}}$	Знамень,	γνωμάτω(ν)		Овчать,	εξάτω(ν).	
Д.	ЗнаменамЪ,	γνωμάτοιν.		Овчатамь,	ο Ε άτοιν. 1)	
В.	Знамена,	γνωματα:		Овчаша,	oFata.	
.3.	Знамена,	γνώματα.		Овчапта,	όξατα.	
T.	Знаменами,	γνωμάτεσιν.		Овчатами,	ο Εάτοιν.	
П.	о ЗнаменахЪ,	γνώματεσΦ	4	Овчатахь,	ο Γάτεσφι. 2)	
	('		,	

Δ. Κλίσις. Θηλυκά είς **ь**. IV. Склоненіе.

женскаго рода на ь.

 $\dot{\mathbf{H}}$. Свекровь, (ε кυς $\dot{\mathbf{n}}$) $\mathbf{F}\varepsilon$ - Мать, $\dot{\mathbf{u}}$) $\mu\dot{\mathbf{u}}$ т \mathbf{n} е матерь,

ονομαστικής знаме, ως λέγουσι κού οι Σέρβη време, съме κ.τ.λ. κατὰ τὰ Λτ. εἰς men, semen, etc. Τρέπουσι δὲ κού οι Ἰανες τὸ α εἰς ε ἐν ταῖς πλαγίαις, ως, κέρεος, γέρεος, εῖ, ἀντὶ αος, αῖ.

1) Δυϊκή δοτική. 2) ως, στήθεσφιν, όχεσφι, κων ως, κιόντεσι, κοράκεσσι, (χωρίς συγκοπής, αντί ίδουσι, κόραξι, κ. τ. λ.).

3) Έκυρος, ο, μετα διπλοῦ πνευσματισμ. $4F = \sigma\beta - εκυρος$ (υ =0) cberoph, ἐκ τοῦ ἔκω, ἔχω, ἔκος, λακωνικ. ἔκυρ, οκυρ (ως καὶ οχυρος, ἐχυρος), ὅκερ, οθεν Λτ. socer, ο, κὶ (socerus) socrus, ἡ (ἀρχ. Γερμ. suehur, schwäher), έκυρα (έκορξη, $\sigma\beta$ —εκορξη μεταθέσ. $\sigma\beta$ ε—κρόξη, cberpobh) ἡ κὶ ως ἐκ τοῦ έκυρος, έκορὸς, έκορὸς, υ $=\beta$, έκορξς, $\sigma\beta$ —εκόρξ(ς) μεταθέσ. $\sigma\beta$ — εκρόξ(ς), κατὰ τὸ γεραὸς γεραῦς, συγκοπ. γραῦς, γραῦς. προΦέρεται, γραΦς, γρηΦς, ϕ $= \beta b$.

^{a)} Машь, маши, ἀποκοπῆ τοῦ ρ (βλ. ὀπισθε).

	· ·	1			
P.	Свекрови,	FengoFn(s).		Машери,	ματέρο(s). β
	Свекрови,	FengoFy.	_	Матери,	ματές.
	Свекровь,	FERROFN(V).		Машерь,	ματέςα.
	Свекровь,	FergóFn.			перь, ματες.
	Свекровью	Γεκρό Γεω.		Матерью,	ματέξιοί. Υ)
	о Ссекрови,	Fengófy.		Матери,	

Множеств.

и.	Свекрови,	FengóFn.		Машери,	ματέρει(ς).	2)
				Машерей,		8)
	Свекровямь,	- 1 · ·		МатерямЪ,	ματέραιν.	
	Свекровей,	FERPOFECES.		машерей,		
	Свенрови,			Машери,	ματέζει(ς).	
T.	Свекровями.	FergoFair.		Матерями		
п.	о Свекровях в	FereoFaro.	_	Матеряхъ,	ματέςασφι.	٤)

β) ή γενική pm, ωs, Λτ. ris, matris (materis) = ματρός, μητρός, συγκοπή ἐκ τοῦ μητέρος. Υ) ή ποιητική εἰς το = εω, ως εύγεω, κ.τ.λ. η είς ιω = 101 = 1, οί, ματέςι οί, προσθέσει της αντωνυμίας οίπο. 2) πληθυντική ονομαστικ. είς иπ η = αι, έκυραι. ἢ ει = ι, ως, πόλει(ς), πόλιες, κοῦ αἰτιατ. πόλιας, λεις, κ. τ. λ. η καί $\mathbf{x} = \mathbf{i} = \mathbf{\epsilon} = \mathbf{\epsilon}$, ματέρε, δυϊκή ονομαστ. το δὲ ε, αρχαίως = ει = ι. βλ. σελ. 168). δ) ή γενικ. είς επ Ξεοι(ν) ως πολέοιν πολίοιν, ή παρενθ. ε (ματερέοιν), ως Ιωνικ. τουτέοις, τουτέης. ε) ή προθετ. εὶς $\mathbf{x} = \alpha \mathbf{\varphi}$ ι $(\mathbf{\varphi} = \mathbf{\chi})$, ματέ $\mathbf{\varphi}$ α $\mathbf{\varphi}$ ι, ματέ $\mathbf{\varphi}$ εοι, αντὶ ματ $\mathbf{\varphi}$ ασι Λτ. matribus, μάτειφυς, αντί μάτεεσφι (βλ. σελ. 158). Ката то мать, иділетан й то дочь, апонопу той дочерь έθεν το αεχαΐον дщир (жу дщи, αντί дочи). Το δέ дочерь обох диутер (v = o, дсутер, Гери. Tochter, к.т. λ . βλ. σελ. 130, σημειώσ.), κού <math>γ = κ, θόκτες (κτ = cm =ч: дочерь), έκ συγκοπης του θυγάτης, παρά το τύκω τένω (τίντω), τύγω (τυγάω, τετύγαται) τυγάτης, τ=θ, θυγάτης (ώς μάω, μέμαται μάτης. χού $\theta \equiv \delta$, Αοчерь,

Έπίθετα, άρσεν. είς b, θηλ. а, я, оббет. о, е, жей ый, ій, ой, ая, *n* яя— ое, ее, ie, κ. τ. λ.

О именахь прилагательныхb, на b — a, я, о, е, и ый, ій, ой — ая, яя ое, ее, іе, и проч.

ъ, А, О.

- И. Великв, ка, ко, Fαλίκος, κα, (κη), κον (κο) Великій, кан, κοε, Fαλίκ(ι)ος, κία, κον). α)
- Р. Великаго. кія, жаў кой великаго. FalinaFo. nas (nins) - nafo.
- A. Великом y кой кому, Fа λ η и ε ω , ι о η , ι ο ω .
- В. Великь, $\hat{\eta}$ кій, $\hat{\eta}$ аго, кую кое, $F \alpha \lambda i \kappa \sigma(\nu)$, или, кои.

ώς κού συνήθ. ἐνιαχοῦ, δυγατέρα, λεγουσι την θυγατέρα, κού θύγος, συγκοπη ώς το μονь (θόγος, βλ. λ. μονь). Είς ταύτην την κλίσιν κλίνεται κώ нοчь, νύξ (nox), γεν. $HOЧИ = \Lambda \tau$. nocti(s) = vuktos, dot. HOЧИ, nocti, vukti, κ. τ. λ.

α) Αλίκος μετά τοῦ (ΕΞβ), ήλίκος (μέγας). τὰ εἰς ἰκ, μκ, είπομεν ότι έχουσι την αντωνυμίαν μ = i is, επαναδιπλουμένην μα = 11, καί είς ι τρεπομένην, καί συναπτομένην μετά του ληκτικού ημιφώνου b, великь, biй, великвій, ка συναλοιΦή-κιϊ, έκ δε τέ δικ το εικ, ο τρέπεταικ είς οκ. Ούτω η η θηλυκή αντωνυμία $\mathbf{\pi} = \mathbf{a} \quad (\mathbf{a} \quad \mathbf{n})$ προσετέθη είς το \mathbf{Be} лика — я, κοί ή ουθετέρα е = ο, είς το ουθέτερον велико — е. Ωσαύτως και ή είς аго κατάληξις είναι ή αντωνυμία ero, ε̃ Fo, χοὴ ή εἰς my, ή emy, έω, χοὴ umb \equiv им $b \equiv \delta \tilde{v}$. $20\tilde{q}$ ή εἰς ихb ή αντωνυμία их $b \equiv \delta \tilde{s}$, οἶν, κ. τ. λ- (βλ. σελ. 168). Οθεν ή γενική aro \equiv αFo, αο (πηλείδαο), καὶ εω, καὶ το, οιο ποῖα δὲ τῶν ωρισμένων ἐπιθέτ. λήγουσιν είς ίμ, ή μμ, καί ομ, κ. τ. λ. διορίζουσιν οί

- 3. Великъ, кій ка, кая ко, кое, Γαλίκε, κα, κον (ως ή ονομαστική).
- Т. Великимb, кою кимb. $Fahina, и<math>\eta$, и ω .
- II. о Великомb кой комb. F $\alpha\lambda$ i $\kappa\omega$, i η , i ω .

Множеснів. πληθυντ.

- И. Великіе кія кія. $+ \epsilon \lambda \ln \epsilon$ (піаг), каг (піаг), каг (піаг),
- P. Великихb кихb кихb. Falinoib(v), naib(v), noib(v).
- Д. Великимъ кимъ кимъ. Галікого, каго, каго.
- Β. ως ή ονειαστική, κοί ή γενική.

3. ώς ή ενομαστική.

Т. Великими, ми, ми, Гадіког, кагу, когу.

γεαμματικοί. Ούτω κλίνονται κού τὰ κτητικά, οίον, Γοςнοдень, дня, дне бестітичоѕ (сичоѕ), тичя, тичоч. храмъ Господень, χαραμός δεσπότυνος (-συνος) (ναός κυριακός), молитва Господня, μειλίχ Γα δεσποτύνη (κυριακή προσευχή). Имя Господне (ον)υμα δεσποτυνον (ονομα киеιακόν). Птичье перо, πτησιον πτερόν (πτηνειον), к.т.λ. кој та тактика, первъ, й вый, ва, вая, во, вое тес-Fos (Γιος), Fα, Fov, перваго, πέρ Εαο, κ. τ. λ. (βλ. λ. первіи), κ. τ. λ. καί τα παραθετικά (συγκριτικά κ υπερθετικά). Έκ των οιδέτερ. ἐπιθέτων γίνονται καὶ πάμπολλα έπιρξηματα ως τα Ελληνικά οίον βελικο Γαλίκον (μέγα, έν συνθέσει). Μαπο, μαλον (μικρόν), μοπτο, δολιχόν, n. T. λ. (Σλαβονικώς είς W, Manw, Aonta, ως n τά Έλληνικά κατ αιτιατικήν και δοτικήν, οίδν, μακρόν, και μακρω κρείττων, πολύ και πολλώ ήττων, και τα είς ως, έκ των είς ων γενικών επιρέηματα καλώς, όρθως, κ. τ.λ. βλ. σελ. 168). Των δε κτητικών είδος είναι και ή έφεξης κα-TONNEIS.

Въ (ОВЪ, ЕВЪ), ВА, ВО (жу ВЫЙ, ВАЯ, ВОЕ).

- И. Оппцевь, ва, во ($\alpha \tau \tau \tilde{\omega} Fos$, $F\alpha$, Fov) $\pi \alpha \tau e \tilde{\omega} os$, α , ov. α)
- Р. Опіцева, вой, ва (αττώ Γα, Γωης, Γα), πατεώ8, ας, 8.
- Δ . Ошцеву, вой, ву (α тт ω $F\omega$, $F\omega$ η , $F\omega$) π α τ e ω ω , η , ω .
- В. Отцевь, ва, ву, во $(\alpha \tau \tau \tilde{\omega} Fov, Fav, Fov) \tau \tilde{\omega} ov, av, ov.$
- 3. Отцевь, ва, во $(\alpha \tau \tau \tilde{\omega} Fos, F\alpha, Fov) \tau \tilde{\omega} s, \alpha, ov.$
- T. Опцевымь, вою, вымь (- $F\omega$, $F\omega\eta$, ω) $-\tau g\omega\omega$, α , ω .
- Π . о Отцевомъ, въ, вой, вомъ, въ ($\alpha \tau \tau \omega \Gamma \omega$) $\tau \varrho \omega \omega$, $\kappa. \tau. \lambda$.

Множеств. придочт.

- И. Оппцевы (αττω Foi, Fai, Fa) πατρωοί, αι, α.
- P. Omnebbix $(\alpha \tau \tau \omega Foiv, \alpha iv, oiv)$ $\tau \rho \omega oiv, \alpha iv, oiv (duin.).$
- Д. Опцевымь (атты Foir) тешои, аи, аи.
- Β. Οπιμεвы $\mathring{\eta}$ ых \mathring{b} ($\mathring{\alpha}$ ττ $\mathring{\omega}$ Fεις (\aleph s), α s, α) τ ε $\mathring{\omega}$ \aleph s, α s, α .
- 3. Отцевы ($lpha \tau \tau \tilde{\omega}$ Foi, α i, α) $\tau \epsilon \tilde{\omega}$ оі, α i, α .
- Т. Отцевыми ($\alpha \tau \tau \omega F o i v)$ $\tau \rho \omega o i v$, $\alpha i v$, o i v.
- П. о. Отцевых (ως ή γενική) к. т. λ.

Οὖτω κεὶ τὰ ἐκ τῶν κυρίων ὀνομάτων οἶον ἐκ τοῦ Παβελὸ Παῦλος (Παύελος), Παβλοβὸ, βα, βο = ΠαυλῶΓος, Γα, ον, κ. τ. λ. ὅθεν κεὴ τὰ εἰς οβὸ, πατρωνυμικὰ Ορλοβὸ, ὉρλῷΓος (ορελὸ = ὀρνις, ὁ ἀετός) = ὀρνειος. κεὴ πόλεων ὀνόματα, Μακαρωβὸ = ΜακάρειΓον ἢ ΜακαρῶΓον (ἐκ τοῦ Μακάριος, Μακαριῖ), Κίεβὸ, ΚίεΓον (Κίειον, πόλις Κίε, ἢ Κοίε) τὸ Κίεβον, κ. τ. λ. Φαίνεται δὲ μᾶλλον ἡ εἰς οβ κεὴ εβ, κατάληξις τῶν κτητικῶν = ευ (γενική δωρική = ου), οἶον Ημκολαεβὸ = Νικολάευ (Νικολάε, ὡς ἐμοῦ, δωρικ. ἐμεῦ, κ. τ. λ.). Παβλοβὸ = Παύλου, (ευ = εβ, ου = οβ, ὅτι υ = β, βλ. εἰς τὸ Λεκτικὸν τὸ στοιχ. γ). ἀλλὰ ὰ, τὰ εἰς ῷος κτητικὰ ἐκ τῆς γενικῆς εἰς ου, κοὴ ος (πατρὲς, οος, πατρῷος, πάππου, παππῷος, κ. τ. λ.).

α) Έκ τοῦ οπεμь = ἀττας (ἀττος, εθεν αν γένοιτο καί ατταιος, ἀτταιος).

Έκ τῶν εἰς εΒ κτητικῶν γίνονται κοὶ τὰ εἰς ΒΝΨΕ πατρωνυμικὰ, οἶον (Παβλοβ), ΠαβλοβηθΕ (Παύλου), ΠαυλοΓίδης (συγκοπῆ, βίδς, δς τσ, Ψ). Ημκολαεβ, Νικολάευ, ΗμκολαεβμΨΕ Νικολαευίδης, δς (ἀντὶ Νικολαίδης. ὡς καὶ τὰ εἰς αδης, ιδης ἐκ τῆς εἰς ου, γενικῆς, Πάνθου, Πανθοίδης. Πηλευς, Πηλέ — ως, Πηλευίδης. ἀτρέ — ως, ἀτρε — ίδης, τρείδης, κ.τ.λ. βλ. σελ. 134, 136). Τοῦτο δὲ τὸ δης (ιδης, ιδς, ιτς, Γιτς, βυΨΕ), νομίζω ότι ἔγεινεν ἐκ τοῦ (δέω) δέκω τέκω, τέω, τάω (Ψαιο) Ψημιο, ἢς σημαίνει τέκνον, Ψαλο (βλ. λ. Ψημιο καὶ Τόμ. γ. προσθήκ. λ. μμπβ). Ταῦτα ως ἐν τύπω περίτῆς συμφωνίας καὶ τοῦ Ρωσσικοῦ ονόματος πρὸς τὸ Ἑλληνικόν.

TAABA V.

М в стоименёс.

- § 1. Славянскія містоименія суть первообразныя, притяжательныя, и пр. таків каків Греческія, кромів сложныхів. Ків місстоименіямів относится неопреділенное и вопросительное тіс, кто.
- § 2. Мъстоимение перваго лица азб (губ) не имбешь косвенныхь падежей оть самаго себя, такь какь Греч. гуш, Латинск. едо, и Нъмеця. ich, и пр. азд, кажется, образовалось изь ау, вмьсто Греч. корня гу, по перемьненію у на з (аз), так накь на Лат. es (ez), перемьною у на з, или ж такь какь жена (уг. να), γυνα, γναω, (γνοω) знаю, и другія подобныя, и сродная буквь у лишера х (конечная и Ньмецк. ich, первоначально ік вмісто ід) подобнымь образомь перемьняется у Славяны на э, како то: хейра, зима, и желвь, хейия, и пр. Лишовцы же присовокупляють еще s cb z, для выраженія k, какb тоекос, porszas и centum, szimta, а вмвещо Лаш. h, нишушь Опсель видно, что Славянское аз образовалось изв гу безв конечнаго ω), и притомb не такb какb аs, которое есть Лат. as, сродное словамь is и εis.
- § 3. Пришяжащельныя мъстоименія силоняющся, како имена прилагащельныя и чи-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

Αντωνυμία.

§ α. Αί Σλαβονικαὶ ἀντωνυμίαι, πεωτότυποι, κτητικαὶ, καὶ αί λοιπαὶ συμπίπτουσι μὲ τὰς ἱΕλληνικὰς πλην τῶν συνθέτων. Εἰς τὰς ἀντωνυμίας ἀναΦέρονται καὶ τὸ ἀόριστον, καὶ τὸ ἔρωτηματικὸν τις (τίς, τὶς).

(β. Ἡ τοῦ πρώτου προσώπου asb (ἐγω) δὲν σχηματίζει πλαγίας έξ έαυτης, καθώς ουδ ή Λατινική ego, ουδ ή Γερμανική ich, κ. τ. λ. Είναι δε τό as έσχηματισμένον έκ του αγ, αντί του Ελληνικού είζικοι έγ - οθεν και Λεττιστί, es (ez), κατά τροπήν του γ είς ζως, жена. (γένα) γυνα γνάω, (γνόω) знаю, καὶ άλλα παρόμοια. Ούτω κοὶ το του γ συγγενες χ (ληκτικόν κοή του Γερμανικού ich, αρχαιότ. ik, αντί ίγ—) τρέπεται παρομοίως εἰς ζ ἀπὸ τοὺς Σλάβονας οΐον, χεῖμα, зима. желвь, χέλυς, κ. τ. λ. οί δε Λιθουανοι προσθέτουσι κα σ, μετά του ε προς έκφρασιν του κ ώs, πόρκος, porszas. κού αντί centum λέγουσι szimta κού αντί δε του δασέος b, γεάφουσι z οί αυτοί. Δεε το Σλαβονικού asb έσχηματίσθη κατά το Έλληνικού έγ. (χωρίε τοῦ λημτικοῦ ω), κως όχι ἐκ τοῦ ἀε, Λατινιςί, מג, סטין עציפר דסט ווב אפן בוב:

§ γ. Αί κτητικαὶ ἀντωνυμίαι κλίνονται ώς κού τὸ ἐπίθετα κοὴ ἀξιθμητικὰ ὀνόματα. ώσαύτως κοὺ αί τοῦ τρίτου προσώπου, πιοκ, οκ, κ. τ. λ. αί δὲ τοῦ

слишельныя, равно какв и мвстоименія трешьяго лица той, он, и пр. Мвстоименія же перваго и втораго лицв имвють особенную форму, такв какв и у Грековь.

§ 4. Но чтобы показать и вв мвстоименіяхь сходетво двухь языковь, представимь и оныя вь сравнительномь видь, какь бы на таблиць, предваривь читателя, что и вь мвстоименіяхь Славянскій языкь прибавляеть м вмвсто Греческаго у; напр. нам, уйу, твм, той, и часто вь срединь, гдь ньть сей буквы вь Греческомь; напр. ему, во (какь бы вусой), такь и моему, и другія, вь которыхь м, такь какь и х, вь мвстоим. их, твх, и пр. сходствують сь у, Ф, с. (См. Гл. 4, § 4.) и иногда щитаются только за дыханія, свойственныя Славянскому языку.

πεώτου κοί δευτέρου έχουσιν ιδιάζοντα σχηματισμόν, ώς

καί παρά τοῖς Ελλησιν.

β δ. 'Αλλά διὰ νὰ Φανη καὶ ή κατὰ τὰς ἀντωνυμίας τῶν δύω γλωσσῶν συμΦωνία, παραβάλλομεν καὶ ταύτας ἐκ παραλλήλου, ὡς ἐν πίνακι, προϋπομνήσαντες τὰν ἀναγνώστην, ὅτι καὶ εἰς τὰς ἀντωνυμίας συνειθίζει ἡ Σλαβονική (ὡς καὶ ἡ Ῥωσσική, κ. τ. λ.) νὰ προσθέτη τὸ Μ, ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ν. οἶον, ΗΑΜ, νῶν. ΠΕΜ, τοῖν. καὶ πολλάκις κατὰ παρένθεσιν, ὅπου εἰς τὰ Ἑλληνικο λείπει ὡς, ΕΜΝ, ἑοῦ (οἶον, ἑνοῦ), οῦτω καὶ ΜΝ, Τὰχ κ. τ. λ. ἀναλογοῦσι πρὸς τὰ ν, Φ, ς, (βλιεφ. Δ β δ.), καὶ ἐνιότε Φαίνονται μόνον ὡς πνεύματα ἰδιάζοντα εἰς την Σλαβονικήν.

ANTONYMIAL

Πεωτότυποι.

Α. προσώπ. Β. προσώπ. Γ. προσώπ. Ένικ. 'Ον. Α3, (άγ) έγ—ω...Τы, τύ, τι. <u>-</u>едо. хой яз. KOY H, iw. Γ εν. Μεне, μενή, μεῦ. .. Τεδε, $(\tau_{\varepsilon}^{i} \Gamma_{\varepsilon}) \equiv ...$ Себе, $\sigma_{\varepsilon} \Gamma_{\varepsilon}^{i}$, $(\sigma_{\varepsilon}^{s})$ τέ Γο, τέο, τευς Φέ) σΦέ - 03 uro, mei. τεου, τεοιο, tui, σΦου = εο, ου, Mey Tios, dwe. oio, sui. xoy 12-Fo, 00000, 00-Dε-0, σΦέο), Мнь, κω ми, .. Тебь, τε Fi-ν .. Себь, σέ Fε, (σέμοινημοι, εμοί- τείν, τίν (τί- Φι) σΦι, σίτι, νη. (λατ. mibi, Fi) tibi, κας sibi (ἐκ τοῦ οί, μίι, ως έκ του πιν, τοι. ξοῖ, καὶ ἰς, ἰί, AlFi). uis). Μπ, (μα) με, ..Τπ (τα) τε-τε... Сπ (1α) Δε, ε. ws min , Te. Πεθ. ΜΗΒ, μοινή. .. Τε6b, τεΓίν. .. Ce6b (σεΓί) σφί. Ποιητ. Μιοιο , μόι .. Τοδοιο, τόξι, τόι .. Собою , Εεξοί, JEOI, ÉOI. $\mu(\nu)$ ói, μ oì. = τ oì. Πληθ. 'Or. Mi, μεῖ—s (ἐκ. Βω, Φεῖ—s, Φεῖs, . τοῦ μίς) = σΦεῖς, τος, ที—นะเรา

		Α. πεοσ.	Β. προσ.				
Πληθ.	γú.	Hac, $v\omega - (s)$,), ,		٠	•
	١	võiv.	σφῶίν.				
	dr.	Ham, vwv, nobis	_			•	
		$v\widetilde{\omega}F_{i}$ — (s) ,		v-			
,		võiv.	iv) wobis.		*		
	ait.	Ны (νεί) νω	Вы, $(\phi \varepsilon i)$ $\phi \varepsilon$	îs .	•		• - •
,		(vai, voi) nos.	σφέως, σφεί	v.	-		
			$(\varphi_{\omega s}) \equiv vo$				
	$\pi_{\xi} \beta$.	Hac, vwiv (olov	Bac, $\sigma \varphi \tilde{\varphi} v (\varphi \tilde{\varphi} v)$)	• •	•	• •
-		งพืช 1, พร สิน-		/			
•		$\mu \epsilon \sigma \iota = \mathring{a} \mu \iota \iota$					
-		'Απολλ. περί			at.		
		'Αντων. 383).					
	MOMT.	Нами, või (vo), .	• •	4	• •
		www.	$\sigma \varphi \omega i$.	,			
Δυϊκ.	ov. 20) Ba, $\varphi \widetilde{\omega} - \varepsilon$,			*, *	٠	• •
		(σφώ, σφέ.		,			
	air.	$\int Bb$, θηλυκ. $φ \hat{\epsilon}$, $σ φ \hat{\epsilon}$.	,				-
	W. 20	σΦέ. ġ } Haio , νῶί ξ (νωω—ν).	Βαιο, Φῶί, σΦ	ŵi .			• .
	गर्भ.	$\langle v\omega\omega-v\rangle$.	$(\varphi \omega \omega - \nu)$.	•			
		$\frac{1}{2}$ Hama, $v\widetilde{\omega}(v)i$.					
,	MOINT.	Samuel Marie	3.7.7.7.	:			4.4
		r.	προσώπ.				- ,
			Θηλυκ.		Ot	idet.	
	100	A goex.		1		101	90

Он, де, т, те, т. Она, (са) п, дос. Оно, (до, доех _ cros, civos. βλ. λέξ. onb. 'oou) o, ονον.

Θηλυκ. yev. Ero, eFo, eo, ou ... Es, ea-s, ens. .. Ero, eFo. ..Eму, бої. прод. Ем, єї, їх. ..Ей, єої. ..Ем, єїх. томт. Им, iv, ши, ии. .. Ею, бой. .. Им, iv, ши. MAng. ov. (Они) (oci, ovci) (Оны, ovai, oai) (Оно, ova, oa) a. of. αί, Ρωσσ, οн ... Их, ois. neod. S αίτ. Α, (α), ω (δυίκ. αιτιατ.) ous as a. doт. Им, ой, сий. ποιητ. ΗΜΗ, οίν(ι). [παράβ. άρχ. Γερ. bis, bit, bima, bina, bit. OAA. bet. air. ibm, ibn. - Sie, x. T. A. Λατ. is. ea, id. κ. τ. λ.] EVIK. (Он). (Она). (Оно). οy. Оного, c(v)о F_0 ,... Оная, $c(v_0)$ αs ... Оного, σF_0 , σo_0 . YV.

00Fo (000, 01- (0as) as, ns.

Αἰτ. ΟΗ, ον, ίν, νιν...ΟΗΥ, ήν, ἐν, ονήν,..ΟΗΟ, (οο) ο, ονον.

Δεικτικα!.

		Άρσενικ.	Θηλυκ.	Ουδέτ.
Evin.	ôv.	(°DEV TOTOS)	Τα , Ταπ, τός (ἀθεν,τοία)τη τὰ, (τάα).	α Το ε, κο Υτο, τόο ή, (τό — το, οθεν τοῦτο), τὸ.
		("Dev 100, 70).		
		τόου, τοῦ.	ταs.	s, Toro, τόΓο, τοῦ.
	dr.	Tomy, $\tau \dot{c}(v) \dot{q}$ = $\tau \ddot{\omega} \dot{v}$, $\tau \ddot{\omega}$.	υ Той, (τόη) τ τη̈.	η i Τομγ. — ως ή αρσεν.
	αὶτ.	Ton, 700-1	ν, Τy, Τyю, (τέ 1. τόη—ν) τη	ην,Τοe, Το, τόο, ν. τὸ.
	,	∾	иТой, то́д, то́д	$\left. \begin{array}{c} \text{Tom} - \\ \text{Tom} - \\ \text{Tom} - \end{array} \right\} \begin{array}{c} \omega s & \text{if } \\ \alpha g \sigma s \end{array}$
	moint.	$ au\omega$.		and the state of t
Плуя	. ov.	Ти, Тій, то	ol, Ты, Тыя, той тай.	ται, Τα , Ταπ , τα, (τάα) τοῖα.
/	γεν.	Thx, $\tau \tilde{ou}$, $\tau \alpha$ $(\tau \tilde{\omega} v)$.	ĩv / - / - ·	
,	dor.	ΤħΜ, τοῖν, τα (ταῖς).		,
	air	Ты, Тыя, т	rol Ты, Тыя, той.	las, Τα , Ταπ , τα, τα
,	71805	. Τ̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄̄		• • • • • •
-			49.	

тоит. Трми, той, ταῖν(i).

> παράβ. το Γερμ. άρθρ. der, die, das = τος, δωρικ. αντί τος, τη, το. κ.τ. λ.

Сь, хој Сій, хој ..Си, хој Сіп, тіа, ..Се, хој Сіе, оі EVIK. Сей, olos, ти, (ola). $(\sigma io, \tau io(v) =$ [Tios, wioh.

Esev, of = Ti

(Ἡσύχ.)ἐκτοῦ

Tios, Tis, ouy-

YEVES TOU, TOS

(Br. Pelu. r.

 $\tau \circ s) = \pm is$

1105, Es].

,

٩/,

ż,

Cero, σέ Fω, τέο, .. Сея, Сей, σία—s.. Сего τίω (τοῦ). Tlas, Ths.

Сему, $\sigma \dot{\epsilon} \omega$, $\tau \dot{\epsilon} \omega$...Сей, $(\sigma i \eta)$ $\tau i \eta$,...Сему) $\tau \widetilde{\omega}$. $\tau \widetilde{\eta}$.

Сего, Сій, σ /-...Сію, $(\sigma / \eta - \nu)$.Се, сіе, $\sigma / (\sigma \nu)$ cit. $Fo-v = \tau iov$, $\tau in - v$, τiv . τiov , τo . Tov.

πεοθ. Cem, σεω, τεω, ...Cem, τίη, τη. ...Cem, τεω, τω. $\tau \tilde{\omega}$.

ποιητ. Сим, σίω, τίω, ...Сею, τίη, τη. ...Сим, τίω, τω. τω.

Πληθ. ον. Сій, (ою) тю, ..Сія, тай, тай. ..Си, сія, та, та. Toi.

yv.	Cux, (olow) Ti
	οιν, τοῖν, ταῖν.
dr.	Сим, тюм, той,
	TOIL, TOIL,
	Tais.
αίτ.	Сія, (оюль) тІСія, тіа— з тазСи, Сія, тіа, та.
. ,	ou—s, Tous.
me.	Cux, tiois, tois,
	Tais.
MOINT.	Сими, утюм
	τοῖν, τοεῖν.
Ov.	Ов, об — обОва, оба, а, пОво, обо, о.
	(09ev, 00s) os.
	ν. τ. λ. ιως το ομ.
Òν.	Hem, is—ros. har. iste, uth.
1/2	Total Total Total
'Oy.	Тожде, ТойТаяжде, тайдеТоежде, тооде
	жде, τ оо́s $d\varepsilon$ = τ α $d\varepsilon$, τ η $d\varepsilon$. = τ δ $d\varepsilon$. ($d\varepsilon$) = σ δ $d\varepsilon$ $d\varepsilon$.
	ςόμ. ως ζδ.
	ODEV, Toode
2,	$\tau \circ \circ \zeta \varepsilon$, $\tau \circ \circ \sigma \circ \delta \varepsilon$,
	— ζδε. ουτω
	же жей танжде,
¥	ж. т. λ. ώs τὸ той. βλ. λέξ. тойжде.)

той, сей, мой.

Cam. Auros.

και ώς ή συνθετ. Εαυτου.

Сам , Ιαμός..Сама, Ιαμά, άμη, ..Само, Ιαμό ov. άμος, όμος = όμη. άμον, όμον. อ์ อยบรอร.

Camaro, Ιαμά-.. Camon, Ιαμάς.. Camaro, (έαυyv. Fo. αμόο (α- (ξαυτης). του) - ως ή μοῖο) άμοῦ, ουρσεν. ομου (έαυτου).

Самому, да...Самой, дану...Самому, (ваиdr. μῶ οἱ, ἀμοῖ, ἀμἢ (ἐαυτἢ). τῶ) — ως ή ρέρσεν. αμω, όμω (έαυτω),

. κ. τ. λ. ώς το ΟΗ.

Ava Oceinn.

Иже (и — же).. Яже, $\alpha \gamma \varepsilon$, $\eta \gamma \varepsilon$,.. Еже, $\delta \gamma \varepsilon$. $\Lambda \alpha \tau$. Evine. ov. isye, isde, or- n. baec. γε (os). Λατ. (beice) beic . bic.

> Егоже, єгоує, Еяже, єйсує. .. Егоже — ос п W. αρσεν. É0.

Иже, гуе, гууг...Юже, пуус. ..Еже, оус.

Па 19. до. иже, сйує. Яже, аує. Яже, аує. γ_{ν} . ижже, сйує. Ихже, сйує. Ихже, сйує. Ихже, сйує. Ихже, сйує. α де. Яже, аує. α де. α де. α де. α де.

KTHTIKAL.

Ένικ. ον. Μοκ, (μόος) μός, ...Μοπ, (μόα, mea)...Μοε, (μόον, met έμος, meus. μη, έμη. um) μον, έμον. γν. Μοετο, (μόετο...Μοεπ, (μόα—s...Μοετο, ώς ή άξ-

μοοιο) μοῖο, μέ-αε) μῆε, σεν. εμοῖο, mεὶ - εμῆε, mεαε.

dr. Моему, ($\mu\acute{o}\omega$ $\acute{\omega}$,...Моей, ($\mu\acute{e}\alpha$, me-..Моему — — — $\mu\acute{o}\omega$) meo, $\mu\~{\omega}$, a.) $\mu\~{\eta}$, $\acute{e}\mu\~{\eta}$.

αίτ. Μοϊ, μον, me...Μοιο, (μέα-ν..Μοε, (μέον) μον, um, εμόν. meam) εμήν. εμον, meum.

 π çод. Моем, $(\mu \acute{o} \omega)$...Моей, $\mu \ddot{\eta}$, mea,...Моем — — $\mu \ddot{\omega}$, $\mathring{\epsilon} \mu \ddot{\omega}$.

 π от. Моим, $\mu \tilde{\omega}$, $\tilde{\epsilon} \mu \tilde{\omega}$. Моею, $\tilde{\epsilon} \mu \tilde{\eta}$. Моим, $\mu \tilde{\omega}$,

Πληθυντικά ον. Hamb, (νος,...Hama, νωϊτέςα,...Hame, (νον) νωίως, σφος), νωί- nostra, τεςον, nostrum τεςος, noster. (ἐκ τε нашь. οδον, νόσο—ν).

γν. Η amero, (νώϊ-..Η ames, (νωΐας)..Η amero — — Fo) νωϊτέζου, νωϊτέζας, nos nostri. trae.

- Нашему, (уш-...Нашей, (ушід)...Нашему dr. ίω) νωϊτέρω, voiteed, nosnostro.
- Hamb, (vov)...Hamy, voiteeav,...Hame cit. νωίτερον, nosnostram. trum.
- Нашем, (νωίω).. Нашей, (ως ή δο-.. Нашем πe. νωϊτέρω, nos- τική). tro.
- тотт. Нашим "Нашею "Нашим —
- Мой, ход На...Моя, ход нашя,..Моя, Нашя, рад, IIAng. ov. πικ, μοί = μαί, έμαί, νωί- έμα - νωίτεέμοι, καί νωί- τεραι, nostrae. ea, nostra, regoi, nostri. κ. τ. λ.
 - Μοπ, (μω, ἐμόα) . ait. हैमळे (हैमडेड) κ. τ. λ.
- Моя, нашя, Мой, наши, на, DUIR. ov. μώ, εμώ, νωϊ- εμά, νωϊτέρα. τέρω.

1. T. A.

Τοῦ Β. προσώπ.

- Evin. evin. evin ev evin evin evin evin evin evin evin evin evin
 - γν. Τεοετο, τΕεό-..Τεοεπ, τΕεά-s..Τεοετο, τΕεόο, Εο, (τεόο) τε- τεάs, tuae. τεοῖο.
 - $\delta \tau$. Твоему, τF_{ε^2} .. Твоей, $\tau F_{\varepsilon \alpha}$, ... Твоему, $\tau \varepsilon \widetilde{\omega}$.
 - α ir. Твой, τ Гео $\rightarrow v$, ...Твою, τ Гео $\rightarrow v$. τ ео $\sim v$.
- Πληθ. ον. Βαιιι (φος)...Βαιια, σφα, σφη...Βαιια, (φον)
 σφος, φέτε- (σφετέςα) σφον, σφέτεεος, σφέτεεος, vestra. εον, vestrum.
 vester (υμέτερος).
 - үү. Вашего, (ϕ'_0 —..Вашея, ($\sigma\phi_e$ —..Вашего, $\sigma\phi_e$ ої(σ) $_0$ Fo), $\sigma\phi_e$ оїо, α —s) $\sigma\phi$ $_0$ s, Fo, $\sigma\phi_e$ 0io, $\sigma\phi_e$ - $\sigma\phi_e$ 0v, vestri $\sigma\phi_e$ 1e $_e$ 2as, ves- τ_e 6ov, vestri
 ($\phi_e\sigma\tau_e$ 6ov) trae. $\sigma\phi_e$ 1e $_e$ 2ov.
 - **б**τ. Вашему, μ.τ. λ. .

κ. τ. λ. ως το Ηαμίδ.

Τοῦ Γ. προσώπ.

- Ένικ. ον. Cboŭ, σφεο—ς,..Cboπ, σφεα,..Cboe, σφοο—ν, σφος (σφοίε). σφη. σφον. τος σφος κοινον τοῦ β, κοῦ γ, προσώπου.
 - γν. Choefo, σφεί-..Choef, σφεα-s..Choefo, σφεοῖο, σφεοῖο
 - $\delta \tau$. Своему, $(\sigma \varphi_{\varepsilon}$...Своей, $\sigma \varphi_{\varepsilon} \widetilde{\eta}$,...Своему, $\sigma \varphi_{\varepsilon} \widetilde{\omega}$, $\delta \omega$) $\sigma \varphi_{\varepsilon} \widetilde{\omega}$, $\sigma \varphi_{\widetilde{\eta}}$. $\sigma \varphi_{\widetilde{\omega}}$.
 - αίτ. Cboň, σφεό-ν...Cboю, σφεήν. ..Cboe, σφεόν. κ. τ. λ. ως το Μοй, Τεοй.

Έρωτηματικαί.

- ον. Κωμ (κιμ, κομ)...Καπ, κόα, κοία,...Κοε, κόον, κοῖον, κό—ος, κοῖος, ἢ κία, quae. ἢ κίον, κί (τί), (κίς) quis = quid.

 ποῖος ἢ Κ = τ (πνεῦμα).
 ἐκ τοῦ ἰς, Ⅎἰς,
 님ἰος, τἰς, τἰος,
 κίος, κἰς, quis.
- yv. Koero, κόο Fo, .. Koeπ, κόα—s, .. Koero, κοίοιο, κοίοιο, κοίου, κοίως, κίας. κοίου, ή κίου.

n ricio, riou,

- κοεμγ, (κόοι ..Κοεμ, κοίη, quae...Κοεμγ, κοία
 (ν)ω) κόοιω, quo.
 κίω, quo.
- αίτ. Κый (кой) κό—.. Кую, κόη ν, .. Кое, κοῖον, κί, ο—ν, κοῖον, ή κοίην, κίην, quid.

κ. τ. λ. ως Сій. Τοй. καί Κыйждо, κιός δε, κοιός δε (εκαστος), Ῥωσσ. Καждій.

- Evin. ov. Him, $\tau lo = s$,... Him, τloc (τls)... Hie, $\tau loc = v$, $\tau loc =$
 - γν. Hiero, τ loFo, ...Hiero, τ leFo, τ leFo, τ leFo, τ leFo, τ lovo, τ lovo, τ lovo, τ lovo, τ lovos. ου, τ lo, (τ) τ έω, τ lo $(\tau$ le νοs).
 - $\delta \tau$. Чіему, $\tau l(\varepsilon) \omega$,...Чіей, $\tau l(\varepsilon) \eta$, $\tau l \eta$,...Чіему, $\tau l (\varepsilon) \zeta$ $\tau l \omega$, $\tau \ell \omega$, $\tau \ell \omega$, $\tau \ell \omega$, $\tau \ell \omega$.
 - αίτ. Ψίκ, τ ίο ν,..Ψίκο, τ ίη ν, τ ί-..Ψίε, τ ίο ν, τ ί, τ ίνα. .να.
 - πg. Чієм, Чієм, τίω, . Чієй, τίη, τίνι. . Чієм, τίνι.
- Πληθ. εν. Μιϊ, τίοι, τίνες. .. Ψιπ, τίαι, τίνες. .. Ψιπ, τία, τίν.

 γν. Ψιμχ, τίων, τί
 νων. αιτιατικ. Ψιπ, τία—ς, τίνας, τίνα, κ. τ. λ.

 Υωσσικ. Ψεπ, Ψεπ, Ψεπ.

MH, (αλλος) iv, εiv, (os). 202, 1 mep, 1 mepa, - po. έτερος, ρα, ρον, κ. τ. λ.

Который, истероѕ (cs). Кто, этоѕ, тів, έρωτημ.

Ούτω καὶ Υπο, Ατό, τό, τί (ἐρωτημ.). γέν. Чесο κού Чего, τέξο, (τέου) τέω, κ. τ. λ.

'Ανταποδοτ.

(Ак. Як. ок-os) Якый, окойоя, (ойоя). (Так, то́s) Такый, тойоя, (токойоя, о́я ёк тё окойоя). **Какіый**, (ко) коїо (отоїоs).

Елик — ликіи (отов) прінов. Толик — кій, τηλίκος (τόσος).

Колик — линій, индіноѕ (π ндіноѕ) π о σ оs. $\chi \alpha$ Сколькій, иста той с = 1.

2. T. A.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ

Pin µ a.

- ο α. Παρεπόμενα των Σλαβονικών και Γωσσικών δημάτων είναι τα αυτά χαι τα των Έλληνικων. Έχει δέ τιν δυϊκόν αριθμόν μόνον ή έν τοις βιβλίοις Σλαβονική, καί έκ των άλλων Σλαβονικών διαλέκτων ή των έν Καεκυιολία καί των έν Λουσατία Βενετών. αι δε λοιπαί καί ή Ρωσσική απέβαλον και έκ των ξημάτων ως και έκ των ονομάτων τὰ δυϊκά, καθώς καὶ ή μέση, καὶ ή νεωτέρα Ελληνική. Φαίνεται δε ότι ουδ ή πρωτόγονος των Ελλήνων γλώσσα δεν είχε τον δυϊκον αριθμόν είς τα δήματα. διότι παρά τῷ Όμήρω ευρίσκομεν κοὴ τὸν πληθυντικόν αντί δυϊκού, καλ τούτον αντ έκείνου, καθώς προείπομεν καὶ ἐπὶ τῶν ἐνομάτων οἶον." ὧ Λύκιοι, πίσε Φεύγετον (Ίλ. ξ.) καὶ, "Δοιώ έσπέσθην - καὶ, έποντο - καί, εθέλουσι (Ιλ. Γ. 236, -41) κ. σ. λ." Της δε Σλαβονικης ο δυϊκός αριθμός εμφαίνει κορ γένη, οίον ecma, έστον (ἐπὶ ἀξσενικῶν) κὰ, ecmb, ἐπὶ θηλυκῶν. ἰδίωμα σύνηθες καὶ εἰς την Αραβικήν, καὶ εἰς άλλας τινάς γλώσσας της 'Ασίας, είς δε την Ελληνικήν παντάπασιν άγνωστον.
- § β. Διαθέσεις δὲ τοῦ ξήματος ἀξιθμοῦσιν έξ οἱ γραμματικοὶ, παθητικήν, ουδετέραν, ἐπιστρεπτικήν (μέσην), ἀντίστροΦον (ἀποθετικήν), καὶ κοινήν. τούτων δὲ ἡ μὲν τελευταία Φαίνεται παντάπασι περιττή, διότι τίποτ ἄλλο δὲν εἶναι., εἰμὴ μέση, οἶον, πεκуся κήδομαι,

ГЛАВА VI.

Глаголъ.

- § 1. Свойства спряженія Славянских и . Россійских в глаголовь однь и шь же сь Греческими. Но двойственное число имбemb только одинь Славянскій; изb діаленmoвb же онаго Карніольскій и Вендскій вb Лузацін; прочія нарвчія, щакв какв и Россійское, отвергли двойственное число вр глаголахь и именахь, подобно среднему и новьишему Греческому. Но кажешся, что и первобышный Греческій не имбль двойственнаго числа въ глаголахь; ибо у Омира находимь и множественное вмьсто двойственнаго, и двойственное вместо множественнаго, даже и во именах в, как в мы сказали; напр. & Λύκιοι πόσε Φεύγετον (Ἰλ. ξ.); также Δοιώ έπέθην, κως έσποντο, κως, έθέλεσι, (Ίλ. Γ. 236-41), и пр. Двоиственное число Славянскаго языка поназываеть и роды, напр. еста, ест (муж.), и естъ, (женек.). Сіе свойство обыкновенно и вь Арабскомь и другихь нъкоторыхь Азійскихь языкахь; вь Греческомь же совершенно не изврстно.
- § 2. Вь глаголь Граммашики щишаюшь шесть залоговь: дьйствительный, страдательный, средній, возвратный, взаимный и общій. Но посльдній изь сихь кажется совермь излищнимь; ибо не что иное есть,

οπτωμαι, κ.τ.λ. Η κοινή αυτη διάθεσις ελήφθη από τινας των κατά τας παρελθούσας έκατονταετηρίδας γεαμματικών της Έλλαδος, οίτινες ωνόμαζαν την αυτήν κού μέσην κού κοινήν, επιφορτίζοντες το αὐτο πράγμα με διπλας ονομασίας περιττώς. ή δε Σλαβονορωσσική γεαμματική διακείνει τὰ ἐπιστεεπτικά λεγόμενα (ΒΟ3врашный) από τα κοινα (общій), εν ω αμφότερα είναι πυρίως μέσα. διότι τίποτε δεν διαφέρει το ποινον од ваюся, ενδύομαι (ενδύω εμαυτον), από το επιστρεπτικον, κΒαλιος κ, ἐπαινουμαι (ἐπαινῶ ἐμαυτόν). Τα δὲ παρά τοῖς Ελλησιν ἀποθετικά ὀνομαζόμενα, καὶ λατινιστί deponentia (διότι απέθεντο, ήτοι απέβαλον τον είς ω ένες γητικόν τύπον), ονομάζονται εзаимный, αντίστεο Φα (reciproca)· οίον, борюся, μάχομαι. κως τούτων ή ένομασία συγχέεται με την των επιστρεπτικών. άλλα κα ταυτα τα αποθετικά (ἐὰν ἐξαιρεθῶσιν ὀλίγα τινά) έχουσι τοῦ μέσου την σημασίαν, διότι το μάχομαι σημαίνει άντιπάθησιν, ως καζ το αγωνίζομαι, κ. τ. λ. αλλά περί τούτων ας σκοπώσιν ακειβέστεςον οι γεαμματικοί.

- γ. Περί δε τους χρόνους είναι άπλουστέρα της Ελληνικής ή Σλαβονική, Φυλάττουσα καὶ είς τουτο τον αρχαϊκώτερον τρόπον διότι δεν έχει, εἰμή τρεῖς χρόνους κυρίως, ἐνεστῶτα, καὶ μέλλοντα, καὶ ένα παρωχήμενον, ώς λέγομεν ἐΦεξῆς.
- β δ. ΄Ο ἐνεστως (κοί μάλιστα των εἰς Ηδ, 'Ρωσσ.

 Ηγ, ληγόντων ξημάτων) λαμβάνεται πολλάκις ἀντὶ μέλλον.

 τος ἀχι μόνον εἰς τὰ κινήσεως σημαντικά ως, μης = εἶμι,

кай средній, напр. лекуся, и пр. Сей обшій залогь приняшь изь нькошорыхь Греческихь Граммашиковь прошедшихь стольтій, которые то же самое назвали общимо, и среднимо, излишне обремениво одну и піў же вещь двоянимь именемь. Но Славайо-Россійскай Граммашика ошличаеть такв называемые возвращные глаголы отр общихь, хошя шь и другіе сушь глаголы средніе; ибо общій надъюся ничьмь не различествуеть от возвратнаго хвалюся. Глаголы, называемые у Греково опложительными, а у Лашинянь deponentia (потому что они ошложили двисшвишельную форму в), именующей взаимными, напр. борюся; но и сих в название сливается св глаголами возвращными. Прищомь и опложищельные (за исключеніемь не многихь) имьють значеніе среднихь; ибо борюсь имбешь значение взаимное (αντιπάθησιν), шако како подвизаюсь, и проч. Впрочемь точньйшее разсмотрвнее сего предмета принадлежить ГрамматикамЬг

- § 3. Во временах в Славянскій язык в просшве Греческаго; ибо собсшвенно имвешь шолько шри времени: насшоящее, будущее й одно прошедшее, как в скажем в ниже.
- § 4. Настоящее (и вы особенности глаголовы, кончащихся на ў) пріемлется по часту за будущее, не только вы глаголахы,

και ποδεροούαι, εδυτλλ , εδΧοίται και εγεροοίται. αγγα χού είς άλλα, ώς το δίτο, παίω χού παίσω πίτο, πίω (πίνω) χού πίομαι, (ως καί το έδομαι, κού Φάγομαι, κοι άλλα, των οποίων ο ένεστως έχει χρησιν μελλοντικήν χομ παρά τοις Ελλησιν). Ἡ σύγχυσις αυτη τῶν χρόνων είναι ἰδίωμα ἀρχαϊκον κού της παλαιάς Έλληνικής, πείν ακόμη διακειθώσιν οι χεόνοι ακειβώς. δια τοῦτο εύρισκομεν εἰς τὸν Ομηρον, ἐνίστε δὲ κομ εἰς Αττικούς συγγραφείς, ένεστατας αντί μελλόντων οίον, τελεί αντί τελέσει (Πλάτ. Πεωταγός.), καὶ, καλεῖσθε, αντί καλέσεσθε (Δημοσθ. προς Λεπτίν.), ως τὰ "ἐγω δὲ κ' άγω (άξω, Ἰλ. Α)." ή θην σ' έξανύω (Ἰλ. Σ, αντί έξανύσω οθεν και είε την κοινήν Ελληνικήν σε σκοτόνω, τὸ ἐτοιμάζω ἀντὶ ἐτοιμάσω, ἀποκτενῶ. κ. τ. λ.). ᾿Αλλαὶ και οι δεύτεροι λεγόμενοι μελλοντες, οίον, τυπώ, και οί των εἰς ἀμετάβολον ληγόντων, σπεςω, νεμώ κ.τ.λ. τίποτ' άλλο δέν είναι, είμη παλαιοί ένεστωτες περισπώμενοι οίον, νεμέω, $-\tilde{\omega}$ σπερέω, $-\tilde{\omega}$. κας αυτός δέ ο μέλλων έγεινεν έκ του ένεστωτος προστεθέντος του σ πνευματισμέ είς το τελικον τοῦ ένεστῶτος ω. οίον, $\tau i - \omega$, $\tau i - \sigma \omega$ $\tau i \pi - \omega$, $\tau i \pi - \sigma \omega$, $\tau i \psi \omega$. κ . τ . λ . $\delta i \alpha$ τοῦτο πάλιν ευρίσκονται καὶ μέλλοντες μὲ σημασίαν ένεστωτος, ως οί, τέρσω, έψω, όρσω, κ. τ. λ. ή δε 'Αραβική και ή Έβεαική σχηματίζουσι τ' αναπαλιν πολλάκις τον ένεστωτα έκ του μέλλοντος.

[§] ε. Ο δε μέλλων της Σλαβονικής είναι, η απλούς, η σύνθετος, η περιφραστικός. και ο μεν απλούς δεν διαφέρει

означающих в движение, напр. иду, гряду, но м вь другихь, накь що: лію, бію, подобно žвоим, Фазона, и другихb, коихb насшоящее употребляется вмосто будущаго и у Грековь. Сіе смішеніе времень есть древнее свойство древняго Греческаго изыка, когда вь точности еще не были опредвлены времена. По сему и у ()мира, а инстда и у Ашшических в писашелей, встрвчающся настоящія вмісто будущихь, напр. телеї вміcmo τελέσει (Πλάτ. Πρωταγ.) шакже καλείθε, вмbcmo καλέσε θε (Δημοσθ. προς Λεπτ.); makke" εγω δε κ' άγω (άξω. Ἰλ. ά) · ή θην σ' εξανύω (Ἰλ. Σ. вмѣсто εξανύσω, manb какb и вь обыкновенномь языкь σε σκοτόνω, το ετοιμάζω, εμδεπο ετοιμάσω, αποκτενώ, и пр). Но и называемые вторыми будущими, напр. тето, и других в глаголовь, кончащихся на неперемьняемую букву, напр. σπερώ, νεμώ, и проч. не чшо иное сушь, накв древніе настоящіе облеченные, напр. νεμέω — », σπερέω — ω. И самое будущее сдhлалось изb настоящаго св прибавленіемь с, какв бы густаго дыханія, предв конечною буквою о настоящаго времени, $\tau i - \omega$, $\tau i - \sigma \omega$ $\tau v - \pi \omega$, $\tau v \pi$ σω, τύψω. По сему и на оборошь находящся и будущіе вмосто настоящихь, напр. терою, ўψω, осо ; Арабскій же языкь и Еврейскій, часто образують настоящее оть будущаго.

§ 5. Будущее Славянскато изыка есть или простое, или сложное, или описательное (περιφρασικός). Будущее простое въ образова-

κατά τόν σχηματισμόν ἀπό τὸν ἐνεστῶτα οἶον, Πάλδ, (πεσουμαι) έκ του ΠΑΔΑΙΟ· ΚΟΠΑΙΟ (ωνήσομαι) έκ του κόποιο κοι άλλοι γινόμενοι έν των θαμιστικών λεγομένων ξημάτων, όντες δε κυρίως αυτοί οι ένεστωτες (καθώς πεοείπομεν), έκ των όποιων παράγονται τα θαμιστικά [το δε 6848 (έσομαι) έχει πάντοτε σημασίαν μέλλοντος]. Πρός διαφυγήν της των χρόνων συγχύσεως κάμνει πολλάκις ή Σκαβονική μέλλοντας συνθέτους έκ προθέσεων και μάλιστα της ΟΥ, και ΠΟ, και ΚΟ3. οίον, ΟΥΕΪΗ, αποκτενώ. ΠΕΗΔΟ, πορεύσομαι. Ο δέ περιφραστικός, τέλος, λεγόμενος μέλλων γίνεται έκ του απαρεμφάτου, καὶ ένος τινος τῶν τριῶν τούτων ξημάτων, **ΕΣΔ**δ (ἔσομαι), ΧΟΥδ (Θέλω), ΗΜΙΜΑ (ἔχω). Καὶ τὸ μεν 6848 συνάπτεται σπανίως μεν προς ένεργητικόν κα ουδέτερον απαρέμφατον οΐον, ΗΜΕΤΗ ΕδλεΤε, έξετε (όπου το 6848 εκλαμβάνεται αντί τοῦ μέλλω = έχειν μέλλετε), ως δ' έπὶ το πλείστον μετά του παρωχημένου η ένεστωτος της παθητικής, οΐου, ΔΙΗΟ ΕΘΑΕΤΑ, δεδομένον έσται, (δοθήσεται). ή δε Πολωνική κως άλλαι διάλεκτοι συνάπτουσι το 6848 κως μετά μετοχής ένεςγητικής. Πρός τοῦτο το 6848 αναλογεῖ το Περσικον bud, κως το Γερμανικόν werde, μάλιστα δε το Έλληνικόν

ніи не различествуеть отв настоящаго, напр. паду, ладаю, куплю, купую, и другія, которыя происходять оть такь называемых в учащательных в глаголовь, собственно же сушь сами настоящія, (какв сказали), ошь коихь производящся учащащельные. (Но буду имбеть всегда значение будущаго.) Для избъжанія смішенія времень, Славянскій языкь составляеть почасту будущія сложенныя св предлогами, наппаче св оу и ло, шанже воз, напр. оубію, лойду. Наконець такь называемое описательное будущее дълается изв неопредъленнаго наклоненія и котораго нибудь изв сихв трехв глаголовь: буду, хогу, имамд. Буду ръдко соединяется св двиствительным и среднимь неопредъленнымь, напр. имъти будете, но болье сь прошедшимь или настоящимь причастіемь страдательнаго залога, напр. дано будетв. Польское же и другія нарвчія совокупляють буду сь причастіемь дьйствишельнымb. Сb симb буду сходствуеть и Персидское буд, Нъмеци. werde, а наиначе Греческ. госим, соединяемое св прошедшимв соверш. причастіемь: тетлечког ёгора, тетирμένος κοι έγγεγραμμένος έσω, вмосто простаго будущаго, которое скоро должно случиться, έγγεγεάψεται, τετύψεται, η πρ. Ηο κοτη οπικοсишся кв неопредвленному, напр. егда хотять сія быти, (вмосто когда сія будуть), такь Греческое: έτος εθέλα κρατήσαι (вм. κρατήσα: Аριτοφ. Σφηξ. 534). ἐθέλει γνῶναι, (вм. γνώσεται 'Αθηι. Η. 351.).

έσομαι, συναπτόμενον μετά του παρακειμένου της μετοχῆς, ως, πεπλευκώς έσομαι κοί, τετυμμένος, έγγεγεαμμένος έσται, αντί τοῦ απλοῦ μετ' ολίγον μέλλοντος, έγγεγεάψεται, τετύψεται, κ. τ. λ. Το δε χουδ (θέλω) συμφέζεται πεζε απαζέμφατον οίον, ΗΓΑΑ ΧΟΤΑΤ CIA БЫТИ, σταν έθέλη ταυτα γίνεσθαι, (αντί, σταν μέλλη), ώς τὸ "οῦτος ἐθέλει κρατῆσαι = μέλλει κρατήσειν = πρατήσει ('Αριστφ'ν. Σφηξ. 534)·" έθέλει γνώναι — γνώσεται ('Αθήν. Η, 351)." Θελήσει αναβήναι ή τυραννίς ετς την θυγατέρα (αναβήσεται 'Hgod. 5.). έκ ταύτης της, αν κως σπανίας, αλλά γνωστης κως είς τους άρχαίους Έλληνας χρήσεως του θέλω, αντί του. μέλλω, προηλθεν ο μετά του θέλω και του απαρεμφάτου σύνθετος μέλλων της κοινης Ελληνικής, σίον, θέλω γράψει = γράψω, κ.τ.λ. το θέλω ύποδηλοῦσι πολλάκις κολ οί ένεστωτες όχι μόνον των εφετικών λεγομένων ξημάτων (κακκείω, όψείω, δρασείω), άλλα και άλλων πολλών, οΐον δραίνω = δρασείω (θέλω δράν), "άγουσιν έ μεθεῖο = ἐθέλουσιν ἄγειν (Εὐριπ. Μήδ. 733.) κ. τ. λ. ἀλλά κοι ή είζα του θέλω είναι ή αυτή κοι του μέλλω, μέλω (έλω, Εέλω, βέλω, θέλω κού β = μ, μέλω, ώς βίω, μίω). κού οί "Αγγλοι δε διά του θέλω, i will, ποιδσι τον μέλλοντα. Τοῦ δὲ ΗΜΑΜΑ (έχω) ή μετ απαρεμφάτου Σλαβονική σύνθεσις ἐπὶ τοῦ μέλλοντος είναι μεν συνήθης ενίστε καί είς τους 'Αττικούς" έχομεν λέγειν (Ίσοης. Παναθην.)" ό, τι έχετον εξίζειν, λέγετον (Αςστφν. Βατεχ. 1105.), συνηθεστάτη δε καί είς την

θελήσει αναβήναι ή τυραννίς είς την θυγατέρα, (BM. αναβήσε-Неод. 5). Изb сего хошя ръднаго, но известнаго и у древнихе Грекове употребленія θέλω вмісто μέλλω произошло ві простонародномь Греческомь языкь будущее сложное изв Эгом и неопредвленнаго наклоненія, напр. θέλω γεάψει = γεάψω, и проч. Глаголь Эгом подразумъвается и вы настоящихь временахь, не только глаголовь желашельных в, каккева, обева, беасева, но и друτηχρ многихb, напр. δεαίνω = δεασείω (θέλω δεαν). αν8σιν ε μεθεῖο = εθελεσιν ανειν (Ευριπ. Μήδ. 733.)*и пр. И корень глагола Эгдо есть тоть же самый, что и глагола μέλλω, μέλω (έλω, Γέλω βέλω, θέλω, μ β = μ, μέλω, makb κακb βίω, μίω)*И Англичане чрезь Эέλω, I will, выражають будущее. Имамо, слагаемое сь неопредоленнымь вь Славянскомь будущемь, иногда встрвчается и у Аттиковь, ёхонен дечен (Ίσοκρ. Παναθην.) ο, τι έχετον εξίζειν, λέγετον. (᾿ΑρισοΦ. Ватех. 1105.) Всего же обыкновенные оно вы ныньшнемь Греческомь языкь, напр. ёхонеч να λαλήσωμεν, manb κanb и по Итал. abbiamo da discorrere. Глаголь нагну, употребляемый сь неопредъленнымь вмьсто будущаго, есть ръдкое свойство древняго Славянскаго языка, напр. искати натнето.

§ 6. Наконець прошедшее время, неопредьленно упошребляемое, сходствуеть сы Греческимы аористомы, напр. дах (ёдших). Когда же образуется изы формы учаща-

νῶν λαλουμένην Ἑλληνικήν ; οἶον , ἔχομεν νὰ λαλήσωμεν. ώς χοὴ τὸ ἰταλ. abbiamo da discorrene. Τὸ δὲ ΗΔΥΗ δ (ἄρχομαι) μετ' ἀπαρεμΦάτου , ἀντὶ μέλλοντος , εἶναι σπανιώτατον ἰδίωμα τῆς ἀρχαίας Σλαβονικῆς , οἶον, ΗΚΚΑΤΗ ΗΔΥΚΕΤ (ζητήσει).

§ 5. Ο δὲ παρωχήμενος, τέλος, ἀορίστως μὲν ἐκς Φερόμενος αναλογεί προς τον αόριστον τον Ελληνικόν, οίον, ΑΑΧ (εδωκα). όταν δε σχηματίζηται έκ του τύπου των είς 410 θαμιστικών (βλ. κεφ. Ζ. § 15), συμφωνεί με τον παρατατικόν είς έμφασιν της κατ ενέργειαν παρατάσεως, ΑΔΑΧ = εδίδουν: ΕΚΑΥ, ην (παρατατικ.), κος Ε'Εχ, άδρ. ην (κος δεύτερος άδριστ. ΕΔΙΧ). Γίνεται δε και τείτος παρωχήμενος περιφραστικός, ή ώρισμένος, έκ τη υπαρκτικού και της ένεργητικής ή παθητικής μετοχής οίον, ΤΒΟΡΗΛ ΕΙΜΑ, πεποιηκώς ειμι. ΠΟΙΛΑΗ ε(Mb, ἀπεσταλμένος ειμί. ἀναλογεῖ δὲ οὖτος κυρίως μέν προς του παρακείμενου: οίου, 43% ΕΙΜΑ ΟΙΤΑΛ, ενώ ύπολέλειμμαι = ύπολελειμμένος ειμί · ως σχηματίζεται και ο παρακείμενος της των Ελλήνων ευκτικής και ύποτακτικής (υπολελειμμένος είην, ω.), συνήθως δε καί πρός τον αόχιστον, βΕΚΛΑ Ε Η, είπας, είχηκας, κ. τ. λ. Διά δε του παρωχημένε του υπαρατικού, ΕΕΧ, ή ΕΔΙΧ, κού της παθητικής μετοχής σχηματίζεται πολλάκις κού ο υπεςσυντελικός. ρεγεμο ΕΔΙΟΤΑ, είζημένον ην = είζητο. ο δε των Ρωσσων αρριστος είς πb, πα, πο, είναι ή μετοχή κατ έλλειψιν του υπαρκτικού, συγκοπείσα έκ του шельных в на пю, (см. Гл. 6, § 15), шогда сходствуеть сь прошедшимь несовершеннымь, и выражаешь дрисшвіе продолжающееся, даях, є̀дідзу бtях, (η у) и бtх, аор. η у (и аор. 2 бых.). Бываеть и трете, такь называемое перифрасшическое прошедшее, или опредъленное, составляемое изв глагола существительнаго и причастія дійствительнаго или страдательнаго, напр. твогил есмь, послан есмь. Сіе время сходствуеть собственно св прошедшим совершеннымв, напр. аз есмь остал, έγω ὑπολέλειμμαι = ὑπολεлегинетов віні, каковымь образомь составляется шакже и прошедшее совершенное Греческих в страдательных в желательнаго и сослагашельнаго наклоненій (отоледенцивось віпу, ф.), Сравнивается сіе прошедшее и св аористомь, рекла еси, гіжая, гідпкая, и проч. Посредствомь прошедшаго времени существительнаго глагола, бъх или бых, и причастія страдательнаго образуется почасту и давнопрошедшее, напр. регено бысть, ејепревого пу евенто. Россійской аористь на лд, ла, ло есть причастіе, сокращеннее изв прошедшаго опредъленнаго времени, безв существительнаго глагола, напр. был, была, было, происходить оть был есть, от віні, (такь κακb υπάρχων διατελώ, κυρών τυγχάνω, и прон.); шакже посылал и послал, и учащашельное посылывал сушь послал и посылывал есмь. Посему-то Россійское прошедшее имфеть роды, муж. женск. и средній; каковыя по-

ωρισμένου παρακειμένου, περί του οποίου προείπομεν обот то был, была, было, виси вк той был есмь, фу ειμί (ώς τὸ, ὑπάρχων διατελώ, κυρών τυγχάνω, κ. τ. λ.) жой то посылал, жой послал, жой то Эфиотико посылывал, вічан то посылал, жой посылывал есмь, απεσταλκώς είμι. δια τουτο έχει ο Ρωσδικός παρωχήμενος κου γένη θηλυκά και ουθέτερα, το οποία έμθαίνει ή μετοχή, ως κού το, απεστα κώς, κυῖα, κος. Διαιρεί δε ή Ρωσσική γραμματική τον παρωχήμενον, α) εls αίριστον απλώς β) είς αίριστον τον το είπαξ σημαίvovta (однократное), соты вікам ситоя о абелотоя συγκεκομμένος, ή μετά του σ προσηυξημένος, και άναλογεί επωσδήποτε προς του παρακείμενου οίου, π. π., спьл. жай, посылал (απέστειλα), послал (απέσταλκα) κοί γ) είς παρωχημενον τον το πολλακις ξμΦαίνοντα, η θαμιστικόν, σστις αναλογεί προς τον αύξησιν συλλαβικήν, ή χρονικήν δεν γνωρίζει ούτε ή Σλα-Βονική, ούτε καμμία των διαλέκτων της, απεναντίας πρός την Ελληνικήν, και Γερμανικήν, και Σανσκριτικήν, αίτινες διπλασιάζουσι τους παρακειμένους, ως και ή Λατινική επί τινων ξημάτων της · οίον, cado, cecidi · cano, cecini. αλλά και της Λατινικής οι πλείτοι παρωχήμενοι έκφερονται χωρίς διπλασιασμού · ένίστε δε (άλλα σπανιώτατα καί παρά ποιηταίς μονον) καί της Ελληνικής. οίον, λέκτο, δέκτο (άντι δέδεκτο), και είτι άλλο τοιούτον. πρόσθες και τα δια κακοφωνίαν μη διπλασιάζοντα το συμφωνον του ένεστωτος οίον, εψαλται, έζηκε. καθώς

казываеть причасте, такь какь вь Греческом b: апесанию, ной, нов. Россійская Грамматика раздъляеть прошедшее время на прошедшее простое, b) однократное, (которое есть то же самое неопредвленное (асетов), сокращенное или увеличившееся прибавленіемь с, и сходствуеть иногда сь прошедшимь совершенный временемь, напр. πέλ, επέλ, ποεωλαλ (ἀπέσωλα), ποελαλ (ἀπέσαλκα)) с) на прошедшее, означающее многократность или учащение, и сходствуеть сь прошедшимь несовершеннымь (парататись). Удвоенія и приращенія вь прошедшемь времени ньть вь Славянскомь языкь ни вь какомь либо изь его нарвчій, какь бываеть вь Греческомь, Ньмецкомь и Санскришскомь, вь коихь удвояется слогь прошедших времень, такь какь и Латинскій во многих в глаголахв, напр. cado, cecidi: сапо, сесіпі, большая же часть протедшихв и вь Лашинск. остается безь удвоенія, а нькоторыя изв нихв (но весьма рьдко, и то у поэтовь только) и вь Греческомь, напр. денто, бенто (вмвсто бебенто), и другія не многія вмість сь тьми, вь которыхь не удвонется є приращенія для избъжанія непріятнаго выговора, έψαλται, έζηκεν, точно шакже какb вb Славянскомb весьма рbдко находится удвоеніе в настоящем времени, напр. дадут, вавёчть (выбёть) от в неупотреби-δάω, даю. Безь приращенія слоговаго Греческія прошедшія времена весьма часто встрв§ ζ. Αλλά και περί τας έγκλισεις είναι απλοϊκή ή Σλαβονική · διότι δεν έχει είμη κυρίως τρεῖς, δριστικήν, προστοικτικήν, και απαρέμΦατον. Τους δε χρένους της ύποτακτικής και εύκτικής (διότι συμπίπτουσιν άμφότεραι είς την Σλαβονικήν, ώς χού της Λατινικής ή conjunctious xee optatious) Tous oxymatices en the ociotiκης. Και δ μέν ένεστως και δ μέλλων γίνεται διά τοῦ συνθέτου έκ προθέσεως μέλλοντος (βλ. § ε.) συναπτομένου μετά του μορίου ΑΔ (ίνα), οίον, ΑΔ ΟΥΜΟΛΥΗΤ, ίνα σιγά: ΔΑ Πρίμμετ, ίνα έλθοι, (άντι τοῦ ευκτικοῦ έλθοι). ΑΔ (68 ΑΕΤ (Α, ίνα πληρωθή. Καὶ την αύθυπότακτον ἐκΦράζουσι διὰ τοῦ μέλλοντος της οριστικής: ,, ΓΑΤ ΧΟΙΨΕΙΙΙΗ ΟΥΓΟΛΟΚΑΕΜ, που θέλεις ετοιμάσωμεν; Επί δε των ύποθετικών συνάπτεται ο μέλλων τοῦ ύπαριτικοῦ μετά της μετοχής. ΑΙΕ ΓΡΈΧΔΙ **Εδλετ (ΟΤΒΟΓΗΛ)** εαν αμαρτίας η πεποιηκώς. Ο δε

чающия у поэтовь, напр. Вй, вайг , вевине. (έβη, έβαινε, έβεβήκει), а у Аппиновь давно прошедшіе. Вb первоначальномь языкь, какь проствитемь не было ни слоговых в прирашеній, ни удвоенія буквь.

§ 7. Вы наклоненіяхы Славянскій языкы также прость; потому что имбеть собственно только три наклоненія: изв'явишельное, повелишельное и неокончашельное, времена же желашельнаго и сослагашельнаго наклоненій (ибо в Славянском по и другое сходствують между собою, какь вь Лашинскомь, conjunctivus и optativus) образуеть изь извявительнаго, именно: настоящее и будущее составляются изб будущаго и частицы да (год), полагаемой предв нимв, напр. да оумолгито, да придето, ча воду (вмьсто желательнаго глян), да сбудется. Самосослагашельное выражаешся ствомь будущаго извявительнаго наплоненія: гдв хощеши угопюваем. Для условных в же соединяеть будущее существительного глагола св причастіємь, аще гръхы будет сотворил. Прошедшее существительнаго глагола бых и бы, соединяясь сь дъйствишельнымь или страдательнымь причастиемь, при помощи какой нибудь предшествующей частицы, напр. бы, и пр. производить Греческій условный аористь и прошедшее несовершенное время, упошребляемое посль настицы ฉึง: ты бы просила (ชบ ฉึง (ที่ร) รัฐทาทบเฉ),

πας χήμενος του υπας κτικού ΕΔΙΧ (ἦν), κου ΕΔΙ (ἦς κού ην) συναπτόμενος μετά της ένεργητικής ή παθητικής μετοχής, προτιθεμένου και τινος μορίου, οίον 661 (αν) κ. τ. λ. ποιεί του μετα του αν έλληνικον ύποθετικόν αδοριστον κού παρατατικόν. Ένλοτε δε κού παραλείπεται το υπαρκτικόν οΐου, ΤΕΙ ΕΕΙ ΠΡΟΙΝΛΑ ($\sigma \tilde{v}$ $\tilde{a}v(\tilde{\eta}s)$ $\tilde{\epsilon}(\tilde{\eta}\tau\eta u v \tilde{u}a^*$ $\tilde{\epsilon}\lambda\lambda\epsilon i \pi\epsilon i$ $\tau \tilde{o}$ $\epsilon cu.) = " <math>\sigma \tilde{v}$ $\tilde{a}v$ $\tilde{\eta}\tau \eta$ -ซสร. "Дал БЫ ТИ (อือขึ้นหนัง ที่ข สีข ชอง)" ย์ชื่นหอง สีข σοι, κ. τ. λ. ή δε μετοχή σχηματίζεται ώς κού ή έλληνική πλήν, ότι ή Σλαβονική έχει καί ιδιαίτερόν τινα σχηματισμών, ως το λατινικόν supinum. ωσαύτως έχει κωί είδος gerundii, κατά το είς do ληγον λατινικόν gerundium (εήματικον) ταυτα δε ή Ελληνική εκφεάζει δια μετοχής, η απαρεμφάτου. Καὶ ταῦτα μὲν περί του ξήματος καθολικώτερον λέγομεν δε ήδη κού περί της κατά χρόνους κού διαθέσεις καταλήξεως αὐτοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2.

Περί της του ξήματος καταλήξεως, έν ω κοί περί γραμμάτων χαρακτηριστικών, καί της τούτων μεταβολής.

δ α. Θέμα, η έίζα του πρωτοτύπου ξήματος είναι ή πρώτη απλή καὶ αμορφος λέξις, εἰς την ὁποίαν προστιθεμένη ή κατάληξις απαρτίζει το ξήμα, διακρίνουσα τὰ πρόσωπα κού τους χρόνους κού τους άριθμούς κοι τας διαθέσεις. Λύτη δε ή δίζα λήγει ή είς од до просез: даль бы ти (дедоков по до со) едоке до со, и пр. Причастіе образуется такь, какь и вь Греческомь, кромь того, что Славянскій языкь имьеть и свои нькоторыя формы, подобныя Латинск. Supinum; онь имьеть также и Герундіи, какь вь Латинск. на до. Все сіе вь Греческомь выражается посредствомь причастія и неопредьленнаго наклоненія. Сіе сказано о глаголь вообще. Теперь будемь говорить обь окончаніяхь его по временамь, лицамь и залогамь:

ГЛАВА VII.

О оконганіях в глаголово, также о жарактеристических вуквахо и ихо леремьнахо.

1. Начало или корень первообразнаго глагола есть первоначальное и еще необразовавшееся реченіе, ко которому прилагаемое окончаніе образуеть глаголь, и служить коразличенію лица, времень, числа и залота. Сіе начало оканчивается или на гласную, како ті—ю, лі — ю, бо—ю, да — ю, или на согласную, како тот—ю, лад — у. Таковая конечная буква называется характеристи-

Φωνηεν, οἷον πί—ω, ΠΪ—10. δό—ω, ΔΔ—10. η εἰς συμε Φωνον οἶον, πάτ—ω, ΠΔΔ—8: καὶ τοῦτο το ληκτικον γράμμα λέγεται χαρακτής τοῦ ξήματος. Λέγομεν δὲ πρῶτον περί τοῦ χαρακτηριστικοῦ συμφώνου.

δ β. Σύμφωνα χαρακτηριστίκα τοῦ ξήματος μεταχειρίζεται ή Σλαβονική, δοα καὶ ή Έλληνική διότι καὶ ταύτης κ' ἐκείνης ξήματα λήγουσιν εἰς βω, κδ. γω, κδ. λω, λιο. μω, Μδ. νω, Νο. πω, φω, Πδ. εω, ριο. σω, (ιιο. ζω, κδ. 38, γδ. γδ. ττω, σσω, μο. κ. τ. λ. κατά την τῶν γραμμάτων ἀναλεγίαν. Ἐκ τούτων δὲ τῶν χαρακτηριστικῶν συμφώνων, τὰ μὲν εἶναι ξίζικά, τὰ δὲ ἐπενθετικά.

γ. Καὶ τῶν μὲν ξιζικῶν τὰ τρεπτά τῆς Σλαβονικῆς τρέπονται εἰς τὰ συγγενῆ (καθῶς κοὴ ἐπὶ τῶν
ἐνομάτων), τὸ Γ, εἰς Κ. τὸ Χ, εἰς Ш. τὸ Κ, εἰς Υ.
κ. τ. λ. ἔν τε τῷ δευτέρω προσώπω κοὴ τῷ τρίτω τῆς
ὁριζικῆς, κοὴ ἀλλαχοῦ, κατὰ τοὺς κανόνας τοὺς
γραμματικούς ὁ οἶον, ΠΟΜΟΓ΄ δ, ΠΟΜΟΚΕШΗ, ΠΟΜΟΚΕΤ α) (βλ. Δοβρόβισκ. σελ. 552 κ. τ. λ.). παρομοίως

α) Διά ταύτην την τροπην τῶν συμφώνων πολλά ξήματα Σλαβονικὰ ταυτόφωνα καὶ ταυτόσημα μὲ τὰ Ἑλληνικὰ διαφέρουσι μὲν εἰς τὸν ἐνεστῶτας, ἀνακαλύπτουσι δὲ την συγγένειαν εἰς τὸ ἀπαρέμφατον

ческою глагола. Будемь сперва говорить о характеристической согласной.

- § 2. Славянскій языкь употребляєть столько характеристических согласных русколько и Греческій, потому что вь томы и другомь кончатся глаголы на $\beta\omega$, ву, $\gamma\omega$, ту, $\delta\omega$, δ
- § 3. Коренныя буквы, измѣняющіяся вы Славянскомы языкы перемыняющся на сродныя имь, (шакы какы и вы именахы) напр. г на ж, х на ш, к на г, и пр. во второмы и третьемы лиць, и другихы случаяхы, по правиламы Грамматическимы, напр. ломогу, поможети, поможето а) (см. Добр. стр. 552.

і) По причинь сей перемьны согласных многіе изь Славянских глаголовь пождезвучные и тождезначущіе сь Греческими различествують оть нихь вы настоящемь, и вы неопредьленномь же обнаруживають опять сродство; напр. рыгу, рыкати, (фикаен вмьτεέπονται κού τὰ ψιλὰ κού μέσα χαςακτηριστικά τῶν Ελληνικών ξημάτων εἰε δασέα (ἀν καὶ κατ' ἀλλους κανόνας διαφόρους παρά τους της Σλαβονικής γλώσσης), οἷον, τείβ - ω, τέτριφα. λίπ - ω, λέλιφα · λέγω, λέλεχα · τάγω, μέλλ. των σω (τάξω), τέταχα τύπω, τύπ σω

(τύψω), τέτυφα, κ. τ. λ.

§ δ. Τα δε επενθετικά τα Σλαβονικά γνωείζονται μάλιστ ώπο το απαρέμφατον, εκ του οποίου εκπίπτουσι. τούτων δε προέχει το Η, περί του οποίου είπομεν χού εν τοις προλαβούσιν, ότι τίθεται μάλιστα μετά τὸ Ε, κως Π, κως τ' άλλα ξιζικά του ξήματος στοιχεία παρομοίως καὶ Ελληνική παρεντίθησι το ν είς πολλα ξήματα ματά το χαρακτηριστικόν γράμμα είτε Φωνηεν είτε σύμφωνον οίον, δάκω (δακάω, δακάνω, δανκάνω, δαγκάνω) δάκνω. δάμω, (δαμάω, - μάνω) δάμνω, damno. μάθω (μαθάω, μανθάω) μανθάνω τωω (τιάω, τιάνω) τινω, εκνουμαι. γάω, γάνω, γάνα. χάω, χάνω, χαίω, χαίνω, κ.τ.λ. 'Αλλ' εἰς ταῦτα μεν τὸ ν ἀποβαίνει ξιζικον, κος σχηματίζει τα είς νω λήγοντα ξήματα, ανάλογα των είς Νδ Σλαβονικών, έταν ταύτα έχωσι το ν σταθερόν. Όταν δὲ ως ἐπενθετικόν το ἀποβάλλωσιν εἰς τὸ ἀπα-

οίον, ρΔΙΥδ, ρΔΙΚΑΤΗ (ξυκά-ειν, άντὶ ξυχέειν, n = x, ξύχειν) ξίκη = ξύχω, ὀξύχω, -γω, ὀξύσσω. αληδ, αλκατή, αλγέειν ($\gamma = n$) αλγώ, χ. T. λ.

и проч.) Подобнымь образомь понкія и общія хараншеристическій Греческихь глатоловь перемьняются на придыхательныя (хотя по другимь правиламь нежели вы Славянскомь), напр. $\tau e^{i\beta} - \omega$, $\tau e^{i\gamma} - \omega$, $\lambda e^{i\gamma} - \omega$,

§ 4. Придаточныя буквы Славянскій познаются наппаче изв неокончательнаго, изв котораго выпускаются. Изв таковыхв наипаче замвчашельна буква н, о кошорой говорили мы и выше, что она поставляется наипаче послb σ и π , равно и послb другихbкоренных в буквь глагола. Подобным в обравомь и Греческой языкь прибавляеть у во многих в глаголах в посль харакшерисшической гласной или согласной; напр. дань (даκάνω, δανκάνω, δαγκάνω) δάκνω δάμω, δαμάω, δαμάνω, δάμνω, damno μάθω, (μαθάω) μανθάνω ίκω, (ικάω, ίκανω) ίκνω, ίκνδμαι γάω, γάνω, γάνα χάω, χάνω, хаю, хамо, и проч. Но вb паковых случаяхь у становится кореннымь, и образуеть глаголы, кончащиеся на уш, сходные св Славянскими на ну, когда у них в бываешь н

επιο ξυχέων, $n = \chi$, ξύχων) ξύκω = ξύχω, ἐξί $= \chi \omega$, $-\gamma \omega$, ἐξύσσω; απτη, απκαπιη, ἀλγέων $(\gamma = n)$ άλγῶ, n προч.

εξεμφατον καὶ τὸν παςωχήμενον, ἀναλογοῦσε καὶ συμπίπτουσι πολλάκις με τα έλληνικά τα πεωτότυπα, πείν ταῦτα πεοσλάβωσι το ν. οἶον, ΠΝδ (τείνω) ἀόε. ΠΑ, ἀπαρέμφατον ΠΑΤΗ, ώς έκ τοῦ ΠΑΙΟ, = πάω (σπάω), πᾶ-ον, πᾶν, (σπᾶν), ἔκ δὲ τοῦ σπάω, σπάνω, (πάνω) συγκοπη (πνω) ΠΗδ. ούτω κού ΚΗδ (θερίζω) ΤΚΑ, ΤΚΑΤΗ, ώς ἐκ τοῦ ΤΚΑΝ = δάω, δάνω (ζάνω, $\delta = \zeta$, $\zeta v \tilde{\omega}$), $\delta \tilde{\alpha} - o v$, $\delta \tilde{\alpha} v$ ($\delta \alpha l \omega$). THS ($v \circ \pi \tau \omega$) TA, ΤΑΤΗ, ώς έκ του ΤΑΗ, θάο (θέω, θένω) θά-ον, θάειν, θάνειν = δάνειν (δάειν, δαύειν), κ.τ. λ. Τοιοῦτον παρένθετον είναι και το Α είς το Ηλδ, απαρέμφ. HTH, H-TH, ws en rou accepts 110, 16, 16vai. 204 είς το 6848, απαρέμφ. БЫТИ, ως έκ τοῦ БЫ-103 Φύ-ω (Φύσω, Φύτω) a) κατά το αὖω, αὐδη, αὐδω, καί το παρά τοις άρχαίοις λατίνοις πρόσθετον είς το τέλος των λέξεων d, olov, anted bac (ante bac), marid altod (mari alto). ωσαύτως παρεντίθεται καί το Β

a) Ωs to $v = \sigma v$, $\sigma v \tau \omega$ $\chi \omega \gamma$ to $\omega = 8$, $\sigma \theta s v$ to 6848, εἶναι μᾶλλον ἐκ τε ἀξξήτε 680 = φεω= Φύω = BAID. Ίσως δὲ κωὶ τὸ Λ ἐν τῷ μέλλοντι 68λ8 είναι = τ (φέτω) = σ (αἰολικῶς)αντί Φέσω, Φύσω.

постоянный; когда же они отбрасывають его, какв букву придаточную, вв неопредвленномь и прошедшемь; то сходствующь и согласующся почасту сь Греческими первообразными, прежде нежели сіи примушь ν; напр. πηγ, (τέινω) аор. ππ, неоконч. (σπαν), marb какb бы по устченію изb паю σπάω, σπάνω, πάνω (πνω, πηγ); жην, (Θερίζω), жη, жяmu, τοπb жa $\omega = δαω, δανω, (ζαω, δ = ζ, ζνω),$ δα - ον, δαν (δαίω); πημ, πη, πηπμ, κακb δωцзb тяю, $\vartheta \acute{\alpha} \omega$, $(\vartheta \acute{\epsilon} \omega$, $\vartheta \acute{\epsilon} \nu \omega)$, $\vartheta \acute{\alpha} - \omega$, $\vartheta \acute{\alpha} - \omega$, вмьсто Эάνειν = δάνειν (δάειν, δαύειν) и пр. Такимь образомь и д есшь придаточное вь иду, неопред. ити, како бы ото їю, и при (iw, levas); также вь буду, неопредьл. быти, какь бы оть быю, φύ-ω (φύσω, φύτω) а), подобно αύω, αυδή, αυδώ, и у древних в Латинянь упошребляемому на концb придашочному d, напр. anted hac (ante hac), marid alto (mari alto). Таково есть и в, прибавляемое во

а) Какв $v = \sigma v$, такв и $\mathbf{h} = y$; почему $\delta y \gamma y$ отв неупотребительнаго $\delta y \omega = \varphi \delta \omega = \varphi \omega = \delta \omega = \delta \omega$; а можетв быть и $\gamma \omega = \delta \omega = \delta \omega = \tau$ (Долически) вмвсто $\delta \omega = \delta \omega = \sigma \omega$.

(= F) είς πολλά · οῖον, ΚΗΚ δ, ἀόρ. ΚΗ, ἀπαρέμΦ. ΚΗΤΗ, ως ἐκ τοῦ ἀξιξήτε ΚΗΘ, ζείω, ζέω \equiv ζάω, (ζω) καὶ μετὰ τοῦ F = β, ζε!Fω, ЖИВ§. ΠΛΑΙΒ§, πλείτω, πλείω, πλέω, πλέτω, πλεύω, κού πλώτω, ΠΛΟΚΑ ΠΛΉΤΑ (μαδώ) αός. ΠΛΉ, ώς ἐκ τοῦ ἀξξήτε Πλικο, φλέω, φλέτω, φλεύω, (φλέβω) κου άλλα πάμπολλα, κατά τα είς εω, είω, ευω, αίω, αυω, αβω, ιβω, έλληνικά. ως, στεέξω, στεεύω, στεέβω, στεξφω, στεεβλός. κάξω, καύω, κάβω, κάπω, κάμπω, κ. τ. λ. τοιαύτα είναι κού τα είς ΕΔΗ θαμίστικα οίον ΚΔΙΚΛΙΟ, ΚΔΙΤΗ, ΦυΓάω (Φυέω), Φύω, χωὶ τὰ εἰς 810, καὶ 1010, ἔχοντα τὸ ἀπαξέμφατον εἰς ΒΑΤΗ. οίον ΚΟΙΟΙΟ, βοόω, ΚΟΕΚΑΤΗ, ώς έκ του ΚΟΕΚΑΙΟ, (βοοξάω) κ. τ. λ. Περί δε των άλλων επενθετικών συμ-Φώνων βλέπε τον Δοβεόβισκον.

§ ε. Το δε χαρακτηριστικόν Φωνήεν τοῦ ξήματος (βλ. § α.) ολιγώτατα ξήματα το μεταβάλλουσιν, οίον ΠΟΘ, ΠΈΤΗ, Φόω, (Φάω), Φαίειν (ώς ἐκ τοῦ Φαίω), κ. τ. λ. ταῦτα όμοιάζουσι τὰ ἀπὸ διπλῶν θεμάτων γινόμενα έλληνικά οδον πλώω χού πλέω, ζώω κού ζέω, στόω κως στάω, (ΤΟΙΟ, (ΤΑΤΗ, κ. τ. λ.

§ 5. Η του ξήματος κατάληξις και ή ταύτης τροπη διορίζει τὰ πρόσωπα καὶ τους χρόνους καὶ τὰς διαθέσεις κού τας έγηλισεις. Ολα δε τα ένεργητικά κού

многих в словах в; напр. живу, аор. жи, неопредьл. жити, какв бы omb жію, ζείω, ζέω= ζάω (ζω), a cb <math>F = β, ζάFω, живу; πλωβ, πλά-Εω, πλείω, πλέω, πλέΓω, πλεύω, πλώΓω, πποβίμ ππέθυ, (μαδω), aop. πλt, κακ δω omb πλtν, Φλέω, ΦλέΓω, Φλεύω (Φλέβω), и многіе другіе подобные Греческим b на $\varepsilon \omega$, $\varepsilon F \omega$, $\alpha F \omega$, $\alpha \beta \omega$, εβω, αυω, ευω κακά, τρέω, τρέξω, τρέβω, τρέπω, 5ρέΦω, 5ρεβλός κάω, κάΓω, καύω, κάβω, κάπω, κάμπω, Таковы же сушь и учащащельи проч. ные на ваю, бываю, быти, Фигаю (Фиею), Фию, шакже кончащіеся на ую и юю, имбющіе неопредъленное на вати, воюю, Воою, воевати, какь бы оть воеваю, (Вообом). О другихь же придаточных в согласных в см. Добров.

- § 5. Но весьма немногіе глаголы перемьняють харантеристическую гласную, (см. § 1.) напр. лою, лѣти, Фίω (Фάω) Фаієм, и пр. Сіи глаголы уподобляются Греческимь происходящимь изь двухь началь; напр. $\pi \lambda \acute{\omega} \omega$, $\pi \lambda \acute{\epsilon} \omega$, $\zeta \acute{\epsilon} \omega$, ζ
- § 6. Окончаніе глагола и переміна онаго опреділяєть лица и числа по временамь, залогамь и наклоненіямь. Всі дійствишельные и средніе правильные глаголы Славянскаго языка вы настоящемы времени изы-

ουδέτερα όμαλα ξήματα της Σλαβονικής είς την δριστικήν έγκλισιν έπι του ένεστωτος έχουσι τας έφεξης κα ταλήξεις προσώπων χου άριθμων διοριστικάς άναλόγους πρός τας παραβαλλομένας έλληνικάς.

A) Evinos 1) 8 (Робо. у). 2) ЕШИ (Робо. ешь). 3) ЕТ. $= \bar{o}(\omega)$. 2) $\varepsilon - \sigma i$, $\varepsilon \bar{s}$, $\varepsilon i \bar{s}$ 3) $\varepsilon \tau_i$ (Bx. (3. x T.).)

Диїн. 1) єва, Эпл. В. 2) єта, тт. 3) єта, тт. = -, 2) ETOV. - . 3) ETOV.

Πληθ. 1) EM (EMAI). 2) ETE. 3) 8T. = ε — $\mu \varepsilon \nu$. 2) ε — $\tau \varepsilon$. 3) ovti (ouvti) outi.

— 1) Ю. 2) ЄШИ, ИШИ, (Роот. ешь, ишь). 3) ЄТ, ИТ. $\equiv \bar{o}(\omega)$. 2) $\eta - \sigma i$, ηs , $\epsilon i s$, $\epsilon \sigma i$. 3) nti, eti

BA. 6 3.

1) Ива, Эпл. В. 2) ИТа, Т. 3) ИТа, Т.

,2) EI - TOV. 3) $\overline{\varepsilon_i - \tau_{ov}}$.

1) EM, HM (HMLI). 2) ETE, HTE. 3) HT, AT.

 $= \varepsilon_i - \mu \varepsilon_i$ 2) $\varepsilon_i - \tau_{\varepsilon_i}$ 8) out, auti,

(outs, ats).

Των δε ανωμάλων ένεργητικών και ουδετέρων ο τύπος είναι δ έφεξης.

Evinos 1) Mb. 2) (H. 3) (Tb. = μι. 2) σι, s. 3) στι, τι.

О окончаніях глаголовь, и проч. 221

явищельнаго наклоненія имфють сльдующія окончанія, опредфляющія лица и числа, и сходствующій сь соотвытствующими ему Греческими.

A) Един, 1) у , 2) ещи, 3) ещ =
$$o(\omega)$$
, 2) $\varepsilon \pi i$, 3) $\varepsilon \pi i$.

Множ. 1) ем (емы), 2) ете, 3) ут
$$\equiv$$
 $\varepsilon - \mu \varepsilon v$, 2) $\varepsilon - \tau \varepsilon$, 3) оут, очут, 8 σ .

B)
$$--$$
 1) 10, 2) иши, еши, 3) иш, ет $-$ 0 (ω), 2) η σ i, 3) η τ i.

$$=$$
 1) им(имы), 2) ите, ете 3) ят, ют $=$ $\epsilon i - \mu \epsilon v$, 2) $\epsilon i - \tau \epsilon$, 3) оуті, αντі, (ουσί, ασί).

форма же дъйсшвишельных и средних в цеправильных в есшь следующая:

Един. 1) мь, 2) си , 3) сть
$$\equiv$$
 μ_i , 2) σ_i , 3) σ_{Ti} , τ_i .

Δυϊκ. 1) Βά, θηλ. Βτ. 2) ετα, εττ. 3) ετα, εττ.

= - 2) στον, τον. 3) τον, στον.
Πληθ. 1) ΜΔΙ. 2) ετε. 3) δτ, Ατ. = μεν. 2) τε. 3) οντι, αντι.

ζε. Ἐκ τῶν τύπων τούτων Φαίνεται ἡ συγγένεια τοῦ Σλαβονικοῦ ξήματος πρὸς τὸ Ἑλληνικόν ἐπειδή, τὸ μὲν δ καὶ Ῥωσσικ. y (= ου) καὶ προηγουμένου Φωνήεντος 10, ληκτικὸν τοῦ πρώτου προσώπου, εἶναι τὸ ἑλληνικὸν ω, καὶ πρὸ τῆς τούτου εὐρέσεως, ο. Ὁτι δὲ τὸ ὁ, ἔπροφέρετο 8 κατὰ διαλέκτους μάλιστα αἰολικὰς, ἔχομεν πολλὰς ἀποδείζεις ἐκ παλαιῶν ἐπιγραφῶν καὶ μαρτυριῶν, οἶον, το. αΕυτο. λιθο. (τοῦ αὐτοῦ λίθου. (ἐπιγραφ. Δήλου). Διονύσο, (Διονύσου. (᾿Αθήν. βιβλ. Ι΄), κ. τ. λ. καὶ πάλιν, 8 γράφεται τὸ ο εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῆς ο καὶ τὰς ἐπιγραφὰς τῆς Ο βαψωδίας τῆς τε Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας. "Ου (ο) Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι καὶ Ἡρη — καὶ, "Ου (ο) δ Ἰθάκης ἐπέβη. κ. τ. λ. ᾿Αλλὰ καὶ τὰ Ἰωνικὰ νοῦσος, κούρη, κοῦρος, ἀντὶ νόσος, κόρη, κόρος, κ. τ. λ. ἀποδεικνύουσι τὸν ἀρχαῖον φθόγγον τοῦ ο, α) καθὼς

α) Διὰ τοῦτον τὸν ἀρχαῖον Φθόγγον τε ο, εἰς πολλὰ μέρη της Ελλάδος προφέρει καὶ τώρα ή χυδαία συνήθεια εἰς ε τὰ εἰς ω βαρύτονα ξήματα οἶον, γράφε, τρώγε, πίνε. ὰ πληθυντικ. γράφεμει, πίνεμει. ὰ τὰ ὑποτακτικὰ, νὰ ἰδεμει, νὰ παίξεμει,

Двойст. 1) ва, ж. вb. 2) ста, стb, 3) ста, стb — 2) $\tau o - v$, 3) $\tau o - v$.

Множ. 1) мы, 2) ста, 3) ут, ят — $\mu \varepsilon - v$, 2) $\tau \varepsilon$, $\varepsilon \varepsilon$, 3) оут, $\alpha v \tau i$.

§ 7. Вb сихb формахb можно видьть сродство Славянскаго глагода св Греческимв. Ибо окончание перваго лица в (Рос. у), сь предшествующею гласною ю, есть Греческое ω, а прежде изобръщенія оной, ο. Что буква о произносилась как в по діалектамь, наппаче Эолическимь, оному много доказательство и изо древнихо надписей и свидътельствь; по сему писалась и вмъсто от двоегласной, напр. то агито. ливо (тв αυτέ λίθε, (Επιγε. Δήλε); Διονύσο (Διονύσε. (Αθην. К. І.)) и проч. и на обороть в пишется вмъсто о вр надписаніях рапсодій о вр Иліадъ и Одиссен. Ου (0) Κρενίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι καὶ $^{\circ}$ Не η , также, Ov (o) $^{\circ}$ $^{\circ}$ и слова Іоническія увося, квен, квеся, вмісто vóσоs, коеп, коеоs, и пр. доназывають древнее произношение о а); щако како и по свой-

а) По сему древнему произношенію во многих в мьстах в Греціи, простой народь и нынь глаголы кончащієся на ω , имьющіе удареніе на предпосльднемь складь, произносить на ε , напр. $\gamma \varepsilon \alpha \varphi \varepsilon$, $\tau \varepsilon \alpha \gamma \varepsilon$, $\pi i \nu \varepsilon$, а во множ. $\gamma \varepsilon \alpha \varphi \varepsilon \omega \varphi \varepsilon$, $\pi i \nu \varepsilon \omega \varepsilon$, $\pi i \nu \varepsilon \omega \varepsilon$, $\pi i \nu \varepsilon \omega \varepsilon \omega \varepsilon$

καί της αιολιζούσης λατινικής το ιδίωμα, ήτις τρέπει είς um κοί us, τά είς ον, καί ος έλληνικά, (ουμπ, ώςν. Argivus, 'Αργεῖος), και εἰς unt, την εἰς ουτι δωρικήν κατάληξιν των πληθυντικών του ένεστωτος (οίον legunt, λέγοντ - ι) κατά την παλαιάν του ο προφοράν, όποιαν ο Όξάτιος μαςτυςεῖ ότι εἰς τὸν καιςόν του είχεν ήδη την αποβάλει το ο, έκφερόμενον και από τούς λατίνους, καθώς συνήθως προφέρεται. Είναι λοιπόν τῶν Σλαβονικῶν πεώτων περοσώπων τὸ δ (Υ) κολ $\mathbf{10} = \mathbf{0}$, (ω). $\mathbf{0iov}$, $\mathbf{Ad10} = \mathbf{0as}$, $\mathbf{0ao}$ ($\mathbf{0ao}$, $\mathbf{0oo}$). ΠΛΔΙΚ $^{\circ}$, $= \pi \lambda \epsilon l F - \bar{\epsilon} (\pi \lambda \epsilon l \omega)$. Οῦτω ἢ τὰ τῶν ΒΧάχων εls u, aru, ducu, dormu, έκ των λατινικ: aro, duco, dormio, κ. τ. λ. Ἡ δε εἰς ΜΙ κατάληζις τῶν ἀνωμάλων είναι ή των είς μι έλληνικών ((ΜΕ, έσμί. ΛΑΜΕ, δαμι (δόμι, δωμι, δί - δωμι). ΑΜΑ (ΑΛΜΑ) άδημι (αδω, εδω). ΚΤΜΑ, (ΚΤΛΜΑ) Γεδημι, είδημι (είδεω). ΗΜΑΜΑ (έχω). τούτου του τύπου τα πέντε ταυτα ξήματα έχουσιν ή Σλαβονική κού ή Ρωσσική, τας όποίας

να λαλήσεμει. όπε σημείωσαι κού το ε = ει, (αντί λαλήσωμεν, παίξωμεν.), η παράβαλε τὰ εἰς ΜΙ πεωτοπείσωπα πληθυντικά της Σλαβονικης (βλ. έΦεξης (θ.). Βλέπε το ημέτερον σύνταγμα περί προφοράς της Ελληνικής γλωσσης, κεφ. γ. περί διφθόγγων.

ству Эолическо-Латинскому Греческія окончанія от и от перемьняющся на ит и из, (ovum, wov, Argivus, 'Aeyelos); и Дорическое окончание множеств, настоящаго времени на очть перемъняется на unt, и проч. (напр. legunt, λέγοντι), по древнему произношенію о; о которомь свидьтельствуеть Горацій, что вь его время произношение о, было пошеряи Лашинянами произносилось шакв какь произносится обыкновенно. И такь в (y) и ю = o (w) сушь окончаній перваго лица Славянских в глаголовь, напр. да - ю, $\delta \alpha = 0$ (δο $-\omega$), πλωβ $y = \pi \lambda \acute{e} F \omega$ ($\pi \lambda \acute{e} \omega$). Οκομчаніе на мь, не правильных в глаголовь есшь Греческое окончание на иг, есть, ворі, дать, δαμι, (δόμι, δώμι, δίδωμι), ямь (ядмь), άδημι (άδω, έδω), ετ πь (в вдмь), Γέδημι, είδημι (είδεω). Сію форму имбють глаголы вь Славянскомь и Россійскомь языкахь, коимь посльдуеть и Лашышскій. Сербскій же Иллирійскій, Кроатскій, Словенскій, Вендскій (Вендовь, живущихь вь Стиріи и Каринтіи), Слованскій и Польскій, наиболье употреб-

ідірия, να παίξεμε, να λαλήσεμε, гді є = є (вмісто λαλήσωμεν, παίξωμεν). Кіз сему относятся и первыя лица множеств. числа Славянскаго языка, кончащіяся на мы; (см. ниже $\int 9$). Смотри наше сочиненіе о произношеніи буквіз Эллинскаго языка, Гл. III. О буквахіз двоегласных із падмень падмень

ακολεθεί και ή Λεττική. ή δε Σερβική ή Ίλλυρική, κού Κροατική, η Σλοβενική ή Βενδική (τῶν ἐν Στειρία, η Καρινθία Βένδων), η ή Σλοβακική, η ή Πολωνική Φιλεσι μάλισα την είς μι (ΜΗ, ΜЬ) κατάληξιν, ως δι Αλολείς. έχει δε ιδωιτέρων ή Πολωνική η την είς ę (e, nasale, ως έαν έίπης, ξινικόν, ξιναυλέν, προφερόμενον δια της ξινός ε μετά τε συμπνιγομένε μ, eng). Ἡ δε Βοεμική, κ) ή Σοραβική έχεσι μικτήν την κατάληξιν είς 8, ή ΜΗ, ώς η ή Λιθεανική. (εξαιρεμένων των είς gi της Βοεμικής, εξ αποκοπης των είς 10, οίον plugi, = ΠΛδ10, plujju, plugi, plagi) Φαίνεται δε άςχαιότατος ο Αιολικός τύπος των είς μι, καὶ ἴσως ἀρχαιότερος των είς ω ξημάτων, διά τουτο καί συχνότωτα απαντάται είς τὸν Ομηρον, διαμένει δε και είς την ευπτικήν έγκλισιν της Ελληνικής. αλλά και της Λατινικής ολιγώτατα ξήματα έχούσης είς m (μι) έπι τε ένεςωτος, οι μέλλοντες όμως legam, amam, ως έκ των είς μι σχηματίζονται, (αντί legami, amami), καθώς κη οί χρόνοι της κατ' αὐτήν εὐκτικής. Καί ή Σανσκειτική δε γλώσσα κοί ή Ζενδική ή Ζωgοαστζική εἰς τοῦτον μάλιστα τὸν τύπον ἐνασμενίζονται, ami, omi, emi. 'Αλλά και της άρχαίας Τευτωνικής εύρισκονται ξήματα Φυλάττοντα τὸν τύπον τὸν εἰς m, (μι), κοί u (ω) is, it. της δε Γοτ θικης εis a, is, it, (βλ. Grimms Γραμματ. Γερμ. τόμ. Α. σελ. 840).

§ η. Το δεύτερον ιπρόσωπον τῶν Σλαβονικῶν ζημάτων λήγει καθόλου εἰς (Η, ή ШΗ (Ρωσσικ. συγκοπ.

ляющь окончаніе на и (ми, мь), какь Польскій сверхв того имбетв Эоляне. особенное окончание на е (e nasale), произносимое вы носы и слищое сы буквою м, енг). Богемскій и Сербскій имфють см вшанное окончание на у и ми, равно какв и Лишовскій. (Изключая кончащієся на ді вь языкь Богемскомь, происшедше изь усьченія кончащихся на ю; напр. plugi = плую, plujju, плыву Рос.; plugi, plagi). Върояшно, что это есть древнишая форма Эолическая, и сіи пять глаголовь можеть быть, сущеспівовавшія гораздо прежде, нежели о: по сему-то она и встрвчается весьма часто у Омира, да и нынъ остается въ желательномь наклоненіи Эллинскаго языка; а вь Лашинском в хошя очень мало находишся глаголовь, кончащихся вь настоящемь времени на $m(\mu)$; но будущія legam, amam, образующся какв бы изв кончащихся на из (вмвсто legami, amami), такв какв и времена желашельнаго наклоненія на семь языкь; Санскришскій же языкь и Зендскій или Зороастровь наппаче сходствуюшь вы сей формь (ami, omi, emi). И вь древнемь Тевшонскомь языкь есшь одна форма на m и u, is, it, шакже и вь Гошескомь a, is, it. (См. Грима Ньм. Грам. Т. І. стран. 84.)

§ 8. Второе лице Славянских в глаголовы кончится вообще на си или ши (Россійск.

ίμь), κατά τὸν εἰς σι παλαιον ελληνικόν σχηματισμού, όστις σώζεται είς το έσσὶ, κωὶ έκ τοῦ όποιου απεκόπη ο είς ς (εις, ας, ης), οξού τύπτεις, τίθης, νικάς (αντί νικάσι, τύπτεσι, τίθησι). τοῦ δὲ τείτου προσώπου ή εἰς ΤΗ κατάληξις (Ρωσσικ. mb) είναι ή είς τι δωρική, ώς έντι, αντι έστι, (καί τοῦτο έκ τοῦ έσετι οἷον, έσεμι (ἐσμί), ἔσεσι (ἐσσί), ἔσετι (ἐστί) · οὖτω καὶ ἐκ τε αξχαϊκό τύπτετι, λέγετι, τὸ (λέγεϊ) λέγει, όθεν λατιν: legit, amat, k. T. X.

6 9. Των δε πληθυντικών το μεν πρώτον του πρώτου τύπου πρόσωπον λήγει είς M, αποκοπή Φαθερα έκ τοῦ ΜΑΙ τοῦ δευτέρου τύπου τῶν ἀνωμάλων. ταύτην την αποκοπήν μαςτυςούσι καί αςχαΐαι τινών καταλήξεων γραφαί, οίον ΕδλεΜΕΙ ; αντί ΕδλεΜ. ε:ΜΗ, αντί είΜΙ, κ. τ. λ. τουτο δε το MAI των Σλαβονικών πληθυντικών είναι το μεν των έλληνικών χωρίς του ληκτι κου συμφώνου ν, = με, και μει, κατά την άρχαιαν του ε = ει προφοράν, (βλ. § ζι σήμειωσ.) ήτις αποδείκνυταί χαι από μαςτυρίας των παλαιών (βλ. Πλούτ. περί του ει, του έν Δελφοῖε, καὶ Αθήν. βιβ. Ι), καὶ ἐκ τῶν ἰωνικῶν είως, ἀντὶ έως είν, ἀντὶ ἐν είς, ἐκ τοῦ ἐς, κ. τ. λ. χαὶ ἀπὸ πολλῶν ξημάτων σχηματισμόν. οἷον, στέβω, στείβω έξω, ξείω. κ. τ. λ. Το δεύτερον πρόσωπον των πληθυντικών λήγει είς Τ'ε, ώς το έλληνικόν τε. ή δέ του τείτου είς 8Τ, 10Τ, και ΑΤ κατάληξις είναι πάλιν сокращ. шь), подобно древней Греческой формь на σι, которая сохраняется вы εσσι, и оты которой произотло усьченное s (ев, аs, ηs), τύπτεις, τίθης, νινᾶς (вмьсто νινᾶσι, τύπτεσι, τίθησι). Окончаніе же третьяго лица на ти есть Дорическое τι, какь: ἐντί вмьсто ἐςί; (и сіе оты ἔσετι, напр. ἔσεμι (ἐσμί), ἔσεσι (ἐσσί), ἔσετι (ἐςί)); такимь же образомь и τύπτετι, λέγετι (λέγετι, λέγει, λέγει), и проч. legit, amat, и проч.

Первое лице множеств. первой формы кончишся на мь, очевидно, устченное изь мы второй формы неправильных глаголовь. О семь устчени свидттельствуеть даже древній образь письма нькошорыхь окончаній; напр. будемы вмісто будемо, есмы вмвсто есмь, и пр. Но множествен. окончаніе мы есть Греческое µє, безb конечнаго согласнаго и, и и и и, по древнему произношенію $\varepsilon = \epsilon$, (см. 93. приміть), которое доказывается свидьтельствомь древнихь (см. Плуш. пері тё ег ел Дедфоїс, и Авин. В. І.), и также Іоническими словами єїюс, BMbcmo ews, elv BMbcmo ev, els omb es, u copмою многихь глаголовь: напр. 5έβω, 5είβω, и Второе лице множественнаго числа кончится на те, так как Греческое те. Но окончание препьяго лица на ут и ят есть опять Дорическое окончание на очті,

ή είς οντι, εντι, αντι δωρική, την οποίαν έχουσιν οί μέλλοντες, δωσούντι, τυψούντι, καί οἱ ένεστώτες λέγοντι, ποιέντι, τύπτοντι (τύπτετι, όθεν τύπτουσι, κ. τ. λ.), κα πάλιν, Φαντί, Ισαντι, (ἐκ τῶν εἰς μι) αντι, ατι = ΑΤ. Παράβαλε τὰ πληθυντικά της λατινικής 1) mus (amus, emus, imus), 2) tis, 3) unt, ant, ent. a)

(Ι. Κα) του δυϊκού Σλαβονικού και έλληνικού αξιθ. μου προφανής ή συγγένεια έπι του δευτέρου και τρίτου προσώπου, $\overline{\Gamma}A$, $\overline{\Gamma}A = \overline{\tau}O - \nu$, $\overline{\tau}O - \nu$, $\overline{\tau}\alpha - \nu$ $(\tau\eta\nu)$ πλήν του, ότι θηλυκόν δυϊκόν δέν διακείνει ή Ελληνική, αντί δε του πρώτου δυϊκού προσώπου μεταχειρίζεται κοινώς το είς μεν πληθυντικόν. τούτου δε του πρωτοπροσώπου δυϊκού της Σλαβονικής ή είς ΚΔ κού θηλυκ. Β΄Ε, άρχαια κατάληξις Φαίνεται μέν συγγενεστέρα μέ τον σχηματισμόν των δυϊκών της Σανσκειτικής, ύπαεχει δε πιθανώς ή αρχαία αντωνυμία ΒΕ, ΒΑ, Φε, Φω (σφώ, σφέ) συνημμένη με το ξιζικον της λέξεως, οίον, ει-Κα,

a) Πρόσθες κού τον Γοτθικόν σχηματισμόν τοῦ ένε» στώτος κατά τον ελληνικόν. οΐου, δοκέω, δοκεῖς, donen donouper, doneire, donouor. dugkia, dugkeis, dugkeid dugkiam, dugkeid, dugkiand. neg Tov deχαΐον Τευτωνικόν. σιγάω, σιγάς, σιγά. σιγώμεν, σιγατε, σιγωσι. suîkêm, suîkês, suîkêt. suîkêmês, suikêt, suikênt. βλ. κογ άλλων γλωσσών σχηματισμούς παραβαλλομένους από τον σοφον Grimm Γερμ. Γραμμ. τομ. Α. σελ. 1060-66.

§ 10. Во втором и третьем лиць двойств. числа также очевидно сродство Славянскаго языка сы Греческимы: ma, ma = 70 - 70, 70 -

а) Присовонупи Гошескую форму настоящаго, подобную Греческой, δοκέω, δοκές, δοκέ, δοκέ, δοκέ, δοκές, δοκέ

 $\epsilon \epsilon - B'B$, $\epsilon \sigma - \varphi \alpha$, $\epsilon \sigma \varphi \epsilon = \epsilon \sigma - \mu \epsilon \nu$, $(\epsilon \alpha \nu)$ $\delta \epsilon \nu$ $\delta \nu$ δ τε μ εἰς τὸ β συνήθης τροπή). ὅτι δὲ αί τοῦ ξήματος προσωπικαί καταλήξεις είναι αντωνυμίαι, βλ. έφεξης ·§ ιζ. 'Αλλά τινες τῶν νεωτέρων καινοτομοῦντες ἔτρεψαν είς Μ, Μά, τὸ Κά τῶν παλαιῶν δυϊκῶν τῆς Σλαβονικῆς (βλ. Δοβεόβ. σελ. 548).

§ ια. Ἐπὶ δε τῶν ἄλλων χεόνων τῆς δειστικῆς τοῦ μεν μελλοντος ή κατάληξις είναι ή αυτή και του ένεστωτος ως προένπομεν (ΚεΦ. 5). του δε παρωχημένου της άρχαίας Σλαβονικής χαρακτηριστικόν σύμφωνον έπί τοῦ πρώτου προσώπου καθόλου είναι το χ (ΕΙΧ. δυίκ. 6 tx - 084. πληθ. 6 tx - 0M), αλλα καί το πληθυντικόν τείτον λήγει είς χ8 (6 τχ8, κοι 6 τωα). τοῦτο τὸ Χ εἶναι τὸ δασύ πνεῦμα τοῦ ληκτικέ τῶν έλληνικών παρωχημένων ά (ba), το οποίον έτρεψε μέν τα ψιλά χαρακτηριστικά του ένεστώτος σύμφωνα είς δασέα τύπω, τέτυφα (τέτυπ Εα). πλέκω, πέπλεχα (πέπλεκξα) τείβω, τέτειΦα, κ.τ.λ. έτεάπη δε αύτο είς κ, επί πάντων των είς ω καθαρον κατά τον ενεστώτα ληγόντων ξημάτων τίω, τέτικα (τέτιξα). Βοῶ, Βεβόηκα κομ έπι των είς θω πείθω, πέπεικα κομ ζω κομίζω, κεκόμικα και των είς αμετάβολον (νω, λω, εω, μω), κ. τ. λ. 'Ωστε τὸ Σλαβονικὸν ΑΔΧ, Φές' εἰπεῖν, ἐκ τοῦ ΑδΗ, = δάω (δόω),= δᾶb- α , δῶb- α , δῶν- α (έδωκα, δέδωκα), πληθυντ. ΑδχΟΜ = δάλομ - εν,

δώλαμ-εν, δώκαμεν. Αλχό, δαλο-ν, δῶλο-ν, δῶκον=

 $\dot{\epsilon}\sigma - \phi \dot{\epsilon} \equiv \dot{\epsilon}\sigma - \mu \dot{\epsilon}\nu$. Что личныя окончанія глагола суть містоименія, смотри ниже § 17. Ністорые из новійших ва древних Славянских двойств перемінили на M, ма. (См. Добров. стр. 548.)

§ 11. Что же касается до других времень извявишельнаго наклоненія, що окончаніе будущаго есть одно и то же св настоящимь, какь мы сказали (Гл. 6.); но харакшерисшическая согласная прошедшаго времени вр Славянскомр изыкр вообще есшь х (бъх, двойств. бъх — ова, множ. бъх — ом). Впрочемь и множественное третіе лице кончится на ху (бъху и бъща). Сія буква х есть густое дыханіе окончанія прошедшихь Греческихь а (ha), которое преврашило шонкія харакшерисшическія согласныя настоящаго вь придыхательныя, τύπω, τέτυφα, τέτυπ Γα, πλέκω, πέπλεχα, πέπλει Γα, τείβω, τέτριφα, и проч. Оно обрашилось шакже вв и во верхр глаголахр, кончащихся вр настоящемь на ω чистую, τίω, τέτικα, βοῶ, βεβόηκα; на θω, πείθω, πέπεικα; на ζω, κομίζω, κεκόμικα; шакже на измъняемыя ($\lambda \omega$, $\mu \omega$, $\nu \omega$, $\epsilon \omega$,) и пр. Такимь образомь Славянское дах оть даю множ. дахом = δάρομ - εν, δώρα - μεν, δώκαμεν, παχη, δαλο-ν, δωλο-ν, δωκον-δωκαν, δωκασι, δεδώκασι.

δώκαν, δώκασι, δεδώκασι οι δε Ίωνες απέβαλλον πολ λάκις το κ, οξον, βέβαα (βέβηκα), γέγαα. Αλλά καί ο παρατατικός ο έλληνικός Φαίνεται ότι είχε κατά διαλέκτους το αυτό πνεύμα τραπέν εἰς β κατά την λα-TIVINDY . Cov, dabam, dabov, dobov, door, (didoov, Edidouv), amabam, αμαρον, αμαον, αμων (ημων), κ. τ. λ. ή δέ Σλαβονική απέκοψε το ληκτικού Φωνήεν του παρωχήμένου της είς το πεώτον πεοσωπον α). το δε δεύτερον κως τείτον πεόσωπον των ένικων τα σχηματίζει χωείς της δασύτητος του Χ λήγοντα είς το χαρακτηριστικόν Φωνηεν τοῦ ξήματος οἶον (ΠΙΗ, ΠΗΧ) ΠΗ, ΙΙΗ $=\pi$ ῖ -εs, πi-ε (έπιες , ε = επινες , νε). TA , τα-ες , ε, (έταες, έτανες, έτανυες-ε). έπι δε των θαμιστικών έημάτων σχηματίζει ταυτα είς ΕΙΕ, (ΕΙΑΧ) ΕΙΑΕΙΕ (τροπη του χ εis III), η εis CE (HECE), η εis CTL (ΑΙΤΔ), αναλόγως των είς ας, ες (εσι), ε (ετι), οξον, ἐτύπτεσ(ι), ἐτύπτε(τι) (ἔτυπτες, τε), legebas(ι) legebat(ι), καί, legisti, legit. τοῦτο δέ το λατ. sti, καί το Σλαβ. (ΤΑ, είναι το αιολικόν σθα (θα) έπι των β προσώπων της ύποτακτικής μάλιτα (είπησθα, σχήσησθα), καί της δειτικής (φίλησθα, δίδασθα, δθεν δίσθα), καί έπι τε αορίσε, έφησθα, ήσθα, κ.τ.λ. όθεν και ή των της Γερμανικής δευτέρων προσώπων κατάληξις είς st. (bist $\equiv e^{i}$, of e^{i} , of e^{i} , e^{i} , e^{i} , e^{i} , e^{i}). To

a) Вл., Grimms Гери. Грариат. тор. А. оед. 1059.

Іоняне же почасту отбрасывали к; напр. Βέβαα (βέβηκα), γέγαα. Но и прошедшее несовершенное Греческое имбешь, кажешся, то же дыханіе, обратившееся вb вb Латинскомь спряженій; напр. dabam, бавоч, Sahov, Soov (Sidoov, Edidev), amabam, auchov, aucov. άμων (ήμων). Славянскій же языкь выбросиль окончащельную гласную прошедших времень вь 1мь лиць а); второе же и третіе лица, кончащіяся на харакшерисшическую гласную глагола, образуешь даже безь придыханія x; напр. (пію, пих) $\pi n = \pi l - \varepsilon s$, $\pi l - \varepsilon$ (ÉTIES, ε , ÉTIVES, $v\varepsilon$), ms, $\tau \alpha - \varepsilon s$, ε , É $\tau \alpha - \varepsilon s$, É $\tau \alpha - \varepsilon s$, É $\tau \alpha - \varepsilon s$ νες, ἐτάνυες—ε). Вb глаголахb учащательныхb образуеть на ше (біях) білше, (перемьняя х на ш) или на се, (несе), или на стъ (ясть), подобно окончаніям αs , ϵs ($\epsilon \sigma i$), ϵ (ετι), ἔτυπτες(ι), ἔτυπτε(τι), legebas(ι), legebat(ι), также legisti, legit(β); второе множественнаго на сте $= \tau \varepsilon$, $\vartheta \varepsilon$, дасте, во $\vartheta \varepsilon$, (вібо $\vartheta \varepsilon$, $\dot{\varepsilon}$ вібо $\vartheta \varepsilon$), हैंडहे, и третіе не только на ху, какb сказали

а) См. Грима Нъмецк. Грам. Т. І. стр. 1059.

δε δεύτερον Σλαβον. πληθυντικ. είς ('Γ'ε, = τε, ή σθε' AACTE, Soude (Sidoude, edidoude), we, ese new to retrovicks μόνον είς χδ, ως προείπομεν, αλλα καί είς ШΑ' ως, Δαιια, δασαν, δόσαν (δίδοσαν) α). Των δε δυϊκών, τέλος, τὸ μὲν α πρόσωπ. εἰς Κα (ΛΑΧΟΚΑ · βλ. § Ι.) το dè β καί γ eis (TA = τον, ή σθο-ν, σθη-ν. λαιτα, δόσθον. δίδοσθον, δόσθην ώς, ήστην. κ. τ. λ. περί δε τοῦ Ρωσσικού παρωχημένου είπομεν έν τοῖς έμπροσθεν (κεφ. 5.).

§ ιβ. Της προστακτικής έγκλίσεως τὸ β καὶ γ πρόσωπον των μεν ένικων λήγει κοινώς είς Η (ΔΑΗ, $\mathbf{H}\mathbf{A}\mathbf{H})\equiv \epsilon i \ (\pi o i \epsilon i) \ \mathbf{H} \circ \dot{\mathbf{H}} \circ i, \ (\pi i \dot{\mathbf{H}} i, \dot{\mathbf{H}} \dot{\mathbf{H}}) \cdot \ \tau \tilde{\omega} v \ \delta \dot{\epsilon} \ \pi \lambda \eta \vartheta v v \tau i \kappa.$ eis TE, $\equiv \tau \epsilon$ (i $\tau \epsilon$, do $\tau \epsilon$) $\pi c \gamma$ $= \tau \omega \nu$, (i $\tau \omega \nu$, do $\nu \tau \omega \nu$),

α) Ευρίσκονται κός συγκεκομμένα πρώτα πρόσωπα τοῦ παρωχημένου χωρίς το χ, οΐον, ΗΑ, αντί ΗΑΟΧ, ίον, ήειν. τούτων δε τα τείτα πληθυντικά λήγουσιν είς δ, ώς παμδ, ἀντὶ παμομια = (πάτον, πέτον, πέτοσαν, αντί πέσον, έπεσαν), ΗΔδ (ίτο-ν), ίσαν. κατά το είδον, και τον Βοιωτικόν αρειστον είδοσαν έμαθον και έμαθοσαν, κ. τ. λ. ο δε Δοβεί-Βισκος (σελ. 565) ἐκλαμβάνει τὸ χ τοῦ Σλαβονικού παρωχημένου ώς αντωνυμέας μόριον κατά το · Γερμανικόν ich (έγω).

выше, но и на ша, даша, басач, босач, (говосач) а); наконець первое лице двойств. на ва (дахова, см. § 1.), второе же и третіе на ста = точ, $\mathring{\eta}$ доч, дуч, даста, бодоч, говодоч, бодуч, $\mathring{\eta}$ уч, и пр. О Россійскомь же прошедшемь мы сказали выше. (Гл. 6.)

§ 12. Второе и третіе лице повелительнаго наклоненія единств. числа кончатся обыкновенно на n, (дай, иди) $\equiv \epsilon i$ (πole) и \bar{i} ($\pi i \theta i$, $i \theta i$); во множественном же на $me \equiv \tau \epsilon$ ($i \tau \epsilon$, $o \tau \epsilon$). Есть и первое лице на

а) Находятся также и усвченныя первыя лица прошедшаго времени безв х; напр. ид, вмвсто идох, гог, йег. Третіе лице таковых временв кончится на у, иду, паду, вмвсто падоша, госу, πέτον, πέτοσαν (πέσον, ἔπεσαν), подобно едог и Віотич. аористу είδοσαν, εμανθον, εμάθοσαν, и проч. Добровскій стр. 565. принимаєть х прошедшаго времени за частицу мвстоименія, такв какв Нвмецк. ісь (я).

χ. τ. λ. α) έχουσι καὶ α πρόσωπον εἰς $M(HM, LM) = \mu - εν$ (ωμεν), ΠΙΗΜ, πίωμ-εν. των δε δυϊκών, το μεν ά είς BA, Sylve. BT (BA. § I.), To de B' noi y eis TA, Эприн. Та = тох, тох, обох пінта, кінтъ, πίετο-ν, πιέτω-ν (την). Η δε Ρωσσική συνάπτει κα το ηγεπь (ἀφες) μετα τοῦ τῆς όριστικῆς γ προσώπου รับเทอบี หญ่ тากาปบางแบบี ๋ อโอง, пусть двигает двитают, ผู้ร หเหที , ผู้ร หเหตุ тойто ปร то ผู้ร тที่ร συνη-Delas παρεφθάρη εκ τοῦ ἄφες (ἄφς), τὸ ὁποῖον ὁ παεακμάζων ελληνισμός συνήπτε μετά της υποτακτικής εls σχηματισμόν του τείτου καί του πεώτου πεοσώπου της προστακτικής οίου, άφες ανθήση β) πρόσθες καί το Γερμανικόν lasst (άφετε), άλλα προς απαρέμφατον συμφερομένον, καὶ μόνον κυρίως ἐπὶ τοῦ πρώτου πλη-Duvr. προσώπου, οίον, lasst uns seben = as ίδωμεν.

§ ιγ. Τοῦ δὲ ἐνεργητικοῦ καὶ οὐδετέρου ἀπαρεμΦάτου κατάληξις είναι το ΤΗ, (Ρωσ. πь) γ) οίον, ΠΗΤΗ, ΑΑΤΗ.

α) Και το ε το χαρακτηριτικόν των βαρυτόνων μάλιτα προσακτικών την Ελληνικής αναλογεί προς το Σλα-Βονικόν Η κατά την άξχαίαν προφοράν τη ε = ει. όξυτον ένται δε τα πλείτα των δισυλλάβων κα ένίστε των περιττοσυλλάβων προσακτικών κατά τον τόνον τέ α προσώπε της εριτικής οἷον (10ворю) говори, (иду) иди, ως, έλθε, λαβε, ευρέ.

β) 'Αξξιαν. Έπικτητ. Διατριβ. α, 15 κ. τ. λ. γ) Eis τ' λήγουσι η τα Σλοβακικά, η τα Λετικά

M (им, \hbar м) $=\mu - \epsilon \nu$, π іим, α) π і $\omega \mu \epsilon \nu$. Bb двой сшвенномо же числь первое лице кончишся на ва, женск. на вѣ, (см. § 10.), а второе и третіе на та, ж. ті = те, ту, лійта, лійті, тієто», пієтич. Россійскій языкв присовокупляеть еще лусть (does) кв третьимь лицамь изъявительнаго наклонен. единств. и множ. чисель; напр. лусть двигаето - двигають, as кий, — кийы. Сie as, употреблясмое вы народномы Греческомы языкы, есшь omb ages (ags), которое состарьвающійся Греческій языкв и новвишій соединили св сослагашельным в навлонением для образованія шрешьяго и перваго лица повелишельнаго наклоненія, напр. афес ан Эпоп b). Присовокупи вы симы Нъмецкое lasst, сы неокончашельнымь, также и сь первымь лицемь множесшвеннаго числа, lasst uns sehen.

§ 13. Окончаніе неопредвленнаго наклоненія двиствительных и средних в глаго-

а) И харакшеристическое є глаголові шяжкоударяемыхі, наплаче повелипельныхі ві Эллинскомі языкі сходствуєті со Славянскимі и по древнему произношенію є — є. Имітеті же острое удареніе большая часть двусложныхі, а иногда и многосложныхі повелительныхі сообразно сі первымі лицемі изінявительнаго наклоненія; напр. (говорю) говори, (иду) иди, какі є̀діє, даві, є є́є.

b) Арріань, Епикт. Διατειβή α, 15. и проч.

σχηματισθείσα ίσως έκ του τείτου πεοσώπου της όξιστικης (ΠΙΕΤ), ως έων ἐσχημωτιζον κως οί Δωριείς, πίτειν, έκ του πίετι, πίοντι, αντί του είς ειν έλληνικού απαρεμφάτου (και τούτου, κατά τινας, έκ του τρίτου προσώπου σχηματισθέντος. οἷον πίει, πίειν, δωρικῶς πίεν, μετά του οποίου συμφωνούσι τὰ είς en γερμανικά κού περσικά απαρέμφατα). η έσχηματίσθησαν έκ των els τι η θι προσακτικών (τίθετι, δόθι), ώς η τα έλληνικά η λατινικά απαρέμφατα έκλαβάνονται άντὶ προστακτικῶν (γυμνὸν σπείρειν = σπεῖρε). κατά δέ τινων σοφῶν έλληνισών την γνώμην κού το έλληνικον απαρέμφατον έσχηματίσθη έκ του προσακτικέ τύπε. οδον τύπτε, τύπτεν, δωςικ. = τύπτειν, κ. τ. λ. όθεν κ ο μέσος αόριτος (τύψαι, γράψαι) ἐπί τε γ προσώπε της προςακτικής συμπίπτει μὲ τὸν ἀόριςον τε ἀπαρεμφάτε. Πι-Βανώτατα λοιπον είς την Σλαβονικήν έμεινεν ο είς ΤΗ προςακτικός τύπος η αντί απαρεμφατικέ, τον οποίον διέκρινεν ή Έλληνική. ώσε το ΔΑΤΗ = δάθι, δόθι (= διδόναι), ΠΗΤΗ $\equiv \pi i \vartheta i \equiv \pi i \epsilon \nu$, $\pi i \epsilon i \nu$, $\pi i \nu \epsilon i \nu$, $\kappa \cdot \tau \cdot \lambda \cdot A \lambda \lambda$ ο είς ΤΗ, τι, σχηματισμός τῶν Σλαβονικῶν ἀπαρεμΦά των, ως κού των Σανσκειτικών είς tum, κού Ζενδικ. είς ten, den, Φαίνεται ολίγον δυσδιάκειτος. Των δε λατινικών εls re, amare, bibere, αξχαίως biber, eder, ο σοφος Λεννέπιος έξέ-

απαρέμφατα, τὰ δε Λιθεανικά ως η των λοιπων Σλαβονικών διαλέκτων, εls ολοκληρον ti.

ловь есть ти (Россійск. ть) а); напр. лити, дати, образованное изв третьяго лица извявиш. (піеш), такв какв и Дорійцы образовали пітем, от пість, пість вмосто Греческато окончанія на егг, которое произошло изь претьяго лица; напр. тіе, тіем, Дорически твег, св которымв согласуется Нъменное и Персидское неокончащельное Но форму ти Славянских в неокончательныхв, такв какв и Санскритскихв на tum, ten, den, св трудомв исчислить можно, равно какв и Лашинскую на ге, bibere, edere, первон. biber, eder, Ленепь принимаеть г за перемънившееся Греческ. ν, πίεν, έδεν, или за ε, обынновенное вь Греческомь будущемь, какь его = еба (еворая)

а) На m' оканчиваются как Словакскія, так и латышскія неокончательныя; а литовоскія и прочих Славянских діалектов на полное ти.

§ ιδ. Ή δὲ μετοχή, τέλος, τριγενῶς ῶς καὶ παρ Ελλησι κλινομένη, τῶν μὲν ἐνεργητικῶν λήγει εἰς Λ (λλ, Λλ, ΛΟ), τῶν δὲ παθητικῶν εἰς Μλ ($=\mu-ενος$), καὶ Ηλ (Ηλ, Ηλ, ΗΟ), ἀναλογεῖ δὲ καὶ τὸ Λ καὶ τὸ Η πρὸς τὸ ν τῶν ἑλληνικῶν, οἶον τύπτων, καὶ παθητικ. (τυθθέν=ς, τυφθέν=τος), τυπτόμενος α). τούτων ἀνάλογος εἶναι καὶ ἡ μετοχὴ τῆς Σανσκριτικ. εἰς

α) Υπάρχει κωὶ εἰς Τ΄ κατάληξις πολλῶν παθητικών παφωχημένων, ἀναλογέσα ἢ προς τὸ Θ τῶν ελληνικῶν ἀορίσων, ἢ πιθανώτερον, πρὸς τὸ τ (τος) τῶν παθητικῶν ἑηματικῶν. οἶον ΠΑΤ, πατ—ὸς, ἢ παθ—εἰς (σπασὸς, σπασθεἰς, πάω, σπάω,—ζω). ΠΗΤΑ, πιτ—ὸς (ποτὸς), κ.τ.λ. Οθεν κωὶ ὁ Πολονὸς προφέρει εἰς τη (iety) τὸν εἰς γιι ἐκ τῶν εἰς κην ἑημάτων Ῥωσσικὸν παρωχήμενον, προσιθεὶς τὸ Φωνῆεν γ (Ξ ἑλλην. ο) εἰς τὸ ληκτικὸν ιιι. ὡς κωὶ, ηγ (iony) ἀντὶ τῆς ληγέσης εκ.

не сходствуеть ли и Славянское ти сь окончаніемь Греческаго будущаго ост— (пойост — и проч.) по извъстной Эолической перемънь о на т?

§ 14. Наконець причастіе, склоняемое вы трехь родахь, какь и у Грековь, вы дыйствительных глаголахь кончится на л (ль, ла, ло), вы страдательных на м и н, на, но. Л и н сходствують сы Греческимы ν , $\tau \dot{\nu} \pi \tau \omega \nu$, и вы страд. $\tau \dot{\nu} \varphi \vartheta \dot{\omega} - s$ ($\tau \dot{\nu} \varphi \vartheta \dot{\omega} \dot{\omega}$) $\dot{\tau} \dot{\nu} \pi \tau \dot{\omega} \mu \dot{\omega} \dot{\omega}$, такь какь и вы Санскритскомы языкь дыйствительное причастіе, anas, вы Латийск. ens, (вы страдательномы же Ла-

anas, The de nativin. els ens, h two everyntinov, xoj two Γερμανών ή ένεργητική εis end. ή δε παθητική παρ' αὐ-Tois heines.

6 ιε. Τα δε παθητικά και μέσα της Σλαβονικής σχηματίζονται έκ των ένεργητικών, προστιθεμένης της συλλαβής CA (Ρωσσικ. συγκεκομμένως Cb). οδον (ἐκ τε, чтδ α, προσώπ.) чтδ_(A, β) чтєши_(A, γ) ΥΤΕΤ _ (Α. ούτω κω) τὰ πληθυντικά. τοῦτο τὸ (Α είναι ή αντωνυμία (Α (= se,]ε) αναλογούσα προς το αι των παθητικών κού μέσων της έλληνικής, κού προς το απαρέμφατον σθαι. α). Σχηματίζεται δὲ κοί περιφραστικώς το παθητικον έκ του υπαρκτικού κού της παθητικής μετοχής. ΥΤΕΗ ΕΙΜΑ, ή ΒΑΙΚΑΙΟ, ώς τὸ, τιμώμενός είμι, τετιμημένος είην. κ.τ.λ. 'Αλλά κας τὸ των Γερμανών παθητικόν ωσαύτως μετά του werde (γίνομαι) οι δε Ρώσσοι καὶ παραλείπουσι πολλάκις το υπαρκτικόν κλίνοντες την παθητικήν μετοχήν, οίον ΑΒΝraemb, Эпликов двигаема, oud. двигаемо (есмь).

§ 15. Έχει δε συχνότατα κοι θαμιστικά ξήματα

α) Τα δε μέσα της Λεττικής λήγουσιν είς ohs (ώς από τε είς ω ένεργητικέ τύπε), οίον mabzobs (διδάσπομαι) (= μάθο-μαι) μάθω, μανθάνω. sargobs (Φυλάττομαι) έκ τη sargu = σ-αρκώ, αρκώ, αρκέω, arceo.—balstobs, βλασέω (Φύομαι), κ. τ. λ.

тинскій языко не имбето подобнаго окончанія; тако како во Номецкомо дойствить причастіє кончится на end, а страдательнаго во немо ноть.)

6 15. Страдательные и общіе вь Славянскомь языкь образующся изь дьйствительных , св прибавлением слога ся (Россійск. сокращ. сь), напр. тту, ттуся, 2) ттеши — ся, 3) ттет — ся. Танимb. же образомо составляются и лица множ. Cie ca есть мостоимение (se 4ε), сходствующее св страдательных и общих в глаголовь Греческого языка, и св неонончашельнымь дая а). Спрадательный валогь образуется и перифрастически, изь существительнаго глагола и причастія страдашельнаго: ттен есмь или бываю, тако како τιμώμενος είμι, τετιμημένος είην, и проч. И Ньмецкій страдательный залогь образуется также словомь werde (уморы); Россіяне же почасту оставляють существительный глаголь, и склоняють только причастіє; напр. двигаем, а, о (есмь).

а) Средніе глаголы Латышскаго языка оканчиваются на obs (как' бы от дійствительной формы, кончащейся на ω); напр. тарговз (διδάσκομαι) (— μάθο — μαι) μάθω, μανθάνω.— sargobs (Φιλάττομαι) от sargu — σ — αξκω, αξκω, αξκω, arceo balstobs, βλασέω (Φύομαι), и проч.

ή Σλαβονική και ή Ρωσσική εls Alo, 1810 Lito, κ. τ. λ. έκ των εί το καί 8, σχηματιζόμενα, ως τὰ είς αω, εω, οω έλληνικά (οθεν έγειναν έκ συναιρέσεως τα περισπώμενα) υπάρχει δε δ ασυναίρετος τουτων έλληνικός τύπος της γλώσσης της παλαιάς (βλ. Βουτμάν. Γεαμματ. § 94), καὶ πολλάκις ἐμφαίνουσιν ἰδιαιτέραν τινά σημασίαν παρά τα είς ω βαρύτονα άπλα. Ούτω τά είς αω σημαίνουσι περιουσίαν, ή άσκησιν της πράζεως οδον, πομάω (κομην τρέφω). χολάω (έχω πολλήν χολήν) · βοάω (Φωνάζω πολύ), κ.τ.λ. Τοιαύτη τις σημασία προσεκολλήθη κού είς τα Σλαβονικά θαμιστικά είς δηλωση της κατ έπαναληψιν συχνης ένεςγείας του ξήματος. ταύτην δε εκφράζει ή Έλληνική δια του τύπου των είς ζω (αζω, ιζω, υζω), οίον αἰτίζω, έρπύζω, τοξάζω. τα δε θαμιστικά (frequentativa) της Λατινικής λήγουσιν είς to, lectito, κ. τ. λ. Πάλιν τα Evaputinà (inchoativa) the pèr lativinhe ele sco, puerasco, ως το είς σπω ελληνικά, οδον ήβάσκω, γενειάσκω, (καὶ γενειάζω) κ. τ.λ. τα δε της Σλαβονικης είς ΗΥ, ή els του, οίον 3ρτο, ωριμάζω (λατ. maturesco), ως τὸ ήβάω = ήβάσκω, κ. τ. λ. (βλ. Δοβεόβ. σελ. 356-59.) Br. xoy use. B. A. Addate.

🐧 ιζ. Τελευταΐον, αἱ προσωπικαὶ τοῦ Σλαβονικοῦ ξήματος καταλήξεις. είναι άντωνυμίαι, η άντωνυμιών μορια, τα αυτά σχεδον με τας του έλληνικου. Και των μεν είς

- § 16. Вb Славянском в Россійском в изыкћ весьма часто встрвчаются и учащательные глаголы на аю, фю, ыю, и проч. образовавшіеся ошь глаголовь, кончащихся на ю и у, такв канв Греческіе на аш, єш, ош (откуда чрезь сокращение произошли и облеченные). Впрочемь находишся и несокращенная форма сихв глаголовь, вв древнемь языкь (см. Вушм. Грам. § 94.) соединяющая сь ними нъкоторое особенное значение, отличное оть глаголовь варитоново на ω; напр. кончащіеся на ав означають избытокь или продолжение дриствія, κομάω (κόμην τρέφω), χολάω (ἔχω πολλήν χολήν), βοάω (Φωνάζω πολύ), и проч. Таковое значение имфють Славянскіе учащашельные глаголы. Греческій языкіз выражаешь сіе значеніе формою на ζω (αζω, ιζω, υζω), напр. αἰτίζω, τοξάζω, ἐρπύζω. Βb Λαшинскомв языкв учащашельные (frequentativa) кончатся на to, lectito, а начинашельные (inchoativa) на sco, puerasco = ока, ήβάσηω, γενειάσηω (и γενειάζω), и пр. Глаголы Славянск. языка на ну или вю; напр. зрвю, ωριμάζω, maturesco, ποдобны ήβάσκω = ήβάω, и проч. (См. Добров. стр. 356-59.). См. и Ч. II Сл. падаю.
- § 17. Наконець личныя окончанія Славинскаго глагола сушь мьсшоименія или часимицы мьсшоименій, шь же самыя, чшо и вь Греческомь языкь. Окончаніе глаголовь

μι ξημάτων αμφοτέρων των γλωσσων ή κατάληξις είναι ή αρχαία και άβξητος αντωνυμία μίς, έμις, μός (όθεν αί γενικαί μοῦ, ἐμέο, ἐμές, δοτικ. μοι, mibi, κ. τ. λ.) των δε είς ω και Σλαβον. 10, δ, είναι ή λήγουσα της έγω, ιω. Του δε δευτέρου προσώπου το σ, σι, Σλαβον. ШΙΝ, (Η, είναι ή συ έκ του αρχαίου ύ (υμι, οθεν υμες, ύμεις) μετά του πνευματος 10, σύ. Του δε τείτου το αιολικόν τι, Σλοεβον. ΤΗ, κού συνήθως είς την Ελληνικήν σε έν τοῖς εἰς μι (Φησὶ, Φίλησι, κ. τ. λ.), κ (ποιέϊ, ποιεί. τύπτε—ϊ, τύπτει, κατ' ἀποβολην τέ σ, κ τ, έκ τε τύπτεσι, τύπτετι), είναι ή τριτοπρόσωπος αντωνυμία ί, Σλαβον. Η, μετά του πνευματός Δί, δί, τι, σι. Ούτω καὶ ἐπὶ τῶν δυϊκῶν, τοῦ μεν πρώτου προσώπου της Σλαβονικης το Βά, Κ΄Ε, $\equiv \varphi \alpha$, $\varphi \varepsilon$ ($\sigma \varphi \dot{\varepsilon}$), βλ. § I. του δε δευτέρου κού τρίτου το ΤΑ, ΤΑ, έλλην. τον, τον. είναι δυϊκός αριθμός του μέν δευτέρου το, (τω), τον, έκ του τυ, συ, τοῦ δὲ τρίτου ἐκ τοῦ τὸς, ὸς ὁθεν κοὴ εἰς τὴν Σλαβονικήν συνέπεσαν αμφότεςα είς την αὐτήν κατάληξιν Τά. τὰ δὲ πληθυντικά εἶναι ώς κού τὰ ένικά, τὸ μεν μεν, κ Σλ. ΜΙ τε ά προσώπε ανάλογον έχοντα προς το αρχαῖον μεῖς, Σλ. ΜΔΙ = ήμεῖς · τὸ δὲ β τε, πρὸς τὸ άββητον πληθυντ. τε τύ, σύ (τεῖε, συνήθ. σεῖε) · τὸ δὲ γ αίολ. τι, Σλαβ. Τλ, συνηθ. σι ἐκ τῆς ἀντωνυμίας ί, (ος, οί, τοί). ίδε μικρά παραβολή τῶν προσωπικῶν τέ ξήματος καταλήζεων έκατέςων τῶν γλωσσῶν.

на ш, в обоих в языках в есть древнее и неупотребительное мостоимение иль, гріз, иоз (отсель и родит. ной, енео, еной, дательн. µог, mihi, и проч.); а окончание глаголовь на ш, в Славянск. на ю, у, есть последній слогь мъстоименія єую, іую, ію; окончаніе втораго лица о, от, Слав. ши, си есть об отв древняго v (vui, откуда vues, vues), cb дыханіемь 4υ, σύ. Окончаніе же третьяго лица, Эолическое ті, Слав. ти, а обынновенно вы Греческом в языкь ог, вы глаголахы кончащихся на μ_i , какb-mo ($\phi_{\eta\sigma}$) также и ι (π_{σ}) ι ποιεί, τύπτει, τύπτει, выпуская о и т, изв окончаній топтет, топтеть), есть мостоименіе третьяго лица ", Слав. и, cb дополненіемb ы, hi, т., ол. Такb и вb двойственных числахь Славянскіе слоги ва, въ перваго лица подобны Греческим ϕ_{α} , ϕ_{ε} , $(\sigma\phi_{i})$, смотри § 10. Окончанія же та, ти втораго и прешьяго, по Греч. точ, точ сушь двойсшвенныя числа впораго числа; то (то), тоу происходить от $\tau \dot{v}$, $\sigma \dot{v}$, а третьяго лица от bтоя, ов; отсель и вь Славянскомь языкь произошло одно и то же окончание ти для обоих в лицв. Множественныя же сходны между собою; какв и вв единственномв; $M\delta \equiv M M$, $\mu \epsilon \tilde{i} s (\eta \mu \epsilon \tilde{i} s)$ $m e \equiv \tau \epsilon \text{ (omb Mhome$ сшвен. $\tau \tilde{\epsilon i} \tilde{s}$ обыкновен. $\sigma \tilde{\epsilon i} \tilde{s}$, $m \tilde{\omega}$, $\tau \tilde{v}$, $\sigma \tilde{v}$) $m \tilde{\delta} \equiv$ τ_i , σ_i (omb mhorecome, mbomoumen, u, i_3 os, of, τοί, πu). Hanp.:

Ένικ. 1) προσώπ. δάμ-ι, ΛΑΜΑ (ἀποκοπ. ἐκ τοῦ ΑΔΜΑΙ) = δόμι = δῶμι (διπλασ. δίδωμι), καὶ

1) --- λά-ω (ὑλάω) ΛΔΗΟ, 2) λάεσ-ι (λάες, εις) ΛΔΕΙΙΗ, 3) λάετ-ι (λάεϊ, λάει) ΛΔΕΤ.

Δυίκ. i) —— (ΛαΗΚΑ, ΒΦ). — 2) λάε το -ν, ΛΑΕ - Το. 3) λάε - το -ν, ΛΑΕ - Το.

Πληθ. 1) — λάομ – ε – ν , ΛΑΕΜΒ (ΛΑΕΜΒΙ , ως ΑΑΜΒΙ). 2) λάετε, ΛΑΕΤΕ. 3) λάοντι , λάουτι (λάουσι), ΛΟΗΤΒ. Οῦτω καὶ ΜΑΚΕ, μάζω (μάσσω). ΜΑΚΕШΗ , μάζεσ — ι, μάζες , ζεις , (μάσσεις) · ΜΑΚΕΤΗ, (μάζετι), μάσσει, μάσσει , κ. τ. λ.

Το δὲ (Α τῶν παθητικῶν καὶ μέσων τῆς Σλαβονικῆς, εἰπομεν, ὅτι εἶναι ἡ ἀντωνυμία (Α, μὲ (μὰ, ως ΜΑ, ἀντὶ μὲ) se. τιθεμένη καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν προσώπων, ας το ἑλληνικον μαι, σαι, ται, ἐκ τῶν εἰς μι, ἡ ἐξ ἀρχαίας ἀντωνυμίας αι (α, ε) διοριζομένης διὰ τῶν προσωπικῶν, μ (μὶς Ξ ἐγὰ), σ (σὺ), τ (τι, ἱ). Περὶ τῶν ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς ξήμασιν ἀντωνυμιῶν ἐπραγματέυθη εἰς πλάτος ὁ κλεινὸς Λεννέπιος (Lennepius), καὶ ἀλλοι σοφοὶ ἑλληνισταί. ὅτι δὲ καὶ αι τῶν Σλαβονικῶν ξημάτων κατα.

- Единств. 1) $\delta \alpha \mu \mu$, дамь (устчен. оть дамы) $\delta \omega \mu_i$, $\delta \omega \mu_i$ (удвоен. $\delta \delta \omega \mu_i$), также
 - 1) λά ω (ύλάω), лаю, 2) λαεσ—ι (λάες, εις) лаеши, 3) λάετ ι (λαει, λάει) лаеш.
- Множ.
 1) λάομ εν, лаем, (лаемы, какв

 дамы),
 2) λάετε,

 лаете,
 3) λάοντι, (λάβτι)

 λάβσι, лают.

Такимь же образомы и мажу, $\mu \alpha \zeta \omega$ ($\mu \alpha \sigma \sigma \omega$), мажеши, $\mu \alpha \zeta \varepsilon \sigma - \iota$, $\mu \alpha \zeta \varepsilon \sigma$, $\zeta \varepsilon s$, $\zeta \varepsilon s$ ($\mu \alpha \sigma \sigma \varepsilon s$), мажети, $\mu \alpha \zeta \varepsilon \tau \iota$, $\mu \alpha \sigma \sigma \varepsilon \iota$, $\mu \alpha \sigma \sigma \varepsilon \iota$, и проч. Окончаніе же ся страдательных и общих в глаголовы есть мыстоменіе ся, $\exists \varepsilon$, ($\exists \alpha$, такь накь мя вмысто $\mu \varepsilon$) ѕе, употребляемое вы трехы лицахы, такь накы Треческія $\mu \alpha \iota$, $\sigma \alpha \iota$, $\tau \alpha \iota$, от $\tau \sigma \iota$ головы на $\mu \iota$, или изы древняго мыстоменія $\alpha \iota (\alpha, \varepsilon)$, опредыленнаго личными окончаніями $\mu(\mu \iota)$, $\sigma(\sigma \iota)$, $\tau(\tau \iota, \iota)$. О мыстоименіяхь, употребляемых вы Греческих в глаголахы много нанисаль извыстный Ленены и другіе ученые Эллинисты. Что окончанія Славянских в глаголовы суть мыстоименія, о семь мимо-

λήξεις εἶναι ἀντωνυμίαι εἶπεν ἐμπαρόδως κωὶ ἀκροθιγῶς κωὶ ὁ Δοβρόβισκος (σελ. 396). Εκθέτομεν δὲ ἤδη κωὶ μικρον συγκριτικον πίνακα τῶν ξημάτων καθ ὅλας τὰς ἐγκλίσεις, ἐκ μὲν τῶν εἰς μι τὸ πρῶτον κωὶ κυρίως ξῆμα, τὸ ὑπαρκτικὸν (εἰΜЬ, ἐσμί) εἰμί ἐκ δὲ τῶν εἰς διωὰ θο, (ω) τὸ ΠΙΘ, πίω. κὰ ΑΔΙΟ, δάω, δόω, τὸ κὰ ΑΔΜ (δάμι, δόμι) δῶμι, δίδωμι.

ходомь упомянуль Добровскій. Стр. 396. Теперь предложимь краткую сравнительную таблицу глаголовь, и изь кончащихся на μ возмемь вы примыры первый и собственно существительный глаголь есмь, $\xi \sigma \mu$ ($\varepsilon \mu$), а изь кончащихся на y и ω (ω), $\pi i \omega$, и даю, дамь, ($\delta \omega \omega$, $\delta \omega \omega$, $\delta \omega \mu$, $\delta \omega \mu \mu$, $\delta \omega \omega \mu$).

E C M b $E \Sigma M I$

Όριστική. Ένεστώς.

Ένικ. 1) Εςμε, ἐσμὶ .. 2) Εςμ, ἐσσὶ. .. 3) Εςμε, ἐστ--ὶ.
(οθεν ἐσμὲν),
κωὶ ἐμμὶ, ἐμὶ, εἰμὶ, ἡμὶ (οθεν ἦν), ἔω, τὰ ὕω, ῦμι, λατ.
sum, ἀςχ. εsum (ἔσυμι).

Δυϊκ. Εςμα — .. Εςμα εστό-ν. .. Εςμα εστό-ν. .. Εςμα εστό-ν. .. Εςμα εστό-ν.

Πληθ. Εςμεί — ν .. Εςμε , ἐστὲ. .. Сушь, ἐντὶ (ἐκ (ἐσμεί — ν. τοῦ ἔσεντι, ἐσοῦντι, κοῦ ἀςχαίως, ε- ει). ... λατ. sunt).

Παςωχήμενος. α, = παςακείμεν.
κως αόςιστος.

Evin. $\mathbf{b}\mathbf{b}\mathbf{x}$, $\beta \dot{\epsilon}b - \alpha$. $\mathbf{b}\mathbf{b}$, $(\mathbf{f}\dot{\epsilon}\alpha - \mathbf{s})$. $\mathbf{b}\mathbf{b}$, $(\mathbf{f}\dot{\epsilon}\alpha)$ $\mathbf{f}\mathring{\eta}$, $\varphi \dot{\epsilon}$ $= \mathbf{f}\dot{\epsilon}b\alpha = \mathbf{f}\mathring{\eta} - \mathbf{s}$, $\mathring{\eta}$ $\mathring{\eta} - \mathbf{v}$, $\mathring{\eta}$, $\varphi \dot{\epsilon}$ $\dot{\epsilon}\alpha$, $(\omega s \, \ddot{\epsilon}\beta\alpha)$ $\varphi \dot{\epsilon} - \alpha s$. $\dot{\alpha}v - \varepsilon$, $\varphi \ddot{\upsilon}$ $= \ddot{\epsilon}\alpha$, $\ddot{\epsilon}\mathbf{f}\alpha$). $\dot{\tau}i$ $\varphi \dot{\upsilon} - \alpha s$, $-\varepsilon$, $\varphi \ddot{\upsilon}$ $(\dot{\epsilon} - \dot{\tau})$ $\mathring{\eta}$, $\varphi \dot{\epsilon}n - \alpha$, $\varphi \ddot{\upsilon}s$ $(\dot{\epsilon}\varphi \dot{\upsilon}s)$. $\varphi \dot{\upsilon}\varepsilon$, $\varphi \dot{\upsilon}\varepsilon$. $\varphi \dot{\upsilon}n\alpha$, $(\pi \dot{\epsilon} - \dot{\varphi}n\alpha)$, $\varphi \dot{\upsilon}n\alpha$

 $(=F_{\upsilon\omega}, \upsilon\omega)$:

 Δvin . Бъхова — въ. .. Бъста — сть, F $\eta \sigma \tau \sigma - \nu$, $F \eta \sigma \tau \eta - \nu$. $F \eta \sigma \tau \eta \nu$.

Παρωχ. β, η Παρατατικ. praeteritum iterativum.

 Δ ий. Б δ яхова — λ ... Б δ яста , κ ... Б δ яста , κ ... Бяста , κ ... Бяста , κ ... Бяста , κ ... κ

Πληθ. Β \bar{b} яхом, \bar{F} ε α - ... \bar{b} вяхом, \bar{F} ε α - ... \bar{b} вяху, \bar{f} ε α - ... \bar{b} ε α -

Παρωχήμ. γ, ή δόριστος.

Evin. Вых, $\varphi \tilde{v}b$, $\varphi \tilde{v}v$ Высть, $\varphi \tilde{v}$ Бысть, $\varphi \tilde{v}ro$, $\lambda \alpha \tau$. fui. $\sigma \Im \alpha$, $\varphi \tilde{v}s$ $\varphi \tilde{v}\sigma \tau o$, $\omega s \tilde{v}s \tilde{v}s o$. (6ы, $\varphi \tilde{v}$). ωs , $\tilde{v}s \partial \alpha$.

Δυїк. Бысва — .. Бысша, Φύ- .. Бысша, Φύστο(ν), Φũστη(ν), Φύ-TOV. THY.

П $\lambda\eta$ ϑ . Быхом, ϕ_{υ} - .. Бысте, ϕ_{υ} σ ϑ_{ε} .. Быша, ϕ_{υ} $\sigma \alpha \nu$, For $= \varepsilon v \cdot (\hat{\varepsilon} - \varphi \hat{v} + \hat{\varepsilon} \hat{v} +$ Φύ Γομεν, TE). έφύομεν, έφυμεν).

Μέλλων.

Ени. Буду, (ги той ... Будещи, Фя- ... Будеть, Фябу суті бы теоі, <u>— Ф</u>8-787 - 1 = $\varphi_{v-})$ φ_{s-} $\sigma_{s\sigma}(i)$, φ_{ov-} $\varphi_{ov\sigma_{s\tau}i}$, φ_{ov-} $\tau\omega \equiv \phi \otimes \sigma\omega$, $\sigma \in s(\phi \cup \sigma \in s)$. σεί, Φούσει Φύσω (αιο-(Φύσει. ώς έσεται , έσλικώς. ώς. "γάνα Φέσα. TOUI). $\Sigma \alpha \pi \Phi \omega$):

Диїн. Будева—вb .. Будета - mb, .. Будета - mb, Φέτετο-ν. Φούτετον, Φύσετον.

Пля Э. Будем, Фой- .. Будете, Фе- .. Будут, Фойτομ - εν τετε, φέσε- τουντ - ι,Φούσοντι (Φύ-(φυσομεν). τε. σοντι, Φύσου-OI).

Προστακτική.

'Evin. 1) — — — .. 2) Буди, φοῦ- .. 3) Буди, φοῦτω.

τι, φοῦθι —

φοῦσο, φῦ
σο (ἐν τοῦ

φῦμι), ώς ἐν

τοῦ ἐμὶ, ἔσο

κ) ἴσθι (治).

 Δ иїн. Будьва—вь. .. Будьта-ть, .. Будьта—ть, $(\varphi_0 \hat{v}_1 \epsilon \tau_0 v)$ $\varphi_0 \hat{v}_1 \tau_0 v$.

Πληθ. Εγμέμι, φού- .. Εγμέπιε, φού- .. Εγμέπιε, φέωμεν. ετε, φύετε, των, φύτων,
φῦτε. φύτωσαν.

Απαγέμφατον.

Βωπι, Φύ(τ)ει-ν, Φύσειν, Φύειν (Γύειν = Γέειν ἔειν) εἶναι, ἔμεν. ἢ, τὸ προσακτ. Φῦθι, ἢ=Γἴθι, αντὶ ἴσθι. βλ. § ιγ.

Μετοχή.

Ени. Был, $\varphi_{\nu}(\lambda)$.. Эпаин. Была, .. очовет. Было, $\varphi_{\nu}(\lambda)$... $\varphi_{\nu}(\lambda)$

Диж. Была, Фин .. Эприк. Быль, .. сидет. Быль. τε, Φύντα.

Пан9. Выли, Фитея .. Эпаик. (Бы- .. (Была?) Фит-(Φύλοι). Τω ?) Φῦ- τα. OOL.

Ρηματικά (gerundiva). Ένεστώς.

EVIR. Ch, Fel-s, els (dv), evs, (oder Chin = O DN, Jelί(s), μείς, μειών, έιων, έων), θηλ. сущи, μέσα. Δυїκ. Суща, Эηλ. сущи (18σα) αντί οντε, οντα.

Плуд. Суще, — суще, $\exists \delta \sigma \alpha i, \exists \delta \sigma \alpha i, \delta \nu \tau \epsilon s, \delta \nu \tau \alpha_s$ (ἐκ τοῦ ἀξξήτου сущ = 185 (ων), οθεν οὖσα, х. т. λ. βλ. μές. β. λ. Сый.

Μέλλων.

Ένικ. Будущ, - Αηλ. Будущи, Φούσων, Φούσουσα, Φύσων (Φυσόμενος νη), κ. τ. λ. δυίκ. Будуща -щи, π λ η θ . Будуще, $(\phi 8\sigma 8\sigma \alpha i) = \phi \nu \sigma 8\sigma \alpha i$, Φύσοντες, τα).

Παρωχήμ.

Ени. Быв Фиг -s, .. Эприн. Бывши, Фиг, Фигоа, Que, Quoa.

Δυίκ Βывша, - вши, - Φύντε, (Φύξσα). Πληθ. Бывше, Φυτσαί, (Φυσαι, Φύντα, Φύντες).

SUV SETOL X POYOR

Был есмь, еси, есть — Фоз воді, вобі, воті, (ων τυγχάνω, τυγχάνων έιμί, κ.τ.λ.). πληθ. были есмы, Финтея έσμέν. ουτω καί был бых — бых , к. т. л. Вл. В. л. есмь.

Βы ваю, Φυ Fέω. εκ του αρρήτου быю, бы. Φύω, Φῦ.

Ένικ. Бываю, φυξέω (φυέω, φύω). Бываети, φυ-Féers (Queess, Ques). Бываеть, Queers, Φυέει, Φυέει, (Φύει).

Πληθ. Бываем, ΦυΓέομ-εν, Φυέομεν, Φύομεν. Бываете. ΦυΓέετε (Φύετε). Βывающ, ΦυΓέοντι, Φύοντι (Φύουτι) Φύουσι.

ό Μέλλων буду. κ. τ. λ.

Heograntinh.

Ένικ. Бывай, ΦύΓεε, ει, ΦύΓε. καί 3) Бывай, Φυ-Fέτω, Φύτω.

Пл η Э. 1) Бывармь, φ о $f \varepsilon \omega \mu - \varepsilon \nu$. 2) Быварте, $\varphi \nu$. Fέετε, Φύετε. 3) **Б**ываћте, ΦυΕεέτων, Φυέτων, Φύτων, κ. τ. λ.

Πίτο. πίω. (πίνω). Όριστική, ἐνεστώς.

- Ενικ. 1) Πίω, π ίω. .. 2) Πίεμα, π ί- .. 3) Πίεμα, π ίετι εσ-ι (π ίες, ($-\epsilon$ ί, εί). π ίεις).
- Δυїн. Піева—вѣ .. Піета тѣ, .. Піета тѣ, πίετο—ν. πίετο — ν.
- Πληθ. Πίεμ (—мы), .. Πίεπε, πίετε. .. Πίωπ, πίουντι, πίουσι.
 - α) Πας ωχήμ. (πας ακείμ. ἢ ἀόςιστ.)
- Ένικ. 1) Παχ,πίκ—α .. 2) Πα, πῖ—ες. .. 3) Πα, πῖε. (πέπικα), ἢ πῖb—ον, πῖ-ον (ἔπιον).
- Δv in. Пихова вb .. Писта-стb, .. Писта—стb, π leto ν , θ ov. θ n ν .
- Πληθ. Πυχοκ, πίκα- .. Πυσιε, πίε- .. Πυμια, πίσαν, μ—εν, πίδο- τε, σθε. πίοσαν. μ—εν.
 - β) Παςφχήμ. (παςατατ. iterativum).
- Ένικ. 1) Πίσχ, $\pi iob(v)$... 2) Πίσμε, πle . .. Πίσμε, πie $\equiv \pi iov(έπιον, σι (έπιες, (πίνε, ἔπινε). ἔπινον). ἔπινος).$

Πληθ. Πίπχομ, πιοδ- .. Πίπκι, πίε- .. Πίπχι, πίοδον. μεν, πίομεν, σθε, πίετε. πίον (έπιον, (emioner, - vov). vousy).

Προστακτ.

- - .. Πίκ, πίε. .. Πίκ, πιέ-τως (TITW):

Дойг. Пійва, вв. .. Пійта—тв, .. Пійта — тв. $\pi i \epsilon \tau o - \nu$. $\pi i \epsilon \tau o - \nu$.

Πληθ. Πίκη, πίωμ ... Πίκπε, πίετε. .. Πίκπε, πιέτων,

ΑπαρέμΦατ.

Πυπι , πl(τ)ειν (πlσειν) = πlειν, πlνειν.

Phuatin. (gerundiva) everyntiná.

Πίπ, $\pi'\alpha - s \equiv \pi'$ ίων (π' ίνων). Θηλ. πίτοιμη, π' ε ουσα. δυίκ. πίκοιμα, πληθ. πίκοιμε, πιώντε, πιοντες (ως το 9ηλ. πιβσαι). αορ. HMB, πιξ-τών, πιων. θηλ. πивши, πι Γούσα, πιούσα. δυίκ. πивша. \Im n λ . — ши, $\pi\lambda$ n β . nitoще. $\beta\lambda$. μ єє. β . λ . Сый.

METOXI.

Ένες. Πηλ, (πίν) πίν-ων πίων. Δηλ. πηλα, ουδέτ. пило, півса, — вса, оч.

Пад. Піем, ма, мо. піонет с, п, от. noi Hum, ma, mo. nid-eis (nodeis), oa, no-Dev, duri Hien [olov, mily s. ws to defentor, TUBEV-S (TUBEVTOS) = TUBES].

Σύνθετα έκ του είς Μ (μι) κα) 10 (ω). Ένεστώς.

Еми. 1) Дамь = ., 2) Даси, Робо. .. 3) Дасть, всеdan-1, dans дашь, daoi, TI (-Ei, EI, (didwui), 204 dag - 1, das doei), dwoi, (didws), is (didwoi), xxi 4a10, daw, δόω. (ἐκ τἒ δόσετι (δόдаеши, досδάω, γίνεται €0-1,00Eστι, ώς έσε-To davos). oi, does, eis TI, EOTI.), 24 (didoeis). gaemb.

 Π дэ. Дамы, $\delta \iota \mu \varepsilon(\nu)$, ... Дасте, $\delta \iota \sigma \Im \varepsilon$... Дадят (didoods = didous". Дадуш, бdidore). dou(v)Ti, diδοντι (δάδαν TI. WS, 1000 TI. OLOV EK Tou didnui).

δ δε διπλασιασ. 4a, δα = δι, δί-δωμι (δωμι), κοί διδώ, δαδώ, даду, άχρηστον.

Πωρωχήμενος.

Evin. Aax, (δαχ-, .. Aa, (δά-ες) ... Aa, δά-ε, δοε, δωχ - α) δο-ες, δί- δίδος, εδίδος, don - a. n does, dides, ofs. dob - ov. Edides. door, didoor dev.

Пληθ. Дахом, δάκα- .. Дасте, δώ- .. Даша, δίσα-ν. $\mu - \varepsilon v = \delta \omega^2$ $\kappa \alpha \tau \varepsilon$), $\delta \delta \omega$ ode, Edido- $\kappa \alpha \mu - \epsilon \nu$. σθε, αντί. EdidoTE.

το θαμ. 1) ABARX, Sidob -ov, didouv, n. T. A.

Προστάκτικ

.. Даждь, бо(o)Эг, сит дади (бос 91) dogi. naj gan, das, dos, en 78 Aaro, δώω, δόω.

Пληθ. Дайм, δόωμεν, .. Дайте, δόετε, .. Дайте, δόετων, боргеч, ней кей даждь- жей даждьдаждымы, те, боо $\Im \varepsilon$. те, боо $\Im \omega v$. (δώσθωμεν).

Рост. Дадим, вістрен, дадите, віботе, вібоτων, -- τωσαν.

'Απα ε έμφ.

Дани, δάθι, δόθι \equiv δόειν. Θαμιστικ. данти, (δάα-Ar, ως έκ του δοίωμι.) = δόειν.

METOX no

Ένες. Дах, — ла, — ло, δούς, δούσα, δόν. Пад. Даем, — ма — мо \equiv добрег — ос, ν п, ν о ν (бібо́µегос), жу Дан, оо́с. даян (боёг-с) бо-Deis, oa, Dev.

Pnµar. Gerundiv.

Дан, Эплик. дающи, бошти, вооба, к.т.л.

Παραδείγματα ξημάτων έκ Примъры глаголовь изъ της 'Ρωσσικής γλώσσης. *) Россійскаго языка. *)

Συζυγ. А. Спряженіе І.

Ένεστ. Υ, Ю, ἀπαρέμφ. ΑΤЬ, ЯΤЬ.

Ένεστως, Настоящее.

Кидаю, κιδάωα). Кидаешь, κιδάες(ι). Кидаешь, κιδάετι. α) $\beta \lambda$. Τόμ. γ. λ . скидаю.

*) § 1. Το Ρωσσικον οιπαεέμφατον πάντοτε (πλήν τινων έξαιρέσεων, περί των οποίων εΦεξης), λήγει είς πι, κατ αποκοπην του Σλαβονικοῦ πια (ότι δὲ τὸ ἡμίφωνον Ε έκφεάζει η το ΜΞι, βλ. ἐν τόμω γ το γράμμα b), καὶ ένίστε εἰς ὁλόκληρον οξυτονούμενον πια (иππη нести). Тойто де то ть п πι είπομεν (σελ. 240), κα ήδη θαβξαλαιότερον ἐπαναλαμβάνομεν, ότι είναι το τι καί Βιτων δευτεροπροσώπων ξημάτων της προστακτικής ชลัง ะโร µi (อโอง ทันทธ์, ทหmu = πiθι, κ. τ. λ.) επειδή α) καὶ το Έλληνικον απαεέμφατον έσχηματίσθη πιθανώτατα έκ του β προσώ-

§ 1. Россійское неокончательное наклоненіе всегда (кромь нькоторых в исключений, о коихо будемо говорить посль), оканчивается на ть (это сокращение Славянскаго окончанія ти; касаптельно же того, что полугласная в выражаеть и и і, о томъ см. Ч. 11, Том. 3 о букво ь), иногда и на полное окончание ти удареніемь. (напр. инпи неспи). О семь окончаній ть или ти говорили мы (стр. 240), и шеперь св большею см5лостію повторяемь, что это есть ті и Эі повелительнаго наклоненія глаголовь Греческаго языка, кончащ. на и (пишь, пиши $\equiv \pi i \vartheta_i$, и проч.) ;ибо 1) и Греческое нео-

κιδώομεν. КидаемЪ, κιδάετε. Кидаете, KIDOCOUVEL. Кидающъ,

1) Παρωχήμενος αδιόρισος Прошедш. неопредел. (παρατατικός η αόριστ.) Кидаль, ла, ло. июсь. Кидали (мы, вы, они, в), κιδάντες (κιδάσας εἰμὶ, κιδάσαντες έσμεν), εκίδασα, Exidaçov.

2) Παρωχήμεν. το απαξ. Прошедшее однокраш.

που της προστακτικής, οίον, γεάφε, απαεέμφ. δωεικώς, γεάφεν, πας δ το γεάφειν. όθεν β), τα απαρέμφατα παραλαμβάνονται καί άντὶ προστακτικών (σπείρειν = σπεῖεε). γ) οἱ ἀόειστοι τῆς απαρεμφάτου καί της προστακτικής των μέσων έγκλίσεως είναι οἱ αύτοὶ (γράγαι απαξέμφ. η μέσ. προστακτ.). d) ท์ อบทุติทร Exxทุงเหท ๆx ลือσα μεταχειείζεται όχι μόνον απαρέμφατα μετ άρθρου, καθώς καθ ή παλαιά [τό γράφειν, τὸ λέγειν, τὸ έχειν ('Iτ. l'avere, Γλ. l'avoir) ή γεαφή, ὁ λόγος, ή κτησις (odev n) $\Gamma \rho \mu$. essen $\equiv \tilde{\epsilon} \sigma \partial \epsilon i \nu$, κοψ das Essen, το έσθειν

кончашельное наклоненіе, вброятно, составилось изв 2-го лица велишельнаго наклоненія, какb-то $\gamma e \alpha \varphi \varepsilon$, не-Дорическ. окончашель. γεάφεν, a omb cero, γεά-Фыт; по сей причинъ 2) неокончашельное наклон. принимается вмѣсто повелишельнаго, отверви = отейег, и проч. 3) аористы неокончательнаго и повелишельнаго наклоненій средних глаголовъ — одни и ть же (уеа уа, и повел. сред. уеафая). 4) Ныньшній Греческій языко употребляеть не только неось члекончашельное номь, какь древній (какь πο, το γεαφειν, το λέγειν, το έχειν [no Иman. l'avere,

(dopletos).

(avri, nevwoods simi = έκένωσα).

Κυμγλή (πληθ.) μενώσαμεν. Кинуль, ла, ло, хемос 3) Παρωχήμεν. τετελεσμέуся, прошедий соверш. βλ. την υποσημείωσ. § 14.

Edwan, trinken, Tiver, 200 das Trinken, To Their ή πόσις, κ. τ. λ.], αλλα κ προστακτικά συντάσσομεν μετ' άρθρου, οίον, το Φάγε νως το πίε το λάβε νως το δόσε το άμε και το έλα. το σύβτα και Φέβτα (σύρε τα, Φέρε τα) και έν 51χω δημώδει παροιμιακώς.

Τὸ παίξε παίξε Φέρει น่ อันสิทิธิอ นสิทิธิอ

(επί των από του παίζειν είς το παίεσθαι μεταπιπτόντων), η άλλα πολυάριθμα. Τα δε τοιαυτα πιθανόν να ήναι κ απαρέμφατα δωρικά άποκεκομμένα το τελικόν ν (οίον το Φέρε = Φέρεν, το Φάγε, This - Payer, Tier, K.T. A.),

по Франц. l'avoir] = n γεαφή, ο λόγος, ή κτήσις, какъ и по Нъмец. essen, bemь, и das Essen, bда, trinken, пишь, и das Trinken, пишье); но и повелительное употребляеть св членомь то Φάγε και το πίε, πишь и Бсть: το λάβε κού το δόσε, давать и принимать: то άμε και το έλα, χομιπь взадь и впередь: то обеτα κού Φέρτα (σύρε τα, Φέег та), несипь, возипь взадь и впередь: и вь просторбчіи пословица.

Το παίξε παίξε Φέρει ν' $\dot{\epsilon}\mu\pi\eta\xi\epsilon$ $\dot{\mu}\pi\eta\xi\epsilon$ (omb игры доходинь до драки), и много другихь; вброятно, что это есть неокончательное наклонение Дорическаго нарвчія (Φέρε, Φάγε, πίε Φέρεν, Φαγέν, πιèv) безb конечнаго v; такb как употребление выбросило у неоконча наклон. вь сложенномь будущемь

 4) Παρωχήμ. ἐπὶ τὰ πολλάκις. Προшед. многократн. ἢ давнопрошедш. (= παρατατικ. κω) ψπερσυντελικ.). Кидываль, ла, ло. ΚιδιΓάων, (ἐκιδαΓον, δάκειν). Кидывали, ἐκιδάΓομεν.

ως απέκοψε το στοιχείον ή ouvingera xoù els to to to συνθέτου μέλλοντος απαρέμ-Φατον, λέγουσα, θέλω γεάψει, στεφανωθη (αντί γράψειν, κού αιολικώς στεΦανωθην, μεθυσθην [Αλκαΐος], αντί μεθυσθήναι, κ. τ. λ.): μ ολον τουτο Φαίνεται καί έκ τούτου η ακρά συγγένεια κα) ή αξχαία σύμπτωσις τοῦ προστακτικοῦ μετά τοῦ απαρεμφάτου, δια τουτο κ είς την Σλαβονικήν έμεινεν αντ' απαρεμφάτου ο τύπος του προστακτικού ένεστωτος έκ της αρχαιοτάτης συζυγίας των είς μι, κατά τον οποίον έσχηματίσθη και δ Ελληνικός αρριστος των είς ως ομαι παθητικών (ώςς τύ-Φθητί), κό ο κατά συγκοπήν παρακείμενος (ως, κέκραχθι, κ. τ.λ.). Ολων λοιπον των Σλαβονικών και Γωσσικών συζυγίας xad onas ras απαρεμφάτων το πικ, πь <u>ті, Эі, обол брити, брить,</u> જાણીરા (ως, πίθι, '1θι),

напр. θέλω γράψει, στε-Фагади (по Эолически στεθανωθήν, μεθυσθήν [Αλкей], вм. $\mu \varepsilon \Im \upsilon \sigma \Im \eta \nu \omega$, и проч.), и сіе доказываеть ближнее сродство и древнее сходство повелишельн. по склон. св неокончашельнымь. сей причинъ и въ Славянскомь языкь осшался, вмъсто неокончательнаго, шипь настоящ. повелишельн. по древивищему спряженію глаголовь, кончащихся на и, по коему образовался и Греческій Аористь страдательных глаголь на онш (тофЭнті) и прошедшее не опредъленное устченное (иєпесх β_i), и пр. и такь всьхь Славянскихь и Россійских во встхв спряженіяхь неокончательнаго наклоненія на ть и ти ті и Эі, напр. бриши, бришь $= \pi e i \vartheta_i$ (marb "91, mî91), abpums 1) Μέλλων, αδιόςιστος. (Будущ. неопредъленное).

2) Μέλλων, ἐπὶ τοῦ ἄπαξ

 Будемь
 Фето

 Фето
 Фето

 Фето
 Фето

 Фето
 Фето

 Будо
 Фето

Кину, кегую. Кинешь, кегует. Кинешь, кегует. Кинемь, кегуете. Кинете, кегуете. Кинуть, кегуооутт.

= печа (кедча, підча, кидну).

pumb, Piendi (ws, inndi, στηθι έκ τοῦ ΒΕριο, Φέζξω= θέρω, θάρω, θαββέω) κοί τα els amь, ять, вать ατι, αθι, Γαθι, οίον κидать, κίδαθι (ώς, Ισταθι, τέτλαθί), лаять, λάαθι (λάημι, λάω, λάκω), воевать, βοάΓαθι (Βοάημι, Βοάω) και τα εls ишь, ышь _ 191, 191, ия, волипь, Βόληθι (βόλημι, Bόλω), мышь, μίθι (μίω, μίγω, μάω, σμάω). Бышь φυθι (φυμι, ώς, κλυθι, λυ-Di). Kai Ta sis emb, bmb $\equiv \epsilon \tau i$, $\epsilon \Im i$, mepemb, $\tau \dot{\epsilon}$ एहरी। (ws, पहाँची, मुझे प्रिट्मा, θέτι), гремьть, χρέμηθιως έκ του χρέμημι κατά τα, νόημι, Φίλημι, ἡμὶ = εἰμὶ, κ.τ.λ.).

= Pegn 91 (makb, 12n91). omb вեρю φέρξω, θέρξω, θάξξω, θαξξέω; и окончанія на ашь, яшь, вашь ать, адь, Гадь, напр. кидать, квадь (какв, узадь, ίλαθι, τέτλαθι), παππь, λάαθι (λάημι, λαέω Τλάω, λάκω), воевать, βοά Γαθι, (βοάημι, βοάω); окончанія на ишь, ышь _ дв, иЯ, волить, Вохия (Воλημι, Βολέω Βόλω, βέλω), мыть, µlЭг (µlw, µlyw, μάω, σμάω), быть, Φυθι (φυμι, φυω, πακο λυθι, кадда, и проч.), и на еть и bть $= \varepsilon \tau i$, $\varepsilon \vartheta i$: тереть, τέρεθι (makb τίθετι), rpeмьть, χεέμεθι (или χεέμηθι, τέρηθι, κακό οπό χεέμημι, τέξημι, πολοδιο λάλημι, νόημι, α νόειμι, Φίλειμι, είμὶ и ημί, omb έμὶ;

3) Μέλλων τετελεσμένος (Будущ. совершенное). Буду закидывать, μέλλω dianedaav. = nenedanas έσομαι, βλ. την ύποσημείωσιν.

Προστακτίκ. Еуеттыя адгоргот. насть неопредъленное. Кидай, підає. Пусінь онв, она, оно, кидаemb, άφες (às) κιδαέτω.

Tà de eis omb = whi, ohi, μολομι, ιθολομι, μόλω = μύλω, ως δίδωμι, δίδοθι, δόθι, πῶθι, ζῶθι), κοί τέλος, τα είς нушь νυθι, πянупь, τάνυθι (τάνυμις ταννύω, ώς, ζεύγνυμι, ζεύγνυθι), κ. τ. λ.

§ 2. Καθόλου λοιπον χαεακτής των Ρωσσικών απαρεμφάτων (ως και των άλλων των της Σλαβονικης συγγενών διαλέκτων) είναι ο

makke: θέμι, θημι, τίθημι, тідеті, Эеті), и на оть οθι: Μολοπь, μόλοθι (μόλωμι, μόλω, ΒΜ. μύλω, μύλη, molo; makb u didwui, dido-Ai, கல்பி, டுல்பி, omb கல்பு, $(\omega \mu \iota);$ и на нушь $= \nu \upsilon \vartheta \iota$, πянупь, τάνυθι (τάνυμι, тачим, изв глаголовв кончащихся на ош, орг, какв: ζευγνύω, ζεύγνυμι, и пр.).

§ 2. И такъ характерическое окончание неокончащельнаго наклоне. нія Славянскаго и Россійскаго языковь (равно eis ть, ти, охиратюще, какв и другияв Славянο αυτος κομ ή είς τι κομ θι ских в діалектовь) есть ληγουσα των δευτεροπροσω- πιι или πь, θι, τι, есть тых туѕ песотактийѕ тых окончание повелительнаels µ1 Еддиной. O de els го наплоненія Греческих в ув, Σλαβον. щи, είναι των глаголовь на ил. Оконels сть, сти συγκοπή ката чаніе ть, по Славян. щи $\mu \epsilon \tau \alpha \beta \circ \lambda \eta \nu \tau \circ \tilde{\iota} m, \tilde{\eta} \kappa, cm, есть глаголь на сти,$ кт, είς τα συγγενη щ ч, сть, перемьною к или т, обог (пеку), печь (ви той кт, ст, на щ, и т, каквКидаемь, кідающеч. Кидаете, кидаєте. Пусть кидають афес иδάωντι. (ώς το πληθυντ. του ένεστωτ. της οριστ.). Κинете, κείνετε. हेमो той анаξ. (аоргос) Пусть кинуть.

Кинь, иείνει (κίδνα, κένου). Пусть онв кинетв. άΦες κεινέτω (κενούτω). Кинемь, кегофиеч.

т, д. г, к, х), о́ саплой вь словь (гребсти) гре-

печи, пещи (соті пекти, то: пеку, печь, (пекупекупи), гребу, гресть ти) отв печи, вм. пещи; (ант) гребств вк той гре- гребу, гресть (вм. гребисть). Беречь ен той бе- бисть); берегу, беречь, рещи (ант) берегсти, бе- от берещи вм. берегрегу), тоганти те апокопи сти. Такого роду усвείναι κού τα, δος, θές, φρές, ченія сушь и повелиш. σχές (αντί δόθι, θέτι, φρέ- δος, δές, φρές, σχές вм. Δι, σχέθι) προστακτικά, δόθι, θέτι, Φρέθι, σχέθι κ антоя де о его сти охима. проч. Окончание на сти тю до аддоте не вічи иногда правильно, им вя оμαλος έχων το с έκ του с отв настоящаго какв ένεστῶτος, οίον, несу, не- mo, несу, нес - mu (νείσω, сти (νείσω, νείσθι, αντί νείσθι, такъ какъ: "σω, несити, vеiо η ϑ_i , ω s iо ϑ_i , iо η μ_i , iо ϑ_i), или сродную αντί "σαθι, ἐκ τοῦ "σημι) c букву ж или A (σδ, ζ, η то ж, $\chi(y)$ то $\sigma v \gamma \gamma \epsilon v$. δ δ): напр. блюсти отв $(\zeta = \sigma d = d)$, οἶον δλιω- δλιοжду (вм. бλιοдиши, сти (ἐκ τοῦ бλιοжду, бλιω- бλιοзіши, κακ' бы βλυ- ду) αντὶ δλιοдиши, бλιοз- $\sigma \theta$ ι, οπὸ βλυζημι, βλυζω, mu (οίον βλύσθι, ως έн τε Ελύσσω, λεύσσω), и проч. βλύζημι, βλύζω, αντί βλεύσ- Иногда (посль 6, п, д, σω = Fλεύσσω, λεύσσω) π, <math>r, κ, κ) πραμα επιτίστε δε προστίθεται το c επ c κb mb κακb πραгіз то шь (µєта та, 6, п, дыхашельное, какb - що άΦες κείνωντι.

3) τετελεσμ. βλ. την σημεί. А тасенфат. (Неоконча-

тельное). Ένεστώς.

Кидать, підаді (підач).

2) ἐπὶ τοῦ ἀπαξ (ἀοξιστος). Кинуть, κείνυθι (κενούν).

3) Dapiotinos.

многократное.

Кидывать, побавая (киδώαν, ζειν). Βλ. την σημ.

тугоратюрся обоу (греб- сти, отв гребу какв бы сти), грести о́s аπо ève- настоящее было гребсу μεθα - μεθον).

στώτος τρεδου (ή τρεδου, (γεάφω, γεάψω), ιγεέψηθι ώς ποδου), γεέπσω, (ώς, (πακδέψω, έψηθι), δοπь (πο bсть ($\Sigma \lambda \alpha \beta$. ясть), $\epsilon \sigma \vartheta \epsilon$, $\vartheta \epsilon$), omb ямb, (bдмb, ядмb, έσθειν (έκ του bmb (bamb, ασημι, έσημι, έδω, έσθω), ядмь), абпри, або, ёбо, и проч. Дорійцы приἔσθω. Οἱ δε Δωριείς ἐπρό- бавляли с и кb первому $\sigma \Im \varepsilon \tau$ о τ о σ $\varkappa \varepsilon \varphi$ ε is τ о α лицу множествен. двойπείσωπον του πληθυντ. κω ственнаго чисель страдиной падитиой (типто- дательн. наклон. (какb, μεσθα - μεσθον, αντί - τυπτόμεσθα, μεσθον, вм. τυπτόμεθα, μεθον).

την είς μι συζυγίαν των Ελ- ють спряженіемь είναι της άςχαιοτάτης γλώσ- есть οκοнчаніе τι, θι,

6 3. Ex δε τοῦ καθολι- 6 3. Hab cero общаго κου τούτου τύπου των εls шипа неокончашельнаго ши απαρεμφάτων φαίνεται наклоненія на ти ясно σα Фас, от ода та Σдаво- видно, что всь Славянνικά ξήματα αναλογούσι προς скіе глаголы сходствуληνικών, της οποίας σταθερός Греческими глаголами, Характир віга й ті, Эі, кончащимися на рі, коλήγουσα των προστακτικών. ихв всегдашней шипвыв Αυτη δε η είς μι συζυγία повелительн. наклоненім Μετοχή, Причастія.

Evectos.

Килающій, ая, ее, кідав, 800, ov (ws, dides, anes)= κιδάων, ουσα, ον.

1) Παρωχήμεν. αδιόριστ. (αρειστος).

Кидавшій, ая, ее, піда Г-

τρείς απόμη χαρακτήρας είς την Ελληνικήν, ήτοι, αυτήν την είς μι λήγουσαν τοῦ α προσώπου τοῦ ἐνεξῶ-TOS, अद्भे प्रमण होड का क्रमिन हστάτην μέν ἐπὶ τοῦ γ, σπανιωτάτην δὲ ἐπὶ τοῦ β προσώπου, και την του γ δωρικήν εls τι [ωs, εσμί, εσσί, हेनरों (हेर नन्ये हैन्हमा, हैन्हना, צושה לושון, דושחב, דום הבינים. דום θησι, δωςικ. τίθητι, ούτω χαί Λτ. sum, αρχ. esum, es, est], प्रभु हेमा मक्परेंड है δήματος της Ελληνικής διαngίνονται σποςάδην οί χα-คุณหากิธุยร อบาบ ของ ะเร นเ (ώς το μι είς το α πρόσω-मारा मांड हर्रमामांड, असे मांड υποτακτικής δε παρά ποιηταϊς, ἵκωμι, αγάγωμι, αντί γωμι, вмітсто ἵκω, αγάγω;

ons, ηтіє єхєї ней аковое спряженіе, есть древитишаго языка, который имбеть еще вь Греческомъ при характера, т. е. самое окончаніє на μ , вb первомbлиць настоящаго времени; окончаніе на от весьма обыкновенное вр шрепъемъ лицъ, но весьма ръдкое во второмъ, и третьяго лица Дорическое окончаніе на т. [какв: έσμι, έσσι, έστι, (omb έσεμι, हैवहवा, हैवहरा), रांभिष्या, रांभिषड, тідпої, И Дорически тіз makb и Латинское sum древнее, esum (έσυμι), es, est], и во всяком в глаголь Греческаго языка находимь мьстами сіи окончанія на µ (как вы первомь лиць желашельнаго наклоненія толтощі, и вы сослагашельном у Сшихопворцевь: чиши, ауаδάσας).

2) Πιρωχήμ. Βαμίστικ. многокрашное.

Кидывавшій, ая, ее.

σας, σασα, σαν, (κε- κιδιξάξσας (οΐον, κιδαάσας), σα, σαν (κιδάζων θαμά).

> 3) Παςωχήμ. το απαξ однокрашное (обеготоя). Кинувшій, ая, ее,

Di els Tov abeist. The neoστακτικ. των παθητικών, τύφθητι, Φίληθι παρομοίως σώζει τους χαρακτήρας τέτες καί ή Λατινική) ή δέ Σλαβονική το μέν τι εis τα απαρέμθατα, κού τοσι είς τα β πρόσωπα си, ши, (Рюббік. Шь, сь), жу гіз τα γ το τι (πи, Γωσσικ. καθόλου mb) διετήρησε απριβέστατα, ομοίως κα Thy els duti, outi, outi (amb, wmb, ymb), dweiκην κατάληξιν των γ προσώπων της οριστικής [ла-Βοόωντι, дунуть, θύνουντι, νοντι, τομαπίδ, κονάντι (κένω, πέκονα) ώς, Ιστάντι, аугі істаті єк той істасі, чоної, и проч. у здреь бу-

ίκω, αγάγω καί το τι καί и ті и Эі вв неопредьленномъ повелишельнаго наклоненія страдательнаго залога, τύφθητι, Ф!ληθι; такимъ же образомЪ хранить сіи окончанія и Латинскій языкв). Славянскій языко сохраниль ті (Эі) вь неокончательномъ наклоненіи и во второмь лиць (от) (ши, си) (на Россійск. шь, сь) и ті (ти) в трешьемь (вь Россійск. шь); равнымъ образомъ и Дорическое окончание ауть, ovti, ouvti (= amb, mmb, уть), вь третьемь лиць множественнаго изъявительнаго наклон. [лаюшь, λάουντι, воююшь, ють, λάουντι, воюють Βούωντι, дунуть, θύνουντι, или Эύνονті, гонять, коναντι (κένω, κέκονα), κακδ ίσταντι вм. ίστατι, omb ίστατι, и θύνουντι omb θύκεινώ Γσας (κενώσας), σα, σαν. Μετοχικά (gerundiva), ήτοι двепричастія.

Ένεστώς. Кидая, кибосов.

TOLEWXING. Кидавь, ши. побев, ость Dapiotik.

Кидывавь, ши, кідібабь, docaces.

θύνουτι έκ του θύνουσι, το ν είναι πρόσθετον]. 'Αλλά τα α πεόσωπα της δειστικης των Σλαβονικ. έημάτων, бурата (есмь, вымь, дамь, имамь, ямь), бла λήγουσιν είς y κού 10 = 0, ω (βλ. σελ. 222). ὁμοίως και τα της Ρωσσικής άλλαι δε Σλαβονικαί διάλεκτοι εφύλαξαν πλατύτερον τον είς μι σχηματισμόν (βλ. σελ. 226). "Ωστε ολα πάλιν τα ξήματα της Σλα-Bovoggwoinns ws en rou eis 10 κού γ τύπου αναλογούσι και προς τα είς ω βαρύτονα η περισπώμενα της Ελληνικής, κως τα έκ τούτων κατά τε πεόσωπα καί χεόνους μικτά. Κατά τουτον

ква придаточная]; но первое лице изьявишельнаго наклоненія Славянских глаголовь, за изключеніем пяши (есмь, έαν έξαιρεθώσι τα πέντε вեмь, дамь, имамь, ямь) оканчивается всегда на у и ю = 0, ω (см. спр. 222); то самое и въ Россійском взыкь. Нькоторыя Славянскія нарвчія болье сохранили окончаніе на и (см. спр. 226). Такимь образомь всь глаголы Славяно-Россійскіе, по своему шипу на у и ю, сходствують сь глаголами Греческими такъ зназываемыми варипонами, и св имвющими облечение на ω , и сь пьми, коихь лица и времена св ними смьшены; по сему мы раздьляемь глаголы Россійскіе на при класса. ВЪ 1-мь содержащся перво-

Παρωχήμι απαξ однокрашное. Кинувь, ши, κεινύ σας.

Μετοχ. παθητ. Причаст. страдательн. Ένεστώς Кидаемый, ая, ое, июй-

LEVOS, VM, -VOV.

1) Παρωχ, το απαξ (doplotos).

Кинупый, кепры Эев.

Παρωχ. αδιόριστος 2) неопредъленное. Киданный, кибачев, vus (ως, μανείς, νέντος).

λοιπόν τον διορισμόν διαιρούμεν τα ξήματα της Ρωσσικης είς τάξεις πρεῖς α) πρωτογενη (ως τα βαρύτονα). B) deutepoyevn (ws to els αω, εω, οω, διηρημένα, έκ των οποίων συναιρούνται τα περισπωμενα). γ) μικτά.

\$ 4. α) πεωτογενή πάντα τα δισύλλαβα, ήτοι τα προς την μονοσύλλαβον βίζαν ή το άμορφον θέμα του ξήματος έχοντα προστεθειμένον έπὶ μεν τοῦ ένεστωτος To y, में 10, हमी वह पठा विमालρεμΦατου το mu, mb οίον ста-ю, ста-пи (ть), $\sigma \tau \alpha - \omega$, $\sigma \tau \alpha - \Im \iota$. мы — ю (Роботи. мого), мы-шь, μίω, μίθι. ро-ю (рыю), рышь; έν — ω, έν — Э. (оето). но — ю (ныю), Hы — mь, $v\dot{v}$ — ω $(v\dot{\omega}\omega)$, $vv-\Im i$. ni — 10, nu — mb,

образные (варитонамь); во 2-мь второобразные (глаголамъ на $\alpha\omega$, ω , $\varepsilon\omega$, изb коихbсокращаются глаголы съ облеченною); вв 3-мв, смъщенные.

√ 4. Г 1-й первообразные, кои въ корнъ своемь односложномь, вь первомъ лиць принимають и вь неокончапіельномь ти-ть, какь-то: мы-ю (по Русски, мо-ю) мы—ши, мы—шь, $\mu i - \omega$, $\mu l - \Im i$; po-10 (ры-10), ры — ть, $\delta \dot{v} - \omega$, $\delta \dot{v} - \vartheta_i$ (ορύω), но-ю (ны - ю), ны — m_b , $v\omega - \omega$, $v\dot{v} - \omega$, vú—Э, пі—ю (пью), пи3) Παρωχήμ. θαμιστικ многокрашн.

Кидыванный, илож Гуевс (olov nidaaveis, avdeis).

Αί δε λοιπαί εγκλίσεις τοῦ παθητικοῦ καὶ μέσου σχηματίζονται έκ τοῦ ένεςγητικού μετά του сπ, οίον.

 $θ_i$ spb - io, spb - mb, dy - io, dy - mb, $θ_i - ω$ $θ_i = ω$ ($θ_i = ω$), $θ_i = ω$ ($θ_i = ω$), $θ_i = ω$), $θ_i = ω$, $θ_i = ω$ Σλαβονικόν ακέραιον πιν. λαβή).

\$ 5. Είς ταύτην την τάδιπλών η άχεηστων θεμάτων γινόμενα, δισύλλαβον

 $\pi l - \omega$, $\pi \tilde{l} - \Im l$. 6pi - 10, mb, $\pi l - \omega$, $\pi \tilde{l} - \Im l$, 6pi - 10 6ри — mь, $\pi gl — \omega$, πgl — 6ри — mь, πgl — ω , πgl — \Im_i ; ду — ю, ду — шь, θύ — ω, ши, кούω, кουθι, зрвю, θύ—τι чу— 10, чу— πь, эрьть, δρέω (δέρκω), δρέθι, $\kappa \circ \upsilon - \omega$, $\kappa \circ \upsilon - \Im \iota$ зна — ю, знаю, знать, $\gamma \nu \alpha \omega$, $\gamma \nu \alpha$ зна ть, $\gamma \nu \alpha - \omega$, $\gamma \nu \alpha - \beta$, β , $(\gamma \nu \omega \beta)$, несу, нести, $(\gamma \nu \tilde{\omega} \mathcal{G}_i)$ нес—у, нес—ти, $\nu \epsilon i \sigma \omega$, $\nu \epsilon i \sigma \mathcal{G}_i$, и проч. Обνείσ - ω, νείσ - Θι, κ. τ. λ. щее сходство между имиΤούτων όλων γνώρισμα коι- то, что первое ихв лице νον είναι να έχωσι το α имбешь равное число πεόσωπον ισοσύλλαβον με слоговь св неокончательτο απαρέμφατον (το δε Ρωσ. нымь наклоненіемь (поть, Фанедон, от віна то лагая Русское окончаніе ть = Славянское ти, τουτέστι μία ολοκληρος συλ- канъ и въ самомъ дълъ есть).

§ 5. Кb сему классу ξιν ανάγονται κως τα από οπιносятся глаголы, кои происходять неправильно от двойных в неупоμέν αείποτε το απαρέμφα- пребительных в корней, том Ехонта, ката бе том какв - то односложные ένεστωτα κοι δισύλλαβα ѝ устченные въ настояμονοσύλλαβα έκ συγκοπης щемь времени св букваовог та віз му жаў ну, ая, ми н или м, пну, пя пну, пя-ти (ως ек той ти (omb пя — ю, жаш, Кидаюся, подории. Кидаешся, кібаєтаі.

Кидается, подаети, п.т. л. βλ. την σημείωσ.

νω, πάνω, пяну, συγκοπ. сокращ. пну), тну, тяпну), тну, тя— ти (ως ти, τάνω, тяну (тну), εκ του тяю, τάω, ταθι, τάθι (omb τάω, тян - ю), τάνω, πяну, συγκοπ, πιну) стану, στάνω (ιστάνω), жму, ζάμω (δάπω, δέπω, стати, στάθι (στάω, стаю $\pi = \mu$, $\delta = \zeta$, ζέμω, жему, \equiv стою, στόω), жму, δάσυγκοπ. xy, xy – y $\mu \omega$ (δωπω, δεπω, $\pi = \mu$, δάθι (ως ἐκ τοῦ δάω, жаю, δ = ζ, жему, ζέμω), жа жну, жаши [τούτων δε των жаю, δάω), и жну, жаши els му кой ну й обукоти [отв жану, сокращен. γίνεται κατά τα ασυναίρετα κακό Γρеческ. κνάω (κνώ), (κνω), εκ του τάμω, κάμω, πακίя суπь и мру, тру, τα мру, πρυ τεάω (τεω), (τεω), πείω, κακό и τεώω, τεύω, Φεέω, έκ των, τεεύω, εάω, Φοςέω, и проч. см. Ούτω καί стану, στάνω, зомъ живу, ζή Εω, жити mu, ζηθι (ως έκ τοῦ αξέή- ζέω ζάω, ζήω, ζημι), κ- $\varphi \tilde{v} \vartheta_i (\varphi \tilde{v} \mu_i, \text{ fio, fuo)}, \kappa \tilde{\tau} \tilde{\lambda}$. 10, $\varphi \tilde{v} - \omega (\varphi \tilde{v} \vartheta_i, \kappa \varphi i \omega_i)$

пя—10, πά—ω, σπάω, σπά- σπάω, σπάνω, πάνω, пяну, dαFω, dανω = dαπω), 209 mu, dα-9ι (κακό бы omb τμάω, κμάω (κμῶ), κνάω κμάω (κμῶ), τμάω (τμῶ), κάνω, κ. τ. λ. Τοιαύτα καί πργ, = μόςω (μεω), τείω, μόςω (μςω), κτα τα, τςώω, τςάω, τςέω, Φςέω, οπό τε-Фодею, к. т. λ. βλ. 2 57]. 57]. Такимь же обрастати, σταθι (εκ τοι σταω, ζηθι (оть неупотребистаю) живу, ζ_n ω , жи- тельнаго жію, ζ_n , ζ_n , ζ_n , του жію, ζήω, ζίω, ζείω, ти, Ίθι, оть неупотреби $ζ_{\epsilon\omega}$, $ζ_{\alpha\omega}$) иду, $ζ_{\tau\omega}$, иши, шельнаго и—ю $\overline{}_{\iota\omega}$, ошь аодит. и (ов ви той ию него и прошедшее время $i\omega$, oder may), noi to α - u, i- ε (u $i\omega$, i $\tau\omega$, u a a a, παρέμφ. быти, ως έκ του неокончательное быть, αξέητου 6ω - 10 = φύω, φῦθι, omb неупотр. <math>6ω-

Συζυγ. В. Спряженіе II. Ένεστ. Υ, Ю, απαρέμφ. БТЬ, ΕΤЬ.

Ένεστώς.

Гремлю, хегии. Гремишь, хеецеіс. вижу , $\beta i \delta \omega$. видишь, Вібеіс.

ее́µФ. нушь, Вх. 6 7.

6 6. β) Το δευτερογενή

Περί δε των είς μγ, απα. fio, fuo). Ο глаголах же на ну, въ неокончат. на нупь, будемь говоришь далье. См. 6 7.

∮ 6. Второобразные ύπερδισύλλαβα εls aю, яю, глаголы имвющіе болве ью, απαρέμφ. ать, ять, двухь слоговь, на аю, \overline{b} шь, $\underline{=}$ $\alpha \mathcal{G}_{k}$, $\eta \mathcal{G}_{l}$, $\varepsilon \mathcal{G}_{l}$, $\delta \widetilde{l}$ δv яю, δi δv , δi , δv , неокончапиш — а — ю, пиш — а шельная на ать, ять, -πις, πητάω, πήτα ϑ ι (πα- ϑ πις, α ϑ ι, ε ϑ ι, η ϑ ι, κακ \flat $\tau_{\epsilon\omega}$) упов—а—ю, упов— то: пит—а—и пит a = mb, $\partial \pi \omega \pi = \alpha - \omega$, a = mb, $\pi \eta \tau - \alpha - \omega$ ($\pi \alpha - \omega$) $ci - \pi - m_b$, $\sigma_i - \alpha - \omega$, упов-а- m_b , $\sigma \pi \omega \pi - \alpha - \omega$ $oi-\alpha-\beta_i$, влад — b-io, ω , $o\pi\omega\pi-\alpha-\beta_i$, ci-я-ioвлад — b — m_b , $f \alpha \lambda \delta$ — ϵ ci — π — m_b , σ_i — α — ω , -ω, Fαλδ-ε-θι BbA-σι-α-θι, BλαA-b-τοа — ю, въд — а — шь, влад — b — шь, Fald — $\beta \epsilon i \delta - \epsilon - \omega$, $\beta \epsilon i \delta - \alpha - \beta i$. $\epsilon - \omega$, $\epsilon - \omega$, $\epsilon - \delta i$, $\epsilon - \delta i$, $\epsilon - \delta i$ бbr-а-ю, бbr-а-ть, гаю бbгать, Феуаш (Фи-Φυγ-ά-ω, Φύγ-α-θι, γάω), Φέγαθι, βδμ-α-ιο[ωs ἐκ των πεωτογενων <math>βb- βb - a - mb, βειδ - αду, β είδω, β είδημι (в δ дмь), — ω (β ειδέ ω) — α β ι [провымь, 6 br — у, $\varphi_{\varepsilon\gamma}$ — ω , исходя оть первоначальφέ Fω, φεύγω, κ. τ. λ.]. κωχ b σετ - γ, φέγ - ω, Ούτω κοί πάντα τὰ παρά- ΦέΓγω, Φεύγω, ΒΕΑ - γ, γωγα ης σύνθετα, ως, γ Βείδ ω (Fείδω), βείδημι =

Гремить, χεέμητι. Тремить, χεέμημεν. Гремите, χεέμητε. Гремять, χεέμαντι.

Видить, Відпті. Видить, Відпреч. Видите, Відпте. Видять, Відачті.

вър – яю, у-вър-ять (въра, върю), ум — вю (умь), κ. τ. λ. Ταῦτα δέ τα κατά παρέκτασιν σχηματιζόμενα ξήματα έμφαίνουσιν ἐπίτασιν, περιουσίαν, η συνέχειαν της ένεργείας, ого сяду, сьду, $\sigma = \epsilon \sigma \omega$ (έζω, μαι, επί της πρώτης ένεργείας του καθεσθήναι) κού, cbabio, σ-εδέω (εζόμένος διατελώ) = ίζέω, ίζάω (ίζάνω). τοιαύτα ἐπιτατικα είναι κως πολλα των είς αω, εω, οω Έλληνικών (ώς, Βοάω, Βοόω, γοάω, χολάω, Φορέω, αχέω, ακαχέω, αοιδιάω, κ. τ. λ.). Ο κατά παρέκτασιν ασυναίρετος τυπος ούτος είναι αρχαιότατος, χαίρουσι δὲ μάλιστα Twies els tov els ew oxn-Ένταῦθα ανάματισμόν. γονται χού τα είς διο έναςκτικά της Σλαβον. η Ρωσσικ. πρωτοτυπα ή παραγωуа, обо бълвю, бълвти. старью, старьти = ае-

(въдмь) въмь]; также и всь производные и сложные глаголы, какв то у— въря-ю, у-върять (въра, върю), умъю (умъ), и т. д. Симв протяженіемь окончанія они представляють напряженіе, пришязаніе, или учащеніе дійствія, какь $mo: сяду, сђду, <math>\sigma - \tilde{\epsilon} d\omega$ (έζω, έζομαι), по первому дьйствію сидящаго, и, chabio, σ — εδέω (εζόμενος, διατελωΞίζεω, ίζανω); эπи выражають напряженіе, такъ какъ и многіе Греческіє глаголы на $\alpha\omega$, $\varepsilon\omega$, οω, (βοάω, βοόω, γοάω, χολάω, Φορέω, αχέω, ακαχέω, аогогаю, и проч). Сей типь есть древньйшій, Іоняне же охошиве употребляють типь на εω. Сюда относятся Славян. и Русскіе глаголы на бю, первообразные и производные, выражаю-

Παρωχήμενος

(παρατατικ. κα) αόριστ.).

Гремьль, ла, ло, μοντες = χρέμοι, έχρεμον.

Видьль, ла, ло, Гремьли (π λ η ϑ .), χ g ξ ω Видьли ($\pi\lambda\eta\vartheta$.), β id δ ε (ν)sμε(ν)ς (μων), μουσα, μον, (δείς), βιδών, δόντες, δοῦσα, δον Βείδον, είδον.

κ. τ. λ.

χομαι λευκαίνεσθαι, γηρά- щіе начинаніе білью, біσκειν Ελευκάω (άζω, αίνω), γηράω (άσκω), ως, ήβάω, η λατίνοις έναρκτικών (ήβάσκω, γηράσκω, senesco, κ maturesco, κ. τ. λ.) τοιαῦτα η τὰ, ἐρυθριάω, ωχριάω, ωρακιάω, κ. τ. λ. σημαίνοντα την έναςξιν κας έξαις έτως την διάρκειαν του πάθους (ως, λιδιάω = πάσχω λιβίασιν) άλλα περί τοῦ κατα παρέκτασιν τύπου των Els aw, Ew, ow, xoy uw, iw ξημάτων, βλ. ἐΦεξης τόμω γ, έν ταῖς προσθήκαις, λ. есмь.

§ 7. 7) μικτα (ἐκ τῶν βογενών), κού τούτων ο ένεστώς είς y, 10 = ω, n y10,

льти, старью, старьти 🖃 λευκάω, λευκάζω, γηαντί των εἰς ζω κως σκω εάω, γηεάσκω (κακb, ήβάω, συνηθεστέρων πας έλλησι εμδισο Γλαγολοβο μμιδιοщих окончание на Со и σкω, выражающих у Грековь начинаніе, ήβάσιω, γηράσιω, πο Λαπ. senesco, maкже maturesco, и т. д,), также ἐρυθριάω, ώχριάω, ωρακιάω, κου pb4ко выражають начало, но болбе продолжение, на пр. λιθιάω, я страдаю долго каменною болезнію см. пом. 111 вр прибавлен. слово есмь.

∮ 7. 3) Смѣшенные πεωτογενών κας των δευτε- (omb переообразных и второобразныхв) у, ю, ую, юю, ыю; вы неоконюю, ыю $\equiv ov\omega$, $v\omega$, τo de чател. umb, (umu), amb,

Μέλλων.

Буду гремьть. — Видьть.

φέτω χεέμηθι. - Βίδηθι.

(χεεμήσω,

ιδήσω, κ. τ. λ.).

апь, ять, bть, еть, aть $= \omega$, $a\omega$, $e\omega$, $o\omega$, $v\omega$, оть, вать $\equiv i \vartheta_i$, $\eta \vartheta_i$, $i \vartheta_i$, $\eta \vartheta_i$, $\alpha \vartheta_i$, $c \vartheta_i$, $F \alpha \vartheta_i$, αθι, εθι, οθι, Γαθι, οίον, κακό mo: op- 10 op-aop-m, op-a-mь, $\alpha e \tilde{\omega}$, mu, $\alpha e - \tilde{\omega}$, $\alpha e - \alpha - \theta$, άραθι(άρωθι, άρωμι), дрем (άραμι, αντί άρωμι, αρόω, $\frac{1}{2}$ лю, дрем — $a - m_b$, αe_{ω} , дрем — лю, дрем $d\epsilon g\mu\omega$ (dormo), $d\epsilon g\mu - \alpha \beta i$ a-mb (κακό бы omb дре-(δέξμαμι), сто-το, сто- маю δεξμάω, δέξμαμι), δέξя-ть, στοω, στο-αθι μω (dormo) δέξμαθι, сто (στόαμι, ως, στάω, στάμι, -10, сто-я-ть (какЪ $\sigma \tau \tilde{\eta} \mu i$, $\delta \tau \eta \mu i$, лежу (ля. бы отв стояю, $\delta c \omega$, ту, легу), λέγω, леж— σόαμι, кякв στάω, στάμι α-πь, λέγαθι (λέγαμι, στημι, ίστημι), στόω, στόωs, έξαμι, έξαμαι)=λέγε- α- ϑ ι σταθι), лежу (ляσθαι κοιμγ, κοιγ, χάζω, τγ, легу) (λέγω, λέγομαι), b-mb, βέλω, βέλ-ηθι κοιμη (χάζω, χάτω), κοιπиши, ишь, πολυάριθμα. до-ю, до-и-ть, Эош Эо-пЭ, квалю, хвалu-mь, κξάλω, κξάληθι (кохици), плав-лю, плавηθι (πλάω, πλέω, πλεύω, πλούω, πλύω, υΞε, плую плав-лю, плав-и-шь,

атаренф. els ить, (ити), ять, тть, еть, оть, χ $\alpha \tau$ — η β_i , велю, вел — как b $\xi \epsilon \alpha \mu_i$, $\xi \epsilon \alpha \mu \alpha_i$), хочу, (βόλω, βόλημι). καί τα είς b-mь (κακ' бы omb xombю, χατέω), χάτηθι, велιο, βελω, βέλω, βέληθι (βόλημι, βόλω, βέλομαι): и многія на иши, ишь, до-10, до-и-ть, 9ош, и—шь, πλαύω, πλαύ— θίηθι, хвалю, хвалишь, κ Γάλω, κ Γάληθι (κάλημι),

Προστακτική.

Греми, χρέμε. Видь (виждь), βίδε Гремите, χρέμετε. Видьте, βίδετε.

κ. τ. λ.

<u>плоую</u>, у<u>в</u>, плову, η πλωω, πλώΓω). Έκ δὲ των είς γ, 10, καθαρον καν των είς γιο, ιοιο, ωιο, τα απαρέμφατα είς вашь, овать, евать, ѣвать, ως, кую, (коую, κούω, у=в καί Ε, κόΕω, κόβω, κόπω), κοβαπь, κόβαθι (κόβαμι, παμι, κόπαθι, κόπτειν). кры — ю, ке $v - \omega$, $\beta \omega$, кры — вашь , $nev = \beta \alpha \beta i$ блю—ю , βλύ—ω (βλέω, Φλέω, fluo, κ βλέω, Φλέω, Φλεύω, блеву, άχρηστον), бле—вашь, Φλεύαθι (αντί блю-ти, $\beta \lambda \tilde{v} \beta_i$) клю-10, γλύ-ω (γλύ Εω, γλύ-Φω, γλέΦω Ελέπω, γλε-Fω, λέω, γλεύω αχρηστ. клеву, клеваю), клевать, γλεύαθι (άντί κλιο - πи, γλυθι), ста-10, στάω, στά Γω, σταύω (άχρηστ. ставу, оден ставлю, ставляю, αντί ставаю, ταυάω), став — а — ть, отабаЯ. **Αδιο, Αδικαπικ, θέω, θεύα-**Di (ως έκ του θευαμί,

πλαύω, πλαύηθι (πλαύημι, οπό πλαύξω, πλάω, πλύω, = 8, πλεω, πλγιο =плоу-ю, у-в, плов-у, или $\pi \lambda \omega F \omega \equiv \pi \lambda \omega \omega$), изb. глаголовь на ю и у сь предыдущею гласною, какъ-то ою, ую, юю, ыю, $o\omega$, $\varepsilon\omega$, $v\omega$, неоконч. на вашь (овашь, евашь, **Бвашь**), кую (<u>коу</u>-ю, $\nu \circ \nu = \omega$. $\nu = y = B$, и F, κόβω, κόπω), κοβαπь (κό-Βαθι, κόπαθι, κόπτειν), кры -ю, кейш, крывать, κούβαθι(κούβειν), 6λю—10, $\beta \lambda \dot{\omega} = \omega$ ($\beta \lambda \dot{\epsilon} \omega$, $\phi \lambda \dot{\epsilon} \omega$, fluo, μ, βλέω, Φλέω, Φλεύω, блеву), блевать ($\phi \lambda \varepsilon \upsilon \alpha \vartheta \iota$, вмвсто, блю — ти (Вхй θι), κλιοιο, γλύω (γλύ Εω, γλύφω, γλέφω = Ελέπω, ΕλέΓω, [λέω, λέπω], γλεύω, неупотр. клеву, клеваю), клевать, ульбая (вм. κπιοπι, γλύθι, γλύφειν, v=8), ставать, какb бы отв ставаю, ставу, (- ΒΑΚΟ), σταύω (σταυάω,

'ΑπαςέμΦατον.

Гремьть, χρέμεθι. Видьть, βίδεθι. $(\mathring{\eta}, \eta \vartheta_i, \mathring{as}, \tau i \vartheta \epsilon \tau_i, \vartheta \epsilon \tau_i, \mathring{i} λη \vartheta_i)$.

Déaple duri Déple Signe Tiθημι, θέω, θεύω. Ούτω κ πάντα τὰ εἰς αυω, ευω, υβω έλληνικά εκ των είς αω, α Εω, εω, ε Εω, υω, υ Εω (Εθεν έσχηματίσθησαν κού τα είς απω, επω, οπω, υβω, υπω, πτω, φω) κομέκ τοῦ ΒΟΙΟΙΟ, воевань, жей врую, врровань (об ек той врру, въроу, у = в, въров, върова, ахепотог, вроваю, βλ. έν τόμω γ, τὸ στοιχεῖον γ), καὶ άλλα πάμπολλα σημασίαν έχοντα μάλιστα θαμιστικήν, ώς τα είς αω (άλω, άλόω, άλοάω. κέλω, κελεύω, θω, κελευτιάω, κατά είς αω κυρίως θαμιστικά, κού τα έφετικά, συνέχειαν κού ταυτα πόθου δηλούντα κού τάσιν δρέξεως προς το πράγμα του, έξ ε παράγονται ονόματος ή ξηματος, οίον στρατηγιάω,

σταύαθι), 4010, 40 вашь, θεύω, θεύαθι κακ'b бы omb θεύαμι, θευάω=θέω, θημι, тідпиі); такв и всь Греческіе кончащ. на ачи, $\varepsilon \nu \omega$, $\nu \beta \omega$, $\sigma \beta \omega$, $\equiv \alpha F \omega$, $\varepsilon F \omega$, $v F \omega$, $o F \omega$, $o m b \alpha \omega$, $\varepsilon \omega$, $v \omega$, оω (изв коихв образовалась большая часть кончащихся на ата, ета, $o\pi\omega$, $v\pi\omega$, $v\varepsilon\omega$, $\pi\tau\omega$ — $\varphi\omega$); равнымь образомь и воюю, воевать (какь бы отв вое - ваю, какв, Βούω, Βοάω, Βοοξάω), ΒΒрую, вбро-вашь. (какЪ бы от вроваю, от слова въра, въру-въроу ушв. вброва, вбровать. см. Том. 3, букв. у) и многія другія, значащія учащеніе), какв - то на αω (άλω, άλίω, άλοάω κέλω, κελεύω — εύθω, κελευτιάω): ποдобно учащашельнымb на αω, и шрмb, кои такое извявляють продолженіе и желаніе, стремленіе квимени или къ глаголу, отъ коего

Μετοχη

Гремлющій, ая, ее. Видящій, ая, ее. жернеіз (85), гоа, от. Відая (шт. 85), гоа, от. к. т. л.

μαθητιάω, κ. τ. λ.). Είς τα μικτά ἀνάγονται καὶ τὰ ὁλίγα Ρωσσικά είς οπь, κολ —ю; кол — ο — mь, κόλω (κάλω, σκάλω, σκόλω, εθεν σκώλος), κόλ -ω - Θι (σΐον έκ του κόλωμι, ώς, δίδωμι $\kappa \circ \lambda - \circ - \omega$, кол $- \circ - \omega$). мьлю, μέλω (μύλω, μόλω molo), молоть, μόλοθι (μέλωμι, μολ - ό - ω, мол-о-ю), αλλ "σως τα είς οιπь, μετεπλάθησαν έκ των εls emb (e = o), καλ то молошь гілан = (мелеть), мьлеть. Пеоодея κού τα Ρωσσικ. πереть, мереть, переть, ого (τ_{ε} ρεθι, μόρεθι, πέρηθι, ώs έκ τοῦ τέρημι, τερέω, περειο, κ. τ. λ.), έξ ένεστώτων συγ-

происходять; какь то, στρατηγιάω, μαθητιάω (π. е. желаю бышь ученикомь, желаю военачальспівовать, быть военачальникомв и. пг. д.) Сюда относятся и Русскія на оть, коих число не велико: кол-ю, кол-о-шь κόλ - ω, κόλ - ω - Θι (κακδ бы опъ колою, коλою, κόλωμι, κακο δίδωμι = σκόλω, οπό κοειο, σκόλος, σκῶλος, --οψ σκάλω, σκάλλω, κάω), мелю (μέλω, μύλω, μόλω molo), мо ло — ть, $\mu\acute{c}\lambda$ — ω — ϑ (какъ бы опъ μόλωμι, $\mu \circ \lambda - \circ - \omega_{s} \quad \text{MOЛ} = 0 - 10$; но, можеть быть, окончаніе на отпь образовалось от еть, по обыкновенному измъненію буквы е на о, и молошь (мелеть). Къ симъ прибавь ть, кои вь настоящемь времени сокращаются, и коихо неокончательное на Вть и

Συζυγία Γ. Спряженіе Ένεστ. Υ, Ю, απαρεμφ. ИТЬ. ЫТЬ. Строю, στεόω. Μοιο, μόω (μίω). Строишь, отеоног. μόεσσι. Моешь,

иєкоμμένων, мру, тру, еть, какb-то: мру, тру, μόςω, τέςω, συγκοπ. τςω. βλ. § 5), οθεν η τα άχεηστα мрью, πρью, μεέω Σλαβονικά απαρέμφ. mph ши, трвши, првши. σείλλω, σέλλω, έλω, ίλω), слать (об вк той слаю, ачті сылаю), сылашь, σείλλαθι (είλαθι, έλαθι έλαμι, έλαω, έλαύω) πικγ, τύκω, πικαπι (ώς έκ τοῦ mk-a-10, $\tau v v - \alpha - \omega$, τευχάω, χέω, τεύχω, έκ τοῦ τέκω, τέξω, texo), κ.τ.λ. "Αλλα δε εκθλίβουσι το ξιζικον Φωνηεν είς το άπαреву (Рωσ. рву), рвать, δεύω (εέω, ξύω \equiv έςύω, έζε- εύω, \mathbf{n} έςεύω, έςεύω), ξύ-

пру (анті мору, пру слов. мреши, преπι , πρbπιι = μόρω , τείω, πείω, πεέω, μόρηθι, τεήθι, πείθι, πεηθι вb Русскомb языкь на ерепь (мерепь, (μος εω), τε εω, εξ ων τω mepemb, κακ δω omb mepero, τερέω, omb κοero τεέω, ΒΜ. τερω, τείω, τείβω, и т. д). Такъ же. слю (вм. сылю) $\sigma - \varepsilon \hbar \omega$, είλω, ίλλω, έλω) слать (какв бы отв слаю вм. сылаю, σ — ίλαω, ἐλαω, $\dot{\epsilon}\lambda\alpha\dot{\nu}\nu\omega$), сылать ($\sigma-\dot{\epsilon}\dot{\nu}\lambda\alpha$ θι, έλαθι, έλαμι, έλάω), mку, τύκω, шкаши (какb бы omb mк — a — ю, $\tau u \kappa - \alpha - \omega$, $\tau \epsilon u \chi \alpha \omega$, $\chi \epsilon \omega$, τεύχω, οπό τέκω, τέξω, Лат. texo), и проч. нькоторые выбрасывають гласную букву въ неокончашельном наклонеεέμφατον, τηςοῦσι δε όλό- ніи, и coxpansiomb в цькдиеог του ένεστωτα, οίου лости настоящее; реву (по Русски, рву), рвать ξεύω (ξέω, ξύω, εξύω, εξεСтроить, στρόητι. Моеть, μόετι. Строимь, στρόημεν. Моемь, μόεμεν. Строите, στρόητε. Моете, μόετε. Строить, στρόαντι. Моють, μόουντι. (ώς τίθημι, τίθης. τιθείμεν καὶ τίθεμεν).

(ώς τίθημι, τίθης. τιθείμεν καὶ τίθεμεν)

ρύω, καὶ έρευω, έρευγω), ρεύαθι (ώς έκ τοῦ ξεύαμι, ρευώω, реваю, οθεν αχρηотогрваю, тае с, рвашь), бер—у, $\varphi'_{\varepsilon}e$ — ω , брашь (olov en rou браю, avri бераю, бер—а—шь, φ_{ε} ράω, Φέραθι, αντί Φερέω, Φέραθι, έθεν Φρέω, Φρήθι), деру, беро, драть, бейди (avті дер — а — ти, беεαθι, δεεάω, дераю). καί πάλιν μετά του ξιζικού Φωvnevтоs, осбираю, бирать, жидаю, жидать, битаю, τέω, ζήτηθι, ζήτημι, έκ του ζητω, συγκοπη, жду, ждашь, κ. τ. λ. Καθόλου δε γνώεισμα των μικτών τούτων σχηματισμών υπάξχει κυ. είως το πεο της ληγουσης του απαρεμφάτου πιι, πι, προτιθέμενον Φωνηέν (a, я, и, е, ь, у, о), то отойог δεν ευρίσκεται είς το πρώτον θέμα τοῦ ένεστῶτος, όθεν και περιττεύει τον ένεστώτα μίαν συλλαβήν το

αθι (κακb бы omb δεύαμι, ξευαω, реваю, рваю), беру, Фέρω, брать Фейда (Феради, какъ бы отъ бераю, браю, *Φεράω*, $φ_{εαω} = φ_{εεεω}$, omb κοετο φείω, φεηθι), деру, драть, бедо, бейда (вм. дер—а—ть, $d' = \alpha - \beta_i$, δεραμι, δεράω, дераю); вновь съ гласною; бирать от бираю, жидать от жидаю = ζητάω, ζητέω,ζήτημι, ζήτηθιοποζή $au\omega$, сокращ. жду, ждать: Ошличишельным внакомо сихо смошенныхо окончаній сушь гласные а, я, и, д, е, у, о, полагаемые предв ши _ шь неокончательнаго наклоненія, которыя не находятся въ корнъ настоящаго времени, и пошому однимь слогомь болье настоящаго неокончашельнаго; напримъръ том — лю

1) Παρωχήμενος (παρατατ. καὶ ἀόριστ).

Мыль, ла, ло, Спроиль, ла, ло, στρωείς (στρώσας είμί), μίας (ἐκ τοῦ ΜΗΙΟ) σασα, σαν = ἔστρωσα. ἔμίσα, ἔσμηζα.

απαρέμφατον οίον по-10. ноишь (шь \equiv ши), π о= ∞ , πό - η - θι (ως εκ τοῦ πόημι, ποέω, no — e — 10, αντί πόω, πίω, πίμι, πιέω, πίσω, πίζω, πιπίσκω) πιοΜ -лю (му), том-и-ть, τόμω, τόμ-η-θι (τόμημι, $au \omega = \dot{\varepsilon} - \omega$) крич — у, крич — ашь, $\kappa e^{i\zeta}$ — ω , neis - a - Di (neisnui, $neig - \alpha - \omega$) вижу, вижду (виду), вид-Б-ть, Bid-w, Bid-n-Di (Bidn- μi , $\beta i \delta - \dot{\epsilon} - \omega$) Bb - 10, вь я ть, Falw, Fal a Falw, Fal a - 9, (alaµ, $-\vartheta$: $(\alpha i'n\mu i = \dot{\alpha} - \eta - \mu i,$ $\vec{\alpha} - \vec{\epsilon} - \omega$, $\vec{\alpha}(\omega)$, κ . τ . λ . τοιαύτα καί τὰ εἰς нупь हैंस र् क्येंग होड सपु, ठाँठग, तामस-पु, тян — y — ть, тог — w, τάν-υ-θι (τάν-υ-μι, ται - ύ - ω, οίον πίπη - y-

(му) том-и-ть (ть= πu), τέμω, τόμ - η - <math>Ωι (какъ бы отъ торпри, отъ $\tau \circ \mu \in \omega$), no — 10, $\pi \circ - \omega$, no - и - mb, $\pi o - n - 9$ (какъ бы отъ, топи, $\pi \circ - \varepsilon - \omega$, $\pi \circ - \varepsilon - \omega$, $\epsilon \to \infty$. ποω, πίω, πιέω, πίσω, πίζω, πιπίσκω), κρичу, κείζω, $ne\alpha \zeta \omega$, крич — а — mb, $neig-\alpha-9i$ (kak'b бы отів νείζημι, νείζαω, κρич-α-ю), вижу, -жду (жд $\sigma \delta = \zeta = \delta$, omb неупотреб. виду), вид-b-ть, $\beta i\delta \omega$, $\beta i\delta - \eta - \beta i (\beta i\delta - \epsilon - \omega)$ вид -- b — b, video, $\beta i \delta \omega$, $Fld\omega$), Bb-io, Bb-s-mb, $\alpha - \eta - \mu i$, $\alpha \in \omega$, $\alpha \omega$; maкимъ образомъ и всъ кончащіеся на ну, въ неокончательном имбють нуть; тян — у, msh - y - mb, $\tau \alpha v - \omega$, $\tau \dot{\alpha} v - v - \vartheta i$ (omb $\tau \dot{\alpha} v v \mu i$, $\tau \alpha \nu = \nu - \omega$, какb бы mян — у — ю), дун — у,

2) θαμιστικός, многокрапін. (Παρατατικ.)

Cmpauband, πα, πο, Μωβαπό, πα, πο στα Γέων, στρά Γεον (ως έκ τε cmpaio, στράω, οθεν στρατός), μι Γάων, μί Γαον, (έσμαον, έσμηχον) κ. τ. λ.

— ю), дун — y, θύνω, дун-у-ть, Эйгидг (обог ён той дун-у-ю, Эичύ - ω, θύνυμι, ώς ζεύγω, ζευγν-ύ-ω, ζεύγνυμι, βλ. τόμ. β. λ. πягну), κ. τ. λ. τοῦτο δε το παρεντιθέμενον Φωνηεν της παρεκτάσεως ευρίσκεται και είς το γ πρόσωπον τοῦ Σλαβονικοῦ παρωχημένου της δριστικής, όθεν η οι Σπάβονες γραμματικοί σχηματίζουσι το απαρέμφατον προστιθέντες το πικ είς το γ τοῦτο πρόσωπον, ως pва, pва.— mи, κ. τ. λ. (βλ. Δοβεόβ. σελ. 346 - 7). αλλα καί τοῦτο το προσκολλώμενον είς τον παρωχήμενον Φωνήεν τίποτ άλλο δεν είναι παρ αυτο το κατά παρέκτασιν προ-

 $\Im \psi = \omega$, дун — у — ть, Эйг ч Эг какь бы оть дун-у-ю, Эил-иш, Эйνυμι, κακό ζεύγνυμι, ζευγνύω, οπό ζεύγω, см. Τοм. 3, слово тяну); но и третье лице Славянскаго прошедшаго времени (praeter.) изъявишельнаго наклоненія принимаеть сію гласную протяженія; напр. реву (рву) прошед. рва; вижу, видь. по сей причинь Славянскіе Грамматики, прибавляя кв сему третьему лицу прошедшаго времени ти, составляють нескончашельное наклонен. напр. рва-ти, видьпи, паи-пи и. ш. д. (См. Добров. стр. 346, 7) но и сія придаваемая къ прошедшему времени гласная, не иное что есть, как $b \varepsilon, \alpha, o, v,$ прибавляемая кв само-

Μέλλων.

Буду строить. Буду мыть. Φούτω στεόηθι, μίθι (μέλλω στεώσειν), κ. τ. λ. Πεοστακτικά.

Строй, στεωε. Μοй, μόε. Стройте, στεωετε. Μοйте, μόετε.

στιθέμενον άμέσως είς την είζαν του ξήματος κού σχηματίζον παζ τον ένεστωτα καί του παρατατικόν καί τον αρριστον των είς αω, εω, οω, υω Έλληνικών σίον $\beta id - \omega$, $\beta id - i - \omega$, $\alpha' \circ \rho_i \sigma \tau$. βίδ - ε, Σλαβον. παρωχ. видь, видьти, $\beta i \delta \epsilon \beta i$ ($\eta \beta i$), ξεύω, ξευ—ά—ω, παρατατ. καὶ αόριστ. ρεύ — α (pea), ώς, έβα-ς, έβα, έφα, βόα $(\hat{\epsilon}\beta\acute{o}\alpha\epsilon)$, $\tau\acute{a}\omega$, $\tau\alpha-\acute{\epsilon}-\omega$, $\tau \alpha - \eta - \mu i$, $\pi \alpha \rho \alpha \tau \alpha \tau$. τάε-ε, τάη (παй), παиπια, τάηθι (ώς ίστημι κοί τίθημι, τιθέω, τίθεε, τίθη, έτιθη). Ουτω καί τα εis вать, ваю (ек той ев ую, bio), έχουσι παρωχημενον eis ва жой ы (вы), одеч παράγουσι τα είς ыπи, οίον му корию глагола и образующая прошедшее несовершенное время и аористь Греческихь глаголовь на αω, εω, οω, υω, по протяженію (ἐπέκτασιν), напр. $\beta id - \omega$ (idω), $\beta id = \varepsilon - \omega$, appuemb $\beta id\varepsilon$, Славян- прошедшее, видь, неокончат видьти, Beldedi $(-n\theta_i)$, fevo, $\delta \varepsilon v - \alpha - \omega$, прошедш. δεύα (pea) κακb, έβα, έφα, и Вос (è — Восе), таю, $\tau \alpha \omega$, $\tau \alpha - \dot{\epsilon} - \omega$, $\tau \alpha \eta \mu i$, прошедш. $\tau \alpha \varepsilon$, $\tau \alpha \varepsilon - \varepsilon$ (паи), паити, τάηθι (какъ готия, прошедшь готи и דושחעו, דושבש, דושח, בדושח). такь и кончащіеся на вать (от глаголовь на ысю, ую) имбють прошедш. на ыши, како то; будто, бы (бысть) $= \varphi \tilde{v}$ $(\tilde{\epsilon}\varphi_{\upsilon}), \, \varphi_{\upsilon}\beta_{\iota}\,$ также, быва, <u></u> φύFα (φύαε, κακb τίμα, έτίμαε, εμές το QUEE, 'ΑπαρέμΦ.

Строить, отесяди. Мышь, ріди Өсциотик. многокрапін.

Мывашь. Спраивать, στρωεύαθι (οιον έν του страиваю. στρωευάω, ως, αλευάω, αλεύαμι), μίταθι.

бы (бысть), $\equiv \varphi \tilde{v} \left(\tilde{\epsilon} \varphi v \right), \ \varphi \dot{v} \epsilon \right), \ \varphi \dot{v} \epsilon \vartheta \iota, \ бывать,$ к. т. д. Ταυτα δε ένίστε ѝ вается (особливо

быши, ΦυЭι καν πάλιν бываю, ΦυΓάω (Φυεω), быва, φ ν Γ α (φ ν ε α , ω ε τ ℓ - кую, (коу — ю, κ ε ν — ω , μαε, τίμα, αντί Φύεε, Φῦε), κύω), κοβα, κόξα (κόξαε, φύΓαθι, бываши кую, κόβαε), ковать, κόβακοβα, κόξα (κόξαε, κόβαε), θι (κόβαμι, κοβάω, κόβω, ковать, κόβαθι (κόβαμι, πω, κόπτω), и проч. κ о β $\acute{\alpha}\omega$, κ $\acute{o}\beta\omega$, $\pi\omega$, $\pi\tau\omega$), Сей слогь иногда удвоиδιπλασιάζονται (ή μάλιστα предлогами) къ большей μετά προθέσεων) πρός πλειο- силь напряженія; напр. τέραν επιτάσεως έμφασιν (бываю) бывываль (какь οίον ((бываю), бывываль, бы опів бывыва, φύΓυα, (ως έκ τοῦ бывыва, ΦύΓυ- вм. Φύεα, Φυέω), коваю F_{α} , α' ντὶ φ' υέ α , εον, φ υέ ω) κοβыβаπь (πολκοβыβаπь) коваю, ковывать (подко- какъ бы отъ ковыва, вывань), ως έκ του ко- κόξεξα, κόβεον (такь и выва, по $\varepsilon = \varepsilon$, по $\varepsilon = \varepsilon$, по $\varepsilon = \varepsilon$, накв (ката та, уане $-\tau a - a - b$ omb у -a - a - aσκε, γοά $-\alpha$ σκε. οῖον ἔκ BM. γο $-\alpha$ $-\omega$, γόαε). τ ой $\gamma_0 - \alpha - \alpha - \omega$ [$\gamma_0 \Gamma \alpha$ - наконець кончащіеся на $F\alpha\omega$], $\alpha\nu\tau$ i $\gamma o-\alpha-\omega$, $\mu\eta mu$ oбразують оть γο-α-ε, κ. τ. λ.). κ τα προшедших на μ : msείς нуmu, τέλος, σχηματίζουσιν έκτων είς ну παρωχη- ну, τάνω, прошедш. (тяμένων, οίον (πяну, τάνω), нухв), πяну (τάνυκα), τά-

Μετοχή. Ένεστ.

Моющій , поаѕ Строящій, отеоаѕ. (ώς, ίστας, και οίον στροάσιος, ώς, έκων (έκους) έκουσα, έκουσιος.

Aogiot.

Строившій, στροείξε. Μывшій, μίξεις. (ws, Deis, ieis).

ΗΥ = (τάνυκα) τάνυ (άν- γνυ = έζευγνυε δῦ, έδυ = τι τάνυε, ως ζεύγνυ = ζεύ- έδυε), πιπιιγικό τάνυθι, тянуть, τάνυθι (τάνυμι, νω, <u>т</u>τάω), и проч. $\tau \alpha v - \upsilon - \omega \equiv \tau \alpha v \omega \equiv \tau \alpha \omega$

κ. τ. λ.

§ 8. Έκ των ελεημένων Φαίνεται καθόλου, ότι η ανωμαλία των ξημάτων της Σλαβονικής χώι των διαλέκτων της περέεχεται μάλιστα έκ των διπλών θεμάτων, από τα όποῖα σχηματίζονται (ше клюю, клевать. тру, треть. тереть, жой тирашь, спирашь, ката τὸ τέρω, τρέω, καί τερίω, τείω, βω) κυμαίο, κιδάω, και καιμγ, κείνω, κένω (κέω, κέδω, κομ κένω, βλ. τόμ. γ λ. скидаю), η κίδνω (кидну, αποβολη τοῦ A), κ. τ. λ.

παρωχημ. (шянухь), тя νυ (вм. τάνυε. какь ζεύγνυεν, έζευγνυε, έδυ Ε΄ έδυεν), (τάνυμι, ταν-υ-ω τά-

> (8. Изв вышесказаннаго явствуеть, что неправильность глаголовъ Славянскаго языка и его нарвчій происход. отв двойных в корней, изв коихо составляются, на пр. клюю, клевать, тру, треть, тереть, тирать, стирать (такъ какъ и τέρω, τερέω, τρέω, η τερίω, $\tau e l \omega$, $\beta \omega$), кидать, —даю, κιδάω, и кину, κείνω, κένω (κέω, κέδω, Η κένω, СМ. Том. 3, сл. скидаю), или кідую (кидну, безь д ки

Μετοχικά.

Cmpon, στεόας. Μοπ, μόας, (ως, ίστας, βιβας), όθεν επροκοιμία, κ. τ. λ. αόριστ.

Строивь, ши, $\sigma \tau \omega \varepsilon l \Gamma s$. Мывь, ши, $\mu l \Gamma s$. (ωs , $\alpha \varepsilon l s$, $\beta \varepsilon l s$, $\delta \theta e v$ строившій), к. τ . λ .

Εκ δε τούτων των θεμάτων τα μεν είναι άχρηστα καν παντάπασιν απηρχαιωμένα καν είς μύνα τα έξ αὐτων παράγωγα γνωστα, τα δε μόνον μετά προθέσεων έκφερονται, καν πολλάκις κατ έπέκτασιν, οίον (ую), ο6— ую, ο6— ывашь, (кусу), за—кусу, καν κушаю.

§ 9. Από την αὐτην διπλόην καὶ τριπλόην τῶν θεμάτων προέρχεται ἢ ή ἀνωμαλία πολλῶν ξημάτων τῆς
Έλληνικῆς, οἶον, βαίνω, ἀόρ.
ἔβην μέλ. βήσομαι, ἐκ τοῦ
βάω, ἢ βῆμι. πάσχω(πάζω,
πάξω, πάσκω), μέλ. πείσομαι καὶ πήσομαι (πήθω),
ἀόρ. ἔπαθον (πάθω), παρακ΄. πέπονθα (πέθω) Φέρα, μ΄. οἴσω (οἴω), ἀόριστ.
ἤνεγκα (ἐνέγκω). καὶ Λτ.

ну), и проч. Изb сихb корней одни неупопребительны или совсым обветшалые, и употребляются только вb производныхb; напр. (ую) отb сего, обую обывать, (кусу) отb него, закусу, и, кушаю.

§ 9. Отb таковаго удвоенія и упроенія вв глаголахь происходить и неправильность многихв глаголовь Греческ. языка, наприм. Вайго, аорист. έκην, будущ. βήσομαι οπίδ βάω, η βημι πάσχω (πάσχω (πάζω, πάξω, πάσκω), будущ. πήσομαι и πείσομαι (omb $\pi\eta \Im \omega$), aopucii. $\tilde{\epsilon}\pi\alpha$ θον (πάθω), πέπονθα (πέθω) φέρω, будущ. δίσω (οίω), aopucm. ηνεγκα (ένέγκω), и по Лашинск. fero, tuli (τύλειν, omb τύ-

Συζυγία Δ. Спряженіе Ένεστ. Υ, Ю, απαφέμφ. ΟΤЬ, ΥΤЬ. Ένεστως.

Дую, θύω (θέω). Колю, κόλω. Колешь, κόλεσσι. Дуешь, θύεσσι. Колеть, κόλετι. Дуеть, Эύετι.

τόλλω, tollo, ταλάω), latus (λάω, λάζω, λάβω), κ. τ. λ.

§ 10. Ως τα μιπτα ξήματα της Σλαβονικής είναι σύνθετα έκ τοῦ τύπου τῶν Bagutovav els a, xaj Tav els αω, εω, οω, υω, κατά παγέκτασιν, έτι δε καί των είς μι (\$ 3, 7), ούτω καί τα της Λατινικής. Kal τούτων ή μέν α συζυγία λήγει είς ο, απαρέμφ. are, amo, amare, αλλα το amare απαιτεί θέμα amao Ξάμάω (άμω), άμάσαι (o = e, alorin. naj dwein. ws, Deos, Dies, orde), magaτατ. amabam, αμά Fων (ώς, έβίων, η άμά Γαν, ώς ετίθην, $\eta = \alpha, \nu = \mu$), $\pi \alpha \rho \alpha \kappa$. amavi, αμά Εειν (ύπερσυντ. ώς, γε-

fero, tuli (τύλειν τύλω, λω, τόλω, λλω, tollo, τα- $\lambda \approx \omega$), latus (omb $\lambda \propto \omega$, λάζω, λάβω), и много другихъ.

> (10. Как смышенные глаголы Славянскаго языка составлены по типу Варитоновb на *w* и по шипамв на со, со, οω, υω, такъ же и на μι (см. (7 и 3). Тоже самое открываемь и вь Лашинском взык первое спряжение оканчивается на о въ неокончаш. на are, amo, amare; но amare должно имbть корень amao $=\alpha\mu\alpha\omega(\alpha\mu\omega)$, анаот (оте вв Эолійск. и Дорическ. какв - то: Эгоя, Эгоя, огое) прошедш. несовершенное: amabam αμά Γων (αμάαον, κακ b έβοαον, ων, и αμά Γαν, κακδ $\tilde{\epsilon}\tau | \Im \eta \nu$, $\eta = \alpha$, $\nu = \mu$) coвершенное: amavi, «µ«-Feiv (давнопрошедшее,

Колемь, κόλομεν. Дуемь, θύομεν. Колете, κόλετε. Дуете, θύετε. Колють, κολοῦντι. Дують, θύουντι.

Παρωχήμεν.

Κολολό, κόλον. Αγλό, θωνονι.
 Κολьнуλό, (τὸ ἀπαξ). Αγμγλό, (ἄπαξ).

3) Καπωβαπό, κάλευον. Αγβαπό, θύτον.

γεαφειν, ή ώς, έθην). clamo, clamare, κλάμω, κλαμάω (κλαμμύω), κλαμάσαι, creo, creare, κεέω, κεεάσαι, κ. τ. λ. Της δέβ συζυγ. ό ἐνεστ. eo, ἀπαρέμφ. ere, gaudeo, γαυδέω (γα Εδέω, γαθέω, αντί γαθέω, γηθέω, παρά το γάθω, γάδω, gado, gaudo), gaudere, γαδησαι (βησαι) video (vido, Blow, "dw, Bidew), videre, Βιδήσαι, Βιδέσαι (ώς τελέσαι, τεέσαι, Φοεέσαι, καί αέσαι \equiv αῆται), vidi, \digamma !δειν, κ. τ. λ. 'H de y συζυγ. έκ των βαρυτόνων εis ω = o, ere, lego, λέγω, legere, λεγέσαι (αντί λέγσαι, λέξαι η λεγέω, λεγέσαι), edo,

κακό δεδάειν, δεδήειν, и π. 4.); creo, creare, κρέω κρεώσωι; clamo, clamare, κλάμω (κλαμάω, κλαμμίω) иλαμάσαι. Втораго спряженія настоящее на ео неокончат. на ere, gaudeo (γα Εδέω, γαδέω, выбсто γαθέω, γηθέω, οπό γείθω, γάδω, Fάδω, gado), gaudere, yaudnoai (yndnoai), video (omb βίδω, ίδω, неγποπρεбит. vido), βιδέω, videre, Bidnoai (Bideoai, κακο Φορέσω, τελέσω, τρέσαι), vidi, βίδειν. Tpemie спряжение от Варито. нов на $\omega = 0$ ere: lego, legere, λέγω, λεγέσω, (вм. λέγσαι = λέξαι, или λεγέω, λεγέσω), edo, edere, έδω, έδέσαι (έδησαι), fero, ferre, Φέρω, Φέρξαι, πο Эοлич. Φέρσαι (κακό τέρσαι, и

1) Μέλλων.

Буду колошь, буду душь.

2) हमा उठा बम्बर्ट.

θύνω. κολύνω, νω. Дуну, Кольну,

Дунешь, Эйчесть. κολύνεσσι. Кольнешь,

Дунеть, Эύνετι, к.т.л. κολύνετι. Кольнейв,

Προστακ.

Коли, лите, κόλει, λετε. Дуй, йте, θύε, ετε.

edere, ¿da, ¿deoas (¿dnoas) fero, ferre, Φέρω, Φέρδω, αλολικ. ΤΦέρσαι (ως, κοβέη, κόρση), κ. τ. λ. Ή δε γ τέλος είς io, ire, audio, η ως άλω, άλίω, κυλίω), audnoai venio, venire, Balνω (Βαινίω, νείω, νέω, ως κ βίνω, όθεν βινέω), βαιντσαι, κ. τ. λ.

§ 11. Της δε Σλαβονικης τας συζυγίας ο Δοβεί-Bionos (σελ. 519) diaigei els Teels,

- α) 10, Η ΙΙΙΑ, απαρέμφατ. ти, ати, яти, вати.
- β) y, emu ($\chi \alpha \gamma$ ну, неши) — ти, нути.
- у) ю, иши, вти, ити.

 $es \equiv gg$, kakb nogon, nogέη); наконець чептвершое спряженіе на io. ire, audio, audire audia, audeia (αυθέω, κακ' Φορείω, Φοaudire, αυδίω, δείω (αυδέω, εέω, ει , или как αλω, ως, Φορέω, Φορείω, ει =ι, άλίω, πυλίω), αυδήσαι νεnio, venire, βαίνω (βαινίω, νείω, νέω, πακό κακό и βίνω, omb κοετο βινέω, Вагипоси и проч.

> б 11. Добровскій (стр. 519) раздъляеть Славянскія спряженія на три Класса:

> 1-й, на ю, Нши, неоконч. ти, ати яти, вати. 2-й, на у, еши (и на ну неши), ти, нути.

3 й, на ю, ити, тти, umu.

Кай туз Россий об него Глаголы Російскаго языείς τρείς διαιρούσιν, οί δε κα πο мивнію однихв Έπὶ τοῦ ἀπαξ (άδρις.)

Κολυμα, κόλυνον.

Дунь, Эйгог.

Απαρέμφ.

Колоть, колоді, (ώs, боді). Дуть, Эйті (ώs ході) Кольнуть (асегт.), подоствы Дунуть, Калывать (Эпричиот). Дувать,

τέσσαρας (βλ. της Ρωσσι-หที่ร 'Anadopulas The yearματικήν). Προς δε τες Έλληνικές τύπες τα Σλαβονοεωσσικά ξήματα παραβαλλόμενα αναλογέσι, κατά μέν το α πεόσωπον, πεός την συξυγίαν τῶν βαρυτόνων καὶ την των είς αω, εω, οω, κού υω, ιω, ασυναιεέτων κατά δε τα λοιπά, προς την των είς μι, ως προείπομεν (§ 3). Καθώς δέ το τίθημι έγεινεν έκ το τίθεμι (τιθέω, όθεν, τίθεμαι, ώς καί δεμαι, κ. Τ. λ. κατά τὸ έμί), καί το β πέρσωπον ÉXEL, TIDAS (ER TE TIDATI, τίθεσί, ως, έσεσί, έσσί), το δέ γ, τίθησι, δωρικώς, τίθητι (άρχαίως, τίθετι, ώς

είς τας ανω διαγραφομένας имбють три спряженія, по мибнію другихв, четыре (см. Грамматику Россійской Академіи). Сравнивая Славянскіе и Россійскіе глаголы сь Греческими типами, находимь что по первымь лицамь сходствують съ спряженіем Варишонов В на ши глаголовь на со εω, οω, υω , безb сокращенія з по другим'в лицамъ съ глаголами на иг, какъ сказано выше ((3). А как тідпрі составился оть τίθεμι (τιθέω, оть коего тідена, такв какв и верш и п. д. по глаголу $\hat{\epsilon}\mu i$, $\epsilon i\mu i$), и второе лице имбеть тідуя (omb тідую, по древнему тідеог, такв же госог, гоог), претье ті-Эпоі, Дорически тідиті) по древнему третье $\tau / \Im \varepsilon \tau i$, κακb ἔσετι, εστί); mакимb же образомъ и окончаніе

Μετοχικα.

Κολπ, αός. κολοβό, μιν. Αγπ, αγβό, μιν, κόλας, κολώξυ. Θύας, θύξων, Κολιοιμίας κολές Αγβιμία, θύς, (μετοχαί) κ. τ. λ. κόλω κάλω, (σκάλλω, σκώλω). δθεν σκώλος, λοψ, καὶ σκαλύνω, σκαλεύω.

हैं जहरा, हैंडी) , व्याम अध्ये न वे els еши, Росс. ешь, жей προ φωνήεντος Η ши, Η шь, ών το γ πρόσωπον εis emb, Ηπο, συμπίπτεσι μετά των είς εσι, ετι οΐον, λαιο, λα-Нши (шь), ланть, дою, λάεσι (λάες, ζθεν λάεις), хает: кину, кинеши (шь), кинеть, κείνω, κείνεσσι (veis), Kelveti Angovt. лаемь, те, ють, кинемь, те, нуть, даєнеч (ώς, τίθεμεν, έμεν), τε, οντι, nelveμεν, τε, νεντι (βλ. § 3). ώςε αί δύω Σλαβονικαί συζυγίαι συμφωνέσι προς τον αρχαίον το τίθεμι και έμί (είμί), σχηματισμόν. Της δέ у то нши, ишь, кой у πρόσω π. umb, αναλογεί προς

еши (предв гласнымв Нши), въ Русскомъязыкь со кращается на ешь. третье лице на Нтв, еть сходствуеть сь окончаніемь Греческимь на ест, етт, какъ-то: лаю, ланши (шь) ланть Ξλάω, λάεσι (λάες, omb сего λάεις), λάετι. кину, кинеши (шь), кинешь, neiva, neiveoi (veis), neiveti, также и въ множественномь числь: ланмь, ше, ють, кинемь, те, нуть, = λάεμε(ν) (κακb τίθεμεν, έμεν), τε, οντι κείνεμεν, τε, νενті (см. §3). таким в образомь два спряженіясогл шаются съ древнею формою глаголовъ τίθεμι, νέμί (єіµі); третьяго жеспря женія окончаніе втораго лица иши,ишь, и третьяго ито сходствуеть сь окончаніями пог, пт, Οὖτω κλίνονται καὶ τὰ, мелю, молоπь, μέλω (μύλω, μόλω), μόλοθι (μόλωμι, ώς, δίδωμι) κ.τ.λ. κὶ τὰ

परे गठा, गरा, भैरा महरेड परे δί ἐκτάσεως γινόμενον, τί-שחסו (דושחב), דושחדו (סטיחש. τίθησι). χού πρός τὰ ἐκ τῶν είς αω γινόμενα είς ημι, οίον (ίσαω, ίσημι), σαω, стаю, 500, стою, стоиши (шь) singi (sans, isns), cmoumb, SONTI (ISNTI, ISNOI) CHOUMB, ите, ять, σόημεν (Ίσαμεν), ทระ, ฉบระ (รอฉังระ, พร โรฉังระ อบีτω καὶ ἐκ τε อ๊ลทุนเ ลีกอง-Tai Ta, Sensi, Senti, Senμεν, δρητε, δράντι). Τα δέ, τέλος, απαρέμφατα τέτων των συζυγιών ξπάγονται κα ταῦτα εἰς τὰς τέσσαρας Ἑλληνικές τύπες μιᾶς καὶ τῆς autis ou Juylas tav els mi ши, n шь, ашь, яшь _т, θι, αθι (ίταθι) · bms, ems \equiv ετι (τ β ετι) ишь, ышь $= i \theta_i$, iti (" $i \sigma \theta_i$, $\pi i \theta_i$, " θ_i). ילטע פער בשונה בשנה בחוץ או ולסבותט (ולניג ,ולטעאושל) (ולסבות ולטעאושל)

какв-то вв глаголь тідлог $(\tau i \Im ns)$, $\tau i \Im n \tau i$ (обыкновенные тідиті), и отъ глагол. на со происко-(κακὸ ἱςάω, ἵζημι, дящее 5άω, cmaio, 5όω, dmo стою), стоиши (шь), cmoumb=sonoi (sons, isaeis, isys), sonti (ISNT) множествен. стоимв. ите, ять = 5 спреч (і 5 сореч ίταμεν), ητε, αντι (τοάντι Kakb isavri, makb nomb оепри, происходять бепо, อียุทรเ, อียุทุนยง, อียุทระ, อียุตั้งรเ), наконець: неокончашельное наклон. сихв прехв спряженій подходишь, какъ выше сказано, къ четыремь типамь, повелишельнаго наклоненія одного и того же спряженія на рі кончащихся глаголовь; ти, ить, amb, sime $= \tau_i$, θ_i , $\alpha\theta_i$ ($(i \leq \alpha \beta_i)$, emb, $b = \epsilon \tau_i$ பி (மிரி, मापा, '91), yms, ואטוה, ביטו וצטע (אטשו, ila , ilo dmo _ (iluvaled (8091, yva91), cm. § 1. Cie

είς нуπь, тяну, тянуть, τάνω, τάνυθι ποну, ποнуπь, δύνω (δόνω), δύνυθι (δύνυμι, ως, ζεύγνυμι, υθι) κ. τ. λ.

Τα δε μέσα σχηματίζονται έκ τε ένεργητικέ μετα τε ся. двигаю, юся. κού συγκοπ. Рωσσ. сь (βλ.

ωθι (δίδοθι, γνώθι), βλ. § 1. Ταύτα περί συζυγίας κού της όριςικης έγκλίσεως κού της ἀπαρεμΦάτε

\$. 12. Της δε προσακτικης εγκλίσεως το β πρόσωπον καθόλε ληγον είς κι
(ει ε βλ. σελ. 236), παρα
τοις Ρώσσοις προφέρεται κομ
συγκεκομμένως, όταν δεν τονίζηται, οίον, κάκι (άντὶ κακιν κείνει, ώς, τίθει, κομ,
δείκνυ, ίστη, πῶ, ἀντὶ, πῶθι,
κότηθι,) κ. τ. λ. τὸ δε προσι,
κακ, κομ τὰ λοιπὰ ὁξύτονα προφέρονται ὁλόκληρα
ὁμοίως κὰ τὰ εἰς καθαρον,
λὰκ (δάει, ε) βλ. σελ.
238, κὰ Τόμ. Γ, γράμμα ε.

опносипся кb спряженіямb изьявительнаго наклоненія и неопредьленнаго.

(12. Второе желице повелишельнаго наклоненія вообще оканчивается на и (= гі, гі см- стр. 236), Русскіе произносять его и усьченно, когда предв нимв сшоишь согласная, и надь и ньшь ударенія, напр. кинь (вм. кини neivei, Kakb Tidei, deinvo, $(5\eta, \pi\tilde{\omega}, BM \cdot \pi\tilde{\omega}\beta_i, (5\eta\beta_i))$ и проч. а слова проси, иди, и другія имбющія удареніе на предпосльднемь слогь, произносяшся. безь устченія, такъ же и имбющія предб и гласную: дай $(d\alpha \varepsilon) = d\alpha \varepsilon$, и проч. см. спр. 238. и том. III букв. b.

σελ. 244): κως τὰ παθητικά μετὰ τε ecmb κως της παθητικης μετοχης οιον ένες αβνικομο ecmb, κινέμενος εἰμι быль двигивань, κεκινημένος ην (ἐκινέμην), буду

§. 13. Heel de Tav xecνων προσθέτομεν τα έφεξης Та гіз аю, яю, ваю, бю, (апафи. яшь, ашь, вашь, όπιδ) κατ ασυναίρετον παρέκτασιν ληγοντα δηματα έμθαίνεσιν, ως είπομεν, παεάτασιν ή και έπανάληψιν The everyelas (67). ODEN τέτων τον ένεςωτα έκλαμβάνεσιν οἱ Ρῶσσοι ώς ἀπό-אטדסץ א מלוספולסץ, דצדבוני ws onualvovia nuclas oxi την παρέσαν ένέργειαν τέ υποκειμέτε, άλλα την έν αυτω ενέσαν δύναμιν πρός τὸ ένεεγείν την πεάξιν την υπό τε δήματος εμφαινομένην: οίον, плаваю (πλουσω, ως πλοέω, ευπλοέω) δηλοί κυρίως το, δυναμαι πλέειν ούτω καί παρ Ελλησιν δ ένεςως σημαίνει άδιαφόρως κού την παρέσαν ένέργειαν, xey The duraus autis, ofor το πλέω, πλοέω, σημαίνει κού το, πλέω νύν, κού το, δύναμαι, είωθα, πέθυκα πλέειν WE XXX " TOU TETEING 8

§ 13. Здрсь будемь говорищь о временахв. Глаголы на аю, яю, бю, особливо же на ваю, въ неокончательномо имбющіе вть, ать, вать св протяженіемь, выражають, какь мы замьтили, напряженіе дібствія, или повтореніе (§ 7). Оть нихь Россійскій языкь употребляеть настоящее, како совершенное прошедшее, т. е. выражающее собственно не насшоящее дриствіе предмета, но вы немы находящуюся силу для исполненія, дойствія, выражаемаго глаголомв, - какв на пр. плаваю (πλαυάω, κακό πλοέω, ευπλοέω) значишь собсшвенно могу плышь; шакъ и у Греков настоящее дъйствіе и силу его, напр. πλέω (πλοέω) значить плыву (теперь), и плаваю, (могу или я уи бивт (аппаки овфи

двигань, кин Эгіз έσομαι (кин σομαι), к. т. д. το стать (стану) παρά Ρώσσοις Βοηθητικον (ἐπί τε ένας ξεως της ένες γείας, και έπι μέλλοντος ώς το 6γχγ)

omelesow Ede Deelssow είωθε, πέφυκε σπείρειν, θεείζειν (Σλαβονικ. стють, жнушь ёх тё сью, жну, από της ταξεως των πεωτογενών) ωσαύτως δια των αὐτῶν τύπων ἐκΦεάζεσι κοί τα κατ' ἐπανάληψιν (iterativa), xx Ta Jausina, κού έναρυτικά (§ 6), την δε παρέσαν απλην ένεργειαν ώς έπι το πολύ δια των πεωτογενών και συντετμημένων ένες ώτων, οίον πλωβή, πλεί Γω, πλεύω (πλέω νυν). Πολλάκις ομως τα ξήματα δεν έχεσιν εί μη τον ένα μόνον τύπον κατ αμφοτές eas Tas onuacias olov Atπαιο, τελέω (νύν, κού πέ-Φυκα τελείν). η, cbio, (βλ. ανωτέρω) Ο ένεςως, ως καί ο παρατατικός, εμφαίνεσι πολλάκις καλ σπεθήν meds Thy Everyeian TE ghματος, οίον, ώνεομαι, ,, ώνεετο τον λαγών (προδ.) = кой та кат сктати Роб- то же можно сказать и

रवे महरहारवे है जमहीहरूवार है वेहे Эгеі (вог (птицы не съють ни жнуть. Мато, VI) = не имбющв спакойности съяпь, жать, и пр. Равнымь образомь тьми же шипами выражають и учащашельныя, повшоришельныя (iterativa), и начинательныя (\$ 6). настоящее простое дъйствіе большею частію первообразными или устченными насшоя-. щими, напр.плыву, $\pi \lambda \varepsilon F \omega$ πλεύω (πλέω νῦν); Часто глаголы имфють только одинь типь вь обоихв значеніяхв, напр. дьлаю, τελέω (теперь, и имью обычай дьлашь), стю, и проч. Настоящ. какъ и прошедшее совершенное выражають нерьдко и стараніе вмьсть сь дьйствіемь глагола, шувори какъ-то: ωνέετο τον λαγών Προμοπί, έσπευδεν ωνήσασθαι ούτω π. ε. έσπευδεν ωνήσασθαι),

οίον, буду писать, μέλλω γεάφειν = γεάψω (βλ σελ. 200 - 4), καὶ cmany писать (ἀρχομαι γράφειν) = εἰς τὰ γράφειν καθίσταμαι, ως " εἰς μάχην καθί-

σικά μετά προθέσεων μάλιςα° οἷον (roворю <math> = γα-Fεύω = λέγω, αγορεύω), у говариваю (σπεύδω πεῖσαι, πείθω), ώς τὸ παρηγορέω, κ. τ.λ.

 14. Παρωχημένες δε ή Γωσσική γλώσσα έχει κυelws Teeis

α) τον αδιόρισον (неопредъленное), ωѕ μήτε το τετελεσμένον μήτε το πολλάκις η το απαξ της τε ξήματος ένεργείας διορίζοντα. τέτον λέγεσι καὶ ατελή (несовершенное, ката иста-Φρασιντέ λατ. imperfect.). γίνεται δε μάλισα έκ των κατά παρέκτασιν (αιο, πιο, bю, απαρέμφ. ать, ять, bmb) σχηματιζομένων ξημάτων, χού σημαίνει κυρίως την παράτασιν κού διαμονήν θεωρεμένης ως προς άλλην ούτος είναι ο Έλληνικος πα-

о Россійских в глаголах в сь протяженіемь, и сіи особливо сложенные съ предлогами: " (говорю, γα Γρύω Ξάγορεύω, λέγω), уговариваю (стараюсь уговоришь), какЪ жепусеέω и проч.

§ 14. Вb Россійском b языкь при прошедшихь:

а) Прошедшее предъленное, которое показываеть дьйствіе несовершившееся и нечасто или одинь разь; его называющь и несот вершеннымь по примьру Лапинскаго imperfecti. Оное составляется изъ глаголовь, образуемыхь пропияжениемъ послъдняго слога (аю, бю, яю неокончать ать , бть, яшь и проч.), и собственно означаеть продолженіе предвидущаго дійτης παρελθέσης πράζεως, ствія, относительно къ другому дриствію, уже χαί αυτήν ήδη παρελθέσαν. совершившемуся; таково время Греческаго яστασθαι (capessere bellum). κού καθ' έαυτο δε το ίσταμαι = άρχομαι (" ἔαρος, μηνὸς ἱσταμένοιο. "Ομηρ.)· καί сталь писать, είς το γράφειν κατέστην (ήρξά-

еататию, обоу (кидаю, ки- зыка пасататию, напр. дать), кидаль, = кодого, (кидаю, кидать), кидаль еніваог двигаль, — об інаог ніваг (еніваог), двигаль, (Edinar, Edianor) = (Eniver) officaor, (Eniver), часто αλλα πολλάκις συμπίπτει сходствуеть съ сльдуюμε τον εφεξής γ παρωχή- щимь третьимь происчог, отак то бина дег педшимь, когда глаголь єжеї тотом твтв ідісітером, не имбешь собственнаοίον, писаль (ἔγραφον, και го типа, какь напр: пиέγραψα): κού τότε ὁ ἀδιό- canb έγραφον μ έγραψα) егос (неопредъленное) е и тогда неопредъленное vas о autos хой о Ехдии. есть самый Греческій κος αόρισος (όθεν έχει με αορисть (omb koero и ταφρασμένον και το όνομα). = αδιόρισος, αόρισος).

еіз вать (ваю) Эашыный, тельных глаголовь, оть оправления подражения в под кончащихся на вашь (ваλάκις η έπανάληψιν της ένερ- ю) означаеть собственно угіая, біо леуєта кой мно- повтореніе дриствія, и гокрашное (πολλαπλές), пошому называется мнопос парататию, обоч ки- парататию, учащательдываль, ερδίπταζον (πολλά- ныхь глаголовь, напр. из έξξιπτον) έκ τε киды- кидываль, έξξιπταζον, онгь вать, ξιπτάζειν ονομάζε. кидывать, ξιπτάζειν. Сіе

В) пасых пречов об вк тах б). Прошедшее учащаείναι δε των αυτός ο των гокрапное. И сіє вреот ов твтоу капоте жей да- время иногда называетвнопрошедшее (πεο πολ- ся давно прошедшимв, λέ παςεληλυθότα), όπότε и тогда сравнивается

μην γεάφειν) καὶ μέσως, становлюсь спіарикь (ἀς χομαι γηςάσκειν) = καθίσταμαι γέςων. τὸ δὲ стану = στάω (στάνω, εθεν συνήθ. σταίνω, κατά τὸ, ίστάω,

κού παραβάλλεται όπωςδήπύτε κού πρός τον Ελληνικον υπερσυντελικόν οξον ΑΒΗгиваль (внічеоч жоў вкеніуукегу), ек т8 двигивашь (KINEEIN = SIONADEN, SIWκάθω = διώκω συνέχως). τέτον δε σχηματίζεσιν ένίστε καί κατ αναδίπλωσιν της ΒΕΙ συλλαβης,ως, бывываль (η μην, έγεγόνειν) έκ το бываю n бываль (ทึบ, Епр, еуеvo ипр), πέφυτα, - φύκειν, βλ. 67. γ) παραχήμενος δ μοναпав (однокрапное), утся ò rò anaz ms everyeias έμφαίνων, όστις γίνεται μάλιστα έκ θέματος τῶν είς ну нушь, обоу (кину, двину) кинуль, екечота (ёрбіψα)· двинуль (єпічησα)· Ούτος είναι πυρίως ο Έλληνικός αρριστος, σχηματιζομενος αείποτε εκ τε τίπε των els y newtoyevan xoù un κατά παρέκτασιν ξημάτων πολλακις δε τέτε του τοπον έπεχει κοί ο πεώτος, ο αδιοριστος λεγομενος παεωχήμενος, ή ώπλες, ή καί, ньсколько сь Греческимь υπερσυντελικός, напр.
двигиваль (εκίνεον, εκεκινήκειν), оть двигивать
(κινέειν, διωκάθειν, διωκάθω
— διώκω συνεχώς). Сіе
время иногда составляется удвоеніемь слога
вы какь—то: бывываль
(оть бываю, бываль)
— πέφυγα, πέφυκον, έπεφύκειν и έφυν, см. § 7).

г) Прошедшее однократное, которое собственно происходить отв корня ну, какъ-то: (кину, двину, неокончать нуть кинуль, двинуль. Сіе время есть собственно аористь Греческій, и составляет. ся изв шина глаголовв первообраз, кончащихся на у безь протяженія, Нерьдко сіе время значишь тоже самое, что и первое, шакв называемое, прошедшее неопредьленное, или простое, или же принимаеть пред

ίστημι, Ιστάνω) = cmoio, στόω, cmams, στάθι (ώς εκ τε cmaio, στάω, cmabamb, σταύω). Οὖτω κοὰ τὸ (στάω, στέω, στείω), στεύομαι = ἵσταμαι, καθί-

ώς έπι το πλείστον, σύνθετος μετά προθέσεως, κού тотв ονομάζεται совершен-HOE, ητοι έγτελης, η συντελικός (ἐκ τέ λατιν. perfectum), ώς το τέλειον της παρελθέσης ένεργείας δηλών, обоч, сдвигаль (ёк түз жеод. $cb = \hat{\epsilon}\xi) = \hat{\epsilon}\xi \epsilon n l v n \sigma \alpha$. Kaτα τον αυτον τεόπον σχηματίζεσι χού τον μελλοντα διαιρέντες αυτον 1) είς αδιόрютог (пропредъленное), τον σύνθετον δηλονότι έκ τέ (гіз ать, ять, тть, вать) κατ' έκτασιν ασυναίρετον σχηματιζομένε, οθεν κοί αδιορίστε λεγομένε απαρεμφάτε, χού έκ τε υπαρκτιив буду, хой стану, обог буду кидать, μέλλω кіδαν (κιδάων έσομαι έπὶ παeατάσεως). 2) είς μοναπλέν (ἐπὶ τὰ ἀπαξ) τον ἐκ τῶν els ну, обоу кину квию (n ек тв кидну, кібуй) кеуй. двину (двигну = συνήθ. διώχνων το θέμα двиту δ Γίκω, δίκω, διώκω), διώξω (κινήσω). Ότι δε ταύτα τα

логь, и тогда называется совершеннымь (оть Лапинск. perfectum = έντελης, συντελικός), κακb означающее дриствіє; напр. двигаль, (сь предлоromb cb = ¿¿, èк, сдвигаль (Ебенічнось); такимь же образомъ составляется и будущее, которое раздъляется 1) на неопредъленное, которое сложено изв неопредъленнаго или совершеннокончательнаго (на ать, ять, ты, вать и прч.) и существительглагола есмь, или стану: буду кидать (μέλλω κιδάν, κιδάων έσομαι); 2) однокрашное кончащееся на ну, наприм: кину (иевую, или отв неупо-неую! двину (двигну, коσταμαι (ξτοιμός είμι, στάσιν, θέσιν λαμβάνω τοιαύτην, ώστε ἄςξασθαι τοῦ ἔςγου) " στεῦτ' ἀγοςεύειν (Ομης.) κ.τ. λ.

els Hy Ruelws elvar evectoτες αντί μελλόντων λαμβανόμενοι, είπομεν (σελ. 196). 3) εἰς ἐντελῆ (совершен-ное), ὅστις εἶναι αὐτὸς ὁ ένεστώς των πρωτογενών, ή και των κατά παρέκτασιν έκφερομένων ξημάτων, μετά πεοθέσεων συχνότατα συντιθέμενος, καὶ μάλιστα τῶν сь, у, по, обоч, мру, μόρω (θνήσκω), γμργ (θανέμαι) 6ίω, παίω (πάω, Φάω, Φένω), γδίτο (Φονεύ- $\sigma\omega$). (двигаю), сдвигаю (ἐκκινήσω) дѣлаю, εдь-'Ομοίως лаю, έκτελέσω. διαιρούσι τους χρόνους καί είς την προστακτικήν, κα είς την μετοχήν κων το μετοχικά, χαί, πεώτιστα πάντων, είς το απαρέμφατον.

рень двигу = облю, біко, διώκω, διώχνω, ξω (κινήσω): что сіе собственно есть настоящее вмфсто будущаго, о томъ сказано стр. 196). 3) на совершенное составленное изЪ настостоящаго св предлогомь св, у, по: мру, умру, бію, убію, двигаю, сдвигаю, дълаю, сдблаю. Такимъ же образомь раздыляющся времена в причастіяхь и дъспричастіяхь. и вр особенносши вр неокончашельномв наклоненіи.

\$ 15. Έκ τούτων καθόλου τῶν χεόνων ο μεν idialτερον λεγόμενος έντελης (coвершенное), Φαίνεται πεειττὸς dιότι ἐπὶ μεν τοῦ παρωχημένου είναι ο αὐτὸς

§ 15. Изв сихв вообще временв собственно называемое совериненнымв, кажется, излишнее: ибо вв прошедтемв оно тоже самое, что и

Tα εis Mb.

Περὶ τοῦ ecmь, εἰπομεν (βλ. σελ. 254). Τούτου δὲ ή μετοχή быль, ла, πο, ἐκλαμβάνεται παρὰ τοῖς Τώσσοις ἀντὶ τοῦ ἀόριστου δѣхь. Οῦτω κωὶ πᾶσαι

νω ό πεώτος παεωχήμενος (καθως είπομεν), ήτοι ο παρατατικός (με σημασίαν αορίστου), είτε απλούς, είτε κού σύνθετος έκ πεοθέσεως. έπι δε του μέλλοντος είναι ώσαύτως έκ προθέσεως σύνθετος ο ένεστως αί δε προθέσεις δύνανται μέν να προσδιορίζωσι την του ξήματος σημασίαν, δεν δύνανται όμως χα να πολλαπλασιάζωσι Tous xecvous Tou el de pin, το επμα πρέπει να έχη καί τόσους χρόνους, με όσας προθέσεις δύναται να συνταχ. 9η· Η πολλή ανωμαλία της σημασίας χού χρήσεως των χρόνων του Σλάβονικού κού Ρωσσικού ξήματος πρέπει, νομίζω, να σημειωθή είς τα λεξικά, και κατά σημειώσεις idicatéeas els την γεαμματικήν ούτω καί ή Έλληνική σημειόνει μόνον τας ανωμαλίας των χρόνων, χωρίς να τους πολλαπλασιά-Sy dia neodérewy olov,

прошедшее неопредьпростое или ленноее ^{cb} предлосложное гомь; а вь будущемь, это есть настоящее съ предлогомъ же. Предлоги могушр конечно опредблить значение глагола, но не умножить его времень, иначе глаголь должень, имьть столько же времень, сколько предлоговь можеть принять. Великую незначенія правильность и употребленія времень Славянск. и Россійских в глаголовь надлежить, думаю, означанть вр словяряхь и вь особенныхь примъчаніях вы граммашикахв Такимв образомо и Греческая Граммашика представляеть однь неправильности времень, не умножая ихъ предлогами; на пр. κνύω, ¿ξανύω (= ¿ξανύσω); ήν, уви супть и пасататись, αόριστος, η παρακείμενος; γ αί εἰς τὰ Σλαβον. μετοχαὶ, μετέπεσαν εἰς ἀορίστους παρ αὐτοῖς τὰς δὲ λοιπὰς διαφορὰς τοῦ Σλαβον. πρὸς τὸ ዮωσσικὸν ὑπαρκτικὸν εκμε, διακρίνουσιν οἱ γραμματικοί.

ακύω, έξανύω (Ξέξανύσω). ην, ήειν (παρατατικός, κού άρριστος χαι παρακείμενος) και άλλα των οποίων παρ Όμήςω μάλιστα συμπίπτει ο παρατατικός με τον αίσείστον, καὶ ὁ μέλλων μετα τοῦ ένεστῶτος. Όμοίως καὶ ο λεγόμενος προ πολλού παефхинечес (давнопрошедmee) Elvas autos o Dausστικός ή χωείς ή μετά πεοθέσεως αλλά διά να έχη ίδιαν ονομασίαν, έπρεπε να έχη καὶ ιδιαίτερον της ληγούσης σχηματισμόν. Καὶ ο μέλλων δε ήθελεν είσθαι, voulsa, inavas dinenuévos, έων έδιηρεϊτό είς ωπλούν και σύνθετον. Αλλά και το έπί-Эето неопредвленное (ейτε αδισειστον, είτε ασειστον μεταφεασθή), πεοστιθέμενον μαλιστα είς τον ένεστωτα, οξον της προστακτικής κοι απαρεμφάτου, μερικεύει μαλλον την σημασίαν οίον TO THE THE TO THE TO TO νύν γεάφειν χώς την περί το γεάθειν έξιν και ο άδιο-

Гомера, въ нъкоторыхъ глаголах втадатати оз сливается св аористомв и будущее св настоящимв. Такь и называемое давно прошедшее, оно же и учащательное, св предлогомь или безь предлога; но дабы имьть собственное название надлежалобы ему имъть и особенное окончание. Будущее, думаю, достаточно было раздрляемо на простое и сложное; но и самое названіе неопредвленнаго, которое придается кв настоящему повелительнаго и неокончашельнаго наклоненія болбе ограничиваеть значеніе, какb-то (пишу) писать значить писать теперь, и имьть привычку писать. Прошедшее несовершенное

Дамь, δαμι (παρά τοῖς Υώσσοις, μέλλων == δώσω) εκ τοῦ μαιο δάω (πεωτότυπον τοῦ δάνω, δαίνω, δώνος, λτ. dano, dono, donum) = δίω, δώω, δωμι (δίδωμι)· ἀπαξμφ. Ααβαπι (δά Γαθι ἐκ τοῦ μαβαιο), κ. τ.λ.

ριστος (τουτέστιν αίριστος, о ход несовершенное, ατελης) παρωχήμενος πисаль, έηφεάζει και το έγεαψα και το έγεαφον και το έπεφύκειν, οίος τε ήμην γεάφειν 'Ο πολλαπλασιασμός των χεόνων κ ή ακυρολεξία τινών ονομάτων προξενεί σύγχυσιν είς τας ίδεας της Γραμματικής. 'Αλλ' ή περί τούτων έξακείβωσις ανήκει μαλλον είς τους Φιλολόγους Ρώσσους, οίτινες παρά πάντα ξένον τελειότερον κού γνωρίζουσι κού κανονίζουσι την γλωσσών των έγω δε μίνον απλως έξέθεσα τας περί τουτων σκέψεις μου, παραβάλλων τους χρόνους καί του Ρωσσικού ξήματος προς τους του Έλдостаточнія).

писалЪ выражаеть прошедшее совршенное такь же: я могь писать. Умножение времень и неопредвленность нвкоторых имень производишь нркошорую запутанность во понятіяхь **Г**рамматическихb точныйшее о томь изслъдование болье надлежить Россійкимь ученымь, кои лучше всякаго иностранца знають свой языкь, и открывають правила онаго. Я здесь изложиль просто свои мысли, сравнивая времена Славянскаго глаληνικού Σημειωτέον δέ, ότι гола св временами Греολίγα ξήματα έχουσι τους ческаго. Замьтимь, что σεσημειωμένους χρόνους, τα немногіе глаголы имьοποία κού πληγη (ήτοι τέ- юшь означенныя времеλεια)λέγουσι (полныя), τα на и по тому называются οε λοιπα ελλειπτικα, (не. полными; другіе же-недостаточными.

bmь, bшь, bcmb (èх той аехаю вдмь) води, вового «беть, еоды, банть, ванть, ваять, еборег, ебеть, έδαντι. παρατατ. Τραπο (έδαον) έδον (έδας), αόρις.

6. 16. Ἡ μετοχή τῶν Σλαβονικών ένεργητικών, τουτέστιν ο Γωσσικός αύριστος λήγει εἰς πb, ла, лο π<u>ν</u> (βλ. σελ. 242) της δε παθητικής μετοχής ο Σλαβον. evectos els mb, ma, mo (им, ем, омb) $\equiv \mu os$, μη, μον (ημος, εμος, ομος) อโอง รัฐ ฉิทองอทกุร ซฉิง Els μενος, (έμενος, ήμενος, όμεros, ws, Tidépevos, dignμενος, Φερόμενος), έκ τοῦ Els และ жадитиной (olov HOсимь, именуемь, чтомь, τιτόμος, αντί τιτόμενος), ο δε παρωχήμενος είς ень, ань, $mb = \varepsilon v - \varepsilon$, av-s (Es, EIS, as), Deis, εντο-s. οίον κραдень, χραυ- $\exists \dot{\epsilon} v(s) = \chi_{e} \alpha u \exists \dot{\epsilon} \dot{i} s, \ddot{o} \exists \dot{\epsilon} v \chi_{e} \alpha u$ Dévros Aburanh, os miτνά(ν)ς, πιτυ άντος 6μmb,

б 16. Причастіе Сла-ныхь глаголовь, или Российское неопредаленное время оканчивается на ль, ла, ло, = (см. стр. 242); а страдательное Славянское причастіе на мь, ма, мо, (имь, емь, омв). иог, ип, иог (пиос, εμος, ομος), BM. ημενος, έμενος, όμενος, κακb, δίζήμενος, τιθέμενος, Φερόμενος оть страдательнаго на иш (носимв, именчемв: ттомо нако бы тітороя, veionpos BM. TITOpevos, veiσήμενος, -- τόμενος и проч.), отсюда окончание Россійское на мый, носимый, и т. д. также на ень, онь такь какь оконvanie na $\alpha v(s)$, $\epsilon v(s)$, $\epsilon s(\epsilon is$, as), els Dels evros, kpagenb, $\chi_{e\alpha u} \exists \dot{\epsilon} v(s) = \chi_{e\alpha u} \exists \dot{\epsilon} \dot{i} s -$ Эетос, двигань, какь ті- $\tau \nu \alpha(\nu) s$, $\pi \iota \tau \nu \alpha \nu \tau c s$, makb и на и-тъ-пдеія, деія (Kakb Tedeis), 6umb, παισ-τος, η παισ- θείς, παισθείς, или παιστός, CM.

bab (αντί baab). μέλ. буду bemь (Φούτω έσθειν). προσταιτ. 1 μι , έσον (έσε), 1 κιμ , έσθετω απαρέμο. boms, έσθεν, σθειν μετοχικο, ένεστως ban, έδως = έδων παρωχήμ. (ΒΒΒ), ΒΒΙΙΙΙ, έΓσας, έσας (ἐδηδοκώς), όθεν αί Υωσσικαί μετοχαί Ελειμία, ε, καί ελυμία πα-

κ, τ. λ. (Εκ τούτων αί Ρωσ-- σικαί παθητικαί μετοχαί εls мый, ный, тый к. т. д.)

17. Ta de idlas µEτοχικώ, ή, Ρωσσιστί, μεтохотога (двепричастія), κατά τα λατινικά gerundiva diangiderta, Throt' αλλο δεν είναι, εί μη μετοχαι συγγεκομμέναι χωείς της ΜΙΚ καταλήξεως उल्प रव हें १६९ भाराम मार्थ गर्भ वर्ण ह-TERO LETOXING ELS A = a-s, кидан, підас s (підаs), жей вів и (си, ши, чи) EI -S HOCH (OS TI-Dei-s) noy bi = us (ws Qus), रुखे होड mb, щb, ymb = ους, κάρ παξωχήμεν είς Bb (aBb, eBb, MBb, ывь, к. τ . λ .) αFs , $\varepsilon F - s$, ofs, eifs, & of els min (eveotws), Roy els Buin (naewχημένος) των Ρωσσικών μετοχων. βλ. η τομ. γ. λ. сый.

τέλος, των ξημάτων, ότι я глаголовь, перемьня-

спр. 242), и такъ же Россійск. на мый, ный, тый.

§ 17. Двепричастія, подобно Лашинскимъ деrundiva, ни что иное какь устченныя двепричастія на $S = \varepsilon i - s$: кидая побось (побось), и на и (си, щи, си) = εi--s кидавши,но-си (какЪ Tidels), it ha bi (Kakb Фия), а на шв, щв, и ущь = 85 (какъ бобой) и на въ (авъ, ивъ, евъ ыев, и проч.) $\equiv \alpha F s$, eifs, efs, ufs, omb koихь и Россійск. причастія на щій, вшій и проч. (см. пом. 3, сл. Сый).

§ 18. Пері де той техор, \$ 18. Что ударені-

εωχ. Βεμιά. Σλαβον. εμδ, εμμι κα εμείς, εμεις (εδόμενος), παρωχ. εμετοχ. παθητ. εμομό, αδόμενος (εδόμενος), παρωχ. εμείς (εδάνος, εδωθείς). ενεργητικ. μετοχ. ελδ (αντί εμλό, αδων). ο δε παρωχήμεν. της όριστικ. εχδ έκ τοῦ εμοκό παρωκα (πεδήδοκα), εκπι

μεταβάλλεται κατά τε χεςνους κων περσωπα κων συζυγίας, ετι δε μάλιστα κατά
διαλέκτους, κων ότι (ώς
επι το πλεῖστον) οἱ ἄλλοι χεόνοι κων τὰ περσωπα
Φυλάττουσι τὸν τόνον τοῦ
α περσώπου τοῦ ἐνεστῶτος
τῆς οξιστικῆς, εἰπομεν ἐν τοῖς
ἔμπερσθεν. βλ. κων Δοβεςβισκ. σελ. 572.

Ταύτα καὶ περὶ τῶν ξημάτων της Ρωσσικης κατ ἐπιτομην, εἰς τὰ ὁποῖα προσθέτομεν καὶ τὸ ἐΦεξης. Οἱ ἀρχαῖοι Ρῶσσοι γραμματικοὶ ἐμιμοῦντο συχνότερα την λατινικην γραμματικην εἰς τοὺς γραμματικοὺς κανονισμούς. ἀλλὶ οἱ καθημᾶς, σπουδάζοντες ἐπιμελέστερον την Ἑλληνικην (ἐκ της ὁποίας ἐμορφώθη τὰ πλεῖστα καὶ ἡ Λατινικη), θέλουν τελειοποιήσει ἐπὶ μᾶλ-

ются по временамъ и лицамъ и спряженіямъ, также и по наръчіямъ и что (большею частію) другія времена и лица сохраняють удареніе перваго лица изъявительнаго наклоненія, о томъ сказано выше (см. и Добров. стр. 572).

Россіяне ві прежнее время чаще подражали лашинской Граммашикі ві граммашических правилахі; но ныні ті, кои занимаются тщательні Греческимі языкомі, (оті коего заимствовалі правила свои и лашинскій), стараются усовершенствовать еще болье, еслито нужно, ві

(β κα) γ πεόσωπ.) ἀσθε = ἀσ<math>θιε(s), ἀσθιε (ησ<math>θιεs, •). то Эпристию наяжь, ядяще, плув. ядяхомь, ядясте, πλαχν (το χ, του Σλαβ. παρωχημ. αείποτε = Έλλην: παραπειμ. κ. το δε β κ γ πρόσωπον ένικῶς εἰς Β, e, π, a =e (es, e), es (ess, es), α (α s, α), η s, η , κ . τ . λ .

λον (ἀν κάμη χρεία), κατά τινα μέρη χού την 'Ρωσ-σικήν, χού αυτήν την Σλα-Βονικήν γεαμματικήν, διά την άκραν των γλωσσών συγγένειαν μετά της Έλληνιτης συγκείσεως πεοδηλότα. τω καταφαίνεται,

нркошорыхр частяхъ Россійскую и Славянскую Граммашики, по причинъ великаго сходства сихв языковь сь Греческимь κης και κατά την ύλην какь по вещественночто весма ясно видно изь сравненія оныкь.

Ο υ τω κού.

Ямь, ёк тё Ядмь = (йдпµі) йд ω (Яду), = ёд ω .

2) Яси, йд η s(і), ёдеіs, ё σ Эеіs. 3) Ясть, (й σ Эєі), ё σ Эєі, ёдєі, к. τ . λ .

204

Βυν , ἐκ τε Βυμπ (Βυμγ) Γείδημι, Γείδω.

2) Βυς , Γεί(δη)σι. 3) Βυς , Γείδητι, ἀντὶ, εἰδεις, εἰδει, κοὰ (ἰδω, ἴσω) ἴσημι, ἴσης, ἴσησι. πληθ. ἴσαμεν, ἴσμεν, ἴστε, ἴσασι, κοὰ εἰδασι, δωρικ. εἴδαντι — Βυμπ, Βυς , Βυμπ, κ. τ. λ.

KE DAAAION H,

Hegi Mogiwy.

ς α. Τέσσαρα κού της Σλαβονικής τὰ μέρια, πρόθεσις, ἐπιβέημα, σύνδεσμος, ἐπιΦώνημα, ἡ ἐπένθεσις (interjectio),

Πρόθεσις.

δ β. Τοῦ Σλαβονικῶν προθέσεων αἱ μὲν ἐν συνθέσει καὶ ἀχώριστοι, αι δε εν παραθέσει. Έκ τῶν πρώτων αναλογούσι προς τας έλληνικάς 1) ή Πρα = προ (το πεότεεον) ο δον Πραμάλλ, πεοτέττας, πεόπαππος, κού πραπραλάλλ, προπροτέττας (ἐπίπαππος), κατά τὸν αναδιπλασιασμόν της πρό, ώς είς το, προπροκαταίγδην, κ. τ. λ. 2) Προ = προ , (το πρότερον κοι) έμπροσθεν, έτι δε καί αιτίαν, ως ή λατιν. pro, propter), Προ Το (διὰ τοῦτο = περί, ή πρὸς) πρὸς τοῦτο : ώς καί, προ ΚοΓά, προς θεου. 3) Πρε, Έωσσ. пере, λατιν. pre, prae, = περί (περέ, πρέ), κού μάλιστα εἰς τὰ ὑπερθετικά· πρεμόλροιπь (σοφία), οίον περιφροσύνη, ώς, περίφρων, Έκι δὲ τῶν ἐν παραθέσει Σλαβονικ. προθέσεων ή (Ι ή (Ο = σύ, σύν (αἰολ. σόν, κον, κσύν, ξύν, όθεν λατιν. con, cum). ΠρΗ, προς (πρίς, πρί). Πρε3, η Πριξ3, πέρις (συγκοπ. πρές), πέρι (\equiv ύπέρ, παρά, per). $H3\mathbf{Z}$ ($i\xi$)

ГЛАВА VIII.

О неизмъняемых в тастицах в ръги.

§ 2. Вb Славянском взык четыре часши рвчи неизмрняемы: предлогь, нарвчіе, союзь и междометіе.

ПРЕДЛОГЪ

§ 2. Изв Славянскихв предлоговь одни находятся во сложенім, другіе стоять отдольно, а иные бывають во срединь слова. Изь числа первыхь сходствують сь Греческими І) пра = пео, прежде, напр. прададо. тестеттая, πестанноя, mакже прапрададо, жесπροτέττας (ἐπίπαππος), πολοδήο πιομγ, κακδ удвояется сей предлого во слово пропроистайубич, и пр. 2) про = пео (прежде и впредь), который означаеть также и причину, (manb какb y Лат. pro, propter), про то (διά τέτο, περί или πρός) πρός τέτο, makb κakb προ Бога, пеоѕ Эев. 3) пре, Росс. пере = Лат. pre, per $\equiv \pi \epsilon e^{i}$, $(\pi \epsilon e^{i}$, πe^{i}) нампаче вы превосходных в степенях в, премудрость, (σοφία), manb канb περιφροσύνη, περίφρων, и проч. О предлогах в находящихся в срединь словь Славянскаго языка, какь то: со или co = συ, συν (ΘολΗΨ. σον, κον, κυν, κσυν, ξυν, откуда Лат. con, cum), при, жесь (жеів, жеі), през, или праз, πέρις (устчен. πρές), πέρι (υπέρ, παρά, per), 1130 (ἐξ), ἐξ, (manb κanb iv, ἐν), ου

έξ, (ως lv, είν, έν). ου (παρά) οὖ, οἶ (ἐπί τὰ ποῦ, ως ἐπίβξημα), κ. τ. λ. βλέπε εἰς τὸ Λεκτικόν.

§ γ, Αί Σλαβονικαὶ προθέσεις συντιθέμεναι μετά ξημάτων, όνομάτων, μορίων, ποικίλλουσι τὰς ἐννοίας παντοιοτρόπως μὲ δύναμιν, καὶ σύντομον ἔμφασιν ὁμοίαν τῆς Ἑλληνικῆς. Τοῦτο τὸ προτέρημα κάμνει τὴν Σλαβονικὴν γλῶσσαν πλουσιωτάτην, ὧστε πολλὰς ἀπὸ τὰς ἐκ προθέσεων συνθέτους ἀυτῆς λέξεις αὶ ἀλλαι σοφαὶ τῆς Εὐρώπης γλῶσσαι δὲν δύνανται, εἰμὴ περιφραστικῶς νὰ τὰς μεταφράζωσιν.

Έπίβξημα.

 3. Славянскіе предлоги, будучи слагаемы св глаголами, именами и неизмвинемыми частицами рвчи производять всликое разнообразіе мыслей св силою и выраженіемь, подобны языку Греческому. Сіе преимущество двлаєть Славянскій языкь столько богатымь, что многія изв его сложныхь св предлогами реченій на другихь образованныхь Европейскихь языкахь не иначе могуть быть выражаемы, какь перифразисомь.

Нарвчів.

4. Весьма многія изь Славянскихь нарьчій образовались изь падежей, или супь самые падежи, какь и вь Греческомь, напр. шу, τοῦ (ἀυτδ), τῆ, шуда, τυίδε, τῆδε, между (μέσδω, μέζω) = μέσω (μεταξυ), выну, δηνδ (δηναίον), зимѣ (χειμαί), χείματι, ногью, νυκτὶ (νύκτως), оутро, δθεω, δεθεω (πεωί), и проч. Но нарьчія качества и количества, кончащіяся на о, Славянок. на W, образовались изь прилагательных средняго рода на о, напр. ДОЛГШ (долго), δολιχον, мало, μαλον, и проч. такь какь и Греческія вь выраженіяхь: καλον αείδειν, δεινέν βοαν, τάχος ήκειν, и проч. Такимь же образомь произошли и кончащіяся на е (ое, іе, ее) числительныя: лервое, πεωτον, третіє,

αριθμητικά σχηματίζει κοὴ ή Σλαβονική εἰς Ψη:
Τρημη (τρίσκι), ἀντὶ τριάκις, τρίς, ή εἰς ΚΑΔΙ, μοίον
ΑκΑΚΑΔΙ, ΤρηκΑΔΙ (διζή, τριζή, τρισδή), ἀντὶ δισσή, διξή,
τρισσή (τριττώς, τρίς). τὰ δὲ εἰς ΚΔΙ ἐκ τῶν εἰς ΚΙΝ
ἐπιθέτων ἀναλογοῦσι πρὸς τὰ εἰς κως ΕΛΛΗΝΚΚΙ,
Έλληνικώς. Γημαϊκώς κατὰ τὸ εἰς κη δοτικοφανή ελληνικά, ώς κοὴ τὸ, ΔΚΔΙ = ὅκη, ὅπη, ὅπη, ὅπως.

ς ε. Τὰ τόπε ἐπιζξήματα συντίθενται εἰς τὴν λήγουσαν ι) ἐκ τοῦ μοςἰου ΜΨ (Ῥωσσ. Μο), ΤΑ—ΜΨ (τόθι, αὐτόθι), ἀνάλογον πςὸς τὴν ἑλληνικην κατάληξιν θα, θε, θι (οῖον τόθι, αὐτόθι, ἐκεῖθεν, ἔνθα, κ. τ. λ.) τὸ δὲ θα, θι, αἰολικ $= \varphi_{\rm I}$, $\varphi_{\rm a}$ οῖον, αὐτό $\varphi_{\rm I}$, κ. τ. λ. κεὰ $\varphi_{\rm a}$ φ_{\rm

α) Καὶ τὰ ποσότητος ἐπιζξήματα λήγουσιν εἰς Μα, ΜΗ: οἰον Βει—ΜΑ (πάνυ). ΚΟΛЬ—ΜΗ (πέσον), κ.τ.λ. χοὶ τἔτο δὲ τὸ ΜΑ, ΜΗ Φαίνεται = χα, χη (χ = Φ. Φα, Φη — βα, βη — μα, μη), ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς, πανταχῆ, τέτραχα, κ.τ.λ. (ἐκ τἔ τετραχὸς, πανταχὸς, χὴ, χὸν). βλ. κοὴ Μές. Β. λ. Ταμο.

τρετον, τριτον, и проч. По подобію же Гречесвих и числишельных на кіз, із, Славннскій
кзыві образуешь нарічія на щи, триши,
теіз, трійкіз, или на жды, дважды, трижды,
бістой, (δίζη), трістой, (тріттої, тріз). Нарічія, кончащінся на ски, происходящія изь прилагашельных на скій, сходствують сь Гречесвими на коз, Еллински, Ехмукої, Римски,
Горисікої, такь кавь Греческіе дащельные на
ку, акы, бил, бял, бятоз.

§ 5. Нарвчія міста принимають на конць і) частицу мо, та — мо (Славянск. МW), такь какь Греческія на $\Im \alpha$, $\Im \varepsilon$, $\Im \varepsilon$ (кінь - то $\tau \delta \Im \varepsilon$, $\alpha \delta \tau \delta \Im \varepsilon$, $\varepsilon \kappa \varepsilon \Im \varepsilon \varepsilon$, $\varepsilon \kappa \Im \varepsilon$ и проч.), а $\Im \alpha$, $\Im \varepsilon$,

(βλ. κεφ. ζ. § 1). 2) έκ τοῦ μορίου, Α.t., Αε = δε, δή οἷον Τόλι, τοῦδε, τηδε. Κόλι, κοῦδε, κοῦ δή, (ποῦ). ογλά, οδοή, εθ. (οπου, οπη). ογλδ, εθεν, κ. τ. λ. Τα δε χρόνου προσλαμβάνουσι κατάληξιν το ΓΛΑ = Ετα ΚΟΓΑΑ, κόιτα, κότε (πότε, όπότε). ΕΓΑΑ, όιτα, (ότα) ότε. ΤΟΓΛΑ, τό Ετα, τότε, κ. τ. λ.

§ 5. Και ἐκ τῶν ἐπιεξημάτων συνθέτει παμπόλλας λέξεις ή Σλαβονική οίον, το αρνητικόν ΗΕ, νη (ού) = α, στερητικόν: ΗΕΠΡ ΚΑΔ, ά—δικία, κ. τ. λ. Οῦτω κως τὰ ποιότητος εἰς ω (ο) εἶναι εὐθετα πρὸς σύνθεσιν οἶον, Μάλο (ἐλίγον), ΜΙΛΟΚΤΡΗΔΙΗ, ἐλιγόπιστος. ΜΗΟΓΟ, πολύ - ΕΛΑΓΟ, ευ - κ.τ.λ. και τα αριθμητικά TPEROAMENTE, Tel-numia. TPEHOT, Teltous, n.T.A.

Σύνδεσμος.

§ ζ. Έκ τῶν Σλαβονικῶν συνδέσμων οἱ πλειότεροι εΐναι οἱ αὐτοι καὶ ελληνικοὶ οἶον Κε, δε, $(\delta = \zeta)$ ἐν Tois, TAI KE, TU de. HKE, isde, ode, of de. 204 Ad = δα, δη. και άλλοι τους εποίους εσημειώσαμεν είς το λεκτικόν τουτο δε το ΑΔ είπομεν (Κεφ. 5.), ότι συμ-Βάλλει προς σχηματισμού της ευντικής κού υποτακτικής ΑΔ ΕΣΛΕΤ (δα Φούτω), αντί, γένοιτο δη και αντί του προστακτικού, γενηθήτω (δη), όταν μάλιστα δ τύπος των έλληνικών έχη σημασίαν ευκτικής. ουτω κως το

- 2) частицу дѣ, де, тудѣ, τεθε, τηθε куде, квде, квда, (πε) оудѣ, εθη (сπε, оπη), οθι оуду, оθего и проч. Нарвчін же времени принимающь окончаніе гда = Fτα, когда, кобта, котє (πότε, οπότε), егда, обта (ота), отє тогда, тобта, тотє, и проч.
- § 6. Славянскій язык составляеть множество реченій и изь нарвчій; напр. отрицат. не, $v\eta$ (\dot{s}) $\equiv a$ (zegntikov), неправда, admia, и проч. Также и нарвчіл качества на ω (o) удобно и легко соединяются сь другими словами; напр. мало ($\partial \lambda i yov$), маловърный, ($\partial \lambda i y o\pi i z os)$, много $\pi o \lambda v$, благо εv , и проч. Также и числительныя треволненіе, $\tau em v \mu la$, тертву, и проч.

Союзъ.

§ 7. Славянскіе союзы большею частію суть ть же самые сь Греческими; напр. же, δέ (δ=ζ), ты же, τυ δέ иже, їєдє, єдє, єдє, єїдє да, δα, δη, и другіе, которые замьчены во П части (Λεκτικώ). Сіе же да, какь сказали мы (Гл. б.), служить кь образованію желательнаго и сослагательнаго наклоненій, да будет, γένοιτο (δη), и вмьсто повелительнаго угун эπτω (δη), наипаче когда сія форма Греческихь повелительныхь имьешь значеніє

εποτακτικόν ΔΑ ΕδΑ Τ = ίνα γενωνται. Εἰς τὰς
ἐηθείσας ἐγκλίσεις συνάπτεται πολλάκις μετὰ τοῦ ΔΑ
κεὰ τὸ ΚΑΙ, τοῦτο δὲ εἶναι θέμα τοῦ ΚΑΙΤΗ, (ΚΑΙΙΟ,
Φύω) Φυ — ἀντὶ Φύοι = εἰη, (λατ. esset. Γερμ. wäre),
λαβὸν σχημα ἐπιρρήματος εἰς ἔκΦρασιν τοῦ ἐΦετικοῦ
αν, ώς κεὰ τὸ ὀΦελον, κ.τ.λ. Ἐν τοῖς συνδέσμοις ἀριθμεῖται καὶ τὸ προτάσεως ἀνταποδοτικὸν, ἢ συλλογιστικὸν, ΤΟ (ώς τὸ Γερμ. 50), τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἀρθρον τὸ,
τῶ, τοὶ, τοί—νυν, οῖςν. "ΔΙΙΕ ΚΟΡΕΝΑ ΕΤ, ΤΟ Η ΚΤΙΤΚΗ.
"καὶ εἰ ἡ ફίζα άγια, καὶ οἱ κλάδοι (ዮωμ. ια, 10. ὅπου
κατ ἔλλειψιν ἐννοεῖται τὸ, τοίνυν, ἄρα) τὸ δὲ συλλογιστικὸν ΗΟ (οὖν), συμπίπτει μετὰ τοῦ νὺ, νὺν, Γερμ.
πυπ.

Παρένθεσις.

ζη. Τὰ δὲ ἐπιφωνήματα, τέλος, ἢ παρενθέσεις τῆς Σλαβονικῆς, Α, Ο, ω, ΟΥ, ΟΗ, ΦΕ, ΕΑ, ΟΥΚΑΙ εῖναι τὰ ἐλληνικὰ, ἄ, ὧ, δὶ, ἀὴ, Φεῦ, πᾶ, ἀΓὴ, οὐΓαὶ. κὰ τὸ ΟΛΕ, ΜΛΕ εῖναι τὸ, ἐλε—λεῦ. ἐλελεῦ (Συνήθ. δλελὲ). τὸ δὲ ΓΑ, ΧΑ, Ῥωσσ. ϬαΓ, εἶναι τὸ ἄ, μετὰ δασύτητος ba, ταb. boi, δί, τοὰ, κ.τ. λ. κὰ τὸ Βοπι, (ἰδοὺ) — Γότ—ος (ἐτος, οὖτος), ὡς τὸ (Ε (ἰδοὺ) οὐδὲ-τερον τοῦ (Κ, Τὶ , σίος, (τίος, τὸς), σί. καὶ τὸ ΗΑ — ἡνὶ, συνήθως νὰ. Ἰκανὰ ταῦτα περὶ μορίων προσθέτομεν δὲ κὰ μικρὸν περὶ συνθέτων λέξεων παράρτημα.

желашельнаго, да будут, по усточтая. Вы вышесказанных в наклоненіях в св частинею да совокупляется еще частица бы, которая есшь начало глагола быти (быю, Фіш), Фй вмвсто Фиог = ги, (Лат. esset, Нвмеци. ware), пріявшая видь нарьчія для выраженія желашельнаго, шакь какь Греческ. ο φελού, ж проч. Между союзами считается также и частица то, употребляемая во второй части періода, какв заключеніе (такв какв Нъмсик. so); она есшь члень то, то, тоіучу; напр. аще корень свять, то и вытьен, ві й είζα άγία, καὶ οἱ κλάδοι, (PMM. II, 16. ΓΑΒ πολразумъвается торог, ада). Силлогистическая же частица но (sv) сходствуеть сb vù, vùv, Нъмецк. пип.

Междометів.

§ 8. Наконець восклицанія или междометія Славянскаго языка, a, o, ω , ov, ov,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

Περί συνθέτων λέξεων.

δ νο. "Οτι ή Σλαβονική γλώσσα εἶχεν εξ άρχης ενόματα σύνθετα μαςτυροῦσι καὶ ἄλλαι παλαιαὶ λέξεις αὐτης ώς τὸ, ΜΕΛΒΙΕΛ, ἄρκτος, ἐκ τοῦ ΜΕΛ, μέλι, καὶ ΒΙΜΑ = οἶδα: οἷον, μελ—Γείδης, μέλι εἰδὰς (ὡς μελιτοφάγον τὸ ζῶον). ΕΙΛΟΓΛΑΒΑΙΗ, λευκοκέφαλος. Υερ. ΗΟΟΙΚΑΙΗ, μελανόφθαλμος. ΑΟΛΓΟργΚΙΗ (δολιχόχεις) μακρόχεις, κ.τ.λ. καὶ τὰ κύρια δὲ ἐκεῖνα τῆς ἱστορίας ὁνόματα, ΚΛΑΛΗΜΗρ (Δεσπότης κόσμου, οἷον κρατησίκοσμος, κοσμοκράτως. ὡς τὰ Λεωκράτης, Λαοδάμας, Λαομέδων, ᾿Αρχέλαος, κ.τ.λ. ἱστορεῖται δὲ παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς καὶ Γότθων βασιλεὺς Βλαδιμῆρος). Κολείλος, κ.τ.λ. α).

α) Πολλά της 'Ρωσσικής ιστορίας Σλαβονικά άρχαϊα ονόματα έχουσι και την σημασίαν και την σύνθεσιν έλληνικήν, οἷον τὰ εἰς слав, λήγοντα εἶναι σύνθετα εκ τοῦ слава, κλαύα — κλέος (βλ. την λέξιν εἰς τὸ Λεκτικόν), και ενός τινος ἐπιθέτου ἡ οὐσιαστικοῦ. ως το ἀνωτέρω Βολεςλαβ — Πολυκλής (και κατά

главалх.

О сложных в регеніях в.

1. Что Славянскій изыко имблю сю самаго начала сложныя реченія, свидотельствують о томь како многія древнія слова, како то: медебд, ото мед, μέλι, и вом, οίδα (како бы животное, ядущее медь), бълоглавый, герноскій, долгорукій, и проч. также историческія собственныя имена: Владимірь, тако како Греческ. Λεωκράτης, Λαοδάμας, Λαομέδων, 'Αρχέλαος, и проч. У Византійских в же Историковь повоствуєтся о новоемь Готоскомь царь Владимірь; Болеславо (Поλύκλειτος), Новгородь, (Νεάπολις), и преч. а).

а) Многія изв древнихв Славянскихв именв Россійской Исторіи имвютв и значеніе и сложеніе Греческое; напр. кончащіяся на слав сложены изв слава, кλαύα — кλέος (см. сіе во ІІ Ч.) и другаго какого нибудь прилагательнаго. Такв вышеозначенное слово Болеслав, Подикдує (а по Славянскому образованію реченія слава), Подикдай — є; Ярослав,

◊ β 'Αλλ' ὁ πολύς πλοῦτος τῶν συνθέτων ὀνομάτων προσεκτήθη είς την Σλαβονικήν έκ της ματαφράσεως των θείων γεαφών. Οι μεταφεασταί Ελληνες

> τον Σλαβονικόν σχηματισμόν του слава) Πολυидай—s. Ярославь, 'Аридай—s (Вд. Ярь els то Λεκτικόν), ώς Ευρικλής (Έρικλής), Αγακλεής. Βλαдислав, Ουλαδικλαυ - os, η Βλαδικλαυ - os (βλ. λέξ. Βλαμδιο) \equiv Κρατησικλής, Αρχικλής, Κλέαρχος. Μεπικαβ , Μαστικλαυ--- (ο δια το μαστίζειν, ήτοι εκδικείσθαι περικλέής), ώς Τισικλής. Cвятослав, ΣΕατοκλάν—s (Σβατοκλής, αντί Σεπτοκλής. βλ. λέξ. Свять), ως Γεροκλής. Святовид, Σβατο Feid ns (ws everdns, Jeoerdns). Свяποπολκb, Σβατοπόλχος (σεπτός παρά τῶ πόλχω, όχλω), ως Τιμόλαος, και τα σύνθετα έκ του λαός, Ακουσίλαος, Αρκεσίλαος, Σθενέλαος, συγκοπή Σθένελος, κ. τ. λ. Τοιαύτην σύνθεσιν έχει κού το λατιν. Poplicola (populum colens) = Δημοundn's (Πλούταεχ.). Ο δε Σεστειζενσέβης (Siestrzencewicz) έρμηνεύει το Cвятополк, άγιον γεανίαν, garçon saint (τομ. β. σελ. 97.). Πρόσθες καί τά Πολωνικά, Stanislaw (σταθερός το κλέος), οίον Σθενοκλής, ως Έμπεδοκλής. καί τα Βοεμικά, MHAOCAAB (EAso— $\kappa\lambda\tilde{\eta}s$) of ov Meilonlau—s, ws μειλιχόμητις. κού τὰ Σερβικά, ΜΗΛΟΡΑΛ, Ίλεωχαεής, έλεοχάρης. ώς, θεοχάρης, κ. τ. λ.

6 2. Но богатетво сложных в реченій еще болье умножилось от перевода Св. Писанія. Переводчики Греки, нашедши языкь небо-

'Aφικλαυ - s; (cm. προ во II. Ч.), шакв какв Ευρικλής ('Ερικλής), 'Αγακλής; Βπαμυσπαβ, Ούλαбилай - os (см. владью), такв какв Кестиσικλής, 'Αρχικλής, Κλέαρχος. Μοπιιολαβ, Μαςι- $\kappa\lambda\alpha\tilde{v}-s$ (знаменишый наказаніемь (отмиеniemb), makb κακb Τισικλης); Ceamocaae, ΣFατοκλαῦ — s (Σβατοκλης, вмbсто Σεπτοκλης, см. во II Ч. Свять) подобно Іврокдия: Свяmosua, ΣΓατοΓείδης (makb κακb ευειδής, θεοειδης); Cεπποπολκ, ΣΓατοπόλχος (σεπτος τω πόλο χω, όχλω), такъ какъ Τιμόλαος, и сложенныя cb λαος, 'Ακεσίλαος 'Αρκεσίλαος, Σθενέλαος, CORp. $\Sigma \Im \acute{e} \nu \epsilon \lambda o s$. Таковыя сложныя имбеть и Латинскій языкь: Poplicola (populum, colens) **Опионной** (Плутар.). Сестренчевичь толкуеть имя Святополкь, Святый юнопіа, дагçon saint (Т. II. стр. 97). Присовокупи также и Πολικία Stanislaw (ταθερός το κλέος), makb κακο Σθενοκλής, Εμπεδοκλής; и Богемскія, Muлослав, (Елеокдуя), как бы Медокдай — s, подобно цегліхорить; и Сербскія, Милорад, Ίλεωχαρής, Έλεοχάρης, manb κακο θεοχάρης, и проч.

ευρέντες την γλωσσαν έχι πλουσίαν έξ αρχής από συν-Deτους λέξεις, επιτηδείαν ζμως κού ευκαμπτον πρός σύν-· Θεσιν, μετέφεασαν τας πλείστας ελληνικάς συνθέτους λέξεις της Γραφης με ισοδυνάμους Σλαβονικάς κατά την αυτήν τάξιν κού συνάφειαν: οίον, ΠΕΤΟ_ΓΛΑΙΙΕ_ ΗΪΕ, άλεκτεο- Φωνία. ΗΗΟ ΠΛΕΜΕΝΗΝΚ, άλλό- Φυλ-NOS. PSKO_TROPEHILLIH, XEIGO_TOINTOS. HHO_CKd_ 3.1 εΜΔ, αλλ-ηγοξουμένα, κ. τ. λ. α. Τινα δε καί μετέθεσαν κατά το Σλαβονικώτεςον ιδίωμα: οιον τῶν ἀπό τοῦ Φιλος συνηθέστερον παρ Ελλησιν άρχομένων μετέβαλον το Φιλος (πωбець - πωбцы) είς το τέλος, πογο_Λιοκιμοι, φιλί-θεοι. Εράγο-Λιοκιμοι, φιλάδελφοι. ΥΙΤΛΟΚΕΚΟ_ΛΙΟΕΙΕ, φιλ-ανθεωπία, ώς αν είποις, ανθεωπι- φιλία, αδελφί-φιλοι, θεί-φιλοι (καθώς και ή Έλληνική πολλάκις συνειθίζει να κάμνη τας τοιαύτας είς την σύνθεσιν μεταβολάς, οΐον, θεόφιλες, καὶ φιλέθεος. Φιλόδημος, καὶ Δημόφιλος. φιλογύναιξ, κεί γυναικοφίλας. ούτω κεί Θεότιμος, κεί

α) Το δε Αβουσλουο (εκ τε Αβου, σποβα = δύω λόγοι) οῖον, δυολόγος (= δίλογος) δεν εκφράζει το Διάλογος, ξεπίθετον τε άγιε Γρηγορίε τε Διαλόγε, το όποῖον ετάχθη να σημαίνη. ο μη Ελλην μεταφρατής τε ονόματος εξέλαβε το Διάλογος (διαλόγω, = γομαι) = δλογος (δις, δύω, λίγος).

гашымь сложными словами, но способнымь и удобопреклоннымь вы сложению, перевели множество Греческих сложных речени С. Писанія равносильными Славянскими словами вь томь же самомь порядкь и составь: напр. лето - глашение, адектеофоріа, иноилеменнико, адаофинов, руко-шворенный, хысопоттоя, ино-сказаема, ажпуосянеча, и проч. а). Вы ивкоторых же словах сдвлали перестановну по свойсшву Славянскому; напр. вв словахь, начинающихся у Грековь реченіемь Фідос, поставили Фідос на конець, Бого - любμω, Φιλό - θεοι, δραπο - πωδιμω, Φιλ - αδελφοι, теловъко — любіе, Фідандештіа, то есть, андешποφιλία, αδελφό - φιλοι, θεό - φιλοι, (makb κakb и Греческій языкь ділаєть вь сложеніи шаковыя перестановки, Эεсфідоs, Фідоясья. Эесτιμος, Τιμόθεος Φιλογύναιξ, γυναικοφίλας Στρατόνικος n Ninoseatos dane Dupos, Dupodanns Anuovinos, Ninoбироз, и проч.). Сей бунвальный переводь

а) Слово двоесловь (изь двое, слова = δύω λέγοι) какь δυολέγος (= δίλογος) не выражаеть Διάλογος, прилагательнаго, приписаннаго свншому Григорію собесьднику. Незнающій хорошо Эллинскаго языка переводчикь сего имени, приняль вмьсто διάλογος (διαλέγω, — γομαι), δίλογος (δις, два, λόγος, слово).

Τιμόθεος Θεοδόσιος, κοι Δοσίθεος Θείδως ς και Δωρό-Deos Anucvinos, Rai Ninodnuos Eteatovinos, Rai Nincστρατος δακέθυμος, και θυμοδακής, κ. τ. λ.). Αυτη δέ ή κατά λέξιν μετάφεασις των συνθέτων έλληνικών λέξεων, την οποίαν εφιλοτιμήθησαν να κάμωσιν οί μακαρίται μεταθρασταί της Γραφής είς την Σλαβονικήν, δέν είναι δουλική (καθώς τίνες την ωνομασαν), αλλά σοφή και Φρονιμος μίμησις, είς πιστήν και συντομον έκ. Φρασιν των εννοιών. Ούτω μετέφρασαν πολλά ελληγικα ονόματα και οί Λατίνοι, και οί Γερμανοί (των έποιων ή γλώσσα είναι τόσον ευφυής προς σύνθεσιν λέξεων, και έκ τούτου πλουσιωτάτη). Τούς μεταφεαστας της θείας Γραφης μιμούμενοι και οί μετά ταυτα καθ' έκαστον Σλαβικόν έθνος πεπαιδευμένοι έθησαύρισαν καί είς την Σλαβονικήν καί είς τας idias αυτών διαλέκτους τας καλλιεργημένας, και μάλιστα είς την Ρωσσικήν, χιλιάδας συνθέτων λέξεων.

§ γ. Γίνεται δὲ ἐν ταῖς Σλαβονικαῖς λέξεσιν ἡ σύν
Φεσις κοὴ ὀνομάτων πρὸς ἄλληλα, κοὴ ἀντωνυμιῶν πρὸς

ἐνόματα, κοὴ ὀνομάτων πρὸς ξήματα, κοὴ μερίων πρὸς

ἄλλα μόρια κοὴ πρὸς ξήματα κοὴ πρὸς ὀνόματα,

ΕὐΦυέστατα δὲ πρὸς σύνθεσιν τὰ εἰς ο, λήγοντα οὐδέ
τερα ἐπίθετα, ἡ ἐξ ἐπιθέτων ἐπιξξήματα, ὡς προείπο
μεν (κεφ. Η. § 5) κοὴ τὰ ἀριθμητικά οἶον, ΤρΗΚΕΑ
ΤΔΙΗ, τρισάγιος ΤρΙΟΛΗΕΥΗΔΙΗ, τρισήλιος ΚΕΕΠΑΡΑ,

παμβασιλεύς, κ. τ. λ. Γράμματα δὲ συνδετικά μεσολ
λαβοῦντα πρὸς τὴν σύνθεσιν εἶναι 1) τὸ Ο, ὅταν η

сложных Бреческих реченій, который старались удержать перелагатели Св. Писанія на Славянскій языкь, не есшь переводь рабскій, (каковымь его нькопорые назвали); но мудрое и благоразумное подражание, служащее вы вроному и совращенному выраженію мыслей. Такимь же образомь перевели и Лашинане многія Греческія слова, и Нъмцы (кошорых в язык столько способень кь сложенію реченій, и столько богать оными); и поздибищие ученые в каждомы Славянском в народв, подражая перелагашелямь Св. Писанія, пріобрьли Славянскому языку и собственнымь ихь образованнымь нарвчіямь, а наипаче Россійскому, шысячи сложных реченій.

§ 3. Слагающся же вы Славянскомы языкы и производящся новыя слова совонупленіемь имень сь именами, мъстоименіями и глагодами, и другими частями рфчи. Но болфе всего способны в сложению прилагашельныя средняго рода, кончащіяся на о, или нарвчія, произшедшія отв прилагательныхв, какв сказано, и имена числишельныя; напр. πρисвятый, τρισάγιος, πρисолнечный, τρισήλιος, всецарь, панвавільня, и проч. Служащія же кь соединенію буквь вь сложеніи сушь 1) о, когда предшествующее речение есть средняго рода; напр. древоносо, Еихофоеос, долготерпенте, напродоніа, и проч. О поставляется

προηγουμένη λέξις ήναι έξ ουθετέρου · οίον, Αρεκο _ ΝΟς, ξυλο-φόρος. ΑΟΛΓΟ - ΤΕΡΠΕΝΊΕ, μακρο-θυμία, κ. τ. λ. Ενίστε δε καί σταν το προηγούμενον ουσιαστικόν λήγη είς σύμφωνον, παρεντίθεται το ο (Бοг) ΚΟΓΟ_ (ΛΟΚΪΕ, θεο - λογία. ΕΟΓΟ ΤΟΥΗΙΝ, Θεό - βευτος, κ. τ. λ. κατά τον έλληνικον τύπον τῶν τοιούτων. 2) το (, όταν ή προηγουμένη λέξις λήγη είς Η, ή είς ΙΙΙ, ΙΙ, Α, к. т. л. (Вл. Довеов. огл. 458.), ого (вой) вое—вода (στατηγός). ΒΕΝΗΕ-ΝΟΙΕΗΣ (στεφανηφόρος), κ. τ. λ. ώς τα, αγέ-στεατος, Φερέ-Βοτευς, Φερέ-νικος, κ.τ.λ. 3) το Η = 1, ως είς τα αριθμητικά: ΤρΗ_(ΒΑ-ΤΑΙΝ, τρισ-άγιος. καὶ κατά διαλέκτους, παρεντίθεται ένίστε το ι., ως τα Βοεμικ. Hostislaw (ΓΟΙΤ, IABA) Ξενοηλής, κ. τ. λ. κατά τὸν εἰς ι, τύπον τῶν ελληνικῶν οίον, αγεσί-λαος, τελεσί-δρομος, κ. τ. λ. 4) ένίστε έκθλίβεται το συνδετικον Φωνήεν, οίον είς το Ρωσσικον Царград (Βασιλεόπολιε, Βασιλεύουσα πόλιε, ή Κωνσταντινούπολις) αντί Цариград, ως τα, έγχέσπαλος (έγχεσί-παλος), Φερέσβιος (Φερεσίβιος), κ. τ. λ. ταῦτα μεν περί των τοῦ λόγου μερών. Λέγομεν δε ήδη όλίγα τινά και περί της κατά σύνταξιν συγγενείας της Σλαβονικής πρός την Ελληνικήνι

вь срединь и шогда, когда предшесшвующее существищельное кончится на согласную; напр. (Бог) Богословіе, (Эесь), Эгохоую, Боготокный, Эгодорогов, и проч. по подобію Греческой формы таковых вимень. 2) Е, когда предтествующее речение кончится на й или и, г, ь, и проч. (См. Добровскаго, cmp. 458.) напр. (вой) вое — вода, (семтнуос), вънценосец, (στεφανηφόρος), manb κanb бы αγέ-5ρατος, φερέ-Вотрия, Феде — имов, и проч. 3) и = 1, напр. вь числишельныхь, трисвятый, тегосунся, и по діалекшамь сь посшавленіемь і вь срединь, како то: во Богемскихо именахь Hostislaw (Гост, слава) = Егуондия, и проч. подобно Греческой формь на г, αγεσίλας, τελεоідеонов, и проч. 4) Иногда выбрасывается сзединяющая гласная, како напр. во Россійскомb, Царьград, (Βασιλεό - πολις, Βασιλέυεσα жейы, Консшаншинополь), выбето Царяград, (έγχεσίπαλος), Φερέσβιος, πολοδηο έγχέσπαλος (Феревівіов), и проч. Сего довольно о часшяхв рычи. Теперь скажемь ньчто о сродствь Славянскаго языка св Греческимв и по словосочиненію.

TMHMAT.

Πες Συντάξεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Σύνταξις κατά Συμφωνίαν.

ς α. Τὸ εὐσιαστικον μετὰ τοῦ ἐπιθέτου, κωὶ ἡ ἐνομαστική μετὰ τοῦ ξήματος συμφωνοῦσι κωὶ εἰς τὴν Σλαβονικὴν κατὰ τοὺς αὐτοὺς κανόνας κωὶ τὰ αὐτὰ ἰδιώματα τῆς Ἑλληνικῆς. Τούτων δὲ τὰ μὲν κοινὰ κωὶ συνήθη παραλείπομεν ώς γνωστὰ, παραβάλλομεν δὲ τὰ περιεργότερα, καὶ τινας ἐπισήμους διαφοράς.

\$ β. Όταν το υποκείμενον τοῦ ξήματος ἦναι ἀντωνυμία, το παραλιμπάνει ἡ Ἑλληνικὴ, ἐαν δὲν ἦναι χρεία ἐμΦάσεως, ωσαύτως το παραλιμπάνει καὶ ἡ Σλα-βονική βΑΕ ΤΕΘΗ ΕΙΜΕ, δοῦλός σου ἔιμ! (ἐλλειπτικ. ἔγώ). ΚΤΟ ΕΙΗ; τίς εἶ; (ἐλλειπτ. σῦ), ΕΟΚΙΗ ΕΙΤΕ, Θεοί ἔστε (ἐλλειπτικ. ὑμεῖς). ΑΑΑΧ΄, ΠΙΑΧ΄, ἔτρωνον, ἔπινον (ἐκεῖνοι). παρομοίως παραλείπει τὴν ἀντωνυμίαν καὶ ἡ Ῥωσσικὴ, κ. τ. λ. Ταύτην τὴν ἐλευθερίαν ἔχει καὶ ἡ Λατινικὴ, ἐκ δὲ τῶν ἄλλων τῆς Εὐρώπης

отделение ш.

О словосочиненти,

TAABAI.

Словосотинение согласованием в речений,

- 1. Существительное св прилагательным и падежв именительный св глаголомы согласуются и вв Славянскомы языкы по тымь же правиламы и свойствамы, какы и вы Греческомы. Изы сихы свойствы общім и обыкновенныя мы оставляемы, какы извістныя; а будемы сравнивать замычательныйшія и болье различествующія.
- \$ 2. Қогда подлежащее глагола есшь мьстоименіе, то вы Греческомы языкы оное оставляется, ежели нышы нужды вы эмфазись:
 такимы же образомы бываеты и вы Славянсномы языкы; напр. рабо твой еслы, бёлос ок
 гіні (остав. я); кто есп? тіс єї; (остав. ты).
 Бози есте, деоі е́ се, (остав. вы); ядяху, піяху,
 єтешую, єтию (они). Подобнымы образомы и
 Россійскій языкы оставляеты мьстоименіе;

γλωσσών καμμία σχεδον δεν την γνωςίζει, πλην μόνη ή Ἰταλική.

- § γ. Όταν ξήμα της προτάσεως ήναι το ύπαρκτικον, το παραβλέπει πολλάκις η Έλληνικη καθ' όλα τα πρόσωπα και τους αριθμούς απαραλλάκτως το παραβλέπουσι και η Σλαβονική και ή 'Ρωσσική. οιον' άθ βάκ ΤΚΟΝ, έγω δουλος σὸς (ἐλλειπτ. εἰμί), κ. τ. λ. 'Η δὲ Λατινική παραλείπει το ύπαρκτικον μόνον τῶν τρίτων προσώπων τῶν ένικῶν, και σπανίως τῶν πληθυντικῶν. αλλ' αὶ θυγατέρες της, η Ἰταλική και η Γαλλική, κ. τ. λ. ἀναγκάζονται νὰ προσθέτωσι πάντοτε τὸ ὑπαρκτικὸν, ώσαύτως και ή Γερμανική.
- § δ. Προτιμά το πρώτον πρόσωπον ή Έλληνικη, όταν δύω ή τρία ύποκείμενα διαφόρων προσώπων ήναι συνημμένα εἰς την αὐτην πρότασιν ή το δεύτερον, όταν λείπη το πρώτον, κωὶ κατὰ ταύτην την προτίμησιν ἐπιφέρει κωὶ το ξήμα. το αὐτο κάμνει κωὶ ή Σλαβονική. οἶον, "ΑΒΚ Η ΛΟΜ ΟΤΕЦ ΜΟΗΧ ΟΓΡΙΚШΗΧΟΜ, ἐγώ κωὶ ὁ οἶκος τῶν πατέρων μου ήμαρτήκαμεν. "ΤΕΙ Η ΚΕΙΝΟΚΕ ΤΕΙΜ ΠΡΟΚΛΑΚΗΤΕΚΑ, σὰ κωὶ οἱ υἱοἱ σου δοξασθήσεσθε.
 - § ε. Προτιμά το άρσενικον γένος ή Έλληνική επί των εμψύχων μάλιστα, όταν αι του ξήματος ονομαστικαι είναι διαφόρων γενών ή το Эηλυκον, απόντος άρσενικού, κού κατ αυτά επάγει την μετοχήν οίον, άνδρες κού γυναϊκές καθήμενοι — . αετός κού αλώπηξ φιλιω-

таковую же свободу имбеть и Лашинскій, но сего ньть вь прочихь Европейскихь языкахь, кромь Италіянскаго.

- § 3. Когда глаголь какого нибудь предлеженія есть глаголь существительный; то оный оставляется во встх лицах и числахь, какь вы Греческомы, такь вы Славянскомы и Россійскомы языкахы: азд рабд теой, гуй дёдог одо (остав. рабь есмь), и проч. Но языкы Лашинскій оставляеть глаголь существительный только вы третьемы лиць единственнаго числа, и ръдко множественнаго; произшедшіе же оты него Италіянскій и Французскій, подобно Ньмецкому, не могуть обойтся безь существительнаго глагола.
- § 5. Вь Греческомь языкь предпочишается мужескій родь, напиаче вь существахь одушевленныхь, когда именишельные бывають различныхь родовь, или предпочишается женскій родь, когда ньть мужеска-

§ 5. Τα δυϊκά ονόματα έπιθέρονται ως έπὶ το πλεΐστον προς βήμα δυϊκον, ένιστε δε καὶ προς πληθυντικον καὶ εἰς την Ελληνικήν καὶ εἰς την Σλαβονικήν.

§ ζ. Τὰ πληθυντικὰ οὐδέτεςα συντάσσει ἀσμένως ή Έλληνική πρὸς ξήμα ένικον, δεν αμελεῖ δε κού την Φυσικωτέςαν αὐτῶν σύνταξιν πρὸς πληθυντικόν. Ἡ δε Σλαβονική ἀγαπὰ πάντοτε τὸ πληθυντικόν. ἀλλ' εύρισκονται ἐν ταῖς ἱεραῖς βίβλοις κωὶ πρὸς ένικὸν συντάξεως παραδείγματα. "ΒΕΑ ΜΗ ΛΕΤΑ ΕΕΤΑ, πάντα μοι ἔξεστι. πλην τὰ τοιαῦτα θεωροῦνται μᾶλλον ὡς Έλληνισμοῦ παρὰ Σλαβονισμοῦ ἰδιώματα (βλ. Δοβρόβ. σελ. 589).

§ η. Τὰ ἐνικὰ περιληπτικά Φέρονται πρός ξήμα κοῦ ἐνικὸν κοῦ πληθυντικὸν κοῦ ἐλληνικῶς κοῦ σλαβονικῶς. (Βλ. Δοβρ. σελ. 588).

- § 6. Имена двойственнаго числа большею частію относятся во глаголу во двойственномо же число, а иногда во множестівенномо, како во Греческомо, тако и во Славянскомо.
- § 7. Имена средняго рода вы Греческомы языкы согласующся сы глаголомы вы единсшвенномы числы, хошя оный сохраняеты и естественное ихы сочинение сы глаголомы во множеств. числы. Но языкы Славянский постоянно употребляеты множественное, хошя вы Священныхы книгахы и находятся примыры словосочинения сы единственнымы: вся ми лыть есть, πάντα μοι εξεςι. Впрочемы таковые примыры считаются свойствами болые Греческаго, нежели Славянскаго языка. (См. Добр. стр. 589.
- § 8. Имена собирательныя единственнаго числа относятся в единственному и множественному, как вы Греческомы такы и вы Славянскомы. См. Добр. стр. 588).

 Τῶν ἀριθμητικῶν τὰ δύω κοὴ ἀμΦω συντάσσονται προς επμα δυϊκόν. οΐου "Ειτετα ΟΕΑ ΝΑΓΑ. ήστην άμφω γυμνώ. ούτω καί τα δώδεκα οΐον, 184 ΝΑ ΑΕΙΑΤΕ ΚΟΙΙΙΑ, δύω ἐπί δέκα κοΦίνω, (δώδεκα κοΦίνους. Μάρκ. 6. 43). εύρισκονται δε καί προς πληθυντικον παραδείματα (Δοβρόβ. 601). Τα δε από τοῦ ΠΑΤΑ (πέντε, έξ, κ. τ. λ. κού τὰ έκατὸν, κού χίλια) δεν θεωρούται ως επίθετα (καθώς τα, έν, δύω, τρία, τέτσαςα), αλλ' ώς ουσιαστικά περιληπτικά, όθεν κα συντάσσει ταῦτα ή Σλαβονική προς ξήμα ένικον, το δέ μετ αυτών συμφερόμενον ουσιαστικόν συνάπτει κατά γενικήν οιον, "ιнесть дній есть, εξ ήμερων έστι, αντί, έξας ήμερων ωσαύτως και ή Ρωσσική. και ή Έλληνική δὲ κατά γενικόν ἐπιΦέρει πολλάκις τὸ οὐσιαστικὸν" εξ τῶν βιβλίων, κ. τ. λ. Αλλ' αὖτη μεν πρὸς τὰ · άξσενικά χού θηλυκά μάλιστα ἐπάγει πάντοτε τὸ ξῆμά πληθυντικόν, ή δε της Σλαβονικής ιδιότροπος σύνταξις πρός ένικον Φαίνεται, ότι έμεινεν έκ της άρχαίας άπλότητος, ήτις δεν διέκρινεν ακόμη σταθερώς τα περιληπτικά ουσιαστικά άριθμητικά άπο τα άπλα επιθετικά. δια τουτο και κλίνει τα πέντε, κ. τ. λ. μέχρι των δέκα, ώς ουσιαστικά γένους θηλυκού, κατά τά, πεντάς, έξάς, καί τα λοιπα αφηρημένα της Ελληνικής έν ω αυτη απ' άλλου μέρους διεφύλαξε τα από του πέντε μέχρι τοῦ έκατον ακλιτα, κως γένους παντός. Δεν αγνοεί όμως ή Σλαβονική κας την έλληνικωτέραν σύνταξιν των ξηθέντων αξιθμητικών πεος ξήμα πληθυντικόν. "ΠΟΑ-

6 о. Числишельныя имена два и оба сочиняющся св глаголомв вв двойственномв и. дванадесяпь, дванадесяте коша, бою еті беко пофіна (δώδεκα пофіне, Мар. 6, 43.) Впрочемь находящся примъры и множественнаго чи-(См. Добр. стр. 601.) Но имена числишельныя, (начиная отв ляти, также сто, тысяга) не пріемлются за прилагательныя, како один, два, три, тетыре, а за существительныя собирательныя; посему и сочиняющся в Славянском взык с с глаголомь вь единственномь числь, сопровождающее же ихв существительное соединяется сь ними вь родишельномь: шесть дній есть, έξ ήμερων έςι, вмітото έξας ήμερων. Το же бываешь вь семь случаь и вь языкь Россійскомь; Греческій часто употребляеть существительное вb родительномb: है रूळें Вы βλίων, и проч. Но кр именамр мужескимр и наипаче в женским оно всегда придаеть глаголь во множественномь; свойственное же Славянскому языку словосочинение св единственнымо числомо, кажется, осталось оть древней простоты, которая еще не различала вь точности собирательныя числишельныя от простых в прилагатель-Посему-то вь немь лять, и проч. ныхb. до десяти, склоняются такв какв единственныя женскаго рода, подобно словамь πεντας, έξας, и другимь отвлеченнымь Греческаго языка, между тьмь какь сей (Гр.

ζι. Τὰς ἀντωνυμίας (ΕΚΕ, κοὴ (Α, συντάσσει ή Σλαβονική κοὴ πρὸς τὰ τρία πρόσωπα. Εἴπομεν ἐν τῶ περὶ 'Ρήματος, ὅτι τὸ (Α εἴναι ἡ ἀντωνυμία ε΄, ἐκ, λατ. se, (Α (ώς, μκ, ΜΑ). 'Εκ τοῦ ε΄, εκ, Γεκ, Γκ, ε΄γεινε τὸ Φὲ, σΦὲ, σεΓὲ, ce6e (ώς σΦὶ, σίΓι, sibì) τὸ δὲ σΦὲ, σΦὲες, σΦεῖς, σΦίσι, κοὴ δυϊκ. σΦῶϊ, τίθεται ἐπὶ τρίτου κοὴ δευτέρου προσώπου, ώς κοὴ τὸ κτητικὸν σΦὸς, σΦέτερος, κοὴ ἐπὶ τῶν τριῶν. (βλ. 'Ρείμερ. λέξ. σΦέτερος) ώσαὐτως κοὴ τὸ έὸς, οἶον, "Φρεσὶν ἡσιν Εἰμαῖς (Οδ. Ν. 320). "δώμασιν οἶσι — σοῖς ('Οδ. Α. 403). κοὴ σΦίσιν — ὑμῖν (Ίλ. Κ. 398), κοὴ, σΦὶν αὐτοῖς — ὑμῖν αὐτοῖς. ἀλλὰ κοὴ ἡ ἐαὐτῶν ἀντωνυμία κοὴ ἐπὶ τῶν τριῶν πτροσώπων κοινή. "Οθεν κοὴ τὸ Σλαβονικὸν

языкь) имена числищельныя от ляти до ста оставляеть несклоняемыми, и притомь всякаго рода. Впрочемь вь Славянскомь языкъ упопребляется и Греческое словосочинение вышеозначенных учислищельных в во множественном в чель: пояща ю седмь, έλαβον αυτήν οἱ έπτα (Μαρκ. 12, 22); επαεοπαma седмь громово, ελάλησαν αι έπτα των βροντών (вмьсто Веочтаі). Таковые примъры отвергающся, нако прошивные Славянскому языку (Добр. 599.); но можеть быть, вы немь было то и другое свойство, и сіи собирательныя, такв накв и прочія (§ 8.), сочинялись cb глаголомb вb единственномb и множественномь числахь, какь и вь Греческомь. Родишельнаго раздыть пребуюшь шакже слова, означающія неопредьленное количество: κολικο, πόσον, мало, ολίγον, много, πολύ, напр. κολικο αλέδοβο, πόσον άρτων (пстве йетве), подобно тому како псто хенов, о толия тё хестя, ет такті какв, и пр. вв един. числь.

§ 10. Мъстоименія себя и ся сочиняющся вы Славянскомы языкь во всьхы трехы лицахы. Мы сказали вы статы о глаголь, что ся есть мыстоименіе $\hat{\varepsilon}$, 4 ε , Лат. 8 ε , ся, (такы какы $\mu \varepsilon$, мя). Изы $\hat{\varepsilon}$, \hat

(KOH (σφος), idiws ον του τρίτου προσώπου ατητική, αναφέρεται πολλάκις κας πρός τα τρία "ΑΚ' ρΑ (ΚΟΗ), την θύραν την σφήν (σφων) = ύμων. (Ησαί Κς. 20 Βλ. Δοβεόβισκ. σελ. 604). Και αντί του ίδιος τίθεται τὸ ικομ, "ικομ μω προροκ, idios αὐτῶν προφήτης, = σφος αυτών, σφέτερος αυτών. 'Αλλά καί ή CH, αντωνυμία δοτική του cebe, είναι ή ελληνική οί, Foi, τιθεμένη αντί του (ΚΟΗ έπὶ γ καὶ β προσώπου · ΟΤЦδ (11, $\pi \alpha \tau e^{i}$ (σ_{i}). $\dot{\alpha} v \tau i$ $\sigma_{i} \dot{v}$, $\ddot{\epsilon} \sigma$, $\dot{\epsilon} \ddot{\omega} \equiv \sigma \ddot{\omega}$ ($\beta \lambda \dot{\epsilon} \pi \epsilon \dot{\alpha} v \omega$ τέρω). ΒΆ ЦΑρεΤΒΙΗ (Η, έν τη βασιλεία οί, οῦ, εο, η = $\tilde{\eta}$, $\tilde{\epsilon}\tilde{\eta}$ = $\sigma\tilde{\eta}$, $\sigma \tilde{\epsilon}\tilde{v}$, ($\tilde{\epsilon}v$ $\tau\tilde{\eta}$ $\beta \alpha \sigma \tilde{\iota} \lambda \tilde{\epsilon} l \alpha$ $\sigma \tilde{\iota} v$) $\tilde{\iota} v$ $\tilde{\iota} v$ τό ΤΗ = τοι, σοι, αντί σοῦ κτητικώς. "ΓΛΙ ΤΗ, ΑΔΕ, Ποκτιλά "που τοι, αδη, το νίκος; ως το "που τοι, Πάν. δαρε, τόξα; (Όμ) κοῦ τὸ ΜΗ = μοὶ, μοῦ (ἐμὸς, μής μόν - βλ. Δοβρόβ. σελ. 607.

§ ια. Ἡ ἀναφορική ἀντωνυμία, ΗΚΕ, ΑΚΕ, ΕΚΕ ["έγε, "γε (εγε), αγε (ηγε), ογε], εκφράζει πολλάκις καὶ τὸ ἄρθρον ὁ, ἡ, τὸ, συναπτομένη μετ' ἀπαρεμΦάτου, ἐπιβέηματος, μετοχης, η ξηματικού (gerundivi), οίον "ETKE EH, EH, To val, val. "BO ETKE BAITH MH, sis To sival HE. "HIKE HOR TALI HOLA HMA, & THE VINNS (Φέρων ονομα) Φερώνυμος (υμν. αγίου Νικολ.). αλλά κού αυτί του τον εκλαμβάνεται το иже παρά τη θεία Γραφή, ως καί το ί, ές, έν, είν = αὐτος, αὐτω, αὐτων. το δέ πκε, και αντί τους (ώς το δυϊκόν ώ, ά) "(Τ.β**μα ΑΚΕ ΚΆ ΚΑΙ,** πρεσβυτέρους τους εν ύμιν." Δια

ново же слово $\acute{\epsilon}$ ся, φ_{ϵ} егоїν $\acute{\eta}$ оги = $\acute{\epsilon}$ μαῖε ('Od. N. 320.), δώμασιν οίσι = σοίς (Od. A. 403), marke σφίσιν = ύμῖν (Ἰλ. Κ. 398), μ σφὶν αὐτοῖς = ὑμῖνайтоїє; є́аиты́ также употребляется вы трехы лицахь. По сему и Славанское свой (офіз), будучи собственно мъстоименіемь пришяжашельнымь, относится по часту вы тремь лицамь: дверь свою, την θύραν την σφήν (σφων)= ύμων, Исаія 26, 20. (См. Добр. стран. 604.) Свой поставляется даже и вибсто собственной idios; coon имд Пророкд, idios αυτών προφήτης (= σφος αὐτῶν, σφετερος αὐτῶν). Ματομμεμίε си дат. от себя, есть также Греческое ої, Гог, поставляемое вмісто свой ві третьемb и второмb лиць: отцу си, патей (ой), вмьсто в, во = об (см. выше), во царствій си, έν τη Βασιλεία οξ, δ, ξο= $\hat{\eta}$, έ $\hat{\eta}$ = σ $\hat{\eta}$, σ \hat{s} , (έν τ $\hat{\eta}$ Βασιλεία σε). Τακимb же образомb и mu = τοι, оо употребляется вмфсто притяжательнаго σ8: εμέ mu, Αμε, ποθέμα? πέ τοι, αδη, το νίκος; manb nanb, πε τοι, Πανδαρε, τόξα; ('Ομης.), n mn = μοί, με (ἐμος, μη, μον). (См. Добр. стр. 607.)

§ 11. Относительное мѣстоименіе иже, яже, еже, (і́ѕує, і́ує, ӧує (ӧѕує), ήує, ӧує), выражаеть часто и члень ὁ, ἡ, τὸ, бывь соединено сь нарѣчіемь неопредѣленнымь, или отглагольнымь причастіемь (gerundivi), напр. еже ей, ей, τὸ ναὶ, ναὶ воеже быти ми, εἰς τὸ εἶναὶ με иже лобѣды нося имя, ὁ τῆς νίνης (Φέρων ὄνομα) Φερώνυμος (Пѣсн. Св. Никол.). Иже и вмѣсто τὸν пріемлется вь Св. Писаніи, такь какь і, їν, εἰν (αὐτὸς, αὐτῷ, αὐτὸν), а яже вмѣсто тъс

τούτων των αντωνυμιών έσπούδασαν οι μεταφεασταί της Delas Γεαφής κας οι έφεξης οπαδοί των να αναπληςώσωσι πολλάκις την έλλειψιν των άρθρων είς την Σλα-Βονικήν, αποδίδοντες μέχρις ίωτα κού κεραίας τα θεία λόγια καὶ τους εερούς υμνους, καὶ ἐν ταυτῷ ἐκΦεάζοντες το πνευμα και την δύναμιν της Έλληνικης συνθέσεως με όλην την εφικτην ακείβειαν . ώστε μόνη ή Σλα-Βονική ἀπ' όλας τὰς γλώσσας, εἰς όσας έως τώρα μετεφράσθη το ίερον Ευαγγέλιον, εμπορεί να καυχηθή, ότι εφύλαξεν όχι μόνον την έννοιαν, άλλα και την σύνθεσιν, και την τάξιν και αυτών πολλάκις των μικροτέρων μοείων της γλώσσης του πεωτοτύπου, χωείς να παεαβή μήθε τους ίδικούς της ίδιωτισμούς τους κυριωτέρους. Οθεν χομ ή Ρωσσική διετήρησε το ουδέτερον εже είς τινας λέξεις εν συνθέσει, οίου ежедневно (το καθ' ημέραν), ежедневный (ὁ καθ' ήμέραν), ώς τὸ, όσημέραι (δσαι ήμέραι), όσημερινός. ούτω καί, ежегодный, ежегодно, обетегов, собтегов. ежембсячный, обог μήνες (όσς-μηνιαΐος). ώσαύτως έξεφεάσθησαν καί τά Activica, quot menses, quot dies, quotidie, quotidianus, quotannis. το δε όσος (1όσος, πόσος, πόσος, πότος, quot.) рівец «Хел то об, о, і, ів, івбе, иже, еже.

(β), Τοξιάρνητικου ΗΗ (ε) συνάπτει ή Σλαβονική μετά τοῦ ξήματος χωὶ όταν το ὑποκείμενον, ἢ ἡ συντακτική τοῦξξήματος πτῶσις, ἢ ἀλλα μόςια συνεμφαίνωσι τὴν ἀςνησιν, οἶιν, "ΗΕ ΟΕΡΕΤΟΙΙΙΑ ΗΗΥΤΟΚΕ, εχ εὖςον ἐδέν. ΤΗΝ ΕΧΗΗΣ ΗΕ ΗΒΕΔΙΟΤΑ, οὐδεὶς οὐχ ὑπελείφθη,

 $(\text{marb} \text{ канb двойств. } \tilde{\omega}, \tilde{\alpha}), \, cmapua, \, яже в \delta$ вась, πρεσβυτέρες τες έν ύμιν. Посредствомь сихь мьстоименій перелагатели Св. Писанія и послідовашели их в старались почасту дополнять недостатоко членово во Славянскомь языкь, іоша вь іошу перелагая Св. Писаніе и священныя книги, и тьмь самимь выражая духв и силу Греческаго словосочиненія со всею возможною точностію, такв что изь встхь языковь, на которые досель переведено Св. Евангеліе, одинь Славянскій можеть хвалиться тьмь, что сохраниль не шолько смысль подлинника, но и словосочинение и порядовь даже самыхь мальйших в частиць языка, не преступая впрочемь главньйшихь своихь идіописмовь. Опсель и Россійскій языкь сохраниль еже вь нькоторыхь реченіяхь вь сложеніи, напр. ежедневно, ежедневный, такв какв - δοημέραι (δοαι ήμέραι), δοημερινός εжего дный, еже-20 440, οσέτειος, οσέτειον εжемвсятный, οσοι μήνες (сторичистоя). Танимb же образомb выражающся и Лашинскія слова quot menses, quot dies, quotidie, quotidianus, quotannis. Реченіе me όσος, (μόσος, πόσος, κόσος, quot) имбешь Ropнемь об, о, і, і, ісбе, иже, еже.

§ 12. Отрицательное ни (в) совокупляется вы Славянскомы языкы сы глаголомы и тогда, когда подлежащее или падежы сы глаголомы согласующійся, или другія частицы выражають отрицаціє; напр. не обрытсти пистоже, вх вого вдет ни един не избыєть,

αντί του συνηθεστέρου "ουχ υπελείφθη ουδείς (Ψαλμ. ge, 11. οπου το έλληνικον κείμενον έχει "είς ούχ υπελείφθη, αντί, ουδείς υπελείφθη. δίότι συνειθίζει ή Έλληνική κοι δια μιας αρνήσεως κοί δια πολλών να έκ-Φράζη την αποΦατικήν πρότασιν οδον "ούκ ἐποίησε τοῦτο οὐδαμῶς οὐδαμοῦ οὐδείς Πλάτ. Παρμεν.). Ἰδιαίτερον δε της Σλαβονικης ιδίωμα Φαίνεται το νά προσθέτη την άρνησιν είς το ξημα προηγουμένου το Πρεκλε ΑΔΙΚΕ (πρέσθε δάγε = πρόσθεν δήγε) αντί τοῦ έλληνικού, πείν ή, μετ' απαρεμφάτου χωρίς άρνησεως οίον "прежде даже пътель не возгласита, "тей αλέκτορα Φωνήσαι (κατά λέξιν. "πρίν δήγε άλέκτως μή Φωνήση). Αύτη καὶ αἱ ταύτης ζμοιαι σλαβονικαὶ Φεάσεις αναλογούσι προς τας έλληνικας έκείνας, μή πρίν πείν. οΐον, "μή πείν αλέκτοεα Φωνήσαι, πείν απαενήση με τείς, = πρότερον δή γε αλέκτορα μή Φωνήσαι πείν, κ.τ.λ. ή κατά γενικήν, οίον το προ του έλθείν τινώς = μή πω πρότερον ελθύντων τινών, Πρεκλε **ΑΔΙΚΕ ΗΕ ΠΡΙΝΤΗ ΗΙΚΗΜ, (κατά λέξιν · πρόσθεν** δή γε μη έλθεῖν τινάς). Ευρίσκεται δε και χωρίς τοῦ не, жей χωείς του даже, οίον "Прежде Пришеткіл Β ΕρΔΙ, πρό του έλθειν την πίστιν, (κατά λέξιν. "πρόσθεν (ή, πρότερον) της έλθούσης πίστεως).

вделя вх отехею эть выбото обынновеннаго выраженія, вх ителею ди водель, (Псал. 105, 11.), гар Греческій подлиннико имфеть віс вх. ύπελείφθη, вмbcmo εθείς ύπελείφθη; ποπομγ чπο вь Греческомь языкь и одними и многими отрицаніями выражается отрицательное предложение; напр. ги етомог тёто годий водий говень. (Плат. Париеч.) Но кажется, собственное Славянскаго языка свойсшво есшь посплавлять при глаголь отрицаніе, когда предшествуеть ему прежде даже. (перов вой $\gamma_{\varepsilon} = \pi_{\varepsilon}(\partial_{\varepsilon v})$ δήγε) вмѣсто Греческаго $\pi_{\varepsilon}(v)$ ή сь неокончательнымь безь отрицанія; напр. прежде даже пѣтель не возгласить, теги ахеκτορα Φωνήσαι, (cλοβο do cλοβα πρίν δήγε αλέκτως μή Φωνήση). Таковыя Славянскія выраженія сходствують сь следующими Греческими: μη πείν-πείν, напр. μη πείν άλέκτοςα Φωνήσαι, πείν απαρνήση με τρίς = πρότερον δήγε αλέκτορα μή Φωийош, тей, и проч. или cb родительнымb, напр. προ τε ελθείν τινας = μή πω πρότερον ελθόνты тый, прежде даже не пришти некимо. Впрочемь находящся выраженія и безь не, и безь даже, напр. прежде пришествія віры, προ τε έλθεῖν την πίσιν.

KEDANAION B.

Πεςί των πλαγίων πτώσεων.

δ α. Γενικήν απαιτούσι 1) τα έφετικά ΚΕΛΑΙΟ, κ. τ. λ. αλλ' εἰς ταῦτα ἀνάγουσιν οἰ Σλάβοι καὶ τα, αἰτῶ, ζητῶ, κ.τ.λ. μετὰ ἀιτιατικῆς ελληνικῶς συντασσόμενα, κού πάλιν συντάττουσι κού ταῦτα κού το έφετικά η πρός αιτιατικήν ωσαύτως καί οί Ρώσσοι. 2) τοί σύνθετα έκ προθέσεως Φερομένης πρός γενικήν · οίον, Η3 (ἐξ), WT (ἀπό), κ. τ. λ. ώς κοί τὰ ελληνικά. 3) τὰ προηγουμένην έχοντα την άρνησιν ΗΕ (έ). "ΗΕ ΕΙ ΗΜΑ 41 Ad, ουκ ην αυτοῖς τέκνου (τέκνον), \equiv ήσαν αυτοὶ άνευ τέκνου ως το απαις αξξένων παίδων. "άχαλκος ασπίδων, κ. τ. λ. ωσαύτως χού τα χωείς αρνήσεως αίτιατικήν απαιτούντα, προστεθέντος του αρνητικού, συντάσσονται πρός γενικήν κως Σλαβονικώς κως Ρωσσικώς, οΐον, "Γράχα ΗΕ ΗΜΑΜΑΙ, άμαρτίας (άμαρτίαν) ούκ έχομεν, ως το "ου μετέχομεν, ή, ου μέτεστιν ημίν αμαρτίας. "Αλλοτε κω) ή ονομαστική μεταβάλλεται πείς γενικήν. "Η ΚΙΤΑ (ΒΙΕΤΑ ΚΆ ΗΕΜ, ουκ έστι Φωτός (Φως) εν αυτώ = ου μετεστιν αυτώ Φωτός. "Αλλαι θε τοιαύται Φράσεις άρνητικαί είναι ιδιώματα διόλου Σλαβονικά περί δε των ανωμαλιών βλ. Δοβρόβ. σελ. 619. 4) τα μετά γενικής του όλου συντασσόμενα κατ' έλλειψιν τοῦ, μέρος. "δός μοι άρτου, ύδατος, κοὴ Σλα-Βονικώς, ΧΛ'ΕΕΑ, ΒΟΑΙΙ ώσαύτως κού Γαλλικώς, κού

ГЛАВА ІІ.

О косевиных в падежах в.

1. Родишельнаго падежа требують 1) глаголы желашельные, напр. желаю, и проч. нь симь опносятся прошу, требую, агта, сута, и проч. сочиняемые в Греческом с падежемь винишельнымь; впрочемь сочиняющся сін и желашельные глаголы св винишельнымb, шакb какb и у Россіянb. Сложенные св предлогомв, принимающимв родительный падежь, папр. из, её, от, ато, и проч. так как и Греческіе. 3) Имбющіе напереди отрицаніе (в), не біт има та-Δα = ήσαν αυτοί ανευ τέκνε, makb κακb απαις αρδένων παίδων, άχαλκος ασπίδων, и проч. makme и шь, кои безь отрицанія требують винишельнаго падежа, по приложеніи ошрицашельной частицы сочиняются св родительнымв, какь вь Славянскомь, такь и вь Россійскомь нзыкахь: греха не имамы, άμαςτίας (άμαςτίαν) εκ έχομεν, κακό δω ε μετέχομεν, ε μέτετιν ήμιν άμαςтіας а иногда и именишельный перемьняешся вь родишельный, насть свата во немо = 8 μέτες ον αυτώ Φωτός. Ciu и подобныя отрицашельныя выраженія сушь вообще свойсшва Славянскаго языка; о неправильносшях в же смотри Добров. стр. 619. 4) Сочинлемые ев родишельнымы падежемы цылаго по причинь опущения слова гасть, боз пог йетв, обатос, и по Славянски кліба, воды, тако како и

Ιταλικώς. 5) έκ των ενομάτων γενικήν απαιτούσι τα πληςώσεως, στερήσεως, άξιας σημαντικά ΠΟΛΗΖ, πλήρης, ΑΟΙΤΟΗΗ, άξιος, κ. τ. λ. ώς κού τα έλληνικά. 6) τὰ ἀπὸ τοῦ ΠΑΤΑ, κ. τ. λ. ώς ἀφηρημένα (βλ. κεΦ. α. § 9. ούτω καὶ τὰ άθροιστικά, κοὶ άδιορίστου ποσότητος σημαντικά: βλ. αυτόθ.). 7) τα συγκειτικά νού ύπες θετικά. 8) τα κού έλληνικώς γενικήν κτητικήν απαιτούντα οὐσιαστικά. Συνειθίζεσι δε ώς επί το πλείστον κοί ή Σλαβονική κοί ή Ρωσσική να τρέπωσι τήν κτητικήν γενικήν εls κτητικόν έπίθετον. "(AIH 50 ΚΙΗ αντί ΒΟΓΑ, νίὸς θεῖος, ἀντὶ θεοῦ. ὡς τὸ, Νηλήϊος νίὸς (Νηλέως) ούτω κοι επί αψύχων, "Νεστορέη νηί, (Νέστορος), κ. τ. λ. Το αὐτο συμβαίνει κού είς τας αντωνυμίας, друг мой, Філоз є ноз = ной.

§ Β. Πρός δοτικήν συντάσσονται 1) τὸ βοηθώ, κολλώμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα ελληνικώς. Καὶ τὸ δίδωμι, ΑΑΜΑ, απαιτεί προσώπου δοτικήν και πράγματος αίτιατικήν, 2) το έστι, είτλ, οΐον είτλλη ΤΗ Жεна; έστι σοι γυνή; ωσαύτως καὶ παρά τοῖς Ῥώσσοις. 3) τὰ, όμοιος, ίσος, πιστός, εφειλέτης, και τα επιφωνήματα Ελαγο (εὖγε), κ.τ.λ. έλληνικῶς. 4) ή δοτική προσέτι έκλαμβάνεται κού άντι της κτητικής γενικής έλληνικώτατα καί παξά τοῖς Σλάβοις κοί παξά 'Ρώσσοις, οἷεν, "εκτη ΥελοβτικωΜ, φως τοις ανθεώποις (των ανθεώπων) "οιτο ми οπεць, οῦτός μοι πατήρε 5) Αξιοσημέιωτος είναι κοὰ ή πρὸς ἀπαρέμφατον σύν-

но Французски и по Ишаліянски. 5) Изв имень, родительнаго требують означающія полноту, лишение, достоинство, полно, достоинд, такь какь и Греческія. 6.) Числишельныя, начиная omb ляти, такb какb omвлеченныя (см. Добр. Гл. 1. § 9.); шакже и собирашельныя и означающія неопреділенное количесшво. (См. шакже). 7) Уравнишельныя и превосходныя сшепени. Имена существительныя и в Греческом язынь требующія родительнаго притяжашельнаго. Впрочемь Славянскій, равно и Россійскій языки обыкновенно переміняють родишельный пришяжащельный на прилагательное притяжательное: сынд Божій, выбemo Bora, vies θείος, вмвето θεέ, пакв накв Νηλήϊος υίος (Νηλέως), шанже о бездушных вещах в говоришся: Nesogen vni (Nesogos), и проч. То же самое бываеть и сь мьстоименіями: друго мой $= \phi$ іхоз є́но́ $s = \mu \tilde{s}$.

§ 2. Сb дашельнымb сочиняющся 1) ВонЭй, помогаю, кожбим, прилапляюсь, и подобныя какь и вь Греческомь. Глаголь даю, бібщи, требуеть также дательнаго лица, винительной вещи. 2) Езі, есть, напр. есть ли ти жена? ёч от учий; также и у Россіянь: есть ли тебъ лугше? 3) Слова: подобный, อื่นอเอร, равный, เธอร, вЕрный, пібов, Должный, όφειλέτης, и шакже восклицашельныя: благо, εὖγε, и проч. такь и вь Греческомь. тельный, весьма часто у Грековb употребляется вмъсто притяжательнаго родительταξις τη Σλαβονικής δοτικής, άλλοτε μέν έλληνικώτερον, οίον, "KAKW HAM KHBLIM BLITH, πως ήμιν ζωσιν είναι (ελλειπτ. του έσται). το πλήρες έλληνιστί πως έσται ήμῖν ζωσιν είναι (= πως ζησόμεθα); ως το "σοι δε συκοφάντη μεν είναι δοκείν ύπάςχει (Δημοσθέν. περί στεφάν.). "ΠΟΚΕΛΙΤΗΟ ΕΔΙΟΤΑ ΚΟΙΜ ΓΟΤΟΒΑΙΜ ΒΔΙΤΗ, παςηγγέλθη πασιν έτοίμοις είναι (έλληνικάτατον). ἐλλ' ἔτεςαι τοιαῦται συντάζεις είναι Σλαβονικά ιδιώματα· οίον, "εΓΑΔ ΚΗΗΤΗ ΕΜδ, εν τῶ εἰσελθεῖν αὐτῷ (ἀντὶ τῆς ἀπαρεμΦατικῆς αὐτόν). 6) 'Αντὶ τῆς απολύτου έλληνικής γενικής μεταχειείζεται ή Σλαβονική δοτικήν του ξηματικού (gerundivi). "Неходащим ΚΕ ΗΜ, εξίοντων δε αυτών. Προς τα τοιαύτα αναλογεῖ ή έλληνική ἀπόλυτος δοτική συνήθης ἐπὶ κινήσεως, η κατά χρόνου έμφασιν οίον το ανωτέρω και έλληνικώς, "ἐξιοῦσι δὲ αυτοῖς ως κομ "περιίοντι τῷ χρόνω (Ξενοφ.) κ. τ. λ. άλλα κού το HE (8418 μαριο, ουν όντος Βασιλέως, κως τα τοιαύτα αναλογούσι προς την απόλυτον γενικήν καθ' Ελληνας.

§ γ. 'Αιτιατικήν ἀπαιτοῦσι 1) τὰ πλεῖστα τῶν μεταβατικῶν ξημάτων. ἀλλ' ἐνίστε καὶ τούτων ή σύνταξις μεταβάλλεται ἀνωμάλως πρὸς γενικήν, ὅταν μάλιστα τῶν ἐμψύχων ἀρσενικῶν ή ὀνομαστική συμπίπτη μετὰ τῆς αἰτιατικῆς (βλ. Δοβρόβ. σελ. 616). 2) κατ ἀιτιατικήν ἐκφέρονται καὶ τὰ χρόνου ἀπολύτως δηλω-

наго, такв какв у Славянв, и у Россіянве cetano reποετκομο, Φως τοις ανθεώποις (των ανθεώπων), онд мнв отець, втоя по патор. 5) Замвчашельно вb Славянскомb языкb сочиненіе дашельнаго св неокончашельнымв, употребляемое впрочемь и вь Греческомь: намо живымо быти, หลัร (ะรณ) ทุ่นถึง (ฉึงเข้ะเงณ์ (Tหลัร ζησόμεθα); πακό κακό η σοί δε συκοφάντη μέν είναι δοκείν υπάρχει (Δημοθέν. περί σεφ.) или ποβελένο δωισπь εσέμο εοιποεωμό δωιπи, παρηγγέλθη πασιν етоlиоіs еїvai — сушь выраженія совершенно Греческія. Но другія таковыя словосочиненія принадлежать кь свойствамь языка Славянскаго; напр. егда вниши ему, ех то евоел- $\Im \varepsilon \widetilde{v}$ αυτ $\widetilde{\omega}$ (вм \overline{b} сто неокончательнаго αυτ \widetilde{v} , 6) Вмфсто Греческаго самостоятельнаго употребляеть Славянскій языкь дательный льйствительнаго причастія (gerundivi): исходящимо имо, έξιοντων δε αυτών. Вь Греческом в сходствуеть св симь надежь дательный самостоящельный, употребляемый обыкновенно для выраженія движенія или времени; такв вышеприведенный примврв по Гречески выражается годого де потого, такв как в περιίοντι τω χρόνω (Ξενοφ.) и проч. Но выраженіе не сущу царю, вк очтоѕ Васькіємь, и подобныя сходствующь сь Греческимь родишельнымь самосшоящельнымь.

- § 3. Винительнаго требують 1) большею частію такіе глаголы, которых в двиствіе переходить на другіе предметы (ξήματα μεтαβατικά). Но иногда неправильно оныя приτικά, Τρυ ΑΝΗ, τρεῖς ήμέρας. άλλα κού κατα γενικήν τα αυτά, ως κού παρ Ελλησι.

§ δ Ή δε προθετική και ή ποιητική αναλογούσιν, ώς είπομεν, πρός την έλληνικήν δοτικήν, καί πολλάκις έκπληρούσι τὸν τόπον αὐτῆς. Οὖτω τίθενται κατὰ προθετικήν τὰ τέπου καί χρόνου ονόματα, κατά δοτικήν ελληνικώς έκφερόμενα, παρά δε λατίνοις το πλεῖστον διά της ablaτίνοι οδον, ΚΆΙΕΚΤ, Κιέβω, ώς, 'Αθήνησι' (ουτω κώ) λατ. Romae, byeme). ΤρεΤΙΕΜ ΑΗΗ, τρίτη ήμέρα, κ. τ. λ. ή δε ποιητική έκφεάζει καὶ την δεγανικήν, καὶ την παε' Έλλησι παθητικήν δοτικήν λεγομένην, εύχρηστον είς τούς παρωχημένους (ώς, "λέλευταί σοι πολλά. καζ" "Ευτορι δάμεν <u> ΄ ὑπὸ ΄ Εκτορος</u>). παρά δὲ τοῖς Σλάβοις ἐλευθερώτερου· οίον, "εΓλα 3καΗ ΚΟΛΕШΗ ΚΔΙΜ, σταν κληθής τινὶ (ὑπό τινος), κ. τ. λ. Ἰδιότροπον δὲ τῆς Σλαβονικής 204 της Ρωσσικής Ιδίωμα είναι να τρέπωσιν είς πτωσιν ποιητικήν την δευτέραν ονομαστικήν, την κατηγορουμένου τόπον ἐπέχουσαν οίον, "εξ ΔΙΗΝ ΜΟΑ Α Κοιο, "ίδου ή θυγάτης μου παςθένω (κατά την άναλογίαν της ποιητικής πρός την έλληνικ. δοτικήν) άντί, παρθένος. " εΚΧ ЦΑΡΗЦΕЮ" κάθημαι βασιλίσση, αυτί βασίλισσα (Αποκάλ. 18, 7.), ώς τα έλληνικα μετά του Ίσος, Ίσα. "καθήμεθα Ίσα ίκέταις, Ίσα κού ίκεται (Θουκ.). "το είναι Ίσα θεῷ (ἀντὶ θεός). ἀλλ' εἰς τα Σλαβονικά το ίσος λείπει κού πάσα γλώσσα έχει τους ιδιωτισμούς της, οίτινες προέρχονται πολλάκις από нимающся во родишельный падежо, наипаче когда именишельный существо одущевленных мужескаго рода сходствуето совинишельнымо. (См. Добр. стр. 616). 2) Винишельнымо выражаются слова, означающія время: три дня, теєї прієдов, хотя оно выражаются и со родишельнымо, тако како

и у Грековь.

§ 4. Творишельный и предложный сходспівующь, какь мы сказали, сь Греческимь дашельнымь, и часто занимають мьсто онаго, такв какв и у Латинянв предложный падежь имень, означающихь время и мьсто, поставляемых в по Гречески св дательнымв, выражается такь называемымь падежемь ablativus, напр. έδ Κίεεξ, Κιέβω, κακο Αθήνησι, на третгемо дни, тект пиеса, (по Лат. Romae, u hyeme=зимь). Творишельным b шакже выражается и падежь орудія (деушин), называемый у Грековь дашельн. страдат. и употребляемый при прошедших в временах в, (как в - то λέλεκταί σοι πολλά Εκτορι δάμεν BM. υπο Εκτορος); у Славянь же онь бываешь свободные; напр. егда звано будеши кыло, отах идподо тий (ото тиос), и проч. Но собственное Славянскаго и Россійскаго языка свойство состоить вь перемьнь вшораго именишельнаго, занимающаго мъсто сказуемаго, в падежь творительный; напр. се дщи моя девою, ide i доуатне из παςθένω (по сходству творительнаго cb дательнымь Греческимь) вмьсто жас весь свжу царицею, на Эпран βασιλίσση, вмвсто βασίλισσα (Апокал. 18, 7.), шако како Греческія сь

Φυσιολογικάς αιτίας μάλλον, πάρεξ από γραμματικούς κανονισμούς.

- § ε. Ή τοῦ ἀπαρεμφάτου μετά τοῦ ξήματος σύνταξις γίνεται καθώς κας είς την Ελληνικήν. Εύρισκονται δε καί μετοχικά (supina) καί ξηματικά (gerundiva) άντι απαρεμφάτων, ως καί πολλά των έλληνικών έημάτων Φέρονται προς μετοχήν αντί απαρεμΦάτου οίον, άνέχομαι πάσχων, κ.τ.λ. 'Αλλά και ή μετοχή συντάσσεται ως καί ή ελληνική. Ἐκφράζει δε πολλάκις καί δια των εηματικών (gerundivan) ή Σλαβονική τας κατ' ονομαστικήν έλληνικας μετοχάς είς δε το τέλος της περιόδου προσθέτει ένίστε και περιττεύοντα τον και (ν). обоч, "ДОКОЛЬНОЖЕ ВЕСТДОКАК—И ТАКО ИЗЛІДЕ, iκανως δε διαλεξάμενος — (καί) ούτως έξηλ. Θεν". άσμενοι προς τουτο παραβάλλομεν το, "Ως Φαμένη, καὶ περδοσύνη ήγήσατο Παλλάς 'Αθήνη ('Iλ. X. 247). κοί το του Θεοπρίτου "Αυτός ἐπενθών και ποτί τα μανδρα κατελάμβανον (Είδυλ. Δ. 60).
- ς. Αι προσθέσεις, τέλος, κού τὰ ἐπιζξήματα ἀπαιτοῦσι πολλάκις πτώσεις ἀναλόγους τῶν ἑλληνικῶν. Δὲν ἐπιΦέρομεν δὲ τούτων παραδέιγματα ὡς προΦανή. καὶ ἀλλως ὁ σκοπός μας δὲν ἀποβλέπει νὰ κάμωμεν εἰς τὸ παρὸν δοκίμιον μακρὰν καὶ ἐξωνυχισμένην λεπτολογίαν τῆς γραμματικῆς συμΦωνίας ἡ διαΦορᾶς τῶν δύω γλωσσῶν, ἀλλὰ μόνον κεΦαλαιώδη καὶ σύντομον παραβολήν εἰς τὰ κυριώτερα.

йос, йом надиреда йом інеталь (юм и інетал) (®вк.), то ейгал йом дей (деос). Вы Славянскомы ньшы йось: всякой языкы имбешь свои свойства, которыя происходять болье оты причины физическихы, нежели оты Грамматическихы правиль.

. § 5. Сочинение неокончашельнаго cb глаголомь бываеть такь же, какь и вь Греческомь языкь. Находящся супины и герундін выбото неокончательныхв, такв какв многіе изв Греческихв глаголовь любяшь причастіе вмісто неокончательнаго; напр. ανέχομαι πάσχων, и проч. Причастіе же сочиняется вь Славянскомь такь, какь и вь Греческомь; Славянскій языкь часто посредствомь герундій выражаеть причастія Греческія ві именишельномі; ві конці же періода присовокупляєть иногда излишнее и: довольно же бесь доваво, - и тако изыде, ίπανῶς δε διαλεξάμενος, - (καί) ετως έξηλθεν. Cb симь сравнимь стихь Омира: ώς Фацеин, κού μερδοσύνη ήγήσατο Παλλάς 'Αθήνη (Ίλ. Χ. 247.); и стихь Өеонрита: αυτος έπευθων καί ποτί τα μάνδεα κατελάμβανον. (Ειδυλ. Δ. 60.).

§ 6. Предлоги и нарвчія шребують йногда падежей, сходныхь сь Греческими. Мы не приводимь на сіе примъровь, такь накь это весьма извъстно. Притомь наша цьль не та, чтобы вь настоящемь опыть подробно входить вь Грамматическое сродство или различіе двухь языковь, но чтобы только представить сокращенное сравненіе

вь главньйшихь свойсшвахь.

K E Ф A A A I Ø N T

Σύνθεσις.

ς α. Η Σύνθεσις της άρχαίας, της εν τοις βιβλίοις, Σλαβονικής και των σημερινών διαλέκτων της των πλησιεστάτων (ἐφ' όσον αὖται δὲν ἀπομακρύνονται άπο ταύτην την, ούτως είπεῖν, μητέρα τῆς διαπλάσεώς των, καθώς ενίστε συνειθίζουσι, μιμούμεναι χωρίς ανάγκης Γαλλισμούς κως Γερμανισμούς), είναι έλευθέρα, ώς καὶ ή της Έλληνικης, καὶ Λατινικης. Σύνθεσιν δὲ λέγω την κατά το πρότερον κου υστερον διάταξιν των τοῦ λόγου μερών εἰς κατασκευήν τῆς Φράσεως, καὶ σαφή της εννοίας απόδοσιν. Ποία τις ητο εξ άρχης ή τάξις της Σλαβονικής περί του λόγου την σύνθεσιν, είναι άδηλον δίστι δεν υπάρχει άλλο ταύτης σύγγραμμα άρχαιότερον παρά την υπό των Ελλήνων μετάφραπιν πεῶτον τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, κὰ ἔπειτα τῶν ἄλλων θείων Γεαφών. Είναι όμως προφανέστατον, ότι οί πρώτοι ούτοι μεταφρασταί κού συγγραφείς της, κού ο πάντων έξαρχος αοίδιμος Κύριλλος, μη έχοντες μήτε ποιητας μήτε συγγραφείς Σλάβονας προηγησαμένους, μήτε τέχνην ευρόντες γραμματικήν, άλλα γλώσσαν παραλα-Βόντες ακανόνιστον χως αγεάμματον, εμόεφωσαν την σύνθεσιν την Σλαβονικήν κατά την έλληνικήν, ύποβαλόντες την διάταζιν της Φράσεως των Βείων Γραφων, ώς μήτραν τυπωτικήν, είς διάπλασιν κοί κατασκευήν του

ГЛАВА Ш.

Словосогинен і е.

§ 1. Cловосочинение древняго, книжнаго, Славянскаго языка и ныньшнихь ближайших в діалектов в его (поколику они не удаляющся отв кореннаго языка ихв, какв иногда двлають, подражая безь нужды языкам в Французскому и Нъмецкому), есть свободно, како во Греческомо шако и во Лашинскомь. Словосочиненіемь же называю извъсшное расположение часшей ръчи въ предъидущемь и послъдующемь, для образованы выраженія и яснаго изложенія мысли. Не изврсшно, какой быль вр началь порядокь словосочиненія Славянской ріти; ибо ніть ни одного шворенія на ономь языкь древнье сдъланнаго Греками перваго перевода Св. Евангелія, а пошомь и прочихь священныхь Впрочемь то весьма ясно, что первые сіи перелагашели и писашели онаго, и первый изь всьхь блаженный Кирилль, не нашедь ни предшествующихь Славянских в пінтовь и писателей, ни искуства Граммашическаго, но языкь безь письмень

λόγου τοῦ κατά Σλάβονας. 'Αλλά πρός τοῦτο ἔπρεπεν εξάπαντος κού ή γλώσσα να ήναι έκ Φύσεως έπιδεκτική, και εύστροφος, και έκ γενετής έλευθέρα, έχουσα και πεότεεον συνθέσεως ιδιώματα ομοια με τά της Έλληνικης . διότι πως άλλως οί μεταφεασταί ηδύναντο να γένωτι καταληπτοί είς της Σλάβονας (διά τους οποίους έγεαφον, και τους οποίους εδίδασκου την ευσέβειαν), λέγοντες προς αυτούς αείποτε Φράσεις κατά λέξεων είρμον πάντη ασυνείθιστον είς την πατρώαν γλώσσαν των; "Η δύναταί τις καί την σήμερον να μεταφεάση καταληπτώς οποιονδήποτε σύγγεαμμα είς όποιανδήποτε γλώσσαν, οΐον την Γερμανικήν ή την Γαλλικήν, χωρίς να Φυλάξη και τους τρόπους της συνθέσεως αυτής; Εφυλαξαν λοιπον της Σλαβονικής τους συνήθεις περί την σύνθεσιν ιδιωτισμούς οί μεταφρασταί των θείων Γραφων, συνάπτοντες και τους της Έλληνικής, ως συμφυείς κού συγγενεστάτες, χωρίς να παρα-Βιάζωσι της γλώσσης την σαφήνειαν. τούτε δε μαςτίριον μέγιστον προς απόδειξιν είναι, ότι, ούτε το άρθρον το προτακτικού εἰσήγαγου, ως ανήκουστου καὶ ασυνή-Διστον είς το Σλαβονικού έθνος, ούτε την τούτου τότε ξοπήν πρός του δυϊκον αριθμόν παρημέλησαν, ούτε περί τους άλλους τους κυξιωτέρους της γλώσσης ίδιωτισμούς έκαινοτόμησαν. 'Αλλά τινες των νεωτέρων Σλαβογενών Φιλολόγων Φαίνονται δυσανασχετούντες τρόπον τινά προς ταύτην την καθ' Ελληνας εκτύπωσιν και διάπλασιν της γλώσσης των προγόνων των, νομίζοντες, ότι συγκλασθείσα καὶ καταναγκασθείσα πρός δουλικήν μί-

и правиль, образовали и усовершили Славинское словосочинение, подражая Греческому. принявь за первоначальный образець порядовь сочиненія вь Св. Писаніи. Для сего впрочемь надлежало и самому языку бышь гибнимь, свободнымь и имьющимь еще прежде свойства словосочиненія Славянскія, подобныя Греческимь; ибо иначе какь могли бышь переводчики поняшны Славянамь, для которых в они писали, и которых в учили благочеспію, предлагая имь выраженія посочиненію словь совсьмь необыкновенныя вь ихь ошечественномь языкь? Можно ли и вь шеперешнее время перевесть что нибудь св другаго языка, напр. с Нтмец. или Французскаго, не сохраняя его формь сочиненія? Сльдовашельно перелагашели св. книго удержали свойства Славянскаго сочиненія, соединяя сь ними свойсива и Греческаго, не долан вирочемь насилія ясносши вь языкь. Свидьшельствомь сему служить то, что переводчики не ввели даже предположительнаго нлена, нако неслыханнаго и необыкновеннаго во Славянском в народь, не оставили безв вниманія свойства его ко принятію двойственнаго числа, и не перемвнили главнвишихв его свойствь. Но нъкоторые изь новъйшихь Славянскихь филологовь, нажешся, оскорбляются таковымь преобразованіемь языка предковь ихь, по формь языка Греческаго, думая, что онь, бывь преклоняемь и принуждаемь вы рабскому подражанію,

μησιν της Έλληνικης, απώλεσε τα πλείστα των παλαιών καὶ γνησίων καὶ πεωτοτύπων ὶδιωμάτων της.

 β. ᾿Αλλ᾽ ἐγωὰ νομίζω ὅτι αὕτη ἡ διάπλασις τῆς Σλαβονικής γλώσσης περιεποίησεν είς αυτήν πρός τοῖς άλλοις καλοίς κως την περί την σύνθεσιν ακατανάγκαστον έλευθερίαν μάλλον δὲ προϋπάρχουσαν την ἐκάλλυνε, κοι την επηύξησε, κοι καθολικώτερον την επλάτυνεν, -ώστε να ἐκφεάζη κοὴ ή Σλαβονική, καθώς ή Έλληνική, πάσαν περίοδον άνετος κού άνωτέρα πάσης στενοχωρίας, εἰς όσας εἶναι συγκεκλεισμέναι όλαι σχεδόν αί τωςιναί σοφαί γλώσσαι της Εύςώπης, παςατηςούσαι έπιτιετηδευμένως, πόθεν ν' άρχίσωσι, καί που να τελειώσωσι την πεότασιν. Τοιούτους δεσμούς δέν γνωείζει ή Σλαβονική, καθώς ουθ ή συγγενής της Έλληνική, ουθ ή κατά ταύτην έκμος Φωθεΐσα Λατινική. 'Αςχίζει τὸν λόγον ἀπὸ ξῆμα ἀδιαφόρως, ή ἀπὸ ὄνομα προτάττει τὸ κατηγορούμενον ματαθέτει την ονομαστικήν του ύποκειμένου είς το τέλος τοῖς περιόδου την παραλείπει παντάπασιν, όταν ήναι αντωνυμία προσωπική παραβλέπει τὸ ύπαρητικόν τεχνεύεται ματαθέσεις έφράζεται, μ' ένα λόγον, ώς γλώσσα αὐτεξούσιος καὶ αὐτοκρατορική, ἕνα νόμον έχουσα, την Φυσικήν των νοημάτων της έρμηνείων, καὶ καθυποτάσσουσα τους γεαμματικούς της κανόνας μάλλον εἰς αὐτην, παρά ταίτην εἰς ἐκείνους.

ς. 'Αλλ' ή των νεωτέςων Σλαβονικών Φιλολόγων κειτική έξακείβωσις παρετήρησεν έκ διαφόςων κωδήκων

пошеряль множесшво собсшвенных и первообразных в свойсшвь.

- § 2. Но я думаю, что сіе преобразованіе Славянскаго языка, кромь другихь выгодь, принесло ему непринужденную вь словосочиненіи свободу, или умножило прежде существующую и повсюду распространило ее, шакь что Славянскій языкь, подобно Греческому, выражаеть всякой періодь безь всякаго ствсненія, которому подвержены почши всь ныньшніе Европейскіе ученые языки, искусшвенно соблюдающіе, гдр должень кончиться періодь, и гдь начинаться. Сихь узь не знаешь Славянскій языкь, шакь какь и сродный св нимь Греческій и Лашинскій, образовавшійся по языку Греческому. Оно начинаеть рвчь безразлично, глаголомв или именемв; поставляеть напереди сказуемое, а на конць періода подлежащее; оставляеть именительный, когда есть личное мостоимение: не забошится о глаголь существительномь; употребляеть искусныя перестановки; однимь словомь, выражается, какь языкь свободный и несвязанный, единымв закономь для себя считающій естественное мыслей изложение, и ему подчиняющия Граммашическія правила.
- § 3. Кришическія изследыванія новейшихь Славянскихь филологовь примешили

κού περί την σύνθεσιν ιδιωτισμούς τινας της Σλαβονικής, οίτινες δεν συνεμίγησαν με τα ιδιώματα του αντιστοιχούντος έλληνικού κειμένου της Γραφής. Ἡ παρατήεησις αυτη είναι άληθής κού δεθοτάτη. Έχει κού είχε Βέβαια ή Σλαβονική τους περί την σύνθεσιν καθώς καί τους περί σύνταξιν ιδιωτισμούς της, περί των οποίων προείπομεν αλλ' ωσαύτως είναι αληθές, ότι οι παρατηρηθέντες ουτοι περί την σύνθεσιν Σλαβονίσμοι, οί πλειότεροι, είναι οί αυτοί και της Έλληνικής, συμφωνούντες ή προς άλλα χωρία του κειμένου της Γραφης, κάν διαφέρωσιν από τα, εἰς τὰ ὁποῖα παρετηρήθησαν, ἢ πρὸς ἀλλας Φράσεις έλληνικάς, κάν αὖται δεν ευρίσκωνται εἰς τους ἰδιωτισμούς της έν ταϊς ίεραις Γραφαίς 'Αλεξανδρινής γλώσσης, Ένθέτομεν δε τούτους τους Σλαβονισμοίς κατά τάξιν, αντιγράψαντες τὰ παραδείγματα ἀπό τὸν σοθον Δοβρόβισκον (σελ. 667, κ. τ.λ.).

ζ δ. α) Τὸ νὰ συνάπτηται ἀμέσως περοταττόμενον τὸ ἐπίθετον μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ, χωρὶς νὰ παρεμπίπτη ἀλλο τι μέρος λόγου οἶον, ἀρχαῖοι Σλαβονικοὶ κώδηκες ἔχουσι κοῦς βΝΚΟ ΗΜΑΙΗ, ξηρὰν την χεῖρα ἔχων, ἀντὶ τοῦ, κοχο ΗΜΑΙΗ ροκό, ὡς ἔχουσιν αἱ ἐκδόσεις κοῦ ὁ κώδηξ της Πετρουπόλεως ἀπαραλλάκτως κατὰ τὸ ἑλληνικὸν κείμενον, "την χεῖρα ἔχων ξηράν (Ματθ. ιβ. 10). Ἡ ἀπλουστέρα σύνθεσις βέβαια εἶναι της ἀρχαιοτάτης γλώσσης ἰδίωμα κοῦ της Ελληνικης κοῦ της Σλα-Βονικης, ἀλλὰ κοῦ ἡ παρένθεσις της λέξεως μεταξὸ τοῦ

вь нькоморыхь древнихь книгахь свойства Славянскаго языка, которыя не сходствують сь свойствами соотвытствующаго Греческ. подлинника Св. Писанія. Сіе примъчаніе весьма справедливо и вррно. Дриствишельно имбешь и имбль Славянскій языкь собственныя свойства, по отношенію кр сочиненію и синтаксису, о которых в сказали мы выше: но также истинно и то, что замьченные вр ошношения кр солинению Славянисмы большею часнію сушь одни и ть же сь Греческими, и согласующся сь другими мъстами подлинника Св. Писанія, хошя оные и находящся во свойсшвахо-Александрійскаго языка, употребляемаго вb Св. книгахb. Изложимb сіи Славянисмы, выписавь по порядку примъры изв ученаго Добровскаго. (Стр. 667 и пр.)

§ 4. α) Прилагашельное, сшоя предв сущесшвищельным вепосредсшвенно, совокунляется св нимь безь всякой другой части рвчи между ними. Такь вь древнихь Славянскихь кодексахь находимь: суху руку имый, ξηςαν την χείςα έχων, вмьсто суху имый руку, какь находишся вь изданіяхь и кодексь Петербургскихь, безь отмыны оть Греческаго подлинника την χείςα έχων ξηςαν. (Мателескаго подлинника την χείςα έχων ξηςαν. (Мателескаго подлинника την χείςα έχων ξηςαν. (Треческаго языковь: но постановленіе реченія между прилагательнымь и существитель-

οὐσιαστικοῦ καὶ τοῦ ἐπιθέτου δὲν εἶναι πολλὰ νέα. εἰς τὸν Ομηρον εύρἰσκομεν μυρία παραδείγματα καὶ τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας συνθέσεως, καὶ εἰς τὴν Σλαβονικὴν Γραφήν ἔχι μόνον τὸ ἀνωτέρω, ἀλλὰ καὶ ἄλλα κατὰ παρένθεον παραδείγματα οῖον, "εξ ΗΟΚΑ 3Α. ΑΚΑ, ἰδοῦ μάχαιραι ὧδε δύω (Λουκ. κβ. 38), κ. τ. λ.

- β) Τὸ, "ἔδωκεν ἔντολην ήμῖν (Α. Ἰωάν Γ. 23.) κωὶ ὁμοίως εἰς τὰις ἔκδόσεσι "ΑΑΛ Ε(ΤΑ ΒΑΠΟΚ'ΕΛΑ ΗΑΜ, ἀρχαῖός τις κώδηξ (τοῦ Δαμιαν. Αποστόλ.) ἔχει "ΑΛΛ Ε(ΤΑ ΗΑΜ ΒΑΠΟΚ'ΕΛΑ, ἔδωκεν ήμῖν ἔντολήν (κατὰ πρόθεσιν τῆς δοτικῆς) ἀλλὰ τοῦτο δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ "ΑΛΚΑΑ ΗΑΜ ΧΛ'ΕΚ (ΕΝ, δὸς ήμῖν τὸν ἄρτον τοῦτον (Ἰωάν. 5. 34), τὸ ὁποῖον ἔχουσι κωὶ αἱ ἐκδόσεις κωὶ οἱ κώδηκες συμφώνως μὲ τὸ κείμενον τὸ Ἑλληνικόν κωὶ θῶς πάλιν κωὶ ἀρχαῖοι κώδηκες κωὶ αἱ ἐκδόσεις ἔχουσιν Πρελλλε είο ΜΜ, τὸ Ἑλληνικὸν παρέδωκεν αὐτὸν αὐτοῖς (Ἰωάνν. ιθ. 16) τοιαῦται ἀδιάφοροι μεταθέσεις τῆς δοτικῆς εἰς τὸ, ἔδωκε, δὲν κάμνουσι, νομίζω, κὰνένα χαρικτῆρα διαφορᾶς μεταξύ Σλαβονισμοῦ κωὶ Ἑλληνικον νισμοῦ.
- γ) Προτάττει τὰς κτητικὰς ἀντωνυμίας πολλάκις πρό τῶν οὐσιαστικῶν ὁ κώδηξ τοῦ Δαμιανοῦ, ἐναντίον τῆς συνηθείας τοῦ Έλληνικοῦ κειμένου τῆς Γραφῆς, τὸ ὁποῖον επουδάζουσιν αὶ Σλαβονικὰὶ ἐκδόσεις μάλιστα νὰ ἀκολουθῶσιν. Ὁ Σλαβονικὸς ἰδιωτισμὸς λέγει,

нымь не очень ново. У Омира находимь пысячи примъровь шого и другаго словосочиненія, и вь Славянскомь переводъ примъчаемь не шолько вышеозначенный примърь пареншезиса, но и многіе другіе, напр. се ножа зді два, ідві рахаща йде дію, (Лук. 28, 38.) и проч.

- β) Έδωκεν έντολην ήμα, (1, Ioan. 3, 23.) 110406нымь образомь и вы изданіяхь: дало есть заповъдь намо; нъкошорая же древняя рукопись имбеть: дало есть намо заповъдь, евоне при ечтому (cb поставлениемь дательнаго напереди). Но сіе выраженіе не различествуеть от следующаго: даждь намо хл\$68 сей, до при то йето твтог, (Ioan. 6, 34.) которое имбють кодексы и изданія согласно св подлинникомв Греческимв, шакв какв опящь древніе кодексы и изданія имфють: предаде его имб, παρέδωκεν αυτον αυτοїς (Іоан. 19, 16.) Таковыя пересшановки дашельнаго падежа при глаголь године, не составляють, по моему мнвнію, никакаго харакшерисшическаго различія между Славянскимь и Греческимь лзыками.
- у) Вь Даміановомь кодексь поставляются притяжательныя мьстоименія напереди существительныхь, хотя вь Греческомь подлинникь Св. Писанія, которому тщательно сльдують изданія Славянскія, ставятся по-

"Ваше лице, ваша серца, то бретевог песовоточ, ή υμετέρα καρδία, κ. τ. λ. αί δε εκδόσεις, ΛΗЦΕ БАШЕ, κατά το Έλληνικοι κείμενου, "το πρόσωπου ύμῶν. Πάλιν ο Σλαβονισμός προτάττει καί τα επίθετα προ των οὐσιαστικών "ΗΟΚΟΝ ΒΑΠΟΚΤΑΚ (κατά τὸν Δαμιανικου κώθηκα), "καινήν έντολήν" αί θε έκθόσεις, "34110. ΒΈλΑ ΗΟΒΟ (κωτά το κείμενου), εντολήν καινήν (Α. Ἰωάν. β. 7). ᾿Αλλ᾽ όμως ὁ αὐτος πάλιν Σλαβο... νισμός κού μετατάττει κού τὰς κτητικάς ἀντωνυμίας ("ΚΟ ΗΜΑ ΜΟΕ, ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἐμῷ (μου). ΜΗρ ΜΟΗ, εἰρήνην την ἐμήν. Ἰωάν. ΙΔ. 13. 27. κ. τ. λ.), κα τὰ ἐπίθετα "χΛΙΕ ΚΗΚΟΤΗΔΙΗ, "ἄρτος ζωὸς (ὁ αρτος ο ζων Ἰωάν. 5. 35., "(ε ΜΟΡΕ ΚΕΛΗΚΟΕ Η προεπραμμοε, αυτη ή θάλασσα ή μεγάλη κού ευξύχωρος (Ψαλμ. ργ.), καθώς κού ὁ Έλληνισμός εἰς τὸ κείμενον της Γεαφης κω μετατάττει κω πεοτάττει κω τας αντωνυμίας κοι τα έπίθετα. "ή έμη διδαχή (Ιωάν. Ζ. 16), "τοῖς ἡμετέζοις λόγοις (β. Τιμόθ. Δ. 15), ἡ καινή διαθήκη (Λουκ. κβ. 20), κ. τ. λ. ή έλευθερία της συνθέσεως δέν γνωρίζει είς τα τοιαύτα άλλους περιορισμές είμη την ευφωνίαν, και την έμφασιν, και σαΦήνειαν.

δ) Το ΒΔΙ ή Σλαβονική κωὶ το Ισοδύναμον αν ή Ελληνική εἰς την εὐκτικήν κωὶ την οξιστικήν έγκλισιν κωὶ τὸ προτάττουσι τοῦ ξήματος κωὶ τὸ μετατάττουσι.

сль. По свойству Славянскому говорится: вашь лице, ваше сердце, а вр изданіяхь: лице ваше, и пр. следуя Греческому подлиннику, το πρόσωπον υμών. Еще, по свойству Славянскаго, прилагашельное посшавляется предв существительнымь: новую запостдь (по Даміанову поденсу), канті єнтодії (1 Іоан. 2, 7.) Но потому же самому свойству притяжательныя мостоименія поспавляются и посль существительныхь: во имя мое, ву то ενόματι τῶ ἐμῶ (με). Μυρδ Μοῦ, εἰρήνην την ἐμήν, (Іоан. 14, 13-27. и проч.); и прилагашельныя шанже: хлвой живошный, (о йетог о дог (Іоан. 6, 35.)); сте море великое и пространное. αύτη ή θάλασσα ή μεγάλη καὶ εὐρύχωρος (Παλ. 103): такb какb и по свойству Греческаго вb подлинния Св. Писанія мостоименія и прилагашельныя поставляющся посль и прежде существительных в: ή гру дібаху (Іоан. 6, 16.), τοῖς ήμετέροις λόγοις, (2 ΤΜΜ. 4, 15.) ή καινή διαθήκη, (Лук. 22, 20.) и проч. Свобода в словосочиненіи не знаешь другихь правиль, кромь благозвучія, силы и ясности.

d) Славянская частица бы, и равносильная ей Греческая αν, в в желательном , сослагательном в изъявительном в поставляется

οΐον "έγεηγόςησεν αν, κω) ουκ αν είασε, κ. τ. λ. (Ματθ. κδ. 43).

- ε) Οὖτε ή Σλαβονική ἀρχίζει περίοδον ἀπό τοὺς συνδέσμους της ΕΟ, ΚΕ, ΟΥΕΟ, οὖτε ή Έλληνική ἀπό τοὺς τοὑτων ἀντιστοίχους γὰρ, δὲ, οὖν, ἀλλὰ τοὺς μεταθέτουσιν, ὄχι μακρὰν ὅμως ἀπό τὴν ἀρχικήν τῆς περίοδου λέξιν ΗΕ ΕΟ ΑΑΑΕ, οὖ γαρ ἔδωκε ἢ, "ΗΕ ΑΛΙΤΑ ΕΟ, οὖκ ἔδωκε γάρ.
- 5) Ἡ ἀντωνυμία 👫, διὰ της ὁποίας σχηματίζει ή Σλαβονική τὰ παθητικά κού μέσα ξήματα, έν μέν ταῖς ἐκδόσεσιν εύρισκεται πάντοτε συνημμένη μετά τοῦ ξήματος, εν δε τοῖς ἀξχαίοις κώδηξιν εύρισκεται κώς χωφιστή· καὶ ή προηγείται τοῦ ξήματος, ή επομένη διακείνεται δια παρενθέσεως των μορίων τκε, 60, 0y. οίον "HE OY (Ε ((A) ABH, οὐκ ἐφανεςώθη (A. Ἰωάν. γ. 2) αντί του έν ταις εκδόσεσι, HE OY ΑΒΗ(Α. κού, "ΗΑ/Ε_ **ΚΕΙΑ ΕΑΙΙΙΕ (ΚΡΔΙΛΗ, οὖ ἐκρύβησαν** (Α. Βασιλ. ιδ. 11), αντί τοῦ ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν "ΗΑ ΕΚΕ (ΚΡΔΙШΑСА. Ταυτα ανήπουσιν είς την θεωρίαν της Σλαβονικής γραμματικής, ήτις διδάσκει των παθητικών της κού μέσων τον σχηματισμόν, πρός τον όποῖον δεν έχει τι κοινόν το Έλληνικου κείμενου της Γραφης. μ' όλου τουτο καί οί τοιούτοι σχηματισμοί δέν είναι πάντη ξένοι της Έλληνικής· τὸ ΗλΦΚΕΙΑ ΕΑΙΠΕ (ΚΡΔΙΛΗ εἶναι τὸ Ἑλληνικον "σπου γε σφας ήσαν κεκευφότες, αντί του, "ου

прежде и посль глагола: еудпусдпов йи, жу вк йи гасте, и проч. (Мато. 24, 43).

- є) Ни Славянскій языко не начинаєть періода союзами бо, же, оубо, ни Греческій соотвотственнымь симь γας, δε, εν, ихь ставять не далеко оть слова, которымь начинаєтся періодь: не бо даде, в γας εδωκε, или не дасть бо, εκ εδωκε γας.
- в) Мъстоимение ся, которымь вь Славинскомь языкь образующся страдащельные и общіе глаголы, во изданіяхо находишся соединеннымь сь глаголомь, но вы древнихь кодексахь встръчается и отдъльно оть него, шанже или предшесшвуешь глаголу, или слъдуенть за нимь и раздъляения отв него частицами же, бо, оу, напр. не оу се (ся) яви, вк ခ့ Φανερώθη, (1 Іоан. 5, 2.) вм всто не оу явися, по изданіямь; шакже: идъже ся бяше скрыли, ຮ έκρύβησαν (1 Цар. 14, 11.), вмвсто идеже скрышася, по изданіямь. Сіе принадлежить кь Өеоріи Славянской Граммашики, которая учить образованию глаголовь страдательныхь и общихь, сь коимь не имьеть ничего общаго Греческій подлинникь описанія. Впрочемь и шаковыя формы не совстмь чужды Греческому языку: идеже ся бяше скры-

(¿που) εκρύβησων, Ηλιάκε εκρλιμιακΑ· το δε, Ηε ΟΥ CE ΑΚΗ (κατα λέξιν "ούπω έαυτο εδήλωσεν) αντιστοιχεί προς το Έλληνικον "ουκ εδήλωσεν (ελλειπτικῶς τοῦ ἐαυτό ἀντὶ οὐκ ἐδηλώθη), ὡς τὸ "ἐδήλωσε δὲ (Ξενοφ. Α. 'Απομνημον. γ) ούτω κού τὸ, "εδΜΗΑΗ-**FOCA**, ο διακείνων γας ξαυτον, είναι ανάλυσις τοῦ μέσου "ο γας διακεινόμενος, εδΜΗΑΝίΑ 60 (Ιακώβ. α. 6). Αλλά κού αι αντωνυμίαι ΤΗ, σοί, ΜΗ, μοί, εύρισκονται παρεντεθειμέναι μεταξύ τοῦ 🕻 , κοὴ τοῦ εήματος οίον, "ΥΤΟ ΔΑΙΤΑ ΤΗ CA, τι δώη σοι ξαυτό, αντί 4ΤΟ ΑΔΟΤΑΚΑ ΤΕΒΙ, τὶ δοθείη σοι (Ψαλ. g.9. 3), ώς το "παρέδωκεν έαυτον τοῖς πολεμίοις καί, ΜΟΛΗ ΤΗ (Α, οξον, δέω σου έμαυτῷ (ἔχω σου τήν χρείαν δι έμαυτον), αντί ΜΟΛΗΚΑ ΤΗ, δέομαί σου. ώς το έχομαί σου = έχω σου έμαυτον (έχω έμαυτον από σου). Είναι αξιοσημείωτοι αί τοιαυται αρχαΐαι Σλαβονικαὶ Φεάσεις, διότι διδάσκουσι του Σλαβονικου μέσε ξήματος την γένεσιν. Ούτω διαλύει την άντωνυμίαν se ἐπὶ τοῦ μέσου ξήματος καὶ ή Λατινική, καὶ ή Γεςμανική· οίον, sich legen, = λέγεσθαι = λέγειν έ (έαυτόν) ή δὲ Γαλλική, καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν προσώπων me, te, se. olov, je m'assieds, tu t'assieds, il s'assied, κ. τ. λ.

ζ) Το ΒΜΚΙΤΟ (ἐν χώρα, ἐν τόπω αντὶ, λατ. loco) ἑυρίσκεται καὶ διαλελυμένον δια τῆς πρὸς αυτὸ συντασσομένης πτώσεως, παρεντιθεμένης μεταξύ τοῦ

ли, подобно выраженію Греческому ств уз офаз ήσαν κεκρυφότες, вмbcmo έ (οπε) έκρυβησαν, идъже скрышася; выражение же: не оу се яви, (ой то ваито έδηλωσε) coomstmcmsyemb Γρеческому εκ εδήλωσε (опущен. έαυτό), вмосто ви έδηλώθη, тако како έδηλωσε δε (Ξενοφ. Άπομνημ.). Подоблымь образомь и сумняй бо ся, о біандічых γαд ξαυτόν есть анализись средняго глагола, о уще вішнеуо́µегос, сумняйся бо. (Іоан. 1, 6.) И мостоименія ти, тог, ми, рог, находятся между ся, и глаголомь, напр. тто дасть ти ся, ті бой σοι έαυτό, εμφοιπο τπο χαςπως πεδέ, τί δοθείη σοι (Пс. 119, 3.) шань какь пасевоиль ванто тоїв πελεμίοις πακκε ποποπιας, δέω σε έμαυτώ, (έχω σε την χρείαν δι έμαυτον) вмѣсто молюся ти; δεόμαι σε, πιακό κακό έχομαι σε Ξέχω σε έμαυτον (έχω έμαυτον από σε). Достойны замвчанія таковыя древнія Славянскій выраженія; потому что онб показывають произхождение общаго глагола. Такимь образомь и вь Латинскомь и вы Нъмецкомь языкахь отдъляется мъстоименіе se omb общих b глаголовь; напр. sich legen = λέγεσθαι, λέγειν & (έαυтом); а во Французском и ошь перв. лиць me, te, se; напр. je m'assieds, tu t'assieds, il s'assied, и проч.

ζ) Вмвсто (ἐν χώςα, ἐν τοπω = ἀντί, по Лаш. loco) находится εδ отдвльно по причинв падежа поставляемаго между словами εδ и мвсто, напр. εδ рыбы мвсто, т. е. εмвсто рыбы, такв какв Греч. ἐν ανδεαπόδων χώςα.

Κ΄ (ἐν) καὶ ΜΕ(ΤΟ (χώςα), οἶον Κ΄ ΡΑΙΚΑΙ ΜΈ(ΤΟ), ἐν ἰχθύος χώςα, ἀντὶ ΚΜΈ(ΤΟ ΡΑΙΚΑΙ, ἐν χώςα ἰχθύος (ἀντὶ ἰχθύος), ώς τὸ, εν ἀνδεαπόδων χώεςα (Πλάτ.). Ἡ παρέμπτωσις τοῦ πτωτικοῦ μεταξύ προθέσεως καὶ τῆς κατ αὐτην πτώσεως εἶναι ἰδίωμα καὶ Σλαβονικὸν καὶ Ἑλληνικόν.

η) Παρενθέτει και προθέσεις ο Σλαβονισμός μεταξύ του αρνητικού ΗΗ, ΗΙΕ, κού της μετ' αυτών συναπτομένης λέξεως, οιον αντωνυμίας, ή ονόματος "ΗΗ ΗΔ ΚΟΓΟΚΕ, ου κατά τινος, ουκ έπί τινι (= κατ' ουδενός, ET oudevi). "HE BY YECTS, oun els timpy = els atiμίαν (Β. Τιμοθ. β. 20), κατά το "οὐκ ἔπ' ἀγαθ $\tilde{\omega} \equiv$ ἐπὶ κακῷ (Θουκυδίδ.)· τὸ δὲ "HE W 503'E, HE W \mathbf{A} ЗЫЦ \mathbf{L} , $\hat{\epsilon}$ $\mathbf{\pi}$ où \mathfrak{D} $\epsilon \tilde{\omega}$, $\hat{\epsilon}$ $\mathbf{\pi}$ où $\tilde{\epsilon}$ \mathfrak{D} $\nu \epsilon i$ (Р $\omega \mu$. 1, 19. Δευτες. λβ.) έπεεπεν αναγκαίως να το διαιεέση διά της αρνήσεως και ή Σλαβονική, ως το διαίρεσεν ή Ελληνική. διότι άλλως δεν σώζεται ή έννοια τὸ, οὐκ ἐπὶ Θεῶ, ἀναιεει παντάπασι κού την πεόθεσιν κού το πτωτικόν της. το δε, επ' ου θεω, αφίνει την πρόθεσιν έλευθέραν δια να συνταχθή με την δοτικήν πεώτον μεν εννοουμένην έξωθεν χωρίς άρνήσεως, και έπειτα άναιρουμένην δια τοῦ οὐ, οἶον, ἐπὶ Θεῷ, οὐκ (ἀντι) Θεῷ, (ἀς οὖκ ἐστι Deos) · ຮັກ ຮັ່ງ vei , oun (ovri) ຮັ່ງ vei , (o oun ຮັບ ເປັ່ນ ຮັ່ງ vos). Ταῦτα δε κοί αυτή ή λατινική δεν ήδυνήθη να εκφράση, elun di avaduoseus, in co, qui non est deus in co, qui non est populus.

(Плат.) Постановление какаго нибудь слова между предлогомо и его падежемо есть свойство Славянскаго и Греческаго языково.

 п) По свойству Славянскаго языка поставляющся и предлоги между отрицательными частицами ни, не, и реченіемь, сь ними соединяемымь, мъстоименіемь или именемь: ни на кого же (пат' вбего, ет' вбего); не во тесть, είς ατιμίαν, (2 ΤυΜ. 2, 20.), πομοδιο εκ επ αγα- $\Im \tilde{\omega} = \tilde{\epsilon} \pi i \, n \alpha n \tilde{\omega} \, (\Theta s n u d i d .)$. Ho выражение: не о бозь, не о языць, ей в дей, ей ви ёдиег, (Рим. 1, 19. Второз. 32, 21.) нужнобь было необходимо раздълить и вь Славянскомь языкъ посредствомь отрицанія, такь какь оно разделно вы Греческомы, иначе не сохраняется мысль. Выраженіе: глі Эго уничтожаеть совершенно и предлогь и зависящій omb него падежb, но єт в Эєй не препятствуеть предлогу стоять сь дательнымь падежемь, во первыхь, подразумьваемымь безь всякаго отношенія кь отрицанію, во віпорых в опвергаемым в посредством ни; mo ecms, en dew, sk (ovti) Dew, (os sk est Deos). อิสโ อ๊างอเ, ซิน (อึงชา) อ๊างอเ, (อี ซิน อิรเง อ๊างอร). Cin Bыраженія и Лашинскій языкь не иначе излагаешь, какь посредствомь анализиса: in ео, qui non est deus; in eo, qui non est populus.

(ε. Έκ τούτων γίνεται Φανερον, ότι όσα παραδείγματα γνησίας Σλαβονικής συνθέσεως έπιφέρουσι πρός απόδειξιν της ύπο των Ελλήνων μεταφεαστών αλλοιώσεως τε Σλαβονισμού και μετατυπώσεως κατά το κείμενον της Γεαφης, ταύτα τὰ παεαδείγματα συμφωνούσιν έλα σχεδον πεος άλλα αντίστοιχα έλληνικά, και δεν δίνανται να συστήσωσιν επίσημον χαρακτήρα συνθέσεως Σλαβονικής διαφερούσης από την ελληνικήν. Ούδ είναι Βεβαία Σλαβονισμού απόδειξις ή κατά τινα χωρία περί την διάταξιν των λέξεων διαφορά μεταξύ τοῦ έλληνικοῦ κειμένου της Γραφής κας της μεταφράσεως της Σλαβονικής δίστι άλλαι Φράσεις όμοιαι κού πολλάκις αι αυταί με τας διαφερούσας Σλαβονικάς εύρίσκονται ή εἰς αὐτὸ τὸ Γραφικὸν κείμενον, ή εἰς άλλους Ελληνας συγγεαφείς. Έπειτα ή Σλαβονική, ώς γλώσσα έξ αιρχής έλευθέρα, ηδύνατο νά έπφράζη τας έννοίας της κατά διαφόρους συνθέσεως τρόπους, καθώς και ή Έλληνική. το δε να περιορίζωνται οί ίδιωτισμοί της είς παραδείγματα συνθέσεως στενωτάτης (ώς το να προτάττη τας κτητικάς αντωνυμίας χού τα επίθετα προ τῶν οὐσιαστικῶν, κ. τ. λ.), τί ἄλλο εἶναι, εἰμή κατανάγκη κοὐ κατάθλιψις της Φυσικής έλευθερίας της, ήτις άλλως Φαίνεται πανταχοῦ; ᾿Αλλά κοὴ εἰς την σύνταξιν εἶχε πιθανώς ή Σλαβονική διφορουμένους τρόπους, καθώς κα ή Έλληνική: αυτίκα, τὸ ΠΡΑΜΟ (κατέναντι, ευθύ) καί προτηβή (εναντίου, κατά) els αξχαίους κώδηκας ευρίσκονται συντεταγμένα προς δοτικήν αλλ' είς νεωτέ-

§ 5. Изb сего видно, что всb почти примбры исшинно Славянского словосочиненія, приводимые вр доказашельство измъненія Славянскаго языка по отношенію кв подлиннику Св. Писанія, и преобразованія онаго, сдьланнаго Греческими переводчиками, сходствують сь другими соотвътственными Греческими примърами, и не могушь составить значительнаго характера вв словосочиненіи Славянскомь, различнаго оть Греческаго. Притом в несходство в расположении словь Греческого подлинника Св. Пиоанія со Славлиским в переводом в в нівкоторых в только мвстахв, не есть твердое доказашельство свойства Славянскаго языка, пошому что другія подобныя выраженія, и почасту ть же самыя сь различествующими Славянскими находящся или вв самомв подлиннинъ Св. Писанія, или вь другихь Греческих писаніях в. Кром сего, языкв Славянскій, изв начала свободный, могв выражашь мысли свои различными способами словосочиненія, такв какв и Греческій. ограничивать свойства его примърами стъсненнаго словосочиненія, (напр. чтобы притияжательныя містоименія и прилагательныя поставлять прежде существительныхь) - не значить ли это ственять и принуждать его есшественную свободу, которая во встх других случаях повсюду примъчается.

Върояшно, что и вь синтаксись Славян-

έας ἐκδόσεις Φέρονται κοὐ πρὸς γενικήν, καθώς κοὐ ἡ Ρωσσική γλῶσσα τὰς συντάττει. Εἶναι ἄρά γε σολοικισμὸς ή τοιαύτη σύνταξις εἰς τὴν Σλαβονικήν; ἡ εἶναι διΦορούμενος συντάξεως τρόπος, καθώς κοὺ τὰ ἀντίστοιχα ελληνικά, ἀντίος, ἐναντίος, πρόμος, συντάσσονται ὀρθῶς κοὺ πρὸς γενικήν κοὺ πρὸς δοτικήν; οἶον ἐναντίον τοῦ λαδυ, κοὺ, ἐναντίον τῷ λαῷ (Πράξ. κη. 17), ὡς τὸ ἄμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις (Θουκυδ.), πατρὸς ἐναντίον (Ιλ. Α.), αὐτῷ ἐναντίοι (Ιλ. Ζ. 154), ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς (Πινδ. Πυθ. Α. 507), πρόμος αὐτοῖς (Ιλ. Η), κοὺ, Οἰνώνης πρόμος (Εὐριπ. ἸΦ. Αὐλ. 699), κ. τ. λ.

\$ 5. Εἶναι ἀληθές, ὅτι πολλαὶ συντάξεως ἀνωμαλίαι εὐρίσκονται εἰς τὰς ματαφράσεις τῶν θείων Γραφῶν, κρὴ αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, αἴτινες κατὰ τοὺς ἐπικρατεστέρους κανόνας τῆς Σλαβονικῆς γραμματικῆς ὑπό τινων θεωρούμεναι, παραβαλλομένων κρὴ τῶν ἐν ἀρχαίοις τισὶ κώδηξι διαφερουσῶν ἀναγνώσεων, ἐξελέγ-χονται σολοικισμοὶ, κρὴ ἀπορξίπτονται εἰς τοὺς Ἑλληνας μεταφραστὰς τῶν θείων Γραφῶν, ὡς τάχα φιλοτιμη-θέντας νὰ εἰσάξωσιν εἰς γλῶσσαν Σλαβονικὴν σύνταξιν ἔλληνικήν. (βλ. Δοβρόβ. περὶ Συντάξ.). Δὲν ἦτο ἀδύνατον νὰ περιπέσωσιν εἰς τινα τοιαῦτα άμαρτήματα περὶ τὴν Σλαβονικὴν σύνταξιν οἱ Ἑλληνες μεταφρασταὶ, παρασυρόμενοι ἀπὸ τῆς μητρικῆς αὐτῶν γλώσσης τὰ ἰδιώματα ἀλλὰ νὰ ἀποδειχθῶσι βεβαίως τῶν παρατηρεμένων τέσων ἀμαρτημάτων ἔνοχοι, τὸ νομίζω ἀδύνατον. Ἑξελέγ-

скій языкь имьль различныя формы, такь какв и Греческій. Слова прямо и противу, вь древнихь кодексахь находящся сь дательнымь, а вь новьйшихь изданіяхь встрьчающся св родишельнымв, шакв какв сочиняющся и вb Россійскомb языкb. Таковое словосочинение в Славянском взыко есть уже солецисмь, или различный образь словосочиненія, тако кано и Греческія соотвышственныя имь реченія, антіог, внантіся, жео́µоѕ сочиняющся правильно сb родишельнымв и дашельнымв; напр. гужитю тё хав, и έναντίον τῶ λαῶ (Abah. 28, 17.) marb rarb άμαζαι έναντίαι άλλήλαις (Θεκυδ.), πατρός έναντίον (Ιλ. A.), αυτω έναντίος (Ίλ. Ζ. 154.), αντία τοῖς αγαθοῖς (Πίνο. Πυθ. A. 507.), πρόμος αυτοῖς (Ἰλ. Η.), Οἰνώνης пеонов (Енет. Анд. 699.), и проч.

§ 6. Правда, что много неправильностей находится во переводахо свящ. книго, даже Евангелія, которыя, будучи разсматриваемы по господствующимо правиламо Славянской Граммашики, даже и по сравненіи различныхо чтеній, во древнихо кодексахо, оказываются солецисмами, и причитаются во вину Греческимо перелагателямо Св. Писанія, будто бы хотовшимо во Славянской языко ввести словосочиненіе Греческое; (см. Добров. синт.) Быть можеть, что Греки перелагатели впали во такую ощибку во отношеніи ко Славянскому словосочиненію, заиметвуя для него свойства изо своего собственнаго языка; но я думаю, что не-

χεται ως τίλοικος ο Συγγραφεύς παραβαλλόμενος πρός άλλους συγχεόνους του συγγεαφείς, και κεινόμενος κατά τους τίτε έπικρατούντας γραμματικούς της γλάσσης κανόνας. Οἱ δὲ πςῶτοι τῆς θείας Γςαφῆς μεταφεασταὶ προς τίνα σύγχρονόν των ή καὶ προγενέστερον συγγραφέα της Σλαβονικής δύνανται να παραβληθώσιν, ώστε να έζελεγχθώσι προφανώς οί σολοικισμοί των; αυτοί είναι οί πεώτοι κανονισταί της τών Σλαβόνων γεαμματικής. απ' αυτούς λαμβάνονται τὰ παραδείγματα της δεθης συντάζεως των ξημάτων, των πτώσεων, των προθέσεων, των άλλων μοςίων των Σλαβονικών, τὰ όποῖα ήξευςον πολλά καλώς να διαφυλάξωσιν άμικτα πρός την πάντη διαφέρουσαν πολλάκις, και μάλιστα κατά τὰς πτώσεις, Έλληνικήν σύνταξιν: ἀπ' αύτους τούτους νὰ λαμβάνωνται κού των Σλαβονικών σολοικισμών τὰ παραδείγματα με Φαίνεται παρόμοιον, ώς και το να θελήσωσιν οί Ελληνες να λάβωσι παραδείγματα σολοικισμών της Έλληνικής από τον Όμηςον. Πολλά πιθανώτεςον νομίζω, ότι ή αρχαία Σλαβονική είχε τας ανωμαλίας της (καθώς χως πάσα άλλη γλώσσα, στερημένη μάλιστα συγγραφέων), τας οποίας οι Ελληνες μεταφεασταί δεν ηδύναντο ευκόλως να αποφύγωσιν. Είδε και παρενέβαλον και καμμίαν σύνταξιν ακράτως έλληνικήν, ακολουθούντες το κείμενον κατά λέξιν, οΐον, την σύνταξιν τῶν οὐδετέρων τῶν πληθυντικών πρός ξήμα ένικον, τοῦτο βέβαια δεν έβλαψε τον Σλαβονισμον, ος τις Φαίνεται ότι απαιτεί πάντοτε πληθυντικόν καθώς ουδ' ο Έλληνισμός παραβλάπτεται

возможно долазашь, чтобы они были виновны вь сихьпогрышностихь. Писатель обличается вр солецисмах в по сравненію ср его современными писашелями, держащимися господсшвующих в правиль Граммашики. Но первых в перелагашелей Св. Писанія св канимв современнымь или древньйшимь писашелемь Славянскаго языка можно сравнишь, чтобь они могли быть явно уличены в солецисмах в? Они сушь первые образоващели Славянской Граммашики; отв нихв заимствующся примвры правильнаго сочиненія глаголовь, падежей, предлоговь и другихь частей Слав. рвчи, которое они умьли весьма хорото предохранишь от смвшенія св Греческимв синтаксисомь, который часто во всемь, а наппаче вь падежахь, различествуеть оть онаго. Мив кажешся, заимствовать отв нихв примфры солецисмовь, то же значить, если бы Греки стали брать примъры солецисмовь изь Омира. По моему мнвнію, гораздо вроятное то, что древній Славянскій языкь имьль свои неправильности (такь наяв и всякой другой языкв, неимвющій писателей), коих в Греческіе перелагатели не могли безь труда избъжать. Если же они и употребили иногда словосочиненіе совершенные Греческого, сльдуя подлиннику слово вь слово, употребляя, напр. сочиненіе средних имень множесшвеннаго числа сь глаголомь вь единственномь: то сіе не повредило свойсива Славянскаго языка, кошоαπό την διπλην σύνταξιν των ούδετέρων πρός ξήμα καί ενικόν και πληθυντικόν.

§ ζ. Αδίκως λοιπον ο μακάριος Κυριλλος, ο πρώτος μεταφραστής του Ευαγγελίου, και πρώτος συγγραφεύς είς την Σλαβονικήν κατεκείθη από Σλαβογενείς τινας Φιλολόγους, ότι δεν εφύλαξεν ακριβώς την ελευθερίαν της Σλαβονικής συνθέσεως, ακολουθήσας ευλαβέστερον το ελληνικον πείμενον (καθώς έπρεπε βέβαια καί ώς Ελλην εξθόδοξος, κού ώς τελεσιουργός κού αυτης της περί την σύνθεσιν Σλαβονικής έλευθερίας να το ακολουθήση). 'Αδίκως οἱ διάδοχοί του Ελληνες, οἱ ἐΦεξῆς μεταφεασταί των άλλων θείων Γεαφών, επωνομάσθησαν με το Λατωικον εκείνο το Ρωμαϊκής αλαζονείας και αγρο:κίας απίζον επίθετον Γραίκ ελοι (Graeculi)!! "Αν, κατά την γνώμην των ουτως αυτές αποκαλέντων, ήσαν λιτοί καί μικροί κατά την πολυμάθειαν (και τίνες άλλοι σύγχρονοίτων είς την Ευεώπην ήσαν οι μεγαλήτεροί των;), όσον όμως προς το Σλαβονικον έθνος υπηςξαν μεγάλοι διδάσκαλοι, νεί αοίδιμοι ευεγέται διά τους υπέρ του Φωτισμού του ακαμάτους κως κοινωφελεστάτους αγώνας των. ως τοιούτους τους απομνημονεύουση εύγνωμόνως και τάλλα τα σημερινά Σλαβονικά έθνη, καί προ πάντων οί εύσεβέστατοι Ρώσσοι, δι ευφήμου μνήμης άγοντες τους πρώτους της Θεοσεβέιας αυτών Φωστήρας, και πρώτους διά της των Θείων λόγων έρμηνείας πλαστουργούς και νονιστας της γλώσσης των προγόνων των.

рый требуеть всегда множественнаго числа; marb какь и Греческій языкь не терпить никакаго вреда оть двойнаго согласованія среднихь имень сь глаголомь и вь единственномь и во множественномь числь.

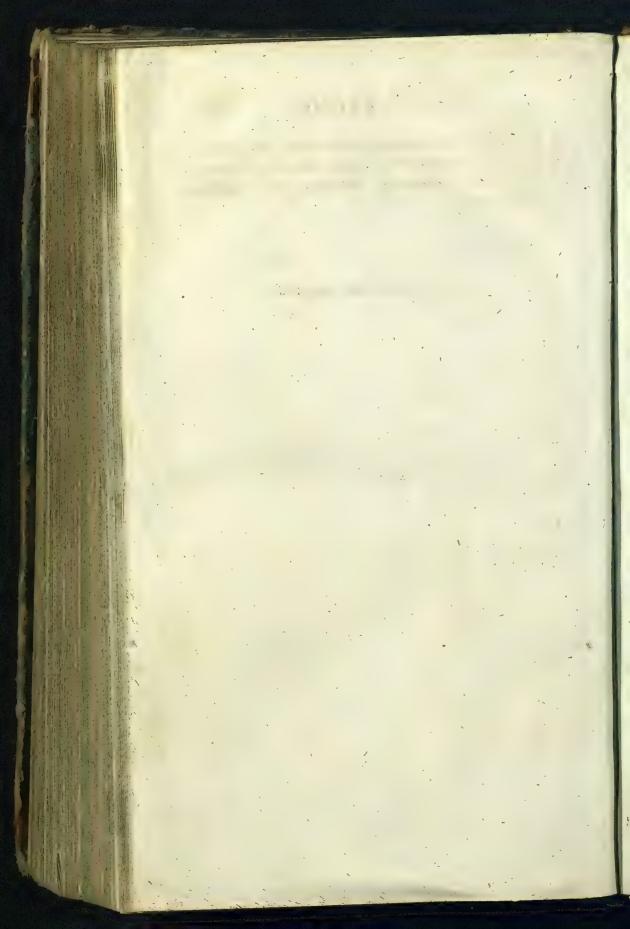
§ 7. И marb несправедливо блаженный Кирилль, первый переводчинь и первый писатель на Славянском взыкв, осуждень ошв нькоторыхь Славянскихь Филологовь за то, что онь не сохраниль вы точности свободы Славянскаго словосочиненія, следуя св благоговьніемь Греческому подлиннику; ибо надлежало, чтобы онь следоваль оному, и капь православный Грекв, и какв установитель самой свободы Славянского словосочиненія. Неправедно также Греческіе преемники его, последующие переводчики другихе Св. Писаній, названы презришельным в Лашинским в, ошзывающимся Римскимь высокомъріемь и грубостію, эпитетомь graeculi. Ежели они и были малы по учености (и кто изв современниковь вы Европь быль больше ихь?), то вь отношения вь Славянскому народу были великіе учишели и незабвенные благод вшели по неушомимымь и общеполезнымь трудамь ихь во введеніи просвіщенія. Сих в переводчиков в сь благодарностію воспоминають и прочів ныньшніе Славянскіе народы; во особенности же благовърные Россы чтять ихв славною памашію, како первых в свошильниковь их в благочестія, и како первыхо образователей языка предковь ихь, при переложении Св. Писанія.

§ η. Ταῦτα πεςὶ της γεαμματικής συγγενείας της Σλαβονικής γλώσσης πεὸς την Έλληνικήν μεταβαίνομεν δὲ ήδη εἰς τὸ μέςος τὸ λεκτικόν.

> Τέλος τε πεώτε μέςες καὶ τόμε.

§ 8. Вошь что можно сказать о сродствь Славянскаго языка сь Греческимь. Теперь перейдемь ко второй части, содержащей вь себь слова.

конець первой части.

ΤΩΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΣΦΑΛΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

	, and an orbit			,
	$\Sigma = \lambda i \partial_{+}$	orix.		šićęTov.
	XXIV.	8.	EBeainns	- Eßeainns(a).
	XXXII.	15.	eidn	- non
	XXXVI.	1.	συγγενη	-
	LXIV.	21,		0077074
	CXIV.	I1.	Θεσίκην	- Queren
	CXXVI.	3.	πεότετον	— Oçcinyr.
		4.	0.750	TROTEGON
	CXXX.	9.	ετειέφυλα	- 00TO
	/	14.	απο	— έτεροφυλα·
4	CLXXVIII.	16.		<i>— οίπὸ</i>
1	DESCRIPTION.		TOUT	- πώντων
	CLXXX.	22,	Φαεινόσαται	- Φαεινοταται
	a a	1.	ws	ws
	6.	18.	ББди	— ВБди
			στεξξον	— στεβδόν.
			εέμην.	— έςμην.
	17.	12.	dreist	- dreust.
			thorren	- tharren.
	18:	1.,	gardlo	— gardło
	20.	7	держю'	— держу.
	22.	4.	runzelig	runzlig.
	23,	1,	игошр	•
	24	2.	θύνω	- NLOUIP
	25.	11.	Akker	i Duva
	~0,	E.L.	MAGE	- Acker.

Παςος άματα,

Σελίδ.	arix.	ήμαςτητας. διός 90υ.
25.	13.	mengen, πεόσθ. mischen.
2 5.	2.	lekken — lecken,
34.	6.	OC - W
36.	7·	тема — темя, трмя,
00.	24.	TOLOUTO, KGY TOLOUTO KGY
40.	3.	généreux — généraux
4.	,-	eu - au
	22.	οτῦ Φ - τοῦ Φ
43.	18.	συνήθως, τζευδος, γεφ. συνήθως, τσσπ,
1		$\chi \alpha \gamma = \sigma \pi$, $\pi \sigma$, ψ , olov, $\tau \sigma \varepsilon v \sigma \sigma \sigma = \psi \varepsilon v \sigma \sigma \sigma$,
		συνη ως, τζευσος, γεψ. συνη ως, το ωδος, $χωι) = σπ, πσ, ψ, οίον, τσευδος = ψευδος, - δης (όχι = σχωύδης, κ. τ. λ. - πος ωρος - συνη $
44.	17.	σαύω
	2	θεάω). κέλυμα, Γς. γςάΦ. κέλυμα=Ιέλυμα (Ι=»
45.	16.	
	#. h	— h), Γρ. шелуха (χέλεχος) γράφ. το δὲ шелуха —
	24.	ξυλική. siliqua (οχι οξον χέλουχος, αντί κέν
	`	λουχος, κ. τ. λ.)
46.	5.	C7.C7 SZCZ
5 ₁ .	16.	табель — Павель
54.		= EUREJWOI.
60.	4.	word (whatevar)
61.	10.	wahlen, Falsiy - Wallen, Wallen,
-		ien, ransiv.
	16.	guard
	17.	weder
64.	6.	- Acus
	14	fregen fragen. sprachen. $\gamma \epsilon \varphi$.
		sprechen
	ت	and a second of
65.		- CACIO
68	10	. sumo. φίπος sumo. γείπος.

Παροράματα

	•		* *
Σελίδ.	στίχ.	ημάρτητοι	dióg Dav:
72.	8.	корчма);	— корчма).
,	9.	σπασμος);	- σπασμός).
74.	3.	παλαίάς	- παλαιᾶς
80.	3.	πεοσκεέσιν	— megonessow
.88	4.	έλιξ	<u> </u>
	5.	σπαν	- σπουν
90.	1.	των de	Tay de
92.	11.	τους Ελληνας	- τους Ελληνας
106.	24.	TO	— Ta
110.	4.	επαγίωσεν	έπαγιωσεν
	9.	πεσείπομεν	- προείπομεν
120.	24.	μέγα(λε)	- peras, pera-
		.	$\lambda os, \mu \epsilon \gamma \alpha(\lambda) s$
122.	20.	ROY TOV	- γού περί των
		Εληνικου	Έλληνικοῦ
138,	2 3.	out sinos ths	- our sinos, 875-
			nos (= vonos,
			ionos)
164.	11	ผิร ผิงเจ ของเหตุร	 ω̂ร ผัπο της ονο=
		растийя сынb = сынс	$(b \equiv 0) \equiv \sigma = ivos$.
		ที่ นิร อะหวิ ของเหทร	
		слово, лукаво	— слово лукаво.
168.	26.	is il. Aégis	— is, i (βλ. Még.
			β . λ . той), $\lambda \xi \xi is$
178.	10.	жена. (γένα)	— жена (угла),
193.	5.	что, 470	— что <u>—</u> ті, то,
198.	i.	αλλα.	— αλλα
•	25.	απλές, η	$= \alpha \pi \lambda \tilde{s} s$, $\tilde{\eta}$
204.	2 6.	รัน ชอบ	- เหางขึ
208.	7.	Attikoïs	- Attinoïs:
216.	9:	піаю, Эссов	— maio, ταω,
			τὰ—ον (βλ.
à	ä		шну)
234.	13.	êr avues	— ἐτάνυες—

Погрвшности:

Zedld.	orly.	ημάρτητας	Sing Dov
250.	7.	бываеши	бываеши
268 .	23.	NKELV, K. T. A.	- naj ai dorinal,
			πολλώ πρείτ-
•			των, κ. τ. λ.
276.	3.	медвъд	- медвідь
<u> 280.</u>	8.	άλλ-ηγοςούμενα	— άλλ—ηγος έμε-
			va.
	13.	чЪловеко	- человько-
282.	26.	cray n	- 1
2 84.	17.	Царград	— Царыград
2 86.	6.	องอุเลรเหต	- ονομαστική
2 88,	13.	Έλληνικη	Ελληνική
8 36.	17.	ουτως	- ούτως
+	16.	φλλο ι	 σελλοι*
	*	•	`

погръшности.

, maneyan	пано			должно чишашь
спран.	строк	<u>.</u>		
xv.	8	изшекшаго	-	истекшаго
XIX.	22.	своихр	-	своихр;
		грескимъ		
XXIX.	4.	Яфатовыжь		
	7•	яли беле беле	_	или
XXXI.	11.	Клапретв		Клапрошь.
XXXVII.	12.	omb Osigos.	-	omb Oelea
XLI.	5.	Солецисмовь,		солецисмовъ,
LI.	15.	плоизпроять	. A	производять
	175	называать	_	называюшь.
LXXV.	5.	языкь амень		языкЪ.
LXXVII.	3.	февкіянинь:	()	феакіянинь.

Погръшности.

напечашано	должно чиппать
стран. строк.	
25. Діалакту	— діалекту
LXXXI. 2. 1160,	- vi60,
LXXXV. 15. DBBES,	— Эвбея,
18. получали	— получили
XCIX. 2. m. e	— т. е.
3. принимають,	— принимають
нвстоящія	— настоящія
СІ. 18. пронзводашь	— производять
СПІ. 2. Өрак пеласгійс	кому-Оракопеластій-
Over F -	CROMY;
CVII. 5. Poccino	— Россію,
CIX. 21. camars.	- самаго
СХІ. 13. Слаавяне? СХХХІ. 2. почищаемь	— Славяне?
СХХХІІІ. 11. вѣтьвями	— почитаемь
СХХХІХ. 22. Алькоранъ	— вътвями
СХLV. 2. народное съ	— АлкоранЪ
3. название опть	— народное, съ
CXLVII. 1. TRATOAD	— названіе, omb
СХЦХ. 1. ЭоличечкимЪ	— глаголь,
dimnapping it	— ЭолическимЪ;
2. мвстоименій,	сходство — мъстоименій;
СІП. 3. Славянъ,	— Славянь;
CLXI. 1. когда m. e.	- когда точно.
10. реченій	— реченій,
CLXIII. 11. OXOMU	- любви
CLXIX. 1. лектическую и гра	
грамфапическую	и лектическую, чит.
· · · · · · · · · · · · · ·	The state of the s
1	— Аравійскаго,
21. во первыхв	— прежде
CLXXVII. 13. Cmspin	— Стиріи
5. 1. всьмь	всьмь
14. просовокупиль	— присовокупилы -

Ногръ шност ж.

напеч	ашан	0	должно чишашь
	строк		
Ç.iiv puncu	18.	языка	- языковр
6.	18.	Въди	— Вђаи
18.	1.	gardlo,	— gardło,
10,	22.	welna,	- weina,
	23.	pelnu	pełny
20.	7.	_	<u> — держ</u> у
23.	1.	иготв	игошь
2 6.	27.	река	— рѣка
26.	28.	речЪ	— ptont
30.	8.	sloma	słoma
3 6. ′	7.	тема	— тьма
51.	12.	пабель	— Павель
-	19.	надобно	— Надобно
52.	10.	наавалЪ	— назвалЪ
5 9.	8.	шакЪ	т шакр
81.	15.	жврашь	— жвраств
83.	27.	на проч.	— на прим.
91.	17.	ниспаденіи	— низпадении
96.	6.	посредствомв	— посредством b
	29.	обыкновенное	- обыкновенно
95.	2.	какъ Сербовъ	_ какъ у Сербовь
	13.	имьющій	им рвини
	21.	шому,	— тсму,
99.	15.	камору	— камору
	19.	реченія 🖁	— реченія;
109.	3.	языка	языковЪ
0	9.	слово	ОЛОВО
121.	21.	Tom.	— Гош.
125.	21.	σεμνότη)	— σεμνότη [*]
145.	15.	падежь,	— падежb
162.			— сыновомћ, — сыно (сынь, b=0,
165.	. 8.	сыно =	Chief Chief
		σ — $ivvvc$ — $s).$	или какъ бы отъ роди-
		шельн. сыно	

Напечатано

должно чишашь

спран. спрок.

165. 2. чречb — трезb 25. лукаго — лукаво

225. 19. Сербскій же — Сербскій же,

241. 9.

неокончашельное еп — (слъдуеть). или оно образовано от в окончанія повелишельнаго ті, Эі, какв неокончательныя Греч, и Дат. принимаются иногда и за повелишельныя. По мньнію многих ученых в, и самое неокончательное наклонение въ Греческомь нзыкь образовано изь формы повелительнаго; на прим. топте, неокончатель. Дорическ. топтеч = топтем; от чего и средній аористь тифан, уеафан, вы претьемы лиць смъщивается св аористомь неокончашельнаго. Такимв образомв весьма вброяшно, что и в Славянском взыкь окончание ти, изв повелительнаго наклоненія перено-

Погрышности.

напечатано

должно читать

етран строк.

симо было и въ неокончательное, которое въ языкъ Греческомъ совертенно инаково; и такъ дати $\pm \delta \alpha \Im \iota$ $\delta \alpha \Im \iota$ ($\delta \iota \delta \delta \nu \alpha \iota$), пити $\pm \pi \iota \Im \iota$ ($\pm \pi \iota \epsilon \nu$, $\pi \iota \epsilon \iota \nu$), и прч; Но форму и прч;

	1516119 . 11.11611) 9		
241. 13	3. Ленепъ	— ЛеннепЪ	
280. 13	в. чрловеко		
284. 17	д. Царград.	- Царьград.	-
289. 15		— обойшися	
317. 26		— подчиняющіяс	Æ
3º5. 18	3. изданіямъ	— изданіямь.	

